

Kế Hoạch Xuyên Không Của Vật Hy Sinh: Cải Tạo Nhân Vật Phản Diện

Contents

Kế Hoạch Xuyên Không Của Vật Hy Sinh: Cải Tạo Nhân Vật Phản Diện	3
1. Q.1 - Chương 1: Chương Thứ Nhất	3
2. Q.1 - Chương 2: Chương Thứ Hai	6
3. Q.1 - Chương 3: Chương Thứ Ba	7
4. Q.1 - Chương 4: Chương 4	11
5. Q.1 - Chương 5	14
6. Q.1 - Chương 6	17
7. Q.1 - Chương 7	19
8. Q.1 - Chương 8	23
9. Q.1 - Chương 9	25
10. Q.1 - Chương 10	28
11. Q.1 - Chương 11	31
12. Q.1 - Chương 12	34
13. Q.1 - Chương 13	36
14. Q.1 - Chương 14	39
15. Q.1 - Chương 15: Chương 15	42
16. Q.1 - Chương 16	45
17. Q.1 - Chương 17	48
18. Q.1 - Chương 18	50
19. Q.1 - Chương 19	53
20. Q.1 - Chương 20	56
21. Q.1 - Chương 21	59
22. Q.1 - Chương 22	62
23. Q.1 - Chương 23	65
24. Q.1 - Chương 24	68
25. Q.1 - Chương 25	71
26. Q.1 - Chương 26	75
27. Q.1 - Chương 27	78
28. Q.1 - Chương 28	81
29. Q.1 - Chương 29	84
30. Q.2 - Chương 30: Chương 1	87
31. Q.2 - Chương 31: Chương 2	91
32. Q.2 - Chương 32: Chương 3	94
33. Q.2 - Chương 33: Chương 4	98
34. Q.2 - Chương 34: Chương 5	101
35. Q.2 - Chương 35: Chương 6	104
36. Q.2 - Chương 36: Chương 7	107
37. Q.2 - Chương 37: Chương 8	110
38. Q.2 - Chương 38: Chương 9	113
39. Q.2 - Chương 39: Chương 10	117

40. Q.2 - Chương 40: Chương 11	120
41. Q.2 - Chương 41: Chương 12	124
42. Q.2 - Chương 42: Chương 13	127
43. Q.2 - Chương 43: Chương 14	131
44. Q.2 - Chương 44: Chương 15	134
45. Q.2 - Chương 45: Chương 16	137
46. Q.2 - Chương 46: Chương 17	141
47. Q.2 - Chương 47: Chương 18	145
48. Q.2 - Chương 48: Chương 19	148
49. Q.2 - Chương 49: Chương 20	152
50. Q.2 - Chương 50: Chương 21	156
51. Q.2 - Chương 51: Chương 22	159
52. Q.2 - Chương 52: Chương 23	162
53. Q.3 - Chương 53: Chương 1	166
54. Q.3 - Chương 54: Chương 2	170
55. Q.3 - Chương 55: Chương 3	174
56. Q.3 - Chương 56: Chương 4	177
57. Q.3 - Chương 57: Chương 5	181
58. Q.3 - Chương 58: Chương 6	184
59. Q.3 - Chương 59: Chương 7	189
60. Q.3 - Chương 60: Chương 8	192
61. Q.3 - Chương 61: Chương 9	195
62. Q.3 - Chương 62: Chương 10	199
63. Q.3 - Chương 63: Chương 11	202
64. Q.3 - Chương 64: Chương 12 (h)	206
65. Q.3 - Chương 65: Chương 13	210
66. Q.3 - Chương 66: Chương 14	214
67. Q.3 - Chương 67: Chương 15	217
68. Q.3 - Chương 68: Chương 16	222
69. Q.3 - Chương 69: Chương 17	226
70. Q.3 - Chương 70: Chương 18	229
71. Q.3 - Chương 71: Chương 19	233
72. Q.3 - Chương 72: Chương 20	236
73. Q.3 - Chương 73: Chương 21	240
74. Q.4 - Chương 74: Chương 1	245
75. Q.4 - Chương 75: Chương 2	250
76. Q.4 - Chương 76: Chương 3	255
77. Q.4 - Chương 77: Chương 4	258
78. Q.4 - Chương 78: Chương 5	262
79. Q.4 - Chương 79: Chương 6	267
80. Q.4 - Chương 80: Chương 7	270
81. Q.4 - Chương 81: Chương 8	274
82. Q.4 - Chương 82: Chương 9	277
83. Q.4 - Chương 83: Chương 10	282
84. Q.4 - Chương 84: Chương 11	286
85. Q.4 - Chương 85: Chương 12	290
86. Q.4 - Chương 86: Chương 13	293
87. Q.4 - Chương 87: Chương 14	297
88. Q.4 - Chương 88: Chương 15	301
89. Q.4 - Chương 89: Chương 16	305
90. Q.4 - Chương 90: Chương 17	309
91. Q.4 - Chương 91: Chương 18	313
92. Q.4 - Chương 92: Chương 19	316
93. Q.5 - Chương 93: Chương 1	321

94. Q.5 - Chương 94: Chương 2	326
95. Q.5 - Chương 95: Chương 3	329
96. Q.5 - Chương 96: Chương 4	333
97. Q.5 - Chương 97: Chương 5	337
98. Q.5 - Chương 98: Chương 6	340
99. Q.5 - Chương 99: Chương 7	343
100. Q.5 - Chương 100: Chương 8	345
101. Q.5 - Chương 101: Chương 9	349
102. Q.5 - Chương 102: Chương 10	353
103. Q.5 - Chương 103: Chương 11	357
104. Q.5 - Chương 104: Chương 12	359
105. Q.5 - Chương 105: Chương 13	361
106. Q.5 - Chương 106: Chương Cuối	365

Kế Hoạch Xuyên Không Của Vật Hy Sinh: Cải Tạo Nhân Vật Phản Diện

Giới thiệu

Kết quả phát hiện hần càng tẩy càng bôi đen câu chuyện. Phần giới thiệu máu chó Tẩy trắng nhân v

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/ke-hoach-xuyen-khong-cua-vat-hy-sinh-cai-tao-nhan-vat-phan-dien>

1. Q.1 - Chương 1: Chương Thứ Nhất

Trong truyện Dị giới tiểu ngạo thiên hạ không nóng không nằng dành cho giống ngựa đực, người giỏi nhất chính là nhân vật chính, thứ hai chính là nhân vật phản diện. Cứ mỗi lần nhân vật phản diện muốn phá hoại, đều bị nhân vật chính chống lại. Làm nhân vật phản diện nản lòng, cố chấp lần lượt bị đánh bật trở về, thành công thuyết minh sinh mệnh không bao giờ chấm dứt, chứng minh chân lý yêu nhau thì giết nhau không ngừng nghỉ với nhân vật chính. Tối nay là một ngày quan trọng, là ngày câu chuyện này kết thúc, Lăng Hạ dường như thủ trước máy tính trắng đêm, một lần lại một lần nhấn nút làm mới trang. Tác giả nói qua đêm nay sẽ post kết cục vào đúng giờ, nói cách khác, theo dõi truyện này một năm lẻ ba tháng, cuối cùng cuộc tranh đấu giữa nhân vật phản diện và nhân vật chính cũng đến thời điểm cao trào kết thúc! Chẳng qua là, lúc hần làm mới rồi làm mới chờ được chương cuối đọc xong ba lần, hai mắt không dám tin mà trừng đến cực hạn, một ngụm máu tươi phun thẳng vào màn hình — Cái gì, ông đây theo dõi lâu như vậy, mỗi tháng đau khổ cay đắng chờ đợi, chính là vì cái kết cục gần như chết hết này sao? ! Đúng vậy, lúc boss nhân vật phản diện bị nhân vật chính đánh bại, tác giả liền kết thúc! Trong chương cuối có năm nghìn chữ này, vị sư phụ cao nhân tiên phong đạo cốt của nhân vật chính chết! Những cô gái đáng yêu vô địch chết! Anh em của nhân vật chính không cần phải nói cũng đều chết sạch! Quá đáng

nhất là, nữ nhân vật chính đứng đầu hậu cung, nữ thần xuất trần thoát tục trong lòng hần – em gái Mộ Dung Tuyết thể mà cũng vì che chở cho nhân vật chính mà chết! Chính xác là, trừ nhân vật chính và các nữ nhân vật chính trong hậu cung, toàn bộ người trong dị giới đại lục đều bị binh đoàn con rối khổng lồ của nhân vật phản diện hủy diệt! Đối mặt với mảnh đại lục mệnh mông vắng vẻ cùng xác chết la liệt khắp nơi, thánh mẫu nhân vật chính rốt cục cũng rút ra kinh nghiệm xương máu lựa chọn tiêu diệt hoàn toàn nhân vật phản diện, trong sách miêu tả như vậy — Màn đêm từ từ buông xuống, bầu trời oanh đùng từng trận đổ cơn mưa lớn ầm ầm xuống, Tống Tiểu Hồ (nhân vật chính) cúi đầu, mặt không đổi sắc nhìn Ngự Chi Tuyết (nhân vật phản diện) nằm trong bùn lầy hấp hối, không chút vui sướng. Ngự Chi Tuyết chậm rãi mở ánh mắt tối tăm chờ đợi, bên khóe miệng là một nụ cười nhạt: “Rốt cục... Giải thoát rồi... Thế giới ghê tởm thế này... Tất cả hủy diệt đi...” Hủy diệt cái đầu mày á! ! ! Lăng Hạ suýt nữa lật bàn, hận không thể thông qua icon phun một búng máu lên mặt tác giả! Chương này tác giả chính là muốn trả thù độc giả đúng không? Cuối cùng ý là nhân vật chính phải dẫn đoàn em gái của hần một lần nữa thành lập thế giới mới làm nông sản bán sao? ! Nếu nữ thần và các anh em khác đều chết hết thì nhân vật chính hần còn sống làm gì? Sao không chết luôn đi? ! Bình thường khu bình luận truyện luôn bình tĩnh nay lại sôi trào, nhóm chị em yêu thích nhân vật phản diện sôi nổi phát biểu kháng nghị tỏ vẻ không tiếp nhận được kết cục này. Lăng Hạ cũng bị phần không thôi, một mạch kéo đến cuối cùng bắt đầu gõ mạnh bàn phím, theo dõi lâu như vậy, kết cục hần muốn xem không phải là thế giới bị nhân vật phản diện tà mị cuồng ngạo hủy diệt! Hần muốn xem chính là nhân vật chính mang theo đoàn em gái đáng yêu cùng chúng anh em tiểu ngạo nơi dị giới! Mọi người đều chết sạch còn tiểu ngạo cái rắm gì! Hần kiên quyết không tiếp nhận kết cục này! Mẹ kiếp! Mẹ kiếp! ! Truyện này độc giả cũng không nhiều, bình thường tác giả cũng chỉ yên lặng viết văn, rất ít giao lưu với độc giả, lần này Lăng Hạ kháng nghị lại lập tức nhận được phản hồi của tác giả — “Ngự Chi Tuyết là nhân vật phản diện tôi yêu thích nhất, cho nên kết cục như vậy, vốn chỉ là viết đùa, không cần quá nghiêm túc, ha hã, bình tĩnh.” — Ha hã cái đầu mày! Bình tĩnh cái rắm! Mày viết đùa, ông đây lại rất nghiêm túc theo dõi đến bây giờ nha! Mày yêu nhân vật phản diện nên để cho hần mạnh mẽ hủy diệt cả thế giới! Còn nữ thần của ông đây thì sao hả! Phải biết trước đó nhân vật phản diện lớn lớn nhỏ nhỏ không bị nhân vật chính đánh bại thì cũng đều bị cảm hóa trở thành anh em của nhân vật chính nha! Loại tác giả như mày, quả nhiên chỉ viết ra được cái loại kết cục lừa đảo này! Lăng Hạ đỏ mặt tỏ vẻ, so với kết cục lừa đảo này, hần tình nguyện chấp nhận kết cục nhân vật phản diện bị nhân vật chính cảm hóa, dắt tay nhau tạo nên thời đại mới khoa trương giả tạo này! Đây đã không còn thuộc về phạm vi thích hay không thích, đây rõ ràng đã thăng cấp lên phạm vi trả thù độc giả! Lăng Hạ nghiêng răng nghiêng lợi nhìn chằm chằm câu này của tác giả mấy phút đồng hồ, tâm trạng biến thành màu đen rất nhanh. Hần đau triệt nội tâm bắt đầu viết lời bình dài nhất từ trước tới nay, hơn nữa còn viết vài lời chúc phúc chân thành — Chúc tác giả ăn mì ăn liền không có gói gia vị! Đi wc chỉ có gói gia vị mì ăn liền đi ra! Theo đuổi bạn gái đều gặp phải bách hợp! Cuối cùng bản thân biến thành gay! Bị bạo cúc hoa một vạn một vạn lần! Xuyên tới dị giới thành vật hi sinh! Chết vì chần cho nhân vật chính! Sau khi duy trì liên tục không ngừng nửa giờ phần nộ gõ “Bang bang” nhập page view “phản hồi”, xem lại hai lần màn hình đầy dấu chấm than phần nộ rồi Lăng Hạ mới đi lấy lon bia lạnh hớp một hơi, bị phần tràn ngập cuối cùng cũng phát tiết được một chút, hùng hùng hổ hổ đi ngủ. Đương nhiên, nếu hần biết vận mệnh mình sau này, nhất định chấp nhận dù bị bấm ngón tay cũng không viết mấy câu bình luận xui xẻo đó, ít nhất cũng sẽ thu lại mấy câu nguyên rửa xuyên thành vật hi sinh bị bạo cúc hoa. Sáng ngày hôm sau, bị tiếng ồn ào đánh thức, Lăng Hạ xoa mắt nhập nhèm buồn ngủ, còn cho rằng mình đang nằm mơ. Hần hơi đại ra rồi chống người ngồi dậy, lúc này mới phát hiện mình đang nằm trên đồng rơm rạ ở góc tường, một con chó đang gơ chân sau đi tiểu cách chỗ hần không xa. Hần mở mắt ngẩng đầu, trên mái hiên cũ nát quỉ dị có hai mặt trời. Hai... mặt trời? Lăng Hạ cúi đầu, lúc này mới phát hiện thân thể cũng không được bình thường, trước mắt hai tay bần thiểu hiển nhiên vô cùng gầy yếu, vốn không phải tay mình! “... Giấc mơ này cũng quá quỉ dị.” Lăng Hạ tự nhủ xoa huyệt Thái Dương, nhưng khi hần néo mạnh bản thân suýt nữa nhảy dựng lên — mẹ kiếp, chẳng lẽ ông đây xuyên không? ! Là trạch nam chuyên trú trong nhà, Lăng Hạ đương nhiên đọc không ít tiểu thuyết xuyên không nổi danh, hần luôn luôn khinh bỉ đủ loại mấy tình tiết nam chính xuyên không đến Dị giới làm mưa làm gió, đó cũng là nguyên nhân hần duy trì theo dõi Dị giới tiểu ngạo thiên hạ , bởi vì nhân vật chính trong đó không phải người xuyên không. Xuyên không một cái cuộc đời liền biến thành người thắng là điều không khoa học đến cỡ nào! Trước kia Lăng Hạ thấy loại tình tiết này đều “Ha hã” cười hai tiếng, nhưng khi hần tự mình xuyên không thì ha hã không nói. Hần không còn lời nào để nói mà nhìn hai mặt trời chiếu rọi trên đầu, nhìn lại mấy đám mây màu tím quỉ dị nơi chân trời, khó hiểu cảm thấy cảnh sắc này hình như đã gặp qua trong truyện. Hai... mặt trời? ! Đồng tử Lăng Hạ đột nhiên

co rút lại suýt nữa ngắt xủ, trong Dị giới tiểu ngạo thiên hạ cũng có hai mặt trời!? Hơn nữa vì kế hoạch tiêu cực hủy diệt của nhân vật phản diện, không chỉ toàn bộ thêm lục địa bị phá hủy, năng lượng kịch liệt rung chuyển cũng ảnh hưởng đến mặt trời có khoảng cách gần nhất khiến nó bị phá hủy. Nhân vật chính dựa vào bàn tay vàng mới ngăn được cơn sóng dữ cứu mặt trời cùng đại bộ phận hậu cung của mình. Cũng chính vì điều này, lúc này nhân vật chính vô lực chống cự thế công của nhân vật phản diện, nữ thần trong lòng Lăng Hạ – Mộ Dung Tuyết mới có thể che trước mặt nhân vật chính, không chùn bước thay nhân vật chính đón lấy một kích kinh người của nhân vật phản diện, dẫn đến hương tiêu ngọc vãn. — Mẹ kiếp, loại tình tiết này không khoa học đến cỡ nào! ! ! Mặc kệ gió táp mưa sa đến đâu, Lăng Hạ vẫn đứng dậy rất nhanh, hần muốn xác nhận bản thân có phải thật sự xuyên vào câu chuyện lừa đảo này hay không. Hần nhìn quần áo rách rưới trên người mình, biểu tình trên mặt liền thành đau khổ — quả nhiên, thân phận người hần xuyên vào này không phải tốt. Bây giờ còn sớm, trên con đường không rộng lắm không có nhiều người đi đường, Lăng Hạ hất tóc mái rồi tung phủ loạn che trước mặt ra sau đầu, vừa quay đầu lại liền thấy cách đó không xa có một nhà cửa hàng treo bốn chữ to “Bánh nướng Long Phi”. Tâm Lăng Hạ chợt lạnh, hoàn toàn xác định dự đoán của mình. Bởi vì mở đầu câu chuyện chính là nhân vật chính đi ra khỏi núi hoang, lưu lạc đến một quán ăn ở trấn nhỏ có cái tên nghe rất khí phách — Long Phi, nhân vật chính và nhân vật phản diện đúng là gặp nhau ở đây. Lựa chọn bây giờ là làm lệch quỹ đạo nội dung vở kịch hay là gia nhập nội dung vở kịch? Phải biết rằng ở bên nhân vật chính rất nguy hiểm, đặc biệt là lúc nhân vật chính còn nhỏ, quả thực chính là một Conan, đi tới chỗ nào gặp chuyện bất bình thì không có chỗ nào không có vầng hào quang của nhân vật chính. Nhưng dù nội dung vở kịch tả nhân vật chính như thế nào, kết cục cuối cùng không cần phải nói vẫn là đại lục này bị nhân vật phản diện hủy diệt... Hơn nữa điểm mấu chốt nhất là, bây giờ nội dung truyện tiến hành đến chỗ nào rồi? Trời ạ, trước đây hần chỉ là một kỹ thuật viên nho nhỏ, trừ xem tiểu thuyết, chơi vài trò chơi của con trai trên mạng ra thì chưa làm chuyện gì tàn nhẫn nha! Không phải chỉ khiển trách tác giả vô lương tâm viết ra cái kết lừa đảo một chút thôi sao, sao đại thần xuyên không lại ném hần vào trong câu chuyện hắc ám đầy máu này? Bụng bắt đầu thăm thì kêu, không biết đói bụng bao lâu mà dạ dày đã cuộn lại một đống. Lăng Hạ phờ phạc ỉu xiu xoa bụng trống trơn, nhất thời không biết mình nên làm gì bây giờ. “Nhị Dẫn, người đói bụng sao? Cho người một cái bánh nướng này.” Một cái tay bần đột nhiên đưa qua, nắm cái bánh nướng khô vàng rõ ràng có mấy dấu tay. Lăng Hạ ngạc nhiên ngẩng đầu, thấy một cậu bé cỡ mười tuổi, tuy rằng mặt nó đen tuyền nhìn không rõ tướng mạo, nhưng cặp mắt kia đen láy hết sức sáng ngời, hai má núng nính mơ hồ lộ ra hai lúm đồng tiền. Lúc Lăng Hạ thấy trên cổ nó đeo một sợi tơ hồng xuyên qua mặt dây chuyền hình tia chớp, nhất thời tròn mắt — mẹ ơi, nhân vật chính! Phải biết, trong sách viết tạo hình nhân vật chính lên sân khấu lúc bấy giờ là một tên ăn mày, nhưng sau này thân phận cứ từng hồi từng hồi lộ rõ sự lợi hại vô cùng! Mặt dây chuyền này chính là chứng cứ mấu chốt về thân phận của hần, lúc trước theo dõi truyện, Lăng Hạ một bên chém gió một bên đập bàn kêu hay. Hơn nữa bề ngoài nhân vật chính tuy rằng không thể sánh bằng nhân vật phản diện, nhưng lại có một đôi mắt sâu có thể làm rung động tâm hồn thánh nữ cùng ma nữ, bây giờ đối mặt với đôi mắt đen lúng liếng to như quả nho, Lăng Hạ thực không còn lời nào để nói. “Hần là kẻ ngốc, đói bụng cũng không biết ăn, cho hần cũng chỉ lãng phí.” Một giọng trẻ con trong veo phát ra những lời thật thối vang lên phía sau, mang theo vài phần không kiên nhẫn. Lăng Hạ cứng ngắc nhìn ra sau, quả nhiên thấy một cậu bé khác, khác với tạo hình quần áo tả tơi của nhân vật chính, quần áo của nó tuy cũ nát nhưng lại sạch sẽ lạ thường, nhất là khuôn mặt nhỏ nhắn trắng nõn rất thanh tú cũng được rửa ráy sạch sẽ. Lúc thấy nốt rồi đỏ chói dưới khóe mắt phải của nó, mắt Lăng Hạ nhất thời tối sầm — mẹ ơi, nhân vật phản diện! Nhóm chị em theo dõi câu chuyện lừa đảo này dường như toàn bộ đều nói, nhân vật phản diện tuy rằng hư hỏng đủ điều nhưng lại khiến cho người người đổ, thích sạch sẽ, cố chấp, dục vọng chiếm hữu mạnh, không thích khuôn phép, đặc biệt là cái nốt ruồi mắt hờn kia, quả thực là chọc chết người! (Lăng Hạ: ông đây rất muốn phun vào mặt tên Ngự Chi Tuyết này !) Bây giờ, nhìn hai khuôn mặt bánh bao của nhân vật chính và nhân vật phản diện, Lăng Hạ yên lặng cào tường — nhanh như vậy đã tiếp xúc nội dung truyện là sao hả! ! ! Xem ra thân vận mệnh đã thay mình lựa chọn, quả nhiên, xuyên vào quyển sách này chính là để chứng kiến nhân vật chính và nhân vật phản diện yêu nhau giết nhau mà...

2. Q.1 - Chương 2: Chương Thứ Hai

Thực không tiền đồ nhìn chăm chăm cái bánh nướng một số giây, Lăng Hạ nhìn thoáng qua Tống Tiểu Hồ không chút khách khí mà nhận lấy rồi yên tĩnh nuốt xuống. Vừa rồi miên man suy nghĩ, rốt cục hẳn cũng nhớ ra thân phận của thân thể có cái tên quý dị “Nhị Đản” này! Câu chuyện lừa đảo này mở đầu miêu tả rất tỉ mỉ tình bạn sâu sắc của nhân vật chính và nhân vật phản diện thời thơ ấu, đương nhiên, mục đích là để làm nền cho việc yêu nhau giết nhau sau này, đồng thời cũng có một vài vật hy sinh. Nguyên nhân thúc tỉnh năng lực của nhân vật chính và nhân vật phản diện, chính là vì bị cái chết của một vật hy sinh kích thích, vật hy sinh này tên là “Nhị Đản”, chỉ số thông minh thấp vô cùng cực, là đứa bé lưu lạc cùng nhân vật chính, nghề nghiệp là ăn xin, đã từng có một đoạn thời gian đồng cam cộng khổ, quả thực là con chó trung thành bên cạnh nhân vật chính! Hơn nữa cái tên “Nhị Đản” này là nhân vật chính đặt... Xem ra, thân phận của mình bây giờ chính là con chó trung thành nhược trí đau khổ kia rồi. Lăng Hạ vừa nhớ lại nội dung vở kịch vừa ăn như hổ đói, thậm chí những chỗ dính tro bụi cũng đều nuốt xuống hết. Hắn yên lặng an ủi mình, đây là bánh nướng tiêu chuẩn dính dầu tay của bàn tay vàng! Thấy Lăng Hạ ăn quá ngon, đỉnh đầu thánh mẫu tiểu cường nhân vật chính Tống Tiểu Hồ phát ra ánh sáng, hiển nhiên rất vui: “Nhị Đản, ăn chậm một chút, kéo nghen ...” Nó nói chưa dứt lời, Lăng Hạ liền ôm cổ ho, bánh nướng kia dù nhìn cũng tạm được, nhưng lại cứng, hiển nhiên đã để qua đêm! Tống Tiểu Hồ nhanh chóng đem cái chén mẻ trong góc lại: “Uống miếng nước.” Thực hiển nhiên, nó đã tập mãi thành thói quen với khối thân thể gốc vụn này. Ngự Chi Tuyết vẫn giữ thái độ khinh bỉ, ghét bỏ tránh xa hai mét, nhả cặp lông mày thanh tú nói: “Tên gốc này còn có thể gốc hơn nữa không? Ăn mà cũng nghen cho được!” Lăng Hạ uống vài hộp nước lạnh rùng mình một cái, nuốt cổ bị nghen cho thông khí. Trong lòng hẳn mắng một tiếng, quả nhiên, nhân vật phản diện khi bé so với mầm non nhân vật chính xuất thân từ gia đình bần nông chính là một mầm cây bị cong vẹo! Một chút cũng không dịu dàng săn sóc! Hắn híp mắt đánh giá hình ảnh phản chiếu mơ hồ trong bát, khuôn mặt này bản như Tống Tiểu Hồ, nhưng hiển nhiên ngũ quan đoan chính hai mắt có thần, không phải là loại si ngốc mắt ngơ miệng to trong tưởng tượng của hắn, có vẻ lớn hơn Tống Tiểu Hồ và Ngự Chi Tuyết ba bốn tuổi. Âm thầm nhẹ nhàng thở ra, sau đó lại ăn bánh nướng còn lại rồi uống nước lạnh, Lăng Hạ nhìn boss nhân vật phản diện tương lai yên lặng nhớ lại nội dung câu chuyện. Về việc Ngự Chi Tuyết trải qua lúc còn nhỏ, tác giả vô lương tâm kia không có bỏ quá nhiều bút mực để miêu tả, dù sao nó cũng không phải nhân vật chính, nhưng có thể đoán được xuất thân chắc chắn cực kỳ bi thảm, cha không yêu mẹ không thương. Phụ thân Ngự Chi Tuyết là Đại ma đầu Ngự Thiên, mẹ nó bị cha nó cưỡng bức – là thánh nữ tiền nhiệm của ngọc nữ giáo Ngọc Linh Lung, điều này dẫn đến việc Ngự Chi Tuyết vừa sinh ra đã phải nhận đủ loại ghét bỏ ngược đãi. Sau khi yêu nhau giết nhau một hồi rồi cả hai hồn bay về trời, Ngự Chi Tuyết khi đó vẫn là nhi đồng trông thấy tất cả, bỏ trốn khỏi tuyết đỉnh thánh sơn, lưu lạc thật lâu sau mới đến quán ở trấn nhỏ —Long Phi, mà còn gặp gỡ nhân vật chính. Cho dù là nhân vật chính đơn thuần trong sáng, Ngự Chi Tuyết cũng chưa bao giờ thực sự rộng mở cánh cửa trái tim. Tuy rằng hắn bị nhân vật chính ảnh hưởng, thời thơ ấu không có âm u lãnh khốc như vậy, nhưng sau khi mười ba tuổi, cùng nhân vật chính trải qua mấy hồi, rất nhanh liền nảy sinh lòng đố kỵ với nhân vật chính. Phải biết, trong sách tả tư chất Ngự Chi Tuyết chắc chắn là người tài trăm năm khó gặp, trước kia không chỉ hơn nhân vật chính một tí tẹo, dù sao cũng di truyền gien mạnh mẽ. Rồi sau đó, nó trải qua nhiều phen với nhân vật chính, nhận ra sự siêu việt của người nọ, trong lòng đương nhiên càng ngày càng mất cân bằng. Sau nữa, chính là luân phiên hiểu lầm, hai người từ kẻ vai chiến đấu dần dần xa cách, cho đến hoàn toàn phản bội, cuối cùng Ngự Chi Tuyết càng ngày càng tà mị cuồng bá, thẳng đến khi thế giới hoàn toàn bị hủy diệt... Nhưng dù thế nào, Lăng Hạ nhìn khuôn mặt bánh bao giả vờ khóc của nhân vật phản diện, khoanh tay đứng cách đó không xa, vô luận thế nào cũng chẳng thể liên hệ với đại ma đầu trong sách, thậm chí trong lòng còn sinh ra ý nghĩ như vậy — a a, đây rõ ràng là một thằng nhóc kiêu ngạo! Ngự Chi Tuyết rất nhanh nhận ra ánh mắt không rõ ý nghĩa của Lăng Hạ, thái độ chán ghét quay đầu lạnh lùng nói: “Người đồ gốc này nhìn cái gì?” “...” Rất muốn chọc chọc mặt của nó nha. Lăng Hạ từ từ đứng dậy, thực vừa lòng vì mình cao hơn hai thằng nhóc kia nửa cái đầu. Hắn nhìn xuống suy nghĩ, trịnh trọng vươn ngón trỏ quơ quơ trước mặt hai thằng nhóc: “Đừng gọi ta là Nhị Đản hay đồ gốc, tên của ta là Lăng Hạ!” Dù tương lai có là người khiến người ta nghe tên sợ mất mật đến cỡ nào, lúc này hai cái mặt bánh bao non nớt của hai thằng nhóc nháy mắt nhất trí biến thành biểu tình: =.= Tâm tình uể oải của Lăng Hạ vì xuyên không một cách khó hiểu nháy mắt tốt lên. Đúng vậy, dù bị ném tới mảnh đại lục có tỉ lệ tử vong cao này, lạc quan mà nghĩ, tốt xấu gì còn có cơ hội gặp nữ thần trong lòng nha! Lăng Hạ cố gắng phấn chấn lên. Nhân vật chính khi còn bé đơn thuần lạc quan hiển nhiên là rất dễ lừa, ngoan ngoan

khoanh chân mặt đối mặt với Lăng Hạ ngồi trên rơm rạ, rất nhanh tiếp nhận lí do thoái thác của Lăng Hạ, ánh mắt trong nháy mắt lắng nghe rất nghiêm túc. Lăng Hạ đem một vài lời kịch máu chó ra, cái gì mà hần bị mẹ kế đuổi đi, lúc đi gặp biến cố nên tạm thời mất trí nhớ. Cõi lòng Tống Tiểu Hổ đầy đồng tình thở dài: “Thì ra có mẹ cũng chưa chắc là rất vui vẻ... Nhưng mà ta vẫn muốn tìm người nhà của ta.” Lăng Hạ nhìn diễn viên thánh mẫu nhân vật chính mạnh mẽ đường như là con mèo ngọc, thánh mẫu quả nhiên có phẩm chất tốt nhất trên thế giới này... Đúng vậy, một trong những nhiệm vụ chính của nhân vật chính là tìm người thân, kiêm luyện võ kỹ khai phá các loại dị năng lượng, tiếp theo là bá sư, thu phục em gái, đánh nhân vật phản diện thu phục anh em. Ngự Chi Tuyết cũng bán tín bán nghi nghe, khoanh tay liếc Lăng Hạ một cái: “Vậy người có nhớ rõ người là người nơi nào? Sao lại lưu lạc đến chỗ này không?” Vô hình trung, Lăng Hạ thế mà lại cảm thấy áp bách mơ mơ hồ hồ làm người ta không thoải mái. Hần ngần người, một lần nữa nhìn thoáng qua Ngự Chi Tuyết. Khác với Tống Tiểu Hổ, đôi mắt sáng rực xinh đẹp của Ngự Chi Tuyết tràn đầy phòng bị cùng xa cách. Khóe mắt nó có nốt ruồi đỏ tươi càng làm làn da thêm trắng nõn như ngọc, tóc dài đen như mực cột lại chỉnh tề sau đầu, khả năng bởi vì trường kỳ không được cung cấp dinh dưỡng đầy đủ nên thân thể có vẻ gầy yếu hơn Tống Tiểu Hổ khỏe mạnh kháu khỉnh một chút. Lăng Hạ chớp mắt ý thức được, Ngự Chi Tuyết chính là boss nhân vật phản diện tương lai có thể diệt thế! Vừa rồi thế mà bất tri bất giác xem nó là con nít... Lời nói vừa rồi có trăm ngàn chỗ hở, chỉ lừa được Tống Tiểu Hổ đơn thuần! Hơn nữa nhân vật chính trải qua một đoạn thời gian trưởng thành phỏng chừng cũng không còn đơn thuần dễ lừa gạt như vậy, phải biết câu chuyện lừa đảo kia tuy rằng không nóng không lửa, mấy em gái vẫn hưng trí bưng bưng bình luận yy Ngự Chi Tuyết và Tống Tiểu Hổ không ít, thuộc tính đương nhiên là nhân vật chính (công) X nhân vật phản diện phúc hắc ác độc (thụ) Lăng Hạ ngồi thả lỏng nhất thời thu liễm một chút, hần cố gắng bày ra vẻ mặt tự nhiên, cố gắng làm bộ trầm tư suy nghĩ: “Ta cũng nhớ không rõ, chỉ biết cha ta họ Lăng tên Lăng Trí Viễn, nhà ta hình như ở chỗ có tên cái gì Hỏa ấy.” Nghe hần nói như vậy, Ngự Chi Tuyết ngược lại tin bảy tám phần, “Nhị Đản” trước đây cũng lưu lạc mấy năm mới tới trấn nhỏ này, trong trấn không ai biết lai lịch của hần, nếu Lăng Hạ kể kỹ càng tỉ mỉ ngược lại sẽ làm nó hoài nghi. Nó chỉ hừ một tiếng chuyển đầu qua một bên, đương nhiên nó sẽ không cảm thấy hứng thú với một tên ngọc bả thủ như vậy. Huống chi nếu Tống Tiểu Hổ không thu lưu tên ngọc bả này, nó căn bản sẽ không thêm coi trọng liếc mắt một cái với tên ăn xin đầu đường. Tống Tiểu Hổ ngược lại không nhận ra Ngự Chi Tuyết phòng bị, nó lộ ra hai má lúm đồng tiền đáng yêu cười nói: “Vậy Nhị... Lăng Hạ, sau này người xem ta là người nhà được không?” Lăng Hạ gật gật đầu cười nói: “Đương nhiên, vậy người phải gọi ta là ca, trong lòng ta đã sớm đem tiểu Hổ là đệ đệ.” Trong lòng hần ngẫm vui vẻ, đây là nhân vật chính nha! Rống! Là nhân vật chính đó! Nhanh nhanh lôi kéo làm quen ôm đùi a a a! Tống Tiểu Hổ sững sốt, cười đến có thể thấy được yết hầu, giòn tan hô một tiếng: “Lăng đại ca!” Tim Lăng Hạ sắp bay lên trời, hần khẩn cấp vươn móng vuốt sói xoa xoa cái đầu đỉnh giống nhím của nhân vật chính, chà đạp hết sức một phen. Tống Tiểu Hổ ngược lại có chút ngại ngùng. Nó từ núi lớn đi ra một đường tới nơi này, người có thể ôn tồn cho nó một cái bánh mì đã không tồi, hơn phân nửa đều ngại nó bả, làm sao có người đối đãi thân mật như vậy với nó? Ngay cả khi tâm tính nó rộng rãi sáng sủa, cũng mãnh liệt ngóng trông có thể sớm tìm được người thân, bây giờ hóc mắt bất giác có chút cay. Ngự Chi Tuyết sớm bị cảnh huynh hữu đệ hữu tình trước mắt làm sợ ngây người, nó và Tống Tiểu Hổ giao hữu chỉ là vì cảm thấy tiềm lực đối phương rất lớn có thể tương giao mà thôi. Hai người kết giao cũng đều thần nhiên, sao lại thân thiết như vậy được? Lăng Hạ cảm thấy mỹ mãn thu hồi tay chuyển mắt qua Ngự Chi Tuyết, vẻ mặt chờ mong nhìn nó, có thể đồng thời làm đại ca của nhân vật chính và nhân vật phản diện, đây mới đích thực là cuộc đời thật đẹp a! Hơn nữa hần muốn nhéo má nhân vật phản diện đã lâu rồi! Tống Tiểu Hổ đương nhiên rất nhanh nhất trí chuyển qua Ngự Chi Tuyết: “A Tuyết, cậu cũng nhanh kêu ca đi.” Trong lòng Lăng Hạ luôn cười, mắt như sao chờ mong nhìn Ngự Chi Tuyết. Vì thế, khuôn mặt nhỏ nhắn phòng bị vừa rồi của nhân vật phản diện đại nhân rất nhanh vì quần bách mà phiem đỏ. Ngự Chi Tuyết cả giận: “Người kêu đại ca thì kêu đại ca, nói ta làm gì?” Nó hung hăng trừng Tống Tiểu Hổ một cái, phất tay áo rời đi.

3. Q.1 - Chương 3: Chương Thứ Ba

Nhìn dáng vẻ kiêu ngạo của nhân vật phản diện đại nhân tương lai, Lăng Hạ nhìn không được vui vẻ.

Mặc kệ vị boss nhân vật phản diện này ở trong truyện vận vẹo tàn bạo đến cỡ nào, nhưng bây giờ dù sao vẫn là con nít, đơn giản chỉ miễn cảm đa nghi chút thôi.

Nói cách khác, chỉ cần có người hướng dẫn nó đi đúng đường, rất có thể sẽ tránh được kết cục bi kịch sau này...

Ánh mắt Lăng Hạ nhất thời sáng ngời, chẳng lẽ sứ mệnh xuyên không của hắn chính là tới nơi này cải tạo nhân vật phản diện cứu vớt toàn bộ dị giới đại lục sao?

Thật ra trước khi đi làm hắn không có trách như vậy, lúc học đại học đã từng giữ trẻ, cũng từng tiếp xúc với mấy tên nhóc khó chơi, sách giáo dục tâm lý linh tinh cũng từng xem qua một chút.

Nghĩ theo hướng tốt, vạch máu của Lăng Hạ nháy mắt hồi phục, bỗng cảm thấy rất có hi vọng về nhà.

Một mặt nào đó, Lăng Hạ và Tống Tiểu Hồ thật đúng là có vài phần giống nhau.

Tống Tiểu Hồ có chút bất mãn, gọi hai tiếng Ngự Chi Tuyết cũng không quay đầu lại mà cứ đi tiếp.

Nó có chút thấp thỏm dùng đôi mắt to nhìn về phía Lăng Hạ: “Lăng đại ca, huynh đừng tức giận nha.”

Lăng Hạ xoa xoa cái đầu nhím của nó rồi đứng lên, cười nói: “Đương nhiên ta sẽ không giận.” Ngự Chi Tuyết rất không được tự nhiên, nó thấy người có thể dễ dàng nhận người xa lạ làm huynh mới kỳ lạ.

Nếu nghĩ thông rồi, Lăng Hạ nhất thời không thể chịu được cả người dơ bẩn, còn có thể ngửi thấy mùi kỳ lạ trên người. Hắn kéo Tống Tiểu Hồ hỏi: “Chỗ nào có sông?”

Bây giờ là cuối mùa xuân, nước sông vẫn còn lớp băng mỏng.

Tống Tiểu Hồ mang Lăng Hạ cùng Ngự Chi Tuyết đến căn cứ bí mật của nó — một cái đầm nước bí mật, Lăng Hạ dứt khoát lưu loát cởi quần áo bẩn vứt trên bờ, run run nhảy xuống sông.

Thân thể Tống Tiểu Hồ có năng lượng hệ hỏa, cũng không sợ lạnh, còn nhanh hơn cả Lăng Hạ nhảy xuống đi bắt cá.

Khó khăn tẩy hết chỗ bẩn trên người, chỉ là, cái đầu rối bời khiến Lăng Hạ phải gọi nửa tiếng mới sạch, còn giặt sạch quần áo của hai người trên bờ rồi đem đi phơi nắng .

Nước sông rất sạch, phản chiếu rõ ràng dáng vẻ của thiếu niên, mắt sáng mũi cao, môi hồng. Lăng Hạ hơi ngoài ý muốn, thế là vẫn có túi da tốt.

Tống Tiểu Hồ cũng ngẩn ngơ cười nói: “Lăng đại ca, huynh thật dễ nhìn.”

Tống Tiểu Hồ vẫn là trẻ con, từ nhỏ lớn lên trong núi nên năng lực sinh tồn rất mạnh , rất nhanh liền khóa thân bắt mấy con cá lớn nói muốn nướng ăn. Lăng Hạ nhìn người nó vẫn còn chỗ bẩn chưa tắm sạch, đành phải lôi nó xuống nước tắm lại lần nữa cho sạch sẽ.

Tống Tiểu Hồ sợ nhột, bị Lăng Hạ đung vào liền cười ha ha, vẩy hết nước lên người Lăng Hạ.

Nhân vật chính tắm rửa sạch sẽ thật kiên cho người ta thích , làn da nâu khỏe mạnh kháu khỉnh, cười lên có hai má lúm đồng tiền, thuộc loại đặc biệt khiến cho người lớn yêu thích.

Chỉ là, lúc hai người đang nướng cá thì Ngự Chi Tuyết không biết ở đâu đi đến, nhìn hai người không mặc gì nhất thời phần nộ đỏ mặt: “Tống Tiểu Hồ, cái đó... Lăng Hạ! Hai người còn chưa mặc xong quần áo sao?”

Tống Tiểu Hồ đinh đật nói: “Ta không sợ lạnh.”

“... Ai quần người có lạnh hay không!” Ngự Chi Tuyết lạnh lùng nói, rồi tới chỗ ngồi cầm một con cá cần ăn. Nó mắt nhìn mũi lỗ mũi tâm, ăn cùng tương đối nhã nhặn.

Lăng Hạ nhin không được buồn cười, hai người này tương lai đối đầu, tính cách tuy rằng hoàn toàn trái ngược nhưng thật ra vẫn bổ sung cho nhau.

Tống Tiểu Hồ rất có tài nướng cá, Ngự Chi Tuyết ăn hiển nhiên cũng tương đối vừa lòng.

Lăng Hạ luôn trộm chú ý Ngự Chi Tuyết, thấy nó ăn xong rồi nhanh chóng đi qua nhân cơ hội làm quen một lần nữa: “Ngon không?”

Lúc này Ngự Chi Tuyết mới cẩn thận liếc mắt đánh giá Lăng Hạ, cũng ngẩn ngơ như Tống Tiểu Hổ, dù sao thì bộ dạng Lăng Hạ bây giờ khác tên ngốc ăn xin trước kia nhiều lắm. Nhưng khi nó dời mắt xuống thì biểu cảm lạnh lùng nhất thời bị phá vỡ: “Đó là cái gì? Ghê tởm chết!”

Nó nói xong không tự giác lui ra sau hai bước, vẻ mặt chán ghét đó làm Lăng Hạ có chút không lý giải được, rất giống như nhìn thấy thứ gì rất ghê tởm vậy...

Hắn theo tầm mắt Ngự Chi Tuyết nhìn xuống dưới, nhất thời thấy phía dưới chính mình, rất không còn lời gì để nói.

Thân thể này đã mười ba mười bốn tuổi, đương nhiên bắt đầu phát dục.

Khụ, cũng đúng, trong sách Ngự Chi Tuyết phỏng chừng là vì bị cha mẹ kích thích nên rất chán ghét chuyện nam nữ, mãi cho đến chết vẫn gà tởm. Trong sách cũng có vài em gái nhân vật phản diện, còn có một mỹ nữ nhân vật phản diện cấp dưới si tình với nó vô cùng. Kết quả thì sao? Nhân vật phản diện lãnh khóc cuối cùng còn xem em gái đó là tấm mộc hi sinh giết chết, cmn a!

(Cmn = con mẹ nó, chỉ giải thích một lần, lần sau mấy bạn gặp thì tự động phiên dịch qua nhá)

Đồng đảo độc giả nam theo dõi hâm mộ ghen tỵ hận không thể đập chết nhân vật phản diện!

Không phải là sinh lý tự nhiên sao? Nhóc con mày qua hai ba năm nữa cũng có thôi...

Không chỉ tính cách nhân vật phản diện nhân cần chậm rãi giáo dục, ngay cả cảm xúc vắn vẹo cũng cần giáo dục nữa, ừ ừ.

Tống Tiểu Hổ cũng hậu tri hậu giác nhìn lướt qua phía dưới Lăng Hạ, nhất thời tò mò kêu lên: “Lăng đại ca, sao huynh không giống chúng ta?”

Trước ánh mắt một tò mò một chán ghét của hai thằng nhóc, Lăng Hạ, theo bản năng dùng tay bưng kín phía dưới. (...)

Giáo dục thời kỳ trưởng thành là gánh nặng đường xa thời cổ đại mà.

Đến khi mặc xong quần áo rồi mà ánh mắt Ngự Chi Tuyết nhìn Lăng Hạ vẫn rất kỳ lạ, cặp mắt đen trắng rõ ràng kia quả thực muốn phóng ra tiểu đao, cách hắn càng xa hơn, Lăng Hạ thực không còn lời nào để nói.

Vì tránh sau này không bị nhân vật phản diện đại nhân chán ghét hơn, Lăng Hạ đành phải khụ một tiếng giải thích: “Chuyện này thực bình thường, con trai đến một độ tuổi nhất định đều sẽ có, không có mới không bình thường.”

Tống Tiểu Hổ đã hết tò mò, lực chú ý rất nhanh bị con bướm bướm bay bên cạnh hấp dẫn, nghe Lăng Hạ nói cũng không có phản ứng gì.

Ngự Chi Tuyết lại nghiêm túc nghe, biểu cảm trên mặt vẫn kỳ kỳ lạ lạ, ánh mắt xem thường quả thực miêu tả sinh động ý: “Nhìn thật ghê tởm.”

Lăng Hạ nhìn kỹ Ngự Chi Tuyết bên cạnh, thật đúng đắn sạch sẽ giống bé gái. Hắn đột nhiên có một phỏng đoán khủng bố.

Đã từng, đã từng, trong đồng bình luận truyện có một độc giả lưu loát viết một dòng bình luận dài, tóm tắt gọi là Bài luận khả năng Ngự Chi Tuyết là con gái.

Người viết bình luận này đương nhiên là con trai, hắn kiên trì cho rằng, đàn ông không có khả năng có tính tình như vậy, hơn nữa hắn chưa từng có phản ứng với mỹ nữ, đây không phải là chuyện rất kỳ lạ sao? Hơn nữa tác giả đại nhân miêu tả về diện mạo mang yêu khí của hắn cũng thực đáng nghi. Cho nên hắn cảm thấy Ngự Chi Tuyết rất có thể là nữ phần nam trang, tình cảm với nhân vật chính cũng rất kỳ lạ.

Đương nhiên, sau đó chàng trai này thiếu chút nữa chết đuối trong biển nước bọt của nhóm con gái.

Bây giờ Lăng Hạ nhớ tới bình luận sét đánh này cũng chấn động.

Sá! Chẳng lẽ bình luận đó là thật? !

Nghe đến việc Ngự Chi Tuyết – người hủy diệt thế giới có thể là con gái, Lăng Hạ cảm thấy mình rất ... Kích động !

Loại tình tiết này mới thật sự là tuyệt sắc đúng không?

Em gái em gái em gái... em gái khí phách!

Hắn bắt giác học giọng điệu của Tống Tiểu Hổ hỏi: “A Tuyết, đệ không tầm sao?”

Ngự Chi Tuyết lạnh lùng liếc hắn một cái, hừ một tiếng, cũng không trả lời.

Lăng Hạ kích động nắm nắm tay, hận không thể lập tức nghiệm chứng một chút.

—— Đương nhiên, rất nhiều năm về sau, vật hy sinh bị nhân vật phản diện áp ngã xuống giường vạn biến khổ bức rơi lệ đầy mặt, nếu nhân vật phản diện là nữ thì đáng yêu bao nhiêu a a a ! ! !

Ngự Chi Tuyết ăn xong cẩn thận rửa tay rửa mặt, hí mắt nói: “Tiểu Hổ, vừa rồi ta ở chợ nghe nói mấy ngày nữa phái Thiếu Dương ở thành Sùng Minh muốn nhận người .”

Về mặt Tống Tiểu Hổ lập tức nghiêm túc trình trọng, nét trẻ con trên mặt lập tức biến mất.

Lăng Hạ sững sốt, lúc này trước mắt mới đúng là nhân vật chính và nhân vật phản diện không ngừng biến cường, thông qua sức mạnh chiếm lấy thứ mình muốn!

Trong truyện Dị giới tiểu ngạo thiên hạ , khác với truyền thống tu chân đặt ra, các môn phái trên thế giới đơn giản có năm loại tu pháp, thể tu, kiếm tu, khí tu, dị năng tu cùng với loại chính đạo nhân sĩ phi nhỏ – ma tu.

Thể tu, kiếm tu, khí tu tương tự như truyền thống đặt ra, nhưng dị năng tu cùng ma tu phức tạp hơn rất nhiều.

Thể tu chủ yếu là tu hành về thể trạng, kiếm tu là tu hành về kiếm thuật, khí tu chủ yếu là kích phát năng lượng nguyên tố cùng tinh thần trong cơ thể.

Dị năng tu lại bao quát tu hành về năng lượng nguyên tố, không gian vân vân. Ví dụ năng lượng nguyên tố của nhân vật chính chính là nguyên tố hỏa cùng lôi thuần khiết, không gian dị năng tới cuối truyện mới đạt được cấp mười, mà nhân vật phản diện lại là nguyên tố nước tương đối âm hàn, có không gian dị năng tương xứng với nhân vật chính.

Nội dung ma tu càng vô cùng kỳ quái, sau này Ngự Chi Tuyết giống cha lựa chọn ma đạo, mấy thứ quái đản cứ ùn ùn kéo đến, ví như dùng thuật bù nhìn để diệt thể cùng trận pháp mật thể, quả thực là vênh váo đến tận trời!

Bây giờ, phái Thiếu Dương trong miệng Ngự Chi Tuyết chính là một môn phái tương đối có danh tiếng ở nơi xa xôi này, tiêu chí tuyển nhận đệ tử cũng tương đối thấp. Đương nhiên, vẫn không thu hút bằng ngũ đại phái trên thế giới.

Nhưng đối với hai người mới ra đời vẫn chưa tính là nhân vật chính và nhân vật phản diện này mà nói, cũng cực kỳ hấp dẫn.

Trong sách, nhân vật chính và nhân vật phản diện xích mích một vài chuyện, môn phái này chỉ xem như một vấn đề nhỏ.

Tống Tiểu Hổ dời tầm mắt chuyển qua Lăng Hạ, đôi mắt to mang theo vài phần chờ mong: “Lăng đại ca, huynh có nghe đến phái Thiếu Dương chưa?”

Lăng Hạ đương nhiên biết, càng biết về sau nhân vật phản diện dễ dàng đánh bật rẽ phái Thiếu Dương.

Bọn họ ở đó cũng không được cho là thú vị, đãi ngộ cũng cực không công bằng. Nhưng đối với hai thằng nhóc này mà nói, vào đó rèn luyện đích thật là một lựa chọn tốt, nhân vật chính cũng sẽ gặp gỡ người đầu tiên trong hậu cung của nó ở đó.

Mặt khác, quan trọng nhất là, Lăng Hạ đột nhiên ý thức được, mặc dù mình phản đối hay không phản đối thì hai thằng nhóc này đều sẽ đi.

Tổng Tiểu Hồ tuy rằng bề ngoài khờ dại hồn nhiên nhưng trong lại là người cực kỳ cố chấp, Ngự Chi Tuyết cũng chỉ có thể là càng cố chấp, hai người một khi đã quyết định sẽ không dễ dàng bị người khác lung lay.

Hơn nữa ý tưởng muốn trở thành kẻ mạnh của bọn họ, so với bất luận kẻ nào càng chấp nhất. Lăng Hạ vừa nhớ lại nội dung câu chuyện vừa gật gật đầu: “Tuy rằng chưa nghe qua, nhưng nghe tên môn phái hẳn là rất lợi hại?”

Thật ra Tổng Tiểu Hồ chẳng biết chút gì về mất đại môn phái trên thế giới, chỉ là ở trấn nhỏ nghe nói qua về truyền thuyết phái Thiếu Dương, trong lòng tự nhiên xem bọn họ vô cùng lợi hại. Ngự Chi Tuyết đã chứng kiến mấy cao thủ tuyệt đỉnh dị giới liều mạng đấu, thật ra không có đem phái Thiếu Dương này để vào mắt.

Mọi người trong thánh nữ giáo vì cảm thấy nó sinh ra là sự sỉ nhục của bốn phái nên luôn giữ bí mật với bên ngoài, nhưng lại âm thầm lòng bất không buông tha tên nghiệt chủng này, cũng vì vậy nên Ngự Chi Tuyết mới chạy rất xa, tránh ở trấn nhỏ phổ thông linh khí bản cùng này. Trước kia nó có học trộm một ít biện pháp tu hành, chưa hoàn chỉnh da lông nhưng nó cũng biết đến mấy chỗ đại phái nổi danh là rất nguy hiểm.

4. Q.1 - Chương 4: Chương 4

Nghe xong câu hỏi của Lăng Hạ, Ngự Chi Tuyết hừ một tiếng không nói gì, Tổng Tiểu Hồ lại rất vui vẻ phấn chấn: “Đúng vậy, đệ nghe người trong trấn nói.”

Lăng Hạ cười nói: “Nếu như vậy, ta đi cùng các đệ.”

Nguyên văn nội dung truyện là, lúc Tổng Tiểu Hồ cùng Ngự Chi Tuyết đi đến thành Sùng Minh thì tên đầu đất trung khuyến này dùng đôi mắt trông mong đi theo, làm trở ngại nhân vật chính, không lâu sau liền thành vật hy sinh chấn thương cho nhân vật chính.

Nhưng cụ thể là vì sao Lăng Hạ cũng không nhớ rõ lắm, dù sao theo dõi lâu như vậy, rất nhiều chi tiết không nhớ rõ nữa.

Tuy rằng Lăng Hạ rất muốn tránh họa, nhưng rời xa nhân vật chính, vẫn ở trấn nhỏ này thì hiển nhiên cũng không có khả năng xuất hiện kỳ tích gì làm hắn có thể về nhà, bây giờ cũng chỉ có thể theo hai người này đi một bước nhìn một bước, huống chi trong lòng hắn đã lên được một phần ba kế hoạch cải tạo nhân vật phản diện.

Tuy rằng lúc đọc truyện thích nhất là đoạn nhân vật chính và nhân vật phản diện yêu nhau giết nhau kịch liệt, nhưng là người ở thế giới này, nhìn hai nhóc mặt bánh bao trước mắt, hắn hy vọng nội dung truyện vĩnh viễn không xảy ra.

Ngự Chi Tuyết nghe Lăng Hạ nói xong, ngược lại không phản đối, chỉ hơi nhíu mi lại, mắt phượng hơi nhướng, hiển nhiên không quá đồng ý. Dù thế nào, đối với nó Lăng Hạ vẫn là người xa lạ, trước kia cũng chỉ là tên ngốc vô hại mà thôi.

Bình thường Tổng Tiểu Hồ cùng Ngự Chi Tuyết đều màn trời chiếu đất qua ngày, cũng không hành lý gì, lúc này liền chuẩn bị xuất phát.

Lăng Hạ nhìn hai đứa lập tức muốn nhấc chân lên đường, khóe miệng giật giật không thích ứng được nói: “Tốt xấu gì cũng mang chút lương khô chứ?”

Hắn vừa nói xong, Tổng Tiểu Hồ liền mở miệng nói: “Lăng đại ca, chúng ta không có tiền mà, hơn nữa trên đường đệ có thể săn thú cho hai người ăn.”

Ngự Chi Tuyết khinh thường liếc hắn một cái cũng không nói chuyện, Lăng Hạ lập tức ý thức được những lời này của mình có chút ngốc.

Hai tên nhóc trước mắt vốn dựa vào chính mình mới sinh tồn đến bây giờ, năng lực sinh tồn hiển nhiên mạnh hơn hắn – một thanh niên hiện đại ngoài gao chẳng phân biệt được cái gì – nhiều. Hắn bất giác thương tiếc nhìn hai đứa trẻ trước mắt, lúc đọc truyện xem mấy đoạn miêu tả này một chút cảm giác cũng

không có, chỉ lo xem những đạo tương đối kích thích, bây giờ là người ở trong cuộc mới cảm nhận được tư vị trong đó.

Toàn bộ dị giới chia làm bốn phần lớn, thành Sùng Minh và trấn Long Phi ở nơi xa nhất phía nam đại lục, cách nhau cỡ vài trăm dặm, chỉ trông vào hai cái đồi đi bộ hiển nhiên trong khoảng thời gian ngắn không đến được.

May mắn thể lực người ở thế giới này đều tốt đến biến thái, cho dù đi một ngày đường núi toàn đá mà thất lưng Lăng Hạ vẫn không mỗi chân không đau, chỉ hơi cảm thấy mệt mỏi mà thôi. Tống Tiểu Hổ đi trên đường cứ hi hi ha ha cũng không đến nỗi buồn, Ngự Chi Tuyết cũng ngẫu nhiên nói mấy câu. Hơn nữa hai đứa trẻ này cũng đặc biệt thú vị, phân cao thấp xem ra ai cũng không nói mệt.

Lăng Hạ rơi lệ đầy mặt, nếu nhân vật phản diện là con gái thì ở cùng nhân vật chính đánh yêu đến cỡ nào a!

Bây giờ hai đứa đều là trẻ con bình thường chưa tu hành, chạy một ngày cũng mệt. Trước khi đêm xuống ba người tìm một sơn động yên tĩnh, dùng lá cây xếp thành đệm thật dày nằm dưới đất, Tống Tiểu Hổ đi bắt thỏ ma thú, lại hái ít nấm dại về nướng.

Lăng Hạ và Tống Tiểu Hổ đều ăn như hổ đói, thể lực tiêu hao rất nhiều đã sớm đói bụng, lúc đầu Ngự Chi Tuyết còn ăn nhả nhặn, sau lại thấy thức ăn từ từ biến ít thì động tác cũng không từ nữa, Lăng Hạ nhận ra nhìn không được cười thầm.

Cách sơn động không xa có sông nhỏ, chỉ là, phỏng đoán Ngự Chi Tuyết là con gái rất nhanh tiêu tan, bởi vì lúc Lăng Hạ đi rửa mặt vô tình thấy thân ảnh Ngự Chi Tuyết di chuyển trong nước.

Ngự Chi Tuyết nhận thấy ánh mắt nhìn lại đây liền hung ác trừng hằm một cái, tức giận giống con báo nhỏ: “Nhìn cái gì vậy?!”

Lăng Hạ thấy anh bạn nhỏ phía dưới của Ngự Chi Tuyết, đau thương đi về.

Mặt đất bằng phẳng trong sơn động chỉ hữu hạn, ba người phải chen lấn nhau mới nằm đủ.

Tống Tiểu Hổ đá giày rơm dưới chân liền nhảy lên, vệt đen bên khoe miệng còn chưa lau sạch, vẻ mặt hưng phấn chờ mong nói: “A Tuyết, Lăng đại ca, ta muốn nằm giữa.”

“...” Quả nhiên không hổ là nam nhân vật chính ngựa giống tương lai, trái ôm phải ấp là chuyện thường!

Lăng Hạ nằm xuống nhắm mắt lại chuẩn bị nghỉ ngơi, vẻ mặt Ngự Chi Tuyết lại ghét bỏ nửa ngày cũng chưa đến, một lúc lâu sau mới đá đá Tống Tiểu Hổ nói: “Người đi ra ngoài rửa ráy đi.”

Tống Tiểu Hổ không hiểu nói: “Ta đâu có bẩn.”

Ngự Chi Tuyết nhíu mày, cho tới bây giờ nó chưa từng tiếp xúc thân mật với người khác, huống chi lúc Tống Tiểu Hổ ngủ còn thích nói mớ xoay người lung tung. Trước kia hai người bọn họ ở chung dưới một mái hiên dù cách rất xa nó vẫn bị Tống Tiểu Hổ đánh thức, đá hai chân Tống Tiểu Hổ ngủ giống như lợn chết một chút phản ứng cũng không có!

Muốn dựa vào vách đá cổ găng qua một đêm, Ngự Chi Tuyết lại sợ ảnh hưởng đến ngày mai gấp rút lên đường, nó luôn không muốn nằm gần Tống Tiểu Hổ.

Vì thế nó liền không cam lòng nói với Lăng Hạ: “Người ngủ ở giữa.” Dù sao Lăng Hạ cũng tắm rồi, không ngửi thấy mùi gì khó chịu.

Giọng điệu mang theo vài phần cứng ngắt, Lăng Hạ tự dưng chợt nghe thấy vài phần không được tự nhiên. Bây giờ hắn đang nghĩ tất cả biện pháp để lôi kéo làm quen với nhân vật phản diện đại nhân, lập tức không chút do dự nhắc Tống Tiểu Hổ đặt qua bên kia, vỗ vỗ bên cạnh cười nói: “Lại đây đi.”

Sức lực “Nhị Đản” lớn vô cùng này thật đúng là danh bất hư truyền, ôm Tống Tiểu Hổ nhẹ nhàng giống như xách gà con đặt sang bên cạnh.

Ngự Chi Tuyết sững sốt một chút, nhưng lúc Tống Tiểu Hồ còn chưa kịp phản ứng nó đã nằm xuống rất nhanh, cố gắng lui thân thể vào trong góc không đụng tới Lăng Hạ. Nó nhìn chăm chăm Lăng Hạ lạnh lùng cảnh cáo nói: “Nếu ngươi vật lung tung đá trúng ta, ta liền vật ngươi ra ngoài.”

“...” Nhìn nhân vật phản diện cảnh cáo mình, Lăng Hạ nhin không được buồn cười, bởi vì lúc này thân thể gầy nhỏ của Ngự Chi Tuyết hơi co lại, thật sự không có khí thế gì, ngược lại giống con mèo nhỏ phò trợ thanh thế với chó con mang theo vài phần đáng yêu.

Hắn nhin cười nhắm mắt lại nói: “Đã biết.”

Tống Tiểu Hồ kháng nghị vài câu, sau đó liền kéo Lăng Hạ nói liên miên cần nhần chút chuyện lý thú, Ngự Chi Tuyết thích yên tĩnh, trước đó nó nói còn mắng nó phiền, còn Lăng Hạ thì có hỏi có đáp.

Lăng Hạ vì không muốn bỏ sót Ngự Chi Tuyết nên nằm thẳng, dùng khoeo mắt nhìn thân thể nhỏ nhắn của Ngự Chi Tuyết lui vào góc vẫn không nhúc nhích, cũng không biết đang suy nghĩ cái gì.

Lăng Hạ khụ một tiếng nghĩ đến một vấn đề liền hỏi: “Tiểu Hồ, lý tưởng của đệ là gì? A, chính là sau này đệ muốn trở thành ai? Vì cái gì đệ muốn tới phái Thiếu Dương bá sư?”

Mắt Tống Tiểu Hồ sáng ngời hưng phấn nói: “Đệ muốn trở thành kiếm tu lợi hại nhất! Đệ muốn rất nhiều người biết đến tên của đệ!”

Không hổ là nhân vật chính xuất thân từ gia đình bần nông a! Lăng Hạ xoa nhẹ đầu nhím của nó một hồi, cười nói: “Nhất định đệ sẽ làm được.”

Phải biết, tương lai trừ ma tu, bốn hệ còn lại nhân vật chính đều nổi danh! Quả thực làm người ta hâm mộ ghen tỵ đến rơi nước mắt mà!

Lăng Hạ hỏi tiếp Ngự Chi Tuyết: “A Tuyết, đệ thì sao?”

Ngự Chi Tuyết liếc hắn, một lúc lâu sau mới lạnh lùng nói: “Ta muốn làm cho những người từng miệt thị ta, khi nhục ta biết cái gì gọi là hối hận!”

Giọng nói nó trong trẻo dễ nghe, cũng ẩn ẩn để lộ sự trưởng thành cùng lạnh lùng không phù hợp với lứa tuổi.

“...”

Da đầu Lăng Hạ run lên, khó hiểu nhớ tới lời kết cuối cùng của nhân vật phản diện trong câu chuyện lừa đảo kia ——

Thế giới đáng ghê tởm này... Tất cả đều hủy diệt đi...

Cho nên mới nói giáo dục phải làm khẩn cấp a! Khi còn bé đã nói những lời bất chính như thế, lớn lên thế giới liền xong đời a a a!

Ngự Chi Tuyết nói xong một lúc lâu không nghe thấy Lăng Hạ đáp lời, không khỏi cười lạnh: “Làm sao vậy?”

Lăng Hạ nuốt nước bọt, thật cẩn thận cười nói: “Ừ, lý tưởng cũng không tồi, ha ha, sau này A Tuyết nhất định sẽ rất lợi hại!”

Hắn ngược lại muốn hướng Ngự Chi Tuyết đến con đường chân chính, nhưng mà Ngự Chi Tuyết bây giờ nhìn hắn vẫn chỉ có biếm cảm phiền chán, chưa thể quen thuộc...

Tống Tiểu Hồ có chút ngạc nhiên, Ngự Chi Tuyết chưa từng nói chuyện của mình, những người khi nhục cậu ta là ai? Cũng giống mình bị người mắng là ăn mày sao? Nhưng nó cũng là đứa bé khôn ngoan, biết mình không nên hỏi, nhin xuống nghĩ vẫn không nói ra khỏi miệng.

Ban ngày tiêu hao thể lực rất nhiều, Tống Tiểu Hồ rất nhanh mở miệng chảy nước miếng ngủ, thật lâu sau Ngự Chi Tuyết bên kia cũng truyền đến tiếng hít thở đều đều nhỏ bé yếu ớt, Lăng Hạ lại mở to mắt không hề buồn ngủ.

Nói thật hẳn vẫn có cảm giác không chân thật, ban ngày không sao, buổi tối cảm giác vô lực kia liền như thủy triều xâm nhập lại đây.

Bây giờ dưới người hẳn tuy rằng trải lá cây thật dày nhưng vẫn có thể cảm giác được hơi lạnh của mặt đất, trong động tối đen làm cho lòng người sợ hãi. Hơn nữa thế giới xa lạ này, bên ngoài xa xa còn có tiếng dã thú tru.

Hắn vuốt ve đụng vào hai bàn tay bên người, lòng bàn tay Tống Tiểu Hồ thô ráp ấm nóng, nhiệt độ cơ thể Ngự Chi Tuyết lại thấp hơn bình thường. Tuy rằng hai bàn tay đều nhỏ, trong lòng Lăng Hạ cũng được an ủi vài phần.

Nếu xuyên tới thế giới xa lạ này, hẳn – một người thành niên cũng không thể không bằng hai đứa nhỏ này chứ?

Tuy lúc tỉnh Ngự Chi Tuyết luôn phòng bị với mọi thứ xa lạ, nhưng lúc ngủ lại hết sức an tĩnh, không tự giác nhích lại gần nguồn nhiệt bên người một chút, thậm chí tóc còn nhẹ nhàng chạm vào cằm Lăng Hạ vài lần.

Cảm giác hơi ngứa làm Lăng Hạ bất giác bật cười, trong đêm tối, chút ít tình cảm mềm mại lại dễ dàng chạm rãi nảy mầm, hắn từ từ nhắm hai mắt.

Sáng hôm sau thức dậy, mặt Ngự Chi Tuyết nhất thời đen thui, bởi vì nó đang nằm trong ngực Lăng Hạ, cả lưng đều kề sát thân thể Lăng Hạ, nó nhanh chóng tỉnh táo đứng lên.

Lăng Hạ nhìn ánh mắt ghét bỏ chán ghét của nó, thực vô tội khoát tay: “Ta chẳng làm gì cả.”

Ban đêm, lúc đầu Lăng Hạ ngủ không được, sau này ngủ được rồi lại bị tra tấn chết. Tống Tiểu Hồ xoay đến xoay đi còn nói mớ không ngừng, Ngự Chi Tuyết tốt một chỗ không nói mớ, lúc này lại xem hắn là gối ôm! Hơn nữa nhiệt độ cơ thể Ngự Chi Tuyết rõ ràng thấp hơn hẳn nhiều, làm thế nào cũng không ấm được.

Ngự Chi Tuyết ra vẻ trấn định đứng lên, chỉ là hai tai trắng nõn rõ ràng hơn ửng đỏ: “Ta đi tắm.”

Bình thường nó ở một mình luôn tỉnh ngủ vô cùng, hơi có động tĩnh sẽ bị đánh thức, đêm qua vậy mà lại ngủ say vô mộng, mơ hồ cảm thấy vật thể bên người vô cùng ấm áp, dường như có người sờ sờ đỉnh đầu của nó.

Cái loại cảm giác này ngoài ý muốn thực thoải mái, nó ngủ say sưa rõ ràng lười mở mắt.

5. Q.1 - Chương 5

Liên tiếp ba ngày, đi được cỡ hơn nửa đường rồi. May mắn vùng núi này tương đối cần cỗi, thiếu linh khí, cho nên cũng không có ma thú nguy hiểm cỡ trung cỡ đại công kích, hơn nữa Tống Tiểu Hồ cùng Ngự Chi Tuyết đều có kinh nghiệm đi đường, dọc đường đi có chút thuận lợi. Đợi đến chiều ngày thứ ba đã đến gần thành Sùng Minh.

Mấy ngày nay điều làm Lăng Hạ tương đối vui mừng chính là, thái độ Ngự Chi Tuyết đối với hắn hơi tốt lên một chút, cũng vì hắn luôn âm thầm lấy lòng, tuy rằng Ngự Chi Tuyết vẫn lạnh lùng, nhưng rốt cuộc không giống trước vẻ mặt luôn chán ghét mà vứt bỏ.

Đi ngang qua trấn nhỏ rõ ràng phồn hoa hơn trấn Long Phi trước, đồ ăn cũng nhiều mới lạ hơn. Vài ngày ăn đồ nướng đơn giản, ngửi được mùi đồ ăn nóng hổi hấp, Lăng Hạ bất giác liếm liếm môi, Tống Tiểu Hồ cũng nhin không được nhìn chăm chăm nuốt nước miếng một cái.

Dị giới đại lục này không có cơ quan chính phủ, các khu vực đều do các đại môn phái phân công quản lý, toàn bộ đại lục có hơn mười đại môn phái nổi danh, môn phái nhỏ thì vô số kể. Chưởng quản thành Sùng Minh và phạm vi ngàn dặm xung quanh đó – phái Thiếu Dương chỉ được xem là trung hạ đẳng.

Tiền tệ nơi này không phải là Kim Ngân làm bằng đồng truyền thống, mà chế luyện từ đá năng lượng, đá năng lượng đẳng cấp càng cao thì tiền tệ càng có giá trị, thường thấy nhất là đá năng lượng sơ cấp. Dĩ nhiên, cũng có thể dùng đá năng lượng tới các ngân hàng tư nhân để đổi tiền tệ.

Bình thường thì đá năng lượng luôn tập trung ở những nơi có linh khí dồi dào, vừa có thể luyện chế pháp khí, đan dược, cũng có thể phụ trợ tu hành, đá năng lượng đẳng cấp càng cao lại càng hiếm thấy. Lăng Hạ đi đường để ý một chút, ngay cả một khối đá năng lượng sơ cấp cũng không nhìn thấy.

Lăng Hạ nhìn hai đứa trẻ bên cạnh, Tống Tiểu Hồ khỏe mạnh kháu khỉnh có vẻ hơi lớn, Ngự Chi Tuyết rõ ràng gầy hơn so với những đứa bé cùng lứa một chút. Bọn họ đều đang trong giai đoạn trưởng thành, nếu ở trái đất thì vẫn còn là học sinh tiểu học! Nhưng bây giờ dinh dưỡng không đầy đủ Chỉ ăn mấy con thỏ con cá bắt được thì hiển nhiên thiếu rất nhiều dinh dưỡng.

Trên tường phủ kín bố cáo rất nhanh làm Lăng Hạ đưa ra chủ ý, trên đó viết có một cửa hàng đang xây dựng, tuyển việc tạm thời, tiền công một ngày mười tiền năng lượng sơ cấp, đại khái tương đương với một trăm nhân dân tệ ở trái đất.

Ánh mắt Lăng Hạ sáng lên, thân thể này của hắn đúng là không bao giờ thiếu sức lực. Hắn đã vụng trộm thí nghiệm qua rồi, có thể nâng lên tảng đá lớn gần trăm ký một cách rất dễ dàng, chắc là bên trong thân thể có long hổ lực.

Năng lực này so với nhân vật chính và nhân vật phản diện tương lai thì dĩ nhiên không đáng nhắc tới, nhưng cũng rất hiếm thấy, nếu có thể tu luyện vẫn rất có tiềm lực phát triển.

Về phần làm việc giống như dân công dùng sức lực thân thể để kiếm sống thì tâm lý Lăng Hạ cũng không bài xích, lúc học đại học, vào chủ nhật hắn thường cùng bạn ra ngoài làm gia sư, dù sao tiền mình kiếm ra để ăn cơm cũng không có gì là mất mặt.

Lăng Hạ vội vàng gọi hai người lại cười nói. Tống Tiểu Hồ hào hứng bưng bưng , rất vui vẻ nói: “Vây đệ đi với huynh, sức của đệ cũng rất lớn!”

Ngự Chi Tuyết do dự một chút nói: “Vây ta cũng đi.”

Lăng Hạ vội vàng từ chối, để học sinh tiểu học đi làm công? Hắn cười sờ sờ đầu Tống Tiểu Hồ: “Các đệ không cần đi, qua bên sân khấu kia xem tuồng đi, ta trở về nhanh thôi.”

Đầu đường có gánh hát diễn tuồng, phương thức biểu diễn tương tự kịch chèo, chỉ là, nhiều chi tiết khôi hài hơn một chút.

Tống Tiểu Hồ lưu luyến nhìn sân khấu náo nhiệt, cũng ngoan cường đi theo sau lưng Lăng Hạ, Ngự Chi Tuyết không nói một lời nhưng cũng yên lặng đi theo, Lăng Hạ đành phải dẫn bọn họ cùng đi.

Làm việc dĩ nhiên không thể gọi hai Vị Thành Niên này ra trận, để bọn họ ngây ngốc ở xung quanh cũng đỡ gây chuyện.

Trên công trường cửa hàng kia đang có mười mấy người làm việc, một quản đốc đang hô hào mọi người nâng phiến đá. Lăng Hạ để hai đứa nhỏ đứng ở một bên, một mình đi tới.

Hắn cười lên tiếng chào hỏi trước, không kiêu ngạo không tự ti nói rõ ý định.

Quản đốc liếc hắn một cái, thấy quần áo hắn tã tơi thân thể gầy yếu nhất thời không nhận được nói: “Đứa trẻ này đi qua bên kia chơi đi, việc này sao cậu có thể làm được?”

Lăng Hạ nhìn chung quanh một chút, kéo tay áo đi tới trước một khối đá xanh, dùng lực bẻ khối đá dài hơn một mét, rộng hơn nửa mét bỏ sang bên kia, cố gắng ra vẻ bước chân nhẹ nhàng.

Hắn ôm không quá phí sức, chỉ là khối đá xanh này quá lớn, ôm có chút khó.

Những công nhân khác vốn đều là tráng hán cao lớn vạm vỡ, cần hai người mới có thể gian nan bưng khối đá này qua bên kia, thấy một thiếu niên gầy yếu mà sức lại lớn như vậy, đều trầm trồ khen ngợi.

Quản đốc kiến thức rộng rãi, thiếu niên này nhìn thì tầm thường nhưng lại có dị lực, sau này không biết chừng còn có thể trở thành đệ tử của môn phái nào đó, lập tức khách khí hơn rất nhiều. Y cười nói với Lăng Hạ: “Nhìn không ra đứa bé này mạnh vậy, được rồi, vậy tính một ngày hai mươi đi.”

Thật ra thì y cũng không mất mát gì, Lăng Hạ cứ duy trì sức lực như vậy, một người có thể làm việc của hai người cũng được.

Tiền công nhiều hơn so với mong đợi làm Lăng Hạ rất vui mừng, vội vàng theo mọi người cùng nhau làm việc.

Chỉ là, Tống Tiểu Hổ và Ngự Chi Tuyết cũng rất mau lại đây bưng bê cùng Lăng Hạ. Lăng Hạ vội vàng phát tay một cái để bọn họ sang bên. Tống Tiểu Hổ không phục nâng một khối nhưng nửa ngày không nhúc nhích, đành phải chán nản đứng qua một bên. Ngự Chi Tuyết nhìn dáng vẻ của nó, đoán chừng hơn phân nửa mình cũng mang không nổi, vì vậy hừ một tiếng rồi lui ra.

Bưng bê một ngày, đợi đến lúc kết thúc, may mà sức lực Lăng Hạ rất lớn, ngón tay mệt mỏi đến co rút rồi. Quần đốc nhìn hần một chút, khuôn mặt bụi bặm quần áo ướt đầm mồ hôi, lại tăng thêm hai tiền năng lượng.

Lăng Hạ cũng không từ chối, nói tiếng cảm ơn nhận lấy, trong thế giới này, hai tiền năng lượng cũng có thể mua được ba bốn tô mì đấy.

Hắn đang qua loa rửa tay và mặt, Tống Tiểu Hổ đã chạy tới: “Lăng đại ca, mệt lắm sao?”

Lăng Hạ lắc đầu một cái, cười nói: “Đi, đi ăn trước.”

Ngự Chi Tuyết khê mở miệng, nhìn Lăng Hạ cả người đầy mồ hôi rồi cuộc cũng không nói gì. Lăng Hạ lắc mấy đồng tiền kêu đình đình đang đang trong tay, cười hi hi hỏi nó: “Đệ muốn ăn cái gì?”

Ngự Chi Tuyết hơi nín thở, giọng nói cũng mang theo mấy phần ngại ngùng mắt tự nhiên: “Cơm.”

Tống Tiểu Hổ là động vật ăn thịt, muốn một phần bánh bao thịt dê lớn, Ngự Chi Tuyết gọi phần cơm. Lăng Hạ nhìn thực đơn chọn mấy món rau không đắt lại có dinh dưỡng, Ngự Chi Tuyết cũng từ từ ăn.

Một bữa cơm tốn tám tiền năng lượng sơ cấp, nhớ tới sức lực mình bỏ ra, Lăng Hạ thật có điểm tâm thương. Dù sao đường đi cũng không còn xa, hắn quyết định ở lại hai ngày nữa, đến thành Sùng Minh chưa chắc đã thuận lợi, ít nhất phải mua ít quần áo cho hai đứa trẻ. Còn năm ngày nữa mới đến lúc phải Thiếu Dương nhận người, từ trấn nhỏ này chạy tới chỉ chừng một ngày, tính thời gian thì hoàn toàn kịp.

Lăng Hạ cũng là bất đắc dĩ, lúc trước hắn chỉ là một chàng trai IT, cả ngày giao tiếp với máy tính, những thứ đó ở thế giới này ngay cả chút thức ăn cũng không đổi được.

Mặc dù thế giới này kẻ mạnh là vua, nhưng hai đứa trẻ bây giờ đều rất bình thường, mặc quần áo hư cũ như vậy khó tránh sẽ bị người giàu có chế nhạo.

Tống Tiểu Hổ chắc là không để ý, nhưng đứa trẻ Ngự Chi Tuyết này chỉ sợ không như vậy, bất kỳ nhân tố nào khiến Ngự Chi Tuyết biến xấu đều phải nghĩ biện pháp tránh!

Liên tiếp làm ba ngày, buổi tối ngủ ở dưới mái hiên nhà người khác, cuối cùng cũng tồn được cỡ bốn lăm tiền năng lượng sơ cấp, đủ mua hai bộ quần áo rồi.

Lăng Hạ đặc biệt dẫn hai đứa trẻ đi tắm rửa, mang chúng đến một tiệm quần áo, trong đó có thợ may quần áo trẻ em.

Quần áo ở Dị Giới rất thời thượng, lộ ngực lộ lưng các loại phong cách kỳ dị đều có, tương tự với quần áo của nhân vật Võng Du. Tống Tiểu Hổ rất nhanh chọn trúng một bộ quần áo màu xanh dương mạ vàng tay ngắn, mặc vào khỏe mạnh kháu khỉnh. Ngự Chi Tuyết chọn một bộ quần áo vải gai phổ thông không hoa văn không đồ trang sức, che kín cái cổ trắng nõn nhỏ bé yếu ớt, khuôn mặt nhỏ nhắn có vẻ càng tuần tú đáng yêu.

Trả hai bộ quần áo tổng cộng ba sáu tiền năng lượng, Lăng Hạ vẫn rất hài lòng.

Tống Tiểu Hổ ngạc nhiên nói: “Lăng đại ca, huynh không cần sao?”

Ngự Chi Tuyết cũng nhin không được nhỏ giọng hỏi: “Không đủ tiền thì. . . . Ta không cần đâu.”

Lăng Hạ cảm động, đây là thời cơ tốt để giáo dục trẻ con! Hắn vội vàng lấy ánh mắt hòa ái của các bậc phụ huynh nhìn Ngự Chi Tuyết, ôn hòa bày tỏ: “Ta không cần mua, quần áo trên người còn mặc được.”

Hắn nghĩ nghĩ, lại tăng thêm một câu: “Ta là đại ca của các đệ, chăm sóc các đệ là điều đương nhiên.”

Tống Tiểu Hồ vừa cảm động vừa khổ sở nhìn Lăng Hạ, đôi mắt to như quả nho đen láy nước mắt lưng tròng, chưa từng người đối xử với nó tốt như vậy.

Ngự Chi Tuyết cũng không được tự nhiên hất mặt lên: “Sau này nhất định ta sẽ trả lại cho người gấp trăm ngàn lần.”

“Được, ta sẽ không quên.” Lăng Hạ cười vui vẻ vỗ vỗ bả vai Ngự Chi Tuyết, lần này nhân vật phản diện đại nhân thể mà không có tránh, hẳn không khỏi mừng rỡ.

Ừ, muốn làm Thánh mẫu Thánh phụ giáo dục nhân vật phản diện cho tốt a!

6. Q.1 - Chương 6

Ba người tiếp tục lên đường, càng đến gần thành Sùng Minh thì đường đi càng rộng rãi, người trẻ tuổi đi đường cũng nhiều, hiển nhiên đều đến phái Thiếu Dương ghi danh, trong đó có không ít con cái gia đình phú quý.

Ven đường có không ít quán trà giản dị, chỉ là tiền trà tiền điểm tâm đắt hơn nơi khác gấp ba bốn lần, Lăng Hạ vừa hỏi giá tiền liền không mua. Nhưng mà gần đây không tìm được sống suối, đành phải đành lòng mua một bình trà, như thế đi một ngày đã tiêu hết tiền thừa còn lại.

Lúc đến ngoại thành Sùng Minh, Lăng Hạ hoàn toàn trọn tròn mắt, bởi vì xung quanh thành là một hồ nước sóng xanh vài dặm dập dờn, bên hồ có vô số thuyền bè to nhỏ, vừa hỏi giá tiền, một người mười tiền năng lượng sơ cấp. Nếu như không có thì đưa quần áo, vậy là có thể vào.

Tống Tiểu Hồ cũng hết đường xoay sở, bất giác ngẩng đầu nhìn Lăng Hạ.

Lăng Hạ chợt dạ nhìn Ngự Chi Tuyết một chút, sợ nó oán giận mình, nhưng đối phương chỉ nhìn hồ nước, trên mặt không có dấu vết tức giận .

Lăng Hạ cố trấn định nói: “Vậy chỉ có thể hỏi mấy thuyền kia một chút, chúng ta có thể giúp bọn họ chèo thuyền.”

Chỉ là, những người chèo thuyền đều là người có thân thể cường tráng muốn kiếm tiền, làm gì cần mấy đứa bé giúp một tay?

Lăng Hạ còn chưa nói hết, liền bị một người chèo thuyền không nhận được phát tay quát lớn: “Không có tiền mà đòi ngồi thuyền? Đừng cản trở người ta buôn bán, đi sang một bên!” Bên cạnh đang có người muốn thuê thuyền, người chèo thuyền vội vàng tươi cười nghênh đón.

Liên tiếp hỏi bảy tám thuyền đều là như thế, Lăng Hạ cũng không khỏi đưa đám, bây giờ dù đi nơi khác kiếm tiền cũng không kịp!

Phía sau đột nhiên vang lên tiếng đình đang trong treo dễ nghe, Lăng Hạ tuy rằng nóng lòng cũng không khỏi quay đầu liếc nhìn, lập tức sững sờ, một con vật khổng lồ hẳn chưa từng thấy qua đang không nhanh không chậm bước tới. Ngồi phía trên là một tiểu cô nương tám tuổi, tiếng đình đang kia phát ra từ cái chuông dưới cổ con vật đó.

Con vật này trên đầu có bốn sừng dài, cao như lạc đà, lỗ mũi và miệng tương tự Hà Mã, da lông màu nâu xám bóng loáng như dính nước, tướng mạo hết sức xấu xí.

Mặt mày tiểu cô nương kia như vẽ, vóc người nho nhỏ, một thân áo màu hồng đào, càng đối lập rõ ràng.

“Là tả mã.” Có người nhỏ giọng kêu lên.

Chủng ma thú này Lăng Hạ đọc truyện đương nhiên biết, là ma thú cấp năm rất hiếm hoi thân cận với loài người, có thể bơi, ở trong nước càng nhanh như gió. Như vậy mà lại bị một tiểu cô nương cười, hiển nhiên thân phận của nàng không tầm thường.

Lăng Hạ không khỏi bắt đầu nhớ lại đội hình hậu cung của nhân vật chính, nhưng người đứng đầu hậu cung lúc Tống Tiểu Hồ tiến vào phái Thiếu Dương mới gặp mà. Hẳn đang suy nghĩ miên man thì tả mã bên kia đã nghênh ngang đi qua bọn họ.

Lăng Hạ không khỏi thấy kỳ lạ, bọn họ trên đầu cầu, tả mã muốn công tiểu cô nương kia qua sông nên từ bên hồ đi xuống nước chứ? Ở đây cũng có thể nhảy xuống sao?

Hắn đang thấy kỳ lạ, tiểu cô nương kia đã kéo dây cương, thế mà gặp bọn họ mới ngừng lại.

Tiểu cô nương cầm roi trong tay chỉ chỉ Tống Tiểu Hổ, giọng nói mang theo vài phần ngạo mạn: “Này, người tên gì?”

. Hả? Tình huống gì thế này?

Lăng Hạ nhất thời im lặng, quả nhiên, dù nhân vật chính chỉ có mười tuổi, nhưng đã phát ra Hormone mãnh mẽ khí thế là vũ khí sắc bén hấp dẫn con gái! Mặc dù cô gái này có vẻ nhỏ quá mức.

Khụ, con nít thế giới này thật đúng là trưởng thành sớm a! Lăng mỗ vừa tròn hai tư tuổi còn chưa lần nào được nắm tay con gái kêu gào trong lòng.

Tống Tiểu Hổ trầm ngâm liếc nhìn cái roi chỉ cách mình hơn một mét, mặc dù nó chưa rành sự đời nhưng cũng biết tư thế đối phương đúng là đang kinh thường nó. Huống chi bây giờ tuổi của nó thật sự không có khái niệm nam nữ khác biệt cần thương hương tiếc ngọc. Nó tức thời lui về phía sau bất mãn nói: “Ta tên gì sao phải nói cho người ? Người là ai?”

Cô bé kia nghe vậy, khuôn mặt nhất thời tức giận tái đi, nhưng lại nhịn xuống: “Ta tên là Thủy Vũ. Các người muốn đến phái Thiếu Dương ghi danh sao?”

Nàng nói với Tống Tiểu Hổ, ánh mắt lại thoáng nhìn qua Ngự Chi Tuyệt.

Lăng Hạ vừa nghe cái tên này đầu nhất nổ lớn! Vị đại tiểu thư này sao lại xuất hiện bây giờ?

Đúng, Thủy Vũ cũng là một thành viên trong hậu cung của nhân vật chính, bối cảnh bây giờ chưa cần nói tỉ mỉ, nhưng nàng rất khác các nhân vật trong hậu cung của nhân vật chính, mối tình đầu của vị đại tiểu thư điều ngoa này vốn là nhân vật phản diện đại nhân!

Hơn nữa nàng là loại càng không có được càng nhất định phải có..., dù cuối cùng cùng nhân vật chính nhưng Lăng Hạ cảm thấy trong lòng nàng vẫn yêu nhân vật phản diện. Lúc hắn đọc đến đoạn này rất bất mãn, thực sự chẳng thích nổi vị đại tiểu thư điều ngoa bốc đồng trong truyện, sau này ở cùng nhân vật chính nàng ta không cảm thấy không được tự nhiên sao?

Thế nhưng tác giả đúng là lừa đảo kín đáo để nàng và nhân vật chính tiếp xúc!

Nhưng bây giờ nhìn quan hệ tam giác rối rắm sắp xảy ra trước mắt, không hiểu sao Lăng Hạ lại buồn cười, đây rõ ràng là trò chơi gây thơ của ba học sinh “Tổ thích cậu, muốn chơi với cậu” được chứ?

Ngự Chi Tuyệt không bình tĩnh nói với Tống Tiểu Hổ: “Nhanh qua đây, còn phải nghĩ cách làm sao qua đó.”

Nó chán ghét mấy cô gái vênh váo hung hăng, nhận thấy ánh mắt của nàng càng thêm căm hận, lập tức kêu Tống Tiểu Hổ rồi đi tới chỗ Lăng Hạ: “Đi xung quanh hỏi tiếp đi.”

Thủy Vũ nhìn nó hoàn toàn bỏ rơi mình, khuôn mặt trắng nõn nhỏ nhắn nhất thời đỏ lên. Nàng đi tới chỗ nào thì người chỗ đó luôn luôn tươi cười chào đón vội vàng nịnh nọt, đâu chịu nổi ghẻ lạnh như vậy?

Nàng ghen ghét liếc nhìn Lăng Hạ, roi trong tay lập tức vung ra: “Tránh ra, người ngăn cản đường ta đi!”

Lăng Hạ ngạc nhiên, ngay cả khi hắn phản ứng rất nhanh lui về sau một bước, cái roi đó vẫn đánh một cái lên mặt hắn, đau rất. Roi này được chế từ da Ma Xà cấp sáu, ngay cả một cô gái lực yếu vẫn có thể để lại một dấu roi đỏ chói trên mặt hắn.

Má, ai nói con gái đều đáng yêu? Con nhóc hư hỏng trước mắt này rõ ràng rất đáng ghét đúng không? Hắn đây đúng là nằm cũng trúng đạn được không?

Tống Tiểu Hổ lập tức cả giận nói: “Người làm gì đấy? Sao lại vô duyên vô cớ đánh người?”

Mắt Ngự Chi Tuyệt cũng run lên, một tia hung dữ thoáng qua.

Thủy Vũ ở trên cao nhìn xuống nó một cái, tức giận nói: “Ai bảo người cản đường ta?”

Lăng Hạ đương nhiên sẽ không chấp nhận với một con nhóc tiểu học, lập tức lôi kéo Ngự Chi Tuyết lui về phía sau: “Thôi, chúng ta nghĩ cách qua hồ này trước đã.”

Ừ, nhất định phải giáo dục Tống Tiểu Hổ cho tốt, ta đúng là không bao giờ thiếu phụ nữ! Vì sự hòa thuận của hậu cung, phải xem xét lại vị này cho cẩn thận.

Tống Tiểu Hổ tức giận trợn mắt nhìn Thủy Vũ một cái, cắn môi đi tới chỗ Lăng Hạ.

Lăng Hạ an ủi xoa xoa đầu nhím của nó, sau đó kéo vạt áo của nó và Ngự Chi Tuyết chuẩn bị rời đi.

“Đứng lại!” Thủy Vũ nhìn chằm chằm bóng lưng Ngự Chi Tuyết quát lên, “Ta đã nói cho người biết tên của ta, người vẫn chưa trả lời vấn đề của ta đấy.”

Trường bối chung quanh đều sùng ái nàng, các sư huynh đệ cũng tranh nhau lấy lòng nàng, không có một người nào giống như thiếu niên này vẻ mặt tuần mỹ lại kiêu ngạo như vậy, ngay cả khi quần áo trên người hết sức bình thường, lại làm cho trong lòng nàng có loại cảm giác nói không nên lời. (Tác giả chêm vào: bình thường chúng ta gọi người như thế là —— M thể chất.)

Khóe miệng Lăng Hạ giật giật, đứa bé trưởng thành sớm thật không tốt mà! Xem ra không nói tên thì vị đại tiểu thư này sẽ không từ bỏ ý đồ.

Tống Tiểu Hổ còn tưởng rằng Thủy Vũ nói mình, lập tức nghiêng đầu đứng lại lớn tiếng nói: “Người xin lỗi Lăng đại ca, ta liền nói tên cho người biết.”

“ ” Lăng Hạ im lặng, nhân vật chính đơn thuần đáng yêu của ta à, cậu hiển nhiên đã làm phương hướng rồi.

“Nói xin lỗi?” Thủy Vũ hừ một tiếng nhanh chóng vung roi ra, Tống Tiểu Hổ theo phản xạ có điều kiện đỡ lấy, roi này lại chuyển hướng linh hoạt uốn éo cuốn lấy eo nó.

Lúc Ngự Chi Tuyết và Lăng Hạ chưa kịp phản ứng lại, Thủy Vũ chợt đá hai bên tả mã một cái, kéo bổng Tống Tiểu Hổ từ đầu cầu nhảy vào trong nước, nước văng mạnh lên lật ngược một cái thuyền nhỏ gần đó.

Lăng Hạ và Ngự Chi Tuyết chạy tới thì Thủy Vũ đã điều khiển tả mã như tên rồi cung lướt mấy chục mét rồi dừng lại, Tống Tiểu Hổ bị sặc nước liên tục khụ khụ, vẩy vùng nổi lên mặt nước.

Lăng Hạ thật sự nổi giận, kêu lên: “Tiểu Hổ, đệ không sao chứ? Thủy Vũ cô nương, cô đưa nó lại đây nhanh lên!”

Tống Tiểu Hổ bị nghẹn mắt chưa cổ họng đau, nhất thời không thốt nên lời, một hồi lâu mới nôn ra mấy ngụm nước vỗ mặt nước kêu lên: “Lăng đại ca, A Tuyết, ta không sao!”

Thủy Vũ có chút hả hê kéo roi tới đây, từ nhỏ nàng đã theo phụ thân tu hành, bây giờ sức lực lớn hơn Tống Tiểu Hổ nhiều. Nàng kéo Tống Tiểu Hổ lại gần, tả mã này có linh tính, rất nhanh dùng đuôi dài cuốn chặt Tống Tiểu Hổ lại.

Thủy Vũ cười phát tay về phía bờ một cái kêu lên: “Ta chờ các người ở quán rượu lớn nhất thành Sùng Minh.”

Tác giả có lời muốn nói: những đứa bé trong truyện đều không phải là những đứa bé bình thường, chỉ là vật hy sinh – Lăng còn chưa ý thức được vấn đề này.

7. Q.1 - Chương 7

Nhìn bóng dáng trong nước đi xa, Lăng Hạ không khỏi tức giận.

Ngay cả khi đã biết Thủy Vũ chỉ điều ngoa tùy hứng, Tống Tiểu Hổ không đến nỗi có chuyện gì nguy hiểm tính mạng, nhưng vừa rồi bị lôi kéo trong nước cũng hết sức nguy hiểm, nếu là người bình thường, chỉ sợ liền dâng mạng rồi! Lập tức phải nhanh chóng nghĩ biện pháp vào thành cứu nó khỏi tay đại tiểu thư điều ngoa kia.

Trong hồ, những người chèo thuyền khác đã chung tay kéo người trên thuyền bị lật lên bờ, bọn họ thường gặp những môn đệ hoành hành ngang ngược, nhìn thấy bóng dáng tiểu cô nương kia đã mất hút, không khỏi tức giận mắng lớn mấy câu.

Chắc là bây giờ sinh ra mối thù chung trong lòng nên một chủ thuyền đột nhiên hỏi Lăng Hạ “Này này, hai tiểu ca, các người có muốn ngồi thuyền không?”

Lăng Hạ thật vui mừng, sau khi nói cảm ơn liền vội vàng kéo Ngự Chi Tuyết nhảy lên.

Lúc này đây cảnh trong hồ ngược lại thật đẹp, trời nước một màu sóng xanh dập dờn, ngồi ở đuôi thuyền cảm nhận từng trận gió mát phả vào mặt cũng là một chuyện vui, tâm tình nôn nóng của Lăng Hạ cũng dần dần bình tĩnh lại.

Trên thuyền trừ bọn họ ra còn có bốn, năm người trẻ tuổi, chắc đều chuẩn bị đến phái Thiếu Dương ghi danh, đang ở nơi đó ồn ào lộn xộn thảo luận quá trình ghi danh, đệ tử nổi danh phái Thiếu Dương vân vân. Lăng Hạ chăm chú nghe, nhớ kỹ tin tức hữu dụng, dù sao nhiều chi tiết trong truyện hắc đã không còn nhớ rõ.

Thuyền này là do người chèo, nhưng người chèo thuyền là tráng hán cao gần hai mét, tốc độ cũng không chậm, thời gian chỉ hết một nén hương, đã gần đến bờ hồ rồi.

Đúng lúc ấy, phía sau có một chiếc thuyền lớn đi tới, tốc độ nhanh hơn bọn họ nhiều.

Lăng Hạ vì tò mò liền nhìn mấy lần, mũi thuyền có mấy thiếu niên mặc áo gấm đứng, lớn nhất chừng hai mươi tuổi, nhỏ cũng mười hai mười ba tuổi, đều thống nhất mặc trường sam màu trắng mạ vàng xa hoa, chắc là một môn phái. Lăng Hạ bị ánh sáng trên quần áo của họ phản chiếu đến hoa mắt, không nhìn rõ diện mạo lắm.

Nhưng hắc không nghĩ đến chính là, chiếc thuyền kia thế mà xông thẳng tới hướng bọn họ!

Mọi người trên thuyền không nhận được la hoảng lên, thuyền kia thế tới hung hăng, thân thuyền lớn gấp năm sáu lần cái thuyền nhỏ này của bọn họ, nếu đụng vào chẳng phải sẽ bị lật thuyền trong hồ sao?

Lăng Hạ cũng nhận không được hốt hoảng, nhìn hai bên một chút vội vàng kéo Ngự Chi Tuyết vào lòng rồi thuận tiện dùng tay còn lại ôm lấy một thùng gỗ nhỏ rỗng trên thuyền. Hắc cảm thấy thân thể nho nhỏ trong ngực hình như cứng lại, liền cúi đầu lẩm bẩm an ủi: “Đừng sợ, ta biết bơi. . . .”

Nhìn thuyền lớn càng ngày càng gần, Lăng Hạ phản xạ có điều kiện nhắm mắt lại, chờ mọi chuyện tới, nào biết đợi nửa buổi cũng không có động tĩnh gì.

Hắc không nhận được mở mắt, đôi mắt đen láy trong ngực đang tức giận theo dõi hắc.

Giọng nói Ngự Chi Tuyết mang theo phần cứng nhắc nhắc: “Người còn không mau buông ra? !”

Mặc dù hung ác, nhưng mặt cũng dần dần đỏ.

Lăng Hạ vội vàng buông ra, hắc quay đầu nhìn lại, thuyền lớn này thế mà cách bọn họ vèo vèo có vài mét rồi dừng lại!

Tất cả mọi người trên thuyền mang theo vẻ mặt sống sót sau tai nạn từ từ đứng dậy, người chèo thuyền đang muốn mắng to lại nhìn thấy cách ăn mặc của người trên thuyền lớn rồi cũng không dám, chỉ có thể mắng tiếng xúi quẩy trong lòng.

“Hai tên nhóc ở đuôi thuyền kia!” Trên thuyền lớn xem ra chỉ có một thiếu niên mười hai mười ba tuổi quét mọi người một vòng, ánh mắt rất nhanh nhắm ngay Lăng Hạ cùng Ngự Chi Tuyết.

Lăng Hạ không khỏi thấy kỳ lạ, lại tìm mình? Hắc cẩn thận dò xét người trên thuyền lớn kia, xác định thật sự mình chưa từng gặp qua bọn họ.

Nhìn hai người chậm chạp bất động, thiếu niên kia hình như có chút giận, nói: “Này, gọi các người !”

Lăng Hạ im lặng, lôi kéo Ngự Chi Tuyết qua bên cạnh một chút, khách khí nói: “Bằng hữu, xin hỏi gọi chúng ta có chuyện gì không?”

Thiếu niên kia cẩn thận dò xét tướng mạo hai người, lỗ mũi nặng nề hừ một tiếng, Lăng Hạ càng thêm không giải thích được.

Hắn đắc tội vị đại gia này khi nào?

Ngược lại thanh niên hai mươi tuổi cầm đầu nói chuyện khách khí hơn một chút: “Các người có gặp tiểu sư muội của ta không? Nghe mọi người bên hồ nói nàng đi với một người bạn của các người, xin hỏi rốt cuộc chuyện gì đã xảy ra vậy?”

Ngữ điệu của hắn mặc dù bình thản, nhưng lúc hỏi không giới thiệu bản thân, hiển nhiên cũng không đem hai người để vào mắt. Hơn nữa rõ ràng là Thủy Vũ cưỡng ép mang Tống Tiểu Hồ đi, thế nào vào miệng hắn lại là nàng và Tống Tiểu Hồ đi đây?

Lăng Hạ bất mãn trong lòng, cũng nhìn ra được những người này là ai, hắn là sư huynh đệ của Thủy Vũ. Các môn phái chiêu thu đệ tử là chuyện lớn, mỗi lần đều sẽ mời môn phái xung quanh tới trợ uy, đoán chừng là người thành Vân Tiêu được mời tới.

Phụ thân Thủy Vũ chính là thành chủ thành Vân Tiêu, thành Vân Tiêu là một trong đại thành thị nổi danh nhất mảnh đại lục này, nổi danh luyện khí, địa vị lớn hơn phái Thiếu Dương. Nói cách khác, Thủy Vũ ít nhất tương đương với con gái bí thư tỉnh ủy.

Trong truyện, thành Vân Tiêu chính là căn cứ địa của vật hy sinh, ở đó còn có vật hy sinh Sư huynh thích đại tiểu thư Thủy Vũ, không biết có ở trong đám người ngựa này không.

Dù sao dành em gái với nhân vật chính sẽ không có kết quả tốt!

Thanh niên này chính là Nhị Đệ Tử thành Vân Tiêu Mạc Đãi, tiểu sư muội này của hắn xinh đẹp tùy hứng, nhưng vì từ nhỏ đã tu hành nên mới nhập môn. Dọc theo đường đi nàng cười tả mã chạy nhanh còn không ngừng gây sự, làm khổ hắn – vị sư huynh phải dẫn dắt mọi người tới phái Thiếu Dương trợ trận.

Nếu hòn ngọc quý trên tay sư phụ bị thương, hắn sẽ phải chờ về chịu phạt! Hắn ở bên hồ đã tìm hiểu qua, biết chuyện này là do sư muội gây ra, cũng không biết vị đại tiểu thư này lại nghĩ cái gì. Hai thiếu niên này mặc dù tướng mạo rất tốt, quần áo lại cực kỳ bình thường, đặc biệt là người tuổi tác lớn, ăn mặc giống như tên ăn mày! Chắc là đều đến từ dân gian, cũng không có gì đáng ngạc nhiên.

Lăng Hạ đang muốn trả lời, Ngự Chi Tuyết đã lạnh lùng lên tiếng: “Ta không thấy người nào đi cùng bằng hữu của ta, chỉ thấy một ác nữ cường ép bắt bằng hữu của ta đi.”

“ ” Lăng Hạ trong nháy mắt vô lực, làm bộ như không nghe thấy Ngự Chi Tuyết nói, cười nói, “Ừ, thấy, nàng nói nàng muốn đến quán rượu lớn nhất thành Sùng Minh, chắc lúc này đã đến, các vị có thể. ”

Sắc mặt thiếu niên mười hai mười ba tuổi đó thay đổi, ngắt lời Lăng Hạ nhìn Ngự Chi Tuyết nói: “Người vừa nói cái gì?”

Ngự Chi Tuyết liếc hắn một cái không nói thêm gì nữa, chỉ thông thả ung dung trở về.

“Đứng lại!” Thiếu niên kia nhất thời giận dữ, nghiêng đầu nói với Mạc Đãi, “Sư huynh, tiểu tử này vừa rồi nói bóng nói gió tiểu sư muội, đệ đi dạy dỗ hắn!”

Mạc Đãi biết sư đệ này luôn dung túng tiểu sư muội, hắn cũng không muốn rước lấy tiếng xấu lấy mạnh hiếp yếu, hơn nữa thật sự là tiểu sư muội không đúng, liền cười nói: “Thượng Nhan, thôi, bây giờ phải mau mau tìm tiểu sư muội mới là chuyện chính.”

Thuyền lớn vòng qua thuyền nhỏ, thiếu niên kia vẫn tức giận bất bình nhìn chằm chằm Ngự Chi Tuyết.

Nghe cái tên Mạc Đãi có chút quen tai, trán Lăng Hạ không ngừng rơi xuống ba bốn vạch đen, cho nên mới nói, người Dị Giới này trưởng thành sớm bao nhiêu? ! Vị này không phải là một trong những vật hy sinh tình địch đối nghịch với nhân vật chính hay sao?

Lúc hai thuyền hoàn toàn đi qua nhau, Thượng Nhan chợt lấy ra pháp khí, một tia sét trong nháy mắt đánh vào thuyền nhỏ.

Pháp khí này là thành chủ thành Vân Tiêu tự tay chế ra – pháp khí hệ lôi, uy lực lớn vô cùng, chỉ vì tu vi Thượng Nhan còn cạn, phát huy chưa tới một thành công lực, nhưng cũng đủ để đánh xuyên một cái lỗ to bằng chậu rửa mặt lên đáy thuyền.

Mạc Đãi nhất thời nhú mày lại, nhìn một chút không thấy có ai bị thương, liền vỗ một cái lên đầu Thượng Nhan: “Hỗn tiểu tử, cẩn thận sư phụ biết thì trách phạt người!”

Thượng Nhan vội vàng cúi đầu thu pháp khí cười nói: “Vây làm phiền sư huynh thay đệ cầu xin tha thứ nha!”

Mạc Đãi bất đắc dĩ cười, không nhìn ra phía sau một cái.

Nhìn thuyền lớn từ từ đi xa, Lăng Hạ rất muốn chửi ầm lên, không trách được người là vật hy sinh! Cẩn thận ta nói nhân vật chính nhà ta sau này tiêu diệt người!

Người chèo thuyền vội vàng tìm thứ gì đó chặn cái lỗ lại, nhưng trên thuyền không có thứ gì thích hợp, không lâu sau nước liền ngập đến chân.

Chuyện này phần nào là vì mình, Lăng Hạ liền vội vàng nằm ở trên dùng thân thể chặn lỗ hổng lại, mang theo mấy phần áy náy nói với chủ thuyền: “Thật đúng là xin lỗi, các người nhanh chèo thuyền, A Tuyết, đệ giúp một tay, mức nước ra ngoài mau.”

Người chủ thuyền nhìn Lăng Hạ chửi ầm lên, một hồi mắng thuyền lớn vừa rồi một hồi mắng Lăng Hạ, ánh mắt mọi người trên thuyền nhìn hai người cũng mang theo oán hận. Nhưng bây giờ còn cách xa bờ, hiển nhiên chuyện quan trọng nhất là làm sao lên bờ an toàn.

Lăng Hạ thấy chết không sờn dùng thân thể chặn vào, nói với người chèo thuyền kia: “Ngại quá, mặc dù bây giờ chúng ta không có tiền, nhưng ngày sau vào phái Thiếu Dương nhất định sẽ từ từ trả lại tiền đồ cho người, người yên tâm.”

Một người trẻ tuổi trên thuyền nhất thời chê cười đứng lên: “Nói mạnh miệng! Làm sao người biết phái Thiếu Dương nhất định sẽ chiêu các người vào? Huống chi một hồi thuyền chìm rồi, mọi người có thể sống hay không chưa biết được!”

Chỉ là mắng thì mắng oán trách thì oán trách, mọi người đều không ngừng tay.

Nhưng cái lỗ này thật sự lớn, lúc mơ hồ nhìn thấy bờ bên kia, nước trong khoang thuyền đã qua bắp chân, rồi cuộc không chống cự nổi. Mọi người trên thuyền đã rồi rít nhảy xuống nước ra sức bơi lên bờ, Lăng Hạ đành phải bỏ dậy, lôi kéo Ngự Chi Tuyết nhảy xuống.

Mặc dù Lăng Hạ bây giờ rất mạnh, nhưng hắn chỉ biết bơi chèo đơn giản, bơi một hồi liền bị sắc nước choáng váng, tứ chi cũng mềm vô lực. Hắn nhìn Ngự Chi Tuyết trước mặt, động tác của đối phương lưu loát sinh động, thật giống như không hề phí sức.

Hắn há mồm muốn la lên, nhưng lại “ừng ực” uống hết mấy ngụm nước, miệng mũi bị chìm dưới nước nhất thời không thở được, cố gắng một hồi thấy thân thể nặng nề như không còn là của mình nữa rồi, quả thật giống như có khối sắt trói dưới chân kéo xuống.

Một cái tay đột nhiên nâng nách hắn lên, Lăng Hạ cố gắng mở mắt ra muốn theo cổ lực lượng kia nổi lên, nhưng sức đối phương thật sự quá nhỏ, hai người ngược lại dây dưa chìm xuống hơn một chút.

Lăng Hạ nhìn Ngự Chi Tuyết gần trong gang tấc, quả thật có cảm giác được sủng mà kinh, nhân vật phản diện đại nhân thể mà tới cứu mình, phải không? Nhưng hắn hoàn toàn không hô hấp được nữa rồi, đại não bị nước ngẹn đau quá thật muốn nổ tung!

Chẳng lẽ mình xuyên không tới đây lại chết dưới đáy nước này lúc truyện hoàn toàn chưa triển khai sao?

Bị dục vọng muốn sống mãnh liệt thúc đẩy, ánh sáng lóe lên, Lăng Hạ chợt nhớ tới một chuyện ——bên trong thân thể Ngự Chi Tuyết có nguyên tố hệ nước!

Nói cách khác, Ngự Chi Tuyết ở dưới nước có thể hô hấp tự do!

Hắn không chút do dự mượn chút hơi sức cuối cùng kéo Ngự Chi Tuyết qua, đem môi phủ lên ——

Huynh không cố ý, huynh không muốn xong đời a! Tha thứ cho huynh đi a a a!

8. Q.1 - Chương 8

Ngự Chi Tuyết vừa ngẩng đầu đã thấy một đóa hoa loa kèn hình dáng đôi môi dán tới chỗ mình, mặc dù nó không hiểu Lăng Hạ muốn làm gì, nhưng sống lưng một hồi lạnh đến buồn nôn, quả đấm đã bay ra trước tư tưởng của nó.

Cánh tay phải nhỏ gầy dùng sức hươ, trong nháy mắt nội lực bộc phát kinh người, quả đấm của Ngự Chi Tuyết nện thẳng vào má phải Lăng Hạ, trực tiếp đánh đối phương từ dưới nước bay xa hơn một trượng.

Chờ Ngự Chi Tuyết phục hồi tinh thần lại, Lăng Hạ đã biến thành một cỗ xác chết trôi nổi rồi, không nhúc nhích, đoán chừng là bị nó đánh ngất.

“ ” Trầm mặc một hồi, Ngự Chi Tuyết bơi qua thật nhanh níu lấy cổ áo Lăng Hạ nổi lên trên nước.

Lúc nó mới vừa bị kích thích, thân thể vốn hầu như mất hết hơi sức lại kỳ tích hồi sức trở lại, giống như trong nước có vô số hạt năng lượng thật nhỏ không nhìn thấy liên tục không ngừng hội tụ vào bên trong thân thể của nó.

Lúc nổi lên trên mặt nước, Ngự Chi Tuyết hơi thở hỗn hển, vừa đập nước vừa dùng sức vỗ mặt Lăng Hạ: “Này, tỉnh! Thật là vô dụng!”

Lăng Hạ mơ mơ màng màng mở mắt, nhất thời cảm thấy hai má đau rát. Hắn hơi nghi ngờ, nhưng rất nhanh phản ứng kịp nhận ra tình cảnh của mình, lập tức dùng sức bơi theo Ngự Chi Tuyết vào bờ.

Ngự Chi Tuyết kéo lấy hắn bơi, Lăng Hạ cũng cẩn rằng liều mạng bơi về phía trước, rốt cuộc cũng lên bờ. Hai người đều mệt kiệt sức ngồi phịch trên bờ, một chút hơi sức cũng không có.

Lăng Hạ sờ sờ mặt mình, khẳng định đã sưng thành đầu heo! Hắn cẩn thận nhớ lại một màn kinh hiểm vừa rồi trong nước, lập tức thấy may mắn không thôi.

Lúc ấy hắn đúng là văng đầu rồi, may mà không có cắn lên a! Nếu cắn lên, đoán chừng không phải là chuyện đầu heo thì có thể giải quyết!

Hắn cẩn thận từng li từng tí liếc Ngự Chi Tuyết một cái, búi tóc chỉnh tề của nhân vật phản diện đại nhân tán ra trong nước, vài sợi tóc dài đen mượt ướt át xốc xếch rủ xuống bờ vai, tôn lên nước da trắng như ngọc cùng đôi môi tuyệt đẹp, đôi mắt xếch hoa đào và nốt ruồi đỏ như máu nơi khóe mắt, ngay cả khi tuổi còn nhỏ, mơ hồ đã có khí thế.

Ngự Chi Tuyết nhìn hắn rồi đi qua, Lăng Hạ có chút chột dạ rũ mắt.

Những người cùng bị nạn với bọn họ đều đã sớm lên bờ, giờ phút này đều nghỉ ngơi ở nơi nào, mắng mỏ không dứt.

Một người chèo thuyền trong đó đã chạy tới chỉ vào mặt Lăng Hạ mắng lớn: “Tên hỗn tiểu tử này! Ta nhớ rõ ngươi rồi! Ngươi nợ thuyền của ông đây!”

Lăng Hạ nôn ra mấy ngụm nước, lời ngon tiếng ngọt nói một sọt lời tốt, đem hết tiền năng lượng trên người ra. Người chèo thuyền nhất quyết không tha, vẫn như cũ lục soát quần áo hắn, phát hiện thật sự không có đồng nào mới thôi.

Hai người chèo thuyền lại tiếp tục muốn lục soát người Ngự Chi Tuyết, Ngự Chi Tuyết lạnh lùng ngẩng đầu lên, hai tay nắm chặt, trong mắt thoáng qua một tia âm khí, hai người kia chỉ cảm thấy trong lòng run lên, chần chờ thế nhưng không dám động thủ.

Lăng Hạ thấy ánh mắt hung ác như sói của Ngự Chi Tuyết liền cả kinh, nhanh chóng kéo nó ra sau mình. Hắn không chút nghi ngờ, nếu người chèo thuyền này tiến lên, Ngự Chi Tuyết chắc chắn sẽ lập tức động thủ!

Đây cũng là lần đầu tiên hắn đối mặt với trường hợp lúng túng như vậy, chỉ có thể lẹ đi lẹ lại xin lỗi và cam kết, nói đến miệng đắng lưỡi khô, cuối cùng lấy danh nghĩa của mình viết một tờ giấy nợ, người chèo thuyền kia cuối cùng cũng thả bọn họ đi.

Dù thế nào đi nữa bọn họ muốn ra khỏi thành cũng phải ngồi thuyền, không chạy được, hơn nữa có thể hưởng ứng lệnh triệu tập phái Thiếu Dương thì dĩ nhiên người chèo thuyền không cần lo lắng đối phương không trả nổi tiền, cho nên không thể ép quá độc ác.

Lúc chân chính đi vào thành Sùng Minh, cả người Lăng Hạ đều mệt mỏi, vẻ hưng phấn và sức lực đều bị mất.

Hắn nhớ tới Tổng Tiểu Hồ, vội vàng hỏi thăm quán rượu lớn nhất thành Sùng Minh ở nơi nào, vội vàng mang theo Ngự Chi Tuyết đi đến.

Trên đường không ít người kinh ngạc quay đầu lại nhìn Lăng Hạ, chính hắn cũng chưa phát hiện. Bây giờ da thịt hắn mặc dù không giống Ngự Chi Tuyết trắng như sứ, nhưng cũng trắng hơn người bình thường, cho nên bàn tay sưng to in trên mặt rất rõ ràng.

Ngự Chi Tuyết buồn buồn cuối cùng mở miệng, chỉ là, giọng nói mang theo một tia chất vấn nghi ngờ: “Mới vừa rồi ở dưới nước, ngươi muốn làm gì?”

Bước chân vội vã của Lăng Hạ chợt thả chậm, trái tim bị kinh hách cũng thành thịch gia tăng tốc độ nhảy lên.

Nói gì giờ? Nói mình vì bảo vệ tánh mạng thiếu chút nữa cắn lên đôi môi tôn quý của nhân vật phản diện đại nhân? Như vậy còn có thể nhìn thấy mặt trời ngày mai sao?

Chuyện nhi đồng không nên biết, dĩ nhiên không thể nói cho bạn học nhỏ nhân vật phản diện rồi! Hơn nữa hắn giải thích thế nào về chuyện mình biết trong thân thể Ngự Chi Tuyết có nguyên tố hệ nước?

Hắn liền trình trọng nói: “Một con cá chạy vào miệng ta, ta muốn ói ra ngoài.”

“ ” Ngự Chi Tuyết tưởng tượng lại, nhất thời ghê tởm nhú mày, lập tức cách xa Lăng Hạ.

Thành Sùng Minh rất lớn, quán rượu nổi danh nhất là Vọng Vân các. Lúc Lăng Hạ thấy quán rượu này xây dựng giống như đang trôi nổi trên đám mây khói mù lượn lờ thì không khỏi ngẩn ra, quả nhiên là danh bất hư truyền! Chỉ là, chung quanh rượu lâu đi qua đi lại không phải con em thế gia thì nhất định là người phái Tân Tú, Lăng Hạ cùng Ngự Chi Tuyết chưa đi vào cửa liền bị người chặn bên ngoài.

Lăng Hạ vội vàng lộ ra nụ cười hữu nghị tiêu chuẩn: “Đại ca, xin hỏi có phải có một tiểu cô nương cười tả mã ở nơi này không?”

Tiểu nhị Vọng Vân các cũng có chút tu vi trong người, vừa nhìn cách ăn mặc của Lăng Hạ và Ngự Chi Tuyết cũng biết là đến báo danh phái Thiếu Dương. Hắn thấy mặt Lăng Hạ mang tạo hình năm dấu ngón tay, nhất thời có chút xem thường, lập tức lười biếng nói: “Có một tiểu cô nương cười tả mã đến đây, không quá nửa canh giờ trước đã rời đi rồi.”

Lăng Hạ sững sờ, lễ phép nói cảm ơn, tiểu nhị kia nhìn cũng không thèm nhìn liền đi vào. Lăng Hạ đoán, người thành Vân Tiêu nhất định đã tới. Thủy Vũ mặc dù điều ngoa tùy hứng, cũng sợ phụ thân nàng trách phạt, rất có thể bị buộc rời đi cùng sư huynh nàng. Nếu bọn họ tới để trợ uy cho phái Thiếu Dương, vậy cũng chỉ có thể đi tới phái Thiếu Dương tìm.

Hắn đang trầm tư, Ngự Chi Tuyết lại đột nhiên lên tiếng, giọng nói rõ ràng mang theo chất vấn: “Bọn họ đối với ngươi như vậy, tại sao ngươi còn có thể cười với bọn họ?”

Lăng Hạ nghĩ cũng không nghĩ thuận miệng nói: “Ai vậy?”

“Trước là hai người chèo thuyền... ” Ngự Chi Tuyết cẩn thận nhìn vẻ mặt của hắn hỏi, “Còn có tiểu nhị vừa rồi.”

Hơn nữa vừa rồi nó đánh lên mặt Lăng Hạ mấy cái, chẳng lẽ hắn tuyệt không tức giận sao?

Nhìn nhân vật phản diện đại nhân hơi nheo mắt làm bộ nghiêm túc, Lăng Hạ vội vàng tập trung lực chú ý chậm rãi nói: “Thuyền chìm, một phần nguyên nhân cũng vì chúng ta, đó là bát cơ của những người chèo thuyền kia, người ta có thể không tức sao? Có thể thả chúng ta đi đã phải cảm kích. Hơn nữa tiểu nhị kia không phải cũng đã nói cho chúng ta biết tin tức sao? Bọn họ cũng phải nghe theo điểm quy a. ”

Hắn nhìn ánh mắt hoài nghi của nhân vật phản diện đại nhân, vội vàng thân thiết cười với nó nói tiếp: “Người khác đối với đệ không tốt, đệ cũng phải mỉm cười, kiên trì như vậy, sẽ có người mỉm cười hồi đáp lại đệ! Mặc dù có rất nhiều chuyện không công bằng, người trên thế giới này phần lớn vẫn tốt.”

Lăng Hạ cẩn thận nhớ lại triết học cuộc sống đã từng xem trước kia, giọng nói của thân thể này không tệ, hẳn cố gắng dùng âm điệu nhu hòa hơn nói liên tục.

— Ấy da, nhân vật phản diện rối loạn à, đi theo nhân vật chính chạy chơi đùa giỡn dưới mặt trời đi! Đó mới là đường lớn nhân gian a a a ! !

Lăng Hạ càng nói càng động tình, dường như kích động muốn rơi lệ.

Thế nhưng khi hắn nói đến môi khô lưỡi nóng tha thiết dòi ánh mắt mong chờ tới nhân vật phản diện đại nhân thì khuôn mặt nhất thời rạn vỡ.

Về mặt Ngự Chi Tuyết khinh thường, nhìn hắn giống như nhìn kẻ ngu nói: “Không nhìn ra, mặc dù tuổi tác người không nhỏ, đầu óc lại còn ngu hơn cả Tống Tiểu Hổ!”

“Người khác đối với ta không tốt, ta liền trả lại gấp trăm ngàn lần là được. — về phần người khác có cười với ta không, ta cần sao?”

“” Lăng Hạ theo bản năng sờ dấu tay nóng hừng hực trên mặt, trước mắt thoáng hiện lên lời kịch kinh điển kia—

Thế giới đáng ghê tởm này. Tất cả hủy diệt đi.

Thật— đau— trứng— a!

9. Q.1 - Chương 9

Sự nghiệp giáo dục là gánh nặng đường xa, cho nên mới nói, những đạo lý nghe rất ngu rất ồn ào này sau này đừng nói nữa, lúc nói, trong đầu Lăng Hạ cũng chỉ có Nghê Bình* đại tỷ đi ngang qua sân khấu.

*Diễn viên Trung Quốc

Hắn vẫn rất có lòng tin với việc mình có thể cải tạo nhân vật phản diện, Ngự Chi Tuyết nói là nói như vậy, nhưng ở trong nước cũng không bỏ rơi mình, cũng để ý an nguy của Tống Tiểu Hổ, đây nói rõ nó chắc chắn không phải như nó nói không quan tâm bất luận kẻ nào, ít nhất vẫn có ý thức đồng bạn.

Địa điểm phái Thiếu Dương thu nhận đệ tử cũng không khó tìm, đi tới chỗ có nhiều người là được. Lăng Hạ hỏi thăm một chút, khách quý được mời tới đều ở trong phòng khách nội bộ của phái Thiếu Dương, bây giờ bọn họ căn bản không được phép đi vào tìm người.

Lăng Hạ đành phải ghi danh trước, lấy ba tờ giấy ghi danh tự, tên cùng số danh phù, may mắn không phải bỏ tiền.

Tương đối phiền phức là bây giờ nơi nào cũng là người, bọn họ lại không có đồng nào trong người, ngay cả đồng rơm rạ cũng tìm không ra, cuối cùng hai người tựa vào góc tường miễn cưỡng ngủ một đêm.

Ban đêm Lăng Hạ nhìn thân thể nho nhỏ của Ngự Chi Tuyết tựa vào tường thật đáng thương, nhẹ nhàng xoay người nó lại tựa vào đùi mình. Sáng sớm khi Lăng Hạ tỉnh lại, không ngoài dự đoán nhận được đôi mắt xem thường, hắn cũng cười cười liễn tha thứ cho đứa bé không thích bị người khác động chạm này, dùng sức xoa bóp đùi tê dại của mình.

Sáng sớm ngày hôm sau nhìn đôi cảm thể ghi danh đi gia nhập, Lăng Hạ xốc lại tinh thần, lôi kéo Ngự Chi Tuyết theo đại bộ đội tràn vào, không ngừng hết nhìn đông tới nhìn tây tìm kiếm bóng dáng của Tống Tiểu Hổ. Nào biết vào hội trường sơ thí cũng chỉ gặp mấy trưởng bối cùng một vài đệ tử trẻ tuổi tổ chức kỷ luật phái Thiếu Dương, không hề thấy bóng dáng những người được mời tới.

Người tới báo danh chừng hơn một ngàn, Ngự Chi Tuyết coi như ít tuổi nhất, thường thấy nhất là cỡ từ mười lăm đến hai mươi lăm tuổi, còn có số ít ba mươi tuổi trở lên.

Thế giới này thiết định kẻ mạnh là vua, càng mạnh mệnh càng dài, giống như cha Ngự Chi Tuyết, lúc chết cũng chừng hai trăm tuổi, mẹ thì đã hơn sáu mươi tuổi, hoàn toàn được xưng tụng là trâu già gặm cỏ non. Còn người bình thường không tu hành nhiều lắm là sống đến bảy tám chục tuổi, một người có thích hợp tu hành hay không, vốn đã được quyết định trước ba mươi tuổi, lần này phái Thiếu Dương giới hạn tuổi tác là ba mươi lăm.

Không có bất kỳ lời đạo đầu, mọi người được phân tổ đi theo đệ tử phụ trách tổ rời đi. Hai người bọn họ bị phân đến tổ khác nhau, Lăng Hạ cũng không lo lắng, bởi vì hắn biết rõ nội dung sơ thí, chỉ khảo nghiệm tư cách của những đệ tử ghi danh, ví như bên trong thân thể có nguyên tố năng lượng hay không, thể năng như thế nào vân vân, không khác kiểm tra sức khoẻ là mấy. Chỉ là dù yên tâm, Lăng Hạ vẫn nhịn không được nói không ngừng mấy câu, về mặt Ngự Chi Tuyết không kiên nhẫn nhưng cũng không phản bác.

Một đội năm mươi người, do đệ tử phái Thiếu Dương dẫn từng đội vào những phòng riêng biệt. Thế giới này tu hành không có gì khác ngoài năm chủng loại đó, chỉ cần những đệ tử này có thể lộ ra sở trường một mặt là có thể thông qua khảo nghiệm.

Lăng Hạ vì thân có long hổ lực, rất nhanh được thông qua sơ thí, bên trong thân thể hắn cũng có phản ứng của nguyên tố năng lượng, khi hắn để tay lên mặt ly nước có thể gấp lực lượng lên trăm lần thì bên trong ly nước có một hạt mầm nho nhỏ như ảo thuật chậm rãi nở ra hai phiến lá non.

Hắn không khỏi mừng rỡ, không ngờ thân thể này còn có nguyên tố hệ mộc.

Nguyên tố hệ mộc mặc dù không có uy lực như hệ lôi, hệ lửa, hệ nước nhưng cũng đại biểu ột hệ sinh mạng hiếm thấy. Vị tu giả dĩ năng hệ mộc cao cấp không chỉ có thể rút ngắn thời kỳ sinh trưởng của linh thảo, còn có thể nâng cao tỉ lệ sống sót của bọn chúng. Nói cách khác, mỗi tu giả dĩ năng hệ mộc cao cấp cũng có thể biến thành tài chủ bằng việc bán linh thảo nha!

Ở thế giới này ăn được mặc dù không có tu chân, nhưng lại rất có tác dụng trong việc nâng cấp vũ khí.

Dĩ nhiên, có phản ứng nguyên tố cũng chưa chắc đã thành công trong lĩnh vực này, Lăng Hạ lặc quan lựa chọn bỏ qua điểm này.

Năm mươi người mà chỉ có mười mấy người thông qua khảo nghiệm, Lăng Hạ báo tên và số thứ tự của mình rồi nhanh chóng qua khu nghỉ ngơi tìm Ngự Chi Tuyết, sau đó sẽ có người tới thông báo cho bọn họ nội dung khảo nghiệm vòng kế tiếp.

Lúc Lăng Hạ xa xa nhìn thấy Ngự Chi Tuyết thì da đầu đã tê rần —— Ngự Chi Tuyết đang trợn mắt trừng nhau với một thiếu niên mười lăm mười sáu tuổi mặc hoa phục lưng mang trường kiếm, mọi người chung quanh vây một vòng xem náo nhiệt.

Áo Ngự Chi Tuyết bị xé rách một mảng lớn, hình như là do động thủ.

Lăng Hạ vội vàng chen qua, che trước người Ngự Chi Tuyết khách khí thở dài nói: “Vị huynh đài này, đây là gia đệ, đã xảy ra chuyện gì?”

Thiếu niên kia khinh thường quan sát cách ăn mặc của Lăng Hạ, nghĩ hắn là nhà nghèo không nơi nương tựa, nhất thời cười lạnh nói: “Người hỏi đệ đệ người đi, quần áo trên người nhiều lắm cũng có mấy đồng tiền năng lượng sơ cấp? Từng này tiền năng lượng không đủ, vậy thì cho các người thêm mấy đồng.”

Hắn nói rồi tiện tay lấy một đồng tiền năng lượng cấp hai vắt xuống chân Lăng Hạ. Lăng Hạ cúi đầu, quả nhiên thấy trên mặt đất chung quanh có bảy tám đồng tiền năng lượng.

Một đồng tiền năng lượng cấp hai tương đương với mười đồng tiền năng lượng sơ cấp, đối phương ngược lại thật hào phóng đấy.

Mặc dù không biết rốt cuộc xảy ra chuyện gì, nhưng xem ra không phải là lỗi của Ngự Chi Tuyết. Dù là Lăng Hạ cũng bị động tác vũ nhục của đối phương kích thích tức giận không dứt, huống chi là người cao ngạo có thể so với Phượng Hoàng như Ngự Chi Tuyết?

Vị nào tàn này đáng là vật hy sinh hơn là vật hy sinh “Nhị Đản” nhiều.

Lăng Hạ nghĩ đến điểm này, tức giận nhất thời bốc hơi, cười nói: “Không cần đâu, bộ y phục này của gia đệ chỉ đáng giá mấy đồng tiền năng lượng sơ cấp, tiền của người thì người cứ cất đi. Huống chi sau này chúng ta còn là đồng môn, số tiền này không đáng.”

Hắn nói rồi lôi kéo Ngự Chi Tuyết xuyên qua đám người.

Lúc khảo nghiệm Ngự Chi Tuyết xếp trước thiếu niên này, tư chất của nó trăm năm khó gặp, vô luận là khảo nghiệm gì cũng đều tốt nhất. Thiếu niên này tên là Tư Yển, được một phái nhỏ đề cử đến phái Thiếu Dương, lần này khảo nghiệm cũng chỉ là làm theo thủ tục, thật ra đã được nhận làm đệ tử cho hệ kiểm tu nổi danh của Phái Thiếu Dương rồi.

Tư Yển luôn luôn tự phụ mắt cao hơn đầu, thấy thiếu niên trước mặt mặc dù tuổi nhỏ, tư chất lại hơn xa mình, không khỏi nổi lòng ganh tỵ, lần thứ nhất khảo nghiệm đã cố ý làm rách áo Ngự Chi Tuyết.

Mặc dù Ngự Chi Tuyết không nhìn ra hắn cố ý, nhưng nó nhớ lại cảnh Lăng Hạ đã khổ cực kiếm tiền mua quần áo ỉnh và Tổng Tiểu Hổ, không khỏi nổi giận.

Tư Yển chỉ sợ đối phương không có phản ứng, lập tức cố ý làm ra nhiều động tác khiêu khích muốn làm Ngự Chi Tuyết động thủ với hắn. Chỉ cần Ngự Chi Tuyết động thủ, những người phụ trách trật tự phái Thiếu Dương nhất định sẽ đuổi nó ra khỏi hội trường, hắn có hậu phương nên sẽ không có việc gì.

Lúc này hắn thấy Lăng Hạ kéo Ngự Chi Tuyết đi ra ngoài nên cũng không dám quá phận, dù sao nhiều đôi mắt như vậy đang nhìn. Hắn nhớ tới ánh mắt hung ác vừa rồi của Ngự Chi Tuyết, trong lòng lại có chút sợ hãi, nếu đã đắc tội, sau này lại cùng ở trong Phái Thiếu Dương.

Thật dễ dàng tìm được một chỗ yên tĩnh, Lăng Hạ vội vàng kiểm tra thân thể Ngự Chi Tuyết: “Trừ quần áo, những chỗ khác không sao chứ?”

Ngự Chi Tuyết không thích ứng trốn ra sau, nắm tay lạnh lùng nói: “Hắn dám! Hừ, nếu không phải người đi qua.”

Lăng Hạ cũng tức giận, không nhịn được gõ lên đầu nó một cái: “Ngu ngốc! Ta không tới chẳng lẽ đệ sẽ động thủ với hắn sao? Hắn cao hơn đệ một cái đầu, đeo kiếm vừa nhìn liền biết là kiểm tu biết không hả? Đệ muốn bị tước quyền tham gia thi tuyển sao?”

Hắn bắt đắc dĩ ôm trán thở dài nói: “Dùng vũ lực, đặc biệt cậy mạnh là phương pháp xử lý ngu xuẩn nhất! Chẳng lẽ đệ không biết?”

Ngự Chi Tuyết ngơ ngác vuốt nơi bị gõ trên trán, mang theo vài phần không dám tin nhìn chằm chằm Lăng Hạ: “Người...người dám.”

Nhìn bộ dạng xấu hổ ngẩn ngơ của Ngự Chi Tuyết, Lăng Hạ ngược lại có chút buồn cười.

Nhân vật phản diện đại nhân lúc này thật đúng là ngây thơ đáng yêu !

Bây giờ thẳng nhóc mặt bánh bao này thật ra cũng chỉ là đồ ngốc cậy mạnh mà thôi, còn kém vai phản diện ăn tươi nuốt sống, tà mị Cuồng Bá trong truyện quá xa.

Ngự Chi Tuyết từ nhỏ lớn lên trong phái Thánh nữ, nơi đó giáo quy cũ kỹ nghiêm, người là mẫu thân trên danh nghĩa còn có những giáo đồ không đánh thì cũng mắng nó, nó trốn ra rồi lại lưu lạc một mình thật lâu. Nói cách khác, thật ra thì Ngự Chi Tuyết không có quá nhiều kinh nghiệm tiếp xúc với người bình thường khác.

Ý thức được điều này, Lăng Hạ có chút hối tiếc thu hồi móng vuốt của mình ho một tiếng: “Tóm lại, lo học cho tốt đi, dù người nọ rất đáng ghét, đệ cứ biểu hiện hết cảm xúc lên mặt chẳng phải làm cho người khác có cơ hội phòng bị?”

—— Má! Hình như những điều này không nên dạy ột đứa bé ngoan!

Ngự Chi Tuyết buông cánh tay xuống, như có điều suy nghĩ: “Ta hiểu rồi, cho nên bình thường người luôn cười, cũng chưa chắc là cười thật. Nếu để người khác nhìn thấy tâm tư của mình, ngược lại sẽ gây bất lợi cho chính mình. Biện pháp tốt nhất chính là che giấu bản thân, tìm cơ hội thích hợp nghĩ cách đạt được mục đích, đúng không?”

Đối mặt với nhân vật phản diện đại nhân suy một ra ba, Lăng Hạ nhất thời không biết nên nói gì.

Quả nhiên chức vụ giáo dục nhân vật phản diện hẳn đang đảm nhiệm thật là vĩ đại vinh quang!

Cha mẹ nó!

Một hồi lâu sau, hần cứng dờ gật đầu một cái: “Cũng không khác mấy, tóm lại, người không phạm ta, ta không phạm người, nếu người khác lấn lên đầu, cũng không thể cứ mềm dẻo hoặc kiên cường. Cần phải có lúc dùng nhu khắc cương, cứng đối cứng là phương pháp ngu nhất. Hơn nữa dù mình chiếm thế thượng phong, cũng phải biết đạo lý tạm tha cho người ta, đây cũng vì có lợi ỉnh, để lại đường lui. . . .”

Ngự Chi Tuyết rũ mắt suy nghĩ, sau một lúc lâu liền ngẩng đầu nhìn Lăng Hạ nhàn nhạt nở nụ cười: “Ta hiểu rồi.”

Nhìn Ngự Chi Tuyết nở nụ cười hiếm thấy, rốt cuộc Lăng Hạ cũng thở phào nhẹ nhõm, vỗ vỗ bả vai Ngự Chi Tuyết cười nói: “Biết là tốt rồi.”

“Lăng đại ca, A Tuyết!”

Lăng Hạ nghe tiếng kêu quen thuộc vội vàng quay đầu lại, quả nhiên nhìn thấy cái đầu nhím dễ nhận ra của Tống Tiểu Hổ đang hưng phấn chen lấn ra khỏi đám người, hai lúm đồng tiền trên má vì cười mà như ẩn như hiện. Làm hần ngạc nhiên là, theo sau Tống Tiểu Hổ là một tiểu cô nương mười một mười hai tuổi đi dõm dễ thương, không phải vị đại tiểu thư Thủy Vũ điều ngoa lần trước.

Ấy, không hổ là nhân vật chính vận cây hoa đào nha!

10. Q.1 - Chương 10

Đại tiểu thư Thủy Vũ mang theo Tống Tiểu Hổ cứ nhao nhao ầm ĩ cả đường đi rất không nhịn được, tiện tay trói nó lại nhét vào phòng chứa củ của phái Thiếu Dương. Tống Tiểu Hổ dấy ra khỏi dây thừng lại không phá được khóa sắt cửa, vì vậy mà hô to lên, vừa hay tiểu cô nương kia đi qua. Tiểu cô nương kia hỏi rõ nó từ đâu tới, lập tức dẫn nó tới nơi tỷ thí này.

Nghe Tống Tiểu Hổ đơn giản nói xong, Lăng Hạ cẩn thận dò xét tiểu cô nương kia, một thân áo xanh, lông mày cong cong da trắng quá mức, vừa nhìn chính là mỹ nhân. Hơn nữa nếu có thể nghiêng ngang mang Tống Tiểu Hổ tiến vào hội trường phong bế này, thân phận khẳng định không tầm thường.

Tiểu cô nương ngược lại tự nhiên thanh thản giới thiệu mình, nói mình tên là Phong Lạc.

Lăng Hạ nhất thời hiểu ra, đây chính là nữ nhân vật chính – tương lai là người đứng đầu hậu cung nha! Hòn ngọc quý trên tay chuông môn Phái Thiếu Dương, nữ nhi thành chủ thành Sùng Minh. Hần không nhịn được châm chọc, tại sao tất cả chuông môn đều có con gái chưa xuất giá chứ?

Tống Tiểu Hổ có chút chán nản nhìn chung quanh: “Sơ thí xong rồi sao? Vẫn tới chậm.”

Phong Lạc cười nói: “Cũng không có gì, ta nói với sư huynh, bây giờ dẫn người qua khảo nghiệm cũng được.”

Tống Tiểu Hổ nhất thời cười ra tiếng: “Vậy thì đa tạ người!”

Lăng Hạ có chút hăng hái đứng ở một bên nhìn hai người bạn nhỏ ngây thơ khác phái đối thoại, trong lòng cảm thán, quả nhiên đây chính là thanh xuân a.

Nhìn Phong Lạc dẫn Tống Tiểu Hổ đi, Lăng Hạ cười nói với Ngự Chi Tuyết: “Ừ, Phong Lạc này không tệ, các đệ có thể trở thành bạn tốt.”

Tình cảm vắn vẹo của nhân vật phản diện đại nhân xuất phát từ cha mẹ yêu nhau giết nhau của nó, nếu tiếp xúc nhiều với nữ hài tử nhiệt tình sáng sủa như Phong Lạc, nói không chừng có thể thay đổi rất nhanh.

Phản ứng Ngự Chi Tuyết lại là nhú mày nhú mắt, trực tiếp quay đầu đi, toàn thân đều phát ra hai chữ “Phiền phức”.

“”

Trước khi trận thứ hai bắt đầu cuối cùng Tổng Tiểu Hồ cũng trở lại, đương nhiên cũng thông qua sơ thí, hơn nữa nó đã hẹn với Phong Lạc, nhất định sẽ gia nhập Phái Thiếu Dương.

Lăng Hạ yên lặng, bên trong tâm lại sướng vãi ra, nhân vật chính thật là tăng lực nha, nhanh như vậy đã thu phục xong một em gái!

Trận khảo nghiệm thứ hai coi như là khảo nghiệm tổng hợp tư cách người dự thi, tất cả đệ tử trong vòng mười canh giờ phải thông qua rừng Vạn Thú – bảo địa phái Thiếu Dương, bắt được ma thú cấp ba hoặc là tìm được đá năng lượng cấp hai trở lên, hay là linh thảo cấp ba.

Danh như ý nghĩa, trong rừng Vạn Thú có vô số đá năng lượng trân quý, linh thảo, đồng thời cũng có đủ loại sinh vật nguy hiểm. Suy tính đến sự an toàn của đệ tử, các tiền bối Phái Thiếu Dương đã giảng kết giới ở rừng Vạn Thú, thiết trí trong khu thi đấu không có ma thú cao cấp.

Mặc dù như thế, muốn thông qua rừng Vạn Thú dài đến gần ba mươi km cũng là nguy hiểm nặng nề.

Lăng Hạ nhất thời rầu rĩ vì những nhiệm vụ kia, hần căn bản không biết cái gì được gọi là linh thảo linh thú được chứ? Tổng Tiểu Hồ lớn lên trong rừng núi căn cỗi bình thường, cũng sẽ không biết.

Ngự Chi Tuyệt giống như nhận ra điều hần lo lắng, bình tĩnh nói: “Ta biết rõ hình dạng của bọn nó.”

Nó đã xem qua là không quên được, mặc dù lúc ở phái Thánh Nữ những nữ nhân kia tìm mọi cách phòng bị nó, nhưng nó cũng thấy được những được thảo trong ruộng thuốc, len lén đọc qua một chút sách ghi lại thuộc tính đá năng lượng cùng ma thú. Dĩ nhiên, học đều là những thứ thô thiển nhất, những sách cổ trân quý của phái Thánh Nữ nó vốn không tiếp xúc được, nhưng cũng có thể giúp đỡ một chút.

Lăng Hạ nhất thời mừng rỡ, Tổng Tiểu Hồ cũng bội phục nhìn Ngự Chi Tuyệt khen: “A Tuyệt, cậu thật lợi hại.”

Ngự Chi Tuyệt nhìn ánh mắt của hai người nhất thời mất tự nhiên, xoay mặt sang một bên nói: “Điều này cũng chẳng có gì ghê gớm, đoán chừng người khác cũng biết.”

Trước khi đi vào, mỗi người được phát một Truyền Tống Phù trung cấp, nếu gặp phải nguy hiểm thật sự không chịu nổi, có thể lựa chọn bỏ cuộc, chỉ cần bóp nát Truyền Tống Phù là có thể rời khỏi nơi đó trở lại điểm xuất phát.

Đây coi như là quy định tương đối nhân tính, dù sao quá trình ở nơi này rất có thể có nguy hiểm bỏ mạng, thế giới này không có luật pháp, bất kỳ phép tắc nào cũng đều do Đại Môn Phái trông coi khu đó chế định.

Dị Giới này chính là như vậy, Cường Giả Vi Tôn, Thích Giả Sinh Tồn, thực lực chính là tất cả.

Lăng Hạ cẩn thận từng li từng tí đặt Truyền Tống Phù vào túi bên trong tay áo, Tổng Tiểu Hồ vô tình tiện tay nhét Truyền Tống Phù vào trong vạt áo. Lăng Hạ nhìn thấy lắc đầu, vội vàng thay Tổng Tiểu Hồ nhét kỹ Truyền Tống Phù vào túi.

Ngự Chi Tuyệt cũng tiện tay thả Truyền Tống Phù của mình xuống đất: “Dù sao ta cũng không dùng vật này.”

Tổng Tiểu Hồ tròn to hai mắt nói: “Ta cũng không cần, nếu gặp nguy hiểm liền buông xuôi, vậy ta dứt khoát bắt đầu cũng không đi vào.”

“ ” Lăng Hạ vẫn thật không ngờ, ở phương diện này quan niệm của nhân vật chính đại nhân cùng nhân vật phản diện đại nhân lại nhất trí. Cách người thế giới này nhìn thế giới thật đúng khác biệt rất lớn với người địa cầu.

Trước ánh mắt khinh bỉ của Ngự Chi Tuyệt, Lăng Hạ nhanh chóng nhét Truyền Tống Phù bị nó quăng sạch, trân trọng cất vào. Lúc thật sự gặp nguy hiểm trí mạng, đương nhiên tính mạng vẫn tương đối quan trọng, vật này là biện pháp bảo vệ tính mạng!

Lúc lên đường động tác Ngự Chi Tuyệt đột nhiên dừng một chút, Lăng Hạ kinh ngạc hỏi: “Thế nào?”

Ngự Chi Tuyệt chậm rãi lắc đầu một cái: “Không có gì.”

Nó rất nhạy bén phát hiện có người ở sau lưng nhìn mình, nhưng lúc nó lưu ý thì cái loại cảm giác bị theo dõi đó lại biến mất.

Ba trăm người từ những đường nhỏ khác nhau lên đường, vừa bắt đầu còn bóng người nhón nháo, dần dần người chung quanh ít dần đi, dù sao càng nhiều người càng khó tìm được mục tiêu nhiệm vụ.

Lăng Hạ đoán chừng, vị trí bọn họ chắc là gần chính giữa. Đường đi còn dài, vừa bắt đầu đã đi nhanh như vậy cũng không phải chuyện gì tốt.

Đợi đến một lúc lâu sau, trừ ba người bọn họ ra, chung quanh chỉ còn tiếng côn trùng kêu cùng tiếng lá cây xào xào.

Tổng Tiểu Hồ tay chân lạnh lẽo rất mau leo lên một gốc cây đại thụ ấy trượng, ôm cành cây nhìn ra xa xác định hướng. Ngự Chi Tuyết cẩn thận nhớ lại nơi có khả năng tồn tại mục tiêu trong sách ghi lại, ở dưới mặt đất chỉ huy Tổng Tiểu Hồ nhìn chung quanh có sông suối gì không.

Trong sách có ghi lại rừng Vạn Thú của phái Thiếu Dương mặc dù không có sản vật phong phú như linh địa của Ngũ Đại Môn Phái trên thế giới, nhưng đương nhiên cũng có phần đặc sắc, thánh dược thịnh sản chữa thương, kim tinh thảo sinh trưởng bên nguồn nước cùng đá năng hệ nước lượng nổi danh, cho nên bây giờ bọn họ dọc theo nguồn nước tìm kiếm là dễ tìm được mục tiêu nhất.

Trong rừng một mình lớn lên là khúc ngoặt lớn nhất của độ nhạy cảm về nhãn lực của Tổng Tiểu Hồ, rất nhanh phát hiện hơn hai cây số có gợn sóng lẫn lẫn ánh vàng kim, ba người vội vàng chạy tới bên kia.

Con sông này trong suốt thấy đáy, linh khí dồi dào, trong nước từng đàn cá to hơn cá trong dòng suối bên sơn thôn nhiều lắm, Tổng Tiểu Hồ nhìn thấy bụng liền kêu rột rột mấy tiếng. Lăng Hạ và Ngự Chi Tuyết cũng không tốt hơn là mấy, bọn họ chưa ăn cơm liền vào dự thi, thời gian dài như vậy đã sớm đói bụng.

Cái gọi là mài dao đỡ tổn công đồn cũi, Lăng Hạ nói ngay: “Chúng ta bắt cá ăn trước, ăn no mới có sức.” Ngự Chi Tuyết và Tổng Tiểu Hồ cũng không kháng nghị, vì vậy ba người nhanh chóng động thủ.

Chỉ là vừa mới nhóm lửa liền có mấy trận gió mạnh thổi tới, mạnh đến nỗi dường như đứng không vững. Sắc trời cũng tối sầm lại như ban đêm, vô số tiếng sấm vang lên từ đằng xa, bổ đôi tầng mây thật dày, khiến cho người ta kinh hồn bạt vía.

“Xem ra trời sắp mưa! Chúng ta tìm nơi tránh mưa trước!” Lăng Hạ hô lớn hai người. Hắn bị gió quạt đến nỗi mở mắt không ra, dù sao ở thành thị bốn bề bê tông cốt thép, dù đi theo hai đứa bé kia lưu lạc mấy ngày, vẫn không kinh nghiệm về thời tiết khủng bố trong rừng như vậy.

Tổng Tiểu Hồ và Ngự Chi Tuyết lại không có bất kỳ lo lắng, thời tiết ác liệt tới đột nhiên bọn họ cũng thường thấy. Lập tức thuận theo tìm được thạch động có thể tránh mưa, hái chút lá khổng lồ ngăn ở cửa động, mưa như trút nước rơi xuống.

Lăng Hạ lau sạch nước mưa trên mặt, cẩn thận quan sát cái động đá nhỏ hẹp, bên trong tối mờ thấy không rõ, lại có vẻ rất sâu, hắn liền tưởng đến gấu, rắn những động vật kia, nhất thời trong lòng có chút sợ hãi. Phía ngoài sấm chớp vẫn từng hồi, mưa cũng không giảm.

Trong động ngược lại có thực vật khô héo, ba người lục lọi tìm được một ít củi khô, nhanh chóng dùng đá đánh lửa mang theo đốt lên. Nhìn thấy ánh sáng mới thở phào nhẹ nhõm, Lăng Hạ dần dần an tâm. Mấy con cá vừa rồi trong lúc hốt hoảng cũng không ném đi, ba người liền vây quanh lửa bắt đầu nướng.

Lá cây che cửa động đột nhiên rung động một hồi, Ngự Chi Tuyết cảnh giác đứng lên quát: “Người nào?”

“A, có ai không? Ta cũng tới trú mưa.” Một bóng đen từ từ đi vào, cũng không cao lắm, theo ánh lửa cũng là thiếu niên mười hai mười ba tuổi diện mạo hết sức bình thường, liếc mắt thấy trên người không có mang theo binh khí gì.

Lăng Hạ thở ra một hơi, thì ra cũng là đứa trẻ. Hắn nhích qua bên cạnh, gật đầu cười nói: “Xin cứ tự nhiên.”

Thiếu niên kia cũng không khách khí, lập tức ngồi xuống một góc nhỏ trong chỗ tối, không mở miệng nữa.

Tổng Tiểu Hồ nhìn không được hỏi: “Người là người tới tham gia dự thi sao?”

Thiếu niên kia không chút để ý “Ừ” một tiếng, liếc Tống Tiểu Hồ một cái, hình như không để nó vào trong mắt. Ánh mắt của hắn chậm rãi di chuyển, khi thấy Ngự Chi Tuyết thì tầm mắt hình như dừng lại một chút. Lăng Hạ cảm thấy thiếu niên này có chỗ kỳ lạ, nhưng cũng không để ý, dù sao bây giờ bọn họ là đối thủ.

Cá nướng bắt đầu tỏa mùi thơm, bụng Lăng Hạ kêu rột rột hai tiếng, đưa cá cho Tống Tiểu Hồ cùng Ngự Chi Tuyết, hắn cũng khách khí một chút hỏi thiếu niên kia: “Người muốn ăn cá không?” Nào biết thiếu niên kia lại thật sự đưa tay tới nhận lấy, hắn hơi đau lòng đưa cá trong tay ra.

Chỉ là, tay thiếu niên kia chưa chạm đến tay của hắn, Ngự Chi Tuyết đột nhiên đưa chân hất than củi đang cháy về phía thiếu niên kia, đồng thời nhanh chóng kéo tay Lăng Hạ về.

Lăng Hạ sững sờ, Tống Tiểu Hồ cũng cảnh giác lên: “Tay người cầm cái gì?” Từ nhỏ nó đã có thể phát hiện biến hóa hơi thở người khác, người này để lộ sát khí, nó sẽ phát hiện ra rất nhanh.

Thiếu niên kia cười u ám: “Không ngờ lực cảm giác của các người cũng không tệ lắm.” Hắn lật tay một cái, ánh sáng lạnh thoáng qua, mơ hồ là hình dáng của chủ thủ.

Lăng Hạ cả kinh, sống lưng nhất thời phát lạnh, hắn cố gắng tỏ vẻ trấn định tự nhiên quát lên: “Người muốn làm gì?”

Sá, thể chất Conan của nhân vật chính cuối cùng cũng phát huy sao?

11. Q.1 - Chương 11

Lăng Hạ nhân cơ hội lôi Ngự Chi Tuyết và Tống Tiểu Hồ chạy ra ngoài, sá, mặc dù trong truyện có đoạn lúc hai người này ghi danh ở phái Thiếu Dương sẽ trải qua một phen kinh hiểm, nhưng không có tình tiết bị người ám sát!

Thiếu niên kia rất nhanh nhảy lên, cầm chủ thủ hệ lửa trên tay phóng về phía ba người, lại rơi vào khoảng không cấm mạnh vào đá, làm cho cây cỏ gần đó đều khô héo.

Lăng Hạ dự quang nhìn thấy, sợ hãi nhảy lên, không chút do dự dùng hết toàn lực ném mấy khối đá to bằng chậu rửa mặt vào sơn động, gây trở ngại động tác của thiếu niên kia. Mưa bên ngoài vẫn rất lớn, xối xả đến nỗi không mở mắt ra được.

“Đi mau, đừng phát ngốc!” Lăng Hạ nhìn hai người bị mình đẩy ra ngoài một chút, hai người đều sợ đến mức đường như không nhúc nhích, hắn vội vàng rống to một tiếng dất bọn họ chuẩn bị tiếp tục chạy.

Ngự Chi Tuyết chợt buông tay hắn ra lạnh lùng quát: “Ngu ngốc, chạy cái gì?”

Lăng Hạ ngẩn ngơ, lúc này mới phát giác trên mặt Ngự Chi Tuyết không có nửa phần sợ hãi, Tống Tiểu Hồ dù hơi khẩn trương cũng không sợ chút nào, lúc này mới nhớ tới luật thế giới này đặt ra.

Sá, sao cứ phải kẻ mạnh là kẻ thắng!

Hoàn toàn không biết hòa bình là chuyện tốt đẹp dường nào!

Thiếu niên kia đã đứng ở cửa động, cười nhạo nói: “Sao không chạy? Biết không chạy được sao?”

Ngự Chi Tuyết khinh bỉ nhìn Lăng Hạ một cái, chuyển hướng tới thiếu niên: “Rốt cuộc người là ai? Nếu như không nhìn lầm, chủ thủ hệ lửa trong tay người được làm từ đá Vân Phi hiểm thấy, người có thể sử dụng loại chủ thủ này không nhất thiết phải xuống tay với con nhà nghèo như chúng ta?”

Thiếu niên kia hơi lộ vẻ mặt kinh ngạc, chuyển một cái thu vào thủy chủ tinh xảo đang cầm trên tay, lạnh lùng nói: “Nhân lực của người thật đáng khen. Chỉ là các người dù sao cũng sẽ chết, ta là ai cho các người biết cũng không sao.”

Hắn nói rồi chậm rãi bỏ vào miệng một viên đan dược, hiệu quả Dịch Dung Đan từ từ biến mất, lộ ra một khuôn mặt nhìn quen mắt.

Ngự Chi Tuyết cười lạnh nói: “Người chết là ai còn chưa biết!”

Khóe miệng Lăng Hạ giật giật, hết nói nổi rồi ! Vừa rồi lúc lửa cháy xem mày hấn đã liên tưởng đến rất nhiều khả năng có thể xảy ra, có phải kẻ thù Ngự Chi Tuyết tìm tới cửa hay không, hoặc là có người nhìn ra thể chất phi phàm của nhân vật chính cùng boss nhân vật phản diện nên đổ ỹ. Hấn vận vận không ngờ, thiếu niên này lại là vị sư huynh kia của Thủy Vũ đại tiểu thư — trước đó hại bọn họ xem chết đuối, bạn học Thượng Nhan!

Cô em gái kia mới mười tuổi nha! Hơn nữa Ngự Chi Tuyết hoàn toàn không có ý đó ! ! Không có lý do chính đáng liên ẫn núp một đường đuối giết là sao? !

Thủy Vũ đợi ở Vọng Vân các đã lâu, nhưng sư huynh của nàng lại tới cửa trước. Trong lòng nàng rất không tình nguyện đi theo đám người Mạc Đãi về, cũng không cam lòng cứ nói cái gì mà nhất định phải ngăn cản Ngự Chi Tuyết tới Phái Thiếu Dương ghi danh, muốn hấn về với mình để phụ thân thu hấn làm đồ đệ Thành Vân Tiêu.

Thượng Nhan nghe vậy ghen ghét không thôi, hấn thấy có người cứu Tống Tiểu Hổ ra ngoài, lập tức len lén dùng Dịch Dung Đan đi theo, dọc theo đường lại đánh bất tỉnh một đệ tử ghi danh theo vào. Bởi vì các vị sư tôn Phái Thiếu Dương bày kết giới nên nếu hấn ở trong phạm vi này sử dụng bảo khí quá lợi hại hoặc thuật pháp thì rất dễ bị phát giác, cho nên hấn vẫn ẫn ẫn không hiện hình, chỉ len lén đi theo sau ba người.

Hấn là đệ tử thân truyền của thành chủ Thành Vân Tiêu, mặc dù thời gian tu hành còn ngắn nhưng thực lực đã bất phàm, vì vậy mà ẫn núp một đường theo tới nơi này bọn họ cũng không phát hiện ra. Thừa dịp thời tiết chợt biến, liền không chút do dự hiện thân chuẩn bị ra tay.

“Này!” Lăng Hạ đã vô lực nói, “Đừng nói nguyên nhân là vì tiểu sư muội của ngươi chứ?”

Vừa nhắc tới Thủy Vũ, Thượng Nhan lập tức lấy pháp khí hệ lôi giấu trong túi đựng đồ ra, thừa dịp bầu trời sấm rền ầm vang bỏ một tia chớp về phía ba người. Hấn biết rõ tính khí tiểu sư muội mình, nếu như giết không được ba người này lại bị nàng biết, sau này nhất định sẽ không để ý tới mình!

Lăng Hạ vừa thấy hấn lấy pháp khí đó ra liền nhớ một màn trên hồ, nhanh chóng hô: “Mau tránh ra!” Hấn nói liền giơ một tảng đá lớn ném về phía Thượng Nhan, vừa hay bị lôi điện đánh trúng, biến thành mấy khối đá vụn rơi vãi đầy đất.

Ngự Chi Tuyết và Tống Tiểu Hổ đều nhảy lên rất cao, dường như trong nháy mắt liền nhảy tới nơi xa, ba người nhất thời rơi xuống những chỗ khác nhau. Thượng Nhan hơi sững sờ, rất nhanh dùng pháp khí công kích Lăng Hạ trước, hấn nhận định người lớn tuổi này có thực lực lớn nhất, vừa rồi hấn bị đối phương đẩy bay ra ngoài đập mạnh vào vách đá, bây giờ vận nội tức còn bị tắc nghẽn.

Lăng Hạ vội vàng tránh né, hết sức chật vật, sơ ý một chút liền bị đánh trúng nửa người, lập tức té ngã trên đất toàn thân cứng ngắc không có khả năng nhúc nhích nữa rồi.

Ngự Chi Tuyết rút tiểu đao dài gang rưỡi trộm được từ Thánh Nữ Phong khi trốn từ ống quần ra, không chút do dự nhào tới chỗ Thượng Nhan. Nó học trộm một ít chiêu thức, nhưng không biết phương thức vận dụng lực tinh thần, Thượng Nhan một tay cầm pháp bảo một tay nắm chủy thủ so chiêu với Ngự Chi Tuyết, còn có vẻ thành thạo.

Tống Tiểu Hổ vội vàng kéo Lăng Hạ tới nơi an toàn, nhưng thân thể nó nhỏ bé, cố hết sức kéo Lăng Hạ cao hơn mình gần một cái đầu, một tia chớp đánh xuống, Tống Tiểu Hổ giật mình một cái, cũng bị đánh trúng té xuống.

Nhìn đối phương ba người ngã xuống hai, Thượng Nhan rất hài lòng, cười hì hì thu pháp khí vào, dùng chủy thủ trượt dọc theo tiểu đao, đâm thật sâu vào lòng bàn tay Ngự Chi Tuyết. Ngự Chi Tuyết rên lên một tiếng, thanh tiểu đao “lạch cạch” rơi xuống đất.

Thượng Nhan găm tay Ngự Chi Tuyết lên vách đá, cười nói: “Không phải vừa rồi vẫn còn hung hăng sao? Bây giờ sao lại không nói?” Hấn nói, chậm rãi chuyển chủy thủ vào trong, nhìn về mặt khổ sở cần mồi nhai nài của đối phương, hài lòng chợt rút cây chủy thủ ra.

“Đau không? Chỉ là một dân đen cũng dám nghĩ tới tiểu sư muội ta?” Thượng Nhan cười lạnh đề chủy thủ lên cổ Ngự Chi Tuyết nói: “Vừa rồi ngươi nói người chết là ai còn chưa biết, vậy bây giờ rốt cuộc sẽ là ai chết?”

Nước mưa không ngừng tấp vào mặt Lăng Hạ, hần nhếch nhác ngâm mình trong hố bùn, mặc dù thân thể cứng ngắc nhưng vẫn có thể nghe nhìn tình cảnh đầu kia, toàn thân vì đau lòng cùng lo lắng không ngừng run rẩy.

Bây giờ hần không còn để ý khiến trách mình nghĩ mọi chuyện quá đơn giản, từ cách ra tay độc ác của Thượng Nhan có thể phán đoán, đối phương chắc chắn sẽ giết ba người bọn họ.

Hần không ngừng khích lệ mình, mau động đi. Hần chuyển hy vọng nhìn nhân vật chính, đáng tiếc bây giờ Tống Tiểu Hổ nhắm chặt hai mắt, hiển nhiên là ngất đi!

Ngự Chi Tuyết lạnh lùng nhìn chủ thủ gần trong gang tấc, hung hăng nhìn chằm chằm Thượng Nhan nói: “Điều này chưa phải là cuối cùng.” Một ánh sáng hồng tàn nhẫn quỷ dị xoẹt qua mắt nó, Thượng Nhan nhìn cả kinh, thế mà trong nháy mắt xuất hiện hoảng thần.

Xúc động phần nộ làm Lăng Hạ không biết lấy hơi sức từ nơi nào, chợt bò dậy nâng lên một tảng đá gào khóc chạy tới: “Mẹ mày! Chưa thành niên đừng có con mẹ nó chơi trò xã hội đen! Ông đây nói ày biết, mày không chơi nổi!”

Thượng Nhan cả kinh, rất nhanh bay ra một cước, Lăng Hạ bị hần đá lui về sau mấy bước, tay dùng hết toàn lực ném tảng đá kia ra, đập trúng khóe mắt phải Thượng Nhan. Dù sao thời gian Thượng Nhan tu hành còn ngắn, nói cho cùng cũng là ý vào vài món bảo khí bên thân, thể tu còn chưa nhập môn, mí mắt bị Lăng Hạ dùng lực mạnh đập trúng nháy mắt sưng lên, hần theo phản xạ có điều kiện ôm lấy.

Nhưng vào lúc này, bụng phải Thượng Nhan chợt lạnh, sau đó chính là đau nhức. Hần ngạc nhiên cúi đầu, phát hiện bụng mình cắm một cây tiểu đao, cặp mắt kia của Ngự Chi Tuyết không nháy mắt hung hăng nhìn mình.

Trong lòng hần thoáng hiện ra vô số ý niệm, vừa rồi đối phương động sao? Tại sao không nhận ra? Nhưng không đợi hần nghĩ được đáp án, thanh tiểu đao dài gang rưỡi đã chuyển động mạnh mấy vòng trong cơ thể, đau đớn khó có thể hình dung làm hần không hô hấp nổi.

Ngự Chi Tuyết chợt buông tay ra, Thượng Nhan phát ra một tiếng kêu khàn khàn thảm thiết, khóe miệng chảy một vết máu ôm bụng suy sụp ngã xuống.

Lăng Hạ ngã nhào trên đất, không dám tin nhìn một màn trước mắt.

Một tia chớp đánh qua, ánh chớp chiếu sáng trong nháy mắt làm hần nhìn rõ nét mặt Ngự Chi Tuyết. Ngự Chi Tuyết tựa vào vách đá không ngừng thở hổn hển. Hai người nhìn thẳng vào mắt nhau trong nháy mắt, trên gương mặt còn non nớt không phải là vẻ hung mãnh bạo ngược, mà giống như đứa bé lạc đường tràn đầy bàng hoàng cùng sợ hãi.

Sấm chớp vừa đánh, Ngự Chi Tuyết cũng giật mình tỉnh táo cúi đầu nhìn tiểu đao trên tay, vết máu bị mưa cọ rửa, theo thân đao chảy về phía cổ tay của nó. Nó chợt buông tay ra, cúi đầu đỡ vách đá ối mửa, dường như cả mặt cũng muốn ói ra.

Vừa rồi một đao kia nó đem oán giận lâu dài cùng đối xử bất công phát tiết ra ngoài, bây giờ trong lòng lại ghê tởm vô cùng.

Mặc dù đã hoàn toàn sợ choáng váng, Lăng Hạ vẫn đứng lên rất nhanh, hần lão đảo đưa Tống Tiểu Hổ hôn mê vào trong thạch động trước, thăm dò nhịp tim của nó cùng hô hấp mới thấy yên tâm, sau đó không chút do dự đi ra ngoài, toàn thân chưa ngừng run rẩy.

Hần từ nhỏ đến lớn chỉ gặp qua ba lần người chết như vậy, lần đầu tiên là lúc ông ngoại hần qua đời, hần còn là đứa bé, nhìn thấy người già trên giường ngừng hô hấp chỉ biết u mê hỏi mẹ không ngừng khóc: “Ông ngoại thế nào?”

Lần thứ hai là lúc ở trên đường, chính mắt thấy thân thể thịt máu be bét của một người được cảnh sát giao thông cứu ra khỏi xe, trong lòng rất thương hại cùng đồng tình.

Lần cuối cùng là nữ sinh hần thăm mền chết đuối, lúc đó hần mười sáu tuổi, ở lễ truy điệu hần đã khóc muốn ngất đi trước di dung của cô gái kia, được hai bạn học đỡ lấy mới không té xuống đất.

Đây là lần đầu tiên hắn chính mắt thấy quá trình một người bị giết chết, loại sợ hãi khó có thể miêu tả này là chân thật, đây không phải truyện, đây là nhìn thấy một sinh mạng sống sờ sờ biến mất trước mặt mình!

Nhưng mà, hắn biết bây giờ mình không thể bỏ rơi không quan tâm Ngự Chi Tuyết.

“Đây là phòng vệ chính đáng, nếu không bây giờ người chết chính là mình.” Lăng Hạ từng hồi tự nhủ trong lòng, hắn cố gắng làm mình quả quyết tràn đầy lực lượng bước đến.

Trước đó nói cái gì mà cứu vớt nhân vật phản diện, đó chỉ là tìm chút trụ cột tinh thần khi rơi đến Dị Giới này, cho tới bây giờ, nhìn thấy vẻ mặt làm cho người ta đau lòng của Ngự Chi Tuyết, hắn mới chân chân chính chính có loại ý nghĩ này ——

Hắn muốn bảo vệ đứa bé này!

Tuyết đối không thể để nó rơi vào bóng tối không người cứu vớt!

12. Q.1 - Chương 12

Bây giờ Ngự Chi Tuyết không nhúc nhích đứng trong góc nắm thật chặt hai tay, mái tóc dài của nó đã rối loạn trong lúc đánh nhau vừa rồi, ướt nhẹp tán lác trên mặt. Lúc này nó thấy Lăng Hạ thì hoảng sợ như sói con, thân thể nho nhỏ co rút thành một cục, phía sau tóc rối bởi là một đôi mắt tràn đầy cảnh giác cùng nghi ngờ, hô hấp hết sức dồn dập, hiển nhiên vẫn còn trong trạng thái cực độ khẩn trương.

Lòng Lăng Hạ co rút lại, cẩn thận từng li từng tí chậm rãi tới gần, dịu dàng nói:

“Không cần căng thẳng. A Tuyết, đệ làm vô cùng tốt, đã cứu ta cùng tiểu Hồ.” Hắn một lần một lần lặp lại, cũng ngồi xổm xuống, nghiêm túc bình tĩnh nhìn khuôn mặt Ngự Chi Tuyết.

Ngự Chi Tuyết khàn giọng hỏi: “Thật sao? Hắn đã chết.”

Bây giờ nghĩ lại cảm giác kỳ dị khi đâm vào, nó cảm thấy lòng bàn tay ứa chế không được run rẩy, nói không ra là khó chịu hay là sợ hãi, có thể cảm giác buồn nôn nhiều hơn một chút. Cái loại cảm giác làm người ta chán ghét này cứ lần lượt hiện lên trong đầu nó, không ngừng lặp lại giống như cơn ác mộng.

Lăng Hạ thoáng nhích gần tới phía trước, không chớp mắt nhìn thẳng Ngự Chi Tuyết nói: “Ta hiểu rõ, hắn muốn giết chúng ta, cho nên đệ không có lỗi gì cả. Vừa rồi tay của đệ bị thương, đưa tay cho ta.”

Ngự Chi Tuyết chần chờ chậm rãi vươn tay, Lăng Hạ cẩn thận cầm lấy, nhất thời cảm thấy người Ngự Chi Tuyết lạnh lẽo cùng run rẩy.

Ngại thể chất của Ngự Chi Tuyết, nơi đó máu đã từ từ chảy chậm, nhưng nhìn vẫn hết sức dữ tợn, Lăng Hạ nhìn đã cảm thấy không đành lòng, lòng hắn đau đớn hít một hơi.

“A Tuyết, bây giờ chúng ta vào trong sơn động được không? Vết thương cần xử lý.” Lăng Hạ nhỏ giọng nói. Hắn thấy Ngự Chi Tuyết không trả lời, chậm chậm dán lên, tay nắm bả vai Ngự Chi Tuyết ôm nó vào lòng mình.

Thân thể Ngự Chi Tuyết cứng đờ, theo bản năng né ra phía sau, Lăng Hạ cố chấp dùng lồng ngực nóng ấm của mình dán lên, lấy tay khẽ vuốt ve lưng Ngự Chi Tuyết, một cái lại một cái, cảm thấy lưng nó không căng cứng không khẩn trương nữa mới dừng lại, dùng động tác rất nhẹ nhàng ôm nó lên.

Thân thể đứa bé này rất nhẹ, Lăng Hạ tận lực dùng phương thức có cảm giác an toàn ôm nó. Hắn một tay nắm hông Ngự Chi Tuyết, một tay nâng mông nó, giống như ôm trẻ con như vậy ôm ấp lấy Ngự Chi Tuyết, từ từ hướng đi vào trong động.

Ngự Chi Tuyết chưa từng gần kẻ người khác như vậy, đầu nó dán chặt ngực Lăng Hạ, dường như có thể nghe thấy nhịp tim đối phương có lực mà hơi loạn nhịp. Hắn hơi nghi ngờ, tại sao nhịp tim Lăng Hạ nhanh như vậy nhưng giọng điệu vẫn cứ nhu hòa tràn đầy lực lượng khiến người tin phục?

Nó dùng tay phải không bị thương nắm thật chặt bả vai Lăng Hạ, rất muốn nói để mình xuống, đương nhiên nó sẽ không vì giết kẻ địch mà căng thẳng. Nhưng cuối cùng nó lại không nói gì, chỉ mắt hờn nhìn viên tai Lăng Hạ trước mắt, thậm chí lúc Lăng Hạ thả nó xuống nó vẫn còn thất thần.

Lăng Hạ nhìn sơn động tối đen yên tĩnh một chút, nhanh chóng chuẩn bị chút ít củi khô nhóm lửa. Chỉ là hần vừa quay người lại, quần áo liền bị nắm lấy, giọng nói Ngự Chi Tuyết khàn khàn: “Người đi đâu vậy?”

“Quần áo của đệ ướt rồi, phải nhanh chóng hong khô, hơn nữa ta muốn lấy một ít thuốc trị thương. . . .” Lăng Hạ bị nó làm sợ hết hồn, tận lực dùng thanh âm hòa hoãn dịu dàng an ủi nó, “Ta sẽ trở lại rất nhanh.”

Ngự Chi Tuyết chần chờ, chậm rãi buông lỏng tay. Lăng Hạ thở ra một hơi, khom lưng sờ sờ đỉnh đầu ướt át của nó: “Đứa bé ngoan.”

Ba người bọn họ đương nhiên không có gì có thể băng bó vết thương, nhưng túi đựng đồ của Thượng Nhan nhất định sẽ có thuốc trị thương!

Lăng Hạ bước nhanh, ép bản thân không suy nghĩ gì, áp xuống cảm giác sợ hãi lật thi thể Thượng Nhan một chút, lôi túi đựng đồ trên thắt lưng hần xuống. Trong lúc hần đụng phải da thịt lạnh lẽo bị nước mưa cọ rửa tái nhợt khác thường của đối phương, nhất thời rùng mình.

Tìm được mục tiêu rồi hần thở ra một hơi thật dài, bước nhanh trở về, dùng tốc độ nhanh nhất nổi lửa rồi kéo Ngự Chi Tuyết lại, thân thể lạnh lẽo cuối cùng cũng dần dần ấm lên.

Trong túi đựng đồ có không ít thứ, Lăng Hạ không biết trong những thứ kia thứ nào có thể chữa thương được, ngược lại Ngự Chi Tuyết nhìn thấy những đan dược kia rất nhanh phân biệt được một loại thuốc chữa thương thường gặp, giọng nói khàn khàn: “Cái này là được.”

Lăng Hạ cẩn thận thoa cho Ngự Chi Tuyết, lại dùng vải bông sạch sẽ quấn lại. Hần có chút đau lòng cúi đầu nhìn, lông mi thật dài thấm nước của Ngự Chi Tuyết có chút rung rung, bởi vì mất máu nên gương mặt cùng đôi môi hiện ra chút yếu ớt tái nhợt.

“Ta đi xem tiểu Hổ một chút.” Lăng Hạ sờ sờ đỉnh đầu Ngự Chi Tuyết .

Thật ra thì hần không quá lo lắng cho Tống Tiểu Hổ, thể chất Tống Tiểu Hổ chắc chắn sẽ không đi đời vì bị hệ lôi công kích một lần. Nếu so sánh, hần lo lắng cho Ngự Chi Tuyết hơn, tổn thương trong lòng so với tổn thương thân thể còn nghiêm trọng hơn nhiều.

Bây giờ Ngự Chi Tuyết không còn quật cường như bình thường, trong ánh mắt đen láy rõ ràng có lệ thuộc cùng tin tưởng, con người không chớp mắt theo dõi hần.

Lăng Hạ bị nó nhìn tim cứng lại, không nhận được lại an ủi mấy câu: “Ta trở lại rất nhanh.”

Bây giờ thân thể Tống Tiểu Hổ mặc dù rất nóng, nhưng hô hấp cũng rất vững vàng, chỉ là, quanh thân mơ hồ có dòng điện thật nhỏ chạy qua, tiếng xèo xèo vang lên. Lăng Hạ có chút kinh ngạc, trong truyện nói Tống Tiểu Hổ kích phát năng lượng hệ lôi từ lần đầu bị điện giật, chẳng lẽ là vì pháp bảo hệ lôi của Thượng Nhan công kích nên kích phát trước?

Hần yên tâm rồi liền lập tức trở về bên Ngự Chi Tuyết, nắm tay bị thương của nó để nó tựa vào vai mình, dịu dàng nói: “Đệ cần nghỉ ngơi, ngủ đi, ta sẽ gọi đệ dậy.”

Giọng nói này giống như thôi miên, Ngự Chi Tuyết nghe lời nhắm mắt lại. Chẳng qua khi nó mơ màng ngủ lại cảm thấy thân thể bị người nâng lên đặt nhẹ xuống đất. Trong lòng nó giật mình, Lăng Hạ muốn làm gì? Chẳng lẽ muốn bỏ lại mình và Tống Tiểu Hổ rồi rời đi sao?

Nhưng nó cũng không mở mắt, chỉ là, nhịp tim trong nháy mắt trở nên lộn xộn, nó cắn chặt môi dưới.

Nó nghe thấy Lăng Hạ nhẹ nhàng đi ra ngoài, dừng lại cách cửa động không xa, tiếp theo chính là tiếng đào đất. . . . Trong nháy mắt nó hiểu.

Lăng Hạ vì vậy nên mới chờ Ngự Chi Tuyết ngủ thiếp đi rồi ra khỏi, hần cố lấy dũng khí, dù sao đứa bé nhà mình giết người phải giúp một tay hủy thi thể, thật không phải một chuyện vui vẻ gì!

Nhưng hần cũng biết Thượng Nhan là đệ tử thân truyền thành chủ Thành Vân Tiêu, nếu người ta biết hần chết dưới tay Ngự Chi Tuyết, vậy ba người bọn họ cứ chờ xuống đánh cờ với lão già Diêm vương đi!

Mưa rơi từ từ nhỏ dần, Lăng Hạ tìm được hai khối đá bén nhọn, hai tay nắm lấy dùng sức đào đất, bởi vì trời mưa nên nước ngầm cùng bùn hòa vào một chỗ, đào không dùng sức mấy, nhưng cả người hắn rất nhanh bị bùn đất dính lấy không nhìn ra nữa rồi. Hắn chỉ sợ gây ra tiếng động quá lớn làm kinh động Ngự Chi Tuyết, cho nên đào cũng không nhanh.

Chờ lúc đào được một cái hố đủ ột người thì Lăng Hạ lấy hết dũng khí đi về phía Thượng Nhan, kéo hắn qua bờ vào, ngay cả thanh chủy thủ kia, túi đựng đồ, cùng với tiểu đao của Ngự Chi Tuyết đều vất xuống.

Hắn cắn môi đẩy đất lên, đến lúc thi thể xen lẫn nước bùn không thấy, nơi đó trở nên bằng phẳng mới dừng lại.

Hắn thở hồng hộc, ôm đầu im lặng ngồi chồm hổm yên lặng khóc, trong lòng cứ cuộn cuộn buồn nôn nhưng lại không nôn ra được.

Mẹ kiếp! Loại cảm giác bức rức của hung thủ giết người này là cái gì hả? !

Hắn lau mạnh nước mắt, dùng sức rửa tay cùng bùn đất trên người ở một vũng nước gần đó, xác định sạch sẽ mới đi vào thạch động.

Ngự Chi Tuyết và Tổng Tiểu Hồ đều an tĩnh nằm trên đất, lửa cũng dần dần tắt, chỉ nghe tiếng hít thở đều đều rất vững vàng, Lăng Hạ nhất thời yên lòng. Hắn vội vàng cho thêm củi, run run ngồi trước đồng lửa hong quần áo của mình.

Kỳ hạn năm canh giờ Bây giờ nói thế nào cũng qua gần hai rồi.

Hắn thở dài, đồ phá hoại a!

13. Q.1 - Chương 13

Chợt nghĩ đến một chuyện, trong nháy mắt Lăng Hạ dường như nhảy lên, xấu hổ đập vào trán một cái—vừa rồi đột nhiên gặp nguy hiểm, hắn đã quên mất Truyền Tống Phù giấu trong túi!

Truyền Tống Phù của ba người đều ở trong túi Lăng Hạ, thật ra chỉ cần nhanh chóng xé nát Truyền Tống Phù, sẽ nhanh chóng trở lại điểm xuất phát! Hơn nữa bọn họ cũng có thể tố cáo với người phụ trách Phái Thiếu Dương, dù sao Thượng Nhan này phạm quy tiến vào, dù hắn là khách quý

Phái Thiếu Dương mời tới, tin rằng Phái Thiếu Dương cũng sẽ không vì hắn mà phá quy tắc bốn phái.

Lăng Hạ dùng sức siết chặt mấy lá bùa, móng tay đâm thật sâu vào lòng bàn tay, trong lòng chớp mắt bay lên cảm giác bức rức nồng đậm dường như đánh ngã hắn.

Nếu không Thượng Nhan cũng sẽ không chết trong tay Ngự Chi Tuyết! Bây giờ chỉ cần nghĩ tới cảm giác khi chạm vào thi thể kia toàn thân hắn liền phát rét.

“Dù như người nghĩ, vừa rồi chúng ta cũng không còn cơ hội dùng, hơn nữa ta và tiểu Hồ đều không biết cách dùng nó rồi đi!”

Lăng Hạ ngạc nhiên xoay người, lúc này mới phát hiện Ngự Chi Tuyết không biết ngồi dậy lúc nào, đôi mắt đen nhánh sáng ngời ánh lên ánh lửa, không chớp mắt nhìn mình.

Ngự Chi Tuyết rũ mắt, nhìn lòng bàn tay quần vải bông, lòng bàn tay như cũ truyền đến từng trận nhói nhói.

Nó nhẹ giọng nói: “Đây không phải là lỗi của ngươi, hơn nữa dù bây giờ chúng ta tránh được, sau này người kia vẫn sẽ đến tìm phiền phức.”

Nó không nói ra khỏi miệng, đều bởi vì ta quá yếu!

Cảm giác giết người mặc dù làm người ta chán ghét ghê tởm, nhưng mà. Tròng mắt nó thoáng qua một tia sáng lạnh.

Sắc mặt Ngự Chi Tuyết có chút tái nhợt như cũ, nhưng giọng nói đã khôi phục bình tĩnh. Bởi vì đầu tóc rũ xuống hơn phân nửa gương mặt nên Lăng Hạ không thể thấy rõ ràng vẻ mặt của nó. Hắn có chút kinh dị, Ngự Chi Tuyết sao có thể lập tức xác định hắn đang nghĩ cái gì?

Nhưng mà, bởi vì mấy câu nói đó của nó, tảng đá nặng trĩu trong lòng Lăng Hạ cũng nhẹ đi nhiều. Đúng vậy, dù sao bây giờ không phải lúc truy cứu tới cùng là trách nhiệm của ai, quy tắc trò chơi ở thế giới này chính là như thế.

Đây là thế giới hoàn toàn khác thiên triều.

Lăng Hạ hít sâu bình tĩnh, mặc quần áo hông khô vào, đi tới dịu dàng hỏi: “Tay đệ còn đau không?”

Ngự Chi Tuyết chỉ cúi đầu nói: “Không đau. Chỉ là rất lạnh.” Nó nói xong hình như hơi rùng mình, thân thể gầy yếu trong bóng tối co ro giống như động vật nhỏ bị thương.

Không phải là chảy máu quá nhiều chứ? Lăng Hạ đưa tay sờ trán của nó, may mà không phát sốt, nhưng nhiệt độ rõ ràng thấp hơn lòng bàn tay mình rất nhiều. Lăng Hạ hơi chần chờ, thử thăm dò ôm nó vào trong lòng mình, cẩn thận lưu ý phát hiện Ngự Chi Tuyết không kháng cự, liền ôm chặt chút.

Ngự Chi Tuyết không nhúc nhích núp trong ngực hắn, một lát sau đột nhiên nhỏ giọng nói: “Người người rất ấm áp.”

Lăng Hạ nở nụ cười, mang theo vài phần vụng về dùng ngón tay sửa sang lại tóc dài xốc xếch của Ngự Chi Tuyết một chút. Vừa rồi hắn hong quần áo nửa ngày, trên người dĩ nhiên là nóng.

Ngự Chi Tuyết khép hờ mắt không nhúc nhích, lông mi thật dài đổ bóng trên mặt nhu hòa, vẻ mặt mang theo mấy phần hưởng thụ.

(Ầy, hai anh dễ thương quá ~ Yêu ghê :x :x :x)

Lăng Hạ đột nhiên nhớ tới hai con mèo nhỏ hắn nuôi lúc còn bé. Một con rất hoạt bát đáng yêu, nhìn thấy hắn liền nhào tới lăn lộn chà chà, một con khác lại mặc kệ hắn trêu chọc thế nào cũng chỉ dựa vào tường hờ hững với hắn. Có một lần quào trầy tay hắn, con mèo nhỏ đó kinh sợ núp ở chỗ không cao trong tủ treo quần áo, chỉ là, lúc hắn làm chuyện khác nó vẫn len lén dùng ánh mắt hơi uất ức rình coi động tác của hắn, cuối cùng từ bên trên nhào vào ngực hắn bầu chặt lấy quần áo hắn không buông ra.

Trong lòng hắn thích con mèo nhỏ đối xử lạnh nhạt với mình hơn.

Ngự Chi Tuyết mang đến cho hắn cảm giác giống như con mèo nhỏ kia, mặc dù bình thường luôn mang dáng vẻ thần khí đặc biệt kiêu ngạo, nhưng thỉnh thoảng sẽ dịu ngoan như vậy nằm trong ngực hắn ngoan ngoãn để hắn vuốt lông. Bộ dạng bị kinh sợ cũng thật làm cho người ta thương tiếc.

Tống Tiểu Hổ đột nhiên khê hừ một tiếng, hình như muốn tỉnh. Ngự Chi Tuyết lập tức nhảy ra xa khỏi lồng ngực Lăng Hạ, dưới ánh lửa chiếu rọi giống như hơi đỏ mặt, Lăng Hạ không khỏi có mấy phần buồn cười.

Dù sao Ngự Chi Tuyết cùng Tống Tiểu Hổ là đồng bạn, để bằng hữu mình nhìn thấy một mặt trẻ con của mình, sẽ ngại ngùng biết chừng nào?

Tống Tiểu Hổ mê mẩn mịt mờ mở mắt, chợt ngồi dậy nhìn một vòng mới hỏi: “Lăng đại ca, tại sao đệ lại ở chỗ này? Ác nhân đó đâu?”

Ngự Chi Tuyết lạnh lùng đứng lên: “Đều do người làm trễ nãi thời gian, còn không mau đứng lên? Không còn nhiều thời gian!”

Nó nói xong liền trực tiếp đi ra ngoài, Lăng Hạ nhanh chóng đi tới hỏi: “Tiểu Hổ, đệ cảm thấy thế nào?”

Tống Tiểu Hổ mờ mịt lắc đầu một cái: “Đệ không sao.”

Lăng Hạ hàm hàm hồ hồ nói cho Tống Tiểu Hổ chuyện lúc trước, đặc biệt nhấn mạnh nó ngàn vạn lần không được nói cho người khác, nếu không tính mạng ba người liền khó bảo toàn. Tống Tiểu Hổ có lúc nhanh mồm nhanh miệng, rất dễ chuốc họa.

Tống Tiểu Hổ sững sờ, nhưng rất nhanh gạt đầu một cái, trịnh trọng nói: “Đệ hiểu rõ!”

Lăng Hạ thở phào nhẹ nhõm, may mà Tống Tiểu Hổ không phải cái loại Vệ Đạo Sĩ cố chấp cứng nhắc, bị người lẩn lén đầu cũng không chống cự, rất thông suốt.

Mưa gió tới nhanh đi cũng nhanh, bên ngoài đã ngừng mưa, nhưng bùn lầy trên đường lại càng khó đi hơn, cộng thêm vô số roi mây cùng đá cở đại, không cẩn thận sẽ ngã xuống.

Ba người đi dọc theo suối, chỉ là, càng cẩn thận hơn trước kia. Rốt cuộc Tống Tiểu Hổ cũng phát huy thể chất dã ngoại, rất nhanh phát hiện một lùm sáu gốc cây kim tinh thảo. Sau đó Ngự Chi Tuyết lại tìm được hai khối đá năng lượng hệ nước cấp ba trong khe suối, coi như hoàn thành vượt mức mục tiêu nhiệm vụ.

Lăng Hạ thở ra một hơi, cẩn thận phân linh thảo cùng đá năng lượng ra giấu ở nơi không thấy được trên thân ba người —mấy trăm người dự thi chưa chắc ai cũng may mắn như nhân vật chính cùng nhân vật phản diện, rất có thể có người muốn không bỏ công mà thu hoạch canh giữ ở gần lối ra tùy thời cướp lấy!

Như vậy mặc dù làm người ta khinh thường, nhưng ở thế giới này, môn phái tỉ thí hoàn toàn cho phép, có thể vượt qua kiểm tra hay không hoàn toàn nhờ vào bản lãnh.

Kế tiếp chính là không ngừng lên đường, đồng thời cũng cẩn thận lưu ý ma thú nguy hiểm cùng những thí sinh khác. Năng lực cảm giác nguy hiểm của Ngự Chi Tuyết và Tống Tiểu Hổ đặc biệt mạnh, ba người đi trên đường gặp qua ma thú nguy hiểm đang công kích người dự thi khác, cũng thấy qua người dự thi tự giết lẫn nhau, cuối cùng vượt qua mọi nguy hiểm đi dọc theo rừng Vạn Thú một canh giờ.

Tống Tiểu Hổ ở trên tàng cây đã nhìn thấy phòng kiến tạo nghỉ ngơi ở nơi xa chỗ cửa ra, nhất thời vui vẻ không thôi. Bọn họ một đường gặp kinh hiểm khắp nơi, chỉ hái chút trái cây không độc trên đường lót bụng, đã sớm đói đến nỗi ngực dán vào lưng rồi.

“Đến đây càng không thể khinh thường!” Lăng Hạ nhỏ giọng nói, hẩn nhớ trong truyện dường như có nói ở cửa ra hai đứa trẻ sẽ gặp một chút phiền phức.

Tống Tiểu Hổ nhanh nhẹn tuột xuống cây, chỉ là lúc nó còn ở giữa không trung, một cơn gió mạnh từ sau lưng đâm thẳng tới lưng nó!

“Tiểu Hổ!” Lăng Hạ cả kinh, một cây trượng xích sắt dài linh hoạt quét tới, đánh vào hông Tống Tiểu Hổ. Xích sắt này mặc dù thể tới hung mãnh, nhưng kỷ xảo còn kém xa Thủy Vũ.

Tống Tiểu Hổ phản ứng nhanh nhẹn rất nhanh tránh được, nhưng phần lưng vẫn bị quét, nó lăn lộn trên đất, rất nhanh nhảy dựng lên làm ra tư thế phòng bị.

Lăng Hạ chỉ lo nhìn Tống Tiểu Hổ bên kia, đột nhiên nghe thấy có tiếng gió sau tai, trong lòng nhất thời kinh hãi, phía sau còn có người!

Ngự Chi Tuyết cầm tay hẩn nhảy ra mấy bước, một chiếc xiềng xích đã rơi vào chỗ hẩn mới đứng vừa rồi, đánh đá vỡ vụn văng khắp nơi.

“Người nào? Sao lại đánh lén?” Ngự Chi Tuyết cười lạnh nói, vừa rồi dưới tình thế cấp bách tay phải nó dùng sức, lòng bàn tay bị thương lại bắt đầu chảy máu, đau rát.

Phía sau cây phát ra mấy tiếng chê cười, hai tráng hán ăn mặc tương tự một trước một sau vừa hay ngăn bọn họ ở giữa.

Hai người này đều lưng hùm vai gấu, diện mạo cũng đặc biệt tương tự, làn da ngăm đen mặt mọc đầy râu, cánh tay trần nổi lên khối khối bắp thịt tựa như tảng đá, cánh tay còn lớn hơn bắp đùi Lăng Hạ một vòng.

Một tráng hán ung thanh ung khí mở miệng: “Này, thằng nhóc, các ngươi tìm được cái gì, tất cả lấy ra đây để tránh chịu khổ!”

Tống Tiểu Hổ bực tức nói: “Chúng ta tân tân khổ khổ mới tìm được, sao phải cho người?”

“” Đây không phải trực tiếp thừa nhận mình tìm được đá năng lượng cùng linh thảo sao? Lăng Hạ nhìn bàn tay ướt máu của Ngự Chi Tuyết một chút, trông mắt tối ám.

Trong truyện hai đứa bé dĩ nhiên là hóa hiểm thành lành, nhưng bây giờ Ngự Chi Tuyết bị thương, lại tăng thêm hẳn một con pháo thí, không biết lại xảy ra biến cố gì, biện pháp tốt nhất vẫn là có thể tránh nên tránh.

Lập tức Lăng Hạ lấy hai gốc cây kinh tinh thảo trong túi áo ra chậm rãi để xuống đất, hẳn lôi kéo Ngự Chi Tuyết lui ra sau hai bước, mắt cảnh giác nhìn chăm chăm hai người kia nói: “Hai gốc cây cũng đủ cho các người qua cửa, các người có thể cầm đi, nhưng đừng khinh người quá đáng, cho dù lưới rách cá chết ta cũng sẽ hủy diệt các người, tất cả đừng hòng qua cửa!”

Một người đàn ông cười ha ha: “Không nhìn ra thằng nhóc này có ý tứ, vậy liền tha cho các người đi.”

Lăng Hạ thở ra một hơi, hẳn chỉ sợ Ngự Chi Tuyết xù lông, nhanh chóng an ủi vỗ vỗ cánh tay Ngự Chi Tuyết, sau đó vẫy Tống Tiểu Hổ lại đây. Trên mặt Tống Tiểu Hổ vẫn còn vẻ tức giận, nhưng cũng không nói gì nữa, Lăng Hạ để hai người bọn họ lui ra sau, hẳn ngăn trước mặt, cho đến khúc ngoặt mới lôi kéo hai đứa bé chạy.

Tống Tiểu Hổ buồn buồn nói: “Lăng đại ca, đồ chúng ta tìm được, sao phải cho bọn hắn?”

Lăng Hạ kiên nhẫn nói: “Dù sao chúng ta vẫn còn, bây giờ sắp đến cửa ra, những phiền hà này có thể tránh liền tránh.”

Hắn nhìn Ngự Chi Tuyết, nếu bình thường nó chắc chắn sẽ nổi giận hơn Tống Tiểu Hổ, thế nhưng lần này nó lại trầm mặc, giống như ngầm cho phép hành động của mình. Hắn mờ mờ ảo ảo cảm thấy Ngự Chi Tuyết có chỗ nào đó không giống, nhưng nói không ra.

Chỉ là, dù sao mới vừa trải qua chuyện kích thích như vậy, có lẽ tâm Ngự Chi Tuyết còn treo lơ lửng chưa khôi phục.

14. Q.1 - Chương 14

Ở cửa ra có đệ tử Phái Thiếu Dương kiểm tra kim tinh thảo cùng đá năng lượng Lăng Hạ bọn họ thu hoạch, ghi chép số lượng cùng phẩm cấp. Lăng Hạ nhìn kỹ một số tờ ghi lại, đại đa số mọi người thu hoạch không khác bọn họ mấy, có người thu hoạch linh thảo cùng linh thạch nhiều hơn so với bọn họ nhiều. Ví dụ như cái tên trước bọn họ, gọi là “Tư Yển”, không chỉ tìm được đá năng lượng cùng linh thảo, còn bắt được một con Ma thú cấp ba.

Đi vào phòng nghỉ ngơi, bên trong đã có sáu mươi, bảy mươi người rồi, thiếu niên lưng đeo trường kiếm xảy ra xung đột với Ngự Chi Tuyết cũng ở trong đó. Lăng Hạ nghe có người gọi hắn là “Tư Yển”, thế mới biết tên của hắn.

Tư Yển nhìn thấy ba người khóe miệng cười lạnh một cái: “Không ngờ ba người các người có thể đi tới đây, dùng Truyền Tống Phù chạy trốn trên đường quả nhiên là vận số tốt.”

Đối mặt với thiếu niên nửa lớn thiếu nảo như con gà chọi, Lăng Hạ trực tiếp coi hắn là không khí, lướt qua hắn ngồi xuống bàn trống phía sau. Đến nơi này, cơ bản đã xác định có thể đi vào Phái Thiếu Dương rồi, đệ tử phụ trách Phái Thiếu Dương chung quanh khách khí hơn với mọi người rất nhiều, bọn họ ngồi xuống liền có người đưa trà bánh tới.

Trà bánh này vô cùng tinh xảo, bên trong có linh thảo hưng phấn phục hồi tinh thần như cũ, ăn vào thể lực đã tiêu hao từ từ khôi phục không ít. Lăng Hạ uống trà trước, cảm thấy tinh thần mình mãn hơn, lại ăn chút điểm tâm.

Tống Tiểu Hổ đói lắm rồi, ăn không khỏi thô lỗ nhanh chóng chút. Tư Yển nhìn thấy nhỏ giọng cười nhạo: “Thật là bần nhão không thể trát tường! Sơn dã hương thôn thôn phu cũng muốn tới đại phái tu hành, đúng là buồn cười!”

Lăng Hạ nghe lại không có cảm giác gì, hắn chỉ lo lắng nhìn hai đứa trẻ một chút. Tống Tiểu Hổ thần kinh thô đang chuyên tâm ăn, căn bản không biết Tư Yển đang nói mình. Ngự Chi Tuyết mặc dù cũng đói tuy nhiên tư thái vẫn ưu nhã, bỏ qua quần áo giá rẻ trên người, thật sự là có phong phạm đại gia thể tử. Làm

hắn vui mừng là, Ngự Chi Tuyết nghe đối phương khiêu khích sắc mặt tự nhiên như cũ, thấy vậy đứa bé này ra ngoài tự trải một phen, thật đúng là trưởng thành hơn lúc vừa gặp không ít.

Ăn uống no đủ, lại đợi một lúc, lục tục lại có mười mấy người đến, thời gian hết hạn cuối cùng đã tới. Đệ tử phụ trách ký danh kiểm lại nhân số một chút, tổng cộng là chín mươi hai người.

Chín mươi hai người mặc dù đều tiến vào Phái Thiếu Dương, nhưng có bái được danh sư hay là làm đệ tử bình thường thì khó nói, còn phải trải qua đánh giá của tiền bối Phái Thiếu Dương.

Một đệ tử diện mạo tuấn lãng trẻ tuổi đứng trong đại sảnh cất giọng cười nói: “Các vị sư đệ sư muội cực khổ, tiếp theo mời theo ta tới sảnh thi đấu.”

Đây là ven rừng Vạn Thú, sân đấu hẳn đang nói cần đi qua Đại Hạp Cốc mây mù lượn quanh, tinh thần mọi người buông lỏng, lúc này mới có tâm tình thưởng thức cảnh đẹp.

Đến sảnh thi đấu, bên ngoài đã có bảy tám đệ tử thống nhất mặc trang phục tu sĩ màu vàng đang đợi rồi. Mọi người buông lỏng thần kinh nhất thời lại căng thẳng, theo bọn hắn mười người một đội theo thứ tự đi vào.

Lăng Hạ quan sát kỹ đại sảnh, lớn hơn sân hắn tiến vào trước kia, cũng không biết xây thế nào. Khu vực này chắc là dùng lông da ma thú làm thảm, phía trên dùng tơ vàng sợi bạc thêu vô số dấu hiệu lớn nhỏ của Phái Thiếu Dương, chợt nhìn quả thật choáng váng đầu óc.

Phía trên bày vài bộ bàn ghế, chủ tọa hẳn là phụ thân của tiểu cô nương Phong Lạc, đương kim Chủ môn Phái Thiếu Dương – Phong Thúc Minh. Mặc dù khuôn mặt của hắn xem ra chỉ cỡ 24-25 tuổi, nhưng ngồi ở chỗ đó lại có vẻ khí độ phi phàm, không giận tự uy, xem ra rất có khí thế. Ở hai bên hắn đều là khách quý khác phái mời tới cùng các vị tiền bối Phái Thiếu Dương. Lúc Lăng Hạ nhìn thấy đám người Thủy Vũ thì trong lòng nhất thời “Lộp bộp” một chút.

Thủy Vũ một mực nhìn quanh mọi người, vừa thấy Ngự Chi Tuyết, vẻ mặt nhàm chán liền thay đổi, đôi mắt không kìm được vui mừng chỉ nhìn chăm chăm Ngự Chi Tuyết. Chỉ là, nàng nhìn hồi lâu, ánh mắt Ngự Chi Tuyết thủy chung đều không nhìn tới đây, nhất thời liền không vui bĩu môi.

Nàng đưa ánh mắt tới chỗ Mạc Đãi, nhỏ giọng lầm bầm nói: “Nhị Sư Huynh, muội nói chính là hắn, chút nữa huynh nói với Phong bá bá một chút, muội muốn dẫn hắn về làm tiểu sư đệ á!”

Mạc Đãi nghe đau cả đầu, này há có phải chuyện nói một chút là được? Thiếu niên này tới báo danh phái Thiếu Dương, hơn nữa đã qua hai lần khảo nghiệm, người ngoài như bọn họ làm sao có thể dẫn người đi? Hơn nữa tiểu sư đệ Thượng Nhan Minh rõ ràng tỏ vẻ không đối phó với thiếu niên này thì không được. Nhắc tới, tiểu sư đệ kia mấy canh giờ trước liền mất tích, cũng không biết chạy đi đâu. Một hai, đều ầm ĩ như vậy! Hắn nhị Sư Huynh này thật đúng là tìm chuyện vừa phí sức lại chẳng có kết quả tốt gì để làm!

Hắn thuận miệng qua loa nói: “Ừ, đợi huynh đi nắm rõ với Phong sư thúc, muội ngoan ngoãn đừng làm rộn lên.”

Thủy Vũ mừng rỡ, nhất thời đoan đoan chánh chánh ngồi, đôi mắt đẹp tỏa sáng lấp lánh chỉ đợi nhìn Ngự Chi Tuyết biểu hiện.

Một người dẫn đệ tử tới phía trước cung kính thi lễ một cái, cất giọng nói: “92 sư đệ sư muội đã tới, kính xin sư tôn chỉ thị.”

Phong Thúc Minh gật đầu, ý bảo hắn lui ra, tay áo lớn ưu nhã vung về phía dưới điện chậm rãi nói: “Các người hôm nay đã bước vào phái chúng ta phải tu khí khắc khổ tu trì, khiêm tốn cẩn thận.”

Hắn nói chuyện nho nhã, mười câu chừng bảy tám câu Lăng Hạ nghe không hiểu, có lẽ tính tình Phong Thúc Minh kín kẽ nghiêm túc, cho nên mới có thể giáo dục được khuê tú Phong Lạc lớn như vậy lại không kiêu ngạo không nóng nảy.

Đợi đến lúc Phong Thúc Minh nói xong, sân đấu rất nhanh được kéo lên giữa, chung quanh đồng thời tiến hành đấu. Mấy vị tiền bối Phái Thiếu Dương phụ trách phân tổ theo tư cách, số tuổi, thiên phú các phương diện tổng hợp của chúng đệ tử, chia ngẫu nhiên bọn họ làm hai người một tổ, thông qua tỷ thí biểu hiện trên đài mới quyết định chỗ bọn họ phải tới.

Dĩ nhiên, không phải thực lực mạnh là đã thắng, tập tính các trưởng bối Phái Thiếu Dương khác nhau, bọn họ có thể suy tính nhiều phương diện, không nhất định sẽ xem trọng người thắng nhiều hơn. Dĩ nhiên, trừ Lăng Hạ, những thí sinh khác đều không biết điểm này.

Ví dụ như Ngự Chi Tuyết, mặc dù tuổi còn nhỏ mọi mặt còn yếu, nhưng khi nó thông qua cửa, kết quả khảo nghiệm đã làm các trưởng bối Phái Thiếu Dương chú ý. Càng khó hơn chính là nó không trải qua bất kỳ hệ thống chỉ đạo chuyên nghiệp, giống như một khối ngọc thô chưa mài dũa, chỉ cần đợi một thời gian hết lòng tu hành, nhất định có thể biến thành một khối Bảo Ngọc tỏa sáng vô cùng chói mắt.

Biết kết quả từ truyện nên Lăng Hạ cũng không quá lo lắng, trong truyện Ngự Chi Tuyết căn cốt kỳ giai được Phong Thúc Minh nhìn trúng thu làm đệ tử thân truyền của mình, mà bây giờ Tống Tiểu Hổ vẫn còn rất bình thường, chỉ bái một vị sư tu giả bình thường làm sư.

Nghe danh sách phân tổ, Lăng Hạ thở phào nhẹ nhõm, tên tuổi Tống Tiểu Hổ cùng Ngự Chi Tuyết theo thứ tự đọc lên, cuối cùng ba người không bị phân vào một tổ. Nhưng hắn còn chưa nhẹ lòng được bao lâu, vừa nghe thấy tên đối thủ của mình thì nước mắt liền như bão tố phun ra, Tư Yển!

Sá! Đối phương nhất định sẽ làm thịt hắn đúng không?

Chỉ là, căng thẳng một hồi Lăng Hạ cũng nghĩ thông, dù sao dưới con mắt mọi người, Tư Yển đứa bé này sẽ không làm chuyện quá phận chứ? Huống chi thua liền thua, hắn bị đánh chết ở chỗ này cũng không dám tưởng tượng mình có thể đứng cùng hàng với nhân vật chính đại nhân cùng nhân vật phản diện đại nhân, có thể lẫn vào các đệ tử chính thức ở Phái Thiếu Dương cũng được rồi.

Lăng Hạ quan sát cẩn thận mọi người đang đấu trên đài, số người từ mười lăm tuổi trở lên căn bản đều đã có cơ sở tu hành nhất định, trên đài có người sử dụng kiếm, có dùng thể thuật, cũng có dùng pháp trận, chỉ cần bị đánh ngã xuống đài liền tính thua.

Trong ba người Tống Tiểu Hổ lên đài trước, đối thủ của nó là một thiếu niên Thể Tu mười bảy mười tám tuổi, đối phương ra tay nhanh chóng, cánh tay cứng rắn như đá, hiển nhiên có luyện qua Thể Tu. Mà Tống Tiểu Hổ trời sinh phản ứng nhanh nhẹn, tứ chi mềm dẻo, nhưng vì thiếu hụt kinh nghiệm chiến đấu, rất nhanh thua liên tiếp dưới thể công của đối phương.

Lăng Hạ biết Tống Tiểu Hổ sẽ không thắng, hắn đau lòng nhìn đứa trẻ quật cường trên đài bị đánh chảy máu mũi giàn giụa, thậm chí trong lòng bắt đầu cầu nguyện Tống Tiểu Hổ nhanh xuống đài đi. Trong truyện nói lúc đầu Tống Tiểu Hổ ở Phái Thiếu Dương chỉ làm đệ tử bình thường.

Nhân vật chính a, Bàn Tay Vàng phải mở từng bước từng bước, vừa vào bị khi nhục là chuyện rất bình thường.

Thiếu niên kia ráng sức ép một cái, Tống Tiểu Hổ dường như sắp bay xuống đài, nó cắn răng cúi người xuống, tay chân dùng sức trượt về phía sau mấy mét cuối cùng cũng hóa giải một kích lực của đối phương, dùng sức quá mạnh nên mười ngón tay dường như cũng chảy máu, cuối cùng không có rơi xuống đài.

Thiếu niên đối diện có chút không nhịn được bày tư thế công kích nói: “Người không phải đối thủ của ta, mau xuống đài đi.”

Tống Tiểu Hổ dùng sức xoa máu mũi một chút giữa đầu nói: “Ta sẽ không nhận thua!”

Thiếu niên kia cắn răng, quát lên: “Vậy ta sẽ không khách khí!”

Khi hắn lần nữa phát động tiến công, Lăng Hạ nhìn không được nhắm hai mắt lại, nhưng trên đài trong nháy mắt xảy ra nghịch chuyển!

Tống Tiểu Hổ hét lớn một tiếng, lúc đối phương đánh lên người mình thì có một dòng điện mãnh liệt bắn tóe ra người nó, trực tiếp đánh bay thiếu niên kia ra ngoài!

Lăng Hạ kinh ngạc trợn to hai mắt, sá, quả nhiên, một trong những sức mạnh của nhân vật chính đã được kích phát rồi !

Nội dung truyện đã lệch đi.

Tống Tiểu Hồ cũng rất mê mang, ngơ ngác nhìn hai tay của mình, hiển nhiên không rõ tình trạng. Cho đến khi đệ tử phụ trách ký danh nhắc nhở nó mới bừng tỉnh hiểu ra chuyện, nhảy xuống cười phất tay với Lăng Hạ và Ngự Chi Tuyết một cái. Khuôn mặt kiêu ngạo mặt mũi sưng to làm Lăng Hạ nhin cười không được.

Rất nhanh đến phiên Ngự Chi Tuyết ra sân, tinh thần Lăng Hạ chấn động quan sát cẩn thận, lúc Ngự Chi Tuyết lên đài rất rõ ràng quay đầu lại nhìn hán một cái, Lăng Hạ vội vàng cười khích lệ.

Ngự Chi Tuyết hít sâu một cái quay đầu lại nắm chặt tay, tỉnh táo quan sát đối thủ của mình, mặc dù ngoài mặt nó bình tĩnh, thật ra vừa rồi Tống Tiểu Hồ biểu hiện đã gây một áp lực nhất định cho nó. Mà đối thủ của nó, lại là hai tráng hán vừa rồi cướp đoạt linh thảo cùng đá năng lượng của bọn họ ở cửa ra! Trông mắt Ngự Chi Tuyết hơi híp lại, quan sát cẩn thận nhất cử nhất động của đối phương.

Tráng hán kia thấy Ngự Chi Tuyết hiển nhiên cũng có chút kinh ngạc, thần kinh căng thẳng nhất thời buông lỏng, thì ra đối thủ chỉ là đứa bé ngoan ngoãn đem đồ vật ỉnh trước đây, có gì đáng sợ? Tay hán run lên, một cây xích sắt chậm rãi hiện ra.

Hán nhếch miệng cười nói với Ngự Chi Tuyết: “Nhóc con, nếu mày thức thời thì ngoan ngoãn xuống đài đi, nếu không roi của thúc thúc không có mắt, thương tổn đến da mìn thịt mềm của mày thì không xong!”

15. Q.1 - Chương 15: Chương 15

Thân thể nhỏ nhỏ của Ngự Chi Tuyết so sánh với vóc dáng của tráng hán như trâu như nghé kia càng thêm đối lập rõ ràng. Không chỉ trong lòng Lăng Hạ thấy vậy, Thủy Vũ ngồi ở chỗ khách quý cũng nắm chặt roi, bĩu môi la âm lên: “Rõ ràng không công bằng! Nếu làm Chi Tuyết bị thương thì sao?”

Từ khi nghe đệ tử chủ trì thông báo tên tuổi Ngự Chi Tuyết, trong lòng nàng không biết thâm lấp lại mấy lần, lúc này há mồm không khỏi kêu thân thiết, khuôn mặt nhỏ nhắn nhất thời đỏ lên, nhưng trong nội tâm lại ngọt ngào. Mặc Dãi nhìn bộ dáng này của nàng, đầu phát đau, ngược lại sinh ra mấy phần tò mò với Ngự Chi Tuyết, cũng đặt lực chú ý lên người Ngự Chi Tuyết.

Ngự Chi Tuyết đưa tay trước ngực, làm tư thế phòng ngự, nó lạnh lùng nói với tráng hán kia: “Bắt đầu đi.”

Tráng hán kia cười ha hả, vung tay, xích sắt nặng nề như rắn đánh về phía Ngự Chi Tuyết. Ngự Chi Tuyết phản ứng hết sức nhanh chóng, ngoe đầu tránh thoát, tung người nhảy lên xích sắt, lúc tráng hán chưa kịp thu xích sắt liền trực tiếp vọt tới trước mặt tráng hán kia, thừa dịp đá một cước trúng cằm y!

Trong lòng Lăng Hạ kích động, hán có chút hiểu tại sao Ngự Chi Tuyết đào hoa hơn nhân vật chính rồi! Khuôn mặt đẹp cũng là ưu thế phải không?

Mặc dù Ngự Chi Tuyết chưa luyện qua Thể Tu chuyên nghiệp, nhưng động tác của nó vốn ưu nhã, khễ lên khễ xuống hết sức đẹp mắt, lúc bay lên vài sợi tóc phất qua gò má tuần tú, khễ che kín hai mắt đen láy sáng ngời như sao, mặc dù còn bé đã lộ nét đẹp.

Phản kích hết sức đẹp mắt, Thủy Vũ không nhin được vỗ tay trầm trồ khen ngợi, nhưng dù sao lực Ngự Chi Tuyết còn yếu, cơ thể tráng hán kia chỉ hơi lung lay. Bị Ngự Chi Tuyết đá con nít như vậy đá trúng mặt trước mắt bao người làm y then quá hóa giận, tay trái vung lên đánh vào bắp chân Ngự Chi Tuyết. Thế tới của y hết sức dũng mãnh, uy vũ sinh phong, có thể đoán được, nếu như bị đánh trúng, xương đùi Ngự Chi Tuyết nhất định sẽ bị bẻ gãy!

Ngự Chi Tuyết nghiêng người vững vàng rơi xuống, cách nơi xích sắt rơi xuống nửa bước, khó khăn lắm mới tránh được công kích của đối phương. Vừa rồi đá trúng cằm đối phương, nó cảm giác mình như đá lên hòn đá sắt thép, mũi chân đều đau, trong lòng nhất thời hiểu chỉ dựa vào thể thuật không đủ để chiến thắng đối thủ. Nó nhảy xuống cách xa xích sắt hơn một trượng, tỉnh táo suy nghĩ bước kế tiếp nên làm gì.

Tráng hán kia nổi giận dùng dùng thu xích sắt trong tay, đôi mắt nhìn chằm chằm Ngự Chi Tuyết quát mắng: “Tên tiểu tử này giờ trò lừa bịp!”

Đối phương càng không bình tĩnh lại càng có lợi, Ngự Chi Tuyết làm như không thấy, cố ý nhướng cao đuôi mắt đẹp, cảm khễ nhếch, làm ra tư thái khiêu khích ngạo mạn.

Tráng hán kia quả nhiên càng thêm tức giận, nghĩ công kích từ xa thì Ngự Chi Tuyết sẽ tránh được, liền thẳng tắp xông tới muốn bắt lấy Ngự Chi Tuyết.

Mặc dù sức lực Ngự Chi Tuyết xa xa không sánh bằng, cũng hết sức nhanh chóng né tránh, thân thể chợt lóe tránh thoát, tráng hán kia lại đánh hụt. Cứ thế, mặc dù tráng hán kia vẫn không đụng tới được vạt áo của Ngự Chi Tuyết, Ngự Chi Tuyết cũng không làm gì được y, chỉ là nó bay lên đá trúng tráng hán kia mấy lần.

Tráng hán kia bị Ngự Chi Tuyết đá trúng mấy cái, càng nổi trận lôi đình, dù sao thi đấu cũng không hạn chế vũ khí cùng phương thức, y dùng xích sắt đánh loạn, nơi bị xích sắt đánh trúng đá vỡ vụn bay tán loạn, đệ tử phụ trách chủ trì cũng không thể không né tránh.

Lăng Hạ lo lắng đồng thời cũng không khỏi khinh bỉ, đấu với đứa bé nhỏ như vậy cũng kích động tức sùi bọt mép như thế sao? Nếu thắng đoán chừng cũng không được những tiền bối Phái Thiếu Dương thích? Sàn nhà đều làm từ đá nặng lượng hệ nước xa hoa điêu khắc tỉ mỉ, bị tên thô lỗ kia phá hư, không thấy sắc mặt mấy lão già ngồi kia thay đổi sao?

Khi hấn oán thâm, trận thế đã xuất hiện biến cố, ngay cả khi Ngự Chi Tuyết trốn thật mau, những viên đá vụn sắc bén như dao kia chỗ nào cũng có, né tránh không kịp, rốt cuộc nó bị một khối đá nhọn đánh trúng chân, lao đảo một cái nhất thời bị tráng hán kia bắt được dùng hai tay nâng lên không trung! Lăng Hạ nhất thời khản trương, sắc mặt cũng thay đổi.

“Con nhỏ chết tiệt này, chạy mau thật!” Tráng hán kia mặt thở hổn hển, cắn răng nghiêng lợi nắm tay thành quyền, một nện lên bụng Ngự Chi Tuyết.

Lần này không chút lưu tình, thân thể Ngự Chi Tuyết lắc lư một cái, khoe miệng tràn ra một vệt máu.

“A Tuyết!” Lăng Hạ cả kinh nắm chặt nắm đấm, hận không thể lập tức lên đài đá bay tráng hán kia vào hệ ngân hà! Mẹ nó! Có thể xuống tay với đứa bé đáng yêu như thế sao!

Bên kia Thủy Vũ cũng trợn to hai mắt kinh hoàng đứng lên: “Chi Tuyết!” Roi trên tay nàng vung lên, muốn ra tay.

Mạc Đãi vội vàng lạnh tay lệ mắt kéo nàng lại, cả kinh xoa mồ hôi lạnh trên đầu: “Tiểu sư muội chớ hồ đồ, để sau, đang tỉ thí làm sao muội có thể lên quầy rồi? Cẩn thận hấn giận muội!”

Thủy Vũ do dự dừng tay, giẫm chân tức giận nói: “Dám bắt nạt Chi Tuyết như vậy, đợi lát nữa ta muốn băm vằm y vạn lần!”

Trên đài, mặc dù tráng hán kia không biết phía dưới có vài đôi mắt nhìn mình lom lom nhưng lưng cũng lạnh run. Bây giờ chỉ cần y ném Ngự Chi Tuyết ra khỏi đài liền thắng, thế nhưng y lại hết sức không cam lòng, lại tát một cái lên mặt Ngự Chi Tuyết, nhất thời da thịt trắng như tuyết bị tím bầm một mảnh, nửa bên mặt Ngự Chi Tuyết cũng sưng lên.

“Tiểu tử, bây giờ sao không ra oai nữa?” Tráng hán kia giơ Ngự Chi Tuyết lên trước mắt mình, mang theo vài phần hài lòng nhìn vẻ mặt nó.

Ngự Chi Tuyết chỉ lạnh lùng liếc y một cái, mùi tanh bọt máu tràn ra khoe miệng. Nó chán ghét vị tanh nồng này, hết sức hết sức chán ghét. Mùi vị này rõ ràng nói cho nó biết, bây giờ mình vô dụng đến cỡ nào, yếu ớt đến cỡ nào!

Nó hoảng hốt nghe giọng nói lo âu quen thuộc kêu tên mình, khoe mắt thoáng nhìn, nhất thời thấy một đôi mắt đen nhánh, cặp mắt kia chỉ chăm chú nhìn mình, tràn đầy thương tiếc cùng không đành lòng.

Bên trong thân thể giống như có một loại lực không rõ, từ từ thoát khỏi khống chế.

Tráng hán kia ở khoảng cách gần nhìn thấy loại ánh mắt lạnh bất thường này nhất thời run lên, phản xạ có điều kiện giơ cao Ngự Chi Tuyết quá đỉnh đầu, muốn ném nó xuống!

Ngự Chi Tuyết chậm rãi nhắm mắt lại, không trung có cái gì đó nhu hòa lạnh lẽo, vô số hạt không thể nhìn thấy hội tụ vào thân thể nó —— giống như lần trước ở trong nước vậy, cảm giác mạnh mẽ khá hơn rồi!

Phong Thúc Minh một mực yên lặng chú ý nơi này, lúc này khe vuốt cầm, tư chất đứa nhỏ này đích xác là vạn người có một, nhỏ vậy mà đã cảm nhận được năng lượng hệ nước, hơn nữa tốc độ hội tụ lực tinh thần cũng trăm năm khó gặp! Rất nhiều người trong cơ thể cũng có nguyên tố hệ nước, nhưng nhỏ như thế không thể tu hành ra trình độ như vậy.

Không chỉ tư chất đệ tử lúc bấy giờ xa xa không bì kịp, ngay cả hần, ở tuổi Ngự Chi Tuyết cũng xa xa không bì kịp!

Bởi vì sần nhà đều là đá năng lượng hệ nước, Ngự Chi Tuyết hội tụ năng lượng hệ nước càng như hổ thêm cánh. Nháy mắt trắng hán kia giống như cảm nhận được một loại lực lượng cường đại vô hình trên không trung.

Ngự Chi Tuyết yên lặng dùng lực tinh thần quy tụ lại thất lưng mình đang bị đỡ lên không trung, lật một cái thật đẹp, đã vũng vàng rơi xuống đất! Nó liếc mắt nhìn Lăng Hạ một cái, khe gật đầu, không chút do dự dùng lực hội tụ trên tay ra sức đánh tới chỗ trắng hán kia!

Giống như Thái Sơn áp đỉnh, trắng hán kia chỉ cảm thấy đối diện có vô số khí lưu mãnh liệt đánh tới, trong nháy mắt y dường như hít thở không thông, thân thể không tự chủ được liền bị đánh bay ra sau!

Chờ y lấy lại tinh thần, lúc này mới phát hiện mình không ngừng rơi xuống dưới đài, hơn nữa còn bị đánh bay tới chỗ ngồi của khách quý!

Y không dám tin nhìn đài đấu đằng xa, há mồm nói: “Thế nào.”

Chỉ là nửa câu sau còn chưa phun ra, y mới phát hiện máu toàn thân rét lạnh như băng, tứ chi giống như tê dại, thân bắt do kỷ âm âm té xuống.

“Ngự Chi Tuyết thắng!” Trên đài, đệ tử ký danh sừng sốt một chút, lúc này mới lớn tiếng nói ra kết quả.

Tình thế vừa rồi biến hóa quá nhanh, trừ đệ tử cùng các vị tiền bối có một chút tu vi cao, rất nhiều đệ tử cấp thấp căn bản không nhìn rõ.

Thủy Vũ vừa thấy Ngự Chi Tuyết bị giơ lên cao trong nháy mắt đã vọt xuống đài, lúc này cũng có chút không biết làm sao, Mạc Đãi nhìn những ánh mắt khó hiểu của các tiền bối chung quanh một chút, vội vàng xoa trán đỏ đầy mồ hôi rồi đi bắt tiểu sư muội trở lại. Hần có chút phức tạp nhìn Ngự Chi Tuyết một cái, không ngờ Phái Thiếu Dương lại có thêm một đệ tử đặc lực như vậy.

Lăng Hạ quả thật còn vui hơn khi mình thắng, đau lòng nhìn gò má sưng cao của Ngự Chi Tuyết, lời chúc mừng lại nói không ra. Còn nữa, vết thương trên tay đứa nhỏ này vẫn còn rất nghiêm trọng?

Tổng Tiểu Hồ đang ở khu nghỉ ngơi xa xa, lúc này cũng không bắt chặp tất cả, sừng mặt sừng mũi hưng phấn nhảy tới hô to: “A Tuyết thật lợi hại!”

Ngự Chi Tuyết coi thường ánh mắt khác nhau của mọi người, vì che giấu chân bị thương nên chậm rãi xuống đài. Chỉ là, lúc đi ngang qua người Lăng Hạ, chớp mắt nhỏ giọng nói một câu: “Người cẩn thận.”

“Ừm!” Lăng Hạ nặng nề gật đầu một cái, yên lặng nhưng bên trong nội tâm sướng vãi ra, đứa nhỏ này biết quan tâm người khác nha!

Ngự Chi Tuyết duy trì bước chân bình thường đi về khu nghỉ ngơi, chỉ có chính nó biết, lòng bàn tay mình đang mất khống chế run rẩy. Vừa rồi một giây kia, nó hoàn toàn có thể giết trắng hán đó, làm khuôn mặt ghê tởm khiến người ta chán ghét kia vĩnh viễn không còn xuất hiện trước mắt mình!

Nó liều mạng kèm chế, trong đầu bỗng nhiên hiện lên nụ cười của Lăng Hạ, lúc này mới khống chế được ý niệm thô bạo trong lòng, thu mấy phần lực không để người nọ hóa thành mảnh giấy vụn dưới tay mình.

Bây giờ không chỉ bụng nội tạng nó bị thương, hơn nữa lòng bàn tay bị thương cũng vì dùng sức quá mạnh lẫn nữa bị phá, chân đoán chừng bị vạch nát đau rát.

Nhưng mà, trong lòng nó lại hưng phấn giống như có một ngọn lửa không ngừng cháy!

Loại cảm giác cường đại có thể nắm người khác trong tay này thật mỹ diệu, mỗi khi nhớ lại đều khiến nó hưng phấn đến run rẩy.

“Lăng Hạ! Tư Yển!” Một đệ tử nhìn danh sách cao giọng kêu tên danh sách tỷ thí.

Lăng Hạ giật mình một cái trong nháy mắt liền đau khổ, sá, nhanh như vậy liền đến phiên mình!

16. Q.1 - Chương 16

Lăng Hạ hít sâu một cái, cố làm ra vẻ trầm tĩnh đi lên đài, thật ra chân đã có chút mềm nhũn.

Khác với những mãnh nam hùng bá thiên hạ kia, hắn là một trạch nam, không có chút lòng tranh cường háo thắng nào. Từ nhỏ đến lớn chỉ đánh nhau một lần lúc còn ở nhà trẻ, còn bị thằng nhóc lùn hơn cả hắn đánh khóc.

Dĩ nhiên, bây giờ dưới con mắt của mọi người, nhắm mắt cũng phải lên! Lăng Hạ sâu sắc cảm nhận được cái gì gọi là bất đắc dĩ. Hơn nữa nhìn Tư Yển lưng đeo trường kiếm, bên hông không biết là túi chứa pháp bảo lợi khí gì, cái loại cảm xúc khiếp đảm đó càng phóng đại.

Không giống như Tổng Tiểu Hồ vô cùng kiên nhẫn hoặc là thiên tư thông minh như Ngự Chi Tuyết, hắn chỉ có thể dựa vào, chỉ có một thân cây mạnh này thôi. trong lòng Lăng Hạ yên lặng rơi lệ.

Tư Yển lười biếng nhìn Lăng Hạ một cái, giống như đang quan sát một con giun dế, kiếm cũng lười rút ra: “Người có khả năng gì, đem hết ra đi!”

Lăng Hạ hít sâu một cái, nhớ lại khóa Thái Cực quyền đã học lúc học đại học, bày vẽ vòng một nửa vòng tròn trước mặt. Cố gắng làm bộ trấn định tự nhiên, không chớp mắt nhìn đối phương, tính dùng khí thế áp đảo Tư Yển.

Ngay trước mặt hai đứa bé, hắn là huynh, vô luận như thế nào cũng phải người thua không thua trận! Những tiền bối cao thủ kia thu đồ đệ, tư chất chỉ chiếm một phần, còn có khí thế, tính nhẫn nại, thế nào hắn cũng phải thu một mặt hèn yếu của mình vào!

Mấy vị tu sĩ chỗ này yên lặng lắc đầu, tư thế này trăm chỗ sơ hở, mới ra đời không tính là gì.

Tư Yển hoạt động gân cốt một chút, khớp xương phát ra mấy tiếng “Răng rắc”, dùng năm ngón tay hướng về phía Lăng Hạ ý bảo “Đến đây đi”. Hắn thuộc kiếm tu, nhưng mấy phương diện khác cũng có cơ sở nhất định, đối phó với tiểu tử trước mắt, không cần sử dụng kiếm đi?

Lăng Hạ chính là muốn hắn chủ quan, lúc này mới có cơ hội thắng! Hắn khẽ cong người lên, mắt nhìn chăm chăm Tư Yển, dồn sức xuống chân chột vọt tới!

Thân thể hắn có long hổ lực, lần này thế đi quá mức mãnh liệt. Tư Yển lấy làm kinh hãi, nhưng dù sao hắn có kinh nghiệm, rất nhanh lật người tránh thoát, hơn nữa thuận tay đẩy Lăng Hạ thiếu chút nữa nhào ra ngoài.

Lăng Hạ vội vàng dùng tay ôm bậc thang, khó khăn lắm mới ổn định thân hình, vội vàng quay đầu lại đứng vững lần nữa.

Có lẽ bây giờ hắn thuận thế ngã xuống dưới đài nhận thua sẽ ít phải chịu khổ, nhưng làm huynh trưởng, một người đàn ông, dù thế nào hắn cũng không thể dễ dàng nhận thua! Có lẽ trong lòng nam nhân nào cũng có một dòng nhiệt huyết liều lĩnh bất chấp tất cả như vậy.

Lăng Hạ khẽ tách chân ra khiến đứng vững, đôi tay để trước ngực bảo vệ chỗ yếu, mỉm cười nói với Tư Yển: “Vừa rồi ta ra tay trước, lần này nên là người tiến công.”

Rất khí phách rất đẹp trai phải không?

Lông mày Tư Yển nhướng lên, cười lạnh nói: “Người chính là tự tìm chết.”

Một khắc đồng hồ sau, Lăng Hạ cảm thấy mặt trời kêu ong ong, nhìn không rõ người trước mắt. Hắn vô lực ngồi chồm hổm quỳ trên mặt đất, như chỗ không người mở to miệng thở hổn hển, cổ họng hình như có

mùi tanh chua chua. Bây giờ ngực hần đau dữ dội, bụng cũng bị thương, mắt cá chân vừa bị Tư Yển đá trúng càng đứng không nổi.

Dĩ nhiên, đối phương cũng không tốt như vậy hơn mấy. Khúc cuối lúc Tư Yển đến gần đã bị hần đánh một quyền, quả đấm kia có thể phá núi nứt đá, hần dồn hết toàn lực đánh xuống một quyền kia dường như nghe được tiếng đứt gãy “Rắc rắc” của xương cốt đối phương, trong lòng cảm thấy thoải mái a! Chỉ là không cười được, miệng nhếch lên lại đau, có lẽ khuôn mặt đã không còn nhìn nổi.

Tư Yển căn bản không ngờ đối phương cũng khó dây dưa như vậy, dù bị mình quyền đấm cước đá cũng cố bới lấy khe hở trên đất cố trụ thân thể không buông tay. Thử thuật của hần chỉ vừa nhập môn, bây giờ rút kiếm hoặc dùng những thứ pháp khí khác, trước mặt của mọi người, dù luận như thế nào cũng thật khó coi.

Hần đánh cũng mệt, dừng lại có chút chật vật khẽ thở hổn hển cười lạnh nói: “Người còn không nhận thua sao?”

Mí mắt Lăng Hạ cũng đã sưng lên, cong eo che chỗ yếu. Hần không biết thì ra mình dễ nóng tính như vậy, miệng chưa nghĩ đã không tự chủ được ói ra ngoài: “Nhận thua bà ngoại mày!”

Hần mơ hồ cảm giác được dưới đài có người đang khấn trương chú ý bên này, nhưng lại mơ hồ không thấy rõ.

Cổ tay Tư Yển bị gãy đau nhói, cắn răng nghiêng lợi đi lên, dụng hết toàn lực hướng đá vào lưng Lăng Hạ.

Rốt cuộc Lăng Hạ không chịu nổi, ngón tay buông lỏng không tự chủ được theo một kích kia bay ra ngoài.

Hần mệt mỏi nhắm mắt lại, bây giờ, thua không tính là quá mất mặt chứ?

Sá, đau thí bà! Hần mới tới đây mấy ngày liền bị thế giới kinh khủng biến thái này đồng hóa a!

Trong nháy mắt thân thể sắp chạm đất, không biết người nào đỡ lấy lưng hần, hóa giải hơn phân nửa lực lượng, chỉ là cũng bị ngã nhào xuống đất theo hần. Lăng Hạ hí mắt cẩn thận nhìn một hồi mới đoán được người nọ là Ngự Chi Tuyết từ màu sắc quần áo cùng thân hình.

Hần cố gắng kéo kéo khoe miệng rạn nứt nặn ra một nụ cười khó coi: “Cũng là hai thằng nhóc các đệ lợi hại, ta thua!”

Ngự Chi Tuyết nghe vậy không nói gì, chỉ yên lặng nắm chặt quả đấm, nó không biết an ủi một người thế nào, chỉ dùng tay siết thật chặt một góc áo Lăng Hạ .

“Không, Lăng đại ca đã rất lợi hại rồi ! Về sau nhất định có thể đánh bại hần!” Tổng Tiểu Hồ cũng vọt tới, nghe vậy dường như kích động nện vào ngực Lăng Hạ một quyền.

“ Rất đau.” Lăng Hạ không còn hơi sức rên rỉ một câu, trước mắt bỗng tối sầm, nhất thời liền mất mặt hôn mê bất tỉnh.

Sá, nhân vật chính à, ta và đệ có thù oán sao?

Chờ hần tỉnh lại lần nữa, phát hiện mình nằm ở một phòng nhỏ gọn gàng sạch sẽ , chung quanh yên tĩnh không có bất kỳ ai, không khí tràn ngập một mùi được thảo.

Lăng Hạ chống người lên, lúc này mới phát hiện nơi bị thương đã được băng bó kỹ, mắt vốn sưng không mở ra được cũng có thể thấy rõ. Cổ họng hần khát vô cùng, nhìn thấy trên bàn có nước trà, lập tức không chút do dự bưng lên.

Trong nước rõ ràng phản chiếu một bóng người thăm không nở nhìn, mắt xiêu miệng vẹo, mí mắt vi sưng giống như con ếch.

Gió thổi bay Lăng Hạ một trận, lúc đó hần bị người đánh rất thảm a? Lúc ấy còn cố ra vẻ đẹp trai cười một tiếng, chắc chắn còn khủng bố hơn bây giờ? Giống như giẻ rách!

Cửa rất nhanh được mở ra, đầu nhím nhảy vào, nhìn dáng dấp trước thương đã tốt lắm rồi, không hổ là nhân vật chính thể chất Tiểu Cường!

Nhìn thấy Lăng Hạ tỉnh, Tống Tiểu Hổ cực kỳ vui vẻ, xông lại rôm rả một hồi: “Lăng đại ca cuối cùng huynh cũng tỉnh! Huynh ngủ cả ngày rồi ! Phong Lạc đưa thuốc trị thương tới, nàng ấy nói rất có tác dụng.”

“A Tuyệt đâu?” Lăng Hạ xoa xoa tóc của nó nhìn quanh, “Vết thương trên người nó thế nào?”

Hắn vừa nói xong liền thấy Ngự Chi Tuyệt đẩy cửa vào, biểu hiện trên mặt thật bình tĩnh, không hề giống Tống Tiểu Hổ nôn nóng như vậy, hình như có tâm sự.

Giọng Ngự Chi Tuyệt mang theo một phần mất tự nhiên: “Thương thế của ta đã tốt hơn năm sáu phần, chỉ là kết quả phân phối đã có rồi.”

Thể chất này quả thật quá tăng lực! Lăng Hạ hâm mộ ghen tỵ a, trước đó Ngự Chi Tuyệt bị thương còn nghiêm trọng hơn mình a!

Lúc này hắn mới phát hiện Ngự Chi Tuyệt và Tống Tiểu Hổ đều mặc quần áo màu đen mạ vàng giống nhau, đây là đồng phục của đệ tử thân truyền của Chuồng môn. Tống Tiểu Hổ khỏe mạnh khẩu khí mặc quần áo ngay ngắn sạch sẽ vào tăng thêm mấy phần hoạt bát, Ngự Chi Tuyệt lại càng lộ vẻ sống lưng thẳng tắp, da trắng như ngọc, tiểu bộ dáng rất chọc người.

Quả nhiên, phát huy ưu tú, phong thái nhân vật chính Tống Tiểu Hổ không còn giống trong truyện lúc đầu không có tiếng tăm gì, mà là giống Ngự Chi Tuyệt được Phong Thúc Minh nhìn trúng! Thân cận như vậy cũng tốt, đỡ cho việc sau này hai đứa trẻ sinh ra hiềm khích.

Lăng Hạ nhất thời cười cười: “Ta biết ngay hai đệ đều giỏi nhất!”

Trên mặt Tống Tiểu Hổ hiện ra hai lúm đồng tiền, cười mang theo vài phần kiêu ngạo, phản ứng Ngự Chi Tuyệt lại là nhàn nhạt.

Lăng Hạ có chút kỳ lạ: “A Tuyệt, sao vậy?”

Ngự Chi Tuyệt ngẩng đầu nhìn hắn một cái, chuyển mắt tới nơi khác, nói rất nhanh: “Không có gì, chỉ là người bị phân đến Nghênh Tiên Các.”

Lăng Hạ sững sờ, giờ mới hiểu được nguyên do.

Thật ra thì trước đó hắn cũng nghĩ đến, thân thể này tư chất bình thường, biểu hiện cũng vậy, đương nhiên sẽ không được coi trọng giống như hai đứa trẻ, đoán chừng sẽ bãi một “Đỉnh” Phái Thiếu Dương làm đệ tử, căn bản không thể được Chuồng môn thu làm đệ tử thân truyền.

Vậy, đây là Ngự Chi Tuyệt sợ mình không được đối xử như nó nên khó chịu sao?

Lăng Hạ có chút cảm động, vỗ vỗ bả vai Ngự Chi Tuyệt, cười nói: “Không có gì, tới chỗ nào cũng hợp thành một, dù sao đều ở Phái Thiếu Dương, chúng ta lúc nào cũng có thể gặp mặt.”

Tống Tiểu Hổ gật đầu một cái lộ một hàng răng trắng, không tim không phổi cười nói: “Đúng vậy a, Lăng đại ca, quần áo của huynh cũng được đưa tới rồi, ở bên cạnh đó, sau này chúng ta không cần lo lắng ăn không đủ no rồi !”

Lăng Hạ dùng sức nhéo mặt của nó, nhân vật chính còn nhỏ chính là manh vật a! Cho nên mới nói, Tống Tiểu Hổ bộc lộ tài năng trước cũng có chỗ tốt, nhân vật phản diện và nhân vật chính khích lệ lẫn nhau tiến bộ, cùng chung tay tiểu ngạo Dị Giới, kết cục tốt đẹp đường nào a!

Hắn giữ quần áo màu xanh dương đậm bên cạnh, chất vải kiểu dáng không thể so với quần áo anh tuấn trên người Ngự Chi Tuyệt Tống Tiểu Hổ, quả thật giống như người làm.

Khóe miệng Lăng Hạ giật giật, đột nhiên cảm thấy ba chữ “Nghênh Tiên Các” này thật là quen tai.

Ừ, chỗ đầu tiên nhân vật chính ở trong Phái Thiếu Dương nhất chính là Nghênh Tiên Các, cực phẩm bị bắt nạt, vị nhân vật chính này tôi luyện thăng cấp trong huyết lệ sử a huyết lệ sử.

Sá! Sao lại rơi vào người mình!

17. Q.1 - Chương 17

Phòng nhỏ Lăng Hạ ở bây giờ là phòng tạm được an trí cho đệ tử Chưởng môn, những đệ tử khác đã lục tục đến chỗ được phân. Nói cách khác, hắn được hưởng vinh quang của Tổng Tiểu Hổ cùng Ngự Chi Tuyết, mới có thể tạm thời ở chỗ này dưỡng thương.

Lăng Hạ còn băn khoăn chuyện đám người Thành Vân Tiêu, hắn cũng không muốn kích thích Ngự Chi Tuyết nhớ lại, liền ở sau lưng hỏi Tổng Tiểu Hổ. Tổng Tiểu Hổ lập tức nói: “Đệ nghe Phong Lạc nói, những người đó chưa đi, nói cái gì đó. Tiểu sư đệ mất tích quanh đây, phải tìm được hắn mới thôi.”

Dĩ nhiên, Lăng Hạ không biết, nguyên nhân này cũng có phần của Thủy Vũ. Kết quả sau khi Mạc Đãi dỡ dàn Thủy Vũ một hồi, nói bây giờ Ngự Chi Tuyết mới vừa gia nhập Phái Thiếu Dương, hỏi Phong Thúc Minh nhân vật quan trọng như vậy không thích hợp lắm, cuối cùng Thủy Vũ mới nói về xin cha nàng nói lại. Thủy Vũ mặc dù điêu ngoa, cũng không ngu xuẩn, biết chuyện này không dễ như vậy. Thượng Nhan mất tích nàng ước còn không được, vừa đúng có lý do lưu lại.

Lăng Hạ giật mình, có lẽ lúc ấy hắn nên cứng lòng hủy thi diệt tích càng tốt, nhưng bây giờ hối hận cũng không kịp rồi, huống chi dù cho làm lại một lần, hắn vẫn không làm được. Chỉ có thể cầu nguyện thi thể Thượng Nhan không bị phát hiện. Hắn lại dặn dò kỹ Tổng Tiểu Hổ mấy câu, ngàn vạn lần không được nói lỡ miệng, Tổng Tiểu Hổ đều đồng ý.

Phong Lạc và Tổng Tiểu Hổ đã rất quen thuộc, thấy Lăng Hạ cũng sẽ khách khí gật đầu một cái, nhưng mơ hồ mang theo cảm giác xa cách. Lăng Hạ biết, thế giới này phân biệt đối xử không phải theo số tuổi, mà là theo thực lực và thời gian nhập môn, địa vị đệ tử thân truyền Chưởng môn càng thêm bất đồng thật lớn. Theo quy củ của nơi này, dường như hắn còn phải tôn xưng Phong Lạc là “Sư tỷ”, Ngự Chi Tuyết cùng Tổng Tiểu Hổ là “Sư huynh”

Lăng Hạ cảm thấy thật tang thương.

Hơn nữa ở chỗ này dưỡng thương, chỉ cần nhìn phục sức là có thể phán đoán chính xác thân phận, thật đúng là tiêu chuẩn “Quần áo định người”. Bọn họ chính là đệ tử hàng “Phẩm”, đệ tử Chưởng môn là màu đen viền vàng, đệ tử các tiền bối Phái Thiếu Dương hệ chính khác là màu đen viền bạc, đệ tử cấp ba là trường bào màu xám, đến Lăng Hạ đệ tử ngoại biên này chỉ có thể là màu xanh dương đậm y phục gia đình.

Tuy nói không có quá nhiều dục vọng với thế giới này, Lăng Hạ vẫn bị Chế Độ Phong Kiến phân loại cấp bậc rõ ràng kích thích. Hắn ở nơi này dưỡng thương nói thế nào cũng không quá thích hợp, hơn nữa vết thương cũng không đáng ngại, lập tức quyết định sớm đến Nghênh Tiên Các báo cáo.

Hắn vừa nói thế, Tổng Tiểu Hổ cũng không làm khó gì, chỉ toét miệng cười nói: “Vậy rảnh rồi đệ sẽ đến tìm huynh, Lăng đại ca, huynh cũng phải thường đến thăm chúng ta a.”

Dù sao Tổng Tiểu Hổ đã là đệ tử thân truyền của Chưởng môn, ngay trước mặt Phong Lạc, Lăng Hạ cũng không giống ngày thường vẻ đầu nhím của nó, chỉ gật đầu một cái cười nói: “Ừ, rảnh ta sẽ tới xem các đệ.”

Phản ứng của Ngự Chi Tuyết lạnh nhạt hơn, nhanh chóng liếc Lăng Hạ một cái liền quay đầu nói: “Vậy người cũng phải tu hành cho tốt, lần sau đừng để người ta đánh thành đầu heo.”

“. Tốt.” Lăng Hạ im lặng, đứa nhỏ này còn bao nhiêu lời ác độc hả?

Mới nhập môn có rất nhiều chuyện vụn vặt, ví dụ như phân phối phòng, theo quy tắc phải thông qua nhiều bước, thật không thua gì người trẻ tuổi mới tìm được việc, nên Lăng Hạ không để hai đứa bé đưa mình đi. Nhưng hắn đi xa, lúc quay đầu lại phát hiện hai đứa bé vẫn còn ở đó nhìn mình, nhất thời âm ập.

Tuy nói ở cùng một môn phái, nhưng Nghênh Tiên Các cách nơi tu hành của đệ tử thân truyền Chưởng môn cả một ngọn núi, đi chừng một canh giờ. Bốn đệ tử bị phân tới Nghênh Tiên Các như Lăng Hạ đã theo quán sự rời đi sau khi cuộc thi kết thúc, Lăng Hạ vừa hỏi thăm phương hướng vừa phải chạy nhanh đuổi theo.

Chân của hắn lúc trước bị Tư Yển đá thương trong cuộc tỉ thí, từ từ đi lại không sao, đi gấp liền động đến vết thương rất đau, cho nên chờ lúc chạy tới Nghênh Tiên Các đã là hai canh giờ sau, trời cũng đã tối.

Nghênh Tiên Các xây dưới một chân núi nhỏ ở thành Sùng Minh, mặc dù tên dễ nghe nhưng thật ra không có địa vị cao ở Phái Thiếu Dương. Chủ quản ruộng thuốc ở Phái Thiếu Dương, củi gạo vài chuyện vụn vặt. Đệ tử nơi này làm việc nặng nhất, nhưng chỉ có thể được dạy một vài điểm tu hành cơ bản nhất. So với danh xưng đệ tử Phái Thiếu Dương, càng gần với tạp vụ ở Phái Thiếu Dương, một tháng cũng chỉ nhận được ít bạc nhất.

Trước đó Lăng Hạ đọc truyện hầu như đều bỏ qua mấy đoạn này, dù sao đây chỉ là diễn văn, miêu tả nhân vật chính liên tiếp gây kinh ngạc ở chỗ này, hẳn không có nửa phần hứng thú. Bây giờ Lăng Hạ rất hối hận, bởi vì chuyện nhân vật chính gặp chính là việc mình phải đối mặt.

Cửa có hai đệ tử thủ vệ gần ba mươi tuổi, vừa nhìn liền biết tu hành lâu nhưng không sâu. Lăng Hạ nhanh chóng lấy Yêu Bài có khắc tên mình ra, lộ nụ cười thân thiết thân thiện: “Hai vị sư huynh khỏe, ta vì chân bị thương nên đến chậm, kính xin hai vị sư huynh tha lỗi!”

Trên mặt hẳn còn có máu bầm chưa tan, mí mắt còn phình, hiệu quả tốt như thế không thể không xài.

Hai đệ tử dò xét Lăng Hạ cẩn thận, đoán hẳn không có hậu phương đứng sau, cũng không thấy hẳn giống như mấy đệ tử khác đưa lễ phẩm lấy lòng, có chút không vui.

Thủ Môn Đệ Tử hơi mập mang theo vài phần không nhịn được phát tay nói: “Những người khác đã đến hôm qua, sao ngươi lại đến chậm? Quảng Húc Tử sư thúc đang ở Chủ Điện, ngươi còn không mau đi vào!”

Lăng Hạ vội vàng thi lễ rồi khập khiễng lên bậc thang, từ cửa chính đi lên núi nhỏ vừa đúng nửa canh giờ.

Đến trong điện, những người khác quả nhiên đã đến phòng của mình được phân dọn dẹp đồ đạc. “Quảng Húc Tử sư thúc” trong miệng hai Thủ Môn Đệ Tử là một quản sự nho nhỏ ở Nghênh Tiên Các, khoảng ba mươi tuổi, thân hình cao gầy, tròng mắt mang chút tối tăm, mũi chẻ, vừa nhìn liền biết không dễ sống chung.

Y thấy Lăng Hạ hành lễ cũng không lập tức cho hẳn đứng dậy, chỉ lười biếng từ từ nâng chung trà lên uống hai ngụm, vừa uống vừa quan sát Lăng Hạ. Lăng Hạ cúi đầu oán thầm, không biết sao lại gặp cực phẩm ngay như vậy chứ?

Một hồi lâu, Quảng Húc Tử uống xong một ly trà mới gọi Lăng Hạ đứng dậy, không chút để ý hỏi “Ngươi nếu đã vào được Phái Thiếu Dương, vậy khẳng định là có chút bản lĩnh?”

Lăng Hạ vội vàng kính cẩn trả lời: “Đệ tử có long hổ lực.”

Quảng Húc Tử nhất thời cười một tiếng: “Không tệ không tệ, cuối cùng cũng là phân đến người hữu dụng, ngươi tạm thời theo Viên Huy đi tưới nước cho cỏ Sương Hoàng đi. Viên Huy, ngươi dẫn Lăng sư đệ xuống nghỉ ngơi thôi.”

Lăng Hạ không biết cỏ này rốt cuộc là gì, cũng không biết đến cùng có nhiều hay ít, chỉ có thể cáo lui trước. Hẳn cũng sợ Quảng Húc Tử hãm hại mình, liền cố ý phóng đại vết thương ở chân, cộng thêm cũng thật mệt mỏi, đi bộ chân thấp chân cao như Lý Thiết Quả, không biết Quảng Húc Tử có thấy không.

Viên Huy là một người trẻ tuổi có gương mặt trung hậu, Lăng Hạ đến sinh vài phần hảo cảm với hẳn, khi hẳn dẫn đường liền vội vàng hỏi: “Viên sư huynh, phòng ngủ mọi người đều ở đây sao?”

Viên Huy nhìn hẳn một cái, chậm rãi nói: “Phòng trống đều đầy rồi, chỉ có thể uất ức Lăng sư đệ tạm thời ở phòng chứa củi, phòng ốc Nghênh Tiên Các luôn thiếu, mấy ngày nữa sư thúc sẽ tìm người xây thêm phòng.”

Lăng Hạ sững sờ, chỉ có thể tự nhận xui xẻo, cũng không nghi ngờ gì thêm. Hẳn vội vã lên đường bụng đều đói, liền hỏi: “Viên sư huynh, ngại quá, xin hỏi bình thường bữa tối ăn ở nơi nào?”

Viên Huy quay đầu lại chỉ một gian nhà cách đó không xa nói: “Là ở chỗ đó, một ngày ba bữa sẽ có chuông thông báo. Bữa tối hôm nay đã qua. Ừ, ta đến phòng ngủ hỏi một chút, xem còn có cái bánh màn thầu nào cho sư đệ không.”

“. Không cần phiền phức, sư huynh, ta cũng không phải quá đói.” Lăng Hạ dù có chậm hiểu lúc này cũng cảm thấy Viên Huy chỉ qua loa với mình. Mấy ngày nay hẳn thật sự mệt mỏi, trên người cũng còn

chút thuốc trị thương của Phong Lạc tặng. Dù sao đói bụng tư vị này mấy ngày qua khi tới Dị Giới hẳn đã sâu sắc cảm nhận được, lúc đói quá chỉ cần nhìn được là tốt.

Quả nhiên, Lăng Hạ vừa nói như thế, Viên Huy cũng không để ý nữa.

Lăng Hạ theo hắn đến phòng kho lĩnh một cái giường đơn giản cùng chăn màn đơn bạc, dù sao người tu hành, những thứ này cũng chẳng có gì, hắn và hai tiểu hài kia nằm trên lá cây rơm rạ cũng qua ngày được thôi.

Phòng chứa củi Nghênh Tiên Các cũng tính là rộng rãi, thoáng mát, Lăng Hạ đặt đệm giường xuống rồi nói cảm ơn Viên Huy. Viên Huy không chút để ý nhìn hắn một cái, cũng không bày tỏ gì liền xoay người rời đi. Lăng Hạ thở dài, cũng may phòng chứa củi còn có đèn dầu.

Lăng Hạ run lấy bảy trái giường đệm ra, lại thoa lớp thuốc lên vết thương trên người, tắt đèn dầu từ từ nằm xuống.

Nơi này mặc dù khoảng không đen nhánh lạnh lẽo, nhưng dù sao cũng an toàn, không có ma thú nguy hiểm cũng không có tranh đấu. Như đã nói qua, không biết bây giờ hai đứa bé kia như thế nào? Hắn lặn qua lộn lại hồi lâu mới ngủ, ban đêm bị côn trùng cắn tỉnh hai lần.

Ngày hôm sau Lăng Hạ bị tiếng chuông thức tỉnh từ rất sớm, không kịp rửa mặt, dùng tay sửa sang lại tóc tai một chút liền vội vàng chạy ra ngoài, trời mới tờ mờ sáng mà thôi. Hắn cũng không quen đường, đợi đến khi tìm được đúng đường thì đã muộn, các đệ tử đã đứng thành hàng thật chỉnh tề ngay ngắn.

Quảng Húc Tử hết sức nghiêm nghị nhìn chằm chằm hắn một cái, quát lên: “Lăng Hạ! Tới đây!”

Lăng Hạ nghe tiếng kêu liền biết không xong, đây quả thực giống như bạn học nhỏ đi học trễ lại đụng phải thầy chủ nhiệm.

Hắn đi nhanh lên cung kính kính thi lễ một cái: “Đệ tử ngu độn, đi nhầm đường tới muộn, kính xin sư thúc trách phạt.”

Nhìn hắn cấp bậc lễ nghi chu toàn, sắc mặt Quảng Húc Tử hơi bớt giận, gật đầu nói: “Ừ, niệm tình ngươi ở đây ngày đầu nên cũng không phạt nặng, nhưng ở Phái Thiếu Dương, người người tu phải nhớ môn quy! Nếu có phạm người, phải nghiêm trị! Ngày hôm qua để ngươi theo Viên Huy phụ trách khối cỏ Sương Hoàng, vậy liền phạt ngươi hôm nay một mình tưới hết đi, không tưới hết không được ăn cơm.”

Nhìn ánh mắt phức tạp của mấy đệ tử tuổi khá lớn nhìn mình, Lăng Hạ trực giác không tốt lắm.

Lăng Hạ không biết một mảnh đất rộng bao nhiêu, chờ hắn được các đệ tử khác mang tới nơi đó thì thiếu chút nữa xỉu vì tức, rất lừa bịp! Vốn cho rằng khối đất nhiều lắm to bằng sân bóng rổ, kết quả còn rộng hơn sân đá banh được không? Thấy vậy, chắc là Quảng Húc Tử muốn lập uy trước mặt đệ tử mới tới, mình chính là cái chày gỗ bị thống a.

Chờ hắn nhìn thấy gánh nước một đòn gánh hai thùng càng thêm thiếu chút nữa gục chân, Sái! Lừa bịp a! Phải gánh bao nhiêu lần mới có thể tưới hết hả?

18. Q.1 - Chương 18

Đệ tử dẫn đường còn sợ Lăng Hạ chịu không đủ kích thích, đứng ở đó nói không chút tình cảm: “Nước tưới cỏ Sương Hoàng phải lấy từ suối nước trên núi mới có đầy đủ linh khí, nước tắm thường không dùng được, nhớ, một gốc cỏ Sương Hoàng phải tưới một bầu nước, không thể nhiều cũng không thể ít.”

“. Tạ sư huynh chỉ đạo.” Lăng Hạ hít sâu một hơi, cầm thùng lên, theo phương hướng hắn nói chạy lên núi.

Sái! Thúc ngựa lên đường còn không cho ngựa ăn cỏ! Biết không thể hoàn thành nhiệm vụ, Lăng Hạ liền không nhanh không chậm lên đường, nhìn thấy trái cây liền hái xuống lấp đầy bụng.

Rốt cuộc lúc tìm được suối, Lăng Hạ rất vui mừng, suối nước trong đến mức có thể thấy đáy, rất giàu linh khí, uống vào lại ngọt, hình như còn có tác dụng giải mệt bổ sung thể lực, hắn uống một mạch hơn nửa bầu, lại mức đầy hai thùng gỗ.

Hai thùng này rất lớn, Lăng Hạ gánh không quen, mặc dù không quá phí sức nhưng cứ đong đong đưa đưa, về tới nơi nước đã vẩy ra một phần tư rồi.

Lăng Hạ nhìn sắc mặt âm trầm của quản sự đệ tử phụ trách bên cạnh một chút, vội vàng khom lưng tỉ mỉ tưới nước. Hắn là trạch nam, một trong những sở thích của hắn chính là trồng chút hoa cỏ, trong nhà bên ban công trồng chừng mười mấy bồn. Cỏ sương hoàng có hương thơm tự nhiên, xanh mơn mớn hết sức đẹp mắt, Lăng Hạ từ từ có hứng thú, chỉ là đợi đến khi tưới hết hai thùng nước, một khóm cũng chưa tưới xong.

Lăng Hạ nâng người lau mồ hôi, những đệ tử khác đều bận rộn ở ruộng thuốc, có nhỏ cỏ, có trồng. Quản sự Quảng Húc Tử ngược lại nhàn nhã, xa xa ngồi ở đình nghỉ mát ăn bánh uống trà, một bộ quần áo đại gian đại ác, Lăng Hạ âm thầm dựng thẳng ngón giữa với y.

Như thế tới tới lui lui mấy lần đã đến trưa, quần áo Lăng Hạ đều ướt nhèm mệt mỏi kiệt sức, mảnh đất kia chỉ mới tưới được một phần mười mà thôi.

Tiếng chuông ăn cơm vang lên, mấy đệ tử khác đều đi rửa tay, Lăng Hạ khổ sở xoa xoa bụng trống không. Một quản sự đệ tử đi ngang qua, thấy hắn dừng lại lập tức cau mày quát lên: “Động tác mau lên! Không hoàn thành không cho phép ăn cơm!”

Lăng Hạ đành phải im hơi lặng tiếng gánh thùng không tiếp tục lên núi, dù sao những người đó cũng đi ăn cơm, lúc này thấy dưới suối nhỏ có cá, hắn chuẩn bị len lén bắt chút cá nướng ăn.

Đến bờ sông, Lăng Hạ kéo ống quần nhảy xuống, thân thể này có độ bén nhảy rất cao, rất nhanh bắt được con cá trắm nhỏ dài cỡ hai mươi centi. Chỉ là, bình thường nướng cá đều do Tổng Tiểu Hồ làm, Lăng Hạ không nhiều biết nấu nướng, thật khó khăn mới nhóm được lửa lại liên tiếp bị xông khói ho khan, cuối cùng cá cũng bị nướng khét.

Lăng Hạ ăn không ngon, không nhịn được thở dài thở ngắn, hắn còn tưởng rằng mình bình thường quan tâm nhiều hai đứa bé, bây giờ nhìn lại, thật ra thì người được quan tâm vẫn là mình.

Bụi cỏ cách đó không xa đột nhiên truyền đến tiếng vang, Lăng Hạ vội vàng ngẩng đầu, một con vật nhỏ toàn thân lông trắng như tuyết đang ở cách đó không xa hí hét nhìn hắn. Lăng Hạ tưởng là thỏ, nhìn kỹ mới phát hiện không phải, nó càng giống mèo hoang, chỉ là lỗ tai hơi dài. Lông rất dài hết sức sáng bóng, vừa nhìn khiến người ta muốn sờ một chút.

Chẳng lẽ là mùi cá nướng hấp dẫn nó tới? Lăng Hạ nghĩ ngợi, hắn nửa ngày không nói chuyện với ai cũng là cô đơn, liền đem con cá trong tay lột chỗ bị cháy, lấy phần nướng tốt bên trong ra, ngoắc ngoắc tay cười nói: “Tới đây a.”

Đôi mắt to màu hổ phách của con thú nhỏ liếc hắn, mang theo khinh thường, hình như rất có linh tính. Lăng Hạ ngần ngừ, ánh mắt con thú nhỏ này thế mà làm hắn nhớ tới Ngự Chi Tuyết, trong lòng không khỏi buồn cười.

Đúng lúc ấy, phía sau đột nhiên truyền đến tiếng bước chân, Lăng Hạ cả kinh quay đầu lại, xa xa thấy Viên Huy cùng đệ tử tên là Viên Minh đang đi tới chỗ hắn. Hắn hốt hoảng vội vàng đứng lên, bạch quang lóe qua trước mắt, cá trong tay không thấy, con thú nhỏ kỳ lạ rất mau nhảy vào bụi cỏ biến mất.

Lăng Hạ sững sờ, vội vàng dùng nước dập tắt đồng lửa kia. Nhưng đã không kịp, Viên Minh mắt tinh nhìn thấy tro bụi lưu lại trên đất, xa xa liền kêu lên: “Người thật to gan! Dám ăn trộm đồ!”

Đợi đến khi Lăng Hạ đi theo hai người xuống núi, Quảng Húc Tử đã âm trầm nghiêng chân ngồi nơi cửa điện đã lâu, mười mấy đệ tử Nghênh Tiên Các cũng đều đứng trong viện, có lẽ đều biết chuyện Lăng Hạ “ăn trộm”, chắc vì trên đường Viên Huy dùng truyền tin phù báo cho.

Nhìn thấy ba người trở lại, Quảng Húc Tử đặt nê đặt ly trà lên bàn, cười lạnh nói: “Rất tốt rất tốt! Nghênh Tiên Các cho tới bây giờ chưa từng có đệ tử cả gan làm loạn như thế! Người có biết điều thứ mười ba môn quy của Nghênh Tiên Các là gì không?”

Lăng Hạ bị cưỡng chế quỳ trên mặt đất, trong lòng bực tức, nghe lời này liền ngẩng đầu nhìn thẳng Quảng Húc Tử: “Đệ tử mới đến hôm qua, không biết môn quy, các sư huynh cũng không dạy, kính xin sư thúc khở cực chỉ thị.”

Quảng Húc Tử nhất thời cười nói: “Ừ, còn không chịu phục, đây cũng vì sư thúc ta đây làm không đúng. Viên Hâm, ngươi nói điều thứ mười ba môn quy cho Lăng sư đệ nghe, để hắn ghi nhớ trong lòng.”

Một thanh niên vừa hai mươi đứng dậy, quả nhiên giọng nói có phần vang dội, nhấn rõ từng chữ chữ chữ rõ ràng: “Không nghe lệnh tôn trưởng, ban thưởng 30 gậy.”

Lăng Hạ cả kinh, sắc mặt nhất thời thay đổi. Vốn cho rằng phạm môn quy cũng giống như nhân vật chính, trong truyện nói hắn ở đây cũng bị phạt, đơn giản là làm việc mệt chết, còn có một lần phạt chép môn quy, vì Tống Tiểu Hồ không biết chữ, nhìn trái bầu vẽ cái gáo cũng vẽ không được, trong sách miêu tả đoạn này Lăng Hạ nhớ rất rõ ràng.

Sá, sao đến phiên mình lại là mông nở hoa! Quả nhiên là mệnh vật hy sinh!

Trong lòng Lăng Hạ bờ ngõ, tình cảnh bây giờ cứng rắn tiếp thì chính mình chịu khổ. Dù sao nội dung mấy chữ “Không nghe lệnh tôn trưởng”, là rất thực a. Hắn vội vàng cúi đầu thả mềm ngữ điệu: “Đệ tử ngu độn, lần sau không dám phạm vào! Trở về nhất định nhớ sư thúc dạy, thỉnh giáo các sư huynh đệ, nhớ môn quy, sẽ không phạm sai lầm!”

Quảng Húc Tử cười hả hê, chỉ là, 30 gậy đánh xuống, sợ rằng thiếu niên đơn bạc này không chết cũng nửa tàn phế, dù sao mới tới hai ngày, đến lúc đó bẩm báo lên trên không tốt. Nhưng thăm nhận hai ngàn tiền năng lượng của Tư Yển, không thể không làm việc.

Y vung về ho một tiếng, giọng nói hiền lành: “Niệm tình ngươi tám bé vì phạm lần đầu, gậy hình liền giảm một nửa. Viên Minh, Viên Huy, còn không mau hành hình?”

Đã có người đem băng ngồi kéo ra đặt sau lưng Lăng Hạ, Lăng Hạ xem hai cây gỗ thô cứng bên cạnh mình một chút, hít sâu một cái từ từ nằm lên ghế. Sá! Hắn sớm muộn gì cũng phải báo cái thù này!

Viên Huy lấy một que gỗ tròn nhét vào miệng Lăng Hạ, nhỏ giọng nói: “Lăng sư đệ, cố chịu đựng.” Hắn biết Quảng Húc Tử thu hồi lộ cổ ý ghê chuyện với Lăng Hạ, nhưng việc không liên quan đến mình, cũng không tiện nhiều lời. Huống chi người hồi lộ là đồ đệ của tiền bối nổi danh kiếm tu của bốn phái – Mặc Nguyên, hắn càng không chọc nổi, chỉ có thể nói thiếu niên này quá xui xẻo, tới liền chọc phải gia hỏa ác độc khó dây dưa.

Lăng Hạ thấy không ít chuyện này trên điện ảnh và kịch truyền hình, biết đây là vì phòng ngừa đau quá cần lưỡi bị thương, lập tức cảm kích cười với Viên Huy một tiếng, trong lòng bất ổn yên lặng cắn. Má! Tại sao ông đây không phải mãnh nam? !

Gậy thứ nhất hạ xuống, sống lưng Lăng Hạ giật nảy, nước mắt không tự chủ được cũng bão tố đi ra, không tiếng động kêu thảm thiết ngăn lại nơi cổ họng, thân thể cũng run rẩy theo!

Má, đau chết ông đây! Khi còn bé hắn nghịch ngợm bị cha đánh mông, so với cái này quả thật chính là vuốt ve a!

Nhưng chưa kịp hồi hồn, gậy thứ hai, thứ ba lại rơi xuống mạnh hơn!

Lăng Hạ theo bản năng liền cong sống lưng muốn né, lại bị người vững vàng đè xuống, gậy gỗ vẫn từng phát từng phát rơi xuống, đánh vào mông hắn, trên đùi, rất nhanh quần áo nơi mông bị máu nhuộm đỏ.

Đợi đến khi đánh xong mười lăm gậy, sắc mặt Lăng Hạ trắng bệch như tờ giấy, toàn thân ướt đầm dề, giống như mới vớt ra từ trong nước vớt ánh mắt đều tan rã, thở cũng đau. Mặc dù thế, hắn vẫn phải cố gắng đứng lên, khó khăn thi lễ với Quảng Húc Tử: “Đa tạ sư thúc dạy bảo!”

Ông đây cảm ơn mười tám đời tổ tông nhà ngươi a!

Quảng Húc Tử vừa lòng gật đầu, phát tay nói: “Ừ, nhớ là tốt rồi, mấy ngày tới ngươi ở phòng chứa củi đường thương cho tốt đi, chữa khỏi vết thương tạm thời ở phòng chứa củi chờ củi thôi.”

May nhờ có hai người dìu lấy đưa hấn rồi về, hai tên đệ tử này cũng vừa bị phân tới với Lăng Hạ, thấy hấn như thế không khỏi cáo khóc tang thỏ, rót cho Lăng Hạ một chén nước nóng.

Lăng Hạ chỉ thấy đầu nhẹ hẫ, người đau không chịu nổi, nằm trên giường liêm môi khô khốc một mạch uống, giọng khàn khàn cảm ơn hai người kia.

Đợi đến khi trong phòng chỉ có Lăng Hạ một mình, hấn không nhịn được cắn môi dưới phát ra mấy tiếng thở dốc khó chịu.

Vết thương hấn không cần nhìn, quần áo xanh đậm cũng bị nhuộm gần như màu đỏ thẫm. Hấn sợ máu vết thương dính lên quần áo phía trên khó giặt, dù sao Nghênh Tiên Các đều là nam nhân, hấn không sợ mất thể diện, lập tức cởi hết quần áo ném qua một bên, lộ vết đánh loang lổ máu trên hông cùng mông của hấn.

May nhờ thuốc trị thương Phong Lạc tặng trước đó còn một chút, hấn nhịn đau bôi thuốc, mơ màng ngủ thiếp đi.

Chỉ là, ngủ cũng không sâu, ác mộng liên tiếp, toàn thân nóng lên hết sức khó chịu, thở cũng giống như muốn đốt cổ họng.

Trong lúc đó, Quảng Húc Tử cũng sợ Lăng Hạ chết thật, phái người tặng cho hấn chút thuốc, Lăng Hạ không nói tiếng nào bưng lên uống..., uống xong mơ mơ màng màng nằm xuống. Thuốc này kém xa thuốc Phong Lạc tặng, được hiệu hết sức kém.

Hỗn loạn không biết qua vài ngày nữa, Lăng Hạ mở mắt mơ hồ, thói quen sờ chén nước lạnh bên gối, lục lại hai cái, rất nhanh có người cầm chén đặt trong tay hấn.

Hấn cho rằng đó là mấy người ở Nghênh Tiên Các, khàn khàn nói tạ liền một mạch uống hết, chỉ là, uống vào hấn mới phát hiện khác thường, nước này vậy mà trong veo, cổ họng khô cạn nhất thời dịu đi, trán sốt cao hình như cũng thuyên giảm một ít.

Lăng Hạ kinh ngạc theo vạt áo màu đen nhìn lên trên, nhất thời thấy khuôn mặt ngây thơ quen thuộc, không khỏi thất kinh: “A Tuyệt? Sao đệ lại tới đây?”

Ngự Chi Tuyệt nửa ngồi trên mặt đất, dùng sức cắn môi, khuôn mặt thanh tú nhỏ nhắn bình thường rất ít cười lúc này càng thêm âm trầm, đôi mắt xé khẻ híp lại nhìn cái mông được phơi bày ra không khí, đánh giá vết thương trên người hấn.

19. Q.1 - Chương 19

Lăng Hạ ngưỡng ngưỡng, dáng vẻ nhếch nhác này bị người khác nhìn cũng không có gì, nhưng bị Ngự Chi Tuyệt hoặc Tống Tiểu Hồ phát hiện cảm giác lại rất không tốt, có vẻ người đại ca này quá vô dụng. Hấn vội vàng khó khăn kéo chăn mỏng dậy lại, gương mặt nóng lên có chút xấu hổ nói: “Là ta không tuân theo môn quy — vết thương này nhìn thì dọa người nhưng không đau chút nào.”

Hấn bị thương mấy ngày nay đều nằm sấp, bây giờ ngẩng cổ lên liền mỏi, đành phải cúi thấp đầu xuống, giọng nói vẫn khô khốc.

Lăng Hạ vừa nói như vậy, tim Ngự Chi Tuyệt cứng lại, cũng càng tức giận, vẻ muốn phun trào oán khí không biết phát tiết như thế nào. Nó hít sâu một cái, cứng rắn kéo chăn mỏng ra để qua một bên.

Chân Lăng Hạ vừa dài vừa gầy, Ngự Chi Tuyệt không được tự nhiên dời ánh mắt lên trên. Cái mông cùng một số ít chỗ phía dưới đùi vẫn sưng to, làn da trắng nõn bóng loáng phía dưới làm nổi bật mấy vết tím bầm dữ tợn đáng sợ, bên cạnh còn có vết máu, có thể tưởng tượng lúc ấy thảm thế nào.

“Cũng năm ngày rồi, ta nghĩ sao ngươi vẫn không đến thăm ta, kết quả tới liền thấy bộ dáng này.” Ngự Chi Tuyệt cố gắng giữ vững bình tĩnh, lại ngăn chặn không được tức giận trong giọng nói, “Rốt cuộc là ai làm? Ta đi hỏi quản sự nơi này một chút!”

Mấy chữ phía sau quả thật mang theo vài phần hung dữ, Lăng Hạ nhất thời sợ hết hồn, vội vàng giãy dụa ngửa thân lên níu vạt áo Ngự Chi Tuyệt: “A Tuyệt, đừng đi!”

Ngự Chi Tuyệt sợ hấn giãy động vết thương, đành phải đứng im, thu lại tia tàn bạo trong mắt mới xoa người: “Thôi, ta bôi thuốc cho người trước.”

Nó nói rồi lấy túi đựng đồ ngang hông xuống, móc ra bình ngọc nhỏ, bôi cao thuốc màu trắng lên ngón tay, thoa lên vết thương cho Lăng Hạ. Túi đựng đồ cùng bình thuốc đều mới phát, được vật trong bình cũng là loại tốt nhất Phái Thiếu Dương.

Lăng Hạ vội vàng tránh: “Tự ta làm.” Nơi bị thương thật sự là rất xấu hổ, dù là người thân nhất cũng sẽ cảm thấy mất thể diện.

Ngự Chi Tuyệt cũng có chút ngượng ngùng, chỉ là, nhìn động tác Lăng Hạ thật sự khó khăn, không nhịn được liền dè tay hấn lại, tự bôi. Động tác của nó rất nhẹ rất nghiêm túc, Lăng Hạ mang theo vài phần xấu hổ cắn môi không phát ra tiếng, thuốc đỏ lành lạnh, bôi vào hết sức thoải mái.

Sá! Rất mất thể diện! Mông của hấn trừ cha mẹ, cũng chừng mười năm không ai thấy qua rồi. Lần này tốt lắm, nhiều người vây xem a.

(Đầm Cờ: Anh đừng lo, sau này A Tuyệt huynh ấy sẽ thấy ngày một a~, mãi rồi cũng quen thôi, hí hí)

Chờ Ngự Chi Tuyệt bôi thuốc xong, Lăng Hạ vì hóa giải không khí ngột ngạt, vội vàng tìm đề tài: “Tiểu Hồ đâu? Các đệ có bận lắm không?”

“Hấn không có thời gian.” Ngự Chi Tuyệt không muốn nói mình chuồn êm ra ngoài. Bọn họ là đệ tử mới, khoảng thời gian này rất vội, Phong Thúc Minh rất nghiêm khắc, yêu cầu bọn họ trong vòng mười ngày phải học thuộc ba bộ sách tu hành trụ cột, viết ra hiểu được. Tổng Tiểu Hồ không biết chữ, vừa đúng có Phong Lạc giúp nó đọc. Từ cảm giác kỳ lạ trong lòng, nó cũng không muốn đi cùng Tổng Tiểu Hồ, chỉ là, không ngờ tới liền thấy Lăng Hạ thăm như vậy.

Lăng Hạ ho một tiếng: “Các đệ mấy ngày nay ở nơi đó thế nào? Không bị người bắt nạt chứ? Mấy người thành Vân Tiêu đó. Đi chưa?”

Ngự Chi Tuyệt liếc hấn một cái, người này bị thương thành như vậy sao còn dài dòng thế? Nó gật gật đầu nói: “Hai ngày nay không thấy nữ nhân điên đó, chắc là đi rồi. Ta không giống người, sẽ không bị người tùy tiện bắt nạt!”

Những lời này mang theo chút ngạo mạn trước sau như một, Lăng Hạ cười cười, mấy ngày không thấy hấn còn tưởng đứa nhỏ này trưởng thành không ít, quả nhiên, nói đến nói đi vẫn chưa lớn được.

Hai người nói chút chuyện, được hiệu từ từ phát huy, Lăng Hạ mơ màng ngủ tiếp. Ngự Chi Tuyệt thay hấn đắp chăn, vẻ mặt đột nhiên biến đổi không chút do dự đi tới chánh điện Nghênh Tiên Các.

Quảng Húc Tử từ sớm đã nghe thủ môn đệ tử nói có đệ tử thân truyền chương môn tới cửa, hơn nữa còn đi tìm Lăng Hạ, nhất thời xoay quanh trong phòng. Ai biết tên tiểu tử kia còn hậu phương như vậy? Địa vị còn trên cả Tư Yển!

Nghênh Tiên Các bọn họ có địa vị thấp nhất phái Thiếu Dương, mấy đại gia này y một cái cũng không chọc nổi! Trong lòng y âm thầm kêu khổ, sớm biết y chắc chắn sẽ không xuống tay nặng như vậy rồi, cũng chỉ có thể nghĩ cách thoái thác chuyện này.

Lúc này, cửa vang lên một tiếng, một thiếu niên nhỏ mặc áo đen không nhanh không chậm bước vào, dường như đang quan sát cách bày biện trong điện. Quảng Húc Tử nhìn thấy Ngự Chi Tuyệt nhỏ tuổi hơi yên tâm, nghĩ thầm đứa bé dễ gạt gẫm, vội vàng mặt mũi tràn đầy tươi cười thẳng bước đi qua: “Đã sớm nghe nói chương môn thu vài thanh niên tư chất siêu quần tài tử, hôm nay thấy Ngự sư huynh mới biết lời đồn không giả! Quả nhiên là một nhân tài!”

Ngự Chi Tuyệt nghe mà nổi hết da gà, lạnh lùng ngắt lời y, nói: “Hôm nay ta tìm Quảng quân sự có chuyện muốn hỏi, huynh trưởng ta Lăng Hạ may mắn được phân đến nơi đây, không biết bây giờ ở đâu, có thể để chúng ta gặp mặt một lần hay không?”

“Chuyện này.” Quảng Húc Tử biết vừa rồi Ngự Chi Tuyệt đã qua thăm, biết nó cố ý nói ngược, nhất thời ập a ập ứng, “Mấy ngày trước lệnh huynh, cái đó. Bị đệ tử khác tố cáo phạm vào môn quy, bị phạt 30 gậy. A, tại hạ niệm tình lệnh huynh vi phạm lần đầu, cho nên giảm phân nửa rồi.”

Ngự Chi Tuyết liền cười, đôi mắt đen như nước sơn thẳng tắp nhìn chăm chăm Quảng Húc Tử ép hỏi: “Không biết gia huynh phạm vào môn quy gì? Quảng quản sự có thể nói cho ta biết hay không? Hơn nữa gia huynh còn ngủ ở phòng chứa củi, đây cũng thật kỳ lạ, đợi ta về bẩm rõ với sư phụ, xem một chút Nghênh Tiên Các có phải khốn quẩn đến nỗi phòng trống cũng không có hay không.”

Khởi cổ sương hoàng nửa tháng mới tưới một lần, mỗi lần cần mười người cùng làm việc tay chân, phòng trống ở hậu viện còn bốn năm gian, ăn trộm đồ cũng chỉ bị phạt ba ngày không cho ăn cơm. Bấy giờ Quảng Húc Tử bị ánh mắt hung ngoan của Ngự Chi Tuyết làm cho nói lắp bắp, thế nhưng một câu cũng không biện hộ được, trên lưng mồ hôi lạnh chảy ròng.

(A Tuyết khóc quá a

Ngưỡng mộ – ing)

Ngự Chi Tuyết cũng đoán được Lăng Hạ ở đây bị bắt nạt, từ nhỏ nó lớn lên ở Thánh Nữ Phong, những mảnh khoe của nhân sĩ chính phái này nó càng hiểu, lập tức giọng nói mang theo mấy phần âm trầm, một khối băng hình chớp nhọn chậm rãi hình thành trong tay nó: “Hôm qua sư phụ dạy ta chuyển hóa nguyên tố hệ nước trong cơ thể thành băng, Quảng quản sự tới xem một chút, ta dùng có đúng hay không? Ngài ở đây là phạm trường bối, ta mới đến, còn phải thỉnh giáo nhiều.”

Khối băng này hết sức bén nhọn, dưới ánh mặt trời phát ra ánh sáng xinh đẹp, càng làm bàn tay nhỏ gầy của Ngự Chi Tuyết thêm đẹp mắt, móng tay sáng như ngọc.

Quảng Húc Tử tự dừng rợn cả tóc gáy, không khỏi lui về sau hai bước: “Ngự sư huynh, huynh ... huynh dùng rất tốt. Ủ, lệnh huynh bây giờ bị thương nặng còn yếu, ở đây, tại hạ nhất định bảo các đệ tử khác chăm sóc thật tốt, hậu viện vẫn còn một phòng thanh tịnh, bây giờ ta liền cho người quét dọn sạch sẽ để lệnh huynh vào ở!”

“Vậy liền phiền Quảng quản sự rồi.” Ngự Chi Tuyết không chút để ý vuốt vuốt băng lăng, híp mắt nhìn mặt trời đang chiếu sáng, đáng vẻ thiên chân vô tà, nốt ruồi son nơi khóe mắt càng đỏ tươi như máu.

Quảng Húc Tử ngừng thở thi lễ một cái, vội vàng ra cửa làm mấy chuyện này, sợ hãi lão đảo thiếu chút nữa ngã xuống. Bằng trực giác, y biết Ngự Chi Tuyết mặc dù tuổi còn nhỏ, nhưng càng khủng bố hơn Tư Yển.

Cho nên lúc Lăng Hạ tỉnh lại lần nữa còn tưởng mình đang ở trong mộng. Phòng ốc chỉnh tề sạch sẽ, đồ đạc đầy đủ mọi thứ, sáng sớm mặt trời chiếu vào từ song cửa sổ có vẻ an tĩnh và ấm áp, Ngự Chi Tuyết vui trong tầng quần áo ngủ bên cạnh hần. Hai người rất gần, dường như hần có thể cảm nhận được hô hấp nhẹ nhàng của Ngự Chi Tuyết phát nhẹ lên mặt mình.

Lăng Hạ bò dậy nửa quỳ hoạt động một chút, lúc này mới phát hiện thân thể khá hơn rồi, những vết thương kia đều không đau.

Hần sững sờ nhìn chăm chăm Ngự Chi Tuyết, Ngự Chi Tuyết nhắm chặt hai mắt, hốc mắt hình như có chút xanh đen, đứa nhỏ này chắc là tu luyện rất vất vả?

Ngự Chi Tuyết hình như cảm nhận được, lông mi động mấy cái từ từ mở mắt, một đôi mắt vừa trong vừa sáng. Lăng Hạ nhìn không được đưa tay xoa xoa tóc nó, nghi ngờ nói: “Có phải đệ nói gì với Quảng Húc Tử hay không? Sao ta lại đến đây?”

Ngự Chi Tuyết ngồi dậy rất nhanh, sửa quần áo tóc tai, nhìn Lăng Hạ một cái kéo cửa phòng ra nói: “Là bản thân y phát hiện lương tâm! Ta phải về.”

Lăng Hạ biết nó không muốn nói, cười với nó: “Vậy đệ cẩn thận, không nên quá cực khổ —— ta khỏe rồi sẽ đến thăm đệ, còn có tiểu Hồ.” Hần còn băn khoăn câu Ngự Chi Tuyết nói kia, mình năm ngày không thăm nó gì đó.

Sống lưng Ngự Chi Tuyết khê cứng ngắc, một hồi lâu sau hừ một tiếng đẩy cửa đi ra ngoài.

Chờ Lăng Hạ hoàn toàn khỏi hần rồi, thái độ Quảng Húc Tử đối với hần vậy mà đã biến hóa tới nghiêng trời lệch đất, chỉ phân cho hần một số công việc nhẹ nhất, còn thỉnh thoảng hỏi han ân cần. Đừng nói Lăng Hạ không thích ứng, ánh mắt mấy đệ tử khác nhìn hần cũng đều mang theo mấy phần ao ước ghen tỵ.

Lăng Hạ đổ mồ hôi hột, ở nơi khác chỉ có quần sự đệ tử địa vị khá cao vào phái khá lâu mới được ở một mình một phòng, một đệ tử mới như hắn ở một mình khó tránh khỏi lạc loài. Chỉ là, chuyện ở cùng phòng với người khác dù sao cũng bất tiện, Lăng Hạ đành phải lãnh hết những ánh mắt khác thường kia thôi.

Dường thương mấy ngày nay hắn đã nghĩ rõ ràng, mình phải trở nên mạnh mẽ! Sau này không thể chỉ dựa vào hai đứa bé đúng không? Nếu không người huynh này cũng không còn mặt mũi nào!

Lăng Hạ đột nhiên nhớ tới con thú nhỏ hắn bắt gặp lúc đang lên nường cá trên núi, sá, làm sao hắn lại quên Tống Tiểu Hồ đã có cuộc kỳ ngộ ở chỗ này?

Con thú nhỏ đó căn bản không phải dã thú bình thường, mà là Ma thú tuyết viêm cấp bảy! Nghênh Tiên Các này có một vị cao nhân phái Thiếu Dương ẩn cư trong sơn cốc, vì thích Tống Tiểu Hồ thẳng thắn ngay thơ, liền chỉ điểm nó một số phương pháp tu hành. Dĩ nhiên, bây giờ Tống Tiểu Hồ không ở chỗ này, đoạn kịch tình này đương nhiên không thể nào xảy ra.

Mà trong truyện Tống Tiểu Hồ lại xem tuyết viêm là mèo hoang, chạy đuổi theo cá bị trộm đi, lúc này mới gặp vị cao nhân kia. Mặc dù vị tiên bối đó tính tình lưỡi biếng không thu Tống Tiểu Hồ làm đồ đệ, sau này còn ngại phiền phức bỏ đi, trong truyện tuy không đánh trận nào, nhưng vẫn là sự phụ lợi hại nhất của nhân vật chính!

Phải biết, bước đầu tiên nhân vật chính lớn lên chính là ở chỗ này!

Bên trong nội tâm kích động, Lăng Hạ sướng vãi ra, số mạng an bài mình đến nơi này, chẳng lẽ là để ỉn đền bù kịch tình sao?

20. Q.1 - Chương 20

Ở Nghênh Tiên Các một tuần là có một ngày nghỉ ngơi, ngày đó mọi người có thể xuống núi, cũng có thể vào Tầng Thư Các đọc điển tịch bên trong hoặc là đến trường luyện võ tu hành. Lăng Hạ quyết định buổi trưa đi thăm Ngự Chi Tuyết và Tống Tiểu Hồ một chút, buổi chiều trở lại đi tìm thú tuyết viêm.

Sáng tinh mơ Lăng Hạ phải đi rồi, trên đường gặp không ít đệ tử cấp cao uy phong lẫm lẫm cõi ma thú, trong lòng không khỏi hâm mộ, quyết định sau này nhất định cũng phải tìm một con thuộc về mình.

Rất nhanh đến núi Khô Mộc, những đệ tử cấp thấp ở chỗ này bị đối xử rất lạnh nhạt, hắn cũng không lăm để ý, nho nhã lễ độ hỏi thăm nơi ở của Ngự Chi Tuyết, kết quả Ngự Chi Tuyết lại không ở đây.

Một nam đệ tử liếc nhìn quần áo màu xanh đậm trên người của hắn, mang theo vài phần lạnh lùng nói: “Thập bát sư đệ, thập cửu sư đệ hắn là ở trường luyện võ, mấy ngày nay bọn họ không về cũng là chuyện thường, người không cần chờ đâu.”

Ngự Chi Tuyết chính là thập bát đệ tử của Phong Thúc Minh, mà Tống Tiểu Hồ lại đứng hàng thứ 19.

Lăng Hạ có chút thất vọng, nhưng trường luyện võ núi Khô Mộc không phải là nơi đệ tử cấp thấp như bọn họ có thể bước vào. Hắn nghĩ nghĩ, hỏi mượn giấy bút đệ tử này, vẽ mặt cười, lại xiêu xiêu vẹo vẹo viết phía trên: “Lần sau ta trở lại thăm các đệ, lúc tu hành nhớ giữ gìn thân thể.”

Hắn nhét tờ giấy vừa viết vào khe cửa, lại thấy Tống Tiểu Hồ mồ hôi nhỏ giọt trở lại, xa xa thấy hắn liền cười lộ hai má lúm đồng tiền, trung khí mười phần hô: “Lăng đại ca!”

Tống Tiểu Hồ hưng phấn khoa tay múa chân nói tình trạng của nó gần đây, ví dụ như nó học xong cái gì, sau đó lại kéo Lăng Hạ đi tìm Ngự Chi Tuyết. Lăng Hạ bị nó kéo không tự chủ đi về phía trước, trong lòng giật mình, mấy ngày không gặp Tống Tiểu Hồ vậy mà mạnh hơn trước nhiều như vậy!

Rất nhanh đến trường luyện võ, Lăng Hạ ngăn Tống Tiểu Hồ lại, cẩn thận quan sát Ngự Chi Tuyết đang chuyên tâm dồn chí tu tập kiếm pháp trong trường. Tuổi này thích hợp nhất để luyện thể thuật cùng kiếm pháp, những thứ khác ví dụ như năng lượng nguyên tố cùng lực tinh thần tu hành sau sẽ tốt hơn.

Tổng Tiểu Hồ nhỏ giọng mang theo mấy phần lo lắng nói: “Mấy ngày trước A Tuyết rời đi trong thời gian tu hành sư phụ quy định, cũng không nói mình đi đâu. Sư phụ phạt cậu ấy trong vòng bảy ngày phải học xong một bộ kiếm thuật, đệ nghe sư huynh nói, năm đó hần luyện ba tháng mới nắm được.”

Lăng Hạ sững sờ, đây là vì mình sao? Hần nhìn kỹ Ngự Chi Tuyết trong trường, đứa nhỏ này quật cường mím môi thật chặt, ánh mắt chuyên chú, cầm trong tay một thanh linh mộc kiếm. Nó luyện bộ kiếm pháp kia đến cùng một tư thế liền dừng lại, liên tiếp nhiều lần, hiển nhiên là gặp phải khó khăn ở chỗ đó.

Kiểm người tu hành phải làm từ linh thạch do tự tay mình lấy được, lúc luyện xong phải dùng máu tươi của mình rót lực tinh thần vào mới có thể làm kiếm nhận chủ. Trước đó, người tu hành đều dùng linh mộc kiếm thay thế.

Ngự Chi Tuyết chậm rãi nhắm mắt lại, trong lòng nhớ lại cái chiêu thức kiếm. Bộ kiếm pháp kia từng chiêu từng thức nó đều ghi nhớ trong lòng, nhưng luyện vô số lần, làm như thế nào cũng không được, trong lòng không khỏi phiền muộn, trước đó Phong Thúc Minh cũng chỉ làm cho xem một lần mà thôi.

Hai chiêu nhìn như không thể cùng suất ra liên tiếp này nên làm thế nào liền đây?

Ngự Chi Tuyết nhớ lại động tác của Phong Thúc Minh, giật mình, đem liền dùng năng lượng hệ nước xuất một chiêu. Mũi kiếm run lên, thân kiếm cực dẻo cong thành một vòng tròn vừa vặn, bản thân nó cũng thuận lợi lật người một cái, tự nhiên đem bổ khối đá rắn trước người ra làm hai, tiếp đó xoay người một cái đẹp mắt thuận lợi thu kiếm vào vỏ.

Lăng Hạ không khỏi nhẹ giọng kêu một tiếng: “Hay!”

Tổng Tiểu Hồ ngạc nhiên há to miệng, lẩm bẩm nói: “A Tuyết thật là lợi hại! Lăng đại ca, không được, bộ kiếm pháp kia một chiêu đệ cũng chưa luyện, đệ cũng phải đi luyện mới được!” Nó nói xong, không chút do dự đi vào trường, trong lòng không có việc gì khác ngoài luyện tập kiếm pháp.

“ ” Lăng Hạ cười lắc lắc đầu, hai đứa bé này quật cường như nhau, thật đúng là đối thủ trời sinh.

Vừa rồi Ngự Chi Tuyết nghe giọng của hần, từ từ hướng tới bên này, chỉ là ánh mắt lại nhìn sang bên kia. Có thể là vì mới vận động nên mặt hơi đỏ không được tự nhiên.

Lăng Hạ nhìn nó cười nói: “A Tuyết, kiếm pháp vừa rồi rất đẹp.”

Ngự Chi Tuyết liếc hần một cái, khuôn mặt nhỏ nhắn ngoảnh đi, dáng vẻ giống như không để ý chút nào, dùng khăn tay trắng lau mồ hôi trán, chỉ là lỗ tai lại từ từ đỏ lên, hơi gấp rút nói: “Đây tính là gì? Quá đơn giản!”

“Ừ! Ta biết đệ lợi hại nhất!” Lăng Hạ không keo kiệt chút nào ca ngợi nhiều hơn, Phong Thúc Minh giáo dục nghiêm khắc, trẻ con mà, phải khen ngợi nhiều mới phải, chèn ép quá tính tình sẽ có chỗ thiếu hụt.

Quả nhiên, lúc hần khen ngợi, mặt Ngự Chi Tuyết càng lúc càng đỏ, mặc dù nhin không cười lại tỏ rõ nó rất vui vẻ.

Sắc mặt Ngự Chi Tuyết dần dần khôi phục như thường, dò xét cẩn thận thân thể Lăng Hạ: “Thương thể của ngươi đã khỏi chưa? Sao hôm nay lại tới?”

“ Đương nhiên tốt rồi.” Lăng Hạ cảm thấy chuyện mất mặt lần này có thể sẽ trở thành vết nhơ trọn đời của mình rồi, vội vàng nói sang chuyện khác, “Không phải A Tuyết nhớ rõ chuyện ta không tới thăm đệ sao? Ta rảnh đương nhiên chạy nhanh tới.”

Mặt Ngự Chi Tuyết nhất thời lại hiện ra một tầng hồng hồng, mang theo mấy phần kỳ cục phũ phạn nói: “Ta nói nhớ rõ chuyện ngươi không đến thăm ta khi nào?”

Lăng Hạ nhìn bộ dáng nó giấu đầu hở đuôi, rất muốn trêu chọc tiếp, lại sợ chọc giận nó thật nên liền dời đề tài. Hai người đứng hàn huyên một hồi lâu, thẳng tới giữa trưa Lăng Hạ mới rời khỏi.

Lăng Hạ dựa vào trí nhớ tìm được nơi nướng cá lần trước, len lén nhóm lửa lần nữa.

Ma thú tuyết viêm hệ lửa chắc là thích ăn cá, mặc dù thoát nhìn rất non, trên thực tế lại hết sức nguy hiểm. Bởi vì tuyết viêm và Tổng Tiểu Hồ có cùng thuộc tính năng lượng nguyên tố cho nên có một loại thân cận

tự nhiên. Nhưng kết quả lần đầu kiểm tra đo lường thân thể thì bên trong thân thể Lăng Hạ không có năng lượng nguyên tố thuần chính rõ ràng, cho nên tuyết viêm này rốt cuộc có thể hay xuất hiện lần nữa hay không cũng rất khó nói.

Lăng Hạ đặc biệt lấy chút gia vị mang theo bên người, giết hai con cá móc nội tạng rửa sạch, lại đem các loại gia vị vẽ loạn đều đều, nướng cá tới thơm nức xông vào mũi dẫn tuyết viêm đến.

Ma thú bậc bảy cảnh giác cực kỳ cao, mặc dù tuyết viêm không thuộc hình ma thú công kích, nhưng nó chỉ đến gần vật quen thuộc được xác nhận an toàn, người xa lạ bắt thịt căng thẳng, hô hấp dồn dập, thậm chí là một ánh mắt cũng rất có thể khiến nó cảnh giác.

Cho nên Lăng Hạ phải cố gắng nghĩ đến chuyện nhẹ nhõm sung sướng buông lỏng mình một chút, cũng dần dần xem nơi này là nơi cắm trại, miệng ngậm cọng cỏ ngâm nga, mang theo vài phần hưởng thụ chống cằm nửa nằm trên bụi cỏ nướng cá.

Mùi cá thơm từ từ tỏa bốn phía, Lăng Hạ không trông cậy mình có thể dẫn tuyết viêm tới, cho nên cũng từ từ ăn, vừa ăn vừa đảo cá.

Đợi đến lúc hân ăn xong con thứ hai còn dư lại một con cuối cùng, trên đỉnh cây hình như có động tĩnh. Lăng Hạ rất tự nhiên ngừng đầu, đầu tiên nhìn thấy một cái đuôi tuyết trắng lắc qua lắc lại, hân nhìn không được cười nhẹ một chút.

Cặp mắt to màu hổ phách của tuyết viêm nhìn chăm chăm con cá trong tay hân, hai lỗ tai lay động, hai móng trước trắng như tuyết chộp chộp tàng cây, hiển nhiên là tâm ngứa khó gãi.

Lăng Hạ rất rộng rãi đem một con cá cuối cùng đưa tới không trung: “Cho người.”

Lập tức, trước mắt một tia sáng trắng thoáng qua, tay Lăng Hạ chợt nhẹ. Hân ngừng đầu lên, miệng tuyết viêm đang ngậm chặt con cá kia. Nó là ma thú hệ lửa nên không sợ nóng, dùng hai móng trước ôm lấy thịt nóng bốc khói ăn đến ngon lành, thậm chí xương cũng nhai nuốt xuống, cái đuôi phía sau cứ lắc qua lắc lại, hiển nhiên là hết sức vừa lòng.

Lăng Hạ cười một tiếng đứng dậy, tuyết viêm lập tức cảnh giác đặt móng trước trước người. Lăng Hạ cũng không quản nó, tự động đi tới bờ sông nhảy xuống, tiếp theo ở trong nước bắt cá. Hân biết, tuyết viêm rất kiêu ngạo, người càng quan tâm đến gần nó nó ngược lại lui về phía sau, nhưng càng không để ý tới nó, nó ngược lại càng đến gần.

Hân rất nhanh bắt được hai con cá, dùng dao nhỏ tỉ mỉ rửa sạch, đem các loại gia vị xoa đều lên. Lúc hân chuẩn bị bôi tiêu lên, một cái móng vuốt đưa qua, rất dứt khoát quăng gói gia vị đó qua một bên. Lăng Hạ không kịp chuẩn bị, bột tiêu lập tức vấy hết xuống đất.

Lăng Hạ có chút kinh ngạc nhìn qua, tuyết viêm liền nhe hai cái răng nanh nhỏ nhỏ lui về phía sau hai bước, nhưng trong mắt lại mơ hồ tràn đầy ảo não phạm lỗi. Hân liền vui vẻ, sắc mặt bình tĩnh cúi đầu, tiếp tục không biến sắc rắc những gia vị khác lên.

Thấy vậy, tuyết viêm chắc không thích vị tiêu.

Tuyết viêm cảnh giác nửa ngày, thấy Lăng Hạ không thèm nhìn mình, có vẻ không vui thu móng vuốt ngồi lại, vừa liếm mùi thơm lưu lại phía trên vừa nhìn chăm chăm con cá sống trong tay Lăng Hạ chảy nước miếng. Nó thật sự thích cá nướng chín, nhưng chủ nhân nó quá lười biếng, tài nấu nướng cũng kém, lại không để nó xuống núi, năm xưa nó đi xuống ăn trộm còn bị hung hăng trừng phạt một phen, cũng không biết bao lâu chưa được ăn ngon rồi.

Lăng Hạ xâu cá vào nhánh cây, xoay người trở lại bên đồng lửa ngồi thẳng, tỉ mỉ lật nướng cá trong tay.

Mùi thơm dần dần xông ra, tuyết viêm giương mắt nhìn, nhanh chóng xoay quanh, giữ nước miếng còn kém giống như chó con ăng ăng kêu hai tiếng. Lăng Hạ mới vừa ý bảo đã nướng chín, tuyết viêm lập tức vọt tới, miệng chính xác ngậm cá nướng rơi trên mặt đất, ba năm liền nuốt hết vào bụng, Lăng Hạ sợ hết hồn.

Hân lập tức nghĩ, sức ăn của ma thú không phải nhìn thân thể lớn nhỏ, nếu tuyết viêm muốn, một lần có thể ăn thức ăn vượt quá thể trọng của nó gấp mấy lần cũng không thành vấn đề.

Đợi đến khi tuyết viêm ăn xong hai con cá, Lăng Hạ bắt đầu dọn dẹp đồng lửa chuẩn bị xuống núi. Bây giờ sắc trời không còn sớm, hơn nữa hán cũng không thấy tuyết viêm này có thể tiếp nhận mình ngay, luôn phải tiến hành theo tuần tự mới tốt.

Tuyết viêm thấy hán dập lửa, lập tức lộ ra vẻ mặt bất mãn, phun đầu cá trong miệng qua một bên, con người tròn màu hổ phách hít thành một đường nguy hiểm khiếp người.

“Ngày mai, ngày mai ta mang thức ăn tới cho ngươi.” Trong lòng Lăng Hạ run lên, nhưng trên mặt rất nhanh mỉm cười, dùng sức chỉ chỉ chân núi, “Ngày mai mang cho ngươi thứ khác.”

Con người tuyết viêm liền biến lại hình tròn dễ thương, hiển nhiên là nghe hiểu. Nó nhìn kỹ mặt của Lăng Hạ một chút, thân thể nhẹ nhàng nhảy lên tàng cây, đuôi vung lên rất nhanh biến mất không thấy.

Lăng Hạ trở về tới phòng bếp hồi trước, hán rất hòa đồng quen thuộc với mấy người nơi này. Đầu bếp chính là người bình thường, vì Lăng Hạ không giống đệ tử khác ở trước mặt hán kiêu ngạo ương ngạnh, luôn dễ tính nên hán rất có hảo cảm với Lăng Hạ.

Mấy ngày nay bên trên vì muốn biểu hiện mình đối săn sóc quan tâm đệ tử mới nên phát trước tiền lương tháng thứ nhất. Lăng Hạ len lén đem mấy đồng tiền năng lượng kín đáo đưa cho đầu bếp, nhỏ giọng nói: “Đại thúc, ngày mai lúc mua thức ăn làm phiền thúc mang cho ta con gà nướng.”

Đại thúc đầu bếp lập tức hào phóng đồng ý, đây coi là việc khó gì? Cũng thường có đệ tử nhờ hán mang này mang nọ, hán ở đây ngày ngày mấy năm chưa gặp qua đứa bé nào ôn văn lễ độ như vậy đâu!

Đến trưa, đại thúc đầu bếp quả nhiên mang về cho Lăng Hạ một con gà quay nổi danh trong thành, hương thơm xông vào mũi, còn dùng lá sen bao bọc. Lăng Hạ giấu nó trong phòng, buổi chiều làm xong việc liền mang theo lên núi.

Đến địa điểm quen thuộc, hán cởi lá sen ra, mùi thơm mê người rất nhanh tán ra ngoài.

Tác giả có lời muốn nói: xin mọi người còn thông cảm, bây giờ tiểu công vẫn sẽ đổ mặt, bởi vì hán mới mười tuổi còn là một đứa bé có chút trưởng thành sớm, chỉ là, rất nhanh sẽ trưởng thành (biến đen?) từ từ thôi~()/~.

21. Q.1 - Chương 21

Lần này tuyết viêm xuất hiện rất nhanh, dường như là Lăng Hạ vừa mới đứng lên liền lộ ra cái đầu lông xù, không kịp chờ đợi lao thẳng tới, dọa Lăng Hạ sợ hết hồn.

Gà nướng mang theo mùi lá sen thơm ngát, tuyết viêm biết Lăng Hạ chỉ mang theo một con như vậy, lúc đầu còn ăn gấp, sau lại ăn chậm, hít mất nhai ngon lành.

Lăng Hạ nhìn buồn cười, chỉ ngồi xa xa mỉm cười không đi qua quấy rầy.

Đợi đến khi tuyết viêm ăn xong rồi, động tác vẫn như cũ rất tao nhã dùng móng vuốt chùi chùi mồm mép lém lỉnh, liếc mắt nhìn Lăng Hạ rất ngạo khí quăng đuôi một cái, cũng không có ý cảm tạ chui thẳng vào bụi cỏ biến mất.

Lăng Hạ cũng không giận, dọn lá sen xương xẩu còn lại, ngâm nga bài hát đi xuống núi.

Ngày trôi qua, Lăng Hạ thường thường mang thức ăn cho tuyết viêm, có đôi khi là gà nướng, có đôi khi là thịt thỏ vân vân, tuyết viêm cũng ăn trái cây rau dưa, nhưng hứng thú kém xa thịt. Tâm cảnh giác của nó đối với Lăng Hạ rõ ràng hạ thấp rất nhiều, có lúc Lăng Hạ cố ý đến gần lúc nó đang ăn ngon lành, đầu tiên tuyết viêm còn có vẻ sợ hãi, sau lại không thèm nhìn, tập trung ăn uống.

Cho đến một ngày, tuyết viêm ăn hơn phân nửa con gà, do do dự dự cắn một cái đùi gà đặt bên cạnh Lăng Hạ, phía trên rõ ràng mang theo nước miếng của nó.

Lăng Hạ run rẩy môi mấy cái, chỉ chỉ mình hỏi: “Cho ta?”

Đuôi tuyết viêm đuôi vung lên, nhìn sang Lăng Hạ, trong mắt to màu hổ phách mang theo vài phần mong đợi cùng chút ít đau lòng, hiển nhiên là đau lòng đùi gà của mình.

Lăng Hạ hít sâu một cái , đồng thời cũng có chút vui vẻ, nhiều ngày như vậy mang thức ăn ngon hổi lộ, tên tiểu tử này cuối cùng cũng đối đãi với mình như người một nhà rồi.

Hắn cúi người xuống cầm đùi gà lên nhìn chòng chọc một lát, cố gắng củng cố trong lòng. Ủ, nghiêm chỉnh mà nói, nước miếng ma thú giàu nguyên tố tự nhiên, sẽ không bị gì, khi còn bé hắn cũng cùng bạn cậu một miếng tớ một miếng chia sẻ que kem đầy thôi. Hắn nhẹ nhàng kéo xuống một ngụm thịt nhỏ, nhai mấy cái nuốt xuống. Gà quay này vị thật không tệ, hương thơm nồng nàn, béo mà không ngấy, so với thức ăn bình thường tốt hơn nhiều.

Nhìn Lăng Hạ ăn không chút do dự, nét mặt tuyệt viêm rõ ràng buông lỏng rất nhiều, dè dặt ngoắc ngoắc đuôi, lỗ tai lông xù rũ cụp, đáng yêu giống như nắm tuyết. Thế nhưng khi Lăng Hạ ngứa ngáy trong lòng đưa tay muốn xoa đầu nó, nó liền lui về phía sau mấy bước, khôi phục ánh mắt cảnh giác.

Lăng Hạ có chút thất vọng thu tay lại, cười nói: “Vậy ta xuống núi, ngày mai lại thăm người.”

Tuyệt viêm cúi đầu, hình như có chút uất ức ảo não. Cho nên lúc Lăng Hạ quay người lại, nó liền cắn vạt áo Lăng Hạ, làm hắn lảo đảo một chút.

Lăng Hạ không hiểu cúi đầu, tuyệt viêm buông miệng ra cúi đầu nằm trên mặt đất, một bộ ông đây không muốn, nhưng sẽ để cho người phạm các người sờ chút.

“ ” Cho nên nói, tiểu tử này cùng một dạng với Ngự Chi Tuyết, thế nào lại đáng yêu như vậy?

Lăng Hạ ngồi chồm hổm xuống nhẹ nhàng đặt tay lên, vuốt vuốt theo phần lông xù lôm xuống phía sau lỗ tai nó, nhẹ nhàng cong cong xuống quai hàm. Hắn đã từng vuốt mèo, biết làm thế nào khiến mèo nhỏ thoải mái.

Quả nhiên, thân thể căng thẳng của tuyệt viêm từ từ buông lỏng, vừa lòng híp mắt nằm trên đất, còn kém lẫn lộn trên đất, Lăng Hạ cười he he siết chặt thịt của nó nó cũng không phản kháng.

Mấy ngày kế tiếp, tuyệt viêm và Lăng Hạ càng thân cận rất nhiều, Lăng Hạ dùng hết tháng lương rồi không mang đồ ăn lên được, tuyệt viêm vậy mà cũng không có nét mặt bất mãn gì, mà là quen thuộc dựa vào người Lăng Hạ, để hắn gãi ngứa.

Ngày này, Lăng Hạ đùa với tuyệt viêm, làm bộ muốn tung nó lên cao, tuyệt viêm khinh bỉ liếc hắn một cái, đột nhiên lật người rơi xuống mặt đất. Lăng Hạ chỉ cảm thấy một cơn gió mạnh quất vào mặt, thổi trúng dường như mở mắt không ra. Khi hắn có thể nhìn rõ ràng tình cảnh trước mắt thì nhất thời sửng sốt —— trước mắt không còn nắm tuyết dễ thương đó, mà là ma thú màu trắng lớn như mãnh hổ!

Cặp mắt vốn màu hổ phách trong suốt của tuyệt viêm cũng thay đổi thành màu đỏ thắm, lông trên người đột nhiên dài hơn mấy tấc, móng vuốt sắc bén như dao có chừng dài hơn ba tấc!

Nó hồng khiêu một tiếng lên không trung phun ra hơn ngọn lửa dài đỏ ngầu, tạo ra sự chênh lệch rõ ràng với bộ lông tuyết trắng trên người. Lăng Hạ không tự chủ được lui về sau hai bước, trong lòng rét run, đây mới là diện mạo chân thật của ma thú cấp bảy a.

Tuyệt viêm hướng Lăng Hạ lắc lắc đầu cúi thấp thân thể, con người màu đỏ không có ác ý, mà là kích động hưng phấn. Lăng Hạ liền yên tâm, đây là muốn mình ngồi lên sao?

Hắn cẩn thận từng li từng tí dạng chân ngồi lên, thử ôm cổ của tuyệt viêm, tuyệt viêm vừa gầm nhẹ một tiếng, tứ chi phát lực, mang theo hắn chọt nhảy lên một gốc cây ười mấy trượng.

Lăng Hạ bị gió quất vào mặt đột nhiên vọt lên cây cao liền choáng váng. Tuyệt viêm cảm thấy hắn khản trương, càng thêm hả hê tăng tốc độ nhanh hơn, mang theo vài phần khoe khoang ở trên không trung trái vọt phải nhảy, làm chim chóc trong rừng cả kinh từng trận bay lên. Tóc Lăng Hạ cũng bị gió thổi bay, vội vàng dùng sức cúi thấp người ôm cổ tuyệt viêm.

Một lát sau Lăng Hạ mới thích ứng được, nâng người lên nhìn cây cối nhanh chóng vụt qua, tốc độ tuyệt viêm chắc chắn vượt qua xe thể thao! Hơn nữa khi tuyệt viêm tung người nhảy lên không trung, lúc thân thể xinh đẹp giãn ra, một người một thú quả thật giống như đang phi hành trên không trung.

“Người rất lợi hại a!” Lăng Hạ than thở siết chặt lỗ tai lông xù của tuyệt viêm.

Tuyết viêm hả hê quay đầu liếc hắt một cái, vuốt dưới dùng lực, nhảy cao hơn.

Đang lúc Lăng Hạ vừa lòng hưởng thụ gió mát thì lại cảm thấy lỗ tai dài của tuyết viêm đột nhiên dựng lên, rõ ràng co rúm lại một chút, rất nhanh từ trên cây nhảy xuống vững vàng dùng chân.

Lăng Hạ đang nghi ngờ không hiểu, chỉ nghe thấy một giọng nam hết sức trầm thấp hùng hậu nói: “A Ly, khó trách mấy ngày này người ngày ngày muộn về, thì ra là tìm mấy đứa nhóc chơi đùa.”

Lăng Hạ sửng sốt, ngẩng mọi nơi, chỉ thấy cách đó không xa trong bóng cây đang có một nam nhân khuôn mặt trắng như tuyết mang mặt nạ bằng gỗ đứng đó. Hắn khoanh tay mà đứng, trên người mặc một bộ trường sam màu trắng đơn giản, nhìn thoáng qua quả thật giống như Sơn Tinh quỷ quái, sau mặt nạ làm một đôi mắt bén nhọn nhìn chằm chằm bọn họ bên này.

Hắn biết người này tất nhiên là chủ nhân tuyết viêm, vội vàng nhảy xuống khỏi người nó.

Tuyết viêm lặn lộn trên mặt đất, thân thể thu nhỏ lại cực nhanh, đứng lên liền lại khôi phục bộ dáng nhỏ nhắn xinh xắn đáng yêu, cọt cọt lặn lộn lấy lòng người đeo mặt nạ.

Lăng Hạ biết vị ẩn sĩ này sợ phiền phức, lập tức không hành lễ cũng không dùng kính ngữ, chỉ cười nói: “Tại hạ là đệ tử mới ở Ngâm Tiên Các Lăng Hạ, trước đó vài ngày nường cá bên bờ sông quen được A Ly, chỉ là, hôm nay mới biết tên của nó.”

“A, thì ra là vậy.” Người đeo mặt nạ gật gật đầu nói, “Chả trách mấy ngày nay nó trở lại cũng không ăn ngon cơm.”

A Ly linh xảo nhảy lên bả vai hắn, dùng sức cọt cọt, đáng vẻ lấy lòng, miệng ô ô kêu không biết nói cái gì.

Người đeo mặt nạ bị nó cọt không nhịn được, ngạc nhiên nói: “A Ly rất ít quan tâm tới người ngoài, vậy mà lại thích tiểu tử người?”

—— Đương nhiên là bởi vì nó yêu thức ăn hơn!

Lăng Hạ cười nói: “Có thể là vì ta và A Ly hữu duyên, ta cũng rất thích nó.”

Người đeo mặt nạ kia cẩn thận nhìn chăm chú hắn một hồi, ánh mắt nghiêm nghị, chỉ nhìn thôi đã làm Lăng Hạ mơ hồ sợ hãi. Hắn thần nhiên nhìn thẳng vào mắt, khoe miệng khẽ mỉm cười, trên mặt không có một tia khiếp ý.

Người đeo mặt nạ đột nhiên bật cười: “Đứa trẻ này cũng thú vị, đi theo ta.” Hắn nói xong xoay thân hình thoát một cái, đã ở biến mất không tung tích.

Lăng Hạ không chút do dự đi theo, A Ly nhìn hắn một cái nhảy lên cây đi theo người đeo mặt nạ, động tác chậm hơn nhiều. Lăng Hạ điều chỉnh hô hấp đi theo nó, không biết chạy bao lâu, thẳng đến khi một thở hổn hển. Khi nhìn thấy một túp lều nhỏ ở xuất hiện sau rừng trúc, trong lòng hắn vui mừng, biết đây chính là nơi muốn đến.

Người đeo mặt nạ tà tà nằm trên ghế, điệu bộ lười biếng, nghe động tĩnh chỉ hé mở mí mắt một chút: “Ừ, quả nhiên không có chút cơ sở tu hành. Nói đi, người không biết ta là ai, sao dám đi theo ta tới nơi này?”

Lăng Hạ cẩn thận nghĩ một chút, người đeo mặt nạ này không biết đã sống bao nhiêu năm, không bằng mình nói thật. Hắn liền thần nhiên nói: “Ta muốn trở nên mạnh mẽ, ngài có thể giúp ta sao?”

Trong truyện người trước mặt thích phẩm chất hồn nhiên trực sảng cùng bền bỉ của Tống Tiểu Hổ, hắn không học được vẻ hồn nhiên của Tống Tiểu Hổ, như vậy không ngại biểu hiện thần nhiên chút.

“Ha ha. . . .” Người đeo mặt nạ nở nụ cười cười vài tiếng, lấy tay ngăn lại, Lăng Hạ thấy hoa mắt, một giây kế tiếp người đeo mặt nạ đã đặt tay trên đỉnh đầu hắn, nhất thời sợ hết hồn. Nhưng muốn lui về phía sau, thân thể lại như bị cố định, không thể động đậy được chút nào, một cỗ khí kỳ quái từ đỉnh đầu rưới vào cơ thể hắn, giống như có vô số dòng nước lũ tùy ý chảy xiết vào bên trong thân thể hắn, trái tim không khỏi càng đập càng nhanh, trán không lâu lắm liền đầy mồ hôi.

Người đeo mặt nạ tiếc nuối thu tay về, rất nhanh nằm lại: “Rất đáng tiếc, tư chất của người thật bình thường. Mặc dù trong cơ thể có long hổ lực cùng một ít năng lượng nguyên tố hệ mộc, nhưng theo ta thấy, cho dù người cố gắng hơn người khác khó thành danh.”

“Ta biết rồi.” Tim Lăng Hạ vẫn đập bình bịch, hần xoa mồ hôi trên trán một chút trịnh trọng nói, “Nhưng ngay cả thử cũng không thử liền buông tha thì chẳng phải một tia hi vọng cũng không có?”

Sá! Ông đây phải cố sống đến ngày hai đứa bé lớn lên thay đổi kịch tình mới có thể an tâm tìm cơ hội xuyên trở về a!

Không ngờ Lăng Hạ Lập tức khắc trả lời như vậy, người đeo mặt nạ rõ ràng sửng sốt một chút, sau đó rất nhanh cười lên: “Nếu như thế, gần đây cũng chẳng có chuyện gì, chúng ta liền thử xem người có bao nhiêu quyết tâm.”

Chân hần vẽ một đường, Lăng Hạ trở mắt nhìn mặt đất dưới chân mình xuất hiện một vết rách trống rỗng, không kịp hét lên kinh ngạc liền trực tiếp ngã xuống.

—— Sá! Ông đây không nhớ trong truyện nhân vật chính có đoạn này, không cần kỳ thị vật hạ sinh a!

Chờ Lăng Hạ mở mắt, lúc này mới phát hiện mình đang nằm trong bụi cỏ, không khí tràn đầy hương cỏ cây nhàn nhạt, đặc biệt dễ ngửi. Hần nhanh chóng nhảy dựng lên ngắm nhìn bốn phía, cảnh sắc chung quanh như mộng như ảo, đóa hoa tươi đẹp, liễu xanh thành ẩm, cách đó không xa có một tòa kiến trúc hoa lệ, hiển nhiên không phải là nơi trước.

Đây là nơi nào? Lăng Hạ ngẩn ra, không trung rất nhanh vang lên giọng nói của người đeo mặt nạ: “Đi tới căn phòng thứ hai.”

Lăng Hạ cả kinh, giọng nói này không biết từ đâu mà đến, quả thật cùng tràn ngập toàn bộ không gian giống như.

Không gian? Ánh mắt hần sáng lên nhất thời tỉnh ngộ, mình chắc chắn đang ở trong không gian của người đeo mặt nạ!

Dị năng lực ở thế giới này trừ các loại thuộc tính năng lượng nguyên tố còn có rất nhiều loại năng lực trâu bò khác, năng lực không gian chính là một trong số đó. Năng lực không gian giống như túi đựng đồ, cất trữ đồ nhưng không đồng dạng như vậy, cũng không phải khai thác bảo khí, mà là người tu hành tự thân tu luyện ra được, gần giống như không gian thực tế.

Khụ, trong truyện Dị Năng Giả có không gian trâu bò nhất là chính là Tổng Tiểu Hổ và Ngự Chi Tuyệt tương lai, hai người đều đạt huyền hoàn cấp mười trong truyền thuyết, có thể kiến tạo không gian theo như lý tưởng của mình, nuôi trồng linh thảo linh thạch, còn có thể sửa đổi thời gian bên trong không gian, làm thời gian ở ngoại giới và bên trong chênh lệch gấp mấy trăm lần.

Lăng Hạ ước ao ghen tị nha....!

Người đeo mặt nạ rất nhanh lại lên tiếng, lười biếng nói: “Đi tới phòng thứ hai, mở tủ sách ra.”

Lăng Hạ không suy nghĩ nhiều, theo người đeo mặt nạ phân phó tìm được một quyển sách ố vàng cũ kỹ tăn cùng bên trong, dày chừng ba cm, cầm trong tay nặng trĩu.

“Trong túi ở ngoài cửa có một mầm cỏ Ngọc Hư, phương pháp trồng ghi trong sách. Nếu người có thể làm nó nảy mầm trong vòng ba canh giờ ta liền tin quyết tâm của người.” Giọng người đeo mặt nạ rõ ràng mang theo một tia hả hê xem trò vui.

22. Q.1 - Chương 22

Lăng Hạ hít sâu một hơi, bắt đầu nhanh chóng lật sách, lấy tốc độ đọc nhanh gió lúc học bài trước kỳ thi tốt nghiệp trung học tìm keyword (Từ khóa). Sá! Sách không có mục lục a!

Trang sách phiên động phát tiếng vang”Ào ào”, đợi đến lúc hần tìm được ba chữ “cỏ Ngọc Hư”, thời gian đã qua gần nửa canh giờ rồi.

Lăng Hạ vội vàng đọc, cỏ Ngọc Hư là linh thảo hiếm thấy hệ mộc, có chức năng chữa khỏi cường đại, chế tạo với mấy loại dược thảo khác chế biến thành Ngọc Hư đan hết sức trân quý, được xưng tụng là tiên đan linh dược có thể làm người bị thương mọc lại thịt từ xương. Nhưng đi kèm với điều đó, nó hết sức hiếm thấy, ít ai có thể vun trồng, trên sách chỉ đơn giản nói một chút về đặc điểm của cỏ Ngọc Hư.

Lăng Hạ cẩn thận nhìn mầm cỏ Ngọc Hư trong tay, nó giống một viên đan màu xanh lá, mượt mà bóng loáng, sờ vô cùng thoải mái.

Không trung truyền đến tiếng ngáp nhàm chán của người đeo mặt nạ: “Thiếu niên, động tác nhanh lên một chút.”

Lăng Hạ nhìn quanh bốn phía, không chút do dự mở một căn phòng, tìm tòi tỉ mỉ. Tên cỏ Ngọc Hư có một ngọc chữ, nó hình thành từ bìa ngọc cho nên đầu tiên ắt không thể thiếu ngọc khí.

Người đeo mặt nạ sững sờ, ho một tiếng nói: “Ừ, có thể tìm thứ người muốn trong phòng chứa vật phẩm, nhưng nhớ, không cho phép đụng vào phòng đầu tiên bên phải.”

Lăng Hạ cười nói: “Đã biết.” Ừ, trong phòng kia có khi cất giấu nhật ký của người đeo mặt nạ a, bức họa người thẩm mến... Thôi. Hắn phải tranh thủ thời gian rảnh rỗi một phen.

Hắn rất nhanh tìm được một bình Dương Chi Ngọc lớn nhỏ vừa phải, cẩn thận nghiêng bình bỏ mầm vào, lại ra ngoài tìm thổ nhưỡng thích hợp. Cỏ Ngọc Hư cực kỳ dễ hư, phải dùng thổ nhưỡng nhẵn nhụi giàu có linh khí nhất mới được. Đất cát ở bờ sông trong không gian ướt át phì nhiêu linh khí nồng đậm, Lăng Hạ e sợ còn lớn nên dùng sức tỉ mỉ mài trên đá hồi lâu, lúc này mới cẩn thận bỏ thổ nhưỡng vào.

Nước bên trong không gian lại rất được, linh khí dồi dào, Lăng Hạ tính toán tưới ướt thổ nhưỡng bên trong bình, cũng không làm hư mầm. Hắn vốn thích hoa cỏ, lúc này càng toàn tâm che chở, rất nhanh chuẩn bị xong công việc.

Chỉ là, cỏ Ngọc Hư mọc hoang ở phạm trần cần mười năm để nảy mầm, mười năm nở hoa một lần, đến trăm năm mới trưởng thành. Hắn như vậy sao có thể làm loại mầm này nảy mầm trong mấy canh giờ ngắn ngủn đây?

Hắn lau sạch đất dính bên ngoài bình, cẩn thận ôm nó trong ngực. Dị năng giả cấp hệ mộc có thể rút nguyên tố hệ mộc của mình vào cỏ cây rút ngắn chu kỳ sinh trưởng, nhưng bây giờ hắn còn không biết làm thế nào để kích thích năng lượng nguyên tố bản cùng đến đáng thương trong cơ thể đây.

Một bóng dáng nhỏ nhắn trắng như tuyết đột nhiên xuất hiện trước mắt Lăng Hạ, thì ra là A Ly, nó vòng quanh Lăng Hạ một vòng, cẩn thận hắn kéo tới trước. Lăng Hạ cho là nó muốn chơi đùa với mình giống ngày thường, vội cẩn thận che bình ngọc: “A Ly đừng làm rộn, đợi lát nữa ta dẫn người đi chơi.”

A Ly bất mãn hí mắt một cái, miệng gia tăng hai phần lực. Lăng Hạ dần dần tỉnh ngộ, A Ly muốn dẫn mình tới nơi nào sao?

Người đeo mặt nạ cười nói: “Cố hết sức đi nhóc!”

Lăng Hạ nghe giọng của hắn, hình như ngầm cho phép hành động của A Ly, liền yên tâm mặc nó kéo mình đi về phía trước, mãi cho đến một căn phòng thì ngừng lại.

Căn phòng này bề ngoài cũng không lớn, nhưng mở ra Lăng Hạ mới phát hiện bên trong rất càn khôn. Hai bên trong phòng trưng bày bảy, tám cái bàn, phía trên đều là dụng cụ chất liệu kỳ kỳ quái quái đủ loại hình dáng, trung tâm có một cái lò co ngang người, giống như để luyện đan.

Lăng Hạ Tưởng nghĩ đến chén nước dùng để kiểm tra nguyên tố trong cơ thể có thể phóng đại năng lượng nguyên tố bên trong thân thể mình gấp trăm lần, nơi này của người đeo mặt nạ có dụng cụ tương tự không? Như vậy chẳng phải là có thể lợi dụng năng lượng hệ mộc bên trong thân thể để xúc tiến mầm nảy mầm?

Những khí cụ này hắn đều không biết, bên cạnh lại có một tủ sách, bên trong đều là sách về luyện khí cùng luyện đan. Lăng Hạ dùng ngón tay xẹt qua những cuốn sách này, tới một quyển bách khoa toàn thư luyện khí cơ sở thì ngừng lại, nhanh chóng lật xem.

Chữ trong sách rồng bay phượng múa viết ngoáy hết sức, chữ viết khó đọc ra, hần phải cố hết sức đọc. Khi hần nhìn thấy một hàng chữ mắt lập tức sáng ngời, đúng vậy, các loại năng lượng nguyên tố gắn bó tương khắc, y theo nguyên lý này, hần hoàn toàn có thể tự động thủ tạo ra một trang bị đơn giản tương tự với vật dùng để khảo nghiệm ngày đó.

Lăng Hạ dò xét cẩn thận những dụng cụ trên bàn, theo trong sách miêu tả đơn giản chọn ra vài cái, lựa mỗi dụng cụ theo cơ sở ngũ hành nguyên tố Kim Mộc Thủy Hỏa Thổ, lại bày xong theo trận pháp cơ sở trong sách, trịnh trọng đặt bình ngọc trong tay ngay chính giữa. A Ly nhìn hần bận rộn, rất ngoan ngoãn ngồi trong góc.

Bố trí xong xuôi tất cả, Lăng Hạ hít sâu một cái, giống như lúc khảo nghiệm để tay lên bình ngọc, tưởng tượng thân thể một cỗ nhiệt lượng từ từ rưới vào, hồi lâu mới mở mắt.

Cõi lòng đầy chờ mong nhìn, nhất thời thất vọng ——thở những trong bình vẫn bằng phẳng như trước, không có chút biến hóa nào.

Đúng vào lúc này, người đeo mặt nạ gấp một cái xuất hiện trong phòng, như có điều suy nghĩ nhìn bài biện trên bàn nói: “Đến lúc rồi, người không làm được.”

Lăng Hạ có chút ử rữ gật đầu: “Dạ, mằm không nẩy mằm.”

Người đeo mặt nạ cười hì hì nhìn bộ dáng như đưa đám của hần, nâng cằm lên nói: “Như vậy trước đó người nói không buông tay đều là lừa gạt ta sao. Chỉ không nẩy mằm thôi, phải dùng vẽ mặt như đưa đám vậy à? Năm đó ta trông cở Ngọc Hư tốn một năm mới có thể làm nó nẩy mằm, thằng nhóc người chỉ mới loay hoay ba canh giờ liền muốn nó nẩy mằm? Không phải khiến người cười chết?”

“” Lăng Hạ im lặng, một hồi lâu mới nhìn chằm chằm người đeo mặt nạ nói: “Lần này tiền bối trên cột ta sao?”

Người đeo mặt nạ hì hì cười một tiếng nằm xuống, một cái ghế dài đứng lúc xuất hiện dưới người hần: “Dĩ nhiên.”

“ Ha ha, tiền bối thật là hài hước.”

“Chỉ là, ” người đeo mặt nạ bắt chéo hai chân lắc lư hai cái mới nói: ” năm đó ta nhập môn khảo nghiệm cũng là đệ tử vô năng lượng nguyên tố cấp thấp, đứng ở sườn núi nhỏ quét đất ba năm, bây giờ không phải cũng được người gọi là tiền bối? Ta thấy người luyện khí trông trọt lại có chút tí tạo thiên phú, nếu bồi dưỡng, mấy chục năm sau có lẽ sẽ có chút thành tựu.”

“ Đa tạ tiền bối khen ngợi.” Lăng Hạ nhấn mạnh, không nhìn được cắn răng nghiêng lợi. Đáng ghét a! Bị người TX cái gì ghét nhất rồi ! Quả nhiên TX người tương đối thoải mái.

A Ly hiển nhiên chịu nổi khổ này hàng năm rất hiểu, đồng tình cộ xát bắp chân Lăng Hạ.

Lúc Lăng Hạ rời đi, trong ngực lại nhiều hơn bản bách khoa toàn thư luyện khí cơ sở , người đeo mặt nạ hạn định hần trong vòng ba ngày phải đọc xong, cũng muốn hần dùng đá năng lượng luyện chế pháp khí đơn giản nhất.

Bên trong nội tâm Lăng Hạ sướng vãi ra, quả nhiên, vật hy sinh chính là phụ trợ lộ tuyến, nhân vật chính ở chỗ này được chỉ dạy cả mấy phương diện thể ru, kiếm tu, khí tu a!

Hơn nữa khi giao bản bách khoa toàn thư luyện khí cơ sở cho Lăng Hạ người đeo mặt nạ còn hả hê tăng thêm mấy câu: “Sách này gồm nhiều sở trường của ta, đều là những luyện khí ta tâm đắc tự mình viết ra, lên trời xuống đất duy nhất chỉ có một quyển mà thôi, người đọc cho kỹ! Ha ha, vừa rồi nhiều sách như vậy người lại cầm lấy mình nó, có thể thấy được quyển sách này hữu duyên với người.”

Khó trách chữ viết khó coi như vậy! Lăng Hạ cảm thấy độ tin cậy quyển sách này giảm xuống ít nhất 50%.

Lăng Hạ ở trong không gian ba canh giờ liền, nhưng khi hần ra khỏi không gian, sắc trời chỉ vừa mới tối thôi. Chờ hần len lén chạy về chỗ ở đẩy cửa ra, trong lòng mới thở phào nhẹ nhõm —— dù như thế nào cũng coi như thuận lợi hoàn thành một nhiệm vụ.

“Người đã đi đâu?”

Lăng Hạ đặt sách trong ngực lên bàn, đang vuốt đá đánh lửa đốt đèn, sau lưng đột nhiên một vang lên giọng nói quen thuộc, cả kinh tay run lên thiếu chút nữa bị phỏng.

Hắn có chút kinh ngạc xoay người nói: “A Tuyết, sao đệ lại ở đây?”

Ngự Chi Tuyết đang tựa vào đầu giường, nghe vậy tà tà liếc hắn một cái tức giận nói: “Ngươi còn chưa nói người rốt cuộc đi nơi nào?”

Nó nói rồi đi tới, mắt liếc qua bộ sách trên bàn. Lăng Hạ vội vàng cười nói: “Ta đến Tàng Thư Các mượn sách có liên quan đến luyện khí.”

Ngự Chi Tuyết không bình tĩnh nói: “Vậy cũng không cần về trễ thế chứ? Ta ở đây chờ ngươi thật lâu!” Nó nói có chút bối rối, mặt cũng có chút nóng, may nhờ ánh sáng không tốt nên cũng không thấy rõ.

Nó để túi đồ lên bàn nói: “Chúng ta được phát lương, tiểu Hổ để ta mang đồ tới cho ngươi.”

Đứa bé đã lớn a. Lăng Hạ kích động, quả thật giống như đứa bé lần đầu tiên nhận được quà, không thể chờ đợi liền mở túi ra. Chỉ là, hắn nhìn thấy đồ vật bên trong có chút không biết nên khóc hay cười, bên trong đĩnh đĩnh đang đang toàn bộ bộ mười mấy tiền năng lượng, cấp hai có cấp một cũng có.

Tổng Tiểu Hổ quả nhiên là đứa bé đi thẳng về thẳng a. Những thứ này vẫn nên cất cho nó tương lai cưới vợ thôi.

Trong lòng Lăng Hạ không khỏi tang thương thêm ước ao ghen tị mà nghĩ đến hậu cung tương lai của nhân vật chính.

Hắn tỉ mỉ cất túi, lại mang theo mấy phần ranh mãnh nói: “A Tuyết không có gì tặng ta sao?”

Ngự Chi Tuyết hừ một tiếng, do do dự dự mà lấy một cây trâm cài tóc bằng ngọc được khắc hết sức tinh mỹ từ trong tay áo ra: “Trên đầu ngươi ngày ngày đều là cọc gỗ, khó coi chết đi được! Cái này thỉnh thoảng ta thấy, cảm thấy vẫn còn xem vừa mắt.”

Mỗi lần nó nhìn thấy trâm gỗ giống hệt những đệ tử đệ giai khác của Lăng Hạ trong lòng liền khó chịu, chỉ là, y phục nơi này quy định vậy, không có cách nào thay đổi.

“ ” Cho nên mới nói, nhân vật phản diện đại nhân tại sao không phải làm con gái?

Lăng Hạ nhận lấy mang theo mấy phần vụng về dùng ngọc trâm búi tóc lên, cười nói: “Ta rất thích —— qua một tháng nữa, một tháng sau ta cũng có quà tặng cho A Tuyết.”

Một tháng sau, hắn có thể luyện chế chút pháp khí đơn giản rồi chứ?

Trong ánh nến, khuôn mặt thiếu niên trơn bóng như ngọc với nụ cười trong veo, cặp mắt đen phản chiếu ánh nến, hết sức động lòng người.

Ngự Chi Tuyết có chút bối rối xoay đầu, hừ một tiếng nói: “Ta mới không cần ngươi tặng, ngươi không có bao nhiêu tiền.”

23. Q.1 - Chương 23

Thật đúng là. bên trong nội tâm Lăng Hạ sướng vãi, lương của hắn so với Ngự Chi Tuyết, đại khái chính là một thầy giáo nông thôn so với nhân viên công vụ thành thị.

“Nếu đồ đã đưa cho ngươi, vậy ta đi đây.” Ngự Chi Tuyết liếc Lăng Hạ một cái, trực tiếp đi ra ngoài.

Lăng Hạ vội vàng gọi lại: “Đợi chút, ta đưa đệ đi.” Hắn vào trong góc lấy ra một cái đèn lồng giấy, cẩn thận từng chút. Mỗi lần hắn đi tìm hai đứa trẻ này bọn chúng đều bận rộn tu hành hoàn thành các hạng nhiệm vụ, căn bản không có bao nhiêu thời gian rảnh, trở về nhất định là có chuyện. Hắn rất đau lòng đứa trẻ nhỏ như vậy phải đi đường ban đêm.

Ngự Chi Tuyết ghét bỏ nhìn đèn lồng dính đầy bụi một chút, từ trong tay áo móc ra một pháp khí chiếu sáng, kéo cửa phòng ra nói: “Không cần ngươi tặng, ta vừa học xong Thuần Thân Thuật, sẽ về rất nhanh.”

Mặc dù nó cố làm ra vẻ bình tĩnh nhưng giọng nói vẫn mơ hồ tiết lộ hưng phấn. Nói dứt lời, nó đã biến mất tung tích tại chỗ.

Nhìn bóng dáng nho nhỏ biến mất trong nháy mắt lại xuất bên ngoài mười mét, nội tâm Lăng Hạ lại sướng vui, quả nhiên, thiên tài chính là thiên tài! Đến khi bóng dáng Ngự Chi Tuyết biến mất không thấy gì nữa hẳn mới đóng cửa lại mở sách ra, cẩn thận lật xem nội dung trong sách.

Ban ngày vì hoàn thành nhiệm vụ người đeo mặt nạ bố trí hẳn đã thô sơ giản lược nhìn một chút, bây giờ mới phát hiện quyển sách không giống mấy quyển sách tối tăm khó hiểu hẳn đọc trong Tàng Thư các, bố trí tương đối sinh động thú vị, đối với các loại luyện khí dụng cụ, tài liệu đều miêu tả cặn kẽ.

Hơn nữa làm hẳn vui mừng chính là, trừ chữ viết, ở mỗi một tờ còn có thể xuất hiện tờ kia nhắc tới đá năng lượng, có thể thiết định pháp thuật gì, quả thật rõ ràng như thật, khi hẳn đọc xong lại biến thành chữ viết.

Lăng Hạ vừa nhìn vừa bút ký, dùng bút lông chim đặc chế thấm mực nước viết lên vở.

Đối với luyện khí, trừ vật chất tài liệu các loại, vận số, thiên phú thực lực và lịch duyệt đều không thể thiếu đối với Luyện Khí Sư.

Luyện khí cũng có thể được xưng tụng là ma thuật, khác hệ đá năng lượng, khác độ lửa, thậm chí khác lời dẫn cũng có thể luyện chế ra bảo khí chức năng khác nhau, ngay cả một bảo khí đồng thời có thể có nhiều loại chức năng thuộc tính, thí dụ như thuộc tính công kích, thuộc tính phòng ngự, thuộc tính phụ trợ vân vân. Trước đó bọn họ gặp Thượng Nhan, trong tay cầm đúng là pháp bảo công kích hệ lôi, pháp khí công kích hệ lôi uy lực lớn tỷ lệ thành công lại cực thấp, pháp khí kia được xưng tụng là một kiệt tác.

Luyện Khí Sư cao cấp có thể khắc thần trí của mình ở lên vật phẩm, dùng lực tinh thần luyện chế ra hình dáng mình muốn, còn có thể chỉ ra người sử dụng.

Lăng Hạ nhìn đến vui vẻ, ở trung học hẳn học hóa tốt nhất, thích nhất là làm thí nghiệm. Nhìn những chất khác nhau đặt trong dụng cụ xảy ra phản ứng khác nhau, hẳn sẽ cảm thấy vui vẻ tự đáy lòng. Lên đại học vì không học hóa mà là học lập trình nên vẫn luôn lấy làm tiếc. Hẳn cảm thấy luyện khí thật ra có mấy phần tương tự với làm thí nghiệm hóa học.

Mãi cho đến khi chân trời sáng lên, bên ngoài vang lên tiếng chuông quen thuộc, Lăng Hạ mới sực tỉnh mình vậy mà đã đọc suốt đêm.

Hình tượng người đeo mặt nạ bất tri bất giác tăng lên N điểm trong lòng hẳn. Hẳn biểu hiện ngăn ngừa trong vòng ba canh giờ mà đối phương đã có thể đoán được chính xác phương diện thích hợp để hẳn phát triển, so với mấy lão già chỉ dựa vào khảo nghiệm quyết định càng đáng tin hơn nhiều, hoàn toàn được xưng tụng là tài vì thầy dạy.

Hẳn xoa xoa mắt cay cay của mình, đuổi người một cái hoạt động cổ cứng ngắc một chút, sau đó cất sách cùng bút ký vào, rửa mặt rồi ăn điểm tâm đơn giản lại đi xối đất cho linh thảo.

Mấy ngày nay đương nhiên hẳn không lặp lại công việc khô khan máy móc dùng thể lực ở chỗ này, nhìn lâu suy nghĩ nhiều, thường thường thăm dò đọc sách, nghiên cứu chức năng các linh thảo trồng ở Nghênh Tiên Các, phương thức trồng trọt hiểu tám > chín không thiếu mười rồi. Nhưng mà, linh thảo nơi này chỉ chiếm một góc trong sách mà thôi, những loại khác hẳn còn phải tìm cơ hội tìm hiểu.

Nghe nói linh thảo tốt nhất Phái Thiếu Dương không ở Nghênh Tiên Các mà là ở chỗ một tiên bối dị năng cao cấp hệ mộc tên là Mộc Thanh Hà, Lăng Hạ quyết định sau này có cơ hội nhất định phải đến nơi đó quan sát học tập một phen.

Nếu như tương lai trở thành một tên Luyện Khí Sư hoặc là dị năng tu giả hệ một nổi danh, vậy thì không sợ kéo chân hai đứa bé kia rồi. Ha ha, hai đứa trẻ có thể nắm tay nhau tiểu ngạo thiên hạ, hẳn a, dù ở sau lưng làm Luyện Khí Sư trông trọt, làm Luyện Đan Sư cũng được, chỉ cần đem đồ hẳn làm bán đi lấy tiền là có thể kiến tạo một đế quốc!

Trong lòng Lăng Hạ có một người chống nạnh cười lớn. Hẳn càng nghĩ càng vui vẻ, suốt đêm không ngủ nhưng không một mối chút nào.

Kỳ hạn ba ngày đến rất nhanh, Lăng Hạ mang theo quyển sách kia tới bờ sông tìm được tuyết viêm thú, mang cho A Ly một con gà lá sen.

Một người một thú ba ngày không gặp thấy, A Ly vậy nhiên hiềm thấy lần đầu tiên không ăn gấp, mà là rất dè dặt nhảy lên bả vai Lăng Hạ, thân mật cọ xát trên mặt hắn. Lăng Hạ rất kích động, địa vị hắn trong lòng A Ly rốt cuộc cũng vượt qua đùi gà rồi !

A Ly ăn no liền khôi phục nguyên hình lần nữa ——ma thú tuyết viêm kiện trắng trắng như tuyết mang theo Lăng Hạ rất nhanh tới chỗ người đeo mặt nạ.

Lần này người đeo mặt nạ nằm trên nóc nhà phơi nắng, trước đó Lăng Hạ đều dựa vào ấn tượng đơn bạc trong sách, bây giờ thế mà lại thật tâm thực lòng sùng bái bội phục. Hắn biết người đeo mặt nạ chán ghét lễ phép phức tạp, liền đứng vững cười nói: “Quyển sách này đệ tử đã học xong rồi, tiền bối viết thật tốt!”

Người đeo mặt nạ nghe giọng hắn thành khẩn, lập tức dương dương hả hê ngồi xếp bằng: “Đương nhiên! Năm đó ta được gọi là. Khụ khụ, vậy liền kiểm tra ngươi một chút.”

Lăng Hạ đang ngóng tai nghe người đeo mặt nạ tự nói thân phận, thấy hắn dối lời không khỏi có chút thất vọng. Trong sách người đeo mặt nạ này cũng chỉ hở ra một lần như vậy, sư phụ Tống Tiểu Hồ trước trước sau sau có năm người, vị sư phụ vỡ lòng thứ nhất trong truyện lại không được miêu tả quá nhiều. Hắn chỉ suy đoán người đeo mặt nạ là tiền bối phái Thiếu Dương, dù sao địa bàn người đeo mặt nạ cũng ở tại Phái Thiếu Dương này.

Hắn còn tưởng rằng người đeo mặt nạ sẽ hỏi nội dung trong sách, ai dè đối phương lại trực tiếp lôi mấy linh thạch trong đồng lộn xộn ở không gian đặt chồng chất trên bàn.

Người đeo mặt nạ cười nói: “Nếu ngươi nói xem xong rồi, vậy tới phân biệt những thứ này là đá năng lượng thuộc tính gì đi, có thể lấy cái nào luyện khí chung.”

Khảo sát liền khó khăn, đừng nói Lăng Hạ mới đọc ba ngày, đá năng lượng ghi lại trong sách dù nhớ nhưng muốn phân biệt hết được thì học một năm rưỡi nữa cũng khó mà làm đạt được.

Lăng Hạ chỉ hơi hơi sững sờ, lập tức cẩn thận kiểm tra, hắn rất lạc quan, làm hết sức là được.

Rất nhanh, trước tiên hắn xác định bốn khối đá năng lượng lượm ra ngoài, nhất nhất giới thiệu lai lịch của bọn nó:

“Khối này là Hỏa Vân Thạch, linh thạch hệ hỏa cấp hai; khối kia là Thổ Hỉ thạch, linh thạch hệ thổ cấp một.” Lăng Hạ cẩn thận nhất nhất nói. Sau đó dựa vào trí nhớ mơ hồ lựa ra năm sáu khối linh thạch, theo biện pháp phân biệt trong sách làm trắc nghiệm phán đoán đơn giản, chỉ là, đến cuối cùng vẫn còn hơn phân nửa hắn không có cách nào phán đoán.

May mà người đeo mặt nạ không phê bình, chỉ cười nói: “Đã rất tốt. Như vậy ngươi nói một chút, những tảng đá ngươi chọn ra này lại thể kết hợp với những thứ nào để luyện khí?”

Lăng Hạ cẩn thận đem hai khối đá đặt chung một chỗ cười nói: “Khối đá năng lượng hệ nước cấp hai này nếu như bỏ vào Lưu Ly thạch thuộc tính ôn hòa có thể luyện chế thành là pháp khí phụ trợ Dị Năng Giả hệ nước.”

Bởi vì Ngự Chi Tuyết thuộc hệ nước, hắn lại muốn tự mình chế gì đó cho Ngự Chi Tuyết nên nhìn mấy khối đá năng lượng hệ nước nhiều mấy lần, trí nhớ khắc sâu hơn.

Người đeo mặt nạ nhàn nhã nằm trở về lần nữa: “Ừ, đáp không sai, nếu như thế, ngươi liền thử luyện một chút đi.”

Lăng Hạ kinh ngạc không thôi: “Bây giờ?”

Bây giờ hắn mới nhập môn, nói là Luyện Khí Sư cấp thấp cũng không đáng, lại không có nửa phần lực Tinh Thần, chỉ có thể dựa vào độ lửa cùng pháp bảo luyện khí. Nhưng không có kinh nghiệm nhỏ tí tẹo nào, làm sao động thủ? Phải biết, bình thường Luyện Khí Sư thu nhận đệ tử ít nhất phải làm việc vặt hai ba năm.

Người đeo mặt nạ liếc hẳn một cái lần nữa nhắm mắt lại, lắc chân nói: “Căn phòng thứ ba bên trái để những vật kiện luyện khí thời niên thiếu ta dùng, ngươi cứ cầm đi—— kỹ năng luyện giả, tự mình suy nghĩ đi!”

Lăng Hạ còn chưa hồi xong nghi ngờ, phía dưới đã có vết nứt quen thuộc nuốt hẳn xuống. Hắn bắt đầu đi, lắc đầu một cái, vị sư phụ này không sợ mình lãng phí đá năng lượng quý báu của hắn sao. Phải biết, có vài nguyên thạch tài liệu giá cao cũng mua không được .

Hắn mở căn phòng kia ra, bên trong quả nhiên đồ đầy sách cùng dụng cụ, tài liệu liên quan đến luyện khí, hẳn có thể tìm ra hai loại luyện thạch trong ngăn kéo. Hai chủng loại đá này mặc dù không tính là quý báu, nhưng muốn mình mua đoán chừng cũng phải tiêu hết nửa năm tiền lương.

Nội tâm Lăng Hạ sướng vãi, nhìn như vậy, người đeo mặt nạ thật là một vị sư phụ khảng khái hào phóng a!

Hắn cẩn thận đo sức nặng hai tảng đá một chút, thỉnh thoảng lật sách luyện khí, theo tỷ lệ trong sách giới thiệu dùng dao cắt đi phần thừa, sau đó đặt trong lò luyện khí, cẩn thận để lửa nhỏ, theo phương thức ghi lại trong sách từ từ gia tăng.

Chỉ là, một lần ba lượt đều thất bại, thứ luyện ra không chỉ không có hình dáng còn bị hủy đến nhìn không rõ diện mạo, cầm trong tay đen thui lù một cục giống như rác rưởi.

Lăng Hạ vây quanh lò luyện khí nửa ngày nóng đến mồ hôi chảy đầm đìa.

Người đeo mặt nạ bước chân thông thả đi vào, thở dài nói: “Thật là quá ngu! Luyện khí cũng giống như nấu ăn, cầm thực đơn chẳng qua chỉ cho có lệ mà thôi, nếu muốn sửa cũ thành mới, làm từng bước sao có thể thành.”

Hắn tùy ý dùng ngón tay bốc lên hai khối đá, ném một vào lò luyện khí, nhắm mắt lại dùng lực Tinh Thần phân giải năng lượng hai khối linh thạch , sau đó dung lại một chỗ, còn loại trừ tạp chất một chút xíu.

Đợi đến khi vật trong suốt giống Lưu Ly được lấy ra, Lăng Hạ dường như nhìn đến ngôi người, bởi vì thật sự là quá đẹp!

Người đeo mặt nạ không để ý lắm ném nó vào trong góc, cười nói: “Hiểu chưa?”

Phí của trời a! Lăng Hạ đau lòng nhìn pháp khí hệ thủy thành đồ bỏ kia một chút, gật gật đầu nói: “Hơi hiểu —— nhưng mà đệ tử chưa có lực Tinh Thần a.”

24. Q.1 - Chương 24

Ở Dị Giới này, mặc dù không phải ai cũng có nguyên tố dị năng, nhưng lực lượng tinh thần người người đều có thể tu luyện ra được, cái này cũng có quan hệ với thiên tư cá nhân, tính tình, cố gắng vân vân.

Nói như vậy, người có ý chí càng kiên định, tu hành lực tinh thần càng dễ tiến bộ. Mà tu vi lực tinh thần đạt tới trình độ nhất định, không chỉ có thể dùng để phụ trợ luyện khí, luyện đan các loại tu hành, thậm chí còn có thể tạo sức mạnh công kích.

Người đeo mặt nạ gật đầu một cái: “Điều này cũng đúng, người Phái Thiếu Dương luôn kỳ thị đệ tử cấp thấp, không ngờ bộ phận trụ cột nhất còn không truyền thụ. Như vậy chúng ta tiến hành tu tập lực tinh thần trước.”

Người thế giới này tu lực tinh thần có hai loại chính, Tiên Thiên cùng Hậu thiên. Người tư chất tốt, đến mười hai mười ba là có thể tự giác tỉnh lực tinh thần, người tư chất bình thường có thể nhờ cao thủ giúp kích phát nguyên tố tinh thần bên trong thân thể, sau đó chăm chỉ tu luyện là đủ.

Người đeo mặt nạ để tay lên đầu Lăng Hạ, một cỗ khí nhu hòa hết sức thuần chính theo tay của hắn bao phủ lên đầu Lăng Hạ, hẳn lên tiếng chỉ đạo Lăng Hạ, như thế nào kích thích năng lượng trong đầu tới thuận theo cổ tức này.

Lăng Hạ nhắm mắt lại, theo lời người đeo mặt nạ, tưởng tượng thấy lực lượng trong đầu có thể ngưng kết thành hình. Trước mắt hắn là một vùng tăm tối, nhưng dần dần, có cái gì đó tỏa sáng như đom đóm lóe ra.

Trong lòng hân vui mừng, biết đây chính là nguyên tố tinh thần, vì vậy kiên nhẫn trong thức hải gom mảnh vụn ánh sáng yếu ớt kia lại, từng điểm từng điểm, từ từ hội tụ thành một đốm sáng, giống sao trôi nổi bồng bềnh giữa không trung, hết sức mỹ lệ mê người.

Lúc Lăng Hạ mở mắt chỉ cảm thấy tinh thần sáng láng, đầu óc cũng hết sức rõ ràng tỉnh táo. Người đeo mặt nạ không biết từ lúc nào đã thu tay lại, nằm ở trên ghế trúc rồi.

“Tiền bối, vậy ta thử lần nữa một chút.” Lăng Hạ nhao nhao muốn thử lần nữa cầm lên hai khối đá năng lượng.

Người đeo mặt nạ phe phẩy cái ghế cười nói: “Nào có dễ dàng như vậy? Bây giờ trời đã sáng rồi, ngươi trở về đi thôi, gần tối trở lại.”

Trời đã sáng? Lăng Hạ cả kinh, thời gian đã qua bao lâu? Phải biết, người đeo mặt nạ khống chế thời gian bên trong không gian của hắn so với thời gian ở thế giới chân thật là 10-1 a! Như vậy hắn ở nơi này mấy ngày rồi? Ý thức được điều này, bụng hắn nhất thời đói kêu to mấy tiếng.

Lăng Hạ ngượng ngùng nhìn người đeo mặt nạ một chút, gật gật đầu nói: “Ừ, vậy ta về trước.”

Tu hành lực tinh thần khác với tu hành khác, ở bất kỳ trường hợp nào cũng có thể tiến hành. Lúc Lăng Hạ làm việc tay chân thử ngưng tụ lực tinh thần lên linh thảo, nguyên nhân có lẽ là do trong lòng hắn tác dụng, cảm thấy linh thảo được rót lực tinh thần nhìn tươi tốt hơn một chút.

Hắn không biết, bởi vì hắn thuộc hệ mộc, cũng không khống chế chia tách lực tinh thần và năng lượng nguyên tố, cho nên lực tinh thần ít nhiều mang theo chút năng lượng hệ mộc, mà nguyên tố hệ mộc chính là thứ thực vật thích nhất.

Như vậy, vừa làm việc tay chân vừa tu hành, Lăng Hạ mệt mỏi rất nhanh. Hắn xoa xoa huyệt thái dương, nhìn đáng dấp, mới đầu tu hành lực tinh thần trong thức hải tương đối khá.

Dĩ nhiên, có lực tinh thần cũng không phải lập tức có thể luyện chế thành công. Mấy ngày Lăng Hạ đều ở chỗ người đeo mặt nạ học tập luyện khí, cũng không biết hao phí bao nhiêu linh thạch, rốt cuộc thành công luyện ra một pháp khí hệ nước. Chỉ là, trên vách pháp khí có vấn đề tạp chất, độ trong suốt cùng độ dung hợp linh thạch xa xa không bì kịp người đeo mặt nạ tiện tay làm.

Mặc dù như thế Lăng Hạ vẫn rất vui mừng, tuy vậy, pháp khí này trên thị trường cũng có thể bán 100 sơ cấp tiền năng lượng, sơ cấp dị năng tu giả dùng loại pháp khí phụ trợ tu vi không gì thích hợp hơn.

Người đeo mặt nạ khẽ vuốt cằm, coi như đồng ý thành quả cố gắng của Lăng Hạ. Mặc dù Lăng Hạ biết hắn ghét lễ tiết, lúc này vẫn kim lòng không được làm một đại lễ.

Mỗi người thầy đều là ân nhân trong cuộc đời, người đeo mặt nạ không chút nào giấu giếm dốc túi truyền thụ, lễ tiết gầy còm của mình há có thể báo lại sao?

Người đeo mặt nạ hơi nhíu lông mày, nhưng giãn ra rất nhanh.

Lăng Hạ ngồi dậy cười nói: “Tiền bối, ta đem nó đi bán, nhất định mang về cho người một vò rượu ngon.”

Thật ra thì hắn cũng biết, tiền mình bán kém rất nhiều tiền mua đá năng lượng luyện chế, nhưng hắn cũng chân tâm thật ý muốn báo đáp vị tiền bối Vô Danh trước mặt này.

Trong lòng hắn dĩ nhiên có nhiều nghi ngờ với người đối diện, người đeo mặt nạ chưa từng rời ngọn núi này, thậm chí cũng không để A Ly rời đi, có phải có chuyện gì khó nói nên lời hay không?

Nghe Lăng Hạ nói như thế, ánh mắt người đeo mặt nạ ngược lại sáng lên: “Tiểu tử ngươi tốt nhất phải cố gắng lên, ta thích rượu giá thị trường 5000 tiền năng lượng.”

“ ”

Như vậy, vừa tu hành lực tinh thần, vừa học tập luyện khí, hai tuần lễ sau Lăng Hạ đã liên tiếp luyện chế thành công năm thành phẩm rồi, hai kiện hệ nước, hai kiện hệ lửa, còn có một cái hệ kim.

Trong đó bốn cái giám định đều là pháp khí cấp một, một món khác hệ kim là cấp hai, đối với một tay mới học không tới hai tháng mà nói thành tích tương đối ưu tú rồi.

Dù sao, bình thường pháp khí cấp một cần đá năng lượng cấp hai, pháp khí cấp hai cần đá năng lượng cấp ba, cứ thế mà suy ra. Hắn có thể dùng đá năng lượng cấp hai luyện được hiệu quả gần như cấp hai, đã được xưng tụng là đỉnh vào 5% xác suất rồi. Chỉ là, mấy kiện này đưa cho hai đứa bé hắn vẫn cảm thấy không hài lòng, quyết định bán trước chờ làm ra thứ tốt hơn lại đưa qua.

Đến ngày nghỉ, vì không muốn người khác chú ý, Lăng Hạ đặc biệt thay y phục đệ tử cấp thấp Phái Thiếu Dương, mặc vào áo vải bình thường.

Thành Sùng Minh có một trường giao dịch rất lớn cho người tu hành, bên trong bán các loại đá năng lượng, linh thảo, pháp khí, phù chú vân vân, hấp dẫn không ít đệ tử môn phái nhỏ cùng tán tu tới nơi này giao dịch.

Lăng Hạ cũng không vội vã bán những pháp khí kia, trước tiên vòng quanh thị trường quan sát một vòng, có người bán pháp khí không tinh thuần bằng hắn luyện nhưng yết giá so với hắn tưởng tượng cao hơn. Hắn nhìn giá tiền nhất nhất ghi vào lòng, tìm được quản lý thanh toán năm tiền năng lượng tìm quầy hàng, lấy năm pháp khí ra xếp hết lên, rất nhanh có người tu hành tiến tới hỏi giá.

Lăng Hạ yết giá cũng vừa phải, có người tu hành thấy hắn nhỏ người lại ăn mặc bình thường, liền cố ý chơi xấu đề thấp giá tiền. Lăng Hạ học đại học cũng buôn bán qua, dùng ngữ điệu không nhanh không chậm phản bác lại, đến trưa vậy mà đã bán được ba cái, thu hoạch 320 tiền năng lượng sơ cấp.

Nhiều tiền năng lượng như vậy để chung một chỗ, không nói đến nặng, thể tích cũng quá gai mắt rồi. Lăng Hạ nhân lúc đi ăn cơm nghỉ ngơi mua một cái túi đựng đồ có không gian dung lượng cấp thấp nhất, khoảng một thước vuông, tốn 150 tiền năng lượng, đau lòng nhe răng.

Túi đựng đồ cũng có thể luyện chế, hơn nữa giá tiền định ra theo không gian trữ vật. Không gian càng lớn, tài liệu luyện chế càng trân quý, hơn nữa tỷ lệ thành công ngược lại thấp gấp mấy lần, cho nên giá tiền cũng lên theo vài lần. Nhưng mà túi đựng đồ hắn mua này là đề giai nhất, đoán chừng tiền vốn chưa tới 20 tiền năng lượng đấy.

Lăng Hạ quyết định, sau này nhất định phải luyện ra túi đựng đồ có dung lượng không gian nghịch thiên! Giống như người đeo mặt nạ, Ngự Chi Tuyết và Tổng Tiểu Hồ vậy, Dị Năng Giả không gian dù sao cũng là số ít trong số ít, quả thực là vạn dặm không có một, phần lớn người tu hành đều cần túi đựng đồ. Nếu hắn có thể luyện ra không gian 100 thước vuông trở lên, vậy không phải kiếm tiền đến chết?

Hắn đang vui sướng hài lòng tưởng tượng, một đôi tay thon dài đẹp mắt đột nhiên cầm lên pháp khí cấp hai duy nhất trước mặt hắn. Lăng Hạ biết khách tới cửa, vội vàng lộ ra khuôn mặt tươi cười chào đón, chỉ là, hắn vừa ngẩng đầu, nhất thời ngẩn ngơ, bởi vì tướng mạo thiếu niên cầm pháp khí lên tuần nhã chỉ mới mười lăm mười sáu tuổi, bên cạnh còn đi một cô nương trắng trẻo tám tuổi dễ thương.

(Đầm Cơ: AAAAAAAAAAAAA!!!! Nhân vật này đã xuất hiện rồi aaaaaaaa!!! Tuy rằng thiếu niên này xuất hiện không nhiều nhưng mỗi khi xuất hiện đều sẽ làm cuộc đời của vật hi sinh Lăng Hạ rẽ sang một bước ngoặt khác ~ Có thể nói là người gián tiếp/ trực tiếp làm Lăng Hạ rời xa Chi Tuyết cũng như mang Lăng Hạ về bên Chi Tuyết!

P/S: Hồng phải nam phụ đầu nha)

Thiếu niên đưa pháp khí nhắm ngay mặt trời nhìn một chút, lại nghiêng tai lắng nghe tiếng gió thổi qua lúc pháp khí phát ra. Lăng Hạ nhìn thấy động tác của hắn không khỏi cũng có chút khẩn trương, thiếu niên này là người trong nghề!

Bây giờ hắn phân biệt pháp khí còn cần đến công cụ đặc biệt để phân biệt, mà Luyện Khí Sư có mười năm kinh nghiệm trở lên có thể dùng lỗ tai, mắt để phân biệt pháp khí.

Thiếu niên ngẩng đầu nhìn hắn một cái lẩm bẩm nói: “Ừ, đúng là dùng Hư Linh thạch cấp hai, thêm vào còn có ngải thạch, dùng lực tinh thần dung hợp rất tốt, nhưng nhìn ra được người luyện khí là tay mới. . . . Những pháp khí này đều là người luyện sao?” Hắn nói hoài nghi quan sát Lăng Hạ, nhìn cách hắn ăn mặc không giống là thể gia đệ tử.

Nếu nói thật, nhìn tuổi của thiếu niên này vậy thì thật đúng là nhân tài khó được!

Lăng Hạ sững sờ, bây giờ hắn quyết định muốn giữ lại thực lực, cộng thêm hắn cũng không biết nhiều về thân phận thiếu niên kia, vì vậy lắc lắc đầu nói: “Không phải, những thứ này đều là gia huynh luyện chế, bây giờ huynh ấy đang tu hành ở Phái Thiếu Dương.”

Tiểu cô nương bên người hắn nghe vậy bĩu môi: “Thật là lãng phí! luyện khí Phái Thiếu Dương nơi nào sánh được Thư Nguyên Cốc chúng ta?”

Thư Nguyên Cốc? Nghe tên, Lăng Hạ nhất thời sửng sốt.

Đúng, liên quan đến kịch tình, tài nghệ luyện khí Thư Nguyên Cốc tiếng tăm lừng lẫy cả Dị Giới. Trong hậu cung nhân vật chính có một em gái thuộc Thư Nguyên Cốc, bản thân nàng cũng là cao thủ luyện khí.

Nghe được lời nói của tiểu cô nương, thiếu niên thấp giọng trách mắng: “Thủy Linh, không được nói vậy!”

Nơi này dù sao cũng là thành Sùng Minh địa bàn Phái Thiếu Dương, để người có lòng nghe, không nói chính xác sẽ gọi lên một vài sóng gió không đáng. Các phái đều là có nhân tài, Thư Nguyên Cốc bọn họ đương nhiên cũng không ngoại lệ. Hắn nhìn thiếu niên ôn nhã bán pháp khí một cái, lúc này mới phát hiện đối phương đang ngăn người.

Đúng, Lăng Hạ đang ngăn người.

Hắn không hiểu, tại sao nhân vật chính hậu cung cứ hai tới ba lấy hình thái lolli hiện ra trước mặt mình. Quá vỡ hình tượng mà!

Đúng, em gái luyện khí đó, chính là Thủy Linh.

Mà trong sách em gái xinh đẹp đó, bây giờ so với Phong Lạc, Thủy Vũ còn non nớt hơn.

Lăng Hạ nhận thấy ánh mắt chăm chú của thiếu niên đang nhìn mình lập tức hồi hồn, đứng lên cười nói: “Tại hạ Lăng Hạ, xin hỏi huynh đài xưng hô như thế nào?”

Thiếu niên lễ phép nói: “Tại hạ Thủy Nguyệt, nhìn ra lệnh huynh luyện pháp khí mặc dù còn chút chưa đủ nhưng đã có rất nhiều điểm tốt. Nếu như lệnh huynh rảnh rỗi, hôm nào có thể đến Thư Nguyên Cốc chúng ta thảo luận một phen, tại hạ nhất định tri vô bất ngôn*.”

(* Hễ biết liền nói)

Lời này nói ra tương đối khiêm tốn, dù sao Thư Nguyên Cốc là thế giới bài danh thành lớn luyện khí số một số hai, thế nhưng hắn lại hạ tư thái nói với một người xa lạ hai chữ ” thảo luận “.

Lăng Hạ giật mình, kết giao với Thủy Nguyệt người bạn này đích xác rất không tệ. Lúc hắn hạ xong một cái lễ mới cười nói: “Nếu như thế, ta thay gia huynh cảm ơn trước, ngày khác nhất định tới cửa bái phỏng!”

25. Q.1 - Chương 25

Thủy Nguyệt lễ phép chấp tay cáo biệt, Lăng Hạ đứng lên đưa mắt nhìn hai huynh muội rời đi. Có thể được người trong nghề khẳng định, trong lòng hắn rất hưng phấn. Đợi đến xế chiều, các pháp khí khác rút cuộc cũng bán hết, cái cấp hai kia bán được 300 tiền năng lượng giá tốt. Trừ tiền đã tiêu hết, trong túi đựng đồ bây giờ còn cỡ 600 tiền năng lượng sơ cấp.

Phải biết, bây giờ hắn khổ cực làm lụng một tháng, mỗi tháng cũng chỉ được 80 tiền năng lượng, chính là 800 nhân dân tệ. Lăng Hạ sờ sờ túi đựng đồ, trong lòng hơi xúc động.

Người đeo mặt nạ nói thích nhất là rượu 3000 tiền năng lượng một vò, Lăng Hạ cũng biết hắn nói đùa. Ở Dị Giới này, rượu ngon nhất có thể dùng tiền thảo linh quả sản xuất, căn bản là vô giá .

Hắn hỏi người ta đi tới trang bán rượu ngon nhất, nhân dịp trời chưa tối nhanh nhanh chạy đến. Tiểu nhị nhiệt tâm giới thiệu không ít, Lăng Hạ cẩn thận chọn hồi lâu, cuối cùng chọn một ít vò Lê Hoa bạch mát lạnh ngọt ngào, tốn 500 tiền năng lượng.

Mặc dù không phải rượu ngon nhất, nhưng cũng là một chút tâm ý của hắn cảm tạ ân sư. Đi ngang qua tiệm gà quay lại mua cho tuyết viêm hai con gà lá sen.

Sắc trời không còn sớm, nhanh đuổi chậm đuổi, cuối cùng lúc trời chưa tối sầm cũng về đến Nghênh Tiên Các.

Đệ tử giữ cửa thấy hấn trở lại, xa xa liền kêu lên: “Lăng sư đệ, xế chiều hôm nay triệu tập chúng ta họp khẩn cấp, nói mấy ngày gần đây có khách quý tới, chúng ta phải chịu trách nhiệm quét dọn bố trí chỗ ở của khách quý, người nhanh Quảng sư thúc hỏi một chút đi.”

Ngự Chi Tuyệt và Tống Tiểu Hổ trước sau cũng tới tìm Lăng Hạ hai lần, những đệ tử kia thấy bọn họ đều là đệ tử thân truyền của Chương môn, mặt ngoài đương nhiên hết sức khách khí với Lăng Hạ. Mấy đệ tử lúc trước bắt nạt Lăng Hạ còn có chút tâm thần thấp thỏm, sau thấy Lăng Hạ đối với ai cũng hòa hòa khí khí không hề cao ngạo cũng không mang thù, dần dần đều yên tâm, bây giờ trên dưới Nghênh Tiên Các mặc kệ trong lòng mọi người nghĩ như thế nào, xem ra quan hệ với hấn cũng không tệ.

Lăng Hạ liền cười với hấn: “Ừ, đa tạ sư huynh nhắc nhở, ta sẽ đi.”

Quảng Húc Tử thấy Lăng Hạ về chậm cũng không trách cứ gì, mà là hòa ái nói: “Lăng Hạ, lần này người phải vất vả rồi. Người và Viên Huy đều có long hổ lực, chuyện này nếu để người khác làm, thời gian cấp bách sợ sẽ trễ nãi. Yên tâm, tháng này khẳng định tăng tiền phụ cấp cho người cùng Viên Huy.”

Khỏe miệng Lăng Hạ nhượng lên một chút nói: “Sư thúc không cần khách khí như thế, có chuyện xin cứ việc phân phó thôi.”

Mặc dù hấn chán ghét công phu biến sắc mặt của Quảng Húc Tử, nhưng bây giờ làm việc dưới trướng người ta, dù như thế nào cũng phải cho lãnh đạo mặt mũi.

Nghe Quảng Húc Tử nói chuyện, thì ra là bố trí hội sở nghênh tân. Dù sao, khách quý tới a, ở đại sảnh phải bố trí một chút linh thảo dị mộc của Nghênh Tiên Các, có một loại linh thụ đang mùa nở hoa, nhưng loại linh mộc này chất gỗ rất cứng, bây giờ nhân thủ không đủ, liền phái bọn họ những đệ tử sức lớn đi bố trí loại Kiêu Mộc này.

Lăng Hạ gật đầu một cái: “Ừ, ngày mai ta cùng Viên sư huynh đi.”

Quảng Húc Tử nghe vậy liền thở phào nhẹ nhõm, lần trước y bị Ngự Chi Tuyệt dọa sợ hết hồn, về sau thấy Lăng Hạ liền nhớ lại mũi bang bèn nhón kinh khủng kia, trong lòng rất không được tự nhiên. Quảng Húc Tử lại miễn cưỡng nói mấy lời nói suông, ví dụ như “Lúc đề cử đệ tử đến chỗ XX tiên bối nhất định sẽ ưu tiên người” “Người rất có tiền đồ, làm tốt nhất định có thể trở thành đệ tử cao cấp” vân vân....

Xác định không có chuyện gì khác, Lăng Hạ yên tâm đi tìm người đeo mặt nạ. Vò rượu và gà quay đều ở trong túi đựng đồ của hấn, gà quay vẫn còn nóng.

Người đeo mặt nạ thấy rượu hết sức vui mừng, lập tức cười ha ha giờ lên uống một hớp hết sức hào phóng. Vì mang theo mặt cụ không tiện lắm, hấn liền hơi dời mặt nạ lên trên lộ da thịt trắng nõn như ngọc trên mặt cùng cái cằm cong đẹp đẽ.

Lăng Hạ len lén liếc qua, mặc dù da người đeo mặt nạ trắng bệch như tuyết, nhưng vẫn nhìn ra được đó là một mỹ nam tử.

Thật đúng là lừa bịp a, cao nhân nhất định phải thiên hô vạn hoán mới xuất hiện, đã vậy còn ôm tỷ bà che nửa mặt, không sợ bịt kín rôm nổi lên à. A Ly tham ăn ăn đến ngon lành, ăn no liền nằm, vừa lòng híp mát.

Lăng Hạ cười nói: “Tiền bối, vậy ta đi luyện khí tiếp.”

Người đeo mặt nạ nửa nằm ôm vò rượu, không để ý lắm phát phát tay, miệng lẩm nhẩm dường như đang hát tiểu khúc nào đó.

Tối nay mục tiêu của Lăng Hạ là luyện chế ra bảo khí tốt nhất cho tới bây giờ. Không chỉ có chức năng, bề ngoài cũng phải xinh đẹp!

Hấn thuần thục bỏ mấy loại tài liệu vào trong lò, sau đó đặt chút ít linh mộc phụ trợ xuống phía dưới, đợi đến khi tài liệu trong lò bắt đầu tan mới dùng lực tinh thần phân giải.

Từ Ngự Chi Tuyết đưa ngọc trầm ình có thể thấy được nó thích những thứ tinh mỹ. Nghĩ đến nhân vật phản diện đại nhân hoa lệ tà mị trong truyện, khóe miệng Lăng Hạ giật giật. Tác giả thích nhân vật phản diện đến chừng nào a, mỗi lần nhân vật phản diện ra sân đều phải dùng hơn nửa chương để diễn tả bộ dáng hoa lệ, trang sức hoa lệ cùng đội ngũ đội hình hoa lệ của hắn.

Trước khi luyện chế hắc đã nghĩ xong, muốn làm pháp khí thành hình trang sức, để đeo trên người.

Các loại tài liệu bên trong lò bắt đầu chính hợp, Lăng Hạ hội tụ lực tinh thần dùng thần thức nắm trong tay, kiên nhẫn loại trừ từng chút tạp chất ra ngoài, đồ trang sức dần dần lộ ra một ít hình dáng, từ từ ngưng kết thành hình.

Rốt cuộc lúc ngừng lại, Lăng Hạ đã mồ hôi đầm đìa, bởi vì tiêu hao quá nhiều lực tinh thần, huyết thái dương co rút đau đớn không dứt. Nhưng hắn không để ý lau mồ hôi, lấy trang sức đó ra khỏi lò luyện khí trước.

Trang sức quả nhiên hết sức xinh đẹp, to bằng nửa bàn tay lớn, màu sắc mỹ lệ như phi thúy. Người thế giới này không có cảm tình, kiểu dáng do Lăng Hạ tham khảo hình rồng, toàn thân giản lược, chi tiết cũng được xử lý rất tinh tế.

Hắn trải nghiệm thử tính năng một chút, kết quả rất hài lòng, lại là cấp hai! Hơn nữa trừ thuộc tính phụ trợ, còn có thuộc tính phòng ngự, có thể chia sẻ năng lượng nguyên tố công kích 20% cho người khác dùng.

Người đeo mặt nạ đã thiêm thiếp ngủ rồi, nhìn thấy mặt Lăng Hạ trắng bệch liền cau mày nói: “Mọi việc lượng sức mà làm, dùng sức quá độ ngược lại sẽ tổn hại tu hành.”

Lăng Hạ ngượng ngùng nở nụ cười, giơ trang sức lên nói: “Tiền bối, người xem.”

Người đeo mặt nạ nhận lấy trang sức chơi một chút: “Độ dung hợp đá năng lượng rất cao, phụ trợ có thể nói là không tồi. Ủ, đừng nói là người muốn tặng cho tiểu cô nương nào nên mới dụng tâm như vậy chứ?”

Một câu tiếp theo dẫn theo mấy phần ranh mãnh.

“ Là đệ đệ.” Lăng Hạ có chút im lặng.

Bởi vì tiêu hao lực tinh thần quá độ, người đeo mặt nạ lệnh hắn nghỉ ngơi một ngày rồi trở lại luyện khí, Lăng Hạ đồng ý. Cách một ngày, hắn lại luyện thành công cho Tống Tiểu Hồ một cái dây nhỏ phòng ngự thuộc tính hệ lửa, vừa hay có thể kết hợp với mặt dây chuyền hình tia chớp kia, thành phẩm mặc dù không bằng đồ trang sức của Ngự Chi Tuyết nhưng cũng rất tốt rồi.

Đồng thời, bọn họ cũng phải bận rộn bố trí đại sảnh cùng vườn hoa . Lăng Hạ không cảm thấy hứng thú với khách quý, hắn vui mừng là sảnh lớn gần núi Khô Mộc, hắn muốn đi tìm hai đứa bé kia sẽ thuận tiện rất nhiều.

Nhân buổi trưa lúc nghỉ ngơi, Lăng Hạ đi tìm bọn họ, quả nhiên, Ngự Chi Tuyết vẫn ngây ngô ở trường luyện võ, Tống Tiểu Hồ lại cùng Phong Lạc ra ngoài thi hành nhiệm vụ nên không ở đây.

Lăng Hạ không vào được, liền nhờ người gọi Ngự Chi Tuyết. Lúc Ngự Chi Tuyết đi ra trán mang theo mồ hôi, mặc dù biểu hiện trên mặt rất dè dặt, hiển nhiên cũng rất vui mừng vì Lăng Hạ đến thăm nó.

Lăng Hạ cười hì hì xem tiểu hài tử này một chút, môi hồng răng trắng tóc đen như mực, thật đúng là đẹp mắt làm người ta nghĩ cách bắt cóc. Ngự Chi Tuyết bị hắn nhìn đến bối rối, cá giận nói: “Hôm nay sao người lại kỳ quái thế? Nhìn ta làm gì?”

Lăng Hạ mở lòng bàn tay ra, để lộ trang sức hình rồng: “Cho đệ.”

Mắt Ngự Chi Tuyết rõ ràng sáng rực lên, mặt ửng đỏ rất nhanh: “Hừ, ta không nói người tặng quà cho ta.” Mặc dù nói như vậy, nó lại lấy trang sức đó đeo lên đai lưng rất nhanh, động tác mang theo mấy phần cẩn thận, vui sướng vốn không che giấu được.

Lăng Hạ liền cong mắt: “Đây là ta luyện chế, A Tuyết thích không?”

Nghe vậy, Ngự Chi Tuyết sững sốt một chút, nó kích thích một chút năng lượng nguyên tố, quả nhiên trông thấy trang sức này có phản ứng tương ứng. Nó kinh nghi nhìn Lăng Hạ: “Sao ngươi biết luyện khí?”

Lăng Hạ gật gật đầu nói: “Gần đây ta đi theo một vị tiền bối học tập luyện khí, vừa mới tiến bộ được một chút, về sau nhất định sẽ luyện cho đệ thứ tốt hơn.”

Sắc mặt Ngự Chi Tuyết liền âm trầm, nếu Lăng Hạ có thể làm ra pháp khí tinh thuần như vậy hẳn là đi theo người khác học tập không chỉ dăm ba ngày, hẳn vậy mà luôn gặt mình.

Lăng Hạ nhìn một cái liền biết tiểu hài tử này đang suy nghĩ lung tung, tranh thủ thời gian giải thích: “Ta và vị tiền bối kia vô tình quen biết thôi, hẳn ẩn cư ở sau núi không thích bị quấy rầy. Đệ cũng biết ta ngốc mà, tu hành với vị tiền bối kia chưa chắc đã có tiến bộ nên nghĩ lúc thành công mới nói cho các đệ vui mừng.”

Ngự Chi Tuyết trong truyện nhảy cảm đa nghi là nguyên nhân chủ yếu khiến hắn trở thành nhân vật phản diện, cho nên Lăng Hạ không muốn gây ra bất kỳ hiềm khích nào với hài tử này.

Quả nhiên nói như thế sắc mặt Ngự Chi Tuyết mới hơi bớt giận, nó cũng nhớ hai lần đến thăm đều phát hiện Lăng Hạ đang đọc sách luyện khí. Nó ngẩng đầu lên nhanh chóng nhìn Lăng Hạ một cái, kinh ngạc phát hiện đối phương hình như lại gầy hơn so với ấn tượng của mình một chút.

Ngự Chi Tuyết nhíu mày: “Ngươi cần gì ngày ngày khổ cực như vậy? Ta thấy những trong Phái Thiếu Dương luyện, có đệ tử luyện khí một hai năm còn không luyện chế tốt như ngươi. Hay là ngươi chuyển đến ở với ta, nơi này dụng cụ, sách nếu tốt hơn Nghênh Tiên Các nhiều, ta còn có thể giúp ngươi tìm tài liệu đá năng lượng. Trong môn phái có tiền bối luyện khí rất tốt, ta cũng có thể giúp ngươi hỏi thăm một chút.”

Nó không chút nghĩ ngợi nói xong đoạn này, mặt liền hơi nóng lên. Nó vẫn không quen chung sống với người khác, nhưng nếu là Lăng Hạ, đại khái là không ghét.

Lăng Hạ nhanh chóng khoát khoát tay cười nói: “Không cần đâu, vị tiền bối kia dạy tốt vô cùng, không phải đệ nói bọn họ học thời gian dài cũng không bằng ta sao?”

Hắn thấy Ngự Chi Tuyết cau mày như cũ, suy nghĩ một chút liền cười nói: “Vậy một tháng nữa đi, một tháng sau ta chuyển tới đây có được không?” Theo kịch tình, người đeo mặt nạ còn ở chỗ này chừng một tháng.

Vừa nghe Lăng Hạ nói như thế, Ngự Chi Tuyết khó có được nở nụ cười: “Ừ, tốt.” Lăng Hạ không nhịn được đưa tay sờ sờ đỉnh đầu của nó, tóc tiểu hài tử này sờ giống như tơ lụa hơi lạnh bóng loáng thật thoải mái

Cáo biệt Ngự Chi Tuyết rồi, Lăng Hạ tiếp tục tới vườn hoa bố trí Hoa Mộc với những đệ tử khác, khi hắn đi ngang qua nghe hai đệ tử nói chuyện, mặt trong nháy mắt thay đổi trắng bệch.

Hắn hơi không khống chế được vọt tới, cũng quên hành lễ: “Các ngươi mới vừa nói ai tới?”

Một đệ tử áo đen kỳ lạ nhìn hắn một cái nói: ” Thành chủ thành Vân Tiêu Thụy Thiên Thành, còn có đương gia Thượng gia Thượng Khai.”

Lăng Hạ trái tim thỉnh thoảng cuồng loạn, lòng bàn tay tất cả đều là mồ hôi. Chuyện cách hơn hai tháng, trong khoảng thời gian này hắn bận rộn, thỉnh thoảng cũng sẽ nghĩ đến, nếu mọi người Thành Vân Tiêu không tiếp tục quay lại tìm Thượng Nhan, nói không chính xác sẽ đi nơi khác tìm —— có lẽ Thượng Nhan ở Thành Vân Tiêu và gia tộc hắn cũng không tính là đệ tử quan trọng gì.

Hiển nhiên, bây giờ chứng minh loại ý tưởng trốn tránh của mình ngây thơ bao nhiêu!

Kịch tình bắt đầu a

~

26. Q.1 - Chương 26

Ý niệm đầu tiên của Lăng Hạ chính là mang theo hai đứa trẻ chạy trốn, nhưng như thế có thực tế không? Bây giờ Tổng Tiểu Hồ đã ra ngoài thi hành nhiệm vụ không ở đây, hơn nữa chạy đi còn khiến người hoài nghi hơn.

Ở thế giới này không nhất định chỉ có một sư phụ, một người tu hành chỉ cần được sự đồng ý của sư môn có thể lấy mấy người lợi hại hơn làm sư phụ, nhưng nếu như không được cho phép mà trốn đi sẽ bị xem là phản bội sư môn, chính phái nhân sĩ đều phỉ nhổ.

Trong lòng hắn có một khối đá lớn đè ép nặng trĩu, nhưng một mặt lại an ủi mình, thời đại này không có gì để kiểm nghiệm dấu vân tay, đối phương thậm chí còn không tìm được thi thể của Thượng Nhan.

An ủi mình như vậy, Lăng Hạ dần bình tĩnh trở lại, theo đệ tử khác ở Nghênh Tiên Các thu dọn đồ đạc trở về. Bây giờ hắn rất lo lắng cho Ngự Chi Tuyết, đứa nhỏ này rõ ràng không biết tin tức này a.

Lăng Hạ phán đoán chính xác, bây giờ Ngự Chi Tuyết một chút cũng không biết khách nhân sắp tới là ai.

Thật ra thì tính khí cùng thiên phú của Ngự Chi Tuyết đã quyết định chuyện chúng đệ tử ghen ghét nó rồi.

Chiêu kiếm mình luyện không được thì tiểu tử này đều dễ dàng học được, mình cố gắng thật lâu mới đạt tới tài nghệ khí tu thì đối phương lại dễ dàng vượt qua, ngay cả Sư Phụ luôn luôn nghiêm cẩn ít nói có khi cũng tán thưởng không che dấu đệ tử này.

Cộng thêm Ngự Chi Tuyết mắt cao hơn đầu, đối với mọi người đều thỉnh thoảng qua loa gọi một câu sư huynh, quả thật cao ngạo lỗ mũi hướng lên trời! Không tôn trọng huynh trưởng chút nào!

Trong lúc vô tình, Ngự Chi Tuyết đã bốn bề thụ địch ở Phái Thiếu Dương này rồi. Không phải nó không phát hiện, dù sao những người đó đối đãi với nó như thế nào, nó tuyệt không quan tâm.

Bị mọi người ngoài sáng trong tối bài xích như vậy, tin tức của Ngự Chi Tuyết rất bế tắc, mà nó cũng không để ý tới mấy chuyện này, nên một chút tin tức cũng không biết, không chút để ý đi theo sau lưng một đám sư huynh đệ đến tiếp đãi khách quý.

Cho nên lúc Ngự Chi Tuyết nhìn thấy ma thú tả mã cùng thân ảnh màu hồng đào giống như đã từng quen biết, phản ứng đầu tiên chính là nhú mày. Nó không yếu ớt giống như Lăng Hạ nghĩ, nhìn thấy mọi người Thành Vân Tiêu lần nữa, đặc biệt là Thủy Vũ, trong lòng không hề có khiếp ý, chỉ có cảm giác chán ghét.

Thủy Vũ đã lâu không gặp Ngự Chi Tuyết, trong lòng không biết nhớ bao nhiêu lần, xa xa nhìn thấy nó ánh mắt liền sáng rỡ, khuôn mặt nhỏ nhắn nóng lên.

Trong khoảng thời gian này vì cuộc sống thường ngày an ổn khó có được nên vóc dáng Ngự Chi Tuyết cao hơn, ngũ quan càng thêm tinh xảo, mặc dù tuổi còn quá nhỏ nhưng ở trong một đám đệ tử cũng dễ thấy.

Thủy Vũ lưu loát nhảy xuống tả mã để một đệ tử cấp thấp dắt nó đi ăn, nàng giơ đầu kêu Phong Thúc Minh một tiếng “Phong bá bá” xong, liền không kịp chờ đợi đi tới, ngơ ngác nhìn Ngự Chi Tuyết nói: “Chi Tuyết, huynh còn nhớ ta không?”

Ngự Chi Tuyết lạnh nhạt chuyển tầm mắt qua nơi khác, không thèm nhìn nàng.

Phong Thúc Minh nhìn đệ tử của mình làm nữ nhi bảo bối của Thụy Thiên Thành nhăn mặt, trong lòng cũng thầm dễ chịu, càng thích Ngự Chi Tuyết.

Thực lực thành Sùng Minh bọn họ không lớn như thành Vân Tiêu, là đồng minh thân cận nhưng cũng âm thầm bất hòa. Lần trước mời người thành Vân Tiêu tới tham gia đại hội thu chiêu đệ tử của thành Sùng Minh bọn họ, đối phương vậy mà chỉ phái đệ tử đệ nhị tới đây! Thật sự là rất miệt thị thành Sùng Minh Phái Thiếu Dương. Huống chi dưới sự nỗ lực của hắn, thực lực thành Sùng Minh đã không thể so sánh nổi với trước kia rồi.

Trước mặt của mọi người bị nhục, Thủy Vũ không khỏi tức giận. Nếu là khác người, trừ nàng và mấy sư huynh, nàng nhất định sẽ lập tức bỏ quãng roi ra. Nhưng nếu là Ngự Chi Tuyết, trong lòng nàng lại vừa tức vừa ngọt, nhìn thấy hắn trong lòng liền vui mừng. Nàng mím môi nhìn Ngự Chi Tuyết, một bộ uất ức.

Mọi người thành Vân Tiêu đến cũng rất nhanh, bởi vì Thành chủ lên đường, mọi người cũng không có giống trống khua chiêng, tất cả đều giản lược, đương gia Thượng gia, cha Thượng Nhan – Thượng Khai cũng ở bên trong.

Phong Thúc Minh vội vàng chấp tay hàn huyên mấy câu với đối phương, Thúy Thiên Thành là trung niên nam tử hết sức khôi ngô, mang theo khí thế áp bức hơi hơi gập đầu một cái, càng làm Phong Thúc Minh bất mãn trong lòng.

Hắn âm thầm đề cao cảnh giác, Thúy Thiên Thành rất ít khi tới Thành Sùng Minh, trong thư đối phương chỉ nói đơn giản mấy câu, loáng thoáng nói về chuyện lần đầu có đệ tử mất tích.

Phong Thúc Minh không thừa nhận Thúy Thiên Thành sẽ vì lý do đơn giản như vậy mà đến đây, thành Vân Tiêu mặc dù mạnh nhưng hàng năm đều phải mua một lượng lớn linh thảo cùng linh thạch hệ nước từ bọn họ. Hắn không nghĩ đối phương sẽ vì một đệ tử nho nhỏ mà trả đại giá.

Mọi người dọc theo đường đi nói cười riu rít, đến đại sảnh, Phong Thúc Minh lập tức ra lệnh cho đệ tử thủ hạ đưa tới các loại thức ăn tửu tịch được làm tỉ mỉ, vì khách tể trần.

Đi theo Phong Thúc Minh là mấy trưởng bối cùng môn hạ đệ tử có kinh nghiệm đãi khách phong phú, Ngự Chi Tuyết cùng tân đệ tử chỉ đi một chút liền lui xuống.

Thủy Vũ nhìn bóng lưng Ngự Chi Tuyết, nhãn châu xoay động nhỏ giọng nói: “Phụ thân, ta ra ngoài một chút.”

Thúy Thiên Thành sớm nghe nhị đệ tử Mạc Đãi nói nữ nhi bảo bối của hắn mê luyện một đệ tử sơn dã không có danh tiếng gì. Hắn thấy ánh mắt Thủy Vũ vẫn luôn dính vào người Ngự Chi Tuyết, cũng vụng trộm chú ý Ngự Chi Tuyết một thời gian rất lâu, thấy nó đích xác là tư chất phi phàm thể gian khó tìm cũng không ngần trở Thủy Vũ.

Rượu tới uống chưa đủ đô, Thượng Khai đột nhiên đứng dậy, lo lắng trùng trùng nói: “Khuyến tử mất tích ở quý địa hơn mấy tháng rồi, mẫu thân hắn ở nhà ưu tư thành tật, lần trước Phong trưởng môn một mình gánh chịu trách nhiệm, nói sẽ có câu trả lời thuyết phục, không biết đã phát hiện đầu mối hay chưa?”

Thượng Nhan là con trai một của hắn, hắn luôn luôn nuông chiều, cho tới bây giờ còn không nỡ đánh chửi một câu, chính điều này dưỡng thành tật xấu ương ngạnh bốc đồng của hắn, việc tu hành càng thêm không nửa phần thành tích. Hắn cùng với Thúy Thiên Thành luôn luôn giao hảo, liền đưa Thượng Nhan qua, nào biết đi theo Thúy Thiên Thành chưa tới nửa năm lại xảy ra chuyện như vậy!

Phong Thúc Minh không biến sắc để ly rượu xuống, rầu rĩ nói: “Nhắc tới xác thực kỳ lạ, đệ tử môn hạ của ta có dò hỏi qua, xác nhận lệnh công tử không hề rời thành Sùng Minh, nhưng hôm nay vẫn không được nửa điểm đầu mối. Địa điểm tỷ thí ngày đó ở rừng Vạn Thú, bên trong có cấm khu nguy hiểm khác thường, nếu lệnh công tử không cẩn thận ngộ nhập, vậy coi như. Ừ, ta nghĩ chắc không đến mức đó. Dù sao lệnh công tử cùng các sư huynh đệ khác thân mật khăng khít, đột nhiên tách ra, đây cũng kỳ lạ, không biết Thúy huynh có đầu mối gì không?”

Hắn lời nói này cực kỳ xảo diệu, xác thực, mọi người thành Vân Tiêu là khách quý tới, dĩ nhiên địa phương hoạt động có hạn định. Nhưng Thượng Nhan vô cớ biến mất, ngay cả sư huynh đệ thân cận nhất cũng không biết, nếu tự mình xông vào cấm khu gặp nguy hiểm, vậy thì không oán được Phái Thiếu Dương bọn họ rồi. Huống chi hắn – một nhân sĩ phái khác vô cớ đến cấm khu của người ta, càng rất rất không nên.

Thúy Thiên Thành đắm chiêu nói: “Ừ, ta đã hỏi Mạc Đãi, Thượng Nhan hôm đó đích xác là đi ra ngoài một mình. Thượng huynh cũng đừng quá mức sốt ruột, tin chắc đứa nhỏ này cát nhân thiên tướng, nhất định không có việc gì.”

Hắn dừng một chút, lại nói: “Phong huynh đệ chớ trách ta đường đột, lần này thật ra ta có mời người ở Thủy gia Thư Nguyên Cốc đến giúp đỡ.”

“Thủy gia?” Phong Thúc Minh sửng sốt. Luyện khí thể gia Thủy gia ở đại lục này không ai không biết không người không hiểu, Thủy gia trong lịch sử xuất hiện qua không ít thiên tài, cũng có rơi sa vào ma đạo, nghe nói từng trải luyện chế ra không ít pháp khí quý dị khiến nhân sĩ chính phái khinh thường.

Nhưng những thứ đồ này rốt cuộc tồn tại không tồn tại, không có ai có thể xác nhận, dù sao cũng không còn ai dám đi chất vấn đại gia tộc này tiếng tăm lừng lẫy này.

Thúy Thiên Thành cười nói: “Đúng vậy, đoán chừng bọn họ sắp đến rồi.”

Đúng lúc này, rất nhanh có đệ tử đi vào thông truyền, nói là người Thủy gia đã đến.

Một thiếu niên thanh nhã cùng một nữ đồng tám tuổi đi vào, thi lễ với mọi người đang ngồi một cái: “Chào các vị sư tôn.” Hai người này chính là huynh muội Thủy Nguyệt, Thủy Linh trước đó Lăng Hạ có duyên gặp mặt một lần.

Ngự Chi Tuyết ra khỏi đại điện liền quyết định đến trường luyện võ, nhưng nó mới đi không xa liền nghe phía sau có tiếng bước chân vội vàng cùng giọng nói trong trẻo thuộc về con gái: “Chi Tuyết, chờ ta một chút!”

Nghe giọng nói này, chân mày Ngự Chi Tuyết liền nhíu. Nó đứng vững hờ hững xoay người nói: “Người đi theo ta làm gì?”

Thủy Vũ bị nó hỏi cứng họng, một hồi lâu mới mặt đỏ giẫm chân: “Ta không phải cố ý đi theo huynh! Sao huynh luôn không để ý tới ta?”

Nàng tinh mắt nhìn thấy trang sức màu phi thủy trên đai lưng Ngự Chi Tuyết, trong lòng rất thích, lại hỏi: “Trang sức này ai làm vậy? Thật là đẹp.”

Ngự Chi Tuyết tránh bàn tay nàng duỗi ra, lạnh nhạt nói: “Ta rất bận.” Nó nói xong liền xoay người.

Nhìn Ngự Chi Tuyết cẩn thận giữ gìn, Thủy Vũ nhớ tới nữ nhi Phong Thúc Minh Phong Lạc, nhất thời nổi lòng nghi ngờ. Nàng thấy Phong Lạc và Ngự Chi Tuyết đứng chung một chỗ, các sư huynh khác đều tán dương nữ nhi Phong Chuông môn tự nhiên thanh thảo, chẳng lẽ trang sức ấy là do Phong Lạc đưa? Dĩ nhiên, nàng hoàn toàn quên luôn bên cạnh Ngự Chi Tuyết còn có tên gốc đầu con nhím hay cười.

Trong lòng Thủy Vũ ghen ghét, lập tức ngăn Ngự Chi Tuyết: “Huynh nói rõ ràng, vật này không phải là người khác đưa?”

Ngự Chi Tuyết cảm thấy nàng không thể hiểu được, không nhịn được nói: “Cái này có quan hệ gì đến người? Tránh ra.”

Thủy Vũ liền khẳng định, càng thêm tức giận, chợt rút roi ra quăng tới chỗ Ngự Chi Tuyết. Ngự Chi Tuyết không ngờ nàng đột nhiên tập kích, trang sức cư nhiên bị nàng cuốn đi, đưa tay nắm lấy đã quá chậm.

“Đưa cho ta!” Ngự Chi Tuyết sợ nàng làm hư, giọng nói bất giác lộ ra một cổ lạnh lạnh tức giận, tay không tự chủ đặt lên linh mộc kiếm.

Thủy Vũ bị ánh mắt hung ác kia làm cả kinh ngẩn ngơ, nhưng rất nhanh lấy lại tinh thần cắn răng nói: “Ta không đưa! Vật này có gì tốt? Nhà ta tùy tiện chọn một cái cũng tốt hơn cái này gấp trăm lần.” Nàng nói, tay nắm trang sức làm bộ muốn ném tới nơi xa trên núi giả.

Nếu là pháp khí, dĩ nhiên không giống bề ngoài yếu ớt như vậy, nhưng Ngự Chi Tuyết đã quên mất điểm này. Nó thuần thân một cái xuất ngay bên người Thủy Vũ, đoạt lấy trang sức trong tay nàng, tiện tay đẩy nàng ngã nhào xuống đất.

Mới vừa rồi dưới tình thế cấp bách trên tay Ngự Chi Tuyết bao trùm năng lượng hệ nước, tay phải Thủy Vũ cầm đồ bị cắt thành mấy vết máu đầm dề. Nàng khó có thể tin ngã xuống đất giờ tay nhìn Ngự Chi Tuyết, nước mắt đảo quanh hốc mắt, bờ môi run rẩy: “Huynh...huynh.”

Nàng từ nhỏ được người người dụ dỗ, một câu nặng lời cũng chưa nghe qua, nào có chịu qua uất ức như thế? Huống chi nơi này không tính là yên lặng, có người nghe tiếng nhìn lại, ánh mắt cũng mang theo khác thường, Thủy Vũ càng cảm thấy phải xấu hổ không chịu nổi.

27. Q.1 - Chương 27

Ngự Chi Tuyệt hồ hững nhìn nàng một cái, đưa tay rút kiếm bổ tảng đá bên cạnh ra làm hai nửa, cười lạnh nói: “Lần sau không được viện dẫn lễ này nữa, nếu không chó trách kiếm của ta vô tình.”

Thủy Vũ ngơ ngác nhìn bóng lưng nó, vết thương nóng hừng hực đau dữ dội, rốt cuộc không chế không được ngồi dưới đất “Oa oa” khóc lớn.

Có người nhận ra nàng là đại tiểu thư thành Vân Tiêu, nhanh chóng chạy tới đỡ, lại bị Thủy Vũ hung ác đẩy sang một bên. Một hồi lâu sau nàng mới nhận được lệ từ từ đứng lên.

Chuyện này rất nhanh bị người truyền đến đại sảnh, Phong Thúc Minh cau mày nghe đệ tử rả tai truyền lời, nhất thời nét mặt có chút xấu hổ, may mà hai người Thủy gia đang đi bố trí pháp trận truy tung, lúc này không ở đây.

Thúy Thiên Thành nói: “Phong Chương môn, không phải là có tin tức gì chứ?”

Phong Thúc Minh ho hai tiếng hời hợt nói: “Không phải, chỉ là vừa rồi ái nữ của huynh cùng một tiểu đồ của ta tranh cãi với nhau, dường như làm đến rùm beng.”

Thúy Thiên Thành cười ha hả: “Vũ nhi không phải là người dễ ăn thiệt thòi, con nít thôi, để ý đến bọn chúng làm gì?”

Nhưng con gái người bị thua thiệt. Phong Thúc Minh oán thầm nói.

Quả nhiên qua chốc lát, Thủy Vũ rưng rưng nước mắt trở lại, trên bàn tay mịn màng là những vết thương dữ tợn không ngừng nhỏ máu, vết máu lấm tẩm làm ướt áo hồng đào. Đừng nói Thúy Thiên Thành nhìn liền nổi giận phùng phùng, những sư huynh đệ kia của Thủy Vũ cũng đều kinh ngạc bắt đầu ồn ào lộn xộn vừa bôi thuốc cho Thủy Vũ vừa hỏi thăm. Thủy Vũ nức nở một hồi lâu mới dứt quãng nói, chỉ nói bị Ngự Chi Tuyệt quào trầy tay, không nói nguyên nhân. Đám đệ tử thành Vân Tiêu vừa nghe càng thêm tức giận không chịu nổi.

Rất nhanh, Ngự Chi Tuyệt bị kêu tới, Phong Thúc Minh lệnh nó quỳ xuống đất. Ngự Chi Tuyệt cắn răng thẳng lưng quỳ, môi vẫn quật cường mân thành một đường, kiêu ngạo tựa như con báo.

Thủy Vũ vốn muốn để Ngự Chi Tuyệt biết mình không phải dễ bắt nạt như vậy, để nó không nên coi thường mình, nhưng lúc này lại sợ phụ thân nặng tay với nó, vội vàng kéo kéo ống tay áo Thúy Thiên Thành. Thúy Thiên Thành coi như không biết, chỉ cười nói: “Phong huynh, huynh xem chuyện này nên xử lý thế nào?”

Trong lòng Phong Thúc Minh đương nhiên che chở cho đệ tử của mình, liền cười nói: “Như vậy đi, ta để Chi Tuyệt xin lỗi Vũ nhi, phạt nó cấm túc ở đình sau núi suy nghĩ một tháng không cho phép ra ngoài, vậy được chứ?”

Thủy Vũ vừa nghe liền nóng nảy, nàng khó lắm mới tới được một chuyến, phạt Ngự Chi Tuyệt ở trong đình suy nghĩ, trong khoảng thời gian này chẳng phải là càng không gặp được?

Thúy Thiên Thành biết ý nàng, nhưng hắn cũng nhìn ra tiểu tử kia không thềm để ý tới nữ nhi bảo bối của mình, lòng cũng muốn tách hai người ra, liền nói: “Ừ, như thế rất tốt.”

Mặt Ngự Chi Tuyệt không chút thay đổi đứng lên hành lễ, lạnh nhạt nói: “Thúy sư muội, thật xin lỗi.”

Tuy nói xin lỗi nhưng ánh mắt của nó lại nhìn bên cạnh, căn bản không nhìn Thủy Vũ, hơn nữa nói xong cũng theo đệ tử dẫn đường rời đi.

Thủy Vũ vừa đau lòng vừa tức giận, trực tiếp ôm cái tay bánh chưng đi tới phòng khách, Thúy Thiên Thành cũng không để ý nàng. Những chuyện nhỏ nhặt này đương nhiên hắn sẽ không để trong lòng, dù sao chuyện máu chót bây giờ không phải cái này.

Rất nhanh có truyền tin phù truyền đến nói pháp trận đã bố trí xong xuôi.

Thủy Nguyệt mang bộ pháp khí được đặt tên là “Truy Hồn”, dựa vào quần áo người cần tìm truy ra tung tích người này. Cần ba người trở lên cùng thao tác hoàn thành, ba người tu vi càng cao, phạm vi cảm giác cũng càng rộng.

Đợi đến lúc hai vị Chứng môn đến, Thủy Nguyệt căn kê giới thiệu phương pháp sử dụng cho bọn họ, ra trận dĩ nhiên là Phong Thúc Minh, Thượng Khai cùng Thúy Thiên Thành.

Đặt quần áo Thượng Nhan vào giữa pháp khí, tất cả ba người rót lực tinh thần vào pháp khí, cảnh vật mấy trăm dặm trong nháy mắt như ảo ảnh hiện ra ngay trước mắt, cho đến khi cảnh vật bất động trên một chỗ bùn đất trống rỗng, nơi đó không một bóng người.

“Nhan nhi!” Thượng Khai trợn to hai mắt phát ra một tiếng rên rỉ, dẫn đầu thu hồi tay hướng nhanh tới mục tiêu.

Phong Thúc Minh cùng Thúy Thiên Thành nhìn nhau cũng dễ dàng nhận thấy, Thượng Nhan đã không còn trên nhân thế rồi.

Lúc đoàn người vội vàng chạy tới thì tay Thượng Khai đã run run đào Thượng Nhan lên. Nhiều ngày như vậy, thi thể đã sớm bắt đầu rửa nát, tỏa ra mùi hôi thối, mọi người hoặc không đành lòng ghé mắt, hoặc ngừng thở hơi nhú chân mày.

“Là ai giết chết Nhan nhi của ta? Là ai?” Thượng Khai trợn tròn mắt, ôm thân thể Thượng Nhan cắn răng nghiêng lợi nói, “Là ai ác độc như vậy? Ta muốn chặt hẳn thành trăm mảnh!”

Thế giới này người tu hành không mấy để ý đến sinh mạng luân thường, phụ tử tình thân so với người phạm còn lạnh nhạt hơn, nhưng nhìn thi thể mình nuôi lớn biến thành một đồng thịt thối, Thượng Khai đau lòng muốn bất tỉnh.

Thúy Thiên Thành giống như không ngửi thấy mùi hôi thối, nhích tới gần bị thương nói: “Thượng huynh nén bi thương, bây giờ quan trọng nhất là tra rõ người nào đã xuống tay với Nhan nhi. Nơi này còn có mấy vật phẩm, ta nhận ra được là túi đựng đồ của Nhan nhi, thanh Tiểu Đao kia. Hoa văn có chút quen mắt.”

Phong Thúc Minh nghe vậy đi tới nhú mày nói: “Xác thực. Chẳng lẽ là vật của Thánh Nữ Phong?”

Lời này vừa nói ra, tất cả mọi người đều kinh ngạc, dù sao người của Thánh Nữ Phong ẩn cư đã lâu, ở Địa Giới này an phận một góc, hưởng chi bọn họ và Thánh Nữ Phong cách một vùng biển, xa nhau gần vạn dặm, Thượng Nhan làm sao chọc tới người của Thánh Nữ Phong?

Phong Thúc Minh lại nói: “Ngày đó khu vực này ta chọn làm nơi để đệ tử thi đấu, người ngoài không được vào trong, Thượng sư diệt sao lại ở nơi này?”

Thúy Thiên Thành e sợ hấn hoài nghi mình, cũng phụ họa cảm thán: “Xem ra tất cả chỉ có thể chờ tìm được hung thủ kia mới biết được.”

Thủy Nguyệt nhìn Thượng Khai bị thương, không nhịn được tiến lên thì lễ một cái nói: “Thượng tiên bối không cần khổ sở, pháp khí này được đặt tên là ‘ Truy Hồn ’, chức năng đương nhiên không chỉ giới hạn ở điểm này mà thôi. Đệ tử có thể tìm ra người cuối cùng tiếp xúc với Thượng sư đệ. Chỉ cần người nọ không cách đây hơn trăm dặm, sẽ có phản ứng.”

Loại chức năng nghịch thiên này thực tế đã bỏ xa chánh đạo rồi, nhưng hấn nhìn Thượng Khai đau lòng như thế, không nhịn được nói ra. Dĩ nhiên, còn có một phần từ lòng riêng, hấn cũng muốn biết pháp khí hấn luyện chế hai năm đến tột cùng mạnh đến mức nào!

Đợi đến lúc pháp khí được khởi động, ba dòng lực tinh thần được rót vào thi thể Thượng Nhan, thi thể nằm thẳng dưới đất vậy mà lại động!

Khi ánh mắt rửa nát một nửa của thi thể đột nhiên mở ra nhắm ngay một vị nữ đệ tử, nữ đệ tử kia hoa dung thất sắc, sợ đến thiếu chút nữa kêu thất thanh, không khỏi lui về phía sau mấy bước. Trong lòng những đệ tử khác cũng phát run. Thủy Linh lại không sợ chút nào, chỉ một mắt sừng bái nhìn ca ca mình.

Thủy Nguyệt nhắm mắt lại niệm pháp chú: “Oan hồn này, ai là người cuối cùng chạm vào người, xin hãy tìm ra.”

Khuôn mặt của hấn trang trọng nghiêm trang, lông mi buông xuống, giống như thuật mình đang thi triển không phải là cấm thuật chính phái phỉ nhổ, mà là trị liệu thuật thần thánh quang minh.

Trong lòng hai vị Chưởng môn cũng không khỏi kinh ngạc, loại triệu hoán thuật này bọn họ mới nghe lần đầu, quả nhiên truyền thuyết Thủy gia là danh bất hư truyền!

Lực tinh thần khổng lồ được rót vào, tay phải cứng đờ của thi thể bắt đầu có động tác, vạch lên không trung hai chữ “Lăng Hạ”.

“Lăng Hạ! Lăng Hạ!” Thượng Khai trừng lớn mắt đỏ ngầu nhìn chữ viết thi thể vẽ ra trên không trung, cảm rằng nghiêng lợi thu tay lại, hận không thể ăn sống người này!

Hắn vừa dừng lại, pháp khí lập tức dừng vận hành, thi thể Thượng Nhan liền như cọc gỗ ngã ầm xuống.

Thủy Nguyệt khổng chế lực triệt tiêu, mở mắt ra nói: “Vây cũng chưa chắc, pháp khí này chỉ có thể khiến vong linh nói ra người cuối cùng động chạm đến hắn lưu lại lực tinh thần, người này chưa chắc đã là hung thủ.”

Trên đời pháp chú tương sanh tương khắc, dù là cấm thuật nghịch thiên cũng có phần cấm kỵ.

Dù sao dùng cấm thuật gọi vong linh đã làm thương tổn mạch máu, hơn nữa vì lúc chết vong linh phải chịu thống khổ nên trong lòng sinh ra sợ hãi, không thể nói thẳng tên người giết chết mình, chỉ có thể thông qua phù chú gián tiếp hướng dẫn lợi dụng sơ hở tìm ra hung thủ, hơn nữa vong linh phải biết tên của người nọ.

Hôm đó Lăng Hạ chôn Thượng Nhan, mặc dù hơi thở Thượng Nhan đã tiêu tán nhưng lực tinh thần lưu lại trên người có thể cảm ứng được, cũng nhớ rõ hơi thở của hắn.

Phong Thúc Minh cau mày nói: “Danh tự này không quen tai, Thượng huynh chó đau lòng, ta lập tức phái người đi thăm dò danh sách tất cả đệ tử! Lúc này hãy để Thượng sư diệt nhanh chóng văng sinh đi đi.”

Ở đại lục này, tu giả tử vong bình muốn chuyển sang kiếp khác trong lòng phải buông xuống tất cả thù hận, ghen tỵ, tâm tình tiêu cực. Hoặc do người khác đốt cháy thân thể của hắn, ép hắn văng sinh.

Thượng Khai cời trường bào trên người xuống đắp lên người Thượng Nhan, cuốn hắn lại. Tâm tình hắn trầm phù mấy phen, tiêu hao rất nhiều lực tinh thần nhưng mặt mũi không chút mỏi mệt, chỉ cần rằng nghiêng lợi nói: “Không tìm được người này, lòng ta khó yên! Ta muốn Nhan nhi nhìn kẻ thù chết trước mặt!”

Mọi người trở lại đại sảnh chờ, rất nhanh có đệ tử phòng kho cầm danh sách đi vào thấp thỏm bẩm báo: “Nghênh Tiên Các có một đệ tử tên là Lăng Hạ.”

Thượng Khai chợt đứng lên, một chưởng vỗ cái ghế chia năm xẻ bảy, đệ tử phía dưới vội vàng nói lại lần nữa.

Phong Thúc Minh khẽ nhíu mày, cất giọng nói: “Minh Tự, người cười băng vũ của ta, nhanh đem người này tới đây!”

Lúc này Lăng Hạ đang đọc sách trong phòng nhỏ của mình ở Nghênh Tiên Các, làm thế nào cũng xem không vào, mí mắt nháy liên tục. Bởi vì mấy ngày trước bố trí hội trường, Quảng Húc Tử sự chấp thuận ấy người bọn hắn nghỉ ngơi hai ngày.

Lúc hắn đang tâm phiền ý loạn, có người cho gọi hắn đến đại sảnh Nghênh Tiên Các. Lăng Hạ ngần ngừ để sách xuống, hít một hơi thật sâu, mặt mũi đã khôi phục lại vẻ bình lặng.

Đến đại sảnh, một đệ tử áo đen xa lạ lạnh lùng nhìn hắn, giống như nhìn một người chết, lòng Lăng Hạ không khỏi kinh hoảng. Hắn chưa tiến lên hành lễ hỏi, một sợi dây thừng từ lòng bàn tay đệ tử kia xuất hiện, trong nháy mắt trói chặt hắn lại.

Mấy người Quảng Húc Tử cũng ngây ngốc ngần ngừ, Quảng Húc Tử vội hỏi: “Sư huynh, Lăng Hạ ngày thường rất cẩn thận, lần này bố trí hội trường đã chọn họa gì chẳng?”

“Hắn gây họa há có thể so với những thứ này?” Đệ tử áo đen lật người cười ma thú băng vũ, tiện tay tóm Lăng Hạ trên tay, cười lạnh nói, “Lá gan của hắn thật quá lớn!”

28. Q.1 - Chương 28

Tốc độ băng vũ mặc dù không bị kịp tuyết viêm nhưng cũng cực nhanh. Lăng Hạ bị đệ tử kia xách ngược, đầu đau đớn từng trận, suy nghĩ cũng rất khó khăn. Bây giờ có vô số suy nghĩ xẹt qua, liên lạc với chuyện thành Vân Tiêu tới tìm người lần này, chắc là chuyện Thượng Nhan đã bị phát hiện rồi. Lòng hắn chợt co thắt một trận, như vậy, Ngự Chi Tuyết bây giờ làm thế nào?

Rất nhanh đến đại sảnh núi Khô Mộc, hắn bị người thô lỗ ném vào đại điện, chỉ là, dây thừng trên người dù được cởi ra nhưng những vết lằn trên cổ chân đều đã bầm tím.

Lăng Hạ nhếch nhác bò dậy, lúc này mới phát hiện phía trên có mấy ánh mắt ý tứ không rõ đang tụ lại trên người mình. Ngay cả khi hắn cố trấn định, lòng bàn tay vẫn không khỏi túa ra một vốc mồ hôi. Hắn dùng khước mắt quét một lần, phát hiện không có bóng dáng Ngự Chi Tuyết, trong lòng càng lo lắng.

Thủy Linh thấy hắn, không khỏi nhẹ nhàng "A" một tiếng. Thủy Nguyệt cũng kinh ngạc, lúc trước hắn rất có hảo cảm với thiếu niên ôn văn lễ độ phía dưới kia, không ngờ có thể gặp lại nhanh như vậy, còn là loại phương thức này.

Lăng Hạ điều chỉnh mình rất nhanh, thi lễ một cái nói: "Đệ tử Lăng Hạ, bái kiến Chuông môn sư tôn, các vị tiền bối."

Thượng Khai mắt đỏ như máu sắp phun ra lửa, năng lượng trên tay hội tụ thành hình, chỉ cần hắn vung lên là có thể chặt kẻ thù phía dưới ra làm trăm mảnh!

Thúy Thiên Thành nhẹ nhàng khoát khoát tay, ý bảo hắn bình tĩnh chờ nóng.

Phong Thúc Minh lạnh lùng nói: "Người có biết ta gọi ngươi đến vì chuyện gì?"

Lăng Hạ lắc đầu một cái: "Đệ tử không biết, kính xin Chuông môn sư tôn chỉ rõ."

Thượng Khai đã không kiềm chế được tức giận, vén y phục phủ trên người Thượng Nhan lên, lộ ra gương mặt nửa rửa nát biến thành hai động đen của hắn nhắm ngay Lăng Hạ, quát lên: "Người không biết? Nhan nhi của ta có phải là người giết hay không?!"

Ngay cả khi đã chuẩn bị tâm lý nhưng đột nhiên nhìn thấy gương mặt khủng bố như vậy, Lăng Hạ vẫn cả kinh lui về sau hai bước, trong nháy mắt sắc mặt trắng bệch như tờ giấy. Hắn nhìn ánh mắt Thượng Khai bị thương tức giận, đôi môi mấp máy mấy cái: "Ta...ta."

Đối mặt với phụ thân người chết, ngay cả khi Thượng Nhan không phải do hắn giết, trong lòng vẫn sinh ra cảm giác rất áy náy, những lời phủ nhận kia nói không ra miệng.

"Quỳ xuống!" trên người Phong Thúc Minh phát ra uy nghiêm, làm hai chân Lăng Hạ mềm nhũn không tự chủ được quỳ rạp xuống đất. Phong Thúc Minh là loại người nào, từ sắc mặt vừa rồi của Lăng Hạ đã có thể khẳng định trước đó Lăng Hạ nhất định đã gặp qua Thượng Nhan!

Lăng Hạ nằm trên mặt đất, dùng sức cắn môi, tim đập loạn như sấm. Hắn cố gắng trấn định mình, đầu óc nhanh chóng chuyển động.

Hôm đó Thượng Nhan theo đuôi bọn họ tiến vào khu tỷ thí cấm người khác phá đã phạm luật, bọn họ ra tay tự vệ, ở thế giới cường giả vì tôn này không gì là không hợp lý, huống chi Ngự Chi Tuyết còn là đệ tử Phong Thúc Minh yêu thích nhất.

Nhưng mặt khác, những quy tắc này chỉ nói mà thôi, đối với người có bối cảnh có thân phận, quy tắc này còn không bằng một đồng tiền năng lượng. Ngay cả khi Phong Thúc Minh một mực bảo vệ, nhưng nếu thành Vân Tiêu gây áp lực, chưa chắc sẽ không giao Ngự Chi Tuyết ra!

Có lẽ Ngự Chi Tuyết còn cơ hội ba phần sinh tồn, nhưng hắn vật hy sinh này, lần này nhất định phải hy sinh rồi! Dù nói thế nào, Phong Thúc Minh cũng phải cho thành Vân Tiêu một cái công đạo, mình, nhất định phải giao ra. Nếu như thế không bằng đánh cuộc một lần, ít nhất sẽ không liên lụy tới Ngự Chi Tuyết. Hơn nữa đứa nhỏ ngạo khí ngốc nghếch này nếu ở đây, sợ rằng kết quả càng hỏng bét!

Có lẽ mình nên trở về thôi, nhưng đứa bé kia. Hắn không muốn để nó bị tổn thương chút nào.

Hắn lại nâng đầu lên, vẻ mặt đã khôi phục bình tĩnh, cất cao giọng nói: “Khởi bẩm Chương môn, nếu như hỏi chuyện sư huynh Thượng Nhan thành Vân Tiêu, đệ tử ngược lại biết một hai, đệ tử không dám lừa Chương môn sư tôn.”

Thượng Khai quát lên: “Nói!”

Lăng Hạ nâng cao sống lưng trầm giọng nói: “Hôm đó đệ tử tới Thành Sùng Minh tham gia ghi danh từng có duyên gặp mặt hắn một lần ở bờ hồ ngoài thành, chuyện xảy ra một chút cũng không vui vẻ, chuyện này, sư huynh thành Vân Tiêu cũng chính mắt thấy.”

Hắn vừa nói thế, nhị đệ tử Thúy Thiên Thành Mạc Đãi lại nhớ ra, hôm đó hình như là Thượng Nhan tùy hứng, dùng pháp khí hệ lôi công kích một chiếc thuyền nhỏ bình thường, trên thuyền có người thiếu niên trước mắt cùng Ngự Chi Tuyệt. Mạc Đãi gật gật đầu nói: “Thật sự có chuyện này, nhưng chẳng lẽ người ghi hận trong lòng giết Thượng Nhan sư đệ?”

Lăng Hạ lạnh nhạt nhìn hắn một cái: “Vậy cũng không đến nỗi. Chỉ là, sau này nhập môn cuộc thi thứ hai, lúc ta đang tỷ thí ở trường đua, trong một sơn động nhỏ lại đụng phải Thượng Nhan sư huynh.”

Hắn nói tới chỗ này, thi lễ một cái nói: “Chương môn sư tôn, đệ tử đến nay vẫn thấy kỳ lạ, vì sao Thượng Nhan sư huynh lại xuất hiện trong rừng Vạn Thú? Hơn nữa hắn còn cải trang giả bộ thành đệ tử tỷ thí.”

Hắn hỏi như vậy, trên mặt Thúy Thiên Thành và Mạc Đãi cũng có chút lúng túng. Đầu Mạc Đãi chuyển một cái lại suy đoán ra bảy tám phần, nhất định là vì tiểu sư muội thích Ngự Chi Tuyệt! Cho nên Sư đệ tùy hứng khác thường này mới len lén vào muốn giết Ngự Chi Tuyệt, kết quả lại bị sát hại.

Nhưng chuyện này nếu nói ra, sợ rằng sẽ gây khúc mắc cho Thượng Khai và Thúy Thiên Thành, mình cũng sẽ bị sư phụ hung hăng trách phạt.

Hắn liền lên tiếng nói trước: “Lúc này nói đến thật xấu hổ, kính xin Phong sư thúc thứ tội. Thượng Sư đệ vẫn cảm thấy rất hứng thú với rừng Vạn Thú, muốn đi dò xét đến cùng, đệ tử cũng ngăn trở nhiều lần. Sau đoán chừng là đệ ấy tùy hứng len lén chạy vào.”

Trong lòng Phong Thúc Minh cười lạnh, mọi người thành Vân Tiêu thật sự quá không để Phái Thiếu Dương mình vào mắt!

Nhưng miệng hắn lại nói: “Điều này cũng không có gì, đứa trẻ nặng lòng hiếu kì, cũng khó tránh khỏi.” Trong lòng hắn tám tác lấy làm kỳ lạ, đệ tử phía dưới tuy nhỏ tuổi, đối mặt với áp lực vẫn trả lời đầu vào đầy, có lý có cứ, thật sự là khó có được.

Thượng Khai đã sớm nghe không nhin được, quát lên: “Nói điểm mấu chốt, Nhan nhi đến cùng có phải do người giết hay không?”

Lăng Hạ nhìn hắn một cái lại quay đầu nhìn Phong Thúc Minh nói: “Đệ tử vô dụng. Sau là vì nảy ra xung đột với Thượng sư huynh hai bên động thủ, cho nên chỉ có thể buộc tự vệ hoàn thủ. Đệ tử có long hổ lực, vô ý đánh trúng Thượng sư huynh, sau này trong lòng sợ hãi liền chôn Thượng Sư huynh xuống đất.”

Hắn cố ý cắt đi phần lớn chi tiết, lời này nói ra, mọi người sẽ cho rằng Thượng Nhan là do hắn giết chết.

Thượng Khai nhìn ánh mắt thành khẩn của hắn, liền tưởng đến tính tình con trai mình, ngược lại tin bảy tám phần, nhưng nhìn di cốt nhĩ tử một chút, trong lòng vẫn buồn giận khó chịu.

Phong Thúc Minh nghĩ tới một chuyện, lạnh lùng nói: “Cây đào kia thuộc về Thánh Nữ Phong, người ở đâu có được?”

Lăng Hạ sững sờ thản nhiên nói: “Đệ tử không biết lai lịch cây đào kia, cũng chưa bao giờ gặp người của Thánh Nữ Phong.” Ngự Chi Tuyệt không tính là người của Thánh Nữ Phong.

Hắn nói xong đứng lên, giơ tay phải lên nói: “Đệ tử nguyện ý phát Phệ Tâm nguyên rửa, vừa rồi những câu trên là thật, nếu có nửa câu nói láo, thiên địa không tha.”

Hắn thốt ra lời này, người người biến sắc tại chỗ. Phệ Tâm nguyên rửa là pháp chú phản phệ cao nhất, nếu như người thề có nửa câu nói ngoa sẽ lập tức hồn bay phách tán.

Phong Thúc Minh nói: “Người cũng biết kết quả của việc nói láo?”

Lăng Hạ gật đầu một cái, kiên định nói: “Những điều đệ tử nói là thật, có gì phải sợ?”

Lông mày Phong Thúc Minh nhướng lên: “Thúy sư huynh, nếu hấn nguyện ý thì, vậy liền để Mạc sư chất viết Phệ Tâm nguyên rửa để hấn đề huyết ấn, như thế nào?” Hấn nói như vậy, cũng là vì kiêng dè.

Thúy Thiên Thành gật đầu một cái, Mạc Đãi rất nhanh viết pháp chú, bắt Lăng Hạ lặp lại lời nói vừa rồi một lần nữa, sau đó đề xuống huyết ấn. Những người khác không nghe ra nhưng Mạc Đãi lại nghe được đầu mỗi cùng chỗ sơ hở từ lời Lăng Hạ, hình như muốn tự mình gánh chịu tất cả. Trong lòng hấn có chút động, ít nhất trước kia hấn chưa từng thấy qua người nào như vậy. Dù sao vạch trần đối với bản thân hấn cũng không... tốt lắm, nên cũng không nói một lời.

Lăng Hạ đề xuống huyết ấn, quả nhiên không có chút dấu hiệu phản phệ nào.

Thượng Khai biết nhi tử mình đuối lý, vẫn đứng lên, lớn tiếng với Phong Thúc Minh nói: “Phong Chương môn, người nói chuyện này nên xử trí thế nào?”

Phong Thúc Minh xem Lăng Hạ một chút, âm thầm thở dài, thiếu niên này là một nhân vật, nếu được bồi dưỡng, sau này rất có thể trở thành một nhân tài Phái Thiếu Dương, thật là đáng tiếc.

Dù sao, luôn luôn phải cho thành Vân Tiêu mấy phần mặt mũi.

Hấn chậm rãi đứng lên trầm giọng nói: “Nếu Lăng Hạ làm hại Thượng sư diệt vãng sinh, vậy liền một mạng đổi một mạng, giao Lăng Hạ cho Thượng huynh xử trí.”

Lăng Hạ nghe vậy hô hấp cứng lại, hồi lâu mới hít sâu một hơi cúi đầu: “Đệ tử lãnh phạt.”

Sá, để ông đây tự sát có được không? Ông đây sợ đau a!

Hấn vừa nói như thế, Thủy Nguyệt lại đột nhiên nói: “Phong sư thúc, Thúy sư thúc, chớ trách tội. Đệ tử có một chuyện không rõ, có thể hỏi một chút hay không?”

Phong Thúc Minh sững sờ, liền nói: “Không sao, hiền chất cứ hỏi.”

Thủy Nguyệt nhìn Lăng Hạ một cái nói: “Đệ tử chỉ muốn biết, nếu người khác xông vào cấm khu Phái Thiếu Dương sẽ chịu trừng phạt bậc nào?”

Hấn vừa nói như thế, tất cả mọi người đều sững sốt. Phong Thúc Minh cũng dừng một chút mới khẽ cất cao giọng nói: “Cấm khu Phái Thiếu Dương há có phải ai cũng được tiến vào? Nếu có người ngoài xông vào, đương nhiên xem hấn là kẻ xông vào mà luận xử!” Hấn nói qua liếc thì thấy Thượng Nhan một cái, trong lòng dâng lên tức giận.

Giết tốt lắm! Bị chết hay!

Thủy Nguyệt gật đầu một cái, dăm chiêu nói: “Nếu như thế, trận tỷ thí thứ hai ngày đó, vị Lăng sư đệ này được cho phép đi vào tỷ thí, cũng tính là nửa đệ tử Phái Thiếu Dương rồi, phải không? Nhưng vị Thượng Sư đệ kia chưa được sự cho phép lại xông vào, phải không?”

Mọi người nghe ra đầu mối, Thượng Khai biến sắc, quát lên: “Người!” Nếu không phải ngại thân phận Thủy gia, hấn đã sớm đánh bay tiểu tử ăn nói bừa bãi này.

Phong Thúc Minh khẽ vuốt cằm: “Điều này là hiển nhiên, chỉ cần qua sơ thí, tất nhiên sẽ ở lại Phái Thiếu Dương ta.”

Thủy Linh tiểu cô nương cơ trí khác thường, sớm nghe được ý huynh trưởng mình, lập tức làm bộ ngây thơ hồn nhiên phụ họa: “A, nói như thế vị Lăng sư huynh này làm theo môn quy Phái Thiếu Dương, mấy vị bá bá, các người nói ca ca ta nói đúng không?”

Giọng nói của tiểu cô nương ngây thơ đáng yêu, Thúy Thiên Thành và Thượng Khai nghe đều khẽ biến sắc, lại không thể phản bác một tiểu cô nương.

Trong lòng Phong Thúc Minh hài lòng, miệng lại nói: “Bình thường là thế, nhưng Thượng hiền chất chính là khách quý của Phái Thiếu Dương ta, dù có chỗ không đúng, nó còn nhỏ tuổi, vãng sinh như thế cũng đáng thương.”

29. Q.1 - Chương 29

Thúy Thiên Thành nhìn sắc mặt Thượng Khai một chút, rất thông minh không nói lời nào. Thượng Khai đau lòng con trai mình chết thảm, tạm thời không để ý tới vấn đề mặt mũi, chỉ đỏ mắt cười lạnh: “Phong Chương môn cảm thấy nên xử trí thế nào? Chẳng lẽ mặc cho Nhan nhi chết thảm hay sao?”

Phong Thúc Minh lạnh nhạt nói: “Thượng huynh hiểu lầm, đương nhiên ý ta không phải vậy. Không bằng đổi lại, để thiếu niên này nhận roi hình, mười ngày sau, nếu hắn vẫn còn sống liền coi như hắn có phúc, Thượng huynh cảm thấy thế nào?”

Nếu nói đến roi hình, dĩ nhiên không chỉ đơn giản như bề ngoài, mà là dùng da ma thú cấp ba chế luyện thành roi, mỗi ngày quất đê tử phạm sai lầm mười cái, trong vòng mười ngày phơi dưới ánh nắng chói chang không cho ăn uống.

Nói như vậy, có hơn phân nửa người chịu đựng không được, không đến ba ngày liền mất hết sức mà chết.

Phong Thúc Minh nói vậy, một mặt là vì mặt mũi Thành Vân Tiêu, mặt khác cũng cho thiếu niên này một phần cơ hội sống. Nói như vậy, chỉ cần ý chí đủ mạnh là có thể sống sót.

Thượng Khai nhìn thân thể yếu đuối của thiếu niên đang quỳ một chút, hắn cũng biết không thể không cho Phong Thúc Minh mấy phần mặt mũi, dù sao nhi tử mình cũng có lỗi trước, vì vậy hừ lạnh nói: “Được rồi! vậy liền phiên Phong Chương môn sớm thi hành hình phạt!”

Dù thiếu niên này chịu qua roi hình, sớm muộn gì hắn cũng có thủ đoạn khác báo thù cho Nhan nhi!

Thủy Nguyệt cau mày, hắn không ngờ vẫn là kết quả này, trong lòng bất mãn hết sức. Nhưng dù sao hắn là khách, không thể nói quá nhiều.

Lăng Hạ mặc dù nói không biết nội dung cụ thể, nhưng nghe hai từ “Mười ngày, roi hình”, trong lòng cũng đoán được đại khái, ngay cả khi mặt mũi bình tĩnh, trong lòng cũng đã bắt đầu rơi lệ rồi.

Sá! Không cần như vậy! Chi bằng một đao chém sáng khoái! Ông đây muốn về nhà!

Rất nhanh, có hai đệ tử áo đen đi vào đề Lăng Hạ xuống, dẫn hắn tới Chấn Pháp đường.

Thượng Khai không chút do dự ôm Thượng Nhan đi trước, muốn tận mắt thấy Lăng Hạ chịu hình.

Thủy Nguyệt nhàn nhạt hành lễ với hai đại Chương môn nói: “Không còn chuyện gì đệ tử liền cáo từ. Gia muội còn bé, không thể xem cảnh máu tươi đầm dề.” Lúc này hắn chẳng còn sót lại chút hảo cảm nào với hai người danh môn chính phái, mơ hồ có chút hối hận khi dùng Cẩm Thuật trợ giúp bọn họ.

Thúy Thiên Thành gật đầu nói: “Đa tạ hiền chất tương trợ lần này, xin thay ta tạ Thủy huynh.”

Ở trong sân hình pháp đường, hai tay của Lăng Hạ đã bị cột chặt hai bên, sợ hãi trong lòng so với lần bị đánh phạt trước kia càng mãnh liệt gấp mấy lần. Hắn cắn răng cúi đầu, không muốn để người khác phát hiện ánh mắt sợ hãi, chỉ là, lồng ngực phập phồng kịch liệt đã tiết lộ hắn khẩn trương.

Thượng Khai ôm thi cốt nhi tử ngồi bên cạnh quan sát, trong lòng thật hả hê, nếu không phải ngại Thượng gia danh vọng, hắn nhất định phải tự mình hành hình!

Đệ tử chấn pháp đường nhúng roi qua nước trong, sau đó đột nhiên giũ lên không trung, phát ra một tiếng vang thanh thúy. Lăng Hạ chỉ cảm thấy phần lưng đột nhiên nóng lên, sau đó liền có một trận đau đớn khó có thể miêu tả đánh tới, mắt hắn tối sầm lại, không nhìn được hết thảm một tiếng, mồ hôi cùng không cách nào ức chế, nước mắt cũng bắt đầu tuôn rơi.

Đệ tử hành hình hiển nhiên không đợi hắn thích ứng, đã quy luật có tiết tấu tiếp tục quật lên.

Trong đầu Lăng Hạ, tất cả suy nghĩ nhất thời biến mất, chỉ lưu lại một chữ —— đau!

Hắn cũng không bảo trì được bình tĩnh, thân thể không tự chủ được muốn tránh né, nhưng dù chuyển tới chỗ nào roi cũng giống như hình với bóng với da thịt.

Kịch liệt đau đớn, bờ môi của hắn bị cắn máu rỉ ra, mỗi vết thương trên người đều đau đớn tê dại từng trận sau tiếp trước xông lên đầu.

Hơn nữa roi này nhúng nước nặng lượng đủ mạnh để bức người giữ vững tỉnh táo, khi hắn không chịu nổi cầu xin có thể ngắt đi, trong đầu lại rõ ràng cảm nhận được nỗi đau đớn do mỗi một roi mang tới.

“Cầu. . . .” Lăng Hạ không nhịn được kêu cứu yếu ớt, giọng nói bị chôn vùi trong tiếng roi quật xuống.

Hắn không ngăn được thân thể mình run rẩy, chết lặng cầu nguyện roi hình có thể kết thúc nhanh một chút.

Thời gian giống như bị kéo dài, trong lúc hành hình hình như hắn nhìn thấy Thượng Khai vừa lòng cười gần.

Chờ lúc kết thúc, Lăng Hạ vô lực cúi đầu, miệng mở to thở hổn hển, chờ hắn hoàn toàn tỉnh hồn lại mới phát hiện đệ tử hành hình và Thượng Khai đã biến mất.

Dưới hai mặt trời thay nhau chiếu, Lăng Hạ rất nhanh biết được cái gì kinh khủng hơn cả roi kinh.

Lượng mồ hôi lớn vì đau đớn kích động dưới ánh mặt trời chói chang ngưng kết thành muối làm miệng vết thương đau đớn khó nhịn càng thêm khó chịu, cổ họng khô khát dường như muốn nổ tung.

Hắn cắn răng dùng lực tinh thần che giấu ngũ giác, lúc này mới từ từ bình tĩnh lại. Với những con ruồi côn trùng nghe thấy được mùi máu tươi bay đến, hắn đã vô lực xua đuổi.

Một đôi giày thêu tinh xảo đột nhiên xuất hiện trong tầm mắt hắn, còn có áo hồng đào quen thuộc. Lăng Hạ nỗ lực ngẩng đầu, tầm mắt tan rã một hồi lâu mới nhìn rõ người tới trước mặt, môi hắn vô lực mấp máy: “Thủy Vũ?”

Thủy Vũ hiển nhiên bị vết thương của hắn hù sợ, vẻ mặt chán ghét lui về sau một bước, đỏ bừng mắt hỏi: “Có phải là người giết Thượng sư huynh hay không? Người ác nhân này tại sao lại ác độc như vậy?”

Ngay cả khi nàng luôn ghét Thượng Nhan lấy lòng mình, nhưng nghe tin tức vẫn khơi dậy tình đồng môn.

Lăng Hạ cười khổ, má, ông đây oan uổng chết!

Thủy Vũ dò xét cẩn thận mặt mũi hắn, khẽ ngạc nhiên: “Là người! Người là ca ca Chi Tuyết đúng không?”

Thấy hắn vô lực gật đầu một cái, Thủy Vũ ngẩn ngơ, ý niệm đầu tiên đúng là, nếu Ngự Chi Tuyết biết có thể càng không để ý mình hay không?

Lăng Hạ dùng hết toàn lực, cuối cùng phun ra một chữ: “Nước. . . .”

Thủy Vũ thấy hắn máu mũi hôn mê đan xen vào nhau bộ dạng thật đáng thương, nhìn trái phải một cái không có người nào, liền đem trái cây trong túi nhét vào miệng Lăng Hạ.

Quả này trong veo ngon miệng, vào mồm liền tan, Lăng Hạ cảm thấy cổ họng sưng đau rất nhanh đã thoải mái hơn. Ha ha, đồ trên người thiên kim Chương môn quả nhiên đều là đồ tốt.

Hắn cười khổ nhìn Thủy Vũ, sá, mệnh vật hy sinh của mình nhất định phải hy sinh rồi ! Không dự liệu được, người cuối cùng gặp không phải là Tống Tiểu Hổ, cũng không phải là Ngự Chi Tuyết, mà là Thủy Vũ.
.

Tổng cộng mười ngày, hắn cũng không thấy hắn có thể tiếp tục chịu đựng. Mẹ nó, nếu không phải nghĩ dù thế nào cũng phải lưu lại ít lời cho Ngự Chi Tuyết, hắn chắc chắn sẽ chọc giận Thượng Khai để ông ta một chương đánh chết mình.

Sá! Những vết thương này không phải ai cũng có thể nhận! Ông đây không dám chơi với kẻ điên!

Bây giờ không bỏ được nhất, chính là hai đứa bé.

Hắn khàn khàn cổ họng hỏi: “A Tuyết ở đâu mọi người biết không?”

Thủy Vũ nhìn bàn tay quẩn bằng gạc của mình, quệt mồm nói: “Lúc trước huynh ấy phạm sai lầm, bị Phong bá bá nhốt ở sau núi suy nghĩ một tháng. Người ác nhân này, vấn đề ta hỏi người người vẫn chưa trả lời đây.”

Lăng Hạ nghe vậy ngược lại quyết tâm, như vậy đứa bé sẽ bớt gậy rồi. Hắn nhìn kỹ Thủy Vũ, đôi môi khô nứt đầy máu khô thoáng nở lên: “Muội thích A Tuyệt sao?”

Thủy Vũ liền đỏ mặt, thiếu niên trước mắt cười hết sức ôn hòa, kỳ tích là nàng không ghét, chỉ nhần nhó một hồi nói: “Thích cái gì? Chỉ có người khác thích bốn tiểu thư, Hừ! Chỉ là. . . . Chỉ là A Tuyệt huynh ấy luôn không để ý tới ta.”

Lăng Hạ gật đầu một cái, nhắm mắt lại định thần một lần, lại mở ra nói: “Như vậy, ta nói muội phải nghe rõ, muội giúp ta chuyển lời cho A Tuyệt, như vậy nó sẽ không trách muội nữa.”

Giọng nói hắn hết sức bình tĩnh, giống như không có một chút khổ sở.

Thủy Vũ cũng ngẩn ngơ, âm điệu không khỏi chậm lại: “Người nói.”

“Muội nói cho nó biết, chuyện thứ nhất, ta sẽ không chết.” Ta chỉ trở về một thế giới khác.

“Chuyện thứ hai, nói nó nhất định phải ở chung thật tốt với tiểu Hổ, vĩnh viễn là huynh đệ.” Nếu không ông đây chết không nhắm mắt!

“Còn nữa, ta không đau chút nào, không chịu khổ.” Mẹ nó, lời nói thánh mẫu như vậy người cũng tin sao? Ông đây đau muốn gào khóc!

Lăng Hạ dùng hết toàn lực khó khăn nói xong, mồ hôi trên trán rơi xuống như mưa.

Thủy Vũ cảm thấy mũi cay cay, trong lòng nàng mơ hồ có ý niệm kỳ lạ, thiếu niên thân thiện như vậy sao có thể giết người? Nàng lấy hết linh quả trong túi ra, đút cho Lăng Hạ.

Lăng Hạ lắc đầu một cái né tránh, hắn còn phải chịu hình chín ngày, nếu ăn những thứ này khỏe lên, ngày mai còn phải lặp lại một lần khổ sở hôm nay, khổ sao chịu nổi?

Hắn nhắm mắt lại, cổ họng khàn khàn đứt quãng nói: “Còn nữa, A Tuyệt từ nhỏ không cha không mẹ, nếu muội thích nó phải đối tốt với nó, đừng dùng phương thức gây gổ để hấp dẫn lực chú ý của nó, ta không còn gì muốn nói nữa.”

Thủy Vũ ngạc nhiên trợn to hai mắt, trong lòng đâm chiêu, lần đầu tiên bắt đầu suy tư cái gì gọi là “Thích”. Nàng chậm rãi trở về, lại không nhận được nhìn lại. Thiếu niên bị trời cúi thấp đầu, ướm mồ hôi, gương mặt bị tóc che kín, giống như chỉ ngủ say mà thôi.

Đợi đến ngày hành hình thứ hai, Thượng Khai như cũ ôm Thượng Nhan tới. Lăng Hạ nhìn thấy hắn liền thở nhẹ một hơi, còn sợ không tới chứ.

Đệ tử hành hình giờ rơi lên đang muốn đánh xuống, Lăng Hạ đột nhiên nhìn chằm chằm Thượng Khai suy yếu nở nụ cười: “Thượng tiên bối, ta nhất định sẽ chịu qua mười ngày này.”

Sá, có thiên tài mới chịu được mười ngày, xin người qua đây cho ông đây một kết quả đi!

Thượng Khai nghe vậy sững sờ, nhất thời giận tím mặt, nắm chặt cái ghế trong tay. Ngày hôm qua đáng vẻ thiếu niên này nhẫn nhục chịu đựng tiếp nhận roi hình, hắn thấy cũng chưa hảm hết giận.

Hắn cười lạnh nói: “Thật sao? Người muốn nói gì?” Hắn phát tay, ngăn đệ tử thi hành đang muốn hạ roi xuống lại.

“Ta chỉ muốn nói xin lỗi mà thôi.” Lăng Hạ yếu ớt nói, “Ngày đó nếu không phải lỡ tay đâm xuống, có lẽ ta và Thượng sư huynh còn có thể trở thành bạn tốt.”

Hắn nói mỗi một câu, dường như đâm vào lòng Thượng Khai một đao. Thượng Khai cẩn thận an trí Thượng Nhan trên mặt đất, từng bước một đi tới.

Lăng Hạ giống như không phát hiện, như cũ nhẹ giọng nói: “Thượng tiên bối, lúc người an táng Thượng sư huynh ta nhất định sẽ tới trước mộ phần hắn.”

Hắn còn chưa nói hết những lời này, con mắt Thượng Khai run lên, năng lượng nguyên tố trên tay ngưng tụ thành vô số lưỡi đao chém ra!

Một ngọn lửa năng lượng kịch liệt đột nhiên toát ra từ một bên, triệt tiêu hơn phân nửa lưỡi đao Thượng Khai phóng ra, nhưng có gần nửa rơi vào người Lăng Hạ. Đôi môi Lăng Hạ hít hít khạc ra hai chữ: “A Ly.”

Ma thú tuyết trắng khổng lồ nhe răng nhọn, dùng tròng mắt huyết sắc gần như phun lửa nhìn chằm chằm Thượng Khai.

Thượng Khai ngạc nhiên: “Tuyết Viêm Ma thú?” Ma thú cấp sáu trở lên đã hiếm thấy, con tuyết viêm này, vậy mà gần cấp tám rồi !

Khi hắn ngậy người một lúc, tuyết viêm đã cắn đứt dây thừng trói thiếu niên kia, dùng miệng cắn hắn nhảy ra ngoài, tốc độ nhanh như thiểm điện.

Mặc dù Thượng Khai không hiểu, nhưng hắn có thể xác định, có một lưỡi đao cắm vào tim thiếu niên kia, hắn không sống nổi. Hắn đưa ánh mắt nhìn xuống thi thể con trai mình, lẩm bẩm nói: “Nhan nhi, coi như cha đã báo thù cho con!”

AAAAA!!! Xong quyển 1 rồi, tuy kết thúc thật là sad ending!!! Hừm hừm, và bây giờ chúng ta sẽ tăng tốc qua quyển hai:

Thiếu niên không làm gay, lão đại đồ bi thương.

30. Q.2 - Chương 30: Chương 1

Lăng Hạ mờ mịt mở mắt, nhìn thấy trần nhà màu vàng nhạt quen thuộc, không trung là mùi bạch ngọc lan thơm ngát quen thuộc. Hắn vươn tay sờ sờ, phía dưới là giường lớn mềm mại thoải mái của hắn chứ không phải cái giường cứng nhắc trong phòng nhỏ ở Dị Giới.

Đầu óc hắn hỗn hỗn độn độn, ngốc trệ gần một phút, chợt ngồi dậy.

Máy tính quen thuộc, tủ sách, điện thoại di động ở đầu giường.

Hắn ôm đầu rên rỉ kêu một tiếng, ông đây trở lại thật!

Không thể chờ đợi mở điện thoại di động ra, vậy mà là ngày hôm sau khi hắn rời đi!

Nếu không phải cảm giác co rút đau đớn kịch liệt đến không thể chịu nổi còn rõ ràng, Lăng Hạ dường như cho rằng mình đã nằm mơ.

Hắn mang dép đi về phía bệ cửa sổ, dùng sức kéo rèm ra, ánh mặt trời liền ủa vào.

Bầu trời không còn hai mặt trời và vẫn tinh khiết xanh thẳm như cũ, quả nhiên, trên trời có một mặt trời vẫn vừa mắt nhất.

Cực kỳ mấu chốt, thế giới này không phải lúc nào cũng có nguy hiểm đe dọa tính mạng! Thế giới pháp chế vẫn là cao nhất! Thiên triều vạn tuế! Bên trong nội tâm Lăng Hạ sướng vãi.

Đợi đến khi hắn tưới hết hoa cỏ bình tĩnh tâm tư, trí nhớ thuộc về bên kia đã từ từ bắt đầu mơ hồ, mà thế giới quen thuộc hôm qua cũng càng ngày càng rõ ràng.

Có lẽ là ngày suy nghĩ nhiều đêm nằm mộng? Hắn chỉ đọc một quyển tiểu thuyết, mơ một giấc mộng mà thôi?

Lăng Hạ sắp xếp gian phòng, cố ý không thèm nghĩ nhiều nữa, vẫn như cũ giống thường ngày xách công văn đi làm.

Hắn đang là lập trình viên ở một công ty Software có chút danh tiếng trong nước, nhân viên làm theo tháng được 6000 tệ, ở thành phố lớn này mặc dù không tính là thu nhập cao, nhưng sau khi cha mẹ ly dị để lại cho hắn một căn phòng nhỏ cùng một ít tiền nhuận bút, cũng tính là giai cấp tri thức vô ưu vô lo rồi.

Ngồi trên tàu điện ngầm Lăng Hạ theo thói quen lấy điện thoại di động ra, muốn cập nhật tiểu thuyết đang đọc. Nhưng hắn lại dừng lại, lặng lẽ gập máy.

Mặc kệ những ký ức kia là chân thật hay là mộng, thật sự là —— quá ngược rồi ! Cho nên từ bỏ tiểu thuyết kia là tốt nhất.

Đi vào công ty bận rộn một hồi, cảm giác không thích ứng cũng từ từ biến mất. Những con số xa lạ kia dần dần quen thuộc, mười ngón tay Lăng Hạ tung bay, tập trung tinh thần vào công việc.

Đợi đến bữa trưa, Lăng Hạ như cũ kêu một tiệm cơm đưa đồ ăn đến, vừa ăn vừa nghe đồng nghiệp thảo luận bát quái, lâu lâu mỉm cười.

Ngày ngày bình tĩnh đơn điệu kéo dài gần một tháng, buổi tối yêu thích của Lăng Hạ đã chuyển thành chơi game, từ ma thú, anh hùng liên minh đổi thành đấu địa chủ (Landlords – Bài Tú Lơ Khơ) cùng bắn súng, cái loại cảm giác trống không đó vẫn không biến mất, trong lòng luôn có một khoảng trống khó chịu.

Hắn nhìn màn hình vi tính yên lặng tắt trò chơi, rồi cuộc quyết định, ngón tay không thể chờ đợi từ trang ưa thích tìm ra trang tiểu thuyết quen thuộc, mở ra xem nhanh chóng.

Hắn ngừng thở, nhanh chóng xem qua tên chương của quyển tiểu thuyết kia.

Nếu như kịch tình hoàn toàn không thay đổi, vậy chứng minh mình chỉ mơ một giấc mộng, nhưng nếu kịch tình thay đổi.

Mất vô ý xem qua lượt xem, Lăng Hạ liền ngẩn người, hắn nhớ rất rõ ràng, tiểu thuyết không nóng không lạnh này chỉ có 4000 lượt xem, nhưng bây giờ lại hơn một vạn là sao? chuyện gì đã xảy ra?

Nhìn lại khung bình luận đang thảo luận kịch liệt, Lăng Hạ vỗ bàn một cái, thiếu chút nữa mắng thành tiếng.

Sá! Đây là lừa đảo!

Khu bình luận náo nhiệt chưa từng có, nội dung càng làm cho người ta hồng mắt ——

Quên tiềm tam kia đi, nhân vật chính và nhân vật phản diện mới thật sự yêu nhau!

Vật hy sinh thánh mẫu cái gì, ghét nhất loại này ~~

Nhân vật phản diện sm, xin hãy tiếp nhận tình yêu của nhân vật chính đi ~~

Tiểu Ngự mới là nhất! Tiểu Ngự mới là công!

Ủ, ông đây cảm thấy 3p không tồi.

. Những thứ này không phải là ảo giác chứ?

Lăng Hạ vi vu trong gió. Trước đây mặc dù các em gái yêu thích nhân vật phản diện, cũng có không ít bình luận hi vọng tác giả viết thành truyện đam mỹ, nhưng bây giờ nội dung quá hung tàn đi?

Hơn nữa còn có tiểu tam vật hy sinh thánh mẫu là chuyện gì?

Lăng Hạ mở websites ra, nhanh chóng xem, quả nhiên, tình tiết trong tiểu thuyết không giống ký ức của hắn!

Lúc đầu trong nội dung tác phẩm, giai đoạn tuổi thơ của nhân vật chính và nhân vật phản diện quả nhiên lời ra một vật hy sinh, không phải là vật hy sinh ngu ngốc trong ký ức của hắn. Trong truyện không nói tên tuổi của vật hy sinh đó, nhưng tính tình lại tương tự bản thân mình!

Kịch tình sau đó phần lớn giống trong trí nhớ của hắn, chẳng qua đều tả theo cách nhìn của nhân vật chính.

.

Lăng Hạ hít sâu một cái, tay khẽ phát run kéo chuột xuống.

Trước kia nguyên nhân Ngự Chi Tuyết trở thành nhân vật phản diện là vì hiểu lầm nhân vật chính, nguyên nhân bây giờ, quả thật làm cho người ta không thể nhìn thẳng!

Đúng, sau khi vật hy sinh đó chết, nhân vật phản diện cực kỳ âm u biến đen!

Mặc dù phần lớn kịch tình đều tả theo cách nhìn của Tống Tiểu Hổ, rất ít miêu tả nhân vật phản diện, nhưng vẫn đoán được, nhân vật phản diện đại nhân làm sao nghĩ ngơi dưỡng sức khắc khổ tu hành, từng bước từng bước nắm lấy cơ hội thiết kế tiêu diệt những cái được gọi là danh môn chính phái.

Hơn nữa cực kỳ kinh khủng là, trong truyện miêu tả căn kế những cảnh nhân vật phản diện hành hạ chính phái nhân sĩ đến chết. Máu tanh nhất là đoạn miêu tả về thành Vân Tiêu, lúc nhân vật phản diện suất lĩnh đội quân hoa lệ của mình đánh hạ thành Vân Tiêu xong, chuyện đầu tiên chính là huyết tẩy. Dùng hình cụ kinh khủng nhất, đem Thượng gia gia chủ thành Vân Tiêu cùng Chương môn thành Vân Tiêu từng chút từng chút khoét thịt dịch cốt, hành hạ mấy chục ngày mới chặt đầu lâu của bọn họ, lại dùng cấm thuật vây khốn vong linh, đời đời kiếp kiếp niêm phong ở Tháp Lý không được siêu sinh.

Lúc nhân vật chính suất lĩnh đoàn tiểu đệ đến, nước sông cũng đã bị máu nhuộm đỏ rồi, trên cửa thành treo đầy đầu người.

So với nhân vật phản diện tà mị hoa lệ trong truyện lúc trước, nhân vật phản diện đại nhân bây giờ càng thêm một phần tam lãnh, lãnh huyết, lãnh tình, lãnh tĩnh.

Nhưng kết cục lại giống lúc trước, nhân vật phản diện như cũ bị thống bại dưới bàn tay vàng của nhân vật chính!

Đúng, lần này nhân vật phản diện vẫn hủy diệt thế giới sau đó bị nhân vật chính tiêu diệt!

Lời kịch lại khác với trí nhớ. Lăng Hạ nhớ rất rõ ràng, trước đó hắn đọc lời kịch của nhân vật phản diện là: "Thế giới ghê tởm thế này... Tất cả hủy diệt đi."

Mang theo cảm xúc nồng đậm đau trứng văn nghệ hoa lệ chán đời.

Nhưng bây giờ lời kịch cuối cùng của nhân vật phản diện lại là: "Thế giới không có hắn. Rốt cuộc cũng bị hủy diệt."

Không có hắn? Thật sự là con mẹ nó hắn! Rốt cuộc hắn là ai? !

Cảm xúc mờ ám dammie này là chuyện gì hả! Không trách được có nhiều đồng nghiệp bình luận điên cuồng như thế!

Đây là truyện cho ngựa đực mà tác giả!

Nếu như đổi tất cả các chữ "Ngự Chi Tuyết" thành "Nhân vật phản diện" thì Lăng Hạ không có cảm giác gì quá lớn, chỉ điên cuồng châm chọc trong lòng. Thế nhưng khi hắn liên hệ những chuyện này với đứa bé kiêu ngạo lại quật cường trong trí nhớ, hô hấp liền dồn dập, tâm tư khó mà bình tĩnh.

Nếu như. Những thứ kia đều không phải mộng, đều là thật thì sao? Hắn không dám tưởng tượng, cũng không nhìn được tưởng tượng.

Trong truyện chỉ miêu tả qua loa, một đệ tử cấp thấp tên là Vô Danh chết trong lúc nhân vật chính đi ra ngoài thi hành nhiệm vụ, hoàn thành sứ mạng vật hy sinh của hắn.

Trong truyện miêu tả rất sinh động tâm tình bi thương cùng quyết tâm muốn thay đổi thế giới bất công của nhân vật chính khi mất đi huynh đệ, nhưng nhân vật phản diện nghĩ thế nào, trong lòng quyết định ra sao, trong truyện không nói tới một chữ.

Chỉ là, lúc nhân vật chính vì mất đi huynh đệ mà cực kỳ bi ai rơi lệ, hắn chỉ cười lạnh nói một câu: "Khóc thì có ích gì?" Nói xong lạnh lùng xoay người đi.

Sau đó cuối cùng của cuối cùng, trong miệng nhân vật phản diện mới xuất hiện một chữ "Hắn".

"Hắn" này, rốt cuộc chỉ người nào?

Lăng Hạ cảm thấy huyết thái dương căng ra đau nhức, không khỏi nháy mắt một cái.

Nếu những gì xảy ra với mình ở thế giới bên kia đều là thật, như vậy, hẳn vì phòng ngừa Ngự Chi Tuyệt thù hận trở nên cực đoan, đặc biệt dặn Thủy Vũ truyền lại ba câu nói đó.

Muốn nó không nên oán hận, vĩnh viễn làm huynh đệ với tiểu Hổ, hơn nữa. Minh sẽ không chết.

Xem ra, Ngự Chi Tuyệt đứa bé chết tiết này căn bản không ghi vào lòng! Nhưng mà, mình thật sự quan trọng với đứa bé kia như vậy sao?

Hoặc là phải mắng tác giả thao túng vận mệnh nhân vật tìm đường chết ấy ! Tại sao phải bức nhân vật mình thích tới bước bi thảm không còn đường về?

Lăng Hạ đột nhiên tắt trang web, khép máy tính lại.

Không muốn xem nữa, hẳn cảm thấy cái ót của mình vì suy nghĩ lung tung mà muốn nổ tung.

Nằm ở trên giường hồi lâu, đau đớn tập kích, Lăng Hạ nhắm mắt lại buồn ngủ.

Trong giấc mộng hắc loáng thoáng thấy một đứa bé cô đơn núp trong góc tối, không tiếng động rơi lệ.

Không gian lơ mơ, hẳn rất tự nhiên vươn tay về phía đứa bé kia.

Đợi đến lúc Lăng Hạ tỉnh lại lần nữa, suýt chút sợ hết hồn, khung cảnh trước mắt vỡ thành mảnh nhỏ đung đưa, giống như cách một lớp chất lỏng màu xanh dương hơi mờ, mơ mơ màng màng nhìn không rõ.

Hắn giãy giụa, lúc này mới phát hiện thân thể không thể động đậy chút nào, hình như đang ngâm mình trong chất lỏng, giống như tiêu bản ngâm trong Formalin.

Liên tưởng như vậy, hẳn không nhận được lạnh cả người.

“Này?” Lăng Hạ há mồm muốn hô, chất lỏng vị thảo được lạnh lẽo liền tràn vào miệng hắn, hẳn không cách nào ức chế khụ mấy tiếng, động tĩnh trên thực tế rất nhỏ, lồng ngực chỉ hơi hơi phập phồng mà thôi, khụ xong chất lỏng lại tràn vào, chỉ là, kỳ lạ là hắn có thể hô hấp được trong chất lỏng này. Cuối cùng hẳn chỉ có thể bất đắc dĩ đóng chặt miệng, dùng con ngươi quan sát bốn phía.

Nơi này là một trúc lâu đơn giản, phong cách kiến trúc thật sự quen mắt.

Nam nhân tóc trắng áo trắng mang mặt nạ màu trắng quen thuộc đi vào, nhìn thấy hắn đang nhìn xung quanh hiển nhiên là sững sờ, rất nhanh vượt cảm nói: “Tiểu tử, cuối cùng ngươi cũng tỉnh! Đã lãng phí linh được của ta mua bốn năm! Nếu ngươi vẫn bất tỉnh, ta liền quyết định vất ngươi đi.”

“Tiền bối?” Lăng Hạ cười khổ mấp máy môi.

Sá! Ông đây lại xuyên không rồi !

=====

Người kia nói, hẳn sẽ không chết.

Như vậy ta liền đợi.

Người kia nói gì ta đều làm được.

Một năm, hai năm, ba năm,

Chỉ cần người nọ trở về, ta liền nghe lời hắn.

Năm năm, tám năm, mười năm.

Chỉ cần người nọ trở về, ta liền trói buộc hắn bên cạnh ta, vĩnh viễn không rời xa!

Chỉ là, người kia vẫn không xuất hiện.

Quả nhiên, đều là kẻ lừa đảo!

Quả nhiên, thế giới như vậy, sớm nên bị hủy diệt!

Tác giả có lời muốn nói: ừ, quyền máu chó thứ hai bắt đầu! ~()/

~Bốn năm sau Lăng Hạ mới trở lại, cho nên bây giờ tiểu Ngự mười bốn tuổi, chính là thời điểm tốt nhất để bắt đầu mối tình đầu a ha ha.

31. Q.2 - Chương 31: Chương 2

Cảm giác làm tiêu bản không tốt chút nào, hơn nữa lúc Lăng Hạ phát hiện trên người mình không một mảnh vải càng không tốt.

Thân thể này rất dễ nhận ra dù không có linh hồn của chủ nhân nhưng cũng không trì trệ không tiến, đơn giản đã có thân hình của thanh niên rồi. Tứ chi trở nên thon dài mà mềm dẻo, tỷ lệ cũng rất hoàn mỹ, điều không đạt duy nhất chính là vì rất lâu không tiếp xúc với ánh sáng mặt trời nên quá mức gầy yếu, hơn nữa da thịt cũng thật trắng nõn mịn màng, có thể xưng tụng là phẩm trắng đàn dương cầm.

Liên tưởng đến vật hy sinh mà mấy em gái hung tàn ác độc gọi—Thánh mẫu bạch liên hoa con mẹ nó, Lăng Hạ đứng ngồi không yên, thật sự hận không thể lập tức nhảy ra ngoài để hai cái mặt trời thay phiên chiếu xạ làm làn da đen bớt khỏe mạnh một chút, luyện thành một thân cơ bắp.

Vật hy sinh cũng có tôn nghiêm được chứ?

A Ly hiển nhiên là ngày ngày coi chừng Lăng Hạ, nhìn thấy hắn tỉnh lại lập tức tròn đôi mắt màu hổ phách, vọt nhảy lên vách hồ, lỗ tai dài hưng phấn phát lên phát xuống, phát ra mấy tiếng nước nổ như mèo con.

Lăng Hạ cách lớp chất lỏng cười cười với nó, mặt mày cũng cong.

Nếu xuyên trở lại, vậy thì cố gắng thích ứng thay đổi tiếp thôi.

Hơn nữa, hắn nhất định phải nhanh chóng khỏe lại, tìm được Ngự Chi Tuyết và Tổng Tiểu Hồ, nói cho bọn họ biết mình không có việc gì!

Đợi đến khi Lăng Hạ có thể đỡ vách hồ ngồi dậy hoạt động tự nhiên đã là ba bốn ngày sau.

Người đeo mặt nạ đơn giản nói tóm tắt tình huống của bọn họ, năm đó hắn tạm thời bảo vệ hơi thở cuối cùng của Lăng Hạ, vì tránh đám người Phái Thiếu Dương lùng bắt, người đeo mặt nạ liền mang theo hắn và A Ly rời đi.

Lăng Hạ nghe lại thấy mắc cỡ, trong truyện người trước mặt sợ phiền phức thể nào không phải hắn không biết. Nhân vật chính cũng chỉ ở với hắn hơn một tháng, hắn liền lặng yên không tiếng động rời đi, vậy mà bây giờ lại mang theo hắn – một gánh nặng rỗng rã bốn năm. Bây giờ hắn rất lo lắng cho hai đứa bé.

Hắn quan sát cảnh sắc bên ngoài hỏi: “Tiền bối, vậy bây giờ chúng ta đang ở đâu?”

Nơi bọn họ ở bây giờ là một sườn núi, thảm thực vật cùng chất lượng núi đá phía ngoài rất khác thành Sùng Minh.

“Thánh Nữ Phong.” Người đeo mặt nạ không chút để ý nói, “Nếu không ta phải đi đâu tìm người tu bỏ tâm mạch bị tổn hại cho người?”

Lăng Hạ liền kinh hãi, Thánh Nữ Phong? Vậy chẳng phải là đã cách Phái Thiếu Dương hơn vạn dặm rồi? Hơn nữa Thánh Nữ Phong chính là căn nguyên làm tính cách Ngự Chi Tuyết vận vẹo a.

Phải biết, Thánh Nữ Phong một thanh nhất sắc toàn con gái, lấy Thánh nữ vi tôn. Nghe nói người lập giáo hận nhất là nam nhân phụ tình, cho nên lịch đại Thánh nữ không cho phép lập gia đình, những giáo đồ khác nếu muốn lập gia đình, nam tử kia phải thông qua tam trọng khảo nghiệm của bốn môn.

Thánh Nữ Phong có thuật trị liệu lợi hại nhất Dị Giới, nhưng nếu như là nam tử tới cầu trị, không thông qua các loại kiểm soát khảo nghiệm căn bản không thể lên núi.

Mẫu thân Ngự Chi Tuyết chính là Thánh nữ tiền nhiệm Ngọc Linh Lung bị đại ma đầu tu ma đạo làm bẩn, điều này khiến ngọc nữ giáo chúng chán ghét nam tử hơn. Khi còn bé Ngự Chi Tuyết lớn lên ở chỗ này,

thỉnh thoảng bị một đám nữ nhân cực đoan quái dị đánh chửi, có thể sinh trưởng bình thường đến bây giờ mới gọi kỳ là.

Mặc dù bất mãn với cách dạy dỗ của các ngọc nữ, nhưng Lăng Hạ vẫn kích động. Bởi vì, nữ thần trong lòng hắn chính là muội muội Mộ Dung Tuyết – ở chỗ này a!

Đúng, Mộ Dung Tuyết chính là Thánh nữ đương nhiệm. Ừ, sau này trong truyện lại xuất hiện người làm thay đổi lòng của vị ngọc nữ này, đó chính là —— nhân vật chính!

Cho nên nữ thần, nàng cũng trở thành một thành viên trong hậu cung của nhân vật chính, thậm chí còn vì nhân vật chính mà chết trong tay nhân vật phản diện. bên trong nội tâm Lăng Hạ sướng vãi.

Không hề nhận ra tâm tình Lăng Hạ, người đeo mặt nạ nói tiếp: “Tu bỏ tâm mạch cho người chính là Chưởng môn nơi này, Thánh nữ Mộ Dung Tuyết.”

Nữ, nữ thần nhìn thấy thân thể của mình? ! Mặt Lăng Hạ trong nháy mắt nóng lên, trái tim thỉnh thoảng nháy loạn, xấu hổ hận không thể ngồi xổm nơi góc tường vẽ vòng tròn.

Người đeo mặt nạ nằm xuống nhắm mắt lại nói: ” A, còn một việc nữa. Vì tu bỏ tâm mạch cứu người cho nên ta đã bỏ thêm một số thứ vào phương thuốc của nàng, chú ý đừng để người ta phát hiện máu của người có thể chữa khỏi vết thương và tăng công lực.”

Lăng Hạ còn chưa kích động xong, lập tức ngây dại: “Cái gì?”

Người đeo mặt nạ lười biếng nói: “Người cứ bất tỉnh nha, cho nên sau ba năm ta phải dùng phương pháp luyện chế được người, người xem, không phải người đã tỉnh sao? Ha ha, người trẻ tuổi không cần lộ ra vẻ mặt kia. Bây giờ thể chất của người, tu tập lực tinh thần có thể nhanh gấp mấy lần so với trước, không phải rất tốt sao?”

Lăng Hạ sắp khóc rồi, sá, đương nhiên hắn biết cái gì là con mẹ nó được người!

Có một lần nhân vật phản diện đại nhân thua nhân vật chính, hai bên liều mạng đều bị thương, gân mạch bị đứt đoạn, mỹ nữ thuộc hạ trung thành của hắn đã bỏ rất nhiều sức lực bắt được một được người ẩn cư nơi sơn cốc tối trị thương thế cho hắn. Máu được người không chỉ có thể làm người ta tăng công lực, hơn nữa chức năng chữa lành vết thương còn cao hơn thánh dược Ngọc Hư đan luyện chế khó nhất trong truyền thuyết một bậc.

Trong truyện miêu tả tỉ mỉ tình tiết đoạn nhân vật phản diện đại nhân làm như thế nào từ từ chậm rãi ưu nhã nâng ngón tay lên nắm cầm được người, dùng hàm răng trắng nõn chính tề cắn xuống cổ hắn, từng chút từng chút hút hết máu tên xui xẻo kia thành thịt khô!

Mà nhóm em gái lại bình luận hết sức thiết tha gào khóc kêu “Nhân vật phản diện đại nhân tới hút máu của em đi!” “Tiểu Ngự thật soái! Nhân vật phản diện thật mạnh mẽ!”

Nhưng đám ngu ngốc kia là thiếu nữ a! Ai có thể hiểu tâm tình bi ai của một người bị biến thành vật hy sinh được người? Hắn không muốn bị người ta hút thành thịt khô!

Lăng Hạ khóc không ra nước mắt, tâm tình kích động muốn nhìn nữ thần một cái cũng tan thành mây khói.

Ông đây muốn tu luyện a tu luyện! Trở nên mạnh mẽ a trở nên mạnh mẽ!

Ai muốn hút máu ông đây, cẩn thận ông đây lấy mạng người!

Người đeo mặt nạ vì cầu trị nên đã xông qua cửu cung mười tám trận cấp cao nhất của phái Thánh Nữ Phong, nhưng vẫn không được phép tiến lên đỉnh núi Thánh Nữ Phong, chỉ là, cách một đoạn thời gian sẽ có người đưa tới các loại dược liệu người đeo mặt nạ cần.

Khi bọn hắn nói chuyện, một thiếu nữ xinh đẹp cả người trắng thuần mặt không thay đổi xa xa đứng ở ngoài cửa nói: “Tiền bối, dược liệu ta đặt ở cửa.”

Lăng Hạ đi ra ngoài cầm lên, lễ phép gật đầu cười một tiếng: “Đa tạ cô nương.”

Cô gái kia liếc hần, hình như mặt hơi đỏ một chút, nhưng khôi phục rất nhanh, mặt không chút thay đổi: “Thì ra công tử đã tỉnh rồi, vậy ta sẽ trở về khỏi bầm Thánh nữ Chương môn, đưa tiền bồi cùng công tử xuống núi.”

Nàng nói rất nhanh, cúi người chào, bước chân rõ ràng không vững vàng như lúc mới tới.

Chờ Lăng Hạ nhìn thấy hình ảnh mình phản chiếu trong nước liền hiểu rõ tại sao cô gái kia đỏ mặt, bởi vì bây giờ tướng mạo hần đã khác trước rất nhiều. Bộ dạng này vốn đã không tệ, bây giờ gương mặt ngây thơ trẻ trung của thiếu niên đã hoàn toàn nảy nở rồi, hình dáng khuôn mặt hơi nhu hòa, mũi cao anh tuấn, đôi mắt đen hơi long lanh, cười lên giống hần trước kia ba bốn phần.

Chỉ là, thân thể lại làm cho người ta có cảm giác yếu ớt như con gái. Lăng Hạ không chút do dự chạy như điên ra ngoài, dưới ánh mặt trời chói chang lần lượt luyện tập cái chiêu thức thể tu căn bản mẫu chốt mà người đeo mặt nạ truyền cho, luyện đến thở hổn hển.

A Ly nhàm chán nằm trên mặt đất nhìn, híp mắt thoải mái phơi nắng.

Thánh Nữ Phong làm việc hiệu suất hiển nhiên rất cao, rất nhanh có hai nữ đệ tử chừng ba mươi tuổi tới đưa hai người xuống núi. Hai người mắt đều nhìn thẳng, toàn thân áo trắng, vẻ mặt cứng nhắc không có chút cảm xúc giông gệp nhau.

Khóe miệng Lăng Hạ giật giật, từ nhỏ Ngự Chi Tuyết đã bị những nữ nhân giống người máy này nuôi lớn?

Không thấy Mộ Dung Tuyết làm hần hơi thất vọng, dù sao Thánh Nữ Phong và Thành Sùng Minh cách xa nhau vạn dặm, tới nơi này một chuyến mà lại không gặp được nữ thần dù sao cũng hơi không cam lòng, hần còn chưa gặp mặt nói cảm ơn đấy.

Nhưng so ra hần đương nhiên nhớ thương hai đứa bé hơn, nhất là Ngự Chi Tuyết, bốn năm đứa bé kia lớn lên thành dạng gì đây? Thấy mình còn sống có rất vui mừng hay không? Hơn nữa liên lạc với kịch tình lừa đảo trong truyện sau này, hần cần phải dùng tốc độ nhanh nhất chạy trở về.

Xuống Thánh Nữ Phong, người đeo mặt nạ đưa một sợi dây chuyền cho Lăng Hạ: “Đây là không gian cấp tám ta luyện chế, người mang theo sẽ không khiến người khác chú ý. Mặt khác, bên trong có đồ ta để lại cho người. Còn nữa, ta có hẹn với người khác, cho nên A Ly để lại cho người, tin tưởng người sẽ đối xử tốt với nó.”

Lăng Hạ không khỏi kinh ngạc, người đeo mặt nạ muốn từ biệt mình sao? A Ly cũng ngần ngại, con người màu hổ phách lộ vẻ mê mang.

Người đeo mặt nạ nhìn một người một thú buồn bã lưu luyến trước mắt, khẽ mỉm cười: “Về sau sẽ có ngày gặp lại, người tu hành cho tốt, đừng để người ta hút máu, đến lúc đó trả sợi dây chuyền này lại cho ta. A Ly, người đi theo Lăng Hạ, ngoan ngoãn nghe lời không được tùy tiện vận dụng chân thân.”

Lăng Hạ nghe câu trước mặt một chút, sau khi nghe câu sau liền thương cảm: “Tiền bồi, đến bây giờ ta còn chưa biết người là ai.”

“Con người lúc còn sống, tên họ có gì quan trọng?” Người đeo mặt nạ cười ha ha nói, “Người biết ta là ai cũng không quan trọng.”

Lăng Hạ suy nghĩ, gật đầu một cái, đương nhiên hần sẽ vĩnh viễn nhớ người Vô Danh trong truyện trước mặt này là người nào.

A Ly không ký kết khế ước với người đeo mặt nạ, nhưng lúc này tách khỏi hần cũng không nỡ, cọ xát mặt hần một hồi lâu mới nhảy lên bả vai Lăng Hạ.

Người đeo mặt nạ không chút do dự xoay người, Thuần Thân một cái đã xuất hiện ở nơi xa.

“Sư phụ!” Lăng Hạ không khỏi hô to một tiếng. Mặc dù lúc đầu hần cũng biết người đeo mặt nạ này không thu đồ đệ ý, cũng chưa từng nói muốn bái người ta làm thầy, nhưng trong lòng thật ra đã sớm xem hần là sư phụ của mình rồi.

Người đeo mặt nạ hiển nhiên bị xưng hô này kích thích dừng một chút, sau đó bỏ chạy nhanh hơn, màu tóc trắng như tuyết dưới ánh mặt trời chợt lóe, dường như thuần di một cái liền biến mất.

“ ”

Lăng Hạ ôm A Ly xuống núi. Trên thế giới này người chính mắt thấy qua ma thú tuyết viêm cấp bảy là rất ít, cho nên thỉnh thoảng có người đi đường vì A Ly đáng yêu nên nhìn một cái, cũng không có ánh mắt gì khác thường.

Người đeo mặt nạ để lại dây chuyền cho Lăng Hạ có không gian cực kỳ lớn, vì có thêm đá năng lượng ẩn tính, nên dù là cao thủ luyện khí, không thông qua quá trình kiểm tra đo lường tinh mật cũng không phát hiện được diệu dụng của nó.

Đồ vật bên trong cũng rất nhiều, hiển nhiên người đeo mặt nạ đã tỉ mỉ thu thập sửa sang lại, không chỉ có các loại tài liệu về luyện khí, dụng cụ, bộ sách, còn có bộ sách tu hành về lực tinh thần và năng lượng nguyên tố, thu góp mầm móng linh thảo các loại, thậm chí còn có lượng lớn tiền năng lượng của các khu vực khác nhau.

Hiển nhiên, có lẽ lúc hẩn thức tỉnh, một chớp mắt kia người đeo mặt nạ liền bắt đầu chuẩn bị những thứ này.

Lăng Hạ vừa cảm động vừa buồn, người Sư Phụ thâm trầm này a. Còn không phải xem mình là đồ đệ mà đối đãi sao?

Nhằm đề phòng vạn nhất có chuyện gì xảy ra, Lăng Hạ cố ý mua hai xái túi đựng cấp thấp giắt bên hông, bỏ vào một ít tiền năng lượng.

Đường xá xa xôi, may nhờ có A Ly làm bạn. Trừ lúc lên đường, buổi tối thời gian nghỉ ngơi hẩn đều khắc khổ tu hành.

Mặc dù được người bị người ta xem như thịt Đường Tăng mà săn bắt, nhưng tương ứng, tu hành lực tinh thần và năng lượng nguyên tố cũng sẽ dễ dàng hơn.

Lăng Hạ vừa tiến hành tu tập lực tinh thần, vừa học cách dẫn năng lượng nguyên tố bên trong thân thể, khi hẩn hoàn toàn rời khỏi địa bàn Thánh Nữ Phong thì đã có chút tâm đắc rồi.

Hẩn cẩn thận hướng tới Phái Thiếu Dương. Thánh Nữ Phong và Thành Sùng Minh cách ba bốn môn phái lớn nhỏ, cũng tương đương với cách mấy quốc gia, còn có một vùng biển.

Năm đó Ngự Chi Tuyết trốn khỏi Thánh Nữ Phong chỉ mới bảy tám tuổi, một người nho nhỏ, làm sao có thể một thân một mình đi qua nhiều quốc gia thế này, lưu lạc đến trấn nhỏ ngoài ngàn dặm?

Lăng Hạ vuốt đầu A Ly suy nghĩ mất hồn, hận không thể lập tức thấy đứa bé kia.

32. Q.2 - Chương 32: Chương 3

Bây giờ hẩn đang ở khu vực này là ở nơi giao nhau giữa hai phái nhỏ Thanh Giao, Xuất Trần, cho nên tương đối có nhiều người tốt xấu lẫn lộn. Mấy môn phái này kém xa Phái Thiếu Dương, vì tranh đoạt ít tài nguyên, thỉnh thoảng sẽ xảy ra ít cảnh tranh đoạt đao kiếm.

Ngày này Lăng Hạ ăn cơm ở một khách sạn, vừa dứt A Ly ăn thịt gà, trong đầu vừa hồi tưởng lại bộ sách luyện khí vừa xem qua.

Bây giờ Thể Tu và tu hành năng lượng nguyên tố hẩn chỉ có thể coi là mới nhập môn, kiếm đạo càng không hiểu, mấy ngày nay đều ở đây nghiên cứu luyện chế pháp khí công kích. Mặc dù A Ly rất lợi hại, nhưng dù sao nó cũng chỉ là một ma thú, không thể dễ dàng bại lộ.

Pháp khí công kích có rất nhiều, nhưng thường thấy nhất là kiếm. Kiếm luyện chế cầu nhiều yêu cầu cao hơn những pháp khí khác. Lăng Hạ chưa bao giờ thử qua. Khi hẩn rời đi, hai đứa bé đang dùng linh mộc kiếm, không biết bốn năm qua đi rồi, đã có kiếm năng lượng thuộc về mình chưa?

Hẩn đang phác họa thiết kế hình đánh kiếm năng lượng trong lòng, ở cửa huyệt não một hồi, một đám đệ tử áo xám phái Xuất Trần đi vào, mười mấy người chiếm ba, bốn cái bàn, hét lớn muốn rượu muốn thịt. Lăng Hạ cũng không để ý, đặt A Ly lên bàn, mình cũng bắt đầu từ từ ăn.

Qua một hồi, lại nghe thấy ma thú hí, tiến vào lại là một đám đệ tử Lục Y phái Thanh Giao, khách sạn vốn là không lớn càng thêm chật chội. Tiểu nhị vội vàng tươi cười nghênh đón, bọn họ ở chỗ này một thời gian, đương nhiên biết hai phái bất hòa đã lâu.

Đệ tử đi đầu vừa nhìn tình cảnh trong khách sạn liền nhủ mày, lạnh lùng liếc người phái Xuất Trần một cái rồi đi vào, tìm được chỗ trống ngồi xuống. Chỉ còn lại một bàn, bọn họ một nhóm chín người ngồi không đủ rồi.

Mặt mũi tiểu nhị tràn đầy tươi cười, chỉ chỉ chỗ Lăng Hạ: “Bàn bên kia chỉ có một vị khách, khách quan, các người cùng vị khách nhân kia ngồi chung trước một bàn, thế nào?”

Một đệ tử Lục Y cười lạnh nói: “Người này thật không có mắt! Thấy phái Thanh Giao chúng ta ngồi cùng bàn với người khác khi nào chưa?”

Lăng Hạ ghét nhất nhìn thấy những trận phân tranh này, lại nói, hắn cũng đã ăn xong rồi, vì vậy đứng lên cười nói: “Tiểu nhị ca, vừa hay ta đã ăn xong rồi, tính tiền đi, phiền huynh lấy hai con Gà cùng một ít lương khô.”

Tiểu nhị cảm kích cười một tiếng, nhanh chóng đi dọn dẹp bàn.

Vốn chuyện này cũng không có gì, nào biết bên trong lại có một đệ tử phái Xuất Trần nhỏ giọng châm biếm: “Chắc chắc, quả nhiên bọn cả người xanh lá, chỉ biết lấy mạnh hiếp yếu.”

Người Thanh Giao liền đứng lên, vỗ bàn mắng to: “Con rùa thối khôn kiếp nào, chỉ biết lén lút lút lút ở sau lưng mắng người?”

Các đệ tử phái Xuất Trần há có thể yếu thế, cũng đứng lên chửi, lần này bọn họ tỉ thí tranh đoạt linh thạch với phái Thanh Giao bị thua thiệt, đang không có chỗ xả stress.

Lăng Hạ nhìn khách sạn nhỏ trong giây lát biến thành chiến trường, có chút im lặng, quả nhiên nơi này không nên ở lại, ở lại chính là phiền phức. Tiểu nhị đang vội vã chuẩn bị lương khô cho hắn, lúc này cũng cả kinh sắc mặt trắng bệch, dừng lại khoát tay nói: “Chư vị khách quan.”

Chỉ là, lúc này hai bên đều buột miệng mắng nhau, giọng của hắn có thể lọt vào tai người khác sao?

Một chuỗi tiếng chuông câu tâm động phách đột nhiên vang lên, mọi người đang ngồi đau muốn nứt đầu một hồi, theo bản năng đều bịt lỗ tai, khổ sở ngồi xổm trên mặt đất.

Lăng Hạ cũng có cảm giác thở không thông, vội vàng lưu chuyển lực Tinh Thần trong thân thể, thư thái không ít.

Tiếng chuông rốt cục cũng ngừng lại, một thiếu nữ ngồi trên lan can cười duyên nói: “Ha ha, cuối cùng cũng dừng lại, không biết đánh thức người khác nghỉ trưa là chuyện rất quá phận sao?”

Thiếu nữ này mặt mũi hết sức quyến rũ, một đôi mắt hạnh câu hồn đoạt phách, y phục bó sát người lộ ra xương quai xanh mảnh khảnh hấp dẫn cùng cái cổ thon dài. Ngay cả khi nhìn nàng chỉ mới mười lăm mười sáu tuổi, nhưng vóc người đã trở mã có lồi có lõm, cộng thêm chuông bạc trên mắt cá chân nàng, Lăng Hạ liền ngây người —— Má nó! Mỹ nữ thuộc hạ trung thành trong tương lai của nhân vật phản diện, cam tâm tình nguyện ngăn chặn thương hộ – Bích Vân cô nương xuất hiện rồi!

Mà, người ma tu đạo tại sao lại xuất hiện ở địa bàn chính phái?

Bích Vân lười biếng hoạt động cánh tay một chút, vóc người hoàn mỹ càng thêm lộ ra không thể nghi ngờ. Nàng lơ đãng nhìn mấy ánh mắt đắm đắm của nam nhân phía dưới, cười duyên che miệng nói: “Quấy rầy người ta ngủ nữa, người ta sẽ không khách khí!”

Nàng nói xinh đẹp đáng yêu, giọng nói mềm nhũn như có người dùng lông vũ không ngừng gãi nhẹ lên người, quyến rũ khiến lòng ai cũng ngứa một chút. Nhưng Lăng Hạ biết, nàng chắc chắn nói được làm được! Trong truyện, những đoạn miêu tả về người ma tu đạo giết người vật vãnh nhiều lắm —— ừ, chính phái thật ra thì cũng không tốt bao nhiêu, cũng chỉ dùng chính nghĩa ngụy biện ỉn mà thôi.

Bây giờ phải nhanh chóng rời khỏi nơi thị phi này.

Lăng Hạ lập tức thúc giục tiểu nhị đang há miệng sững sờ: “Tiểu nhị ca, phiền đưa lương khô cho ta, tổng cộng là bao nhiêu tiền?”

Tiểu nhị lấy lại tinh thần vội vàng hấp tấp nói: “Bấy tiền năng lượng.”

Lúc nữ khách quan này tới, hắn cũng nhìn chăm chăm mắt cá chân nàng mà ngờ ngẩn cả người, đối phương cười híp mắt mềm nhũn nói một câu: “Nhìn nữa ta móc hai tròng mắt ngươi ra cho chó ăn a ~” lúc đó hắn không tự chủ toát ra một thân mồ hôi lạnh.

Bích Vân vốn khinh thường mọi người lầu dưới, nhưng lúc nàng thấy Lăng Hạ không hề để mình thì lại lập tức hăng hái.

Nhìn thấy nàng xinh đẹp có thể lấy lại tinh thần nhanh như vậy, hơn nữa bộ dạng đối phương không kém, cộng thêm nhiệm vụ lần này thật sự là quá đơn điệu nhàm chán. Không bằng tìm chút niềm vui.

Nàng thấy Lăng Hạ đã ra khỏi khách sạn, điềm đàm cười duyên một chút, cũng biến mất tung tích trong biển người trước mặt.

Lúc Lăng Hạ phát hiện Bích Vân đang đi về phía mình, không khỏi dừng một chút, sẽ không trùng hợp vậy chứ? không phải tiểu cô nương này muốn ngủ một giấc ở khách sạn sao?

Lúc Lăng Hạ đang chần chờ, Bích Vân đã làm như không có việc gì va vào bả vai hắn một phát, sau đó thân thể liền mềm nhũn, “Ai da” một tiếng duyên dáng kêu to, thuận lợi ngã vào ngực hắn.

Lăng Hạ theo bản năng đỡ lấy, chỉ nghĩ thấy một hương thơm say lòng người, sau đó liền ngổn ngang trong gió rồi.

Lớn như vậy đây là lần đầu tiên có mỹ nữ ngã vào ngực, nhưng mà, đây là con mẹ nó chuyện gì a? Quý mới tin người được gọi là Bích Vân “Ma Nữ” đại tiểu thư đi đường bị vấp té a.

Hắn cứng đờ buông tay ra lui về phía sau hai bước, cười nói: “Cô nương cẩn thận, không té chứ?”

Bích Vân tinh tường xác định trong ánh mắt nam nhân trước mắt không có chút động lòng với nàng, càng thêm không cam lòng, bước chân lảo đảo hai cái nước mắt lả chả ngẩng đầu lên, khẽ run, môi đỏ mọng kiêu diễm phun ra lời càn làm người ta thương tiếc: “Chân của ta bị trật rồi, phải làm sao bây giờ?”

Nàng không tin nam nhân này không động tâm!

Làm thế nào? Rau trộn!

Vừa hay có một ma thú kéo xe đi qua, Lăng Hạ vội vàng phát tay: “Đại ca, phiền huynh dừng lại, nơi này có vị cô nương bị thương!”

Tên xui xẻo kia vén rèm xe lên ngắm, mắt liền tròn tròn, lưu loát mở cửa xe nhảy xuống: “Cô nương, nhà nàng ở đâu, ta đưa nàng về.”

Bích Vân: “.”

Lăng Hạ vội vàng ôm A Ly rời khỏi.

Cho nên mới nói hắn yêu nhất là nữ thần, em gái Ma Giáo gì đó là đáng sợ nhất! Người chưa thành niên ở Dị Giới này cũng quá kinh khủng đi?

Nhưng rất nhanh, Lăng Hạ liền biết đắc tội nữ nhân kết cục là gì, còn là một nữ nhân xinh đẹp tự phụ.

Sau đó hắn lại gặp gỡ Bích Vân ba bốn lần, khách sạn, đường nhỏ, sông nhỏ. Đúng, lúc Lăng Hạ nhìn thấy thân thể hoàn mỹ của phái nữ không một mảnh vải đang quay lưng với mình tắm rửa dưới sông, cả kinh trong nháy mắt dùng Thuận Thân Thuật hắn mới nghiên cứu học xong, ba năm liền không thấy bóng dáng.

Bích Vân cứng đờ gơ cánh tay ngọc bày ra tư thế mê người dưới sông, hận đến răng đều cắn nát, nàng chưa từng gặp nam nhân nào ngây ngô như vậy! Nàng thích nhất đúng là trêu chọc mấy tên nam nhân kia đến mất khống chế, sau đó hã hê rút lui, nhưng tên nam nhân này có tính là nam nhân không?

Cho nên, lòng tự ái trong mắt bị làm nhục, Bích Vân quyết định dùng Bá Vương ngành thượng cung, nàng thật sự muốn xem, nam nhân này rốt cuộc có phản ứng với mình hay không!

Ban đêm, Lăng Hạ tìm một sơn động, trải lá cây thật dày trong động. Trong núi rừng mặc dù có rất nhiều ma thú, nhưng cảm ứng được hơi thở trên người A Ly, những ma thú kia đều không dám đến gần, cho nên hẳn cũng có thể an tâm ngủ.

Chỉ là, đêm khuya yên tĩnh lúc hắn nghe thấy tiếng “Đinh Đang, Đinh Đang” quen thuộc liền hoảng sợ ngồi dậy —— Sà! Quả nhiên, trong màn đêm đen xuất hiện một bóng dáng quen thuộc!

A Ly rất nhanh cũng tỉnh dậy, nghe răng cưa tức nhìn Bích Vân, con người màu hổ phách nguy hiểm híp lại thành một đường.

Nó chán ghét nữ nhân này, nếu không phải Lăng Hạ ba phen mấy bận vuốt lông an ủi nó, nó đã sớm biến thành nguyên đốt nữ nhân này thành tro bụi rồi !

Bích Vân bị A Ly nhìn chăm chú cả kinh, mặc dù nàng cảm nhận được hơi thở nguy hiểm nhưng nhìn con vật khéo léo dễ thương này, rốt cuộc cũng không sợ. Nàng cười duyên từ từ tiến tới gần: “Vị công tử này, đêm dài đằng đẵng, người ta thật sự rất cô đơn, huynh hãy theo ta đi, được không?” Hai chữ cuối cùng kéo thật dài, quả nhiên là câu tâm động phách. Phối hợp với bước chân của nàng, chuông bạc nhẹ nhàng vang lên mấy tiếng.

Lăng Hạ nghe mà giật mình, một chữ “được” dường như bật thốt lên, nhưng hắn tỉnh táo lại rất nhanh. Bích Vân am hiểu nhất là Mê Hồn Thuật, chẳng lẽ vừa rồi mình cũng trúng chiêu sao? Hắn đang muốn lên tiếng, lúc này mới sợ hãi phát hiện thân thể mình vậy mà không thể động đậy chút nào, ngay cả giọng nói cũng khó phát ra!

Bích Vân đã cười duyên tiến tới gần, dính vào ngực Lăng Hạ cọ xát mấy cái: “Làm sao huynh luôn hung hăng như vậy? Ta không thích.”

Nàng đang đắc ý, đột nhiên nghe thấy một tiếng rống giận phát ra bên cạnh, ánh sáng lạnh vụt thoáng qua. Nàng vội vàng né tránh, cả kinh toàn thân đều là mồ hôi lạnh, lúc này mới phát hiện ra bên người nam tử kia có thêm một con ma thú to lớn màu trắng nàng không hề biết!

A Ly tức giận cúi người xuống, mắt biến thành một mảnh đỏ ngầu, răng nanh đều lộ ra ngoài, chọt phun lửa về phía Bích Vân. Bích Vân kêu khê một tiếng né tránh, y phục trên người đã bị đốt cháy, nhất thời hoa dung thất sắc.

Nếu không phải trên người nàng có pháp khí phòng ngự cấp cao, có thể xác định, ngọn lửa nhỏ mang năng lượng hệ lửa vô cùng lớn kia đủ để khiến nàng hóa thành tro tàn!

A Ly gắt gao nhìn chăm chăm Bích Vân, tựa như nhìn mình chăm chăm con mồi, hé miệng một ngọn lửa nữa phun ra ngoài!

Lăng Hạ không khỏi nhắm mắt lại, mặc dù hắn không thích Bích Vân, nhưng không muốn nàng chết trong tay A Ly. Nhưng thân thể động cũng không động được.

Đúng lúc ấy thì, một bóng dáng ngăn trước người Bích Vân, giống như vậy đánh ra một ngọn lửa năng lượng lớn, đồng thời kéo Bích Vân nhảy lên cây.

Lăng Hạ kinh ngạc phát hiện thân thể mình có thể động, hắn lập tức nhìn về phía đại thụ, liền nhìn thấy đầu con nhím phách lối dễ thương từng quen biết.

Đối phương rất thú vị, vừa ôm ngang hông Bích Vân vừa bày ra bộ dạng khóc khóc: “Này này này, tiểu tử, rất lợi hại a. Chỉ là, đã thương người là không đúng!”

Sà! Trên đỉnh đầu nhân vật chính đáng yêu của ta chính là một cây hoa đào a!

Hoa hồng có gai này không phải là người trong hậu cung của người a!

Lăng Hạ rơi lệ.

33. Q.2 - Chương 33: Chương 4

A Ly bị Tống Tiểu Hồ cản đường như vậy, nhất thời càng tức giận, móng vuốt bén cào mặt đất mấy cái, một hỏa cầu mang năng lượng hệ lửa lớn gấp mấy lần hỏa cầu trước từ từ thành hình.

Lăng Hạ nhanh chóng xông tới ôm lấy cổ A Ly, vừa xoa đầu nó vừa nhỏ giọng an ủi: “A Ly ngoan, đừng vội, hấn không phải kẻ địch.” A Ly được Lăng Hạ trấn an dần dần tỉnh táo lại, nhưng vẫn nhìn chăm chăm hai người trên cây, cổ họng lâu bầu rậm rì cảnh cáo.

Tống Tiểu Hồ có chút mê mang nhìn động tác của Lăng Hạ, tại sao hấn lại cảm thấy động tác cùng nét mặt của thanh niên trước mắt lúc nói chuyện lại quen thuộc như vậy? Rất giống, rất giống một người.

Không đợi hấn nghĩ ra đáp án, Bích Vân đứng lúc lấy tay hấn, ngẩng đầu lên nét mặt đã chẳng khóc nói: “Cứu mạng! Người đàn ông muốn vô lễ với ta!”

Y phục bị lửa thiêu lộ ra một phần lớn da thịt trắng nõn cùng một ít đường cong bộ ngực, cộng thêm mùi phấn thơm, Tống Tiểu Hồ dù sao cũng mới mười bốn tuổi, mặt liền đỏ, tiện tay đặt Bích Vân trên cây ngăn trước mặt nàng nói: “Nàng nói có thật không?”

“” Nhân vật chính ở trong truyện thiết định đích xác là loại dễ dàng đa tình với các em gái. Nhưng mà dễ dàng đưa lưng về phía người xa lạ như vậy thật sự có thể sao?

Lăng Hạ e sợ hấn bị Bích Vân ám toán, vì vậy ngồi dậy cười nói: “Nếu điều nàng nói là sự thật, người sẽ làm gì?”

Tống Tiểu Hồ sững sờ, rất nhanh bày ra tư thế công kích: “Sư phụ ta nói, nam nhân bắt nạt nữ nhân không phải người tốt! Vậy ta sẽ không bỏ qua cho người!”

Cách bốn năm, nhân vật chính vẫn. Ngu như vậy a! Căn cứ theo lời nói này của Tống Tiểu Hồ, có thể đoán được hấn đã thuận lợi lấy cao nhân phong cách thân sĩ làm vị sư phụ thứ hai, bởi vì Phong Thúc Minh không thể nào nói ra những lời này.

Lăng Hạ nhìn kỹ Tống Tiểu Hồ, thời gian bốn năm hiển nhiên hấn lớn lên rất nhiều, đã cao hơn chừng một cái đầu, gương mặt vốn béo múp múp dễ thương đã có đường cong đặc trưng tuần lãng của phái nam, cộng thêm ánh mắt hết sức sáng ngời cùng cái đầu con nhím phách lối, ở đâu cũng không thể khiến người ta xem nhẹ. Trong lòng hấn thật vui mừng, không khỏi càng vội vàng, bốn năm như vậy, Ngự Chi Tuyết đưa trẻ thời thơ ấu này đã biến thành dạng gì?

Hấn cố ý đứng trước mặt A Ly làm bộ phòng ngự hướng về phía Tống Tiểu Hồ nói: “Vậy người cứ tới đây thử một chút a.”

Tiếng nói thả ra, một cỗ lực lớn liền xông về phía hấn. Lăng Hạ rét lạnh, đứa bé chết tiệt này, nói đánh là đánh, cũng quá nhanh đi? Hấn tiện tay nắm một tảng đá lớn ngăn trước ngực, dưới một kích của Tống Tiểu Hồ, hòn đá liền chia năm xẻ bảy, Lăng Hạ Thuần Thân một cái tránh được công kích lưu lại, pháp khí phòng ngự trên người chống đỡ phần lực còn lại dao động vài cái, cả người đổ mồ hôi lạnh.

Đứa bé chết tiệt này bây giờ sao lại khủng bố thế hả?

A Ly nổi giận gầm lên một tiếng, thiếu chút nữa nhào tới. Lăng Hạ vội vàng ôm A Ly trấn an, Tống Tiểu Hồ thật đúng là lỗ mãng, nếu mình thật sự là kẻ địch, dù bây giờ hấn lợi hại hơn trước rất nhiều, nhưng đấu với ma thú tuyết viêm cấp tám hoàn toàn biến hình vẫn chênh lệch không ít, khó trách trong truyện lúc đầu nhân vật chính thường bị thương, chỉ là, sau khi bị thương thường thường sẽ tăng cấp bậc.

Nhìn Tống Tiểu Hồ đã hoàn toàn rời khỏi phạm vi công kích của Bích Vân, Lăng Hạ đứng thẳng người cười nói: “ Tiểu Hồ ngu ngốc! Trước khi xuống tay không thể làm rõ chân tướng sự tình sao?”

Tống Tiểu Hồ nghe hấn gọi danh tự của mình, cũng cả kinh, thuận thế trượt về phía sau hơn một trượng, nhìn hấn chăm chăm một hồi lâu nghi ngờ nói: “Rốt cuộc người là ai? Sao biết tên của ta?”

Thân thể này từ mười ba mười bốn tuổi đến giờ mười bảy mười tám tuổi, từ nhỏ đến trưởng thành, khó trách Tống Tiểu Hồ không nhận ra được. Lăng Hạ cười nói: “Ta là Lăng đại ca, Lăng Hạ, đệ không nhớ ta sao?”

Hắn vừa nói xong những lời này xong, ánh mắt Tống Tiểu Hổ liền kinh ngạc tròn tròn, miệng mở to cũng quên khép lại. Hắn dò xét Lăng Hạ cẩn thận, quả nhiên, ngay cả tướng mạo cũng thay đổi rất nhiều, nhưng ý cười nhàn nhạt âm áp giữa lông mày lại giống Lăng đại ca như đúc.

Lăng Hạ nhìn lên cây, Bích Vân đã không thấy tung tích, tiểu cô nương này lẫn đi thật sự rất mau. Chờ hắn dời mắt lên người Tống Tiểu Hổ lần nữa thì thiếu chút nữa bị vẻ mặt của hắn làm giật mình.

Nhân vật chính cả người hào quang đó, ngựa đực tương lai mạnh mẽ hùng dũng đó, lúc này lồng ngực phập phồng kịch liệt, đôi mắt ngấn lệ gắt gao cắn môi, nét mặt vậy giống hệt đứa bé muốn gào khóc: “Huỳnh...huỳnh không phải đã chết rồi sao? Bọn họ đều nói huỳnh chết.”

Trong lòng Lăng Hạ mềm nhũn, không nịn được đi lên trước vuốt vuốt đầu con nhím, quả nhiên cao hơn, tay đã phải giơ rất cao. Hắn cười nói: “Ta không chết.”

Hắn đơn giản nói cho Tống Tiểu Hổ một lần, chỉ nói năm đó mình được một vị cao nhân cứu, đi theo hắn bốn năm, gần đây mới tỉnh lại .

Lúc này Tống Tiểu Hổ mới nhớ tới thiếu nữ kia, nhưng chung quanh đã trống rỗng , nơi nào còn bóng dáng cô gái kia? Hắn nghi ngờ hỏi: “Lăng đại ca, vừa rồi rốt cuộc xảy ra chuyện gì? Tại sao nàng nói huỳnh cái đó. Vô lễ với nàng?”

Lăng Hạ vừa bực mình vừa buồn cười vỗ vỗ bờ vai của hắn nói: “Về sau không được lỗ mãng như vậy! Vị Bích Vân cô nương kia không phải dễ chọc vào, sau này đệ thấy nàng cũng phải cẩn thận một chút. Mà, sao đệ lại ở đây? A Tuyết đâu?”

Tống Tiểu Hổ ngượng ngùng lộ ra hai má lúm đồng tiền: “Đệ thấy nàng thật đáng thương liền tin, Phong Lạc sư tỷ trúng một loại độc kỳ lạ, cần máu của một loại ma thú rất hiếm thấy làm thuốc dẫn, đệ cùng A Tuyết, còn có mấy sư huynh đệ tới nơi này bắt chừng ma thú đó. Vừa rồi chúng ta phát hiện tung tích của nó, lúc đuổi theo liền mất dấu, ma thú này chạy mất.”

Hắn dừng một chút lại chần chờ nói: “Lăng đại ca, đệ cảm thấy A Tuyết thay đổi rất nhiều, nhưng không nói được. Huỳnh tốt nhất nên khuyên cậu ấy một chút.”

Bên trong nội tâm Lăng Hạ sững vãi, hắn chính là vì điều này nên mới xuyên trở lại, được chứ? Ngay cả Tống Tiểu Hổ thần kinh thô này cũng phát hiện, Ngự Chi Tuyết thật là một đứa bé khiến người ta quan tâm chết đi!

Trong sách, từ nhỏ lúc Ngự Chi Tuyết chạy trốn đến lúc trở thành người ma tu đạo là lúc mười bảy tuổi, cho nên, tất cả còn kịp!

“A Tuyết ở đâu?” Lăng Hạ không kịp chờ hỏi, bây giờ hắn muốn lập tức gặp đứa bé làm người ta thương tâm đến chết này, đánh hắn hai cái!

Tống Tiểu Hổ bọn họ ở trong một khách sạn nhỏ, còn có mấy đệ tử, bọn họ cũng coi như là đệ tử trẻ tuổi ưu tú nhất Phái Thiếu Dương, dù sao chừng ma thú này không dễ bắt chút nào. Lăng Hạ cảm thấy gương mặt mình sau nhiều năm thay đổi rất nhiều, những người đó nhất định không nhận ra mình, huống chi năm đó hắn chỉ tính một đệ tử râu ria Vô Danh, cũng yên lòng lớn mật đi theo Tống Tiểu Hổ.

Dọc theo đường đi, A Ly tiêu trừ địch ý với Tống Tiểu Hổ rất nhanh, thân thể của Tống Tiểu Hổ có năng lượng mạnh mẽ tương đồng hấp dẫn nó, Mệnh cách Tống Tiểu Hổ đúng là đặc biệt tốt. Lăng Hạ nhìn một người một thú vừa rồi còn như kẻ thù bây giờ đã là bạn tốt, trong lòng không khỏi buồn cười.

Đến khách sạn, quả nhiên đám người Ngự Chi Tuyết vẫn chưa về. Phòng của Ngự Chi Tuyết ở tận cùng bên trong lầu hai, Tống Tiểu Hổ một bộ đại nhân mời Lăng Hạ ngồi xuống trước, hắn đi xuống kêu tiểu nhị làm chút thức ăn, A Ly trải qua một phen biến thân tiêu hao năng lượng cũng đói thảm, nhảy lên người Tống Tiểu Hổ theo hắn đi xuống.

Chờ lúc trong phòng chỉ còn lại Lăng Hạ, trong lòng hắn đột nhiên có chút khản trương, tâm thần bất định mở cửa sổ ra để gió mát phía ngoài thổi tới, lúc này mới đã tốt hơn một chút.

Gặp lại Ngự Chi Tuyết nên mở lời thế nào đây? Nói là “A Tuyết, nhìn thấy ta có ngoài ý muốn không?” Hay là nói gọn “Ta không có chết ha ha, đã nói ta sẽ không chết.” đây?

Có vẻ không quá thích hợp.

Cửa đột nhiên mở ra, Lăng Hạ cho là Tổng Tiểu Hồ lên, liền mỉm cười xoay người, chống lại một đôi mắt xéch phong hoa vô song. Hắn lập tức ngăn cả người, đầu óc trong nháy mắt trống rỗng.

Sá! Hắn còn chưa nghĩ ra lời dạo đầu a!

Đối mặt với gương mặt xa lạ lại quen thuộc cũng hết sức bình tĩnh, thậm chí không nhìn ra một chút gợn sóng nào, chỉ là, con người hình như rụt lại.

Môi Lăng Hạ động mấy cái, nhất thời cái gì cũng nói không được, chỉ có thể mỉm cười nhìn Ngự Chi Tuyết.

Đã không thể gọi là đứa bé. Ngự Chi Tuyết bây giờ dường như đã cao bằng hắn, tóc đen dài tùy ý buộc sau ót bị gió thổi khê tung bay, một đôi mắt xéch sáng chói mắt, không chớp mắt nhìn mình chằm chằm, chuyên chú dường như không ai dám nhìn thẳng.

Nhìn bề ngoài, bốn năm này, đứa nhỏ này lớn lên rất tốt.

Hồi lâu sau, Lăng Hạ cười nói: “A Tuyết, ta đã trở về.”

Không khí giống như ngưng trệ, Ngự Chi Tuyết từ từ đi tới, chỉ là, mỗi một bước đều mang mấy theo phần cẩn thận, giống như sợ thức tỉnh một giấc mộng.

Hắn cứng đờ đưa đôi tay ra, thử chạm vào mặt Lăng Hạ, giống như muốn xác nhận hắn có phải thật hay không phải.

Khóe miệng Lăng Hạ giương nhẹ cũng không tránh, giọng nói không khỏi nhẹ hơn, nhỏ giọng nói: “Ta đã trở về.”

Ngón tay thon dài mà đẹp mắt chạm lấy gò má hắn, lại hơn cả băng, Lăng Hạ không tự chủ được rung mình một cái, ánh nến lúc này cũng run lên, phát ra mấy tiếng tí tách, dường như muốn tắt đến nơi.

“A Tuyết?” Lăng Hạ hơi lo lắng, hiển nhiên, năng lượng hệ nước trên người Ngự Chi Tuyết vì tâm tình chủ nhân không bình ổn nên kích động, mang theo hơi lạnh tận xương cốt.

Bỗng nhiên, Lăng Hạ cảm thấy cả người căng chặt, trước mặt bỗng tối sầm, thậm chí còn nghe được tiếng xương kêu “Rắc rắc” vì đối phương trong nháy mắt dùng lực quá lớn mà ôm, không khí trong lồng ngực cũng bị ép ra ngoài. Hắn đau không nhịn được rên rỉ nhẹ một tiếng, có chút đỏ khốc đỏ cười, thế nào lại vậy. Đứa nhỏ này quá kích động đi?

Ngự Chi Tuyết siết chặt cả người hắn kể cả hai tay vào trong ngực mình, chặt đến nỗi ngay cả hít thở cũng khó khăn, dường như động cũng không thể động.

Lăng Hạ chỉ có thể cảm thấy nhịp tim dồn dập của Ngự Chi Tuyết cùng hô hấp thổi lất phất lên mặt hắn.

Thật đúng là kỳ lạ a, thuộc tính đứa nhỏ này rõ ràng là hệ nước nhưng sao hô hấp lại nóng như vậy.

“A Tuyết?” Lăng Hạ rất muốn nói chuyện, nói, hai người dán như vậy không nóng sao?

Hắn khó khăn di động, nhìn gò má Ngự Chi Tuyết gần trong gang tấc, tinh xảo quả thật làm cho người ta giật mình, hắn thậm chí cảm thấy hàng lông mi đậm dày của đối phương quạt trên mặt hắn. Tự đáy lòng hắn dâng lên một loại huynh trưởng kiêu ngạo, hắn chắc chắn sẽ kéo hai đứa bé này trở về! Để hắn cùng nhân vật chính sống vai làm bá chủ Dị Giới!

Nét mặt Ngự Chi Tuyết mặc dù vẫn cứng rắn, nhưng thân thể lại run rẩy, không dễ phát hiện mà run rẩy.

Lòng Lăng Hạ đột nhiên xui xuống trình độ không thể tưởng tượng nổi, hắn dùng lực rút hai cánh tay ra ôm lấy Ngự Chi Tuyết, mỉm cười nhẹ giọng nói: “A Tuyết, ta đã trở về.”

34. Q.2 - Chương 34: Chương 5

“Rất tốt, người không lừa ta, nếu không.” Rốt cuộc Ngự Chi Tuyết cũng lên tiếng, chỉ là, từng chữ giống như toát ra từ kẽ răng, mang theo run rẩy lạnh lẽo không dễ dàng phát giác.

Giọng nói vốn thanh thúy dễ nghe của nam đồng lúc này lại hơi khàn khàn vì thời kỳ đổi giọng của thiếu niên, ngoài ý muốn làm cho lòng người thêm mềm nhũn.

Nếu không cái gì? Giống như trong truyện huyễn diệt thế giới sao?

Lăng Hạ nhất thời , không chút do dự khẳng định nói: “Ta đương nhiên vĩnh viễn sẽ không lừa đệ.”

Hắn khẽ vuốt ve lưng Ngự Chi Tuyết an ủi, nhớ tới tuyên ngôn cuối cùng lúc lâm chung của nhân vật phản diện đại nhân. Đứa bé này quá thiếu cảm giác an toàn, cũng quá mức cố chấp rồi, cho nên rất dễ lầm lạc.

Hơn nữa lại nói, thời gian hai người ôm nhau cũng quá dài đi?

Lăng Hạ nơi lồng tay muốn đứng thẳng người, nhưng đối phương vẫn cố chết ôm chặt. Nhận ra hắn giãy giụa, Ngự Chi Tuyết chỉ hơi thả lỏng tay, đối tư thế ôm tiếp.

“” Bốn năm qua sao đứa nhỏ này lại trở nên bám người như vậy? Này này, thiếu niên chí tình chí nghĩa như vậy sao có thể trở thành boss nhân vật phản diện? ! Tác giả đáng chết không nhầm cái gì chứ?

Cũng đúng, đối với mình mà nói thời gian bốn năm chỉ là một cái chớp mắt, nhưng đối với đứa nhỏ này mà nói, đã tách ra lâu như vậy, chỉ sợ hắn vẫn mang theo cảm giác bất rút. Lăng Hạ ôm lấy Ngự Chi Tuyết lần nữa, khe khẽ thở dài.

Tống Tiểu Hổ đã mang theo thức ăn trở lại, A Ly đứng ở trên đầu hắn, một người một thú đẩy cửa nhìn thấy hai người ôm nhau thật chặt trong phòng, đều sửng sốt một chút.

Ngự Chi Tuyết chỉ dùng khoeo quét qua, dứt khoát tung một chưởng đánh cửa đóng lại, thức ăn trong tay Tống Tiểu Hổ loảng xoảng rơi đầy đất, lỗ mũi cũng bị đụng, khổ sở ôm mũi ngồi chồm hổm xuống, thở phì phò nói: ” A Tuyết đáng chết! Cẩn thận ta đánh ngươi một trận a!”

A Ly trốn thật mau, cũng tức giận đứng trên mặt đất gằm thét, chỉ là, bây giờ hình thể nó xinh xắn, phát giận không khác gì con mèo nhỏ.

“Hôm nào.” Ngự Chi Tuyết lạnh lùng nói, đổi lại tư thế gác cằm trên bả vai Lăng Hạ, lông mi rũ xuống, hình như muốn dùng tư thế này thêm thiếp đi một lát.

Hơi thở của người này, luôn đặc biệt làm cho người ta thoải mái.

“” Lăng Hạ có chút vô lực, nhẹ giọng cười nói, “Chúng ta ngồi xuống nói chuyện đi, A Tuyết, mấy năm này đệ sống ra sao?”

Sống ra sao sao? Ngự Chi Tuyết dường như lại nhìn thấy buổi chiều mờ mờ vô lực đó.

Hắn bị nhốt một tháng cấm được thả ra, không thấy bóng dáng quen thuộc kia, nhìn thấy lại là nữ nhân hắn ghét nhất. Đối phương một câu gọi hắn lại: “Bởi vì chuyện sư huynh Thượng Nhan của ta. Ca ca huynh có mấy câu muốn ta truyền đạt cho huynh!”

Cái gì gọi là “Ta sẽ không chết” ?

Cái gì gọi là ” Ở chung thật tốt với Tống Tiểu Hổ, vĩnh viễn là huynh đệ ” ?

Cái gì gọi là “Ta không đau chút nào, không chịu khổ”?

Sau đó Thủy Vũ đỏ mắt nói gì hắn đều không nghe được, hắn chỉ biết, người kia vì mình mà gánh lấy tất cả!

Khi hắn điên cuồng chạy tới Chấp Pháp đường thì chỉ nhìn thấy vết máu đen ngưng tụ trên hình mộc cùng dây thừng.

Những vết máu này đều là người nọ thay mình chảy

Chỉ là, nghĩ như vậy, tưởng tượng ra, tâm đã co rút đau đớn khó có thể hô hấp.

Người kia nói hần sẽ không chết, hần liền tin tưởng, một mực chờ đợi người kia trở lại!

Từ nay về sau, chỉ có một mục tiêu, chính là trở nên mạnh mẽ!

Người kia vì hần mà đổ máu, người kia quá mềm lòng, hần liền giúp người kia trả lại gấp mười gấp trăm lần!

Chờ người kia trở về, sẽ không để hần bị người khác bắt nạt, cũng không để hần rời khỏi mình nữa!

Ngự Chi Tuyết chậm rãi buông tay ra, như dã thú hung mãnh hung hăng nhìn chằm chằm Lăng Hạ, giọng nói mang theo mấy phần tức giận: “Ta đây bốn năm sống rất tốt, tại sao ngươi mất tích lâu như vậy!”

Nghe ngữ điệu quen thuộc Lăng Hạ mới yên tâm, nhàn nhạt nở nụ cười đưa tay sửa sang lại tóc rơi trên trán Ngự Chi Tuyết: “Thật xin lỗi, ta cũng vừa mới tỉnh lại không lâu.”

Tống Tiểu Hổ xoa mũi đẩy cửa đi vào, hùng hùng hổ hổ mang theo vài phần khoe khoang nói: ” A Tuyết chết tiệt, Lăng đại ca còn chưa ăn cơm đâu! Ha ha, là ta tìm được Lăng đại ca trước nha.”

“” Lăng Hạ cảm giác được một cách rõ ràng, bởi vì một câu nói của Tống Tiểu Hổ thô thần kinh này, sắc mặt đứa bé nhỏ mọn nhà hần lại âm trầm hơn.

Gặp trước hay gặp sau mấy chuyện như vậy không có gì đáng giá để lấy le, được chứ?

Xem ra bốn năm qua hai đứa bé vẫn là quan hệ đối thủ a. Lăng Hạ nhin cười không được.

Thức ăn rất nhanh được mang lên lần nữa, Tống Tiểu Hổ còn muốn một vò rượu. Lăng Hạ nhìn dáng vẻ bưng chén lên thuần thực của hần, sắp tức chết rồi, chưa thành niên không thể uống rượu, không biết sao?

Hần vội vàng dè lại ngăn cản, Tống Tiểu Hổ không hiểu gãi gãi đầu con nhím nói: “Uống rượu có là gì? Lăng đại ca, huynh không biết đó thôi, A Tuyết còn uống rượu say hai lần, bị sư phụ trách phạt rồi đó.”

Ngự Chi Tuyết nghe Tống Tiểu Hổ tố giác mình cũng không có gì bối rối, chỉ nhìn Lăng Hạ một chút, từ từ đẩy ly rượu ra nói: “Ngươi không thích vậy ta liền không uống a.”

Huống chi, hai lần đó hần uống rượu cũng chỉ vì nó có thể khiến người tạm thời quên thực tế thôi.

Hần nhỏ giọng nói: “Cái người này, mấy năm nay rốt cuộc đi đâu?”

Luôn là “Ngươi ngươi ngươi” , hoặc là gọi thẳng đại danh, đứa bé chết tiệt này cho tới bây giờ chưa từng gọi mình một tiếng ca!

Lăng Hạ thuần thực dứt cái đuôi gà trong bát cho A Ly, cười nói: “Ta được một vị tiền bối cứu, chính là người lúc trước ta nói với đệ, dạy ta luyện khí chi pháp đó. A, đây là A Ly, A Ly là vị kia tiền bối kia giao cho ta, bây giờ người có chuyện không thể chăm sóc nó. Năm đó tâm mạch của ta bị thương nhẹ, cho nên vị tiền bối kia đã tốn một chút thời gian giúp ta khôi phục, sau khi ta tỉnh lại mới tới tìm các đệ.”

Hần cố ý nói qua loa, dù sao những chuyện này cũng đều đã qua, về đoạn Thánh Nữ Phong kia, dĩ nhiên càng không thể nói.

A Ly ngẩng đầu lên nhe răng với Ngự Chi Tuyết, nó cảm nhận rõ ràng trên người đối phương tản mát ra ác ý đối với mình, hơn nữa thuộc tính người này tản mát ra hơi thở âm hàn, nó cũng rất ghét.

Ngự Chi Tuyết lạnh lùng liếc A Ly một cái, cho tới bây giờ Lăng Hạ cũng chưa từng dứt cơm ỉnh, tại sao lại cho súc sinh này ăn?

(Ày, như thế mà anh cũng ăn giấm cho được @@!)

Nhìn hai biểu cảm chán ghét tương tự nhau, Lăng Hạ lại buồn cười. Hần cảm thấy A Ly có lúc rất giống Ngự Chi Tuyết, tính tình tương tự sẽ bài xích lẫn nhau, quả nhiên không giả.

Ngự Chi Tuyết theo dõi hần hỏi “Như vậy sau này ngươi đi đâu? Còn phải trở về tìm vị tiền bối kia sao?” Tay của hần không khỏi nắm chặt, nếu Lăng Hạ không muốn về Phái Thiếu Dương, vậy mình liền dẫn hần rời đi, dù sao Phái Thiếu Dương hần chưa bao giờ để vào trong mắt.

Lăng Hạ không nhận được giống như trước đây sờ sờ đầu Ngự Chi Tuyết, cười híp mắt nói: “Ta trở lại dĩ nhiên là tìm các đệ, sẽ không đi.” Đứa nhỏ này mặc dù bề ngoài lớn lên không ít, trên thực tế có một số động tác nhỏ vẫn không đổi, hẳn rất dễ nhận ra Ngự Chi Tuyết đang khấn trương.

Ngự Chi Tuyết rũ mắt, nắm tay hơi buông lỏng, trong lòng từ từ dâng lên cảm giác vui sướng đã biến mất thật lâu.

Đã nửa đêm, Lăng Hạ đem Tống Tiểu Hồ uống say chuẩn choáng về gian phòng, thuận tiện bỏ A Ly vào ngủ, tránh nó cùng Ngự Chi Tuyết đánh nhau thật. Miệng Tống Tiểu Hồ vẫn lầu bầu lẩm bẩm không biết nói gì, nói một hồi cười khúc khích một hồi. Mặc dù nhân vật chính có thể uống rượu thu tiểu đệ, Lăng Hạ vẫn quyết định, nhất định phải nói Tống Tiểu Hồ uống ít rượu ăn nhiều cơm, bây giờ vẫn là vị thành niên đấy.

Chờ Lăng Hạ trở về lần nữa, Ngự Chi Tuyết đã cởi áo khoác ngồi cạnh giường, mặc một thân quần áo trong trắng như tuyết, tóc đen dài tùy ý phủ xuống vai. Khi cặp mắt xéch kia tà tà nhìn sang, ngay cả là giống đực, Lăng Hạ vẫn nhìn hẳn ngây ngẩn cả người.

Lăng Hạ đột nhiên cũng nhớ tới từng đoạn miêu tả dáng vẻ của Ngự Chi Tuyết trong câu chuyện lừa đảo kia, “Giống như hoa anh túc dụ người nhất” “Ưu nhả mà cao quý”. Đứa nhỏ này thật đúng là càng ngày càng họa thủy rồi.

Trước ngực Ngự Chi Tuyết là khối trang sức hẳn làm trước kia. Vật này hơi lớn, đeo trên cổ dĩ nhiên không hợp, nhưng đứa bé này vậy mà trân trọng trân quý nhiều năm như vậy. Lăng Hạ hơi lộ vẻ xúc động.

Ngự Chi Tuyết nhận thấy ánh mắt Lăng Hạ, cũng cảm thấy khó xử, tiện tay lấy trang sức xuống đặt bên gối: “Người còn không qua đây nghỉ ngơi?”

Lăng Hạ cởi áo khoác, nét mặt Ngự Chi Tuyết rõ ràng muốn hẳn ngủ bên trong giường, chẳng lẽ còn sợ mình chạy mất hay sao? Hẳn cười nói: “Pháp khí này không tốt, sau này ta luyện cho đệ cái tốt hơn.”

Hai người sống vai nằm, Ngự Chi Tuyết thủy chung không nói lời nào, Lăng Hạ mệt mỏi nửa ngày rốt cuộc ngủ say sưa.

Mắt Ngự Chi Tuyết chớp cũng không chớp, hẳn nhận ra người bên cạnh hô hấp vững vàng liên xoay người, nhìn kỹ mặt mày cùng đôi môi Lăng Hạ. Vẻ mặt người này luôn mang theo nụ cười thần nhiên như vậy, đối với ai cũng rất thân thiết, dù đối đãi với kẻ thù cũng có vẻ sẽ không oán hận.

Hắn nhẹ nhàng nâng tay, đặt một ngón tay lên môi đối phương nhẹ nhàng vuốt ve, rất mềm, ấm áp.

Ngự Chi Tuyết đột nhiên sinh ra một loại khát vọng nóng rực xa lạ, hẳn muốn hung hăng liếm cắn, khắc thật sâu hương vị máu của đối phương vào trong lòng, khiến đối phương cũng giống vậy khắc sâu mình vào lòng!

Một khắc khi nhìn thấy Lăng Hạ trong lòng hẳn liền dâng lên một loại chua xót không cách nào khắc chế, thứ đó ngăn ở ngực, làm hắn khó chịu tới cực điểm. Nhưng Lăng Hạ vẫn là dùng bộ dáng trước đây, đối với ai cũng rất tốt, đối với người nào như một!

Giống như mình và Tống Tiểu Hồ, thậm chí cùng con súc sinh kia, trong mắt hắn cũng không có khác biệt!

Như vậy lần sau, Lăng Hạ có phải sẽ có thể giống như cứu mình, lấy mệnh cứu người khác hay không?

Ngự Chi Tuyết híp mắt lại, ánh lạnh mơ hồ mang theo vài phần khát máu, hẳn không muốn như vậy! Dù là Tống Tiểu Hồ cùng nhau lớn lên cũng không được!

Trong máu có loại dục vọng không biết tên đang nhảy nhót, làm hắn hô hấp càng ngày càng gấp rút.

Trong lòng hắn đột nhiên dâng lên một ý tưởng kinh khủng, muốn giam cầm người này ở bên mình, vĩnh viễn chỉ nhìn thấy mình.

Hắn muốn hoàn toàn chính chính nhìn người này ở bên người, như bây giờ, có thể chạm vào!

Nhưng mà. Nói như vậy, sẽ bị người này ghét sao?

Chỉ là, mới tưởng tượng ánh mắt kinh ngạc chán ghét của đối phương, ngực đã rất khó chịu.

Rốt cuộc Ngự Chi Tuyết cũng từ từ bình tĩnh lại.

Hắn thử ôm lấy đầu Lăng Hạ, áp vào ngực mình, lại đem tay Lăng Hạ khoác lên người mình.

Người này thật đúng là không có chút cảnh giới, lòng mảy mòi nhũu, liền lại dẫn ra ngủ say rất nhanh.

Ngự Chi Tuyết hài lòng lấy tay ôm ngang hông Lăng Hạ thật chặt, ngửi mùi vị quen thuộc, cũng nhắm hai mắt lại.

35. Q.2 - Chương 35: Chương 6

Đây, nhất định là tư thế rời giường không đúng!

Lăng Hạ có chút dở khóc dở cười, Ngự Chi Tuyết coi hắn là gối ôm được chứ? Thân thể thiếu niên của Ngự Chi Tuyết mặc dù có vẻ hơi gầy yếu nhưng bắp thịt đều rất thực, gối lên rất cứng, may mà cả đêm hắn không có khó thở.

Hắn nhẹ nhàng lấy tay Ngự Chi Tuyết đang đặt ngang hông mình qua một bên, đối phương lập tức mở mắt, ánh mắt dưới hàng lông mi dày hết sức trong suốt, thanh minh giống như vẫn luôn tỉnh.

Lăng Hạ sưng sốt một chút, sau đó liền cười: “A Tuyết, Chào buổi sáng.”

Ngự Chi Tuyết nhìn hắn một cái, có chút không tự nhiên ngồi dậy, chậm rãi giúp Lăng Hạ mặc áo ngoài vào.

Phen ấy bọn họ tới tìm kiếm ma thú đó, vì không để cho người chú ý nên không mặc y phục Phái Thiếu Dương, mà là quần áo bình thường.

Lăng Hạ vừa rửa mặt vừa hỏi: “Ta nghe tiểu Hồ nói là vì Phong Lạc trúng độc, cần máu một loại ma thú làm thuốc dẫn, cho nên các đệ mới tới nơi này sao?”

“Ừ.” Ngự Chi Tuyết gật đầu một cái trầm giọng nói, “Chúng ma thú này tên là Liêu Nhiên, là một loại ma thú hệ lôi cấp năm đặc hữu nơi đây, số lượng hoạt động ban đêm rất ít, bởi vì hình thể nhỏ nên tốc độ nhanh, tai mắt thông linh, nên cực kỳ khó bắt.”

Lần này Phái Thiếu Dương tới tổng cộng có năm đệ tử, trừ Ngự Chi Tuyết cùng Tống Tiểu Hồ, còn có ba người Tư Yển, Từ Minh Dương, Liêu Tử Thanh. Đối với Tư Yển, Lăng Hạ vẫn có chút ấn tượng, dù sao năm đó cũng so tài với hắn một phen, bị hắn đánh cho sưng mặt sưng mũi, những người khác hắn lại không biết.

Hắn có chút bận tâm đối phương sẽ nhận ra hắn, gặp phải phiền phức không cần thiết cho nên muốn dùng Dịch Dung Đan. Ngự Chi Tuyết lập tức ngăn cản, dù sao loại đan dược này có hại vô ích cho thân thể.

Nhìn Lăng Hạ kiên trì, Ngự Chi Tuyết vẫn lạnh lùng nói: “Người yên tâm, hắn không dám tìm phiền phức.”

Bàn về thực lực, bây giờ hắn đã không hơn không kém đại đệ tử Phái Thiếu Dương, đệ tử thân truyền trò giỏi hơn thầy Phong Thúc Minh hử hê nhất, Tư Yển chỉ là một đệ tử kiếm tu bốn phái, đương nhiên không dám đắc tội hắn. Ngự Chi Tuyết vẫn còn nhớ năm đó lúc ghi danh Tư Yển nhục nhã mình, người này đang hoàng thì cho qua, nếu không.

Nghe Ngự Chi Tuyết nói rất chắc chắn, Lăng Hạ liền nửa tin nửa ngờ không thay đổi dung mạo. Hắn rất có hảo cảm với Phong Lạc tiểu cô nương kia, lập tức suy nghĩ, luyện chế pháp khí như thế nào để có thể giúp bọn họ một tay.

Bởi vì ban đêm mới được động, ban ngày tất cả mọi người vẫn ở nghỉ ngơi trong khách sạn.

Lăng Hạ nhìn bộ sách luyện khí nghiêm túc suy tư, bắt ma thú hệ lôi dĩ nhiên dùng pháp khí hệ gió cùng hệ mộ là tốt nhất. Bây giờ hắn có đá năng lượng cấp hai hệ mộc cùng đá năng lượng hệ gió cấp ba, nhưng thiết kế pháp khí ra sao cũng là một vấn đề khó khăn.

Hắn dùng bút lông chim đặc chế vẽ lên giấy, tính toán năng lượng thạch thụ mộc cần thiết cùng độ lửa, thiết kế bốn, năm phương án luyện khí.

Ngự Chi Tuyết đứng bình tĩnh ở trước cửa sổ nhìn Lăng Hạ, Lăng Hạ chuyên tâm thật đúng là rất đẹp, bờ môi bình thường nhu hòa mãn thành một đường thật chặt, ánh mắt chuyên chú nghiêm túc.

Ngự Chi Tuyết mất hồn nhìn phía trước, trong lòng có một loại nóng ran kỳ dị khó tả, hắn rất muốn đi tới, từ phía sau lưng ôm lấy đối phương. Loại kích động này làm hắn cảm thấy rất kỳ lạ, lại không khỏi hưng phấn.

Đến buổi trưa, rốt cuộc Lăng Hạ cũng thiết kế xong, lấy lò luyện khí cùng tài liệu cần thiết từ không gian đây chuyễn ra chuẩn bị luyện chế.

Hắn thiết kế pháp khí bắt lấy chủng ma thú đặc biệt này, đặc biệt thiết kế pháp khí thành hình lưới, ở bên trong tăng thêm linh thạch dẻo dai đặc biệt. Bởi vì tài liệu tương đối nhiều, hơn nữa do tạp vụ, lực tinh thần tiêu hao cũng là một đại vấn đề, cho nên hắn lại lấy ra chút đá phụ trợ vô cùng trân quý luyện chế, loại đá năng lượng này bình thường Lăng Hạ không nỡ dùng.

Lò luyện khí bắt đầu vận hành rất nhanh, tài liệu dưới tác dụng của đá phụ trợ thạch cùng lực tinh thần của Lăng Hạ đã bắt đầu hòa tan, từng chút từng chút hội tụ. Lăng Hạ tu hành lực tinh thần xác thực nhanh gấp mấy lần so với trước kia, nhưng ở giai đoạn dung luyện vẫn còn có chút cố hết sức, thái dương không ngừng toát mồ hôi nhỏ giọt xuống, lông mày nhíu lại, càng làm nổi bật da thịt trắng bạch yếu ớt.

Ngự Chi Tuyết nhíu mày một cái, đặt tay lên lưng Lăng Hạ, truyền lực tinh thần của mình qua.

Lông mày Lăng Hạ giãn ra rất nhanh, dẫn lực tinh thần của Ngự Chi Tuyết nhập luyện lò khí. Trước kia người đeo mặt nạ cũng giúp hắn như vậy, cho nên làm rất nhuần nhuyễn.

Sau hai canh giờ, hình lưới pháp khí rốt cuộc cũng luyện xong, mịn như tơ hết sức mềm dẻo, nắm trong tay chỉ là nhỏ như quả đậu. Càng hay là nó mang theo thuộc tính hệ gió và hệ mộc, năng lượng điện lõi vô dụng với pháp khí này.

Lăng Hạ hết sức hài lòng, huyết sắc trên mặt còn chưa khôi phục: “Tối hôm nay ta cùng đi với các đệ.”

“Người nghỉ ngơi một chút đã.” Ngự Chi Tuyết Tâm bất mãn, lạnh lùng nói, “Thật ra không cần pháp khí này ta cũng có thể bắt được Liêu Nhiên.”

Sớm biết Lăng Hạ sẽ cực khổ như vậy.

Lăng Hạ sững sờ cười, đứa nhỏ này vẫn cậy mạnh như thế sao? Hắn gạt đầu một cái, đôi mắt dịu dàng nhìn sang: “Đương nhiên, ta biết rõ A Tuyết là lợi hại nhất.”

Ngự Chi Tuyết đột nhiên cảm thấy mặt nóng lên, ánh mắt nhu hòa như vậy rõ ràng làm cho người ta rất thoải mái. Hắn cứng đờ nghiêng mặt: “Vậy người nghỉ ngơi cho tốt trước, buổi tối lại nói.”

Lăng Hạ theo lời nằm trên giường nhắm mắt lại, chấp tay đặt trước ngực, yên lặng vận công khôi phục lực tinh thần.

Ngự Chi Tuyết mất hồn nhìn một lát, cũng tựa đầu vào giường nhắm mắt lại.

Đến buổi tối, sáu người chia làm hai đội hành động tìm kiếm. Tư Yển nhìn thấy Lăng Hạ thì ngây ngẩn cả người, rất nhanh đoán được thân phận Lăng Hạ từ xưng hô của Tổng Tiểu Hồ. Dù sao năm đó hắn tìm Quảng Húc Tử cho Lăng Hạ nửa sống nửa chết, vì vậy trí nhớ khắc sâu hơn những người khác nhiều.

Nhưng bây giờ Ngự Chi Tuyết đã khác xưa, hắn biết rõ bản lãnh cùng thủ đoạn của đối phương. Ngự Chi Tuyết từng không chút do dự phế bỏ tu vi đệ tử coi rẻ hắn trong lúc thí luyện, mà lúc đó Phong Thúc Minh chỉ nhẹ nhàng trách cứ một câu liền không giải quyết gì, có thể thấy được, Ngự Chi Tuyết được xem trọng đến cỡ nào. Huống chi, hắn cùng Lăng Hạ cũng không quá mức thù hận, chỉ chán ghét muốn trút lòng đổ kị với Ngự Chi Tuyết thôi.

Lăng Hạ đương nhiên cùng một đội với Ngự Chi Tuyết, Tổng Tiểu Hồ, cộng thêm A Ly, so với ba người khác tạo thành đội ngũ mạnh không biết gấp bao nhiêu lần.

Ngự Chi Tuyết bọn họ đã truy tung chủng ma thú này ba bốn ngày rồi, rất hiểu tập tính của nó, chỉ ngại chủng ma thú này khứu giác cùng thính giác quá nhạy bén, hơn nữa cảnh giác cẩn thận, cho nên luôn để nó chuồn mất.

Tổng Tiểu Hồ có một lần thiếu chút nữa bắt được, hần dẫn đầu nhảy lên tàng cây toát ra một câu: “Lăng đại ca, đệ nghỉ nơi tối ngày hôm qua gặp bọn huynh là sào huyệt của Liêu Nhiên, chúng ta đi nơi đó tìm một chút đi.”

Ngự Chi Tuyết liền cảnh giác hỏi: “Tối hôm qua? Lăng Hạ ở chung với ai?”

Bởi vì tốc độ Lăng Hạ không nhanh bằng bọn họ, Ngự Chi Tuyết vẫn luôn kéo tay Lăng Hạ đi đường, lúc này nghe Tổng Tiểu Hồ nói, tay không tự giác nắm chặt hơn.

Lăng Hạ bị hần nắm đau nhói, trong lòng thầm kêu không ổn, dù sao đó cũng không phải là chuyện gì tốt. Không đợi hần ra hiệu cho Tổng Tiểu Hồ, Tổng Tiểu Hồ đã tùy tiện nói: “Ta chưa nói sao? A, ngày hôm qua lúc gặp Lăng đại ca thật buồn cười, một nữ nhân xấu nói Lăng đại ca vô lễ với nàng, hại ta thiếu chút nữa bị lừa đả thương Lăng đại ca đấy.”

“Vô lễ?” Ngự Chi Tuyết hí mắt, “Rốt cuộc xảy ra chuyện gì?”

Này này, giọng điệu ép hỏi này mới đúng là ca ca đi?

Lăng Hạ sờ mũi một cái lúng túng nói: “Thật ra thì cũng không có gì, cô nương kia có lẽ là vì chơi thật khá thôi. Dù sao cũng là hiểu lầm, nếu không ta sẽ không gặp được tiểu Hồ, cũng không gặp được đệ.”

Cái miệng không biết chừng mực của nhân vật chính này! Thật là muốn ăn đòn!

Trí nhớ Tổng Tiểu Hồ hết sức tốt, rất nhanh tìm ra chỗ cũ. Ba người dừng bước chân ngừng thở, đỡ nhánh cây cẩn thận lắng nghe quan sát động tĩnh chung quanh.

Liêu Nhiên tích bất thổ ma thú, Tổng Tiểu Hồ linh cơ vừa động chỉ vào A Ly nhỏ giọng nói: “Lăng đại ca, A Tuyết, các người nhìn A Ly xa xa có giống thổ không?”

Lỗ tai tuyết trắng của A Ly thật dài, vì đoạn thời gian này Lăng Hạ ngày ngày cho ăn vận động ít nên mập một vòng lớn, không nhìn kỹ thật là giống thổ.

Lăng Hạ vui lên, xoa xoa đầu A Ly: “Ừ, Đúng vậy, chúng ta có thể để A Ly dẫn dụ Liêu Nhiên ra ngoài.”

A Ly nghe hiểu rất nhanh, nhất thời nhe răng có chút không vui, nó là Ma thú cấp tám, đâu có vô dụng như thổ hả ? Lăng Hạ xoa đầu dỗ nó một hồi, lúc này A Ly mới uất uất ức ức nhảy xuống, thu lại khí tức năng lượng, cố ý di chuyển thân thể đi lại từ từ trên mặt đất, ánh trăng chiếu xuống tựa như nắm tuyết.

Đám người Lăng Hạ mai phục trên cây không nhúc nhích, kiên nhẫn chờ Liêu Nhiên xuất hiện.

Ngự Chi Tuyết cùng Tổng Tiểu Hồ hiển nhiên có kiên nhẫn của thợ săn, ngược lại Lăng Hạ lắc đầu sắp ngủ gật. Qua nửa đêm, rốt cuộc nghe không trung truyền đến một tiếng kêu tê tê kỳ quái.

Lăng Hạ giật mình một cái mắt liền mở ra, Tổng Tiểu Hồ hưng phấn khoa tay múa chân một ra hiệu cho hần, hiển nhiên, mục tiêu xuất hiện!

Một con ưng kích cỡ tương đương ma thú từ chỗ sâu trong rừng rậm vọt ra, thẳng tắp đánh về phía A Ly, tốc độ nhanh như sao băng. Thế nhưng khi nó cách A Ly chỉ có một mét liền phát giác hơi thở trên người A Ly không quá giống thổ, lập tức lựa chọn rút lui.

A Ly hung mãnh hồng lên một tiếng, dùng sức hướng không trung đánh tới, nhưng tốc độ Liêu Nhiên quá nhanh, ngay cả A Ly nhảy lên cao khoảng một trượng vẫn rơi vào khoảng không.

Ngự Chi Tuyết sao có thể để nó chạy, lưới năng lượng trên tay lập tức bắn ra ngoài, vừa vắn rơi vào lên người Liêu Nhiên. Lưới gặp vật là thu, rất nhanh đã co lại thành một đoàn. Liêu Nhiên giãy giụa muốn bay ra cũng khó, nhanh chóng liên tiếp bắn mấy đạo Lôi Điện, tuy nhiên cũng bị cản trở về, bị Ngự Chi Tuyết vững vàng nắm trong tay rồi.

Tổng Tiểu Hồ cười nói: “Lăng đại ca, pháp khí huynh luyện thật lợi hại! A Tuyết phản ứng cũng rất mau a!”

Ngự Chi Tuyệt không cho là đúng hừ một tiếng, tiện tay ném Liêu Nhiên cho Tống Tiểu Hồ.

A Ly không được Tống Tiểu Hồ để mắt đến, tức giận nhảy lên đầu con nhím của Tống Tiểu Hồ cào cào, sau đó lại nhảy vào ngực Lăng Hạ.

Lăng Hạ vuốt lông nó trấn an một phen, cười nói: “Nếu đã hoàn thành nhiệm vụ, vậy chúng ta nhanh tìm bọn ba người kia trở về thôi, dù sao độc trên người Phong Lạc không chờ được.”

Tống Tiểu Hồ quan hệ tốt với Phong Lạc, lập tức gật gật đầu nói: “Ừ.”

Ba người theo đường cũ trở về, đi nửa nén hương thì đột nhiên nhìn thấy ánh lửa lóe trước mặt, rõ ràng nghe tiếng đao kiếm đánh nhau cùng đầu pháp khí.

Lăng Hạ nhướng mày, hần nhìn Tống Tiểu Hồ nhao nhao muốn thử nói: “Chúng ta đi đường vòng thôi, bây giờ quan trọng nhất là đem Liêu Nhiên về.”

Tống Tiểu Hồ dù thích lo chuyện bao đồng, lúc này cũng biết nặng nhẹ. Huống chi đây là địa bàn người khác, cách xa Phái Thiếu Dương mấy ngàn dặm, càng không thể dễ xảy ra sai lầm. Hần cũng gật đầu một cái, Ngự Chi Tuyệt càng không có gì phản đối.

Chỉ là, ba người mới đi mấy bước, nghe thấy nơi kia truyền đến tiếng cười duyên quen thuộc của thiếu nữ cùng tiếng mắng giận của Tư Yển.

Tống Tiểu Hồ ngạc nhiên quay đầu lại nói: “Lăng đại ca, là cô nương tối hôm qua!”

36. Q.2 - Chương 36: Chương 7

Trông mắt Ngự Chi Tuyệt tối sầm lại, chân chuyển một cái đã kéo Lăng Hạ chạy về phía sau, Tống Tiểu Hồ cũng lập tức đi theo.

Đến đó, quả nhiên Tư Yển và ba người đứng ở giữa, bọn họ bị một đám người tu hành xa lạ giờ pháp khí Chiếu Minh bao vây ở giữa, Bích Vân cũng đứng vây bên ngoài. Từ trang phục màu xanh lục của bọn họ Lăng Hạ đoán được họ là người của phái Thanh Hỏa phụ cận.

Chỉ là, người Thanh Hỏa sao lại dính liếu đến đám người Tư Yển?

Ngự Chi Tuyệt ngăn Tống Tiểu Hồ muốn nhảy xuống, ẩn phía sau cây quan sát cẩn thận mọi người phía dưới.

Bích Vân mặc một thân bích sắc, y phục điểm xuyết mấy viên minh châu, trên bắp chân trần trắng mịn có một cái lắc chuông màu vàng kim, tóc buông lỏng dùng một cây ngọc trâm búi trên đầu, dung mạo đẹp hết sức. Nàng cười hì hì phát phát mái tóc mềm mại nói: “Ba vị sư huynh này thật không thức thời, chỉ hỏi đường các người chút thôi, lại hung hăng với tiểu muội, ta đây không thích. Sư huynh phái Thanh Hỏa à, bọn họ khi dễ ta đấy.”

Lăng Hạ vừa nhìn trận thế này khóe miệng liền run rẩy, hiển nhiên vị tiểu thư Ma Nữ này lại ngại nhàm chán thêm dặt chuyen làm.

Mười mấy người phái Thanh Hỏa hai mắt cứng còng về mặt ngọc trệ, hiển nhiên đã bị Bích Vân dùng Mê Hồn Thuật khống chế. Bọn họ máy móc giờ đao kiếm trong tay, xông tới đám người Tư Yển.

Tư Yển dùng kiếm đánh bay hai người trước mặt, cắn răng quát: “Yêu nữ vô sỉ này! Chỉ biết dùng chút yêu thuật mê hoặc không có lòng của người tu hành! Hôm nay ta phải thay trời hành đạo!”

Bích Vân bị lời hần nói chọc cười to: “Người tự lo không xong còn thay trời hành đạo? Trước hết người giết bọn họ được đã rồi lại giết ta, cô gái nhỏ đáng thương này.”

Nàng nói xong đã là chã chực khóc, trong lòng Tư Yển đột nhiên thoáng hiện một ý niệm như vậy “Đúng vậy a, nàng nhu nhược đáng thương như vậy, sao lại là yêu nữ am hiểu tà pháp được. . . .” Hần đột nhiên phát hiện Từ Minh Dương, Liêu Tử Thanh cũng thả chậm động tác trên mặt hiện vẻ mê mang, trong lòng liền rét buốt, hiển nhiên, yêu nữ này lại sử dụng tà pháp rồi !

Hắn tụ lực Tinh Thần lại, kiếm năng lượng trên tay phát ra tiếng kêu to thanh thúy, hai người khác nghe tiếng cũng tỉnh lại rất mau. Tư Yển quát lên: “Người mau mau giải tán bọn họ, nếu không ta sẽ không khách khí với người!”

Nếu như ở phụ cận Thành Sùng Minh, mấy tiểu đệ tử phái Thanh Hỏa này đương nhiên Tư Yển không để vào mắt, nhưng lúc này lại ở địa bàn của người khác, nếu ra tay thì hậu quả có lẽ hắn sẽ đảm đương không nổi. Vì vậy hắn liền tiếp thối lui, bị một đám đệ tử trung cấp ép bó tay bó chân.

Tổng Tiểu Hồ thấy đồng môn gặp nguy cấp, không nhịn được từ trên cây nhảy xuống đánh một chưởng về phía Bích Vân, chỉ là ngại nàng là cô gái, chưởng chỉ mang theo hai phần lực.

Đám người Tư Yển liền mừng rỡ, người phái Thanh Hỏa cũng vì lực không chế yếu bớt nên tạm thời giống như tượng gỗ đứng lại.

Bích Vân lắc mình một cái dễ dàng tránh thoát, khi nàng thấy rõ tướng mạo Tổng Tiểu Hồ liền cười: “Thì ra là người. Vị đệ đệ này, ngày hôm qua tỷ tỷ còn chưa kịp báo tạ ân cứu mạng của người đấy.”

Tổng Tiểu Hồ bị nàng nói đỏ mặt, lòng đầy căm phẫn nói: “Thiếu chút nữa liền bị người lừa! Yêu nữ này, hại ta suýt nữa đã thương Lãng đại ca! Hôm nay lại bắt nạt đồng môn sư huynh đệ của ta, làm thật đáng ghét!”

Bích Vân làm như không có chuyện gì xảy ra hất tóc nhìn cây cối xung quanh, đôi mắt sáng quả nhiên càng xem càng thấy đẹp: “Lãng đại ca người nói chính là người hôm qua sao? Hôm nay hắn không tới à?”

Ngự Chi Tuyết mang theo Lăng Hạ nhẹ nhàng nhảy xuống cây, cười lạnh nói: “Đương nhiên tới.”

Bích Vân nghe giọng nói xa lạ hơi sững sờ, khi nàng thấy rõ Ngự Chi Tuyết, động tác vốn phong tình vạn liên cứng ngắc, sau đó lại mang theo chút ngượng ngùng của nữ nhi.

Quả nhiên mệnh hoa đào có sức hút mạnh mẽ. Lăng Hạ rơi lệ đầy mặt nhìn nhân vật phản diện và gò má ửng đỏ của em gái trước mặt, trong lòng điên cuồng châm chọc.

“Ta tên là Bích Vân, huynh là ai?” Bích Vân khôi phục vẻ trấn định, đôi mắt đẹp không chớp mắt nhìn Ngự Chi Tuyết, mọi người chung quanh không thể lọt vào mắt nàng nữa.

Lăng Hạ đột nhiên cảm thấy cảnh này có chút quen mắt, năm đó tiểu cô nương Thủy Vũ không phải cũng hỏi như thế sao?

Ngự Chi Tuyết không đáp lời nàng..., chỉ híp mắt lại. Nữ nhân này ngày hôm qua cũng trêu chọc Lăng Hạ như thế sao? Ngoài mặt bình tĩnh nhưng nội tâm đã sớm nổi giận phừng phừng, tay hắn đã từ từ tụ lực.

Nhận thấy hơi thở âm hàn trên người Ngự Chi Tuyết, trong lòng Lăng Hạ kêu không tốt.

Thật ra thì trong tương lai tính tình Bích Vân vẫn thuộc loại tốt nhất trong đội quân của boss nhân vật phản diện, chỉ thích làm chút kịch ác tác thôi, sau này phần lớn chuyện ác đều do phụng mệnh làm, giữa một đám trạch nam vẫn có giá rất cao. Nếu không bị nhân vật phản diện boss sai bảo thì bản tính tiểu cô nương này vẫn không tính là xấu nhất, chẳng qua chỉ dính chút ma đạo thói khí thôi.

Lăng Hạ vội vàng vỗ vỗ bả vai Ngự Chi Tuyết, ý bảo hắn bình tĩnh chờ nóng, nhìn Bích Vân cười nói: “Bích Vân cô nương, nơi này không phải địa bàn ma tu đạo, một mình cô nương đã không phải là địch thủ của tiểu Hồ, cho nên cô nương mau mau đi đi.”

Bích Vân từ từ dời mắt qua, lúc này mới nhìn thấy Lăng Hạ, trên mặt rõ ràng lộ vẻ chán ghét.

“.” Lăng Hạ nhìn bầu trời bát ngát mênh mông một chút. Quả nhiên, so với nhân vật phản diện đại nhân, mình ở trong mắt em gái chưa bao giờ tồn tại, chỉ có thể đảm đương bối cảnh thôi. Lại nói, hôm qua Bích Vân còn hứng thú không dứt với hắn. Lòng trạch nam hơi hơi bị thương.

Bích Vân hất tóc ra sau ót cười nói: “Nếu như ta nói không thì sao?”

Lần này cười không phải loại cợt nhả như trước, quả thật chính là kiểu đáng yêu bằng thanh ngọc khiết diễm đạm của thiếu nữ. Nếu không gặp qua gương mặt trước của nàng, nhất định sẽ cho nàng là nữ nhi nhà có gia giáo nào đó.

Quả nhiên, sức mạnh tình yêu vĩ đại đến mức nào, vĩ đại đến mức làm cho người ta coi thường an nguy của bản thân!

Đừng nói Tống Tiểu Hổ và Ngự Chi Tuyết đều ở đây, riêng A Ly, Bích Vân bây giờ tuổi còn quá nhỏ cũng đánh không lại.

Lăng Hạ chưa kịp mở miệng lần nữa, Tư Yển trước đó bị Bích Vân bắt nạt đã nhịn không được rút kiếm ra: “Đã vậy, yêu nữ này người liền chịu chết đi!”

Hắn tu kiếm tu đã có chút thành tựu, nhảy qua đám người Thanh Hỏa kiếm quang thẳng tắp công kích Bích Vân.

Bích Vân mặc dù am hiểu nhất là Nhiếp Hồn Thuật, những phương diện khác cũng không yếu, lập tức dễ dàng tránh thoát, cười nói: “Chỉ bằng tiểu ca người a, muốn bắt lại ta còn sớm mấy chục năm.”

Chân trái nàng nhẹ nhàng đá ra, trún ngay eo ếch của Tư Yển, hắn bị đá lui về phía sau mấy bước. Động tác của nàng hết sức tuyệt vời, sợi tơ bên hông theo động tác tung bay, cang lộ ra vòng eo nhỏ nhắn nhàng.

Ừ, nếu không phải xét thân phận ma đạo phức tạp của Bích Vân, tính cách của nàng có lẽ rất thích hợp với đứa trẻ thối khí nhà mình?

Lăng Hạ suy nghĩ nhìn thiếu niên bên cạnh một chút, Ngự Chi Tuyết bây giờ lạnh lùng nhìn chằm chằm Bích Vân, ánh mắt kia đang như nhìn chằm chằm kẻ địch muốn cướp địa bàn của mình vậy. Lăng Hạ sờ sờ cằm, ừ, có lẽ đứa bé này chưa tới tuổi trưởng thành em gái.

Trước mặt của mọi người bị một thiếu nữ đã thương, Tư Yển chợt cảm thấy mặt hồng tai đỏ, cắn răng ngưng kết năng lượng nguyên tố trên thân kiếm, cổ tay khẽ đảo luân phiên đâm tới chỗ Bích Vân.

Thế tới của hắn quá mức mãnh liệt nhưng Bích Vân cũng không sợ hãi, kim quang trên tay chợt lóe, một chùm tơ vàng đã quấn chặt lấy thân kiếm. Nàng cười thật thấp: “Ta thấy cái này chỉ có chút tài nghệ, ta thay người làm chuyện tốt, người tìm thêm một thanh kiếm tốt hơn đến đây đi.” Nàng nói tay run một cái, tơ vàng vậy mà xoắn chặt làm kiếm gãy thành mấy đoạn.

Tư Yển lão đảo lui về phía sau mấy bước, khoe miệng tràn ra một dòng máu tươi, vẻ mặt liền như màu đất.

Tống Tiểu Hổ giận dữ, bày ra tư thế công kích nhìn Bích Vân quát mắng: “Nữ nhân này quá độc ác!”

Kiểm năng lượng mang theo máu của kiếm tu, nếu như hủy diệt, sẽ ảnh hưởng tới mạch sống, tu vi hao tổn ít nhất một phần ba.

Bích Vân bĩu môi khinh khỉnh nói: “Nếu ta không đánh trả, chẳng phải hắn đã giết ta? Ta chỉ lấy đạo người trả cho người, huống chi ta không muốn mạng của hắn, sao lại nói đến hai chữ ‘độc ác’?”

Tống Tiểu Hổ bị nàng nói ngây ngẩn cả người, do do dự dự hạ tay xuống.

Ngự Chi Tuyết cười lạnh chỉ chỉ đám người Thanh Hỏa bị Bích Vân khống chế kia: “Vậy có phải không mạnh bằng người khác sẽ bị người khống chế? Nếu như thế, người thua ở dưới tay ta sẽ mặc cho ta xử trí?”

Thật ra thì hắn muốn đánh chết cô gái trước mặt này nhưng Lăng Hạ đang ở trước mặt, hắn chỉ có thể tìm lý do chánh nghĩa để ra tay.

Ánh mắt Bích Vân sáng lên, mang theo mấy phần ngưng ngù: “Đương nhiên!”

Cô nương, mặc cho xử trí này, không có chút lãng mạng như người tưởng tượng đau, vị tâm tình rối loạn này nhà hắn hoàn toàn không biết thương hương tiếc ngọc. Lăng Hạ nhìn Bích Vân tiểu cô nương lâm vào trạng thái ước hẹn, im lặng tới cực điểm.

Hắn vội vàng kéo Ngự Chi Tuyết cả người tỏa ra khí lạnh: “A Tuyết, không nên vọng động, nếu nàng điều khiển đám người Thanh Hỏa tới công kích chúng ta, như vậy không thể tổn thương bọn họ, rất dễ làm bất hòa môn phái.”

Hắn vừa nói thế, Bích Vân lập tức lắc lắc Linh Đang, đám người Thanh Hỏa giống như uống say lung la lung lay mê man ngủ trên mặt đất. Nét mặt Bích Vân tươi cười như hoa nhìn Ngự Chi Tuyết nói: “Ta

đấu với huynh, đương nhiên không cần dùng mấy thứ này. Chỉ là, nếu huynh thua, phải nghe lời ta làm ba chuyện, ngược lại cũng thế.”

Ngự Chi Tuyết tránh thoát tay Lăng Hạ đi tới phía trước mấy bước, rút linh mộc kiếm, cười lạnh nói: “Có thể.”

Hắn chậm rãi giơ kiếm lên, năng lượng hệ nước âm hàn bám vào tỏa ra, nhiệt độ chung quanh chợt hạ thấp rất nhiều.

“” Lăng Hạ giật mình, nếu hai bên đều đã ứng chiến, ở Dị Giới này coi như đã thành lập khế ước Vũ Đấu, hắn không có lý do ngăn cản nữa. Bích Vân sẽ không tổn thương Ngự Chi Tuyết, chỉ có thể hy vọng Ngự Chi Tuyết hạ thủ đúng mực, cho tiểu cô nương này một bài học để nàng ghi nhớ thôi.

Bích Vân đương nhiên không phải loại ngu xuẩn, trong lòng rét run, tay lập tức nắm vũ khí kim tác Linh Đang của mình, nhẹ nhàng lắc hai cái. Tiếng chuông thanh thúy truyền ra trong rừng, quả nhiên thanh thúy dễ nghe.

Bình thường chỉ cần nàng lay động như vậy, trong nháy mắt địch thủ sẽ buông lỏng tâm trí. Nhưng mà, nghe tiếng chuông của nàng, nét mặt Ngự Chi Tuyết vẫn tĩnh táo nghiêm nghị như cũ, ánh mắt không có một tia dao động nào.

37. Q.2 - Chương 37: Chương 8

Thê thảm không nở nhìn, quả nhiên là thê thảm không nở nhìn.

Cực kỳ bi thảm, quả nhiên là cực kỳ bi thảm.

Lăng Hạ yên lặng quay đầu, không đành lòng nhìn nữa.

Bây giờ đừng nói hắn, mấy người Tổng Tiểu Hồ cũng đều há hốc mồm trợn mắt như nhau.

Nhân vật phản diện đại nhân! Đáng vẻ ưu nhã hoa lệ của người đi đâu rồi? Phong cách luôn lợi dụng người khác không tự mình động thủ đâu rồi hả?

Sụp đổ thật nghiêm trọng. Quả thật thô bạo đến không thể nhìn! Em gái đáng thương sợ cũng bị người chơi hồng rồi.

Lăng Hạ vừa rống trong lòng vừa che mặt, không nhìn được điên cuồng châm chọc.

Đúng, Ngự Chi Tuyết đột nhiên thu hồi linh mộc kiếm của hắn, trực tiếp sử dụng thể thuật!

Ngự Chi Tuyết ở mọi mặt đều là thiên tài trong thiên tài, từng chiêu từng thức gọn gàng linh hoạt hết sức dễ nhìn —— hơn nữa nhiều chiêu nhanh nhẹn xuyên qua khe trống của Kim Tuyền công kích thẳng vào em gái!

Tim, bụng, cổ họng. hành vi của Bích Vân cô nương mặc dù phóng dăng , nhưng thật ra bản chất vẫn là một cô gái, mặt đỏ tới mang tai rất bối rối, sau đó, bị vô tình giày xéo thành một mảnh búp bê vải bị rách!

Đúng, búp bê vải bị rách, Lăng Hạ không có cách nào không nghĩ đến từ này.

Hắn còn chưa kịp khen thân thủ của Ngự Chi Tuyết đã phun một búng máu ra ngoài.

Nếu nhân vật chính đối xử với em gái chắc chắn sẽ không như vậy, bởi vì hắn không thể xuống tay. Ngự Chi Tuyết đưa trẻ chết bầm này không chút nào thương hương tiếc ngọc, quyền đâm cước đá, thậm chí còn có mấy quyền đâm mạnh vào lỗ mũi và cái cằm hơi nhọn lên của em gái!

Không có chút nào mỹ cảm nào được chứ? Thô bạo đến nỗi làm người ta giận sôi gan được chứ?

Một hot girl đang tốt lành như vậy, sắp biến thành lựu tử rồi.

Máu chốt là không ai đánh trả được mấy quyền đó a!

Ngự Chi Tuyết xoay người, rất nhanh hoàn thành một cước vững vàng rơi xuống đất, nhìn cũng không nhìn về phía sau một cái.

Bích Vân bị hấn đá liên tiếp bay thẳng ra xa mấy mét, ngã mặt rơi mạnh xuống đất. Nàng không dám tin sờ sờ gò má bầm đen sưng to của mình, vừa đau lòng vừa xấu hổ, miệng méo xuống liền “Oa” một tiếng sụt sùi khóc. Chỉ là, miệng nàng cũng bị đánh cho rách ra, vừa khóc liền đau đến hút không khí.

“” Lăng Thánh mẫu bị gió cuốn trôi, không biết làm sao đối mặt với thảm kịch nhân gian khiến người ta không cách nào nhìn thẳng này.

Nhìn thái độ Ngự Chi Tuyết đối xử với em gái, hiển nhiên tâm lý vận vẹo của hấn vẫn phải sửa nhiều a. Cẩn bản không phân chia nam nữ a! Đó là hot girl a!

Được rồi, trong truyện nhân vật phản diện đem hot girl làm tấm khiên còn ác liệt hơn thế.

Bây giờ hấn có thể hoàn toàn khẳng định, Bích Vân nhất định sẽ không lộ ra vẻ mặt hoa si nhìn Ngự Chi Tuyết nữa!

Mấy em gái dễ bị boss nhân vật phản diện hoa lệ ưu nhã cao quý hấp dẫn, nhưng sẽ không bị một tiểu ác ma thô bạo hấp dẫn!

Nếu như một màn này có thể quay lại phát ra ngoài, cả đời Ngự Chi Tuyết rất có thể sẽ cô độc, con gái trên toàn thế giới đều sẽ hung hăng khiển trách nam nhân vô tình này! Dù đáng vẻ hấn như thiên sứ cũng không được!

Rốt cuộc Tống Tiểu Hổ cũng lấy lại tinh thần, quát: “A Tuyết, cậu thật là quá đáng! Vậy mà lại đánh nữ nhân!”

Ngự Chi Tuyết từ từ móc ra một cái khăn lụa xoa tay một chút rồi tùy ý ném xuống đất, đi thẳng tới bên cạnh Lăng Hạ, lạnh lùng trả lời một câu: “Đi —— Tống Tiểu Hổ, người muốn lưu lại dưỡng thương cho nàng sao?”

Tống Tiểu Hổ bị hấn nói mặt đỏ lên, thở phì phò đi trước. Trước đó Tư Yển bị Bích Vân bẻ gãy kiếm, mặc dù hấn và Tư Yển không có lui tới gì nhưng từ tình đồng môn đương nhiên sẽ không đứng về phía kẻ địch bên kia.

Tư Yển bị Từ Minh Dương đỡ lấy đưa ột viên đan dược chữa trị vết thương, phẫn hận liếc nhìn Bích Vân hô lên: “Ngự sư huynh, yêu nữ ma đạo này nếu lưu lại, sẽ hậu hoạn vô cùng!”

Ngự Chi Tuyết lạnh lùng liếc hấn một cái nói: “Nếu người muốn giết nàng thì tự mình động thủ đi.”

Tư Yển nhìn Linh Đang cùng Kim Tuyền bên cạnh Bích Vân một chút, cuối cùng hấn không dám qua, đành phải phản nộ bỏ đi.

Lăng Hạ chần chờ nhìn Bích Vân một cái, xoay người đuổi theo Ngự Chi Tuyết. Dù sao thể chất người của thế giới này cũng mạnh đến biến thái, Ngự Chi Tuyết ra tay cũng tương đối kỳ quái, mặc dù nhiều chiêu vẽ mặt, cũng không để Bích Vân chịu vết thương trí mệnh gì, hình như mục đích chỉ bêu xấu em gái. vết thương của Bích Vân, đại khái ba bốn ngày sẽ không ai nhận ra đi?

Tiểu cô nương này bị dạy dỗ thật ra cũng tốt, ít nhất cũng biết núi cao còn có núi cao hơn, sau này sẽ không tùy ý trêu người yếu như vậy, cũng đỡ ăn thua thiệt.

Bích Vân chợt ngồi dậy, tóc mai tán loạn nhìn chằm chằm bóng lưng Ngự Chi Tuyết, khàn cả giọng kêu: “Họ Ngự, ta hận người!”

Giọng nói của nàng lúc này vừa nhọn vừa mịn, hơi khàn khàn, hoàn toàn không có vẻ kiêu my đáng yêu như lúc trước.

Ngự Chi Tuyết không thèm quay đầu lại, mặc dù vẻ mặt nghiêm trang bình tĩnh, bước chân lại hơi trầm. Nếu thật sự đánh chết nữ nhân tàn phế đáng ghét này, chắc chắn Lăng Hạ hiền lành sẽ quyết không nhìn mặt hấn một đoạn thời gian.

Lời Tư Yển ngược lại nhắc tới một chuyện, Lăng Hạ nhất thời rét run.

Bích Vân mặc dù xuất hiện một mình, nhưng lấy thực lực cùng kinh nghiệm của nàng bây giờ tới lúc thi hành nhiệm vụ ma đạo phái ra, hiển nhiên vẫn không đủ, gần đây có người ma tu đạo khác hay không?

“Thế nào?” Ngự Chi Tuyết cau mày, không phải Lăng Hạ dừng lại muốn an ủi nữ nhân kia chứ?

Lăng Hạ lắc đầu một cái: “Không có gì, chỗ này ngư long hỗn tạp, chúng ta nhanh chóng rời đi thì tốt hơn.”

Địa phương này đi tới trước mấy trăm dặm là đến bờ biển, vượt qua Ưng Dương lại thông qua Thành Vân Tiêu sẽ đến Thành Sùng Minh, trung gian đại khái còn một tháng lộ trình nữa.

Bây giờ, vài trăm dặm đối với bọn họ cũng chỉ có một ngày đường, bởi vì Tư Yển bị thương, cuối cùng Ngự Chi Tuyết quyết định hấn và Lăng Hạ, Tống Tiểu Hổ mang theo Liêu Nhiên trở về trước, ba người khác từ từ đi sau.

Cả đêm không ngừng lên đường, gần tới ngày hôm sau đã đến cửa khẩu tại bờ biển. Thân thuyền rất lớn, phân ba tầng, có phòng riêng cũng có phòng giường chung đại chúng. Ngự Chi Tuyết mua đương nhiên là tầng chót nhất nhất, gian phòng nhỏ độc lập, một gian không tới 10m² lại tốn một ngàn một tiền năng lượng.

Ngự Chi Tuyết mua phòng, tương đương với hai vạn nhân dân tệ, Lăng Hạ nghe liền đau lòng. Có tiền cũng không thể xài thế này a!

Tự nhiên, vẫn là Ngự Chi Tuyết cùng Lăng Hạ một phòng, Tống Tiểu Hổ mang theo A Ly ngủ một phòng.

Tống Tiểu Hổ rất bất mãn: “Tại sao? Thật khó mới gặp lại Lăng đại ca, ta cũng muốn nói chuyện với huynh ấy.”

Ngự Chi Tuyết không chút thay đổi nói: “Tướng ngủ của người tốt sao?”

“” Tống Tiểu Hổ tội nghiệp vẽ vòng tròn. Tướng ngủ của hấn thì khỏi nói, buổi tối tướng A Ly là gà nướng cần rút mấy nhúm mao, A Ly tức giận vạch lên mặt hấn hai vệt móng vuốt.

Ăn cơm liền đến buổi tối, chạy một ngày đường mọi người đều có chút mệt mỏi, rửa mặt một cái liền chuẩn bị nghỉ ngơi.

Thời tiết đã bắt đầu nóng, trong thuyền càng nóng nực giống như trong lồng hấp. Lăng Hạ mở cửa sổ để gió biển mát mẻ thổi vào, hấn vừa lòng duỗi eo một cái, rất tự nhiên cởi áo ngoài ra, tiện tay lại cởi quần áo trong ra đặt lên trên ghế bên cạnh. Dù sao ở đây cũng chỉ có hấn và Ngự Chi Tuyết, đều là nam cũng không có gì.

Chỉ là, chờ Lăng Hạ xoay người thì liền thấy ánh mắt Ngự Chi Tuyết gần như đông cứng trên thân mình, ánh mắt kia rất kỳ lạ, giống như gãy gãy.

Lăng Hạ theo bản năng làm động tác che ngực, sau đó liền —— gà không lông cũng là có tôn nghiêm được chứ?

Mặc dù trước đó hấn cố ý phơi nắng tu hành dưới ánh mặt trời chói chang, nhưng làn da trắng bị linh dịch rót bốn năm hiển nhiên không dễ dàng tiêu trừ hết, bây giờ da thịt vẫn trắng đến gần như trong suốt, hơn nữa chưa luyện được bấp thịt, có vẻ —— rất mẹ nó

Trong lòng Lăng Hạ đã bắt đầu tự ti, mặt ngoài lại cố làm ra vẻ tự nhiên buông tay, đỉnh đặc nằm trên giường nói: “A Tuyết, nên ngủ.”

Lúc này Ngự Chi Tuyết mới phản ứng kịp, “À” một tiếng, im lặng không lên tiếng xột xột xoạt xoạt cởi áo ngoài, đưa lưng về phía Lăng Hạ nằm xuống, chỉ là, sống lưng cứng ngắc, hình như cố ý giữ khoảng cách với hấn. Nếu Lăng Hạ quan sát tỉ mỉ một chút nữa, nhất định sẽ phát hiện tai Ngự Chi Tuyết đều chuyển thành màu đỏ.

Lăng Hạ không chút để ý, mặc dù hai người dựa vào nhau ngủ một đêm, đứa nhỏ vẫn không quen cùng người đi ngủ? Hấn nhắm mắt lại, rơi vào mộng đẹp rất nhanh.

Đến nửa đêm, hấn cảm thấy ngực trầm xuống, thở không nổi, không thể không khổ sở mở mắt.

Chờ hấn thấy rõ ràng, có chút đỏ khốc đỏ cười, bởi vì Ngự Chi Tuyết đang dán vào ngực hấn.

Quần áo Ngự Chi Tuyết không biết cởi ra từ lúc nào, hai người trần trụi, cả người dường như áp sát vào nhau. Xem ra lại phải làm gối ôm rồi.

Hơn nữa tay Ngự Chi Tuyết ôm thật chặt hông hắn, hô hấp đều đều ướt át thổi trúng ngực hắn hơi ngứa một chút. May nhờ người Ngự Chi Tuyết lạnh không đổ mồ hôi, cho nên trừ ngực khó chịu, thật ra Lăng Hạ cũng không quá khó khăn chịu.

Chỉ là, thân thể Ngự Chi Tuyết dù không còn đáng yêu đến mức khiến người ta tức giận như bốn năm trước, thậm chí có bắp thịt xinh đẹp đều đều không rõ ràng, lại còn là rất cứng. Lăng Hạ cảm thấy tư thế hai người không khỏi có cái đó, quá cái đó. Cơ tình rồi.

Hắn một chút, lại không muốn đánh thức Ngự Chi Tuyết, thử dời cánh tay ngang hông mình ra. Ngự Chi Tuyết chau mày, ngược lại ôm chặt hơn, giống như đứa bé ôm món đồ chơi yêu thích ngủ vậy.

“ ” Lăng Hạ liên tưởng như vậy liền vui vẻ. Hắn cúi đầu cẩn thận dò xét bộ dạng ngủ say của Ngự Chi Tuyết, lông mi dày có chút rung rung, cánh môi đỏ tươi hé mở, tóc dài thẳng rơi tán lác trên bả vai cùng mặt, thật đúng là dung nhan thiên sứ.

Hắn cũng từ từ tỉnh táo lại, không nhúc nhích làm gối ôm cho nhân vật phản diện đại nhân, mắt hôn xuyên qua cửa sổ nhìn bầu trời đêm đầy sao bên ngoài.

Chỉ là, lúc hắn sắp ngủ lần nữa, hô hấp của Ngự Chi Tuyết đột nhiên dồn dập, thân thể vốn hơi lạnh cũng bắt đầu nóng lên.

Lăng Hạ cả kinh liền tỉnh táo, đứa nhỏ này làm sao vậy?

Hắn muốn đánh thức Ngự Chi Tuyết nhưng tay mới tiếp xúc với da thịt căng đầy tỉ mỉ của đối phương liền trơn tròn mất —— hắn cảm nhận rất rõ ràng một vật thể thô sấp chống đỡ nơi bụng mình. Điều là nam nhân, nói không hiểu là cái gì thì bị họ cười vào mặt một trăm lần!

Ngự Chi Tuyết đã bắt đầu động rồi.

Trên thực tế, hắn động tương đối vụng về, mỗi một động tác mang theo mùi vị thanh sấp của thiếu niên.

Cả người Lăng Hạ cứng ngắc, ta chết! Cảnh tượng bị buộc làm búp bê tình dục là cái gì? Thật là quỷ dị đi!

38. Q.2 - Chương 38: Chương 9

Một hai ba, Lăng Hạ hoàn toàn biến thành đầu gối, bị động cảm thụ động tác cùng lực độ vụng về của Ngự Chi Tuyết.

Tình trạng này nên làm gì bây giờ?

Ngự Chi Tuyết hỗn tiểu tử này vừa nhạy cảm vừa thích thể diện, nếu kêu hắn tỉnh, nhất định sẽ rất xấu hổ khó chịu được chứ? Hơn nữa chuyện như vậy nói thế nào cũng rất lúng túng,

Ngự Chi Tuyết lại chưa từng trải qua giáo dục giới tính gì.

Trong đầu Lăng Hạ có vô số ý niệm lộn xộn ùn ùn đầy tới, cũng không có biện pháp ứng phó.

Hạ thân Ngự Chi Tuyết cọ tới cọ lui, tóc mái bị mồ hôi làm ướt, hiển nhiên cũng không thư thái gì. Cuối cùng hắn nóng nảy đá quần xuống đầu gối, đôi tay nắm thật chặt hông Lăng Hạ, động tác của hắn cứng ngắc căng thẳng, hai chân vụng về cọ, một cái lại một cái, đều hết sức dùng lực.

Theo động tác, lông mày nhíu lại cũng từ từ giãn ra, trên da thịt như ngọc dính một tầng mỏng hồng, miệng phát ra tiếng thở dốc dồn dập, hiển nhiên cảm nhận được vui vẻ.

Hô hấp ướt át nóng rực thổi lật phát trước ngực Lăng Hạ, da thịt phía dưới đến hai chân không ngừng bị ma sát nóng hừng hực.

May là còn cách một tầng y phục.

Lăng Hạ suy nghĩ miên man, mặt cũng từ từ nóng lên. Bây giờ tay hắn không dám động một cái, sợ làm Ngự Chi Tuyết thức tỉnh, trường hợp lúng túng như vậy hắn không có chút kinh nghiệm ứng phó nào.

Sá! Nên làm gì bây giờ? Chờ Ngự Chi Tuyết cái đó. qua sao?

Khi hắn bối rối không biết làm sao, động tác của Ngự Chi Tuyết vẫn kéo dài, không có chút dấu hiệu dừng lại nào, hơn nữa vì chú tâm, ôm chặt hơn, hai chân nửa quỳ, động tác hình như cũng nhanh hơn.

Lăng Hạ bị buộc nâng eo lên, lệ rơi đầy mặt, nam nhân ở thế giới này đều thiên phú dị bẩm như vậy sao? Trong truyện, hậu cung nhân vật chính khổng lồ như vậy, năng lực đương nhiên không cần phải nhắc tới, quả nhiên là đối thủ của hắn thì bất luận năng lực gì cũng không phân cao thấp, Ngự Chi Tuyết vẫn chưa biết gì về phương diện này đã kinh khủng như vậy, dân đen như ta làm thế nào còn mặt mũi để sống?

Môi Ngự Chi Tuyết nhẹ nhàng mấy máy máy cái, không biết đang nói cái gì.

Lăng Hạ cúi đầu, vừa hay nhìn thấy đôi môi Ngự Chi Tuyết vì động tác nên cọ lung tung trên ngực hắn, khi đôi môi ấm áp của thiếu niên đụng phải ngực hắn một chút, cảm giác tê ngứa xa lạ lan tỏa, suýt nữa không nhận được nhỏ giọng rên rỉ — được rồi, hai mươi ba năm trong sạch, hắn chưa có bất kỳ kinh nghiệm thực chiến với người nào a.

Cho nên nói, những năm tháng trong sáng thật sự sắp kết thúc a!

Da thịt hai người dán chặt ướt mồ hôi, Lăng Hạ không nhẫn nại được nữa rồi. Có mấy động tác của Ngự Chi Tuyết trực tiếp đụng phải nhị huynh đệ rất lâu hắn chưa đụng đến, dưới sự đụng chạm mập mờ, nơi cứng đầu cứng cổ nào đó dường như cũng có dấu hiệu ngẩng đầu. Sá! Thật là tà ác mà!

Hơn nữa Ngự Chi Tuyết chú tâm vào động tác, đôi tay vô ý thức muốn tách chân Lăng Hạ ra, Lăng Hạ bị dọa suýt bắn tiểu!

Sá! Động tác này quá nguy hiểm!

Hắn dùng sức kẹp chặt hai chân, tay phải lục lọi tới nơi nào đó đang ngẩng cao của nhân vật phản diện đại nhân tôn quý, dùng một chút bắt đầu động tác thuần thực.

— Dù sao xem ra Ngự Chi Tuyết sẽ không tỉnh ngay, vì để mình không lâm vào trường hợp lúng túng hơn, chỉ có thể len lén giúp một lần.

Một chớp mắt hắn cầm lấy, hơi thở rối loạn của Ngự Chi Tuyết rõ ràng hạ xuống, eo dẻo của thiếu niên ngược lại tăng nhanh động tác theo tay của hắn, động tác không lưu loát mang chút tư vị tình dục.

Vật thể trong tay hắn khẽ nhúc nhích, hình dáng cũng lớn nhỏ. Lăng mỗ yên lặng rống to trong lòng, Ngự Chi Tuyết vẫn chưa trưởng thành, bây giờ thật sự có thể như vậy chứ? Hắn cố gắng tự nói với mình, không có gì, chỉ giúp đệ đệ mình quay tay một lần mà thôi.

Hắn nhớ lại kinh nghiệm trong dĩ vãng, tay thuần thực hoạt động, tay từ từ bị chất lỏng thấm ướt, phát ra chút tiếng động ướt át nhỏ.

Cuối cùng Ngự Chi Tuyết cũng có dấu hiệu phát tiết, tiếng thở dốc chợt dồn dập, sống lưng đột nhiên run run một hồi, hai chân dài nhỏ chợt thẳng băng.

“ ” Khóe mắt Lăng Hạ co giật rút tay về, chất lỏng dính ướt trên tay làm cả người hắn không thoải mái. Hắn vội vàng dùng ga giường xoa xoa, sau đó khó khăn lục lọi, muốn kéo quần Ngự Chi Tuyết lên.

Dù phục vụ chuyện này cho Ngự Chi Tuyết không có cảm giác buồn nôn, nhưng tâm lý thật đúng là bài xích rất lớn.

Chẳng qua khi hắn khó khăn kéo quần tới một nửa, tay Ngự Chi Tuyết đột nhiên động mấy cái, hình như muốn tỉnh!

Đầu óc Lăng Hạ trống rỗng, lập tức hóa đá, tay chân luống cuống nhìn ánh mắt mê mang của Ngự Chi Tuyết.

Ngự Chi Tuyết lấy lại tiêu cự rất nhanh, mắt xéch xinh đẹp hình như còn nhuộm ham muốn chưa dứt.

Thân thể hai người bây giờ còn dán chặt, trong không khí có mùi vị tanh nồng nhàn nhạt chưa tiêu tán, cực kỳ máu chốt chính là, bây giờ tay của hắn đang vòng quanh hông Ngự Chi Tuyết —— quần còn chưa kéo hết lên a.

Ngự Chi Tuyết rất nhanh nhận ra động tác mập mờ của hai người, bởi vì không biết phản ứng ra sao nên biểu cảm có chút không biết làm sao. Con người hắn co rụt, ngạc nhiên nhìn Lăng Hạ ôm mình thật chặt, mặt nháy mắt liền đỏ. Nhưng lúc hắn nhận ra móng vuốt sói đang đặt trên hông mình thì dường như là lập tức nảy lên, lảo đảo lui ngồi tới đầu giường.

“Người đã làm gì? !” Lỗ tai Ngự Chi Tuyết đỏ bừng rồi, luống cuống tay chân kéo quần mình lên, khi nhận ra hạ thể của mình lộ ra ngoài không khí thì những lời ấy lại như cần răng nghiến lợi mà nói.

“” Lăng Hạ rất muốn khóc một hồi, Sà! Đứa nhỏ này đừng hiểu lầm hắn là ông chú già bỉ ổi biến thái thích sờ sờ trẻ vị thành niên chứ?

“Cái đó.” Lăng Hạ cố gắng làm ra vẻ tự nhiên ngồi dậy, phủ thêm áo ngoài nói: “A Tuyết, đệ ngồi xuống nghe ta nói rõ đây.”

Sắc mặt Ngự Chi Tuyết đỏ bừng ngồi xuống, rõ ràng còn đang trong trạng thái khẩn trương, sống lưng thẳng tắp, ánh mắt vụt sáng vụt sáng làm Lăng Hạ không dám nhìn thẳng.

Thật ra thì hắn đã từ từ nhớ lại cảm giác trong mộng —— đó là loại cảm giác chưa bao giờ có, vui vẻ đến khó có thể hình dung. Người ở trước mắt này, mới vừa rồi. Ngự Chi Tuyết cảm thấy toàn thân bắt đầu nóng lên, vì che giấu hắn cúi đầu, cứng rắn nói: “Người nói.”

Lăng Hạ cố gắng nghĩ, một hồi lâu sau mới cố bình tĩnh nói: “Con trai sẽ từ từ lớn lên, lúc mười mấy tuổi sẽ có ừm xúc động hoặc là nằm mộng xuân thấy nữ nhân, đây là điều rất bình thường Vừa rồi ta chỉ thay đệ kéo y phục lại. A, A Tuyết, sau này đệ có thể chọn thời cơ thích hợp để giải quyết chuyện đó, nhưng cũng không thể quá thường xuyên, dù sao sẽ tổn hại sức khỏe .”

Nội tâm hắn yên lặng rơi lệ, năm đó cô giáo dạy sinh lý chỉ nói sơ lược thôi được chứ?

Hắn đơn giản nói xong, Ngự Chi Tuyết giống như hiểu rõ, hừ một tiếng xoay lưng về phía hắn nằm xuống. Dù trên mặt còn mang chút khó chịu, nhưng cuối cùng không còn trong trạng thái bị người bắt nạt nên xù lông như vừa rồi.

Lăng Hạ xoa mồ hôi lạnh trên đầu một chút rồi nằm xuống, nội tâm vô cùng khổ ép, hắn còn oan hơn cả Đậu Nga a.

Hắn nghĩ vậy.

Ngự Chi Tuyết ngừng thở, trái tim không thể khống chế, đập mãnh liệt, tiếng tim đó lớn đến nỗi làm cho hắn giật mình không thôi.

Trong giấc mộng hỗn loạn mà tốt đẹp, Lăng Hạ ở phía dưới hắn, mang theo gương mặt và nụ cười yếu ớt rất rõ ràng. Hai người rất gần gũi, gần đến nỗi hắn chỉ cần cúi đầu là có thể ngửi thấy mùi thảo dược mát mẻ trên thân người kia, thấy rõ ràng thân thể cùng bộ ngực gầy yếu trắng nõn, hai điểm đỏ màu sắc đẹp của người nọ.

Bụng của hắn mang theo nóng trường xa lạ, dính sát vào da thịt căng đầy của đối phương, không biết làm sao mà động, dù làm thế nào cũng khó có thể giải sự nóng ran này ra ngoài.

Cho đến khi năm ngón tay linh xảo mang theo vết chai quen thuộc dịu dàng nắm lấy, động tác dùng lực độ vừa đúng làm cho hắn từ từ cảm nhận được cảm giác xa lạ và tuyệt vời.

Loại cảm giác đó, hắn vừa nghĩ tới cả người liền nóng lên.

Đó không phải mộng, mà là thật!

Ngự Chi Tuyết nắm quả đấm thật chặt, cảm giác hưng phấn rút đi, tròng mắt từ từ âm trầm.

Vừa rồi Lăng Hạ còn nói, nam nhân đến một lúc nào đó sẽ nằm mơ thấy nữ nhân gì gì, đây là điều rất bình thường Như vậy Lăng Hạ cũng thường mơ thấy vài nữ nhân, làm chuyện này với những nữ nhân kia sao? Nếu là Tống Tiểu Hổ hoặc những người khác, Lăng Hạ cũng sẽ giúp bọn hắn sao?

Nghĩ tới đây, tâm Ngự Chi Tuyết đột nhiên dấy lên một ngọn đuốc, cảm giác rất khác loại nóng ran lúc này, loại nhiệt độ này làm hắn rất muốn xoay người ôm lấy người bên cạnh, để cho hắn chỉ nhìn thấy mình!

Hắn sẽ không mơ thấy những người khác, dù thực tế hay là trong mộng, chuyện này, hắn chỉ sẽ làm với một người!

Từ ngoài cửa sổ nhìn ra ngoài, chân trời đã nổi lên đường sáng trắng.

Mặc dù chuyện này có chút lúng túng, nói cho cùng, tóm lại Ngự Chi Tuyết phải biết dùng tay phải của mình. Hơn nữa, thật ra thì vừa rồi cũng chỉ là vấn đề bình thường của thiếu niên thời kỳ trưởng thành, giai đoạn này đứa bé vừa mất cảm vừa tò mò, nếu không hướng dẫn đúng sẽ rất dễ đi lên con đường sai trái.

Lăng Hạ hí mắt, thân thuyền mặc dù vững vàng nhưng vẫn không ngừng lắc qua lắc lại, hắn rất nhanh nửa ngủ nửa tỉnh rồi.

Đúng lúc ấy, bên ngoài đột nhiên truyền đến một tiếng kêu chói tai. Tiếng kêu đó hết sức vang dội, ở trên biển xa xa truyền tới, quả thực là vang tận mây xanh!

Mọi người trên thuyền thức tỉnh rất nhanh. Lăng Hạ lật người, nhìn ra ngoài cửa sổ, trong lòng liền sợ hãi — có một con vật cổ quái đang bay tới!

Con vật mặc dù còn ở xa nhưng đã có thể nhìn ra tốc độ của nó nhanh kinh người! Hai cánh mở ra giống như dơi, nhưng hình dáng thân thể lại như chim ưng. Khi nó tới gần thêm nữa chút, lúc này Lăng Hạ mới phát hiện phía trên còn đứng một người.

Từ thân hình người kia có thể thấy được đó là một nam tử, ôm quyền biếm cảm lưỡi biếm, mặc trường sam màu đỏ chói mắt, tóc bị gió thổi tán loạn cũng chuyển sang màu nâu.

Lăng Hạ chợt nghĩ đến một người, mặt mũi liền trắng bệch, sợ hãi lui về sau hai bước — Huyết Ma Chử Ẩn!

Huyết Ma Chử Ẩn là Nhị Trưởng Lão một trong những trợ thủ đắc lực của Ngự Thiên, nếu phong hào của hắn là Huyết Ma, nói cách khác, phương thức tu hành của hắn có liên quan tới máu!

Có lẽ tác giả chết tiệt nợ tham khảo hình tượng Vi Nhất Tiểu trong Ý Thiên Đồ Long ký.

Huyết Ma thích nhất đúng là thuần dương chi thể của chính phái nhân sĩ, hơn nữa trong truyện lỗ mũi của hắn còn có thể phân biệt được loại máu, so với cảnh khuyển còn cảnh khuyển!

Quan trọng nhất là, mặc dù Huyết Ma cũng là loại cuồng ngạo tà mị, nhưng hắn rất trung thành! Loại này trung thành từ Ngự Thiên lan tràn đến Ngự Chi Tuyết, cuối cùng cũng vì Ngự Chi Tuyết nên bị đoàn tiểu đệ của nhân vật chính tiêu diệt.

Lừa bịp a, tại sao hậu cung hoa lệ tương lai của nhân vật phản diện đại nhân cứ từng bước từng bước xuất hiện ngay trước mắt a? !

Đúng, ngày đó trong câu chuyện của ngựa đực trừ couple chính là nhân vật chính X nhân vật phản diện, còn có rất nhiều cp phụ, một trong số đó chính là Ma Tôn kiều ngạo công X trưởng lão trung khuyển thụ, thật là lừa bịp!

Lăng Hạ sờ sờ pháp khí cao cấp che giấu hơi thở đeo trên người, chủng pháp khí này hắn vẫn luyện không ra được, là kiệt tác của người đeo mặt nạ. Nhưng hắn vẫn sợ, thậm chí tưởng tượng đến cổ cũng co rút đau đớn.

Ai không sợ a! Bây giờ hắn là được người, rất dễ trở thành mục tiêu của Huyết Ma, trước đó chết một lần, nhưng chết kiểu bị hút khô máu này, cũng quá thảm thiết! Dựa vào thực lực của Ngự Chi Tuyết cùng Tống Tiểu Hổ bây giờ, còn lâu mới là đối thủ!

Hắn có thể hy vọng vị đại ma đầu này chỉ là đi ngang qua thôi được không? Có thể hay không?

Ngự Chi Tuyết lần đầu tiên thấy vẻ mặt kinh hoàng của Lăng Hạ, lập tức tới bên cạnh hắn, trầm giọng nói: “Sao vậy, người này có lai lịch gì?”

Lăng Hạ không chút do dự đẩy hắn té nhào xuống đất, đè trên người hắn nhỏ giọng nói: “Ta nghe vị tiên bối kia nói, ma tu đạo có một ma đầu thích mặc Hồng Y ngồi trên một con ma thú bạch ưng bậc bảy——Huyết Ma Chử Ân! Hắn luyện ma công, mỗi ngày đều phải uống máu ba người.”

Hắn nói đây cười khở một tiếng, kẻ sát lỗ tai Ngự Chi Tuyết nhẹ nói: “Bây giờ ta là được người.”

39. Q.2 - Chương 39: Chương 10

Bởi vì dán rất gần, hô hấp nóng ẩm của Lăng Hạ phun vào lỗ tai Ngự Chi Tuyết, lỗ tai trắng nõn nhạy cảm của người sau mất tự nhiên đỏ ửng rất nhanh, ánh mắt cũng hoảng thần trong chớp lát.

Nhưng lời nói của Lăng Hạ rất nhanh khiến Ngự Chi Tuyết cảnh giác, hắn đương nhiên biết được người là cái gì, bắt lấy áo trước ngực Lăng Hạ nói: “Đến cùng đã xảy ra chuyện gì?”

“Vị tiên bối kia cũng vì cứu ta, nói sau đi.” Lăng Hạ Tưởng nhớ lại một chuyện, trong lòng rét băng, nếu Huyết Ma phát hiện thân phận Ngự Chi Tuyết. Làm sao cũng không thể để đứa bé chết tiệt này đi theo những phần tử kinh khủng này hủy diệt thế giới!

Hắn gấp gấp nắm chặt tay Ngự Chi Tuyết nghiêm túc nói: “Đừng tới gần y quá—— cũng không được rời ta.”

Ngự Chi Tuyết ngẩn ngơ xoay mặt đi, hừ lạnh nói: “Biết, đương nhiên ta sẽ bảo vệ người...người cũng đừng sợ đến vậy chứ?”

“ ”

Đang nói chuyện, con bạch ưng lớn xinh đẹp sải cánh lớn lao thẳng vào mũi thuyền, va chạm cực lớn khiến thuyền lay động kịch liệt. Ngự Chi Tuyết phản ứng rất nhanh, dùng chân ôm song cửa sổ cố định thân mình, một tay khác nắm lấy hông Lăng Hạ, lúc này hai người mới không đung vào vách tường.

Trên thuyền có gần trăm hành khách, đương nhiên không thiếu đệ tử tu hành. Kể từ khi Ngự Thiên chết, Huyết Ma liền ẩn lui, cho nên rất nhiều đệ tử chính phái cấp thấp cấp trung không biết lai lịch của y. Nhưng từ hơi thở nguy hiểm của Chử Ân, còn cười ma thú cũng phán đoán được, mọi người đều biết y không phải dễ sống chung.

Một đệ tử tu hành ôm lấy cột thuyền trong lòng bờ ngõ tiến lên thi lễ một cái: “Đệ tử là Trác Thanh phái Dương Mai, xin hỏi tiên bối.”

Hắn lời còn chưa nói hết, sợ hãi phát hiện thân thể mình vậy mà lại không tự chủ được bay về phía trước! Chờ hắn phục hồi lại tinh thần, một ngón tay rét lạnh như băng đã nhẹ nhàng vỗ về chơi đùa trên cổ hắn, giống như tay của người tình. Trên người hắn truyền đến một hồi tê dại, không có nửa điểm hơi sức phản kháng.

Ánh mắt treo ngược của Chử Ân khẽ nhếch, không chút để ý nói: “Ừ, thân thể vẫn Chí Dương, không tệ.”

Cổ họng của y hết sức kỳ lạ, giọng vịt đục trộn lẫn chua chát, nhưng dường như là trời sinh đã thế.

Không đợi mọi người lấy lại tinh thần, Chử Ân đã cúi đầu hướng động mạch nơi cổ, không chút do dự cắn xuống, nhanh chóng hút máu, giống kẻ nghiện say mê hít mắ.

Trác Thanh vì sợ hãi nên mắt trợn to, từ từ lòi ra ngoài, tứ chi co quắp run lên, sắc mặt trong chớp lát nổi gân xanh trắng bệch như tờ giấy.

Chử Ân hút no rất nhanh, bụng nhô lên, làn da trắng không tự nhiên mơ hồ hiện ra màu đỏ diêm lệ hài lòng.

Những hành khách cùng thủy thủ đoàn khác thậm chí không kịp phản ứng nữa, đều ngạc nhiên nhìn, từ đáy lòng dâng lên một cảm giác lạnh lẽo, ngay cả đồng môn sư huynh đệ của Trác Thanh cũng không dám tiến lên.

“Người làm gì vậy? Mau thả hần ra!” Lăng Hạ đột nhiên nghe tiếng thiếu niên quen thuộc vang lên gần đó. Hần vô lực ôm trán, sao lại quên Tổng Tiểu Hồ, đứa bé mạo hiểm này cơ chứ?

Bây giờ nhân vật chính hoàn toàn không thể dịch lại kẻ địch a! Hơn nữa xét về địa thế bọn họ cũng hoàn toàn rơi vào thế hạ phong!

Mắt Chữ Ấn quét một vòng qua đám người, rất nhanh nhắm ngay Tổng Tiểu Hồ từ lầu ba nhảy xuống. Y thô kệch mà cười hai tiếng, liếm liếm đôi môi mang theo vết máu, tiện tay ném thi thể trong tay xuống biển, tiếc rẻ thở dài: “Ừ, đáng tiếc đáng tiếc, vừa rồi nếu nhìn thấy người, ta đã có thể uống máu càng mỹ vị.”

Tổng Tiểu Hồ trợn mắt nhìn, trên mặt không có một tia hào ý sợ hãi. A Ly biết kẻ địch cường đại, từ trên người hần nhảy xuống, thân thể hơi cúi, con người màu hổ phách uy hiếp híp lại thành một đường, gắt gao nhìn chằm chằm con bạch ưng kia.

Bạch ưng thấp hơn A Ly một cấp, nhưng nó chiếm địa thế nên không hề sợ hãi, thậm chí phách lối dùng hai con Ưng Nhân to như đậu nành miệt thị nhìn A Ly. A Ly tức giận nhe răng hận không thể hiện nguyên hình lập tức cắn chết nó! Thứ bay được đều không phải là đồ chơi tốt!

Lăng Hạ hít sâu một cái, liếc mắt nhìn Ngự Chi Tuyệt: “Xem ra người đến không có ý tốt.”

Tâm Ngự Chi Tuyệt thoáng hiện một tia sát ý, là người ma tu đạo, chẳng lẽ là do nữ nhân đáng ghét kia gọi tới? Quả nhiên, khi đó nên giết chết nàng!

Hai người lật người cũng nhảy xuống, Lăng Hạ quát lên: “Tiểu Hồ!”

Ngự Chi Tuyệt cầm linh mộc kiếm trên tay, rất nhanh phủ nguyên tố hệ nước lên, dùng khí tức tọa lá chắn phòng hộ chung quanh, vây Lăng Hạ vào bên trong.

Chữ Ấn thấy ba người một thú tụ vào một chỗ, trừ tên nhiều tuổi nhất nhìn tương đối kém, hai tên thiếu niên khác đều là tư chất bất phàm, hơn nữa con ma thú tuyết viêm kia.

Hai mắt xéch của y hưng phấn phát ra hồng quang, thay phiên nhìn Ngự Chi Tuyệt cùng Tổng Tiểu Hồ, phát ra mấy tiếng tiếng cười chói tai: “Cuối cùng cũng tìm được các người!”

Sắc mặt Lăng Hạ khê biến. Trong truyện mỗi lần nhân vật chính thăng cấp luôn có mấy kẻ điên, biến thái như vậy. Trong truyện này, Chữ Ấn phần diễn chính là loại nhân vật làm cho người ta che mặt nâng trán.

Chiến đấu như người điên, hút máu như ma, vẻ ngoài trẻ trung hư hư thực thực. Cộng thêm việc trung khuyến với Ma Tôn, các em gái đều che mặt: “Oa oa oa, tương phản đại mạnh!”

Hần rất muốn phỉ nhổ một tiếng: “Ta nhỏ vào!”

Bây giờ nhân vật chính cùng nhân vật phản diện bị biến thái để mắt tới, khả năng bị chơi hỏng.

Dường như hần – được người này, cùng một đám người đảm đương bối cảnh vây xem chung quanh, đều bị Huyết Ma hoàn toàn bỏ quên. Ha ha.

Tổng Tiểu Hồ bị ánh mắt âm lãnh dinh dính như xà của Chữ Ấn nhìn chăm chú không nén được tức giận, quát lên: “Rốt cuộc người là ai? Là người ma tu đạo sao? Chính phái sẽ không người tà ác như người!”

Hăng hái của Huyết Ma hiển nhiên hoàn toàn bị biểu hiện đơn thuần nhiệt huyết của Tổng Tiểu Hồ khơi lên, duy trì giọng vệt đục cổ ý kéo dài làn điệu nói: “Đúng vậy a ~~ vậy người định làm gì đây? Ừ, bé ngoan, người tên là gì?”

“Tổng Tiểu Hồ!” Tổng Tiểu Hồ bị làn điệu quái dị của y kích động cả người nổi da gà, tức giận bày tư thế công kích quát hỏi, “Người là ai?”

Chữ Ấn cười híp mắt nhìn Tổng Tiểu Hồ, vén vén tóc dài màu nâu: “Ta? Ta là Chữ Ấn, ừm, nếu theo cách nói của chính phái nhân sĩ các người thì ngoại hiệu của ta là Huyết Ma, ta cảm thấy không tồi.”

Y vừa nói những lời này, lập tức có người nhớ lại truyền thuyết Huyết Ma, cả kinh rớt rít lấy vũ khí ra.

Huyết Ma thích giết chóc thành cuồng, thủ đoạn so với Ma Tôn Ngự Thiên tiền nhiệm càng sắc bén. Y rất nhẫn nại, con mồi bị nhìn trúng, thậm chí sẽ bị truy tung mấy năm!

Chữ Ấn cũng không quản ánh mắt mọi người hoặc oán giận hoặc sợ hãi, đôi mắt xé chỉ hứng thú nhìn phản ứng của Tổng Tiểu Hồ.

Tổng Tiểu Hồ chưa nghe qua đương nhiên không sợ, chỉ hội tụ năng lượng trong tay lập lại: “Ta quản người là cái gì ma, nếu đụng phải ta, người đừng nghĩ hại... người nữa!”

Lăng Hạ a, nhân vật chính có lúc trực sáng đơn thuần khiến người người rơi lệ a, kính nhờ, bây giờ hẳn rất muốn rất muốn rơi lệ. Nhân vật chính à, người là Tiểu Cường, nhưng số mệnh vật hy sinh làm bối cảnh chúng ta đây kham không nổi a!

Chữ Ấn nghĩ tới một chuyện, vì vậy cười nói: “Vậy thì, ai giáo huấn nha đầu Bích Vân? Là người sao?”

Ngự Chi Tuyết rét lạnh, quả nhiên là nữ nhân ấy khai ra! Hẳn nghiêm nghị đi về phía trước một bước, lạnh lùng nhìn chằm chằm Chữ Ấn nói: “Là ta.”

Ánh mắt Chữ Ấn sáng lên, đôi mắt tà tà dính vào người Ngự Chi Tuyết, tới tới lui lui không ngừng quan sát, từ đỉnh đầu hẳn cho tới lòng bàn chân.

Sắc mặt Ngự Chi Tuyết như thường, trong lòng đã giận tím mặt, hận không thể móc đôi mắt xé của Chữ Ấn ra!

“Người chờ cái gì?” Ngự Chi Tuyết chậm rãi giờ linh mộc kiếm lên, “Người tới là vì báo thù cho nữ nhân điên đó sao?”

Chữ Ấn khặc khặc cười vài tiếng: “Tài nghệ nha đầu chết tiệt kia không được người chết cũng đáng đời — đương nhiên ta tới không phải vì cái này. Dù sao nhân rồi nhảm chán, không uống phí chạy xa như vậy.”

Y nói rồi nhìn cổ của Ngự Chi Tuyết một chút, lại nhìn Tổng Tiểu Hồ một chút, mập mờ dùng ngón tay chậm rãi từ lên xuống vỗ về chơi đùa đôi môi nhuộm huyết sắc.

Khóe miệng Lăng Hạ co giật, nhân vật biến thái tà mị điên cuồng loại này thật không tốt đẹp chút nào!

Tổng Tiểu Hồ bị ánh mắt không rõ ý nghĩa của Chữ Ấn nhìn đến tê dại da đầu, trên tay nháy mắt hội tụ nguyên tố hệ hỏa, dùng sức vỗ ra. Chữ Ấn phát tay áo, năng lượng hệ hỏa nọ liền bị y đánh vào đỉnh thuyền, thân thuyền đột nhiên chấn động, vách tường bằng gỗ trực tiếp bị cháy đen.

Chữ Ấn hưng phấn kêu dài một tiếng: “Rất tốt! Mấy năm sau chắc chắn sẽ càng thú vị!”

A Ly đã sớm kiểm chế không được, rống lên hai tiếng biến nguyên hình, móng vuốt bén nhọn nhào tới bạch ưng trước mặt. Bạch ưng giương cánh bay lên trời, hai cánh chột vổ, ngưng tụ thành gió lốc quét tới chỗ A Ly, thân thuyền đung đưa kịch liệt hơn.

“ ” Đỡ khoang thuyền miễn cưỡng duy trì thân thể thăng bằng, Lăng Hạ lo lắng nói, “A Tuyết, nhanh đi giúp tiểu Hồ!”

Nếu như thuyền bị phá, nơi này một vùng biển mênh mông, đối phương thì có ma thú còn bay thoát được. Cho nên hẳn phải nghĩ biện pháp trợ giúp A Ly. Đã thương bạch ưng đó, Chữ Ấn sợ ném chuột vỡ bình, cũng không dám tùy ý phá hư thuyền bè.

Ngự Chi Tuyết liếc hẳn một cái, trong lòng dĩ nhiên không tình nguyện liên thủ với Tổng Tiểu Hồ, nhưng nếu là chuyện quan hệ đến sinh mệnh Lăng Hạ. nguyên tố hệ thủy lẫn lực tinh thần nhanh chóng đông thành băng, Ngự Chi Tuyết đột nhiên hươ tay, mấy mũi băng nhọn lập tức bay về phía Chữ Ấn.

Chữ Ấn không chút để ý quét đi, cũng không phòng bị linh mộc kiếm phía sau trong nháy mắt liền tới, y tiện tay nắm lấy mũi kiếm, muốn trêu đùa Ngự Chi Tuyết một phen.

Năng lượng nguyên tố nồng đậm dày đặc ngưng tụ thành vô số châm nhỏ vô hình, Chữ Ấn không ngờ Ngự Chi Tuyết còn nhỏ tuổi tu vi đã tinh thuần như thế, năm ngón tay liền bị cắt ra vô số miệng vết thương nhỏ. Y giận quá hóa cười, thiết tha nhìn chăm chăm Ngự Chi Tuyết nói: “Rất ~ không ~ sai ~”

Ngự Chi Tuyết hừ một tiếng dùng sức run thân kiểm, thân thể đã vững vàng lui về phía sau vài mét, bên cạnh Tổng Tiểu Hồ”A” kêu to một tiếng, năng lượng hệ lôi liền phóng tới.

Ngự Chi Tuyết hí mắt, năng lượng hệ thủy phối hợp bay ra, hợp với lôi điện thành thủy long khổng lồ bắn ra vô số tia điện thật nhỏ cùng tiếng tách tách.

Tròng mắt Chữ Ấn tối sầm lại, nhanh chóng ngưng tụ lực tinh thần thành lá chắn, đựng phải thủy long trong nháy mắt bắn ra vô số giọt nước văng tung tóe trên boong thuyền.

Hai thiếu niên này lại có thể buộc y phòng ngự nhanh như vậy. Y hưng phấn khạc khạc nhổ nụ cười: “Hai người rất tuyệt ~ tiếp đi a ~”

Ngự Chi Tuyết cắn răng nói: “Tìm chết!”

Dù sao theo tính tình Chữ Ấn nhất định phải mèo trên chọc chuột đùa bốn con mỗi nửa ngày nên Lăng Hạ cũng không lo lắng cho hai đứa bé lắm, chuyên tâm nhìn chăm chăm A Ly cùng bạch ưng bên kia. Đám người làm bối cảnh lúc này đều trợn mắt há mồm lui về sau, có người trốn vào trong phòng, sợ mình bị cuốn vào phạm vi ba người hai thú mạnh đến biến thái này đang chiến đấu.

Bây giờ trên người Lăng Hạ có các loại pháp khí thuộc tính, đều làm vào ngày thường, nhưng thứ có thể đối phó với bảy ma thú cấp biệt bay, hình như không có.

Nhưng mà, ít nhất có thể mạo hiểm làm mỗi dẫn súc sinh lông lá này xuống.

Hắn thấp người núp sau một thùng gỗ, móc ra một pháp khí công kích cấp ba từ xa. Đây là hắc phỏng theo cung nổ mà làm, thân nổ dùng đá năng lượng hệ kim luyện chế, dây cung dùng chất liệu co giãn cực tốt. Hắn chậm rãi lên mũi tên, ngưng tụ lực tinh thần, nhắm chính xác con bạch ưng kia.

Bạch ưng đang hả hê lẫn quẩn trên chọc A Ly trên trời, rất thông minh bảo trì ở nơi ngọn lửa A Ly phun không tới. Thị lực nó tuy tốt, nhưng thính lực lại kém. Khi nó nghe âm thanh xé gió mà tới thì tránh đã chậm quá, có cái gì đó bén nhọn nhanh sao băng bắn tới chỗ nó, mặc dù bắn không trúng da thịt nó, nhưng đã bắn rụng mấy cọng lông vũ.

Chủng tộc bọn nó số lượng thừa thớt, lại là đực nhiều cái ít, một chồng một vợ, cho nên hơn phân nửa giống đực bạch ưng không thể không cô độc hoặc là lựa chọn làm gay. Con cái lúc kén vợ kén chồng coi trọng nhất là lông vũ, lông vũ bạch ưng một khi bị tổn thương, muốn mọc lại ít nhất cũng phải ba năm.

Cho nên vừa thấy lông vũ bị thương, trực nam bạch ưng dường như tức đến bất tỉnh, kêu một tiếng thật dài, chấn động đến trời xanh. Nó tức giận dùng Ứng Nhân sắc bén nhìn chăm chăm đám người trên boong thuyền, lại không phát hiện bóng dáng nào khả nghi.

(P/s: Bật mí một chút, chú bạch ưng này sau này chính là ma thú của Lăng Hạ nhà chúng ta a~)

40. Q.2 - Chương 40: Chương 11

Vừa rồi Lăng Hạ bắn tên xong liền chuyển chỗ, hắn hít sâu một cái, lại huyết sáo mấy tiếng thật thấp.

Hắn và A Ly đã hết sức quen thuộc. A Ly nghe tiếng huyết sáo quen thuộc, rất nhanh hiểu ý Lăng Hạ, không giống như trước không ngừng gầm thét về phía không trung, làm giảm cảnh giác của bạch ưng.

Bạch ưng quanh quẩn trên không trung hồi lâu không tìm được mục tiêu, đành phải hậm hực dời lực chú ý lên người A Ly lần nữa. Lúc này nó đã mất đi ý niệm trên chọc A Ly, chỉ càng không ngừng hoặc xuống thấp hoặc lên cao, tùy thời đánh vài cơn lốc về phía A Ly, đem oán khí bị tổn thất lông vũ phát tiết lên người A Ly. Ma thú hệ phong cấp bảy không thể khinh thường, mặc dù thân thể A Ly linh hoạt không bị thương, boong thuyền lại bị gió lốc của bạch ưng vạch ra vô số vết rách lớn nhỏ.

Lăng Hạ nhìn trúng cơ hội, đem ba ám tiễn có tính ẩn bắn tới lưng bạch ưng, bạch ưng né được hai cây, lại bị cây thứ ba làm rụng bảy, tám sợi lông vũ.

Bạch ưng kèm nén bị phần trong lòng không được nữa, điên cuồng la một tiếng, bắt chấp tất cả hướng xông tới chỗ phát ra ám tiễn, thuyền bị đụng phải chấn động nghiêng về một bên. Nó rơi xuống boong thuyền, hai tròng Ưng Nhân tìm kiếm khắp nơi, rốt cuộc phát hiện bóng người khả nghi trốn tránh sau thùng gỗ.

Lăng Hạ nhìn bóng đen càng ngày càng tiến tới gần trong lòng liền khiếp sợ, chợt cong eo vòng qua chướng ngại vật chạy trốn. Bạch ưng kêu một tiếng liền vọt tới, hận không thể xé Lăng Hạ thành mảnh nhỏ!

Tứ chi A Ly nổi lửa, chợt tăng tốc độ tung người nhảy một cái tới trước mặt, tới trước một bước đè bạch ưng xuống dưới. Bạch ưng dùng móng vuốt cực kỳ sắc bén như dao dùng sức cào lên bụng A Ly, A Ly phun ra lửa đốt trụi mấy sợi lông chim trên đầu bạch ưng, hai ma thú trong nháy mắt triển đấu chung một chỗ.

(A ~ quá thảm cho em bạch ưng)

Thuyền điên cuồng dung đưa trái phải, phát ra tiếng kéo kệt kéo kệt, thỉnh thoảng có người trụ không được bị cuốn vào cuộc chiến phát ra tiếng kêu sợ hãi.

Dường như bết bát hơn rồi. Lăng Hạ thầm kêu không tốt. Hắn lo lắng nhìn nơi khác, Chữ Ấn căn bản không hề để ý tọa kỵ của mình đang làm gì, có nguy hiểm hay không, sự chú ý của y đều đặt trên người hai thiếu niên trước mắt.

Ghê tởm hơn chính là, thỉnh thoảng Chữ Ấn còn nói vài lời trêu đùa, Tổng Tiểu Hổ phát huy rất rõ ràng hào quang nhân vật chính, bị y kích thích thở hồng hộc vẫn càng chiến đấu càng dũng cảm. Ngự Chi Tuyết mặc dù cũng khê thở dốc, sắc mặt cũng hết sức bình tĩnh. Chữ Ấn nhìn biểu hiện khác xa nhau của hai thiếu niên mà bộc phát hưng phấn, ra tay cũng càng ngày càng không lưu tình, trên người Ngự Chi Tuyết và Tổng Tiểu Hổ đều mang theo không ít ngoại thương.

Boong thuyền xung quanh ba người bọn họ bị năng lượng nồng nặc kích động mà rung động làm người đứng cũng không vững, ngay cả Lăng Hạ muốn giúp một tay, còn chưa đến gần đã cảm thấy hít thở không thông.

Không đợi hắn nghĩ ra đối sách, chỉ nghe một tiếng vang thật lớn, thuyền rất bị thảm bị vỡ ngay giữa—có thể chống đỡ lâu như vậy, đã nói rõ chất liệu thuyền rất tốt.

A Ly cắn chặt cánh bạch ưng, hai ma thú vằn nhau ngã xuống nước, phát ra một tiếng “Bùm” vang dội .

Lăng Hạ lo lắng ôm mép thuyền kêu lên: “A Ly!”

Bạch ưng trong nước nhìn thấy hắn, trong lòng hận vô cùng, đột nhiên vùng cánh còn tự do kia lên, một cơn gió bay thẳng tới chỗ Lăng Hạ. Ngay cả khi trên người Lăng Hạ mang theo pháp bảo phòng ngự, tay vẫn bị cắt tới năm sáu miệng vết thương, máu đỏ diễm lệ theo mu bàn tay rơi xuống boong thuyền.

Chữ Ấn chợt dừng động tác, híp mắt dùng lỗ mũi hít một hơi thật sâu, mắt sói chính xác nhìn Lăng Hạ.

Lăng Hạ cả kinh, trong lòng giật mình liên hồi, lúc này mới nhận ra miệng vết thương trên tay không ngừng truyền tới cảm giác đau. Lưng hắn không ngừng run rẩy, lão đạo sợ hãi lui về phía sau một bước.

“Được người.” Chữ Ấn chợt phát ra một hồi cuồng tiếu, năm xưa y từng uống máu của một được, loại tư vị mỹ diệu đó làm y qua mấy chục năm vẫn khó quên.

Y thậm chí mặc kệ Tổng Tiểu Hổ cùng Ngự Chi Tuyết, tay dùng sức khê hấp, nắm Lăng Hạ vào trong tay, không thể đợi cúi người xuống.

Lăng Hạ chỉ cảm thấy cổ có thứ gì đó ướt át dính dính mềm mại không ngừng ái muội di động, đoán ra đó là đầu lưỡi Chữ Ấn, hắn liền ghê tởm giằng co. Nhưng sau đó cổ liền hơi đau nhói, hắn giống như bị gây tê, không thể động đậy, chỉ thấy cơ thể càng ngày càng lạnh.

Phải chết ở đây sao? Lăng Hạ cười khổ một tiếng, hắn làm sao cũng không ngờ, lần này sẽ chết trước mặt hai đứa bé. Hắn rất muốn nói hai đứa bé kia đừng nhìn, nhưng bây giờ hắn không phát ra được tiếng nào.

Cảnh sắc trước mắt càng ngày càng đen.

Lần này, sẽ không chết quá đau khổ chứ?

“Buông Lãng đại ca ra!” Tống Tiểu Hồ lập tức nhào qua, lại bị Chữ Ấn một cước đá vào trong nước.

Chữ Ấn thậm chí không thèm ngẩng đầu, chỉ híp mắt từ từ thưởng thức —— loại này mỹ vị, đương nhiên phải từ từ hưởng thụ.

Ngự Chi Tuyết cắn răng nghiêng lợi từng chữ từng chữ nói: “Thả, hần, ra!”

Trên người có một sức mạnh xa lạ bắt đầu khởi động, loại sức mạnh này âm lãnh thấu xương, cũng vô cùng cường đại, cường đại đến nỗi Ngự Chi Tuyết không chế không được run rẩy. Khi hần ngẩng đầu lên, con người bình thường đen nhánh sáng ngời xoẹt qua một tia tử quang (màu tím) quỷ dị rồi biến mất.

Thật muốn hủy diệt! Hủy diệt nam nhân vận y phục màu đỏ trước mắt này.

Chặt y thành trăm mảnh, để y sống không bằng chết!

“Ta muốn —— giết chết người!” Trên tay Ngự Chi Tuyết từ từ ngưng tụ thành một hắc cầu quỷ dị.

Bầu trời vốn trong xanh đột nhiên u ám, bốn phía cuồng phong nổi dậy, thuyền bị gãy lìa thành hai nửa run lên, nước biển mấy dặm xung quanh tạo thành một vòng xoáy, cuốn hết những người không kịp né tránh vào trong đó.

Chữ Ấn bị sức mạnh giống như đã từng quen biết này kích thích đến lưng run lên, rốt cuộc buông Lãng Hạ ra. Y ngạc nhiên ngẩng đầu, lúc này mới phát hiện thiếu niên từ từ đạp nước đi về phía mình, hơi thở mặc dù giống như sứ giả địa ngục âm lãnh kinh khủng, khóe mắt thần thái lại quen thuộc như thế!

“Ta, muốn, người, chết!” Trong mắt Ngự Chi Tuyết cuộn cuộn ẩn hiện tia tử quang, hắc cầu năng lượng trên tay mạnh mẽ phóng qua, giống như có sinh mệnh bao phủ Chữ Ấn.

Chữ Ấn nhanh chóng cắn mạnh lên cổ tay mình một cái, máu tươi phun trào dừng một lá chắn màu đỏ tươi bảo vệ bốn phía quanh y, mặc dù như thế, vẫn có hắc khí chui vào, nơi bị bám vào liền dính một tầng đen xám, tay phải Chữ Ấn dùng tốc độ mắt thường có thể thấy được từ từ cháy xém.

Mặc dù tình cảnh quỷ dị như thế, Chữ Ấn cũng không sợ hãi chút nào, y nhìn chằm chằm Ngự Chi Tuyết, đôi mắt thậm chí có vui mừng khó có thể phát giác: “Người tên gì? Có phải họ Ngự hay không?”

Ngự Chi Tuyết hiển nhiên không nghe được câu hỏi của y, mắt chỉ đặt trên người Lãng Hạ: “Đem hần —— trả lại cho ta!”

Hần nói xong, trên người tràn ngập hắc khí nặng hơn, bầu trời âm âm tiếng sấm rền vang, mưa lớn như hạt đậu nhỏ, rất nhanh ngưng tụ xối xả trút xuống.

Chữ Ấn tiện tay ném Lãng Hạ qua, hỏi lần nữa: “Người họ Ngự có phải không?”

Ngự Chi Tuyết giống như không nghe thấy, ôm Lãng Hạ vào trong ngực, lấy tay đè hai đầu răng nơi cổ hần lại —— máu nơi này vẫn chảy ra không ngừng.

Sắc mặt Lãng Hạ tái nhợt, động mạch trên cổ cũng yếu ớt nảy lên. Lòng bàn tay Ngự Chi Tuyết khó có thể khắc chế run rẩy, người này thiếu chút nữa lại biến mất.

Loại vết thương này y rất rõ, dù sao vẫn còn nhiều thời gian.

Y nhắm chính xác vị trí bạch ưng, dùng tay còn lại không tổn chút sức lôi nó lên khỏi mặt nước. Bạch ưng bị A Ly quào trầy, miễn cưỡng động, Chữ Ấn nhét đan dược kích thích hồi phục năng lượng vào miệng nó, một người một ưng rất nhanh bay lên trời.

Ngự Chi Tuyết dùng sức ôm Lãng Hạ đột nhiên ngẩng đầu, gắt gao nhìn chằm chằm không trung, không chút nào che giấu sát khí trong mắt, chỉ cần hần khoát tay, là có thể khiến tên màu đỏ chường mắt này biến mất!

Đầu óc hần hỗn độn một hồi, sức mạnh xa lạ đó mạnh đến cực hạn dường như làm hần mất không chế!

Đang lúc ấy thì, Lăng Hạ được hần ôm bị khí âm lãnh kích thích rùng mình một cái, mở ra ánh mắt mê mang nói mê kêu một tiếng: “A Tuyết, rất lạnh.”

Ngự Chi Tuyết giật mình, sát khí trong mắt liền biến mất, tà khí mang theo hắc khí trên người như thủy triều rút xuống.

Cả người hần mệt mỏi không chịu nổi, không thể duy trì đứng trên nước được nữa, ôm Lăng Hạ cùng nhau chìm vào nước xoáy.

Cảm giác khó thở khiến Ngự Chi Tuyết tỉnh táo lại rất nhanh, hần dùng lực ôm Lăng Hạ trôi lên mặt nước, tiện tay ăn chút đan dược có thể khôi phục thể lực.

Gió mưa đã dừng, nước xoáy trên biển cũng biến mất, nhưng mảnh vụn thuyền cùng những người đó bao gồm A Ly cùng Tổng Tiểu Hồ đều không thấy tung tích, hiển nhiên cũng bị nước xoáy cuốn đi rồi.

Ngự Chi Tuyết dùng sức đập nước, nâng Lăng Hạ bơi về phía trước. Nhưng biển rộng mênh mông, hần bơi theo hướng mặt trời gần một canh giờ, hơi sức dường như đã tiêu hao hết, vẫn không thấy tăm hơi đất liền ở đâu.

Hần cẩn thận dò xét Lăng Hạ, Lăng Hạ rất yếu, đôi môi vì thiếu máu trở nên khô nứt tái nhợt, hai mắt nhắm thật chặt.

Thân thể của hai người đang từ từ trầm xuống, Lăng Hạ vì hít thở không thông khổ sở phun ra vài ngụm nước, tóc tán loạn như bèo trôi phiêu đảng trong nước.

Ngự Chi Tuyết đột nhiên nhớ tới năng lượng hệ thủy trong người, hần không chút do dự kéo qua Lăng Hạ, hướng về phía miệng của hần cắn lên. Ngự Chi Tuyết vốn không biết hôn là gì, nhưng chớp mắt chạm vào đôi môi kia, cho dù ở trong nước, mặt của hần vẫn nóng lên.

Nhận thấy nơi tiếp xúc có đường khí không ngừng truyền tới, cho dù đang hôn mê, Lăng Hạ vẫn theo bản năng đáp lại. Hần mơ mơ màng màng hé miệng, dùng sức cắn lên, thậm chí còn vì đối phương vụng về mà bất mãn vươn đầu lưỡi, tham lam hút thở vài hơi, phát ra mấy tiếng than thở thỏa mãn.

Ngự Chi Tuyết chỉ cảm thấy đầu nổ tung một tiếng, thân thể trong nháy mắt cứng ngắc.

Loại cảm giác này giống như điện giật, tê dại, khó nhịn, thân thể dường như muốn cháy, lại vui sướng vô tận.

Thậm chí hần cảm thấy thân thể mệt mỏi của mình lập tức tràn đầy lực lượng, tứ chi vô lực trở nên vô cùng cường tráng có lực.

Hần ôm hông Lăng Hạ thật chặt nổi trên mặt nước, khoảng cách gần quan sát gương mặt giống như ngủ của đối phương. Người này vẫn giống như bình thường, vĩnh viễn đều mang theo nụ cười, độ cong nơi khoe mắt đuôi mày đều làm cho người ta thoải mái như vậy.

Không bị khống chế, Ngự Chi Tuyết cẩn thận từng li từng tí vén vài sợi tóc ướt trên mặt Lăng Hạ qua bên, sau đó cắn lên trần trọc lần nữa, từ từ nhắm hai mắt lại.

Rất mềm, rất nóng. Nhưng vì thiếu nước nên hơi khô rách. Ngự Chi Tuyết nhẹ nhàng dùng môi chạm vào, thấm ướt môi của đối phương, lỗ tai đều nóng rát .

Hần nhớ động tác vừa rồi của Lăng Hạ, vì vậy thử đem đầu lưỡi từ từ chen vào phần môi Lăng Hạ, vụng về dò xét một hồi, rốt cuộc tìm được đầu lưỡi ấm nóng của đối phương, trộn cùng một chỗ, dần dần phát ra tiếng nước ái muội.

Loại này gần bó như môi với răng chưa bao giờ có, hơi thở giao dung thân mật tiếp xúc khiến tay Ngự Chi Tuyết hơi run lên, dường như hần quên mất bây giờ mình đang ở chỗ nào. Bởi vì hôn không quen, khó có thể nuốt nước miếng theo thói quen hai người chậm rãi chảy xuống.

Hơi thở trong miệng Lăng Hạ khiến Ngự Chi Tuyết mê muội, mát mẻ như mang theo hương vị thảo dược. Hần nhắm mắt lại càng hôn càng kích động, tim thỉnh thoảng đập loạn, thậm chí lấy tay nâng ót Lăng Hạ, dùng lực ấn về phía mình.

Trên người lại có nhiệt độ kỳ lạ khó nhìn như trong mộng hôm đó.

Lăng Hạ trong hôn mê khó chịu mấy tiếng.

Ngự Chi Tuyết giật mình nhanh lên ngẩng đầu, ửng đỏ trên mặt trắng nõn khó có thể rút đi. Hắn căng thẳng mong đợi nhìn Lăng Hạ, nhưng Lăng Hạ chỉ là phát ra mấy âm tiết vô nghĩa, sau đó lại bất động.

Trong lòng có chút may mắn đồng thời cũng có chút thất vọng, Ngự Chi Tuyết dùng môi nhẹ nhàng chạm chạm mặt Lăng Hạ, ôm hắn tiếp tục bơi về phía trước.

(Ày, Lăng đại ca đã mất nộ hôn đầu rồi ~)

41. Q.2 - Chương 41: Chương 12

Mặt trời dần dần lặn về tây, mặt biển nhuộm thành một mảng hồng tím xinh đẹp, rớt cuộc cũng nhìn thấy màu xanh của đất liền xuất hiện phía trước.

Thần kinh Ngự Chi Tuyết run lên, tăng nhanh tốc độ bơi, rớt cuộc trước khi mặt trời biến mất nơi đường chân trời

thì cũng lên đến bờ. Hắn kiệt sức ôm Lăng Hạ lên, cẩn thận thăm dò hô hấp cùng mạch đập của Lăng Hạ, cũng được xem là ổn.

Hắn cẩn thận kêu mấy tiếng: “Lăng Hạ?”

Lăng Hạ vẫn hôn mê, hơi có cảm giác nhẹ nhàng “Ừm” một tiếng, lúc này Ngự Chi Tuyết mới thở phào nhẹ nhõm.

Hắn không biết, Lăng Hạ hôn mê bất tỉnh thời gian dài một là vì mất máu quá nhiều, mặt khác có lẽ là vì hàm răng Chữ Ấn mang theo được vật tương tự thuốc mê, bị hắn cắn trong thời gian ngắn chắc là sẽ không tỉnh.

Nghỉ ngơi một chút, Ngự Chi Tuyết cẩn thận dò xét cái đảo nhỏ này, cây cối quái thạch mọc lổm chổm, không biết bên trong có ma thú khó đối phó hay không. Hắn cúi người công Lăng Hạ lên, quyết định vào bên trong tìm chút thức ăn nước uống.

Bởi vì hai người cao gần bằng nhau, cộng thêm bây giờ Lăng Hạ đang lâm vào trạng thái hôn mê, lúc Ngự Chi Tuyết công hắn lên hơi khó khăn, thỉnh thoảng phải xóc lên lưng lại.

Người Ngự Chi Tuyết có năm sáu ngoại thương, hắn chống cự đến bây giờ, ngay cả khi thân thể mệt mỏi không chịu nổi, hắn vẫn công Lăng Hạ, nhưng trong nội tâm lại vui sướng vô hạn.

Đi thẳng vào bên trong, cuối cùng tìm được một dòng suối nhỏ ở trên đảo, may là nước hết sức ngọt, Ngự Chi Tuyết ném một cái xác định không sao liền dùng lá cây đút cho Lăng Hạ uống.

Lăng Hạ mơ mơ màng màng há mồm ra uống, hắn rất khát, bây giờ được uống nước nên có chút gấp, nước suối không kịp nuốt theo khóe môi chảy xuôi theo cái cằm duyên dáng.

Ngự Chi Tuyết nhìn giật mình, dùng khăn thô giúp hắn xoa xoa cằm, không nhìn được lại ấn môi tới.

Đôi môi đụng phải nơi mềm mại ấm áp, tê tê đại đại giống như mang theo một dòng điện, cũng thoải mái không nói ra được. Ngự Chi Tuyết khắc chế không tiếp tục đuổi đầu lưỡi qua, ngay cả như vậy, hô hấp vẫn càng ngày càng nóng rực dồn dập.

Đôi môi kề nhau hồi lâu, cuối cùng hắn nhẹ nhàng lưu luyến chạm lên má Lăng Hạ một cái, lại tiếp cho hắn nước uống.

Trên đảo không có ma thú quá nguy hiểm, Ngự Chi Tuyết bắt mấy con có thể ăn rồi đi nhóm lửa. Những thứ này lúc hắn lưu lạc vẫn làm nhiều, hết sức quen thuộc.

Y phục trên người hai đều ướt, may mà, trong túi đựng đồ có quần áo sạch.

Ngự Chi Tuyết do dự một hồi lâu, rớt cuộc từ từ tháo vạt áo Lăng Hạ, cởi y phục ướt nhẹp của hắn ra.

Nhìn thấy xương quai xanh cùng ngực Lăng Hạ, Ngự Chi Tuyết đã cảm thấy có chút mơ hồ, tay không chế không được khẽ run lên. Hắn hít sâu một cái ngừng thở, một hơi cởi sạch sẽ y phục trên người Lăng Hạ, lại thay hắn lau lau đơn giản.

Dưới tay chính là da thịt ấm áp bóng loáng, mang theo mùi thảo dược thơm ngát, khi ngón tay hắn vô ý đụng phải đùi Lăng Hạ, trái tim thỉnh thoảng nháy lên.

Ngày đó ôm Lăng Hạ như vậy.

Chỉ là nghĩ đến, cái loại cảm giác nóng ran nơi bụng đó lại dâng lên.

Ngự Chi Tuyết nhớ từ rất sớm hắn đã nhìn qua Lăng Hạ trần truồng, lúc ấy còn kinh sợ ghê tởm một chút. Nhưng bây giờ không biết tại sao, mặc dù nhìn thấy nơi nào của đối phương cũng có chút cảm giác choáng váng, thậm chí còn muốn đưa tay sờ sờ một cái, dùng răng cắn một cái. Bởi vì xương quai xanh hơi gầy giống như khêu gợi, ngực chéch nhú lên hai điểm màu hồng, hai chân thẳng thon dài. Thậm chí ngay cả nơi ghê tởm đã từng thấy kia, cũng muốn đụng.

Ngự Chi Tuyết dùng sức cắn môi dưới, nhắm mắt hít sâu một cái cố gắng khắc chế mình.

Hắn cẩn thận tiếp tục mặc quần áo cho Lăng Hạ, chỉ là, lúc nhìn thấy hông mềm dẻo cùng mông đầy đặn của đối phương tim lại đập nhanh một hồi, lỗ mũi cũng không hiểu vì sao nóng lên.

Không dễ dàng luống cuống tay chân mặc xong quần áo, lại tỉ mỉ sửa sang lại tóc cho Lăng Hạ, thịt nướng đã cháy hết.

Cuối cùng, Ngự Chi Tuyết cũng nhịn đói ôm chặt hông Lăng Hạ nằm bên đống lửa. Dù sao, không phải hắn không biết tư vị đối bụng.

Wey wey Wey, tình huống này là thế nào?

Lăng Hạ mê mang mở mắt, cảm giác mình có chút khó thở. Chờ hắn hoàn toàn tỉnh táo lại, lúc này mới phát hiện mình đang bị Ngự Chi Tuyết chết tiệt ôm vào trong ngực.

Như vậy, lần này vậy mà không chết?

Dù sao trước kia đã có kinh nghiệm không tốt, huống chi Ngự Chi Tuyết là thiếu niên khỏe mạnh, sáng sớm phía dưới tinh thần hăng hái đứng dậy. Lăng Hạ bị hắn dính mà sợ hãi, không nhịn được muốn đẩy một cái, lại quay tay lần nữa? Vẫn là đi chết càng nhanh một chút!

Chỉ là, hô hấp Ngự Chi Tuyết lại hết sức đều đặn, vì một mỗi nên hô hấp có vẻ nặng nề hơn bình thường. Lăng Hạ chuyển con người quan sát cảnh sắc bốn phía, dù sao trong lòng cũng hơi mê mang.

Trí nhớ cuối cùng của hắn, hình như nhìn thấy Tống Tiểu Hổ bị Chử Ấn đá ra ngoài, hắn giống như nghe thấy Ngự Chi Tuyết hô một tiếng gì đó, tiếng gọi kia quả thật làm hắn nhớ tới tâm liên ề ảm.

Nhìn hòn đảo nhỏ này chỉ có hắn và Ngự Chi Tuyết, đứa nhỏ này đến tột cùng làm thế nào cứu mình thoát khỏi tay ma đầu kia? Hơn nữa những người khác ở trên thuyền đang nơi đâu?

Hắn khó khăn ngẩng đầu lên nhìn Ngự Chi Tuyết một chút, đối phương hiển nhiên ngủ hết sức ngon lành, khóe miệng mang theo đường cong hài lòng, chỉ là, trên mặt còn có một miệng vết thương chưa khép lại.

Lòng Lăng Hạ mềm nhũn, ngừng động tác, lẳng lặng để Ngự Chi Tuyết ôm, chắc lần này Ngự Chi Tuyết cũng không có động tác gì quá đáng.

Hắn có chút dở khóc dở cười, nhưng tính ra thì có chút may mắn, may mình không chết.

Chết tại đây, trước mặt hai đứa bé thì quá tàn nhẫn.

Đợi đến lúc Ngự Chi Tuyết tỉnh lại thì đã gần trưa.

Ánh mặt trời xuyên qua tán lá cây loang lổ đọng đưa, Lăng Hạ buồn cười nhìn ánh mắt trẻ con mơ hồ của nhân vật phản diện đại nhân, cười híp mắt nói: “Ngủ ngon sao? Vết thương trên người còn đau không?”

Gần như nhìn thấy rõ con người sáng tỏ của đối phương, phản chiếu rõ vẻ mặt dờ dẩn của mình.

Ngự Chi Tuyết giật mình trong lòng một cái, mặt không không chế nóng được nóng lên.

Hắn hừ một tiếng rất nhanh lật người ngồi dậy, dùng hành động che giấu nhiệt độ trên mặt: “Mấy vết thương nhỏ này đương nhiên không đáng để tâm, ngược lại là người, quá vô dụng! Người dám chết lần nữa thử xem!”

“” Lăng Hạ nhìn hắn xù lông, cảm thấy đáng yêu nói là không nên lời, hắn thật muốn đưa tay sờ sờ đầu Ngự Chi Tuyết. Hắn chẳng nghe được, mặc dù Ngự Chi Tuyết cố ý dùng giọng điệu nguội lạnh, nhưng câu cuối cùng kia lại mang theo run rẩy khó có thể phát giác.

Lăng Hạ từ từ ngồi dậy nói: “Làm sao để cứu được ta ra ngoài? Tiểu Hồ và A Ly đây?”

Trong truyện Tống Tiểu Hồ gặp nguy hiểm đếm không xuể, mỗi lần đều vật hi sinh lớn nhỏ bên người hắn hoặc nhân vật phản diện chết thay, bản thân hắn lại thăng cấp, cho nên Lăng Hạ cũng không lo lắng.

Ngự Chi Tuyết nhú mày: “Trước đừng nghĩ mấy chuyện này, bây giờ người cảm thấy thế nào? Ta đi tìm chút ăn.”

Lăng Hạ nhanh chóng nín hắt lại, lấy ra ít thuốc chữa thương từ không gian: “Những loại thuốc này tốt hơn thuốc của Phái Thiếu Dương, A Tuyết, đệ qua đây.”

Ngự Chi Tuyết bị hắn lôi kéo dừng tay, thân thể như bị khống chế ngoan ngoãn ngồi xuống, mặc cho Lăng Hạ dùng mấy thứ đan dược không biết tên bôi trét trên mặt hắn.

Ngón tay Lăng Hạ dính thuốc trị thương rất nhẹ nhàng thoa lên vết thương của Ngự Chi Tuyết, nơi bị thuốc trị thương bôi lên lành lạnh, cảm giác cay nóng đau đớn giảm đi rất nhiều. Nhưng vì khoảng cách gần bị hô hấp nhỏ nhẹ của đối phương thổi lất phất lên da thịt, càng lúc càng nóng, mang theo tê dại làm người ta không biết xử lý thế nào.

Ngự Chi Tuyết dường như khống chế không được mà muốn đưa tay ôm lấy Lăng Hạ, giống như tối hôm qua, hôn môi cùng mắt hắn, nhưng rốt cuộc vẫn phải nhịn xuống.

Không biết tại sao, hắn có dự cảm nếu như làm vậy, Lăng Hạ sẽ rất tức giận rất tức giận

Nướng xong thịt, hai người cầm lên ăn. Ngự Chi Tuyết nói đơn giản tình huống một chút, cũng không nói biến hóa trên người mình, chỉ nói thời tiết chợt biến, hắn thừa dịp Chữ Ấn chưa chuẩn bị đoạt lại Lăng Hạ, những người còn lại đều bị cuốn vào vòng xoáy.

Hắn len lén thử gọi sức mạnh xa lạ này, nhưng không lần nào thành công.

Ngự Chi Tuyết cũng nghĩ tới việc nam tử mặc áo hồng làm cho người ta chán ghét đó có quan hệ với cha mình? Sức mạnh này cũng có liên quan tới ông sao? ?

Hắn u mê nhớ lại, những nữ nhân kia mỗi lần nhắc tới mình đều là “Nghịet chương” “Tạp chủng” , nói cha mình là súc sinh. Mà mẹ, chỉ xa xa thấy mình liền lạnh lùng tránh đi.

Hắn chỉ gặp cha một lần, cũng là khi ông chết dưới tay nữ nhân lạnh lùng đó.

Tim Ngự Thiên cảm kích nhưng lại cười vô cùng vui vẻ. Trước khi chết ông rút kiếm ra, phản kích một cái đâm trúng trái tim nữ nhân kia, dùng giọng rất nhẹ nhàng nói: “Ta vẫn không bỏ được nàng . . . nàng đi với ta ta mới an tâm.”

Ngay cả Ngự Chi Tuyết không hiểu rắc rối giữa bọn họ cũng có thể nhìn ra, người cha này của hắn dù lúc ấy bị trọng thương vẫn mạnh đến nỗi làm cho người ta kinh sợ, dù diệt cả Thánh Nữ Phong cũng có thể.

Nhưng tại sao ông lại lựa chọn để nữ nhân kia đâm trúng mình?

Khi đó Ngự Chi Tuyết không hiểu, bây giờ đã hơi hiểu.

Hơn nữa khi hắn nhìn thấy Lăng Hạ dùng ánh mắt dịu dàng nhìn người khác.

Lăng Hạ tỉ mỉ bôi thuốc lên vết thương cho Ngự Chi Tuyết, có chút lo lắng nhìn mặt biển: “Hi vọng tiểu Hồ và A Ly đều bình yên vô sự.”

Ngự Chi Tuyệt dùng sức cắn môi dưới, dùng giọng trầm thấp nói: “Sẽ không có chuyện, chỉ là, không biết làm sao rồi đi thôi.” Thật ra thì, hai người có thể ở mãi chỗ này cũng rất tốt.

Ánh mắt Lăng Hạ chợt sáng lên, kích động đứng dậy: “A Tuyệt, có thuyền!”

Ngự Chi Tuyệt hí mắt nhìn sang, quả nhiên phát hiện tung tích của thuyền.

Lăng Hạ nhìn hai bên một chút, lượm một đồng củi khô chất thành một đồng đốt. Động tác của hắn vội vàng, trước mắt tối sầm lại, thiếu chút nữa lại ngã quỵ rồi.

Ngự Chi Tuyệt cau mày nhanh chóng đỡ hắn, tiện tay chém đứt mấy gốc cây chất thành một đồng, khói đen rất nhanh bay lên cao trên không trung.

Chiếc thuyền kia chậm rãi đổi hướng, trực tiếp đi tới bên này.

Lăng Hạ lấy lại tinh thần, hải vực này hỗn loạn, hắn và Ngự Chi Tuyệt đều bị thương, đương nhiên mọi sự phải cẩn thận.

Thuyền kia đi rất nhanh, Lăng Hạ liếc mắt đã cảm thấy không tốt lắm —— sao người trên thuyền ăn mặc trang phục kỳ dị như vậy? cờ xí của thuyền buồm cũng là của môn pháo hỏa chưa từng thấy qua

Trên cột buồm cao có một thiếu nữ đang ngồi, da hơi đen đôi môi hơi dày, ăn mặc có chút tương tự với dân tộc thiểu số, y phục trên người sẫm sẫm, đầu cắm hai cây cọng lông chim màu xanh dương, cũng là một mỹ nhân.

Nàng phách lối ngẩng nguẩy hai chân bắt tréo, lướt qua đánh giá hai người trên bờ ánh mắt liền sáng lên, dứt khoát lật người từ trên cột buồm nhảy xuống, chống eo thon cuồng tiếu mà nói: “Quá tốt, hai cọng cỏ non, nơi đây lại có hai con dê béo!”

Giọng điệu này, kiểu tóc này, cách ăn mặc này.

Trước mặt Lăng Hạ bỗng tối sầm, sá, chẳng lẽ hắn không gặp mấy em gái trong hậu cung của nhân vật chính thì sẽ bị bệnh chết sao?

42. Q.2 - Chương 42: Chương 13

Tổng thể mà nói, Lăng Hạ đã gặp vài em gái trong hậu cung của nhân vật chính, Thủy Vũ điêu ngoa, Phong Lạc chừng chạc, Thủy Linh cơ mẫn, nhưng vị ăn mặc kỳ lạ này tên là Khắc Lan Mẫn Bạch, còn là loại. Cuồng dã.

Đúng, vị này em gái rất hán tử. Cực kỳ máu chó chính là, nàng cũng là người tu ma đạo, hơn nữa thực lực mạnh cực kỳ, còn am hiểu nuôi cổ thuật cùng thể thuật, nếu không thì cũng chẳng dám ở địa bàn chính phái làm Hải Tặc hoành hành bảy tám năm.

Hình như, trong truyện nàng muốn cướp nhân vật chính nhỏ hơn nàng ba bốn tuổi làm lão công?

Cho nên mới nói, khẩu vị nhân vật chính tạp đến cỡ nào a! Lăng Hạ chẳng cảm thấy thuần phục được vị bá vương này có gì tốt.

Lúc khóe mắt Lăng Hạ co giật nghĩ lại kịch tình, Khắc Lan Mẫn Bạch đã nhảy xuống thuyền.

Nàng đỉnh đạc lắc lư đi tới trước mặt hai người, nắm một cây gậy vàng mang uy hiếp sáng ngời: “Ừ, thức thời thì thứ giao hết những thứ trên người ra đây.”

Ngự Chi Tuyệt cười lạnh, lại bị Lăng Hạ vỗ vỗ bả vai.

Lăng Hạ không muốn chọc vị đại tiểu thư cả người đầy độc này, hướng chỉ hắn và Ngự Chi Tuyệt đều bị thương. Hắn ném túi đựng đồ qua, bình tĩnh nói: “Cô nương, vậy được rồi chứ?”

Khắc Lan Mẫn Bạch quơ quơ, biết bên trong không có nhiều đồ, mang theo mấy phần vô lại nói với Ngự Chi Tuyệt: “Người.”

Ngự Chi Tuyết lạnh lùng ném túi đựng đồ qua, trong mắt khó nén chán ghét, đương nhiên hẳn không thèm để ý những vật ngoài thân này.

Dù sao Ngự Chi Tuyết cũng là đại đệ tử phái Thiếu Dương, trong túi đựng đồ gì đó so với Lăng Hạ đúng là phong phú hơn nhiều, đá năng lượng các cấp độ, đan dược, linh thảo, pháp khí, cái gì cần có đều có.

Khắc Lan Mẫn Bạch tiện tay dắt hai túi đựng đồ vào đai lưng. Đối phương phối hợp như vậy, nàng lại cảm thấy không thú vị, vì vậy mang theo vài phần hài hước quét Lăng Hạ từ đầu đến chân một lần: “Trên người người không còn giấu gì chứ? Chi bằng để ta lục soát một lần.”

Nàng tử tế đánh giá, lúc này mới phát hiện thanh niên trước mắt hết sức đáng xem, thiếu niên bên cạnh hẳn mặc dù tuổi còn nhỏ một chút nhưng tướng mạo cũng tuần tú hiếm thấy.

Con người xem thường của Khắc Lan Mẫn Bạch sáng lên, cười hì hì nói: “Dù sao các người người không có đồng nào cũng không thể rời đảo này, ta tiện tay làm người tốt, tiễn các người trở về.”

Nhìn ánh mắt phát ra lục quang rõ ràng của nữ hán tử, khoe miệng Lăng Hạ bắt đầu co giật.

Dường như cô em gái này, nam nữ không kỵ đều ăn hết.

Ngự Chi Tuyết không nhịn được nắm linh mộc kiếm, lạnh lùng nói: “Không cần.”

Lăng Hạ vội vàng níu vạt áo của hắn lại, Khắc Lan Mẫn Bạch mạnh hơn Bích Vân nhiều, bọn họ có thể tránh liền tránh. Hắn nhìn Khắc Lan Mẫn Bạch hòa khí cười cười: “Đa tạ ý tốt của cô nương, chẳng qua huynh đệ ta phụng lệnh sư phụ tu hành ở chỗ này, đương nhiên không dám cãi lời sư phụ rồi đi.”

Khắc Lan Mẫn Bạch cười duyên một tiếng, liếc mắt nhìn ngọn lửa chưa kịp tắt cách đó không xa một cái nói: “Vậy sao? Vậy ta không buộc hai vị nữa.”

Nàng vung tay lên, hai tráng hán về trước trên thuyền, nàng cũng chậm rãi quay đầu lại.

Chỉ là, đợi lúc nàng nhảy lên thuyền một cái, Lăng Hạ liền quát to một tiếng: “Cô nương dừng bước!”

Hắn bị phần nhìn chung quanh một chút, không biết từ nơi nào nhô ra mấy trăm con côn trùng có cánh màu xanh lá quỷ dị, hoảng sợ động cũng không dám động.

Hắn là được người không sợ độc, nhưng những thứ này miệng có gai nhọn dài nhỏ, nhìn một cái lòng liền đau a!

Hơn nữa nếu làm Ngự Chi Tuyết bị thương.

Ngự Chi Tuyết hí mắt nhìn những con côn trùng ghê tởm kia, sát khí trên người đột nhiên tăng vọt.

Hắn dùng lực tinh thần bao phủ hai người, trên thân kiếm chậm rãi vận hàng năng lượng hệ thủy, bức những con côn trùng kia lui vài mét.

Tinh thần Khắc Lan Mẫn Bạch chấn động cười nói: “Ừ, vậy mới thú vị!”

Nàng thuấn thân một cái đã xuất hiện trước mặt hai người.

“Người rất tốt.” Khắc Lan Mẫn Bạch vung vẩy song côn trong tay, cười nhìn chằm chằm Ngự Chi Tuyết nói: “Cùng tỷ tỷ chơi một chút đi.”

Chưa kịp tiêu hóa giọng điệu nhẹ nhàng như vậy, không đợi Lăng Hạ từ chối, Ngự Chi Tuyết đã tung người tiến lên vung một tảng băng nhọn ra ngoài.

Lăng Hạ căng thẳng nhìn, theo tính tình của Khắc Lan Mẫn Bạch hẳn sẽ không giết Ngự Chi Tuyết, nhưng đứa nhỏ này chịu nhục là điều tất nhiên. Dù sao, trong truyện lúc Tổng Tiểu Hồ mười sáu mười bảy tuổi còn bị nữ hán tử kinh khủng này bắt một lần —— dĩ nhiên, có liên quan đến việc nhân vật chính ngoan cường không đánh nữ nhân.

Sau nửa canh giờ, Lăng Hạ im lặng đau lòng công Ngự Chi Tuyết thương tích khắp mình, từ từ lên thuyền hải tặc.

Dù sao thương thế của Ngự Chi Tuyết chưa lành, Khắc Lan Mẫn Bạch là thiên tài thể tu nổi danh ma tu đạo, từ nhỏ đã tu hành, Ngự Chi Tuyết nhỏ hơn so với nàng mấy tuổi, mặc dù chống đỡ một canh giờ vẫn bại, linh mộc kiếm bị gãy thành mấy đoạn. Dĩ nhiên, Khắc Lan Mẫn Bạch cũng bị Ngự Chi Tuyết đá gãy hai cái xương sườn.

Vốn là ngọn đảo cây cối mọc um tùm giờ đã bị phá hủy. Lực chiến đấu thật đúng là kinh khủng. Nếu không phải tráng hán to đùng đó đúng lúc nhắc hấn lên thuyền, đoán chừng cũng sẽ bị liên lụy.

Lăng Hạ cẩn thận xoa xoa vết máu cho Ngự Chi Tuyết, chán nản thở dài.

Hấn thật là quá yếu. Luôn nhìn hai đứa bé này bị thương, chẳng ra dáng một người anh gì cả.

Tráng hán dẫn hấn đến một căn phòng nhỏ trên thuyền, lại đưa ột cái bình nhỏ cười hì hì nói: “Thuyền trưởng nói nàng chọn trúng tiểu tử này, chuẩn bị cưới hấn về làm vị hôn phu. Người tốt nhất nên chăm sóc hấn, trước mắt đem Ngọc Thiềm này cho hấn ăn, mấy ngày sau sẽ gặp khỏi hấn.”

“” Lăng Hạ cứng đờ nhận lấy cái bình nhỏ đó, khóe mắt co giật một trận.

Nhỏ vào, đây là tình tiết gì vậy hả!

Chẳng lẽ câu truyện lừa đảo ngựa đực này sẽ phát triển thành nhân vật phản diện và nhân vật chính vì em gái mà trở mặt thành thù, khoa trương giả tạo thế sao?

Chờ hấn tử lui ra, Lăng Hạ mở bình ra, chỉ nhìn thoáng qua liền trực tiếp ném thẳng xuống biển —— thứ bên trong vừa nhìn liền ghê tởm không thôi, ăn vào không bị độc chết chứ?

Hơn nữa, đoán chừng thuốc gì cũng không tốt bằng được người hấn.

Lăng Hạ đem Ngự Chi Tuyết ôm đầu vào trong ngực, hít một hơi thật sâu, lấy dùng khí dùng Tiểu Dao nhẹ nhàng vạch một đường trên ngón tay, dòng máu hồng sắc kiêu diễm liền phun ra. Cái loại hành động tự tổn thương mình này nếu là hấn trước kia nhất định sẽ làm không được. Cho nên mới nói, ở Dị Giới nguy hiểm này có bao nhiêu khổ a!

Mùi máu của được người cực kì nhạt, nhưng Ngự Chi Tuyết trong hôn mê lại không biết uống.

Lăng Hạ có chút nóng nảy thở nhẹ nói: “A Tuyết? Tỉnh.”

Hấn vốn mất máu quá nhiều, bây giờ đầu choáng váng một trận.

Ngự Chi Tuyết hiển nhiên tổn thương nội tức vô cùng nặng, xương có thể cũng bị tổn thương, nghe hấn la lên lông mi chỉ hơi run rẩy, lại không mở mắt ra.

Lăng Hạ thở dài, đặt ngón tay bên miệng Ngự Chi Tuyết, nhẹ nhàng vạch ra hàm răng của hấn, máu uốn lượn rất thuận lợi chảy vào miệng Ngự Chi Tuyết.

Dòng máu mát mẻ mang theo vị thảo dược chảy vào miệng Ngự Chi Tuyết, Ngự Chi Tuyết theo bản năng ngậm lấy ngón tay trong miệng, tham lam dùng đầu lưỡi mút vào.

Bị đầu lưỡi nhả mềm linh hoạt cuốn lấy ngón tay thật chặt, một loại cảm giác kỳ dị tê dại xông thẳng vào đại não, Lăng Hạ không nhịn được sợ run, thiếu chút nữa rút tay về.

Cuối cùng hấn cũng nhả nài chờ miệng vết thương ngừng máu mới rút ngón tay về, mặt đã hơi nóng rồi.

Sá! Mặc dù hấn vẫn xem Ngự Chi Tuyết là đệ đệ của mình, nhưng đây cũng quá không thuần khiết rồi.

Thân nhiệt Ngự Chi Tuyết từ từ thay đổi, sốt cao, máu được người phát huy hiệu quả cũng cần phải trải qua một đoạn thời gian ngắn. Lăng Hạ băng bó đơn giản, dựa vào Ngự Chi Tuyết mơ mơ màng màng nhắm hai mắt lại.

Trong giấc mộng, hấn cảm thấy hình như có người vẫn nhìn hấn chăm chú, ánh mắt kia dường như có cảm xúc, có lúc hết sức dịu dàng, có lúc lại nguy hiểm khiếp người. Hấn rất muốn nhìn một chút xem là ai, lại buồn ngủ mở mắt không ra.

Rồi sau đó hấn cảm thấy có vật thể ấm áp mềm mại nhẹ nhàng chạm lấy bờ môi của hấn, mang theo vài phần vụng về cùng thận trọng thử dò xét, như tơ mềm mịn êm ái.

Loại hơi thở mát mẻ này giống như đã từng quen biết, cảm giác đụng chạm hết sức tốt.

Có phải giống như giấc mộng trước kia?

Có lẽ là thời gian quá dài không phát tiết, cho nên mới làm mộng xuân.

Lăng Hạ mơ mơ màng màng há mồm ra, không nhin được đáp lại, thậm chí còn chủ động dẫn đầu lưỡi gần như đồ dẫn của đối phương vào trong miệng của mình.

Từ rất sớm hắn đã một thân một mình, có lẽ trong tiềm thức chỉ hy vọng có thể tìm được người thân mật như vậy thôi.

Vừa mới bắt đầu hàm răng hai người vì không quen nên va chạm mấy cái, sau có lẽ thời gian hôn đủ dài, từ từ hưởng thụ, vành tai và tóc mai chạm vào nhau trần trọc, mặt cả hai đều nóng.

Tiếng ái muội triền miên, giống như chân thật vang bên tai.

Ngay cả khi biết là mộng, Lăng Hạ vẫn càng ngày càng tâm trung, nhịp tim đột nhiên gia tốc, không nhin được phát ra một tiếng than thở thoải mái thỏa mãn. Đối phương giống như cũng rất kích động, ôm hắn càng ngày càng chặt, có thể cảm giác được tay cùng tâm của đối phương đều khẽ phát run.

Lăng Hạ dường như có thể nghe thấy tiếng tim đập cùng nhịp của hai người khi dán chặt chung với nhau.

Cho đến lúc tay Lăng Hạ vô ý chạm vào ngực của đối phương, mới giật mình —em gái trong mộng, ngay cả khi không thấy rõ tướng mạo, tại sao ngực lại thế này?

Nhưng hắn thật sự quá mệt mỏi, liền mơ mơ màng màng thoáng hiện ý niệm này, rất nhanh rơi vào mê mang.

Đợi đến khi Lăng Hạ tỉnh lại, đã là buổi tối.

Ngự Chi Tuyệt thẳng lưng ngồi bên cạnh hắn, nhìn thấy hắn tỉnh lại mặt mắt tự nhiên vặn vẹo, mơ hồ mang chút tức giận: “Tại sao lại để ta uống máu của ngươi? Không biết ngươi mất máu quá nhiều sao?”

Lăng Hạ nhàn nhạt cười nói: “Ta cũng không muốn cứ liên lụy A Tuyệt a, may nhờ còn chút máu để dùng.”

“ Ta chưa từng nói ngươi sẽ liên lụy ta!” Ngự Chi Tuyệt dường như nổi đóa.

Thua trong tay một nữ nhân hắn đã cảm thấy vô cùng nhục nhã rồi, tỉnh lại nhìn thấy sắc mặt Lăng Hạ tái nhợt cùng cổ tay quấn băng càng thêm tức giận.

Lăng Hạ không nhin được sờ sờ tóc hắn: “Ta hiểu rõ, nhưng ta lại muốn làm gì đó cho A Tuyệt a.”

Ngự Chi Tuyệt mặc hắn xoa đỉnh đầu, nhỏ giọng nói: “Ngươi chớ xía vào nhiều chuyện như vậy, dưỡng thương cho tốt, nữ nhân kia cũng bị thương. Trên chiếc thuyền này tổng cộng có chín người, ta sẽ tìm thời cơ thích hợp đoạt thuyền, ngươi không phải lo lắng.”

Hắn nói hết sức tự nhiên, nhưng giọng nói ẩn hiện sát khí, Lăng Hạ nghe vậy trong lòng cả kinh. Hắn đang muốn hỏi rõ ràng, đột nhiên nghe bên ngoài mơ hồ truyền đến âm thanh quen thuộc: “Nữ nhân đáng chết này! Buông ta ra!”

Là Tổng Tiểu Hồ! Lăng Hạ vội vàng đỡ Ngự Chi Tuyệt đứng lên, từ cửa sổ hướng ra ngoài, quả nhiên nhìn thấy Tổng Tiểu Hồ đang bị trời gô rớt tại cột buồm bên ngoài.

Khắc Lan Mẫn Bạch phơi bày bả vai quấn băng, vẫn cười hết sức phách lối, dùng cây gậy khơi cảm Tổng Tiểu Hồ lên nói: “Xem ngươi cũng không tệ lắm, gả cho ta làm vị hôn phu đi.”

Wey wey Wey em gái, ngươi nói cái gì vậy? Muốn đem hai người có mị lực giá trị lớn nhất bỏ vào túi hết sao, biến tình tiết thành nữ tôn sao?

Lăng Hạ im lặng triệt để.

Khi hắn do dự bây giờ có phải lúc thích hợp đi ra ngoài hay không, mắt trong lúc vô tình quét qua bóng dáng nhỏ yếu màu trắng bên người Khắc Lan Mẫn Bạch. Thiếu nữ này tóc đen tán lác phủ xuống gò má

cực đẹp, ngay cả khi tay bị trói ở phía sau, thân hình nhếch nhác, vẫn có thể thấy được phong cách xuất trần thoát tục của nàng.

Ngay cả khi chưa từng gặp mặt, tim của Lăng Hạ trong nháy mắt dường như nhảy ra khỏi lồng ngực, thậm chí kích động đầu đung một cái vào khung cửa sổ—rốt cuộc nữ thần cũng xuất hiện!

43. Q.2 - Chương 43: Chương 14

Lăng Hạ hưng phấn kích động, nghĩ đến một chuyện mặt liền sung huyết đỏ bừng, vội vàng rút đầu rút về— cái đó, lúc nữ thần hư hư thực thực vì mình chữa trị tâm mạch đã thấy qua mình lửa thế.

Hơn nữa nữ thần nàng là ngọc nữ giáo Thánh nữ!

Lừa bịp a! Ngự Chi Tuyết biết sau rồi sẽ không giết nữ thần báo thù cho hả giận chứ? !

Thấy Lăng Hạ một hồi hưng phấn một hồi căng thẳng, còn bất chợt nhìn ra ngoài mấy lần, hoàn toàn không tỉnh táo như thường ngày, chân mày Ngự Chi Tuyết nhíu lại.

Hắn theo ánh mắt Lăng Hạ nhìn qua, thấy một thiếu nữ thân hình nhếch nhác.

Trong mắt hắn, tất cả nữ nhân đều chẳng khác gì nhau, hắn hí hóp mắt dò xét cẩn thận một hồi, cũng không phát hiện thiếu nữ này có cái gì đặc biệt.

Hắn nhỏ giọng hỏi: “Nàng là ai?”

Lăng Hạ không nói được rành mạch: “Nàng, nàng là ân nhân cứu mạng của ta Mộ Dung Tuyết, lần đó tâm mạch bị thương chính là nàng giúp ta chữa trị. Chỉ là, sao nàng lại ở trên thuyền này?”

Mới vừa rồi kinh động đã khiến Khắc Lan Mẫn Bạch chú ý, nàng giơ cây gậy hướng về bên này: “A, quên mất hai người các người.”

Ngự Chi Tuyết liếc Lăng Hạ một cái, lời hắn đẩy cửa đi ra ngoài, cười lạnh nói: “Vậy sao? Người định mang chúng ta tới nơi nào?”

Hắn nhận thấy được lòng bàn tay Lăng Hạ vì căng thẳng mà toát mồ hôi, trong lòng càng sôi trào một loại cảm giác ghen tuông kỳ dị khó tả, thật là hận không thể lập tức giết cô gái kia, hoặc là vứt đến chỗ Lăng Hạ không nhìn thấy được.

Tổng Tiểu Hồ thấy hai người bọn họ đầu tiên là sững sờ, sau đó liền vui mừng kêu lên: “Lăng đại ca, A Tuyết! Các người sao cũng ở trên thuyền ác nữ này? A Ly đâu?”

Khắc Lan Mẫn Bạch cười hì hì vỗ vỗ mặt Tổng Tiểu Hồ ý bảo hắn cảm mềm, sau đó quay đầu nói: “Dĩ nhiên là cũng mang các người về Linh Xà đảo của ta làm vị hôn phu a. Ừ, tiểu cô nương này đáng đáp không tệ, bán cho đám ma đầu kia có thể kiếm giá cao nhỉ?”

Nàng nói rồi không nhịn được lấy tay nhéo cằm Mộ Dung Tuyết, mang theo vài phần cợt nhả nói: “Làn da thật đúng là làm cho người ta đỏ kìa.”

Khắc Lan Mẫn Bạch nói những thứ này chỉ để trêu chọc Mộ Dung Tuyết, thấy nàng nghe được vậy mà khuôn mặt thanh thuần vô tà lại không có một tia gợn sóng, cảm thấy không thú vị, liền buông tay ra.

Mộ Dung Tuyết chậm rãi quay đầu, khi nhìn thấy Lăng Hạ cùng Ngự Chi Tuyết thì trên mặt bình tĩnh vô ba rõ ràng thoáng hiện một tia kinh ngạc.

Nữ thần không nhận ra mình sao? !

Lăng Hạ kích động, không biết làm gì, lắp bắp nói: “Mộ, Mộ Dung cô nương, ta...ta là Lăng Hạ, vẫn không có cơ hội nói cảm ơn ân cứu mạng.” Hắn nói phân nửa liền ngừng, bởi vì ánh mắt nữ thần hoàn toàn không nhìn mình a! Vậy mà vẫn nhìn chằm chằm vào Ngự Chi Tuyết!

Nhân vật chính ở đây mà nữ thần vẫn nhìn chằm chằm vào nhân vật phản diện? Đây không khoa học!

Quả nhiên thân xác nhân vật phản diện đại nhân chính là lợi khí hấp dẫn em gái?

Chờ Lăng Hạ ước ao ghen tị nhìn Ngự Chi Tuyết, lúc này mới phát hiện đối phương đang hung tợn nhìn mình lom lom, ánh mắt kia quả thật như muốn ăn thịt người, hắn không hiểu nói: “Sao vậy?”

Khớp xương ngón tay của Ngự Chi Tuyết bóp chặt dường như phát ra tiếng. Hắn lạnh lùng quay đầu nhìn Khắc Lan Mẫn Bạch nói: “Thật sao? Vậy phải xem người có bản lĩnh này hay không.”

Khắc Lan Mẫn Bạch xem thường nghiêng nghiêng cười nói: “Nhiệt tình như vậy? Chờ thương thế tốt lên rồi hãy nói.”

Lăng Hạ vội vàng kéo Ngự Chi Tuyết, ý bảo hắn bình tĩnh chờ nóng, đây đang ở trên biển đầy. Huống chi, trị liệu thuật của nữ thần mặc dù thiên hạ vô song, nhưng chắc chắn là một em gái mềm yếu cần người ta bảo vệ không hơn không kém, nếu như bị vạ lây phải làm sao giờ?

Tổng Tiểu Hổ giãy giụa, bắt tri bắt giác chuyển nửa vòng trên không trung, đưa lưng về phía mọi người kêu lên: “A Tuyết, nữ nhân này vốn không thể coi là nữ nhân! Quả thật quá vô sỉ!”

“” Có phải nhân vật chính cảm thấy sự tồn tại của mình quá thấp đi?

Cuối cùng dưới sự trấn an của Lăng Hạ, Ngự Chi Tuyết thuận lòng cuối cùng không ra tay, Khắc Lan Mẫn Bạch cũng không sợ bọn họ có thể chạy trốn ở biển rộng mênh mông này, tiện tay cũng ném Tổng Tiểu Hổ vào, Mộ Dung Tuyết thì bị nàng nhốt ở căn phòng bên cạnh, chỉ là, dây thừng trên người hai người cuối cùng cũng được mở ra.

Vết thương trên người Tổng Tiểu Hổ cũng không nhẹ, nhưng thể chất hắn mạnh mẽ, nói tới nói lui vẫn trung khí mười phần. Hai bên nói chút tình huống đơn giản, thì ra Tổng Tiểu Hổ từ ngày bị Huyết Ma đả thương rút xuống biển liền hôn mê, rồi sau đó bị Khắc Lan Mẫn Bạch bắt, đồ trên người đều bị nàng lục soát lấy đi, sau đó vẫn bị chặn miệng nhốt dưới thuyền giam giữ, Mộ Dung Tuyết còn ở đó sớm hơn cả hắn.

Hôm nay Khắc Lan Mẫn Bạch Minh nhàn rồi nhàn chán, lại đẩy hai người lên giải trí.

Lăng Hạ yên lặng vỗ trán, cho nên mới nói, sao nhân vật chính lại muốn nhét nữ hán tử này vào hậu cung? Không sợ các em gái trong hậu cung của mình bị trêu ghẹo sao?

Hắn quan tâm Mộ Dung Tuyết, chỉ là, trên thuyền không ngừng có thủy thủ đoàn tới tới lui lui tuần tra, còn có một ma thú mang độc hung mãnh nhìn chằm chằm. Hắn chỉ có thể móc ra chủy thủ đục một lỗ nhỏ trên vách tường, nhỏ giọng hỏi: “Mộ Dung cô nương, nàng có khỏe không?”

Hồi lâu, bên kia truyền đến một giọng cô gái nhu hòa dễ nghe: “Đa tạ quan tâm, ta rất khỏe.”

Ánh mắt Lăng Hạ kích động sáng lên, nữ thần nói chuyện với mình! Là nói! Nói rồi!

Ở Dị Giới này thấy nhiều em gái kinh khủng bạo lực, nữ thần thật sự là một cơn gió xuân a.

Ngự Chi Tuyết lạnh lùng nói: “Vết thương trên cổ tay người còn chưa lành, ngồi xuống nghỉ ngơi một chút đi. Không phải người lo lắng cho A Ly sao?”

Lăng Hạ rét run, chóng mặt đại não liên tục táo loạn.

Đúng vậy a, bây giờ A Ly còn không biết lưu lạc ở nơi nào. Cho nên phải chạy trốn trước khi tới Linh Xà đảo, đi tìm A Ly!

Hắn nghĩ tới một chuyện, nhanh chóng gõ lên vách tường, lễ phép nói: “Mộ Dung cô nương, xin hỏi chỗ của nàng có thuốc chữa thương không?”

Mộ Dung Tuyết là ngọc nữ đảm nhiệm Thánh nữ, mặc dù không thông việc đời, nhưng về trị liệu thuật cùng luyện đan thuật nàng lại là thiên phú bẩm sinh. Khắc Lan Mẫn Bạch dù nhìn ác liệt nhưng đối xử với con gái thật ra vẫn nhẹ nhàng, sẽ không lục soát người Mộ Dung Tuyết.

Quả nhiên, rất nhanh, Mộ Dung Tuyết đưa tới một cái bình ngọc từ lỗ nhỏ, nói: “Dùng hai viên là đủ.”

Lăng Hạ nhìn chằm chằm ngón tay mảnh khảnh trắng nõn của nữ thần hoảng hốt một hồi.

Tống Tiểu Hổ nhận lấy đan dược cho vào miệng nuốt một cái, mang theo vài phần ngạc nhiên hỏi: “Lăng đại ca, huynh biết cái cô nương này sao? Nàng như đầu gỗ ấy, lúc đệ bị trói lại, nói với nàng nửa ngày nàng cũng chẳng qua giúp.”

Đầu gỗ? ! Lăng Hạ liền gõ cái bốp lên đầu Tống Tiểu Hổ, đứa bé chết tiệt này, dám hình dung nữ thần đại nhân như vậy? Đáng đánh đáng đánh!

Tống Tiểu Hổ không hiểu ôm trán nói: “Lăng đại ca, sao vậy?”

Ngự Chi Tuyết lạnh lùng nói: “Người không nhìn ra sao? Hắn đối xử với nữ nhân kia không tầm thường.”

“” Sao hai thằng nhóc lông còn chưa mọc dài này có thể hiểu được cảm giác kích động muốn khóc nức nở cộng thêm hô to ba tiếng cảm tạ Thượng Đế bên trong nội tâm khi trạch nam gặp gỡ nữ thần cơ chứ?

Lăng Hạ nhớ đến một chuyện, có chút không hiểu. Tuy kịch tình cũng nói trước, nhưng Tống Tiểu Hổ làm vai nam chính ngựa đực gặp nhiều em gái như vậy, sao không thấy nảy sinh hỏa hoa với ai cả là sao? Cho dù hắn quan hệ tốt với Phong Lạc nhất, lúc đi chung với nhau ngược lại càng giống tỷ đệ.

Ngự Chi Tuyết thì càng khó phải nói, đoán chừng còn chưa hiểu rõ sự khác biệt giữa nam nữ đâu, nhân vật chính đầu gù vẫn có một tinh thần kỳ sĩ, biết không đánh nữ nhân.

Hắn nhỏ giọng nói: “Các đệ không thấy nàng rất đẹp sao?” Khí chất đó, chính là xuất trần thoát tục thanh lệ khó mà hình dung!

Tống Tiểu Hổ mờ mịt: “Ai? Mộ Dung cô nương đó sao?”

Lăng Hạ mang theo vài phần ước mơ gạt đầu một cái.

Cho nên nói, trong truyện nhân vật chính quả thật quá ghê đi, gặp nữ thần còn chưa phát huy bản tính ngựa đực? Chẳng lẽ vì nguyên nhân này tác giả mới để Mộ Dung Tuyết chết? Quá lừa bịp rồi !

Tống Tiểu Hổ lắc đầu một cái không hiểu nói: “Đẹp thì có đẹp, nhưng đâu đẹp bằng A Tuyết, Lăng đại ca cũng rất đẹp. Ừm. Phong sư tỷ cũng rất đẹp.”

“” Đây là đánh giá kiểu gì? Chẳng lẽ trong mắt nhân vật chính nam nữ không phân biệt đều là mỹ nhân?

Tống Tiểu Hổ gãi gãi đầu con nhím cười lộ hai má lúm đồng tiền: “Người đối tốt với đệ, đệ đều cảm thấy rất đẹp.”

“”

Quả nhiên, nhân vật chính bây giờ còn là hài tử thói, hài tử thói! Không thể trông cậy vào thẩm mỹ của nó.

Lăng Hạ chuyển tầm mắt sang Ngự Chi Tuyết vẫn đen mặt, cố gắng muốn hướng hắn phát hiện ra sự dịu dàng của phái nữ, có thể mượn cơ hội này thay đổi tình cảm của hắn dĩ nhiên là rất tốt.

Hắn nhỏ giọng nói: “A Tuyết, vị Mộ Dung cô nương này, đệ không cảm thấy nhìn nàng tâm tình liền vui vẻ sao?”

Ngự Chi Tuyết híp mắt, khí áp chung quanh càng thêm thấp.

Lăng Hạ không phát hiện, tiếp tục hướng dẫn từng bước: “Nữ hài và nam nhân hoàn toàn khác nhau, nữ nhân chính là làm bằng nước, nam nhân đều là bùn nặn ra. Tiểu Hổ không đánh nữ nhân là đúng, nhưng còn xa mới đủ, phải luôn tôn trọng miễn yêu phái nữ.”

Ngự Chi Tuyết lạnh lùng chỉ chỉ ngoài cửa sổ nói: “Nữ nhân này cũng phải như vậy sao?”

Khắc Lan Mãn Bạch đang ngồi trên cột buồm lắc hai chân, trong tay nắm hai con Tri Chu to như lòng bài tay đỏ như máu sắc chơi đùa.

“” Lăng Hạ có loại cảm giác thật vô lực.

Thuyền đi được nửa ngày, Tống Tiểu Hồ ăn đan dược Mộ Dung Tuyết cũng khôi phục không ít, ba người thương lượng, nghĩ xem nên đoạt thuyền như thế nào.

Lăng Hạ đoán, Mộ Dung Tuyết nếu am hiểu thuật trị liệu, nói không chừng trong người còn có đủ đan dược có thể giải độc. Dù sao hắn là được người càng ít người biết càng tốt.

Lần này Mộ Dung Tuyết trả lời rất nhanh, giọng nói êm dịu: “Chỗ ta có dược liệu luyện chế ích độc đan, nhưng lại thiếu dụng cụ luyện chế.”

Lăng Hạ vội vàng nói: “Chỗ ta có dụng cụ luyện khí, Mộ Dung cô nương xem một chút có dùng được hay không.”

Hắn dùng chủy thủ gạt mở vách tường ra một cửa sổ không lớn không nhỏ, liên tục không ngừng đưa dụng cụ qua.

Sắc mặt Mộ Dung Tuyết không có chút gợn sóng, qua mấy canh giờ, nàng có vẻ hơi mệt mỏi nói: “Đã luyện xong rồi.”

Lăng Hạ cẩn thận cảm bình lấy qua, căng thẳng nói: “Nàng không sao chứ?”

Mộ Dung Tuyết lắc đầu một cái: “Ta không sao.”

Lăng Hạ rất muốn nói nhiều với nàng mấy câu, tỷ như cảm tạ ân cứu mạng, có còn nhớ rõ mình hay không..., nhưng mà thừa dạ một hồi vẫn không thể nào mở miệng. Hắn âm thầm nhéo chính mình một cái, thật là mất hết mặt mũi nam nhân thế kỷ hai mươi mốt mà!

Chủ yếu là vì phong cách Mộ Dung Tuyết quá tiên, quả thật liếc mắt nhìn đã cảm thấy tự ti mặc cảm giống như.

Ngự Chi Tuyết lạnh lùng nói: “Người còn không mau tới đây?”

Lăng Hạ nhìn nữ thần đại nhân bằng cơ ngọc cốt một cái, cẩn thận an ủi: “Nàng đừng lo lắng, chúng ta nhất định sẽ bảo vệ nàng thật tốt.”

Ngự Chi Tuyết nện một phát vào bàn, cái bàn đáng thương liền chia năm xẻ bảy. Lăng Hạ sợ hết hồn, Tống Tiểu Hồ cũng giật mình: “A Tuyết, cậu phát cái gì?”

Ngự Chi Tuyết nắm tay thật chặt, hận không thể đè Lăng Hạ lên tường, trước mặt mọi người làm những chuyện làm cho người ta đỏ mặt tím da. Để trong mắt hắn chỉ nhìn thấy mình, chỉ cảm thấy mình.

Đúng lúc ấy thì, Mộ Dung Tuyết đột nhiên nói với Ngự Chi Tuyết: “Huynh còn nhớ ta không? Ta tìm huynh đã lâu.”

44. Q.2 - Chương 44: Chương 15

“? ! ! !” Miệng Lăng Hạ mở to đến nỗi có thể nhét được ba quả trứng gà rồi, đây là tình tiết gì vậy?

Nữ thần em gái nói nàng. Đang tìm nhân vật phản diện?

Ngay trước mặt nhân vật chính? !

Ngự Chi Tuyết chậm rãi xoay người, những lời này của Mộ Dung Tuyết cũng ngoài dự đoán của hắn. Hắn cau mày liếc nhìn Mộ Dung Tuyết, gọn gàng linh hoạt nói: “Không nhớ, ta đã từng gặp cô sao?”

Dựa vào chán ghét thống hận của Ngự Chi Tuyết đối Thánh Nữ Phong, nếu để Mộ Dung Tuyết nói tiếp liền nguy hiểm!

Lăng Hạ nhanh chóng kéo cổ tay Ngự Chi Tuyết tới bên cạnh, cười láo lỉnh nói: “Sao các người có thể gặp qua được? Ha ha, nhất định là nhận lầm người.”

Trong lòng hần yên lặng giữ lại hai dòng lệ chảy như sợi mì, từ số tuổi cùng địa điểm có thể nghĩ ra, hai người thật đúng là có thể gặp nhau vào thời thơ ấu. Nếu thời gian qua lâu như vậy nữ thần còn có thể nhận ra Ngự Chi Tuyết, tại sao lại không nhớ mình hả?

Mộ Dung Tuyết lắc đầu một cái khẳng định nói: “Ta sẽ không nhớ lầm.”

Ngự Chi Tuyết liếc Lăng Hạ một cái, dẩy tay, Lăng Hạ vì quán tính trực tiếp bị Ngự Chi Tuyết văng văng ôm vào trong ngực. Nhìn ngoài mặt giống như hần muốn ngăn tầm nhìn của Lăng Hạ và Mộ Dung Tuyết, trên thực tế, Ngự Chi Tuyết nghĩ thấy mùi vị quen thuộc, nóng nảy trong lòng liền biến mất.

Hần ôm Lăng Hạ lặng lẽ nói: “Dù trước kia đã gặp qua, cô tìm ta có chuyện gì?”

Lăng Hạ gấp a, sức lực đứa bé chết tiệt này lúc nào thì lớn như vậy? Hần e sợ đợi đến lúc Ngự Chi Tuyết biết chuyện liền nổi xung giết Mộ Dung Tuyết, hai tay vội vàng dùng sức ôm ngược Ngự Chi Tuyết.

Tống Tiểu Hổ giương mắt mà nhìn, thế nào hần lại cảm giác tình cảnh bây giờ là lạ?

Về mặt Mộ Dung Tuyết không biến chút nào, giống như không nhìn thấy trường hợp quỷ dị trước mắt, giọng nói êm ái: “Lúc còn rất nhỏ tại Thánh Nữ Phong ta đã gặp người. Cảm giác rất xin lỗi.”

Ngự Chi Tuyết vừa nghe thấy ba chữ “Thánh Nữ Phong” thân thể liền cứng ngắc, hần lạnh lùng nhìn Mộ Dung Tuyết nói: “Thì ra cô là người của Thánh Nữ Phong.”

Mộ Dung Tuyết gạt đầu một cái: “Đúng vậy, một tháng trước, thiên nữ ở Tinh các nói.”

Nàng mới nói được đến đây, bên ngoài đột nhiên ồn ào, thuyền cũng thoáng lắc lư một cái.

Mọi người đều cả kinh, chỉ nghe thấy giọng nói Khắc Lan Mẫn Bạch ở bên ngoài vang dội: “Này, họ Minh, người cố ý đụng vào hả?”

Tống Tiểu Hổ nằm trên bệ cửa sổ nhìn cũng cả kinh, quay đầu nói: “Lại có một chiếc thuyền tới! Người trên thuyền thật kỳ lạ!”

Cuối cùng Lăng Hạ cũng rời khỏi ngực Ngự Chi Tuyết, hần e sợ Ngự Chi Tuyết tổn thương Mộ Dung Tuyết, cầm lấy cổ tay hần cùng đi qua. May mắn, Ngự Chi Tuyết vậy mà lại ngoan ngoãn đi theo, Lăng Hạ mới yên tâm một chút.

Trên thuyền đối diện có một nam nhân áo trắng đang đứng, Lăng Hạ nhìn thấy hần trong lòng liền ề ầm bốc lên hai chữ ——”Trang B”.

Đúng, nam nhân này mặt mũi khoảng chừng trên dưới 23-24 tuổi, rất man rất tuấn tú, khiến Lăng Hạ rất đổ kị. Nam tử áo trắng bày ra tư thế tiêu chuẩn, đôi tay ôm quyền, tóc dài màu đen bị gió biển thổi tứ tán bay lên – có thể khiến cho nữ nhân thét chói tai – khuôn mặt nhẵn lại đối diện bên này.

Liên lạc với cách xưng hô mới này của Khắc Lan Mẫn Bạch, Lăng Hạ đột nhiên nghĩ đến một người, con người hơi rụt lại —— một trong sáu đại hộ pháp của nhân vật phản diện – Bạch uyên hộ pháp, Khôi Lỗi Sư Minh Trạch!

Trong mỗi câu truyện đều có một mặt than, mà Minh Trạch chính là mặt than đó.

Minh Trạch là một trong sáu đại hộ pháp của nhân vật phản diện, tàn nhẫn vô tình thủ đoạn sắc bén không cần phải nói, thường bắt nhân sĩ chính phái để luyện chế thành con rối, sau này, đại quân đội con rối của nhân vật phản diện cũng có hơn phân nửa tội nghiệt của hần —— ừ, hần giống như huyết ma Chử Ẩn, có một loại trung thành gần như cố chấp với Ngự Chi Tuyết.

Cho nên nói couple phụ này hung tàn bao nhiêu a!

Lăng Hạ cẩn thận quan sát thuyền của hần, quả nhiên, trừ Minh Trạch, tư thế những thủy thủ đoàn khác đều hơi cứng ngắc, sắc mặt tái nhợt khác thường. Liên tưởng đến đó là một con thuyền đầy những cái xác không hồn, Lăng Hạ liền ghê tởm không thôi.

Hần nhanh chóng làm ra hiệu ọi người im lặng, lỗ tai dán sát nghe hai người bên ngoài đối thoại.

Nghe giọng nói Khắc Lan Mẫn Bạch phách lối, Minh Trạch vẫn một dạng không hề bận tâm, dùng giọng nói không mang theo một chút tình cảm nào nói: “Tả trưởng lão có lệnh, mệnh người dò xét hải vực này, phải tìm cho được người trong bức họa — không thể để người đó có một chút tổn thương.”

Hắn nói rồi ném một tập vẽ qua bên này.

Khắc Lan Mẫn Bạch lười biếng tiếp nhận mở ra, không khỏi có chút kinh ngạc, bởi vì thiếu niên tuấn tú trên bức họa có một đôi mắt xé sáng lung linh, khóe mắt có một nốt ruồi son nhỏ, giống Ngự Chi Tuyệt đến bảy tám phần.

Minh Trạch đã bèn nhảy nhận ra biến hóa trên mặt nàng, lập tức hỏi: “Người gặp qua người trên bức họa?” Bởi vì giọng của hắn cứng nhắc không phập phồng, tất cả câu nghi vấn đều thành câu trần thuật.

Khắc Lan Mẫn Bạch cuộn tập vẽ lại tiện tay nhét vào ngực, cười hì hì nói: “Ta chỉ hiểu kỳ thôi, Tả trưởng lão quy ẩn nhiều năm, vì sao phải tìm một thiếu niên? Ừ, không phải hắn là con riêng thất lạc chứ? Ha ha. Hơn nữa, nữ vương trên biển như ta, tại sao phải nghe lệnh một lão đầu tử chưa từng gặp mặt? sau khi ma tôn chết ma tu liền rối loạn, ai cũng không ra lệnh cho bản cô nương được!”

Mắt Minh Trạch run lên, trong lòng hơi tức giận.

Xác thực, Ma Tôn Ngự Thiên đã chết chừng mười năm, trong thời gian đó ma tu đạo 36 đảo 72 động tất cả môn phái lớn nhỏ đã sớm rối loạn, hai vị trưởng lão, sáu vị hộ pháp vốn đứng đầu một phái, càng thêm không ai phục ai, mười mấy năm qua cả ma tu đạo vẫn trong trạng thái quần long vô chủ. Khắc Lan Mẫn Bạch tuổi còn nhỏ quá, thừa kế chức vụ Thanh Minh hộ pháp mẫu thân nàng, càng không có nửa phần tình cảm với ma tu đạo.

Khắc Lan Mẫn Bạch cười hì hì thưởng thức cây gậy trong tay, cười nói: “Minh hộ pháp, người nên nói rõ lai lịch của thiếu niên này, nếu ta có hứng, còn có thể giúp người tìm một chút.”

Minh Trạch thấy Khắc Lan Mẫn Bạch là văn bối, lại dám lớn lối như thế sao? Truyền nhân của Ma Tôn đương nhiên không thể nói với tiểu nha đầu vừa nhìn liền thấy không đáng tin này, dù sao bây giờ ma tu đạo sụp đổ, mọi người đều có tâm riêng, hắn có thể xác định trung thành với Ma Tôn chỉ có ba, bốn người mà thôi.

Nếu không phải Khắc Lan Mẫn Bạch hoành hành ở mảnh Hải Vực này đã lâu, tương đối quen thuộc, hắn nhất định sẽ không tìm một tiểu nha đầu vừa nhìn liền ghét gặp một tay!

Minh Trạch mở miệng, vẫn chưa hề đổi ngữ điệu: “Người tìm được hắn tự nhiên sẽ biết. Nhớ, không thể để hắn có nửa điểm tổn thương.”

Khắc Lan Mẫn Bạch lắc chân cười nói: “Bạch uyên hộ pháp, bàn về chức vị người còn phải xếp sau Thanh Minh hộ pháp ta, có gì không nói được hay sao? Chẳng lẽ, người không tin tưởng bản cô nương?”

Nàng chính là muốn gây sự, bây giờ đang rảnh rồi nhàm chán, trêu chọc vị Khôi Lỗi Sư trong truyền thuyết này so chiều chút.

Trông mắt Minh Trạch chột lóe, mấy cây đinh mảnh trên tay chẳng biết lúc đã hóa bụi bay rải lên boong thuyền. Hắn ngẩng đầu lên nhìn chằm chằm Khắc Lan Mẫn Bạch nói: “Thanh Minh hộ pháp, đây là ý gì?”

Khắc Lan Mẫn Bạch cười nói: “Bàn về bối phận ta còn phải gọi người một tiếng thúc thúc, cháu gái thật hiểu kỳ nha, đều nói Khôi Lỗi Thuật của Bạch uyên hộ pháp là thiên hạ vô song, luyện được con rối cấp tám càng thật giống như người. Có thể cho cháu gái mở mang tầm mắt được hay không?”

Minh Trạch nói: “Nhìn thì có thể, chẳng qua nếu con rối cấp tám xuất thủ, chắc chắn sẽ thấy máu.”

Khắc Lan Mẫn Bạch càng hăng hái, cười nói: “Vừa đúng lúc a, thời gian này ta mới bồi dưỡng ra một con Huyết Tri Chu cấp tám, mắt không ít tâm huyết của ta đấy. Bạch uyên hộ pháp, không bằng chúng ta tới thử một lần, xem con rối của người lợi hại, hay là Huyết Tri Chu của ta lợi hại.”

Minh Trạch lười dây dưa với nàng, lập tức điều khiển con rối đổi hướng thuyền, ném lại một câu: “Muốn so chiều thì chờ người tìm được người trong bức họa rồi hãy tính.”

Nhìn thuyền biến mất không thấy đâu nữa, Khắc Lan Mẫn Bạch bĩu môi: “Không thú vị.”

Quả nhiên, đại thúc không thú vị đi tìm chết hết đi là vừa, vẫn là thiếu niên khiến người ta có hứng thú a.

Nàng cười hì hì lôi bức họa ra, nghiêng đầu về hướng Lăng Hạ kêu: “Xem đủ chưa? Ra được rồi đấy.”

Lăng Hạ không biết chuyện Chữ Ấn đã biết được thân phận Ngự Chi Tuyết, nghe hai người đối thoại cũng không có cảm giác gì, hắn chỉ nhớ chuyện Mộ Dung Tuyết nói nàng tìm Ngự Chi Tuyết.

Trong truyện không có tình tiết nữ thần đại nhân ra ngoài tìm Ngự Chi Tuyết nha, sau này tình cảm của Tống Tiểu Hổ và nữ thần cũng rất đơn giản, Mộ Dung Tuyết từ nhỏ ở Thánh Nữ Phong mặc dù là Thánh nữ người người kính úy nhưng trên thực tế cá tính rất đơn thuần thiện lương. Cuộc sống nàng ở Thánh Nữ Phong đơn điệu nhàm chán, sau lại không nhận được lên lên xuống xuống, muốn biết cuộc sống người bình thường, lúc gặp nguy hiểm lại được nhân vật chính anh hùng cứu mỹ nhân.

Sá! Tình tiết máu chó lừa bịp!

Thấy Khắc Lan Mẫn Bạch không đánh nhau với Minh Trạch, Lăng Hạ ít nhiều có chút thất vọng, bởi vì hai bên đánh nhau bọn họ mới dễ chạy trốn hơn a!

Tống Tiểu Hổ quát lên: “Bảo chúng ta ra ngoài làm gì? bây giờ chúng ta không muốn ra ngoài.”

Lăng Hạ ôm trán, Tống Tiểu Hổ mười bốn tuổi như một đứa ngốc, hoàn toàn không có khí phách, rõ ràng giữ không được vị em gái này tương lai trong hậu cung này a!

Hắn ngược lại quen thuộc cá tính Khắc Lan Mẫn Bạch, lập tức mang Ngự Chi Tuyết đẩy cửa đi ra ngoài, cười nói: “Không ngờ thân phận cô nương nhiều như thế.”

Khắc Lan Mẫn Bạch cười hì hì khiêng cây gậy nói: “Ừ, thân phận nói sau, quan trọng là, tài sản của bản cô nương hơi nhiều, đừng nói nuôi sống năm ba vị hôn phu, dù 7-80 cũng hoàn toàn không thành vấn đề.”

“” Sao vừa đối thoại với nàng liền phát triển theo hướng quỷ dị như vậy?

Khắc Lan Mẫn Bạch quét qua ba người bọn họ, thu lại nụ cười đùa trên mặt, suy nghĩ nói: “Rốt cuộc các người là ai? Lại kinh động đến cả Tả trưởng lão phải tự mình hạ lệnh?”

Này này cô nương, rõ ràng người không có thêm để cái gì trưởng lão hộ pháp vào trong mắt nha! Lăng Hạ xót xa trong lòng, bức họa không phải vẽ mình chứ? Bởi vì Chữ Ấn chưa hút khô mình cho nên nhớ mãi không quên? !

Khắc Lan Mẫn Bạch đem bức họa kia ra, hướng về phía Ngự Chi Tuyết nhìn kỹ một chút, miệng tấm tắc nói: “Vẽ bức này nhất định là nữ tử, ừ, không ngờ người chiêu hoa đào không ít. Nói cho người biết, vào cửa ta, về sau đừng mơ làm những thứ này!”

“” Người vẽ bức họa không phải là Bích Vân cô nương chứ? Đây hắn là cần rằng nghiêng lợi vẽ ra đấy!

Trong lòng Lăng Hạ cũng có cảm giác kinh ngạc, tại sao Chữ Ấn phải tìm Ngự Chi Tuyết? Chẳng lẽ? Trong lòng hắn căng thẳng, vội vàng liếc nhìn Ngự Chi Tuyết, lúc này đôi phương cúi đầu khẽ cau mày, hiển nhiên là đang suy nghĩ chuyện gì.

Trong truyện Ngự Chi Tuyết vì đủ loại nguyên nhân nên rốt cuộc cũng trốn vào ma tu, nhưng đó là chuyện lúc mười tám tuổi, Chữ Ấn hắn là chưa phát hiện thân thể Ngự Chi Tuyết chứ?

Hắn không khỏi nắm chặt tay Ngự Chi Tuyết, dù thế nào, cũng sẽ không để đứa bé này đi lên con đường tà ma!

Khắc Lan Mẫn Bạch rất là hào khí ném bức họa xuống biển: “Yên tâm đi, các người đều sẽ trở thành người của ta, đương nhiên ta sẽ không giao người ra ngoài.”

45. Q.2 - Chương 45: Chương 16

Ngự Chi Tuyết nghe lời này mặt liền đen, Tống Tiểu Hổ cũng cả giận nói: “Cái gì người của người? Nữ nhân này. không biết xấu hổ!”

Khắc Lan Mẫn Bạch cười nói: “Nam nhân có thể cường nữ nhân, nữ nhân vì sao không thể cường nam nhân? Huống chi theo ta bảo đảm các người ăn xong rồi uống..., có gì uất ức?”

“ Vô sỉ!” Tống Tiểu Hổ không biết phản bác sao, chỉ có thể lặp lại mấy lời kịch khi này.

Lăng Hạ cười khỏ nói: “Cô nương, dù sao dưa xanh hái không ngọt, nàng cũng biết ép buộc là không đúng, vì sao lại cứ ép đệ đệ ta?”

Khắc Lan Mẫn Bạch cười hì hì nói: “Không muốn cũng không nhất định phải làm vị hôn phu của ta, đi theo ta tiêu diêu tự tại trên biển, chẳng phải là hơn hẳn cái gì danh môn chính phái kia nhiều sao?”

Lăng Hạ giật mình, Khắc Lan Mẫn Bạch chỉ hành động tùy ý một chút, nhưng so với người ma tu đạo khác, nàng còn lâu mới có thể nói là biến thái máu tanh, không như vậy sẽ không bị nhân vật chính cảm động đi theo nhân vật chính lẫn lộn.

Hắn nghiêm túc nhìn Khắc Lan Mẫn Bạch, ánh mắt chỉ chỉ Liêu Nhiên vắt ngang hông Tống Tiểu Hổ nói: “Thực không dám dấu diếm, ba người chúng ta đều là đệ tử phái Thiếu Dương thành Sùng Minh, lần này đến hải đại lục vì bắt con Liêu Nhiên này cứu người. Nếu không thể về đúng lúc, vị cô nương kia hẳn là phải chết không thể nghi ngờ! Trên thuyền vị Mộ Dung cô nương này tinh thông thuật trị liệu, cũng hi vọng cô nương có thể thả nàng đi cùng chúng ta.”

Khắc Lan Mẫn Bạch thường thấy ánh mắt khinh bỉ thống hận, bị ánh mắt ôn hòa chuyên chú nhìn rất không được tự nhiên, lập tức nhảy một cái phi thân lên cột buồm nói: “Ha ha, người nói nghe thật cảm động, ta lại không biết là thật hay giả, hơn nữa, cô nương người nói kia có quan hệ gì tới ta đâu?”

Ngự Chi Tuyết không bình tĩnh nói: “Cần gì nói nhiều với nàng như vậy?”

Lăng Hạ vỗ vỗ vai hắn cười nói: “Vị cô nương này không phải dã man không hiểu chuyện, A Tuyết, đệ ở đây chờ ta một chút. Yên tâm, ta trở lại rất nhanh.” Hắn nói rồi nhảy một cái, cũng nhảy lên, ngồi một nơi không xa Khắc Lan Mẫn Bạch.

Khắc Lan Mẫn Bạch thấy nhiều người ma tu đạo đến phát cáu, bên cạnh lại đều là hán tử ngũ đại tam thô, thật không có kinh nghiệm ứng đối với nam tử ôn văn lễ độ như vậy. Nàng cố làm vẻ hung ác nói: “Người theo lên làm gì, chẳng lẽ cũng muốn làm vị hôn phu của ta?”

Lăng Hạ lắc đầu một cái: “Đương nhiên không phải, tại hạ cảm thấy con người lúc còn sống, nhất sinh nhất thế nhất song nhân là hay nhất. Nếu ta có người ta yêu, tất nhiên chỉ nguyện cùng nàng, yêu nàng, nếu nàng cũng yêu ta, ta sẽ chỉ cưới một mình nàng.”

Hắn nói tới đây, cảm thấy lạc đề quá nhiều, vì vậy khẽ mỉm cười: “Ta biết rõ cô nương không phải ác nhân, vừa rồi nàng không giao đệ đệ ta ra, trong lòng tại hạ hết sức cảm kích.”

Hắn nói chân thành, giọng nói dịu dàng dễ nghe, Khắc Lan Mẫn Bạch ngốc một trận, mặt không khỏi nóng lên. Nàng mất tự nhiên lung lay hai chân: “Hừ, vậy cũng không có gì, chưa từng có ai có thể đoạt được người từ trong tay bản cô nương.”

Tống Tiểu Hổ tò mò nhỏ giọng nói: “A Tuyết, Lăng đại ca ở đó nói với nàng cái gì vậy? Nữ nhân này. . . . hình như không dữ như vừa rồi vậy nữa?”

Ngự Chi Tuyết nhìn hai người sống vai ngồi ở trên cao dường như nói chuyện hết sức vui vẻ, tay càng nắm càng chặt, tâm giống như bị cái gì hung hăng níu lấy, chua xót khó nhin.

Tại sao, tại sao người này đối xử với bất kỳ người nào cũng vậy.

Lăng Hạ tiếp tục nói: “Cô nương là nữ trung hào kiệt, còn nhỏ tuổi có thể lập một phen sự nghiệp ở trên biển này, trong lòng tại hạ hết sức bội phục.”

Bây giờ hắn mặt dày lừa dối, dạng này chắc chắn khác hẳn các hán tử cao lớn kia bên người Khắc Lan Mẫn Bạch em gái cuồng dã này, hắn nhớ lại mấy lời bình luận của đám con gái mà nói. Thật ra thì bây giờ Khắc Lan Mẫn Bạch dù có mạnh đến đâu thì cũng chỉ là tiểu cô nương thành niên, hắn xem như tán dương muội muội của mình, nói không bằng chút áp lực nào. Dù sao đi nữa trong lòng hắn xác thực đối không ghét cô nương hào sảng này, làm bằng hữu rất không tồi .

Khắc Lan Mẫn Bạch rất nhanh chóng đỡ không được, xoay mặt sang một bên: “Hừ, mẹ ta nói nam nhân giỏi nhất lời ngon tiếng ngọt, người nói những thứ này cũng chỉ là nghĩ cách gạt ta thả các người thôi.”

. Cô nương thẳng thắn.

Lăng Hạ cười nói: “Ta đương nhiên hi vọng cô nương có thể thả chúng ta, nhưng mà ta nói những lời này không phải là giả, tất cả đều là lời tâm huyết. Nếu cô nương không ngại, ta nguyện cùng cô nương kết giao làm bằng hữu. Sau này cô nương có điều cần nhờ vả, tại hạ nhất định không ngại lửa lớn, nhất định không chối từ.”

Khắc Lan Mẫn Bạch Mẫn quay đầu, trên người tản mát ra sát khí nồng nặc. Nàng dùng cây gậy nhắm ngay cổ họng Lăng Hạ, mắt híp lại cười lạnh nói: “Người nói những thứ này cũng chỉ vì gạt ta phải không?”

Phía trên đột nhiên có biến, phía dưới Ngự Chi Tuyệt cùng Tống Tiểu Hổ không khỏi cả kinh, lập tức chuẩn bị ra tay.

Trong lòng Lăng Hạ cũng là cả kinh, bị nơi cây gậy quét qua hơi đau, nhưng trên mặt lại không rụt rè. Hắn nhìn chằm chằm ánh mắt Khắc Lan Mẫn Bạch chậm rãi nói: “Ta không lừa gạt nữ nhân.”

Ánh mặt trời màu vàng rơi trên người thanh niên có vẻ hơi tái nhợt, càng lộ ra đôi mắt sáng ngời như sao, cũng vô cùng nghiêm túc chân thành.

Trái tim Khắc Lan Mẫn Bạch không thể khống chế giật nảy, đôi tay lật một cái, cặp cón kia biến mất không thấy nữa, nàng ôm chân lẫn nữa xoay mặt uốn éo qua bên cạnh .

Lăng Hạ thở ra, hân hoan trầm tư, lật cổ tay lên, nơi đó còn có vết thương chưa khỏi hẳn: “Ta đã coi cô nương làm bạn, đương nhiên sẽ không lừa dối, thật ra thì ta là được người.”

Khắc Lan Mẫn Bạch cả kinh, lặp lại: “Được người?” Nàng là người nuôi cở, đương nhiên biết được người quý trọng quý báu đến cỡ nào. Nàng dùng móng tay quệt nhẹ một cái trên cánh tay Lăng Hạ, đặt giọt máu vào miệng liếm, con người không khỏi co rụt lại.

Lăng Hạ như đem tính mạng bản thân giao ra khẳng khái: “Đúng vậy, ta tin tưởng cô nương, nguyện đem tánh mạng này giao ra. Xin cô nương thả ta và hai đệ đệ cùng Mộ Dung cô nương rời đi, cứu người như cứu hỏa, thật sự là không thể đợi nữa.”

Khắc Lan Mẫn Bạch chậm rãi cúi đầu, một lúc sau, nàng ngửa đầu cười ha hả: ” Khắc Lan Mẫn Bạch ta không phải là cái loại người nhỏ mọn! Ta liền nhận người bằng hữu này!”

Chờ Lăng Hạ và Khắc Lan Mẫn Bạch Hạ đi xuống, trời cũng đã tối.

Tóm lại hai người ngắm sao xem trăng sáng, từ thi từ ca phú nói tới triết học cuộc sống.

Làm một trạch nam, bình thường Lăng Hạ không nói nhiều trước mặt người khác, nhưng đọc sách cũng không ít cho nên lời của hắn đối với một tiểu cô nương đánh đánh đầm đầm rõ ràng chưa từng đi học mà nói, hàm kim lượng vẫn còn rất cao .

Cuối cùng Khắc Lan Mẫn Bạch uống say chuểnh choáng trở về phòng nghỉ ngơi, nàng dùng sức vỗ vỗ bả vai Lăng Hạ: “Lăng huynh đệ, người này. Bằng hữu, rất tốt. Ha ha, ta không có say, hôm nào. Chúng ta tiếp tục uống!”

Lăng Hạ cũng say chuểnh choáng rồi, khê mỉm cười: “Tốt! Cô nương nếu con muốn bồi, tại hạ chắc chắn theo cùng!”

Tống Tiểu Hổ kinh ngạc nhìn hai người anh em tốt, cảm giác mình bị ảo giác rồi.

Còn sắc mặt Ngự Chi Tuyệt lại âm trầm đỡ Lăng Hạ về phòng, Lăng Hạ còn bản khoản Mộ Dung Tuyệt, lăm lăm nói: “Tiểu Hổ, Mộ Dung cô nương đâu? Lúc luyện đan nàng rất mệt, bây giờ đỡ hơn chưa? A Tuyệt, nàng tìm đệ rốt cuộc là vì chuyện gì a.”

Ngự Chi Tuyệt nắm chặt tay lại, tay đẩy Tống Tiểu Hổ nhốt ở ngoài cửa: “Trước chớ vào!”

Tống Tiểu Hổ bịt mũi kêu đau một tiếng: “A Tuyệt, cậu nổi điên cái gì?”

Cổ tay đột nhiên bị lực lớn siết đau đến đáng sợ, Lăng Hạ cau mày không hiểu nói: “A Tuyết?” Đứa nhỏ này bị cái gì kích thích? Liên quan đến Mộ Dung Tuyết sao?

Hắn chưa nói xong, lưng chợt đau nhói, đã bị Ngự Chi Tuyết đặt mạnh lên ván cửa.

Hô hấp dồn dập mà nóng bỏng gần trong gang tấc, hai tay Ngự Chi Tuyết đặt hai bên Lăng Hạ vòng hẳn vào lòng mình, đôi mắt sáng quắc có hồn, Lăng Hạ liền tỉnh rượu.

Lồng ngực hai người dính sát, Lăng Hạ cảm thấy giống như có một khối đá lớn đè trên người mình, dường như là không có khả năng nhúc nhích. Hắn không hiểu nhỏ giọng hỏi: “A Tuyết?”

“Tại sao?” Giọng nói Ngự Chi Tuyết giống như là nghiêng qua kẽ răng, mang theo lạnh lẽo, “Tại sao đối xử với nữ nhân kia lá mặt lá trái còn vừa nói vừa cười? Ta nói rồi, nhất định sẽ cứu người rời khỏi nơi này! Không cần người như thế!”

Lăng Hạ thoải mái, đứa nhỏ này để ý cái này sao? Quả nhiên chính mình tự chủ trương sẽ thương tổn đến lòng tự ái của nhân vật phản diện đại nhân?

Hắn thử nhúc nhích, lập tức bị Ngự Chi Tuyết dùng sức dùng thân thể đè xuống.

“” Lăng Hạ cười vuốt lông, “Cũng không phải là lá mặt lá trái gì, Khắc Lan Mẫn Bạch không giống với người ma tu đạo khác, không hư như vậy.”

Hắn nói tới đây vẫn rất hả hê, chẳng lẽ mình có miệng lưỡi Khổng Minh ?

Hắn cẩn thận nói: “Đệ xem, bây giờ không phải rất tốt sao? Nàng đồng ý đưa chúng ta về, không đánh mà thắng, còn hơn một người bạn.”

Gọi thân thiết như vậy! Lời nói của Lăng Hạ dường như không lọt vào tai Ngự Chi Tuyết.

Mặc kệ là Mộ Dung Tuyết, hay là Khắc Lan Mẫn Bạch, hoặc tên những người khác, hắn đều không muốn nghe từ miệng người này!

Ngự Chi Tuyết không chần chờ chút nào đến gần, chặn lại cái miệng đang lảm nhảm, vì dùng sức quá mạnh nên cắn rách môi Lăng Hạ.

“? ? ? ! ! !” Lăng Hạ kinh ngạc trong bóng tối trợn to hai mắt, bởi vì quá mức khiếp sợ, thậm chí hắn còn để đầu lưỡi đối phương thuận lợi mở hàm răng, duỗi vào.

Ban ngày đã muốn làm như vậy, không phải trong giấc mộng, mà là lúc tỉnh táo.

Ngự Chi Tuyết ôm chặt Lăng Hạ, cả người đều nóng lên, trước đó lúc Lăng Hạ hôn mê đáp lại hắn hắn cảm thấy mình vui mừng muốn nổ tung.

Cho tới bây giờ, cái loại cảm giác đau nhức trong lòng khiến hắn hít thở không thông đó mới có thể phát tiết ra ngoài.

Hắn dùng lực hôn một hồi, phát hiện Lăng Hạ không có bất kỳ động tác đáp lại, liền nhớ tới người này hình như đặc biệt thích hành động êm ái. Ngự Chi Tuyết thả chậm lực độ, lấy tay ôm mặt Lăng Hạ chậm rãi hôn, trên mặt nóng hừng hực.

Chỉ là, trong miệng Lăng Hạ mang theo mùi rượu, nghĩ đến là do cùng nữ nhân kia uống, Ngự Chi Tuyết liền giận cắn khế lên đầu lưỡi hắn hai cái.

Không khí trong phổi nháy mắt bị rút hết, đầu óc mê mang.

Chờ Lăng Hạ tỉnh táo lại, kinh sợ đẩy, vậy mà đẩy Ngự Chi Tuyết ra xa hai bước. Hắn kinh ngạc vuốt môi đã sưng đỏ lên của mình, miệng to thở hổn hển, không dám tin nói: “A Tuyết, đệ làm cái gì?”

Bị mãnh nhiên cắt đứt, Ngự Chi Tuyết có chút bất mãn, hắn liếm môi một cái nói: “Đúng là như vậy, trước ở trong nước cũng tốt, lúc người hôn mê cũng tốt, chúng ta đều như vậy.”

Ngự Chi Tuyết còn ở thời kỳ đổi giọng, giọng nói vì dục vọng mang theo khàn khàn kỳ dị.

Giọng nói kia trong bóng tối ở phòng nhỏ không chút để ý dường như là chuyện đương nhiên, nhiệt độ trên mặt Lăng Hạ có thể đi nấu cháo rồi.

Cái gì gọi là trong nước cũng tốt, lúc hôn mê cũng tốt?

Này, nụ hôn đầu của ông đây bị chính đệ đệ mình đoạt? !

. Dường như hắn có mơ thấy cùng người hôn môi, hơn nữa cảm giác tương đối chân thật hơn nữa khá tốt.

Thái Bình công chúa trong mộng là, là Ngự Chi Tuyết? !

Bây giờ đầu óc Lăng Hạ trong trạng thái chết máy, căn bản không thể khởi động bình thường. Lại nói, bây giờ trọng điểm không phải là cái này chứ? !

Khi hắn phát hiện Ngự Chi Tuyết lại đến gần mình, dường như là kinh sợ nhếch nhác lui sang bên cạnh, mặt đỏ tới mang tai nói không mạch lạc: “Cái đó, A Tuyết, không phải đệ, nói đùa chứ?”

“Cái gì mà nói đùa?” Ngự Chi Tuyết nhìn động tác hắn kháng cự, tròng mắt liền rét lạnh, trong lòng có chút phiền não, tại sao người này muốn từ chối mình?

Hắn nắm chặt quả đấm nói: “Chúng ta trước đó người đều rất vui vẻ, còn chủ động đáp lại ta.”

Lăng Hạ bị hắn nói sắp muốn đào hố vùi mình vào rồi, sao đối phương lại tố cáo bộ mình giống như mình mới là người khởi xướng vậy? Đứa nhỏ này không phải là tò mò không biết đây là ý gì chứ? Ngự Chi Tuyết chắc là không biết hôn tượng trưng cho cái gì.

Hắn nghiêng mặt đang nóng lên, không còn hơi sức nói: “Như vậy là không đúng, hai người đàn ông sao có thể hôn nhau?”

46. Q.2 - Chương 46: Chương 17

[Đến đây mình sẽ thay đổi cách xưng hô chút xíu cho nó tình cảm ^^~]

“Như vậy gọi là hôn sao?” Ngự Chi Tuyết liếm môi một cái, tròng mắt trong bóng tối sáng khiếp người, “Tại sao hai nam nhân không thể như vậy? Huynh muốn tìm Mộ Dung Tuyết hoặc những nữ nhân khác làm chuyện này sao?”

Bây giờ Lăng Hạ không dám nhìn thẳng ánh mắt của hắn, hắn nhếch nhác giải thích: ” Ý ta không phải vậy, chỉ là, loại chuyện này hai người thích nhau mới có thể làm”

Ngự Chi Tuyết cứng lại, cảm thấy đau nhức khó nhịn, cắn răng nói: “Ta thích huynh, huynh chán ghét ta? !”

“” Lăng Hạ có loại cảm giác vô lực ông nói gà bà nói vịt, hắn lắp bắp nói, “Không phải, ta đương nhiên rất thích A Tuyết.”

Phía sau “Nhưng mà” hắn còn chưa nói ra, Ngự Chi Tuyết đã thuần thân một lần nữa xuất hiện trước mặt hắn, đè hai cánh tay hắn lại, đôi môi lần nữa dán lên.

Lăng Hạ cũng trợn tròn mắt, hắn như bị điên muốn đẩy Ngự Chi Tuyết ra, đối phương đã có phòng bị tăng sức, hắn “Ừm ừm” muốn phát ra tiếng lại bị Ngự Chi Tuyết nuốt xuống, địa bàn trong miệng cũng hoàn toàn bị xâm chiếm rồi.

Thao a! Da đầu Lăng Hạ tê dại, trong nháy mắt toàn thân đều nổi da gà. Hắn cho rằng mình sẽ ghê tởm không chịu được, nhưng trên thực tế, mùi vị thuộc về thiếu niên của Ngự Chi Tuyết hết sức ngọt ngào, hắn bị hôn cảm giác trống rỗng.

Mặc dù những phương diện khác huynh trưởng có thể dạy Ngự Chi Tuyết, nhưng phương diện này, hắn cũng là một bị kịch tay mới.

Đầu lưỡi nhẵn mềm ướt dính trong miệng thuộc về người khác, linh hoạt quét sạch trong miệng chính mình. Lăng Hạ ý thức được sự thực, rất muốn cắn một cái khiến Ngự Chi Tuyết tỉnh táo một chút. Nhưng mà,

hắn chần chờ hồi lâu vẫn cứng ngắc, thật sự cắn không được —— bởi vì toàn thân Ngự Chi Tuyết đều khê phát run, tim đập rất mạnh.

Đứa nhỏ này, không phải nói đùa?

Lăng Hạ hoàn toàn không biết làm sao.

Hồi lâu, Ngự Chi Tuyết mang theo vài phần không nở buồng ra, đặt cằm trên bả vai Lăng Hạ ôm chặt hẳn vào ngực, giọng khàn khàn khó có thể che giấu run rẩy: “Huynh cũng thích ta, ta thật sự rất vui.”

“Trong bốn năm huynh mất tích kia, mỗi ngày ta đều hảo hảo tu luyện, một mực chờ huynh trở về. Nếu huynh thật sự chết như lời bọn họ nói, ta nhất định sẽ giết toàn bộ bọn họ chôn theo!”

Giọng nói thiếu niên nói ra lời khát máu, lại mơ hồ lộ chút bi thương và kích động.

Lăng Hạ nghe, nhớ tới kết cục cuối cùng của Ngự Chi Tuyết trong truyện, ngực lại khó chịu. Ngay cả khi có thiên ngôn vạn ngữ muốn giải thích, trong nháy mắt này, hắn vẫn không mở miệng nói ra được.

Sau khi hắn trở lại, Ngự Chi Tuyết chỉ lộ ra chút cảm xúc lúc đầu gặp gỡ.

Đứa nhỏ này quá quật cường. Bởi vì mình thay hắn chịu hình, cho nên trong lòng hắn mới có cảm giác thân thiết? Thời gian bốn năm biến thành một loại chấp niệm, cho nên bây giờ mới xem tình cảm đối với bản thân thành loại thích này. Còn có thể là, Ngự Chi Tuyết vốn không biết thích bình thường khác tình yêu chỗ nào.

Là vậy sao?

Những năm gần đây đứa nhỏ này trừ tu luyện chính là tu luyện, không có chút kinh nghiệm tiếp xúc với những cô nương cùng lứa, vòng sinh hoạt quá thu hẹp. Tổng Tiểu Hổ có bằng hữu khắp thiên hạ, thần kinh lại hơi thô, cho nên, thật ra Ngự Chi Tuyết rất cô độc?

Dù như thế nào, phải luôn luôn từ từ hướng dẫn hắn, để cho hắn có thể lui tới với những cô nương cùng lứa bình thường.

Chỉ là, bây giờ thật sự không phải lúc nói điều này. Bây giờ bọn họ còn đang Hải Vực, người của Chử Ấn vẫn tìm kiếm Ngự Chi Tuyết khắp nơi, Ngự Chi Tuyết vừa bị kích thích dễ dàng sinh ra cực đoan. Chỉ có thể từ từ suy nghĩ biện pháp tiến hành giáo huấn.

Hồi lâu, Lăng Hạ trấn an vỗ vỗ lưng Ngự Chi Tuyết: “A Tuyết, ta biết rồi, ta nhất định sẽ ở bên cạnh đệ. Chúng ta trở về rồi từ từ nói có được không?”

—— Sẽ luôn luôn ở cạnh đệ, lấy thân phận huynh trưởng.

Ngự Chi Tuyết cảm thấy có một loại vui sướng không biết tên từ từ dâng lên trong lòng, Lăng Hạ nói hắn sẽ luôn ở bên cạnh mình. Hắn nghiêng đầu nhìn gò má Lăng Hạ, không nhịn được dùng môi nhẹ nhàng chạm chạm gương mặt của hắn, mặt nóng lên nghiêm túc nói: “Huynh nhất định phải giữ lời.”

Xúc cảm trên mặt nhẹ như sợi bông, mang theo lạnh lẽo ướt át, so với nụ hôn kịch liệt vừa rồi càng làm cho Lăng Hạ luống cuống, lòng hắn nặng nề giật mình, nhếch nhác “Ừ” một tiếng.

Ngự Chi Tuyết liếc hắn một cái, rất nhanh chuyển ánh mắt đi nơi khác.

Nhìn khoe miệng Ngự Chi Tuyết không che giấu được đường cong cùng với ánh sáng ngượng ngùng trong mắt, đầu Lăng Hạ ông ông một hồi —— lần này, phiền phức thật thật lớn!

Rốt cuộc Tổng Tiểu Hổ cũng đột phá vòng cấm chế của Ngự Chi Tuyết đẩy tại cửa vọt vào, dương dương hả hê nói: “Ha ha, A Tuyết, cậu đừng cho là ta không vào được!”

Nói tới đây, hắn ngạc nhiên nhìn hai người ôm nhau thật chặt —— sao lại kỳ quái như thế? Ừ, dường như cảnh này khá quen.

Lăng Hạ chợt dạ đẩy Ngự Chi Tuyết ra, trực tiếp nằm vào trong góc giường nhỏ: “Tiểu Hổ, nên nghỉ ngơi, ngày mai Khắc Lan Mẫn Bạch sẽ đưa chúng ta rời đi.” Ngự Chi Tuyết liếc Tổng Tiểu Hổ một cái, không chút do dự cởi giày đi lên, hai người nằm như vậy, giường nhỏ liền chật ních.

Tống Tiểu Hồ lập tức quên chuyện vừa rồi, chỉ nhìn chăm chăm, hai mắt to như quả nho hỏi: “VẬY TA NGỦ NƠI NÀO?”

Ngự Chi Tuyết chỉ chỉ góc tường, giống như đối xử với con chó nhỏ khoát khoát tay áo với Tống Tiểu Hồ.

“ A Tuyết bắt nạt người!” Tống Tiểu Hồ lẩm bẩm, vẫn ngoan ngoãn dựa vào góc tường ngồi xuống nhắm hai mắt lại, không lâu sau liền toét miệng ngủ cực ngon.

Lăng Hạ như có gai sau lưng, không được tự nhiên nan a về phía trước, nhưng eo bị hai tay Ngự Chi Tuyết ôm chặt rất nhanh. Hắn không dám quay đầu lại đối mặt với Ngự Chi Tuyết, lại sợ kinh động Tống Tiểu Hồ đã ngủ say sưa trong góc, thân thể căng thẳng, bởi vì căng thẳng tim đập có chút nhanh.

May Ngự Chi Tuyết không động tác gì khác, chỉ là, đầu áp sát vào lưng hắn, Lăng Hạ cảm thấy sống lưng bị hô hấp của hắn thổi trúng tê ngứa một hồi, trong lòng không được tự nhiên.

Hắn rất muốn khóc thành hai dòng nước mắt, đây tình tiết gì hả? Mặc dù trong nguyên tác nhân vật phản diện không có couple, nhưng cũng không có dấu hiệu là gay mà! Tổn thương tâm hồn thiếu nữ không thể tha thứ, như vậy. phải làm sao đây?

Hắn cố gắng thuyết phục mình, vì lúc trước đánh bậy đánh bạ hôn, còn tự mình trải qua khóa giáo dục giới tính lúng túng cho Ngự Chi Tuyết lần đó. Đứa bé tuổi này dễ bị ảo tưởng, bởi vì chỉ tiếp xúc với mình, cho nên mới đem loại ảo tưởng này, hoặc phải nói là kích động thành yêu thích?

Tự an ủi mình như vậy, cuối cùng hắn cũng bình tĩnh lại.

Lúc Lăng Hạ chợt nghĩ đến một chuyện, trên mặt liền vừa giận vừa xấu hổ, hận không thể đi tìm chết—— sao hắn lại quên? Cách vách là phòng của nữ thần!

Hơn nữa trước đó vì đưa đồ còn rạch một cửa sổ nhỏ ở trên tường? !

Vừa rồi hắn và Ngự Chi Tuyết kịch liệt thể, vừa ôm vừa hôn, sẽ không bị nữ thần nhìn vào mắt nghe vào tai chứ? !!!

Lại nói, phòng của Mộ Dung Tuyết từ nửa đến giờ an tĩnh đến quỷ dị.

Mẹ nó! Mẹ nó! Kịch tình hoàn toàn sụp đổ rồi! Đừng nói hắn đã mở ra cho nữ thần một cánh cửa sổ thông tới con đường hủ nữ chứ?

Lăng Hạ vừa ngượng ngùng vừa lúng túng nắm thật chặt ga giường, nếu không phải vì Ngự Chi Tuyết ôm chặt, hắn có thể đã đâm cổ xuống biển được chứ.

Ngày hôm sau, quả nhiên Khắc Lan Mẫn Bạch tuân thủ cam kết, nàng có chút chuyện với nhóm hải tặc ở phụ cận, phải đi thẳng đến đó nên tặng cho bọn họ một chiếc thuyền cỡ trung, còn ấy thủy thủ theo giúp.

Trừ từng đó ra, nàng còn đưa cho Lăng Hạ một cái bình nhỏ cùng một quyển sách, cười híp mắt nói: “Đây là trứng Tri Chu cấp tám, Lăng huynh đệ, huynh không có gì tệ, nhưng công phu thì không ổn. Đến lúc có ai dám bắt nạt huynh...huynh để Tri Chu cắn hắn! Trong sách có ghi cách nuôi.”

Lăng Hạ biết tính tình Khắc Lan Mẫn Bạch, lập tức cũng không chần chừ, nhận lấy cười nói: “Đáng tiếc bây giờ ta không có quà gì để tặng. Ngày sau gặp lại, nhất định nâng cốc một hồi!”

Thuyền đi xa, Lăng Hạ nhìn bóng dáng thiếu nữ đầu xa dần dần mơ hồ, trong lòng có chút cảm thán. Không ngờ nhân vật chính không nảy sinh lửa tình với em gái này, ngược lại mình, lại trở thành bằng hữu của nàng ấy.

Ngự Chi Tuyết lạnh lùng nói: “Huynh còn muốn nhìn bao lâu?”

Trước đây cùng lắm Lăng Hạ chỉ cho rằng đứa nhỏ này đang nháo, nhưng sau kinh nghiệm tối hôm qua làm tâm thần hắn mệt mỏi, hắn hết sức nhạy cảm nhận ra ý tứ bất thường trong lời nói của Ngự Chi Tuyết—— Sáo, phản xạ hình cung của hắn dài bao nhiêu a? Trước kia tại sao không phát giác?

Lăng Hạ rất có kích động muốn cào tường, đứa bé yêu sớm không phải có chuyện gì, mấu chốt là, đối tượng yêu sớm là mình a!

Hắn cố làm ra vẻ tự nhiên cười nói: “Ừ, chúng ta vào thôi, Mộ Dung cô nương còn có lời muốn nói đó.”

Ban ngày Ngự Chi Tuyết không to gan như buổi tối, ngược lại mang theo mấy phần ngượng ngùng ngọt ngào của thiếu niên đang yêu, mặc dù không có cười, nhưng giữa hai lông mày lại không che giấu được sự vui sướng.

Ngay cả Tống Tiểu Hồ cũng nhìn ra, kỳ lạ nói: “A Tuyết, cậu làm sao vậy?”

Lăng Hạ thì càng chột dạ.

Về mặt Mộ Dung Tuyết như thường, Lăng Hạ cũng không dám quan sát cẩn thận, chỉ có thể cầu nguyện nữ thần không phát hiện chuyện tối hôm qua.

Bây giờ hắn như chuột chạy qua đường, nhìn thấy Ngự Chi Tuyết thì phiền não, thấy Mộ Dung Tuyết chột dạ, ngay cả thấy Tống Tiểu Hồ, cũng e sợ cặp mắt quả nho kia bắt được đầu mối gì —— Sà, mình không có làm chuyện gì xấu nha? Hình như, có làm.

Mộ Dung Tuyết từ từ nói: “Chiêm Tinh Sư ở Thánh Nữ Phong mấy ngày trước quan sát tinh tượng đoán người diệt thế đã xuất hiện, hơn nữa là nam nhân có quan hệ rất sâu xa với Thánh Nữ Phong.”

Nàng nói rồi nhanh chóng nhìn Ngự Chi Tuyết một cái, nhỏ giọng nói: “Những lời tiên đoán này ta cũng không tin tưởng.”

Lăng Hạ cả kinh: “Cái gì người diệt thế? Chẳng lẽ chỉ A Tuyết?”

Mộ Dung Tuyết gật đầu một cái: “Bốn vị hộ pháp Lăng Tiêu các của Thánh Nữ Phong đã xuất động, bằng sức lực của một mình ta không ngăn cản được họ, cho nên muốn dù như thế nào cũng phải tìm được huynh ấy, thông báo một tiếng.”

Trông mặt Ngự Chi Tuyết run lên, đương nhiên hắn biết Lăng Tiêu các là cái gì. Hắn cười lạnh nói: “Thật sao? Ta còn đang nghĩ lúc nào nên trở về Thánh Nữ Phong một chuyến đây.”

Tống Tiểu Hồ nghe vậy tức giận: “Tên khốn kiếp nào nói? Sao A Tuyết có thể là người diệt thế? Mộ Dung cô nương, nàng chớ nói lung tung.”

Lăng Hạ ngạc nhiên, sao hắn không nhớ kịch tình có đoạn chiêm tinh thuật đoán Ngự Chi Tuyết là người diệt thế? Tại sao Mộ Dung Tuyết phải tới thông báo cho Ngự Chi Tuyết? Nàng làm vậy chẳng phải tương đương với phản bội Thánh Nữ Phong?

Thánh Nữ Phong trước đó luôn tìm kiếm Ngự Chi Tuyết, chỉ vì ngại mặt mũi nên không giống trông khua chiêng, chỉ âm thầm làm. Nhưng bây giờ Tứ Đại Hộ Pháp cái gì, vừa nghe là biết rất trâu bò được chứ? Huống chi Thánh nữ mất tích cũng là một đại sự khó lường với Thánh Nữ Phong, Mộ Dung Tuyết so với bọn họ, mục tiêu ngược lại càng lớn!

Lăng Hạ căng thẳng xoa xoa tay: “Đa tạ cô nương báo tin. Chỉ là, Mộ Dung cô nương, nàng đi một mình thật sự rất nguy hiểm, không bằng chúng ta đến cửa khẩu trước sau đó tiễn nàng về, như thế nào?”

Mộ Dung Tuyết dịu dàng nói: “Đa tạ, nhưng lần này ta ra ngoài, cũng không vì chỉ báo tin.”

Nàng nói rồi chậm rãi ngẩng đầu lên, lộ ra một nụ cười nhàn nhạt: “Ở bên ngoài mỗi một ngày đều vui vẻ, ta cũng muốn như Mẫn Bạch cô nương đó, cuộc sống tiêu điều tự tại, muốn đi đâu thì đi. Lên bờ chúng ta liền tách ra đi, trên người ta còn rất nhiều được thảo đàn được, đủ sinh hoạt, huynh không cần lo lắng cho ta.”

“.” Trong truyện nữ thần thật không có chút hiện tượng của kỳ phản nghịch nha. Lại nói, nữ thần mang nhiều đồ như vậy ra bên ngoài, đáng đáp vừa nhu nhược vừa tuyệt mỹ, không bị người ta để mắt tới mới là lạ?

Lăng Hạ ôm trán: “Mộ Dung cô nương, nàng căn bản không biết lòng người hiểm ác trong ngoài không đồng nhất, nàng gặp phải Khắc Lan Mẫn Bạch còn tốt, nếu gặp ác nhân khác. Cái đó.”

Mộ Dung Tuyết hiểu kỳ nói: “Sẽ bị nam nhân xấu bắt cóc bắt nạt? Thị nữ của ta luôn nói với ta như vậy.”

Nàng nói rồi khẽ mỉm cười: “Nhưng mặc kệ như thế nào, ta vẫn muốn xem phong cảnh bên ngoài một chút.”

Lăng Hạ có cảm giác rất vô lực, cũng thế, nữ thần bây giờ cũng chỉ là một tiểu nữ sinh ngây thơ a. Ngày ngày bị giam trên chân núi có thể không buồn bức sao? Chỉ là, dù như thế nào, hắn vẫn muốn khuyên Mộ Dung Tuyết trở về. Nữ thần ở chỗ đó, theo sự phát triển của kịch tình, một ngày nào đó sẽ được nhân vật chính anh hùng cứu mỹ .

Ngự Chi Tuyết lạnh lùng liếc Lăng Hạ một cái, hừ một tiếng đẩy cửa đi ra ngoài.

Lăng Hạ nhanh chóng nói với Tống Tiểu Hồ: “Đệ đi xem A Tuyết một chút, bây giờ đệ ấy có vẻ rất tức giận?”

Tống Tiểu Hồ cũng lo lắng, vội vàng đi theo.

Thật ra thì ánh mắt của Ngự Chi Tuyết không phải vì nghe được tin tức mà Mộ Dung Tuyết nói nên tức giận, mà là “Sao huynh vẫn nói chuyện với nàng? Huynh nói tiếp thử xem?”

Khóe miệng Lăng Hạ co giật một trận, bây giờ hắn rất sợ ở cùng một chỗ với Ngự Chi Tuyết.

Mặt khác hắn cũng muốn hảo hảo hỏi Mộ Dung Tuyết một chút, tại sao lại muốn mạo hiểm lớn như vậy đi tìm Ngự Chi Tuyết —— Sà! Nhân vật phản diện cùng nữ thần có mờ ám? Đánh chết cũng không tin!

47. Q.2 - Chương 47: Chương 18

Cho đến khi trong phòng chỉ còn lại hai người thì Lăng Hạ lại không được tự nhiên, mọi cử động đều cảm thấy hết sức khó chịu. Nhưng nên hỏi vẫn phải hỏi, hắn cẩn thận nói: “Mộ Dung cô nương, trước đó nàng. Biết A Tuyết sao?”

Mộ Dung Tuyết gật đầu một cái, giọng nói hơi trầm thấp: “Lúc ta còn nhỏ có gặp qua huynh ấy.”

Từ nhỏ đã vậy, dù nàng đi tới chỗ nào, xung quanh đều là một đám thị nữ cung kính như hình với bóng. Nơi nàng đi xa nhất chính là từ tẩm cung đến y quán. Nàng bị cáo giới không thể nói chuyện với người xa lạ, không thể xuống núi, thậm chí không thể có bằng hữu —— cuộc sống ở đó, mọi người đều là thuộc hạ của nàng.

Lúc nàng bốn tuổi, trong một lần trùng hợp, ở vườn thảo dược nàng nhìn thấy mấy phụ nhân đang mắng một đứa bé chưa từng thấy qua, tiểu hài tử này cỡ tuổi mình, lại gây đến đáng thương.

Ngay cả khi bị mấy người lớn vây quanh vừa đánh vừa mắng như vậy, hắn vẫn mím môi, không nói tiếng nào.

Khóe mắt hắn có một nốt ruồi đỏ thẫm như máu.

Trong lòng Mộ Dung Tuyết nhỏ nhỏ hoảng sợ không dứt, lúc này khóc rống lên. Thị nữ của nàng lập tức đi tới ra lệnh ấy nữ nhân kia quỳ xuống vả miệng 100 lần, hơn nữa phân phó: “Nhanh đưa tên nghiệt chủng này ra sau núi, chớ làm Thánh nữ kinh sợ!”

Đứa bé kia bị người thô bạo lôi cổ áo kéo ra ngoài, Mộ Dung Tuyết thì bị nhũ mẫu của nàng ôm vào ngực đi về. Trong nước mắt nàng nhìn thấy vẻ mặt đứa bé kia, quật cường căm rắng, trên mặt có dấu bàn tay rành rành, nhưng không có một giọt nước mắt.

Mộ Dung Tuyết rất muốn nói người nợ buông tiểu hài này ra, cũng không biết nên làm sao để nói.

Luôn là người khác tới dạy nàng nên làm gì, những gì nàng muốn làm thì lại bị thị nữ nhún nhường không chút tình cảm báo cho: “Đây là điều không thể, Thánh nữ.”

Lúc trở về nàng hỏi nhũ mẫu thân cận nhất của nàng: “Trà ma ma, tiểu hài kia là ai?”

Trong mắt Trà ma ma không còn sự hiền lành trước sau như một, mà là khinh bỉ cùng thống hận chưa từng có: “Đó là nam nhân thô bỉ đáng hận! Chỉ biết gạt nữ nhân chúng ta, Thánh nữ nhớ ngàn vạn lần không thể chung đụng với những thứ ô vật này.”

Sau đó, rốt cuộc nàng không kèm chế được tò mò, len lén chạy ra ngoài lúc ngủ trưa, muốn nhìn thế giới bên ngoài một chút. Chỉ là, nàng chạy chạy, vậy mà lại lạc đến sau núi, ngoài ý muốn thấy nam hài kia.

Bầu trời chiều màu tím nổi lên với mặt đất, nam hài kia đang chơi đùa với một con chó nhỏ dưới tàng cây. Hắn móc ra một chút bánh mỳ trắng trong ngực, thái độ khác với lần trước, nét mặt nhìn con chó nhỏ hết sức dịu dàng. Mộ Dung Tuyết tò mò nhìn động vật nhỏ lông lá đó, rất muốn sờ một cái, nhưng lại không dám. Nàng chỉ có thể núp sau cây, len lén nhìn.

Nàng cảm thấy nam hài này không kinh khủng như Trà ma ma nói.

Một nữ nhân rất cao lớn đột nhiên đi tới, tát lên mặt đứa bé trai một cái. Nàng tiện tay nắm cổ con chó nhỏ cười lạnh nói: “Tiện đồ, không đi làm việc còn nuôi chó? Người trộm bánh mỳ trắng của phòng bếp đúng không?” Nàng nói xong, còn ném con chó nhỏ kia xuống vách núi.

Nam hài như điên rồi nhào qua cản tay của nàng.

Tim Mộ Dung Tuyết nhảy lên thành thạch, trong lòng rất khổ sở. Nhưng nàng nắm thật chặt cành cây khô, gót chân như bị đóng đinh, trở mắt nhìn đứa bé trai kia bị nữ nhân đánh đến hôn mê bất tỉnh, từ đầu đến cuối không đi ra. Sau đó nàng bị người tìm thấy công về, lại bị nghiêm ngặt trông coi dạy bảo rất nhiều ngày, cho đến khi nàng bảo đảm với mọi người, không bao giờ chạy loạn nữa.

Sau này, nàng nghe có người bẩm báo hộ pháp, nói đứa bé trai kia mất tích.

Mộ Dung Tuyết nói tới đây, chậm rãi ngẩng đầu lên, đôi mắt đẹp trong suốt như nước tràn đầy tự trách: “Huynh nghe có phải cũng rất ghét ta không? Mặc dù ta ở Thánh Nữ Phong được tôn xưng là Thánh nữ, nhưng ngay cả một chút việc mình muốn cũng làm không được.”

Giọng nói của nàng vô cùng nhu hòa, bởi vì không giỏi nói chuyện nên nói rất đơn giản, lòng Lăng Hạ lại hít thở không thông, đau đớn không nói ra được. Nàng nói, đều là tuổi thơ của Ngự Chi Tuyết a. nữ thần khi còn bé cũng là đứa bé làm người đau lòng.

Rốt cuộc hắn kéo ra một nụ cười: “Không có, khi đó nàng vẫn là tiểu hài tử.”

—— Trẻ con không nên gánh chịu tội nghiệt của người lớn.

Có một việc Lăng Hạ cảm thấy cần phải làm rõ, nữ thần là em gái dịu dàng như vậy, nếu như nàng có thể phát triển với Ngự Chi Tuyết, cũng có thể tiêu trừ chấp niệm của Ngự Chi Tuyết đối với mình, chưa chắc đã là chuyện xấu. Hắn liền thận trọng nói: “Như vậy, nàng chấp nhận mạo hiểm ra ngoài tìm A Tuyết, là vì sao?”

“Có lẽ là vì áy náy, ta luôn không tin, người có thể mỉm cười với một con chó nhỏ, sẽ là người xấu.” Mộ Dung Tuyết cười hiền lành nói, “Mỗi lần nghĩ tới chuyện này ta liền cảm thấy rất xấu hổ, may là, bây giờ hắn rất được, còn có các người làm bằng hữu có thể tin tưởng lẫn nhau.”

Nàng nói tới đây thì cúi đầu, ánh mắt nhanh chóng lướt qua đôi môi Lăng Hạ một chút, mặt liền đỏ lên.

Lăng Hạ cứng đờ liếm môi lướt qua nơi bị Ngự Chi Tuyết cắn, trong lòng khóc không ra nước mắt —— nữ thần nhìn thấy ư? Sái! Xem ra cơ hội của nữ thần và Ngự Chi Tuyết, bị chính mình trảm đứt.

Ngay cả khi đang vì vụ trong gió, hắn vẫn mặt dày đem nghi ngờ cuối cùng hỏi ra: “Mộ Dung cô nương, vì sao nàng không nhớ rõ ta? Ta còn chưa chính thức cảm tạ ân cứu mạng của nàng. Nàng không nhớ ta sao? Ta là người mà vị tiên bối mang mặt nạ đưa đến Thánh Nữ Phong cầu y.”

Mộ Dung Tuyết ngẩng đầu lên mở miệng quan sát hắn một hồi, ngược lại ngừng cười: “Là vậy, từ nhỏ ta đã tương đối dần, chỉ có người tiếp xúc rất thân rất nhiều lần mới có thể nhận ra. Có thể nhận ra người đó là A Tuyết đó cũng là vì khóe mắt hắn có một nốt ruồi son.”

“.” Quả thực là sấm sét giữa trời quang! Nữ thần lại là người mắc bệnh trí nhớ kém! Không trách được ánh mắt nhìn mình vẫn giống như nhìn người qua đường!

Cáo từ Mộ Dung Tuyết đi ra ngoài, Lăng Hạ rất nhanh tìm được Ngự Chi Tuyết ở đuôi thuyền.

Lý trí nói cho hắn biết, cách xa mới là tốt nhất, nhưng hắn vẫn không khống chế được đi tới, dùng rất ánh mắt dịu dàng nhìn chăm chú Ngự Chi Tuyết — từ trong miệng Mộ Dung Tuyết nghe được tuổi thơ Ngự Chi Tuyết, đột nhiên hắn rất muốn xoa xoa tóc hắn.

Đây chỉ là một thiếu niên khả ái rất quật cường cũng rất kỳ cục, không phải nhân vật phản diện trong truyện, cũng không phải là người diệt thế.

Ngự Chi Tuyết bị hắn nhìn gò má ửng đỏ, có chút không biết làm sao chuyển ánh mắt sang nơi khác, hừ một tiếng: “Huynh chịu đi ra?”

Lăng Hạ không khỏi mỉm cười: “Đương nhiên, ta nói rồi, sẽ luôn luôn ở bên cạnh đệ.”

Bây giờ không chỉ Thánh Nữ Phong đang tìm Ngự Chi Tuyết, còn có người ma tu đạo, chỉ là, may mắn hai phe này không giống trống kua chiêng. Về phần những chuyện khác, chỉ có thể tạm thời để qua một bên rồi tính sau.

Hành trình không có gì cản trở, rất thuận lợi tới Thành Vân Tiêu. Cách thành Vân Tiêu vạn dặm, chính là địa bàn thành Sùng Minh phái Thiếu Dương.

Dưới sự khuyên răn của Lăng Hạ, cuối cùng Mộ Dung Tuyết cũng không rời đi một mình, mà là dịch dung thành nam tử cùng bọn họ tới phái Thiếu Dương. Lăng Hạ cũng hiểu rõ, dù sao bây giờ nàng chỉ muốn hô hấp không khí tự do, trải nghiệm đủ rồi, vì lòng trách nhiệm có lẽ nàng sẽ trở về, hắn cũng rất đau lòng tiểu cô nương đơn thuần dịu dàng này, đi cùng bọn họ có lẽ an toàn hơn một chút.

Đi vào thành Vân Tiêu, Lăng Hạ nhớ tới đám người Thủy Vũ, không khỏi cảm thán một tiếng, lời nói cuối cùng kia, lại là Thủy Vũ chuyển cho Ngự Chi Tuyết

Ngự Chi Tuyết hiển nhiên cũng nhớ tới, sắc mặt âm trầm rất nhiều.

Dọc theo đường đi Tống Tiểu Hổ và Mộ Dung Tuyết lại quen thuộc rất nhiều, tính tình Tống Tiểu Hổ hòa đồng, cộng thêm Mộ Dung Tuyết sau khi dịch dung thật là một thiếu niên phong thần tuấn lãng, Tống Tiểu Hổ luôn xem nàng là anh em mà đối đãi. Có lúc Lăng Hạ nhin không được thâm dày bảo Tống Tiểu Hổ mấy câu, nói hắn chú ý, ít ghẹo hoa đào.

Nếu tương lai đã thương lòng của nữ thần, mặc kệ có phải là nhân vật chính trâu bò hay không, Lăng Hạ nhất định sẽ hung hăng đánh hắn một trận!

Bây giờ Tống Tiểu Hổ rõ ràng không hiểu tình yêu nam nữ, chỉ có chút mờ mịt hỏi: “Cái gì gọi là hoa đào?”

Lăng Hạ liền nghiêm trang dạy hắn: “Nói hoa đào, chính là nói cô nương gia. Mặc dù nam nhân tam thê tứ thiếp rất bình thường, nhưng tâm tư nữ nhi rất tinh tế, tình cảm luôn phải lường tình tương duyệt, một lòng không phân mấy phần, hiểu không?”

Truyện cho ngựa đực nói thật ra thì xem một chút là được, trên thực tế, hắn thật sự không nghĩ tương lai Tống Tiểu Hổ mang đến ỉnh một đoàn đệ muội — bao gồm nữ thần!

Tống Tiểu Hổ liền đỏ mặt: “Tương lai đệ muốn trở thành Vũ Thần lợi hại nhất đại lục! Sao có thời giờ để ý những nữ nhân phiền phức kia? Đệ không có ý định lấy vợ.”

“.” Được rồi, cường giả độc thân dù sao cũng hơn gay được chứ, nhân vật chính, người làm được!

Lúc ở khách sạn vì phòng ngừa trường hợp quá lúng túng xuất hiện, Lăng Hạ luôn vượt lên trước đặt riêng mỗi người một phòng, bình thường cũng luôn tránh lúc hai người ở chung một chỗ. Mỗi khi Ngự Chi Tuyết có ý đồ muốn ôm, Lăng Hạ liền nghĩ biện pháp ngăn lại, cho nên mặt Ngự Chi Tuyết càng ngày càng tối, Lăng Hạ chợt dạ xem như không nhìn thấy.

Sắp tới lúc rời thành Vân Tiêu, Lăng Hạ không ngờ gặp phải Thủy Vũ cùng bảy tám đệ tử thành Vân Tiêu.

Hắn nhìn một cái liền nhận ra Thủy Vũ đang tới, bởi vì đại cô nương Thủy Vũ vẫn cưỡi ma thú tả mã cấp bảy, ngang hông quần roi, một thân váy hồng chói mắt. Nhưng hắn cũng bén nhạy phát hiện, dường như Thủy Vũ thay đổi không ít. Nói chính xác là trưởng thành, chẳng chặc không ít.

Thành Vân Tiêu và đệ tử phái Thiếu Dương đều quen biết nhau, tuy những năm gần đây hai phái ma sát nhỏ không ngừng, nhưng ngoài mặt vẫn tính là hòa thuận.

Tổng Tiểu Hồ ở trước mặt người ngoài hiển nhiên cũng có thể đảm đương một phía, lễ số chu toàn hành huyền với người thành Vân Tiêu, Lăng Hạ tự giác xoay mặt qua một bên. Ngự Chi Tuyết rất thông hận thành Vân Tiêu, ngay cả nhìn cũng chưa từng nhìn mọi người một cái, vẫn đứng ở Lăng Hạ bên cạnh.

Lăng Hạ rất kinh ngạc nhìn Thủy Vũ, trước đây tiểu cô nương Thủy Vũ nhìn thấy Ngự Chi Tuyết luôn là một dạng siêu cấp hoa si, nhưng bây giờ chỉ hơi hơi hướng bên này gật đầu, giống như hân và Tổng Tiểu Hồ không có gì sai biệt lắm.

Chỉ là, như vậy cũng tốt, Lăng Hạ thở ra, hân e sợ vị đại tiểu thư này lại làm ra tiết mục cướp người gì đó ngoài đường.

Khi hai đội sắp tách ra, ánh mắt Thủy Vũ lại lướt qua mặt Lăng Hạ, liền đứng ở nơi đó.

Trong lòng Lăng Hạ “Lộp bộp” một tiếng vội vàng nghiêng mặt đi, bốn năm nay tướng mạo của hân thay đổi không ít, nếu như vậy cũng có thể bị nhận ra, ánh mắt Thủy Vũ không khỏi quá độc!

“Huynh huynh là.” Thủy Vũ nhảy xuống khỏi tả mã, xinh đẹp tung người rơi xuống trước người Lăng Hạ. Nàng ngạc nhiên nhìn chằm chằm Lăng Hạ, đôi môi khê run, hiển nhiên rất kích động.

Trong lòng Lăng Hạ liền cảnh giác, nếu Thượng Khai và Thúy Thiên Thành biết mình còn sống. Trong lòng hân mơ hồ có chút hồi hận khi không dịch dung.

Linh mộc kiếm của Ngự Chi Tuyết trước đó bị Khắc Lan Mẫn Bạch bẻ gãy, lúc này âm thầm hội tụ năng lượng nguyên trong lòng bàn tay —— hân không ngại giết người diệt khẩu!

Nhưng rốt cuộc Thủy Vũ cũng bình tĩnh lại, không nói ra tên tuổi Lăng Hạ.

Nàng lướt qua mọi người, nhảy lên tả mã lần nữa, giương dây cương lên nói: “Thật xin lỗi, nhận lầm người.” Nàng nghiêng đầu sang chỗ khác nhìn kỹ Lăng Hạ một cái lần nữa, trực tiếp theo mấy đệ tử kia rời đi.

Nói thật, biểu hiện của vị đại tiểu thư này bây giờ so với lúc nàng kêu to càn làm Lăng Hạ giật mình.

Tổng Tiểu Hồ có chút không hiểu nói: “Lăng đại ca, vừa rồi nàng nhận ra huynh sao?”

Ngự Chi Tuyết lật tay, năng lượng tụ trong tay biến mất, nhưng cùng lúc đó trong lòng lại vọt ra tức giận phiền não ngút trời không nói ra được—— ánh mắt vừa rồi nữ nhân kia nhìn Lăng Hạ

Trên thực tế, từ ngày đó hai người chưa từng có tiếp xúc thân mật. Ngự Chi Tuyết phiền não nhìn Lăng Hạ một chút, đối phương mỉm cười với Mộ Dung Tuyết bên cạnh. Người này vốn là vậy, đối với ai cũng rất tốt!

Hân khát vọng lúc nào cũng có thể ôm người này, hôn trán của hân cùng đôi môi hơi nóng, ôm hân ngủ chung.

Ngự Chi Tuyết luôn một mực suy nghĩ, tại sao Lăng Hạ nói sẽ luôn ở bên cạnh mình, nhưng lại cứ không biến sắc tránh mình?

48. Q.2 - Chương 48: Chương 19

Đến phái Thiếu Dương rồi, Tổng Tiểu Hồ và Ngự Chi Tuyết mang theo Liêu Nhiên đi phục mệnh trước, Lăng Hạ và Mộ Dung Tuyết ở lại chỗ Ngự Chi Tuyết chờ. Ngự Chi Tuyết bây giờ là đệ tử Phong Thúc Minh nể trọng nhất, nơi ở của hân đã đổi qua ở căn phòng cạnh núi gần sông bên hồ nhỏ. Bởi vì Ngự Chi Tuyết yêu thích yên tĩnh, phạm vi chung quanh mấy dặm không có ai khác, yên tĩnh nhưng cũng hơi có vẻ tiêu điều.

Hồ nước sắc U Lan rất đẹp, và lại giàu linh khí. Lăng Hạ nhìn Mộ Dung Tuyết giống như đứa bé ngồi bên hồ vọc nước, không khỏi có chút buồn cười, nữ thần bây giờ ở trong mắt hân giống như cô gái nhỏ chưa lớn.

Hân nhìn núi đầu xa, âm thầm suy tư tiếp theo nên làm cái gì.

Đầu tiên là A Ly vẫn chưa tìm được, nó là Ma thú bậc tám, hẳn là không mất mạng dưới biển, nhưng biển rộng mênh mông muốn tìm được nó về lại là vấn đề lớn. A Ly ở trong truyện là thú có khế ước với nhân vật chính, cho nên dù tách ra cũng rất dễ tìm được, nhưng bây giờ vì kịch tình sai lệch, A Ly không có bất kỳ giao ước nào.

Ngoài ra, mặc dù đã đồng ý ở bên cạnh Ngự Chi Tuyết, nhưng mà. Tình trạng bây giờ thật sự lúng túng. Hơn nữa nếu Ngự Chi Tuyết nhắc lại yêu cầu muốn ôm ôm hôn hôn thì phải làm thế nào?

Cho nên phải tìm thời cơ thích hợp, lấy điều kiện tiên quyết là không tổn thương Ngự Chi Tuyết giải quyết chuyện này.

Cái khác chính là chuyện tu hành, đoạn đường này quá vội vàng, căn bản không có thời gian nhàn hạ tĩnh tâm.

Bây giờ trong thân thể hần lực tinh thần cùng năng lượng nguyên tố hệ mộc cũng coi là có chút tiến bộ, trong khoảng thời gian này có thể thỉnh giáo Mộ Dung Tuyết cách nuôi trồng thảo dược, phải biết, Mộ Dung Tuyết là thiên tài trị liệu sư cùng luyện đan sư.

Suy nghĩ một hồi, Lăng Hạ yên lặng mở giấy ra, dùng thảo đồ bắt đầu thiết kế kiếm năng lượng. Hai thiếu niên kia chưa có kiếm năng lượng thuộc về mình, kiếm năng lượng yêu cầu cao hơn pháp khí bình thường, nhân tố cần thiết cũng nhiều hơn.

Kiểu dáng kiếm từ từ được Lăng Hạ thiết kế ra, lúc trước hần rất mê Vong Du, cũng tự thân động thủ thiết kế vẽ không ít vũ khí, cho nên những thứ này không thành vấn đề. Sau đó chính là tài liệu, làm như thế nào chọn người mới có thể dung hợp hoàn mỹ, còn phải phù hợp thuộc tính chủ nhân, khiến để phòng ngự, phụ trợ cùng lực công kích phải là tốt nhất.

Lăng Hạ chuyên chú ghi chú, cho đến khi có một cái tay đặt tại lên bản vẽ mới bị cắt đứt. Hần kinh ngạc ngẩng đầu, lúc này mới phát hiện Ngự Chi Tuyết cùng Tống Tiểu Hổ đã trở lại, sắc trời bên ngoài cũng đã tối.

Tống Tiểu Hổ vừa nhìn đồ liền trợn to hai mắt vui mừng nói: “Lăng đại ca, độc của Phong Lạc sư tỷ đã giải. Đây là thiết kế cho đệ cùng A Tuyết?”

Lăng Hạ gật đầu một cái, trong lòng vẫn có chút tự đắc. Chú Kiếm Sư nổi danh Dị Giới đương nhiên không phải ít, nhưng chỉ tạo ra kiếm kiểu dáng thường thường, không đẹp như của hần. Hần cười nói: “Ta chưa từng luyện kiếm, đoán chừng phải hao phí một đoạn thời gian.”

Mộ Dung Tuyết chẳng biết lúc nào cũng tiến vào, lặng lẽ ngồi bên cạnh đọc sách y năng tùy thân mang theo, lúc này cũng đứng lên nói: “Ta thấy Lăng đại ca quá nghiêm túc, cho nên cũng không phải không biết xấu hổ quấy rầy.”

Lăng Hạ vừa nhìn thấy nàng, liền nhớ tới một chuyện, buổi tối nữ thần nghỉ ngơi ở đâu? Ở chỗ Ngự Chi Tuyết cùng Tống Tiểu Hổ thì không được. Chỗ Phong Lạc là một lựa chọn tốt, nhưng nàng giải độc xong còn chưa khỏi hẳn.

Bốn người ăn vài thứ đơn giản, Tống Tiểu Hổ nhớ ra chuyện này, cười nói: “Buổi tối đệ mang Mộ Dung cô nương tới chỗ Phong Lạc sư tỷ, chỗ nàng có mấy phòng trống, đệ sẽ nói Mộ Dung cô nương là thân thích của đệ.”

Lăng Hạ Tùng thở ra, cười gật đầu một cái. Nhân vật chính nhân duyên tốt thật, đặc biệt là nữ nhân.

Tống Tiểu Hổ rất nhanh mang Mộ Dung Tuyết rời đi, gian phòng liền yên tĩnh trở lại.

. Tĩnh, có chút quỷ dị.

Lăng Hạ có chút chột dạ thu hồi đồ, buổi chiều hần thừa dịp Ngự Chi Tuyết không có ở đây dọn dẹp sạch sẽ căn phòng bỏ hoang sát vách. Vừa dọn dẹp hần vừa cười nói: “A Tuyết sớm đi nghỉ ngơi đi, nhiều ngày như vậy cũng mệt rồi, ta qua phòng bên xem sách.”

Ngự Chi Tuyết không nói một lời nhìn hần chăm chú, mắt xéch xinh đẹp trong bóng tối rạng rỡ phát sáng, lóe ra tâm tình không rõ.

Bây giờ Lăng Hạ ít dám nhìn thẳng vào đôi mắt sạch sẽ trong suốt như hàn tinh này, hấn dường như có chút chặt vật xoay người tính rời đi, nhưng không đợi hấn đi hai bước, liền bị người phía sau dùng sức ôm lấy. Hay tay siết bên hông thật chặt, mang theo nhiệt độ nóng bỏng cùng lực lượng không thể bỏ qua.

Lăng Hạ liền cứng ngắc, dừng dừng tư thế ôm nữ tử như vậy được không?

Ngự Chi Tuyết hiển nhiên cũng có chút ngượng ngùng, giơ tay một mũi bằng nhọn bắn ra làm tắt cây nến đang chiếu sáng, gian phòng liền tối đen như mực.

Chợt tối khiến Lăng Hạ phản xạ có điều kiện chớp mắt một cái, sau đó hấn bị người xoay vòng lại, Ngự Chi Tuyết không kịp chờ đợi hôn lên.

Lăng Hạ đại kinh, há mồm nói: “A Tuyết, dừng như vậy. Ừm ừm.”

Hấn vừa nói như thế, một đầu lưỡi nhả mềm linh hoạt lập tức quấn quanh, miệng của hai người không hề khoảng cách dính sát.

Đứa nhỏ này. Ở phương diện này cũng là thiên tài sao? Sống lưng Lăng Hạ không ngừng được sợ run, mặc dù rất chặt vật, không thể không thừa nhận, kỹ thuật hôn của Ngự Chi Tuyết tiến bộ rất nhanh. Sái!

Hấn dùng lực đẩy Ngự Chi Tuyết, nhưng phản kháng hiển nhiên khiến thiếu niên này ôm chặt hơn. Hấn chặt vật giữa, cánh tay của đối phương mạnh mẽ hơn hấn, một tiến một lui hai người lảo đảo trong phòng, đôi môi đối góc độ nhưng thủy chung không chia lìa.

Ghế ngồi bị đá ngã, cây nến từ trên bàn ngã xuống, bích hoạ trên tường bị xé phá.

Lăng Hạ chưa từng bó tay bó chân như vậy, giống như hấn đối mặt không phải là thiếu niên quen thuộc, mà là một người xa lạ mạnh đến biến thái có thể nắm mình trong tay.

Cuối cùng Lăng Hạ bị Ngự Chi Tuyết đặt trên giường, hai chân Ngự Chi Tuyết đè ép chân của hấn, đôi tay đặt hai bên người hấn, dường như không thể lui được nữa. Đầu của hấn vì thiếu dưỡng mà mơ hồ, đôi tay có chút vô lực chống đỡ ngực Ngự Chi Tuyết, nhưng không thể ngăn cản động tác của đối phương.

Ngự Chi Tuyết vẫn hôn, mang theo lo âu cùng hoảng loạn, thở gấp nóng bỏng, lúc này mới từ từ bình tĩnh lại, khôi phục thận trọng dục vào.

Lăng Hạ chết lặng nhắm mắt lại, trong lòng yên lặng nhỏ máu —— hấn làm mất hết mặt mũi tổ tông mười tám đời nhà họ Lăng rồi, hấn thế mà bị một đứa bé lông chưa mọc đủ đè ở phía dưới hôn nửa ngày a! Uất ức như vậy vẫn là nam nhân sao?

Hấn rất muốn nói mình thấy ghê tởm, nhưng trên thực tế thậm chí hấn còn bị hôn tới mất hồn mềm nhũn.

Ý thức được sự thực này, Lăng Hạ có loại cảm giác đau đến không muốn sống, Sái! Hấn từng ảo tưởng có người đối xử với hấn nhiệt tình như vậy—— nhưng điều kiện tiên quyết là người kia là một cô gái a!

Rốt cuộc Ngự Chi Tuyết cũng ngừng lại, đầu tóc dài rơi xuống ngực hấn, miệng mang theo tố cáo nói: “Vì sao huynh lại tránh ta?”

“” Lăng Hạ liếm liếm đôi môi tê dại, yết hầu hoạt động lên xuống, trong bóng tối hơi thở của Ngự Chi Tuyết thỉnh thoảng phát tới làm hấn có chút run rẩy. Bây giờ giọng nói thiếu niên mang theo chút ngượng ngùng không hẳn nguyện quen thuộc, dường như khiến hấn cho rằng vừa rồi đều là ảo giác.

Lăng Hạ khó khăn nuốt nước miếng một cái: “Không có.” Lời này nói ra làm cho hay người đều giật mình, bởi vì trong tiếng nói mang theo mùi vị khàn khàn xa lạ, cũng hấp dẫn chưa từng có.

Ngự Chi Tuyết hiển nhiên cũng ngẩn người, sau đó mặt liền nóng lên, dựa sát vào tai Lăng Hạ nhỏ giọng nói: “Ta muốn mỗi ngày đều được hôn huynh như vậy, ôm huynh ngủ, huynh không cần sang bên kia, chúng ta ở cùng một chỗ thôi.”

Đừng có như không có việc gì yêu cầu ở chung như vậy chứ thiếu niên! Ta thật sự thích. . . .con gái!

Hô hấp ầm ập làm lỗ tai sinh ra cảm giác tê dại kỳ dị, Lăng Hạ không nhịn được run rẩy, theo lời của Ngự Chi Tuyết mặt càng ngày càng nóng, dường như có cảm giác hoa mắt chóng mặt.

Hắn khó chịu xoay đầu sang hướng khác, dần lòng nói: “A Tuyết, cái đó. Ta.”

Nhưng lời hắn nói không nói ra được, bởi vì tay Ngự Chi Tuyết vậy mà lại đưa vào trong quần áo của hắn!

Chưa bao giờ trải qua loại kinh nghiệm này, Lăng Hạ lập tức trợn tròn mắt. Chờ hắn luống cuống tay chân muốn ngăn cản, tay Ngự Chi Tuyết đã linh hoạt cởi thắt lưng của hắn ra, trượt vào quần, trực tiếp cầm nơi mới vừa rồi bởi vì bị kích thích khe ngẩng đầu kia của hắn!

Giọng nói Ngự Chi Tuyết rõ ràng mang theo mấy phần mất tự nhiên lắp bắp: “Huynh từng nói nam nhân qua một thời gian đều muốn như vậy một lần. Lần trước huynh. Cái đó, ta rất thoải mái. Ta cũng muốn giúp huynh.”

Bây giờ Lăng Hạ rất muốn tự ngược cảnh cây, cái gì gọi là tự chui đầu vào rọ? Tại sao hắn vắt hết óc hoàn thành khóa giáo dục giới tính lại thay đổi thành như vậy? Giữa huynh đệ không có nội dung không hài hòa này đâu đấy!

“Không nên như vậy.” Bị sờ không nhận được sợ run, kích thích xa lạ khiến Lăng Hạ dùng sức giãy giụa. Nhưng Ngự Chi Tuyết vẫn cố chấp động, Lăng Hạ hoảng sợ phát hiện bộ phận yếu ớt rất không dũng khí theo động tác của Ngự Chi Tuyết sinh ra phản ứng!

Tuổi huyết khí phương cương, trong thời gian quá dài không có thư giãn qua, lại nói, nơi đó của nam nhân bị kích thích mặc kệ là tình nguyện không tình nguyện thì phản ứng sinh lý vẫn phải có.

Ngay cả khi biết những điều này, Lăng Hạ vẫn không có đất dung thân, hắn liều mạng giằng co: “A Tuyết, đừng.”

Ngự Chi Tuyết phát hiện Lăng Hạ càng kháng cự như vậy, máu của mình lại càng sôi trào.

Người này trước sau như một luôn tỉnh táo, dưới tay mình lại hốt hoảng nhếch nhác như vậy, giọng nói khàn khàn dễ nghe, thỉnh thoảng toát ra mấy tiếng rên rỉ làm cho lòng hắn ngứa ngáy khó nhịn.

Ngự Chi Tuyết đột nhiên phát hiện mình rất mê luyện loại cảm giác này.

Hắn cúi đầu xuống dán lên đôi môi Lăng Hạ, tay phải chấp nhất động lên xuống, nuốt hết lời nói kháng cự của đối phương. Hắn đã sớm tu hành được việc thấy rõ mọi vật vào ban đêm rồi, cho nên nhìn thấy vẻ mặt mất hồn, gò má đỏ như muốn nhỏ máu của người này rất rõ, cặp mắt mang theo hơi nước cùng vẻ mặt liều mạng nhẫn nại làm hắn quá thích thú.

Tim giống như bị cái gì đó lấp đầy, bất mãn cùng thấp thỏm mấy ngày nay đều biến mất, ngọt ngào như muốn tan ra rồi.

Không biết đã qua bao lâu, lưng Lăng Hạ chợt run lên, đầu óc trống rỗng, ván giường phát ra tiếng kêu ken két không hòa hài cũng theo đó ngừng lại.

Bị Ngự Chi Tuyết gì kia là sự thật, làm hắn khiếp sợ không thôi, hắn miệng to thở hổn hển, lồng ngực không ngừng phập phồng, hoàn toàn không biết làm sao rồi.

—— quá không hòa hài, quá không hòa hài.

Lòng bàn tay Ngự Chi Tuyết như bị phồng, cũng cứng ngắc ở bên cái kia, Lăng Hạ thở dốc mấy tiếng làm cho tim hắn có cảm giác hít thở không thông, hắn muốn một hơi nuốt xuống người này!

Lăng Hạ theo phản xạ có điều kiện nức nở nói một câu: “Thật xin lỗi!”

Nói xong hắn muốn tự đâm hai mắt mình —— ông đây làm gì phải xin lỗi chứ? Ông đây là bị ép!

Theo luật pháp thiên triều chưa đầy 14 tuổi là người chưa thành niên, mặc kệ có nguyện ý hay không gì kia cũng đều là tội phạm. Tội nghiệt a! rốt cuộc Ngự Chi Tuyết tròn mười bốn tuổi chưa?

Hắn suy nghĩ miên man, chỉ nghe thấy Ngự Chi Tuyết cúi đầu, mang theo vài phần ngượng ngùng cùng vui sướng nói: “. Huynh cảm thấy như thế nào? Cái đó. Thoải mái không?”

Sá! Không nên hỏi trực tiếp như vậy a! Thật giống như lời trượng phu nói với thê tử sau ngày tân hôn a!

Nhiệt độ trên mặt Lăng Hạ đã có thể làm bánh nướng áp chảo rồi, một hồi lâu không biết trả lời sao.

Trên thực tế, hần cảm thấy khí tiết của mình đã thành cặn bã.

Không đợi đáp lại, Ngự Chi Tuyết rất nhanh kéo tay của hần, chậm rãi đặt trên người mình: “Như vậy, huynh cũng giúp ta lộng một phát đi.”

“” Chúng ta thật không phải loại quan hệ này.

Nơi tinh thần của thiếu niên trong chính tay mình, loại nhiệt độ đó có thể làm phỏng da.

Lăng Hạ rơi lệ đầy mặt, bây giờ từ chối thì có phải mình quá vô tình tàn khốc hay không? Giống như mình chỉ biết hưởng thụ không biết hồi báo khốn kiếp như vậy.

Bỗng thấy hoa mắt, hần đã bị Ngự Chi Tuyết đặt trên thân, vị trí hai người cũng thay đổi.

Ngự Chi Tuyết nhắm mắt lại, trên mặt nóng rát nói: “Lăng Hạ, ta thích huynh.”

49. Q.2 - Chương 49: Chương 20

Trong màn đêm đen kịt giọng nói thiếu niên vì xấu hổ mà êm ái giống như lông vũ, cũng vô cùng nghiêm túc, giống như lời thề.

Toàn thân Lăng Hạ chấn động, đứa nhỏ này. Là nghiêm túc.

Tay đã theo động tác của Ngự Chi Tuyết mà hoạt động.

Thiếu niên không hề nén được thở gấp vang lên trong đêm tối, mập mờ mà tràn đầy hấp dẫn, Lăng Hạ khó chịu nhắm mắt lại.

Một lần cuối cùng, về sau không thể như vậy.

Ban đêm Ngự Chi Tuyết ôm hông của Lăng Hạ, dính vào ngực hần ngủ thiếp đi, Lăng Hạ vẫn ngây ngô nhìn mấy điểm sáng bên ngoài cửa sổ, trong lòng phiền muộn vô cùng.

Mặc dù hần chưa từng hút thuốc, bây giờ thực sự hi vọng trước mắt có một điều thuốc.

Lăng Hạ cúi đầu, mơ hồ có thể nhìn thấy hình dáng Ngự Chi Tuyết trước mặt, hô hấp đối phương đều đều, hiển nhiên ngủ hết sức ngọt ngào. Hần chưa từng được ai thích như vậy, nếu Ngự Chi Tuyết là một cô gái, mặc kệ có phải là Vị Thành Niên hay không, đoán chừng hần cũng thử, sau đó sẽ đợi cô ấy lớn lên.

Nhưng mà, hần tưởng tượng cảnh hai người đàn ông sinh hoạt chung một chỗ, phương thức yêu nhau, da đầu liên tê dại. Hần nhớ thời đại học có nam sinh ngủ chung phòng đùa giỡn hướng hôn lên mặt hần một cái, lúc ấy ghê tởm thiếu chút nữa nôn mửa. Nam nhân, hần thật không tiếp thụ nổi.

Đứa nhỏ này thật sự rất ưu tú, có thể tưởng tượng, chưa tới ba bốn năm nữa ánh mắt các cô gái đều sẽ bị hần hấp dẫn. Cho nên, cũng không hần là vậy.

Nếu nói đau dài không bằng đau ngắn, có một số việc để càng trễ, ngược lại càng tàn nhẫn.

Lăng Hạ âm thầm hạ quyết tâm.

Sáng ngày hôm sau Ngự Chi Tuyết tỉnh lại liền phát hiện hai người ôm nhau ngủ, rất nhanh nhớ lại buổi tối hai người ằm ỉ một phen, nhất thời hai tai đều đỏ. Hần cố làm ra vẻ tự nhiên ngẩng đầu lên, liền thấy hai con mắt gấu mèo 0.0.

Lăng Hạ có chút né tránh xoay mặt qua một bên, giọng khàn khàn nói: “A Tuyết, đệ đã tỉnh?”

Hần trắng đêm không ngủ, bây giờ ánh nắng sáng sớm phóng đi vào, rất dễ thấy rõ cảnh tượng hỗn loạn trong phòng — bởi vì buổi tối ằm hôn quá kịch liệt, gian phòng vốn sạch sẽ đã bừa bãi một mảnh.

Ngự Chi Tuyết rõ ràng cũng nhớ lại, rất nhanh xoay đầu sang nơi khác: “Ừ. Huynh thấy thế nào, sao không có tinh thần như vậy?” Ban ngày Ngự Chi Tuyết hiển nhiên không có biểu hiện to gan như buổi tối, ngược lại cùng là thiếu niên lần đầu biết yêu, ngây ngô làm cho người ta không đành lòng tổn thương.

Lăng Hạ ngồi dậy đơn giản chỉnh sửa cổ áo một chút, nhìn thấy xương quai xanh của mình có vết đỏ hằn dờng mấy giây, sau đó rất nhanh đứng lên buộc vạt áo lại.

Hắn máy móc sửa sang lại gian phòng, chậm chậm thử mở miệng: “A Tuyết, cái đó, có mấy lời ta phải nói một chút.”

“A Tuyết, đừng nói là chưa dậy chứ? Ta nghĩ ra một chiêu mới, cùng ta đến trường luyện võ tỷ thí một chút!” Bên ngoài vang lên tiếng hô trung khí mười phần của Tống Tiểu Hổ.

Lăng Hạ rất muốn bóp chết nhân vật chính, lời kịch hắn suy nghĩ cả đêm, lấy dũng khí nói ra dễ lắm sao?

Ngự Chi Tuyết đi ra ngoài rất nhanh, tới cửa mới quay đầu lại nhìn Lăng Hạ, ánh mắt lại dời sang nơi khác rất nhanh.

Ánh nắng sáng sớm đánh chiếu vào một bên mặt tinh xảo của thiếu niên, có thể khiến người ta liên tưởng đến rất nhiều thứ tốt đẹp, thí dụ như lá xanh ngậm sương, đóa hoa sen sau cơn mưa nở rộ, bầu trời xanh thẳm không một gợn mây.

“Buổi trưa chờ ta trở lại, chúng ta cùng nhau ăn cơm.” Ngự Chi Tuyết nói câu này, khóe miệng thoáng nhướng lên, chân động một cái liền biến mất.

Lăng Hạ chậm rãi đặt cây nến lên bàn, rất muốn ôm cây cột đập mạnh đầu mấy cái, tại sao lại biến thành như bây giờ?

Sửa sang xong gian phòng lại ăn đơn giản ít thứ, Lăng Hạ đem bản vẽ mới thiết kế một nửa ra, nhưng tâm phiền ý loạn thế nào cũng vẽ không được. Hắn đi ra hồ bên ngoài, lẳng lặng nhìn nước hồ mà ngẩn người.

Lần này hắn giầy vò trở lại, là muốn thay đổi số mạng cuối cùng của Ngự Chi Tuyết, cũng không phải vì dụ dỗ người chưa thành niên đi vào con đường làm gay.

Lăng Hạ khổ sở thở dài, nói thật, nhớ tới vẻ cường thế đến khí thế khiếp người của Ngự Chi Tuyết trong bóng tối, thậm chí hắn có loại kích động muốn chạy. Hắn giống như con ếch dưới miệng rắn, không có bất kỳ phản kháng nào. Như vậy phát triển tiếp được sao? Nhờ Ngự Chi Tuyết không hiểu biết nhiều, nếu đã biết thì sớm muộn gì Cúc Hoa của mình khó giữ được!

Nghĩ như vậy, Lăng Hạ một hồi than thở một hồi lắc đầu, ngơ ngác ở bên hồ ngồi cho tới trưa, cho đến khi Ngự Chi Tuyết trở lại cũng không phát giác.

“Huynh làm sao vậy?” Ngự Chi Tuyết cau mày, hắn đã nhìn Lăng Hạ được một lúc rồi.

Lăng Hạ giật mình một cái, phản xạ có điều kiện lấy ra một khăn lụa màu trắng thay Ngự Chi Tuyết lau mồ hôi trên trán, khi hắn thấy lỗ tai Ngự Chi Tuyết ửng đỏ thì mới ý thức được động tác của mình không ổn, cũng chỉ có thể nhắm mắt lau sạch sẽ thôi.

“Tiểu Hổ đâu?” Lăng Hạ nhìn phía sau một chút.

Ngự Chi Tuyết cẩn thận quan sát mặt Lăng Hạ, nói: “Hắn vẫn còn trường luyện võ, vừa rồi tại sao huynh than thở?”

Cuộc tỷ thí này đương nhiên vẫn là Ngự Chi Tuyết thắng, Tống Tiểu Hổ không phục, tại trường luyện võ từng lần một cải tiến chiêu thức mới, Ngự Chi Tuyết cũng không quản hắn.

Hắn cũng không biết thì sao, chỉ mới tách ra hai canh giờ đã cảm thấy khó có thể chịu được, không nhịn được về sớm hơn, ngấm ngấm cẩn thận người này.

Lăng Hạ bị ánh mắt nóng rực của Ngự Chi Tuyết nhìn, động tác có chút cứng ngắc, hắn thật không hiểu, rốt cuộc mình có chỗ nào hấp dẫn đối phương? Nam nhân cùng nam nhân không phải thường thức lẫn nhau là tốt rồi? Sao có thể bắt đầu nảy sinh cảm giác tương tự tình yêu?

Thật may là Ngự Chi Tuyết không tới đây ôm một cái, Lăng Hạ thở phào nhẹ nhõm.

Lăng Hạ không biến sắc kéo ra cự ly với Ngự Chi Tuyết, nhìn mặt hồ âm thầm hít sâu một cái, lấy dũng khí nói: “A Tuyết, có một việc ta phải nói cho đệ biết, đệ. đồng ý trước với ta đừng nóng giận.”

Ngự Chi Tuyết nhảy bén, giác quan thứ sáu đã nhận ra hần bài xích, trong lòng có chút dự cảm xấu: “Huynh muốn nói gì?”

“A Tuyết. Cái đó, tối hôm qua như vậy.” Lăng Hạ cũng không dám nhìn sắc mặt của Ngự Chi Tuyết, cúi đầu hít một hơi nói: “ta thật sự không thích. Như vậy thật không tốt. Hôn, còn có cái gì kia. Hai người đàn ông ở chung một chỗ như vậy là không đúng.”

Khí áp chung quanh càng ngày càng thấp, hần nói chuyện cũng không nhận được lấp ba lấp bắp, nhưng vẫn lấy dũng khí nói: “Ta rất thích A Tuyết. Nhưng mà. Không phải loại cảm tình kia. Nam nhân cùng nam nhân ở cùng nhau sẽ bị người chê cười, A Tuyết, đệ sẽ phát hiện cô nương cũng rất tốt.”

Ngự Chi Tuyết nắm thật chặt quả đấm, hàm răng trắng muốt dường như cắn chảy máu đôi môi, giọng nói hần khàn khàn cắt đứt lời Lăng Hạ: “Huynh có ý gì? Có phải huynh thích Mộ Dung Tuyết đó hay không?”

Giọng nói thiếu niên mặc dù hết sức giữ vững bình tĩnh, lại mang theo tức giận cùng đau lòng khó có thể che giấu, Lăng Hạ chợt dạ dường như muốn cúi đầu thấp xuống ngực.

Làm cho đứa nhỏ này bị thương sao?

Lăng Hạ buộc mình tiếp tục nói, một khi nói rõ, cũng càng ngày càng lưu loát: “Không phải, ta đối với nàng như đối với muội muội. Nhưng cũng vậy, ta đối với A Tuyết và tiểu Hổ là giống nhau, đều xem các đệ là đệ đệ của ta.”

Thật ra thì vẫn không giống nhau, trong lòng hần chắc chắn thiên vị Ngự Chi Tuyết một chút, lòng hần thương thiếu niên quật cường này, nhưng lúc này, hần cũng chỉ có thể nói như vậy.

Lòng ngực Ngự Chi Tuyết phập phồng kịch liệt, hoàn toàn không dám tin. Rõ ràng lúc tối. Người này còn ôm mình, hai người thân mật hôn như vậy, làm chuyện mặt hồng tim đập hết sức thoải mái.

Hần cắn răng cắt đứt lời Lăng Hạ: “Ta không tin! Huynh đã đồng ý sẽ luôn ở bên cạnh ta đấy!”

Lăng Hạ nhắm mắt ngẩng đầu lên, nhất thời nhìn thấy cặp mắt đẹp kia đang hung hăng trừng mình, cặp mắt kia lúc này tức giận mà bị thương, giống như sói con bị thương. Hần phản xạ có điều kiện nói: “Thật xin lỗi!”

Thật xin lỗi. Sao?

Tối ngày hôm qua người này cũng nói thật xin lỗi, lại mang ình cảm giác vui sướng gần như điên cuồng, nhưng bây giờ. Tim giống như bị đâm thủng một lỗ to, trống rỗng, đồng thời cũng đau khó có thể hô hấp.

Người này, nói mình và Tống Tiểu Hổ, thậm chí Mộ Dung Tuyết đều giống nhau, không có sự khác biệt gì.

Người này, cũng sẽ như người khác, tương lai cưới nữ nhân, cùng nữ nhân sống hết một đời sao?

Tuyết đối. Không cho phép!

Ngự Chi Tuyết hô hấp càng ngày càng gấp rút, chân hần chợt phát lực, đã ôm Lăng Hạ rơi vào trong hồ.

Nước hồ bình tĩnh chợt bị đánh vỡ, Lăng Hạ vội vàng không kịp chuẩn bị, cả kinh nói: “A Tuyết?”

Hai người rất nhanh bị nước hồ nuốt hết.

Bỗng nhiên nước áp lỗ tai Lăng Hạ có chút lùng bùng, chờ hần mở mắt thích ứng hoàn cảnh đáy hồ, lúc này mới phát hiện Ngự Chi Tuyết đang gắp gao giữ chặt hai cánh tay của mình, cách mình gần trong gang tấc!

Hai người chìm xuống hồ, gần nhau hết sức, cặp mắt xinh đẹp kia làm cho người ta hít thở không thông đang không chớp mắt nhìn mình chăm chăm. thậm chí Lăng Hạ sinh ra cảm giác đối phương muốn hôn mình.

Hắn khó chịu nghiêng đầu sang chỗ khác, nhưng Ngự Chi Tuyết vẫn cố định thân thể của hắn, không cho có bất kỳ động tác gì.

Lăng Hạ rất nhanh khó thở, hắn giùng giàng muốn nổi lên mặt nước, lại lần lượt bị Ngự Chi Tuyết ngoan cố đè xuống.

Lăng Hạ ngạc nhiên lần nữa quay đầu, lúc này mới phát hiện ánh mắt làm cho người ta sợ hãi của Ngự Chi Tuyết.

Đứa nhỏ này muốn chìm mình chết đuối? lòng Lăng Hạ xót xa, cả người cũng sợ run.

Nhưng hắn rất nhanh loại bỏ, bởi vì ánh mắt Ngự Chi Tuyết mặc dù khiếp người, cũng tràn đầy bi thương.

— hắn đang đợi mình, đợi mình hôn lên!

Lăng Hạ đột nhiên hiểu ý Ngự Chi Tuyết, trong lòng hắn mẩn to một tiếng: Sá! Đứa nhỏ này có bao nhiêu phúc hắc a!

Hắn biết, bây giờ nếu đã nói rõ, vô luận như thế nào cũng không thể thỏa hiệp.

Cứ đau một lần, về sau sẽ tốt.

Đại não dần dần phản ứng chậm chạp, hai lỗ tai bắt đầu lù lù, tứ chi như nhũn ra, thậm chí cảnh vật trước mắt cũng bắt đầu đung đưa.

Ngự Chi Tuyết lẳng lặng chờ đợi, chờ người kia không nhịn được, hít thở không thông nhích lại gần mình, như vậy hắn có thể thuận thế hôn lên, xem vừa rồi đối phương chỉ đang nói đùa.

Thời gian từng chút từng chút trôi qua, hắn tỉnh táo cảm nhận được Lăng Hạ khó chịu đến cỡ nào, thậm chí thân thể đã bắt đầu co quắp, nhưng đối phương vẫn thủy chung không tiến tới gần.

Hắn thần thờ nhìn ánh mắt của Lăng Hạ đã tan rã, trong lòng lộn xộn, cũng nghĩ tới tình cảnh trước đó hai người cùng nhau rơi xuống biển.

Khi đó, đối phương ngay cả khi mất đi ý thức, ở trong lòng hắn cũng ngoan ngoãn như vậy, ngay cả khi phiêu bạt giữa biển rộng mênh mông, nhưng hắn vẫn cảm thấy vui mừng như có toàn bộ thế giới.

Bây giờ mặc kệ người này nói thế nào, trong mắt đối phương vĩnh viễn chỉ có mình? Sẽ không bao giờ nhìn thấy người khác nữa?

Nhưng mà, vừa nghĩ tới sau này không thấy được người này nữa, toàn thân hắn không thể ức chế bắt đầu phát run.

Loại cảm giác đó, không bao giờ muốn trải qua nữa. Khó chịu rõ ràng là đối phương, lồng ngực của mình lại đau đến hít thở không thông.

Ngự Chi Tuyết chợt nâng Lăng Hạ nhảy ra khỏi mặt nước, thô lỗ đặt hắn lên bờ.

Đầu tóc Lăng Hạ rối bời dính vào mặt, cuồn cuộn một hồi khạc ra mấy ngụm nước, tứ chi bủn rủn vô lực — mới vừa rồi nhờ hắn nín một hơi, nếu không thật sự Game Over rồi !

Thật may là, hắn thành công rồi.

Ngự Chi Tuyết lạnh lùng nhìn đáng vẻ nhếch nhác của hắn, khóe miệng nở một nụ cười khê: “Như huynh mong muốn.”

Hắn cố làm ra vẻ bình tĩnh đi ra ngoài, thật ra thì đau lòng khó nhịn.

Mỗi một bước đi, rời khỏi người này xa một chút đều cảm thấy đau đớn làm người ta khó có thể chịu được.

Lăng Hạ xem như đã có chút thể lực, sắc mặt xanh ngắt của cũng chậm chậm khôi phục chút ít máu.

Hắn ngơ ngác nhìn bóng lưng Ngự Chi Tuyết, hắn biết đứa bé quật cường này bây giờ khó chịu đến cỡ nào — tựa như mình năm đó.

Hồi lâu, hắn im lặng thở dài một cái: “Thật xin lỗi.”

50. Q.2 - Chương 50: Chương 21

Kể tiếp gần một tuần lễ, hai người đều không gặp mặt nhau.

Vì dù sao bây giờ đang lúng túng, Lăng Hạ cũng sợ Ngự Chi Tuyết thấy cảnh thương tình, rất tự giác đi tới chỗ Tổng Tiểu Hồ cọ ở.

Thất tình chuyện như vậy luôn phải trải qua vài ngày, để hần từ từ suy nghĩ thoáng hơn mới phải.

Tổng Tiểu Hồ không hoài nghi chút nào, vui mừng hấp ta hấp tấp, hần thích náo nhiệt. Sau này Lăng Hạ lơ đãng hỏi tình hình Ngự Chi Tuyết, Tổng Tiểu Hồ nghi ngờ nói: “A Tuyết a, mấy ngày nay liệu mạng hơn so trước kia —— Lăng đại ca, sao huynh không tới gặp cậu ta?”

Lăng Hạ tùy tiện tìm lý do lấp liếm cho qua, chỉ nói bây giờ muốn chuyên tâm chế tạo kiếm năng lượng. Chỉ là, nghe Tổng Tiểu Hồ nói vậy hần càng buồn bực.

Mặc dù rất lo lắng Ngự Chi Tuyết, rất muốn đi nhìn một chút, nhưng Lăng Hạ biết mình không thể mềm lòng, hần dồn hết toàn bộ lực chú ý tập trung chế tạo kiếm năng lượng. Đợi đến khi hần trắng đêm không ngủ chế tạo xong kiếm, đã là một tháng sau rồi, người cũng gầy đi một vòng lớn, mắt hiện đầy tia máu, tiêu tụy giống như bệnh nặng sắp chết vậy.

Làm ra kiếm hoàn mỹ vượt quá tưởng tượng, kiểu dáng không cần phải nói, cấp bốn, hơn nữa sau này còn có thể từ từ thăng cấp. Biết Ngự Chi Tuyết thích tinh mỹ, Lăng Hạ đặc biệt khảm mấy viên ngọc năng lượng hệ gió màu xanh quanh thân kiếm, Tổng Tiểu Hồ lại đơn giản hơn một chút.

Tổng Tiểu Hồ nhận được kiếm sướng đến phát rồ, lập tức đem máu huyết hòa tan để kiếm nhận chủ, chạy vào trong sân đi luyện tập kiếm pháp. Hần đặt cho kiếm một cái tên, gọi là Cửu Thiên Hàng Ma Kiếm.

Khóe miệng Lăng Hạ giật giật, cảm thấy cần phải vỗ tay tán thưởng, thưởng thức của nhân vật chính đã tăng lên không ít, tốt hơn cái tên “Nhị Đản” đặt ỉnh năm đó nhiều.

Hần mệt mỗi bực một ngày một đêm, lại ăn mặc tỉ mỉ một phen, cũng cạo hết râu ria, cảm thấy quãng thâm trên mắt xem ra không còn nghiêm trọng nữa, lúc này mới cầm Kiếm ra cửa đi tìm Ngự Chi Tuyết. Tính ra hai người đã không gặp hơn một tháng, Ngự Chi Tuyết sẽ không có chuyện gì chứ?

Chỉ là, càng gần chỗ ở Ngự Chi Tuyết, hần lại càng căng thẳng, lòng bàn tay cũng mơ hồ xuất mồ hôi.

Khi hần đứng dưới tàng cây bên hồ chần chừ không dứt, đột nhiên sau lưng nghe thấy một giọng nói quen thuộc: “Huynh tới đây làm gì?”

Lưng Lăng Hạ cứng đờ, từ từ xoay người, quả nhiên trông thấy Ngự Chi Tuyết đứng ở sau mình, cách đó không xa.

Hần cẩn thận dò xét vẻ mặt Ngự Chi Tuyết, đối phương hết sức bình tĩnh, xem ra tinh thần cũng không tệ lắm.

Lăng Hạ thoáng yên tâm, tháo kiếm năng lượng trên lưng xuống cười nói: “A Tuyết, đây là ta đúc kiếm cho đệ, tiểu Hồ đã cầm đi.”

Ngự Chi Tuyết nhàn nhạt nhìn lướt qua, hoàn toàn không có ý nhận lấy.

Một hồi trầm mặc khó chịu, Lăng Hạ lúng túng rút tay về, tiện tay đặt trên tảng đá bên cạnh.

Hần âm thầm bấm cánh tay của mình, liệu mạng nghĩ đề tài. Chuyện tương đối nhạy cảm đương nhiên không có khả năng nhắc đến rồi, hần đột nhiên nghĩ đến một chuyện, vội vàng nói: “A Tuyết, đệ cũng biết Thánh Nữ Phong, còn có người ma tu đạo đều đang tìm đệ, ý của ta là đệ cũng sắp 15 rồi, cũng đến lúc có thể đi ra ngoài du lịch, có thể thỉnh sư phụ đệ đi ra ngoài tránh, phòng ngừa vạn nhất thì tốt hơn.”

Ngự Chi Tuyết rất nhanh cắt đứt lời của hần, cười lạnh nói: “Thật sao? Không cần huynh lo lắng, ta sẽ ở chỗ này chờ.”

Lăng Hạ biết khi hấn cố chấp thì rất đáng sợ, liền lấp bắp cười nói: “Như vậy, kiếm ta để nơi này, ta đi trước.” Hấn âm thầm thở dài, xem ra Ngự Chi Tuyết vẫn chưa nghĩ thông suốt. Về phần ra ngoài du lịch, vẫn nên thỉnh Tống Tiểu Hồ giúp một tay khuyên nhủ mới phải.

Nhìn bóng lưng Lăng Hạ có vẻ hơi vội vàng nhếch nhác, Ngự Chi Tuyết hung hăng cắn môi dưới.

Người này cứ như vậy vội vã rời khỏi mình, không muốn nhìn thấy mình sao?

Hơn một tháng y phục người này rõ ràng rộng hơn nhiều, mặt còn vẻ mỗi một chưa dứt, làm cho lòng hấn đau theo. Hấn một mực cố gắng khắc chế mình, cho tới khi lòng bàn tay khê run. Lòng tự ái không cho phép hấn đi tới, nhưng hấn biết, mình khát vọng được ôm đối phương đến cỡ nào, hôn bờ môi của hấn, lỗ tai, cái trán.

Thời gian tách ra không giảm bớt đau đớn, ngược lại sắp thói rửa tới nơi, nhìn thấy người này càng đau gấp bội.

Ngự Chi Tuyết nắm thật chặt quả đấm, nhìn không chớp mắt, nhưng Lăng Hạ từ đầu đến cuối không quay đầu lại.

Người này đối tốt với mình như vậy, tại sao lại tàn nhẫn như thế?

Hấn chuyển mắt qua chỗ kiếm năng lượng Lăng Hạ lưu lại, chỉ là tùy ý liếc mắt một cái là hấn biết người này dụng tâm đến cỡ nào. Buổi sáng tại trường luyện võ thấy kiếm năng lượng trên lưng Tống Tiểu Hồ, quả nhiên, trong lòng người này, mình và Tống Tiểu Hồ không có gì khác biệt?

Hấn hung hăng nhìn chằm chằm thanh kiếm kia, chợt phát ra mấy mũi băng nhọn, đánh thẳng thanh kiếm kia bay vào trong hồ nước.

Bị tiếng nước phía sau kinh động, Lăng Hạ sững sốt nhanh chóng quay đầu lại, chỉ thấy trên mặt nước có chút ngân quang, kiếm đã năng lượng chìm vào giữa hồ. Hấn kêu lên một tiếng syút nữa tức chết, làm ra thanh kiếm này dễ dàng sao? Đừng nói tốn hao bao nhiêu công phu, bên trong còn có mấy khối đá năng lượng người đeo mặt nạ để lại cho hấn, trên thị trường có tiền mà không mua được, hết sức hiếm thấy. . . .

Hấn trừng mắt liếc Ngự Chi Tuyết, đối phương không hề áy náy, chỉ xa xa không chớp mắt nhìn mình.

Bị ánh mắt kia nhìn đến không chỗ nào che giấu, Lăng Hạ đầy bụng tức giận liền biến mất tích. Hấn đưa mắt sang bên cạnh, nhanh chóng nói: “Đệ không thích thì nói, sau này ta sẽ làm cho đệ cái khác.” Hấn không thể xác định Ngự Chi Tuyết có nghe thấy không, nói xong cũng vội vàng rời sân.

Cứ tiếp tục ở chỗ này, hấn sẽ nhịn không được đi qua vuốt ve tóc đứa nhỏ này, để ánh mắt của hấn không toát ra vẻ mặt làm cho lòng người đổ vỡ như vậy nữa.

Nhìn bóng dáng quen thuộc biến mất ở trong núi rừng, Ngự Chi Tuyết còn đứng sừng sững ở đó, không nhúc nhích.

Hồi lâu, hấn như thức tỉnh chuyển mắt qua mặt hồ, rất nhanh sau đó, hấn nhảy xuống, lặn xuống nơi sâu nhất tìm kiếm, rốt cuộc cũng tìm được thanh kiếm phát ra ánh lam quang lấp lánh trong nước.

Dùng khăn lụa cẩn thận lau sạch sẽ thân kiếm, Ngự Chi Tuyết không chút do dự đem máu mình khảm vào trong đó.

Ngay cả khi Lăng Hạ nói như vậy thì sao?

Hấn nói hai người đàn ông ở chung một chỗ người khác sẽ chê cười, mình liền giết chết những người chê cười kia; hấn nói hấn không thích những phương thức kia, mình liền nhịn không làm nữa.

Vô luận như thế nào, hấn phải ở bên cạnh mình, vĩnh viễn! Bởi vì, hấn đồng ý rồi!

Người này, chỉ có thể là của mình!

Lăng Hạ trầm tư nghĩ nên làm như thế nào. Chuyện đã cách một tháng, tương đối may mắn là Thánh Nữ Phong cùng ma tu đạo khá xa Phái Thiếu Dương, trung gian cách rất nhiều môn phái lớn nhỏ, hơn nữa bọn họ cũng không dám lộ liễu tìm kiếm, cho nên cho bọn hấn có một thời gian giảm xóc.

Ma tu đạo trăm phương ngàn kế muốn đem Ngự Chi Tuyết lên con đường hủy diệt thế giới, Thánh Nữ Phong muốn giết cho sáng khoái, vô luận bên nào cũng đều rất khó giải quyết.

Hắn còn chưa có nghĩ ra đối sách, Tống Tiểu Hổ liền mang về một tin, Phong Thúc Minh nói bọn họ đã có thể vào sâu trong Vạn Thú lâm rèn luyện ba tháng, tìm ma thú thuộc về mình.

Lăng Hạ có chút mừng rỡ, Vạn Thú lâm trùng điệp mấy ngàn dặm, chung quanh còn có cao nhân tiền bối Phái Thiếu Dương cầm chế trận pháp, dù những nhân vật khó giải quyết kia tới, Ngự Chi Tuyết ở bên trong cũng tạm thời an toàn.

Trong truyện Tống Tiểu Hổ có khế ước thú là A Ly, A Ly ở với hắn cũng lên cấp rất nhanh, đều trở thành Siêu Thú cấp mười trở lên. Ngự Chi Tuyết thân là boss nhân vật phản diện, thừa kế siêu thú Song Đầu Xà hệ phong cấp mười của phụ thân hắn.

Một người tu hành trong cuộc đời có thể nuôi rất nhiều ma thú, nhưng khế ước thú chỉ có thể có một, trừ phi giải trừ khế ước hoặc là ma thú chết mới có thể lựa chọn khế ước thú mới.

A Ly và Tống Tiểu Hổ thuộc tính giống nhau, tính khí hồ bỗ, không thể nghi ngờ là phối ngẫu hoàn hảo. Cho nên Lăng Hạ suy tư một chút, trịnh trọng báo cho Tống Tiểu Hổ: “Tiểu Hổ, A Ly vẫn chưa về, nhưng ta cảm thấy nó rất thích hợp làm khế ước thú của đệ, cho nên tiểu Hổ ở bên trong rèn luyện đừng hạ khế ước được không?”

Tống Tiểu Hổ sững sờ: “A Ly không phải ma thú của Lăng đại ca sao?”

Lăng Tiêu cười nói: “Dĩ nhiên không phải, huyết chi ta và A Ly thuộc tính tương khắc, dù thế nào phải không thích hợp. Tiểu Hổ rèn luyện trong vòng ba tháng, ta nhất định sẽ tìm được A Ly và mang nó về.”

Mặt khác chính là Mộ Dung Tuyết, gần đây Lăng Hạ thỉnh giáo nàng không ít chuyện về đan dược và thảo dược, nàng quả nhiên giống như Lăng Hạ dự liệu, chậm chạp dứt bỏ không được Thánh Nữ Phong. Lăng Hạ quyết định hộ tống nàng về, sau đó trở trên đường vừa đúng có thể tìm kiếm A Ly.

Vết thương khó khép miệng thế nào cũng sẽ bị thời gian từ từ chữa khỏi, ba tháng này, hi vọng Ngự Chi Tuyết có thể hảo hảo rèn luyện khôi phục như cũ.

Lăng Hạ đặc biệt dặn dò Tống Tiểu Hổ, để hắn không đem tin tức này nói cho Ngự Chi Tuyết, chỉ sợ hắn lo lắng, Tống Tiểu Hổ cũng đồng ý.

Đêm trước khi bọn Tống Tiểu Hổ lên đường, Lăng Hạ cáo từ Tống Tiểu Hổ, trở về phòng sớm một chút. Thật ra thì hắn rất muốn đi thăm Ngự Chi Tuyết một chút, nhưng vẫn khắc chế không có đi.

Ngày hôm sau sau khi nhìn Tống Tiểu Hổ xuất phát, Lăng Hạ và Mộ Dung Tuyết cũng bước lên hành trình. Vì kiêng dè, Mộ Dung Tuyết vẫn dịch dung thành thiếu niên, hai người gọi nhau là huynh đệ.

Lúc đầu hết sức thuận lợi, ở tối ngày thứ tư, hắn và Mộ Dung Tuyết tới một nhà khách sạn nhỏ nghỉ ngơi. Mộ Dung Tuyết ra hình ra dạng gọi chút thức ăn, Lăng Hạ nhìn dáng vẻ phớt tỉnh của nàng, không nhịn được buồn cười. Vài ngày nay quen thuộc hiểu biết, trong lòng hắn Mộ Dung Tuyết đã biến thành tiểu muội nhà bên, thân thiết như vậy.

Lúc hai người ăn, một nữ nhân mang mũ che màu trắng từ từ đi vào, sắc mặt Mộ Dung Tuyết liền biến đổi, dường như kêu lên sợ hãi, nhanh chóng che miệng. May nhờ nữ nhân kia không chú ý bên này, mắt nhìn thẳng trực tiếp đi vào bên trong.

Trong lòng Lăng Hạ trầm xuống, sử dụng ánh mắt ý bảo có phải người Thánh Nữ Phong hay không, Mộ Dung Tuyết khẳng định gật đầu một cái, lấy tay thấm nước trà viết mấy chữ trên bàn —— là Đại hộ pháp Bạch San.

Thấy khách tới, tiểu nhị chạy nhanh qua ân cần hỏi nàng muốn ăn cái gì, Bạch San đầu tiên trải một cái khăn lên ghế rồi mới ngồi xuống, lại bày ra mấy cái đĩa sứ trắng tinh sảo lên bàn. Giọng nói nàng lạnh lùng, như người máy không có chút tình cảm nào: “Ta không cần mấy nam nhân không sạch sẽ này hầu hạ, để nữ quyền tới đây, dùng bộ đồ ăn này dùng cơm.”

Nghe lời này, tay run Lăng Hạ một cái, chiếc đĩa cũng suýt nữa rớt trên bàn. Hẳn thiếu chút nữa bật cười, đây chính là một trong bốn vị hộ pháp Thánh Nữ Phong trong truyền thuyết à? Cái kiểu cẩn thận người lạ chớ đụng vào này, có thể nghe được tin tức của Ngự Chi Tuyết mới gọi là kỳ lạ đấy.

Tiểu nhị hiển nhiên cũng sưng sốt, nhưng y phản ứng nhanh chóng, mặt mũi tràn đầy tươi cười nói: “Khách quan, tiểu điểm đều là nam nhân, không có nữ quyến a.”

Bạch San lạnh lùng trừng mắt nhìn hắn nói: “Vậy thì dễ.” Nàng nói rồi móc chút trái cây từ trong túi trữ vật ra, tự động từ từ ăn.

“ Khách quan, tiểu Điểm không được tự mang thức ăn ăn, kính xin khách quan tha thứ.” Mặt tiểu nhị cũng biến thành khổ qua rồi.

Bạch San ghét bỏ vất mấy đồng tiền năng lượng cấp hai lên bàn nói: “Những thứ này đủ chứ? Chuẩn bị một căn phòng hạng nhất yên tĩnh. Ừ, người có gặp một tạp chủng họ Ngự không? Đại khái khoảng mười mấy tuổi.”

Tiểu nhị mờ mịt lắc đầu một cái: “Tiểu nhân không biết.” Hắn thấy Bạch San không nhìn được khoát khoát tay, như được đại xá, lượm tiền tệ liên tục không ngừng thối lui.

Lăng Hạ nghe sự xưng hô này trông mắt nhất thời run lên, Thánh Nữ Phong, những nữ nhân biến thái này bình thường bắt bạt Ngự Chi Tuyết nwh vậy sao? Mộ Dung Tuyết ngồi đối diện hắn, vẻ mặt hết sức lo lắng, Lăng Hạ miễn cưỡng cười với nàng.

Nhìn Bạch San lên lầu, Lăng Hạ quyết định vẫn lưu lại, dù sao sắc trời đã tối, thể chất Mộ Dung Tuyết yếu nhược chất Thiên Thiên, cũng không phải là này hai đồ dần như vậy biến thái thể chất.

Hai người nói lời từ biệt, Lăng Hạ trở về phòng của mình, dưới đèn lại đọc sách một hồi, vẫn không nhìn được lo lắng trùng trùng. Nói thật, mặc dù Bạch San này thông minh đến độ không chịu nổi, nhưng nơi này cách thành Sùng Minh chỉ có mấy ngày lộ trình, khó bảo toàn nàng không tìm được đâu.

Ngự Chi Tuyết bây giờ đang làm gì?

51. Q.2 - Chương 51: Chương 22

Lăng Hạ càng nghĩ càng thấp thỏm khó an, ngoài cửa đột nhiên vang lên một tràng tiếng gõ cửa, hắn giật mình một cái nói: “Người nào?”

Bên ngoài vang lên tiếng Mộ Dung Tuyết: “Lăng đại ca, là ta.”

Lăng Hạ có chút kinh ngạc mở cửa ra, vẻ mặt Mộ Dung Tuyết không yên nói: “Lăng đại ca, vừa rồi ta phát hiện Bạch hộ pháp đốt hương truyền tin, nàng triệu tập ba hộ pháp khác tới nơi này. . . . Có phải nàng đã hỏi thăm ra vị trí A Tuyết hay không?”

Trong lòng Lăng Hạ liền trầm xuống. Bây giờ Ngự Chi Tuyết đã bộc lộ tài năng, bởi vì làm việc khiêm tốn nên dĩ nhiên không được coi là nổi danh ở mảnh này Dị Giới Đại Lục này. Nhưng là thiếu niên thiên tài có tiền đồ nhất của Phái Thiếu Dương, ở thành Sùng Minh vẫn có chút danh tiếng, cho nên nếu Bạch San vô tình gặp người thành Sùng Minh, muốn nghe được tin tức cũng không khó khăn.

Hắn cau mày nhìn chằm chằm Mộ Dung Tuyết nói: “Mộ Dung cô nương, nếu như thế, chúng ta phải lưu lại.”

Mộ Dung Tuyết khẳng định gật đầu một cái: “Ừ, Lăng đại ca, ta nhất định sẽ ngăn cản các nàng.”

Bạch San quả nhiên ở lại khách sạn, hình như chờ đợi ba người khác.

Lăng Hạ chỉ sợ nàng sinh nghi, mỗi ngày đều rất ít đi xuống, cũng ở trong phòng luyện chế pháp khí cần thiết và đào tạo huyết Tri Chu. Theo Mộ Dung Tuyết miêu tả, bốn vị hộ pháp này đều am hiểu một lĩnh vực riêng, nhưng bốn người họ có thể tạo thành bốn sao pháp trận, dường như là khó gặp địch thủ.

Khắc Lan Mẫn Bạch tặng trứng Tri Chu do Tri Chu cấp tám hiếm thấy sanh hạ, mặc dù không có lợi hại như cơ thể mẹ, nhưng độc tính cũng lớn không phải thường, người bình thường chạm vào nó hoặc là bị cắn

trúng một hóp, không tới một nén nhang tất sẽ vong, dù là người tu hành, cũng toàn thân tề đại tu vì giảm nhiều.

Vốn con nhện này còn chừng mười ngày mới có thể ấp trứng, Lăng Hạ không kịp nghĩ nhiều như vậy, mỗi ngày đều dùng máu của mình tưới, làm huyết Tri Chu sớm nở ra nhận chủ — lúc cần thiết, vì Ngự Chi Tuyết hẳn không tiếc dả thương người.

Ở khách sạn này ngày thứ tư, rốt cuộc huyết Tri Chu cũng nở, to chừng một nắp bình lớn, toàn thân máu đỏ hết sức dữ tợn, nhưng thi hành tương đối trung thành chỉ thị của Lăng Hạ. Lăng Hạ rất vui vẻ, mỗi ngày đều ra ngoài mua thịt ma thú cấp thấp uy nó, sức ăn của huyết Tri Chu một ngày so một ngày càng lớn, cái đầu cũng dài rất nhanh. Hắn sợ sẽ hù Mộ Dung Tuyết nên luyện chế một túi ma thú, thường ngày bỏ huyết Tri Chu ở trong túi mang theo bên mình.

Ngày thứ bảy, quả nhiên lác đác có nữ nhân đội áo choàng tới, ăn mặc độc nhất vô nhị như Bạch San. Dù sao cũng là người quen, Lăng Hạ phân phó Mộ Dung Tuyết tận lực ít đi ra ngoài. Bởi vì dù mặt mũi thay đổi, nhưng hành động cử chỉ là rất khó đổi, khó bảo toàn sẽ không bị người quen nhận ra.

Đợi đến khi bốn vị hộ pháp tề tựu, bốn người lập tức rời khách sạn lên đường, phương hướng quả nhiên là thành Sùng Minh. Lăng Hạ cũng vội vàng tính tiền lên đường, trong khoảng thời gian này hắn đã chuẩn bị xe vật dụng đầy đủ, cùng Mộ Dung Tuyết ăn mặc thành thương nhân xa xa đi theo phía sau bốn người kia.

Bốn người kia ăn mặc hết sức đặc biệt, một đường hỏi thăm muốn đuổi kịp cũng không khó khăn. Tốc độ bọn họ hết sức nhanh, Lăng Hạ thì không sao, chỉ là, Mộ Dung Tuyết rõ ràng tiêu tụy rất nhiều, nhưng chưa bao giờ kêu khổ.

Trong một ngày đêm, hai người không thể không ở tìm sơn động trong núi tạm thời ở lại. Lăng Hạ chặt đứt không ít nhánh cây thật dày xấp một tầng, để Mộ Dung Tuyết ngủ phía trên, hắn vì kiêng dè nên ngủ ở cửa động gác đêm.

Rất nhanh đến nửa đêm, Lăng Hạ nhìn trăng sáng trên không trung mà ngơ ngẩn cả người, trong lòng loạn hết lên.

Hai nhóm người này bây giờ hẳn đều không thể ứng phó tới, chỉ hy vọng Mộ Dung Tuyết có thể ngăn cản bốn vị hộ pháp, Ngự Chi Tuyết giữ tâm tính kiên định, không bị người ma tu đạo đầu độc. Nếu không, về sau thật sự biến thành nhân vật chính vạn dặm tìm bạn tận tình khuyên bảo khuyên cáo nhân vật phản diện lãng tử hồi đầu, cho đến cuối cùng yêu nhau giết nhau máu chó loạn lên.

Lăng Hạ đang ngẩn người, đột nhiên nhìn thấy bóng dáng chắc chắn không thể nào xuất hiện trên tàng cây chợt lóe, hắn kinh ngạc cực kỳ, không khỏi hô nhỏ một tiếng: “A Tuyết?”

Giọng của hắn vốn hết sức thấp, dường như là nhỏ đến không thể nhận ra, nhưng người nọ rất dứt khoát dừng bước chân xoay người lại, khuôn mặt tinh xảo không thay đổi hướng về phía ánh trăng, chính là Ngự Chi Tuyết! Trên lưng hắn là một thanh trường kiếm, hiển nhiên chính là thanh kiếm Lăng Hạ đưa kia.

Lăng Hạ có chút vui mừng, đứa nhỏ này cuối cùng vẫn không nở vứt thanh kiếm này sao? Nhưng hắn lập tức nghĩ lại, bốn người thánh Nữ Phong kia đang ở gần đây!

Hắn hốt hoảng đứng lên hạ thấp giọng nói: “A Tuyết, không phải đệ đang ở Vạn Thú lâm sao? Thánh Nữ Phong.”

Ngự Chi Tuyết đã từ trên cây Thuần Thân vọt tới, Lăng Hạ còn chưa kịp nói xong, lưng đã đụng mạnh vào đá, đau hít vào một hơi. Ngự Chi Tuyết nắm thật chặt hai tay hắn đặt trên vách, toàn thân đều đang run rẩy, nhỏ giọng mà tràn đầy lệ khí: “Huynh lại gạt ta! Huynh muốn cùng nữ nhân này né tránh ta sao? . . .”

Trong mắt hắn xoẹt qua một tia tím sẫm, toàn thân đều tràn ngập sát khí, ánh mắt rất nhanh rơi vào người Mộ Dung Tuyết đang ngủ say bên trong.

Lăng Hạ cảm giác cánh tay mình như bị một lực lớn bẻ gãy, đau chau mày lại.

— đây là hiểu lầm cầu huyết ngược thân ngược tâm sao? Tại sao mỗi lần đứa nhỏ này đều vọng động như vậy, không để ỉnh nói hết lời?

Hắn nghiêm túc nhìn ánh mắt của Ngự Chi Tuyết nói: “Không phải, A Tuyết đệ hiểu lầm, ta ra ngoài đưa nàng trở về thánh Nữ Phong, tiếp theo là tìm A Ly —— ta vĩnh viễn sẽ không lừa đệ.”

Ngực Ngự Chi Tuyết không ngừng phập phồng, hơi sức trên tay dần dần nhỏ lại, đầu vô lực rũ xuống.

Tổng Tiểu Hồ lỗ miệng nói ra, hắn lập tức hiểu, người này không chờ mình thì chớ, lại cùng nữ nhân khác đi —— có lẽ vĩnh viễn sẽ không trở về!

Ý thức được sự thực này, hắn không để ý sự mệnh liền rời Vạn Thú lâm, một đường không ngừng tìm kiếm.

Thật may là. Tìm được.

Hắn ngẩng đầu lên hung hăng nhìn Lăng Hạ, giọng khàn khàn: “Huynh có thể không thích ta, nhưng về sau không cần.” ba chữ “Rời khỏi ta” phía sau, hắn gắt gao cắn môi dưới, vô luận như thế nào cũng nói không được.

Tim Lăng Hạ cứng lại, đôi tay không tự chủ ôm hắn vào ngực: “Thật xin lỗi, sau này sẽ không vậy nữa.”

Ngực Ngự Chi Tuyết rung lên, trở tay ôm chặt lấy Lăng Hạ, liều mạng kiềm ý muốn hôn người này.

Lúc này, cách đó không xa một đám chim bay kêu loạn bay lên không, mấy cây đại thụ che trời âm âm ngã xuống, Lăng Hạ liền cảnh giác, vội vàng kéo Ngự Chi Tuyết giấu ở nơi kín đáo.

Mấy hộ pháp Thánh Nữ Phong hiển nhiên không muốn kinh động người khác, đều lựa chọn vòng qua đại thành thị đi trấn nhỏ vắng vẻ, chung quanh nơi này cũng rất hoang vu, linh khí thiếu thốn, không có ma thú quá lợi hại, vậy động tĩnh vừa rồi rốt cuộc là tại sao? Hơn nữa thanh âm kia càng ngày càng đến gần!

Mộ Dung Tuyết cũng bị kinh động, rất nhanh thức tỉnh ngồi dậy, cả kinh nói: “Lăng đại ca, tiếng gì vậy?”

Lăng Hạ làm động tác bảo nàng im lặng, bảo Mộ Dung Tuyết nằm ở chỗ tối đừng động. Mộ Dung Tuyết thấy Ngự Chi Tuyết bên cạnh, kinh ngạc không thôi.

Tiếng đánh nhau càng ngày càng gần, chờ Lăng Hạ thấy rõ ràng tình cảnh mấy người đang đấu với nhau liền không khỏi im lặng nghi ngờ, bởi vì tất cả vậy mà đều là người quen!

Bốn mang nữ nhân áo choàng dĩ nhiên là tổ hợp Diệt Tuyết sư thái Thánh Nữ Phong, một phương khác đứng đầu là thiếu nữ một thân áo xanh tay cầm kim tác Linh Đang, vài lần có duyên gặp mặt với mình Bích Vân! Mấy người khác ánh mắt đều dẫn thân thể cứng ngắc đứng xung quanh thay nàng ngăn cản công kích, rõ ràng đã bị Bích Vân điều khiển.

Lăng Hạ kề sát bên tai Ngự Chi Tuyết nhỏ giọng nói: “Bốn người này là Thánh Nữ Phong, nhất thiết không nên thể lộ hành tung.”

Ngự Chi Tuyết rét run, nhất thời nhận ra được, hắn đương nhiên biết mấy nữ nhân đáng ghét này là ai!

Lăng Hạ nghe hắn hô hấp gấp dần, trong lòng lo lắng, liền đưa tay cầm tay của hắn, vỗ nhẹ nhẹ. Hắn có chút kỳ lạ, sao Bích Vân lại đánh nhau với một đám nữ nhân? Hai nhóm người mặc dù mục đích tương tự, nhưng bây giờ lại đấu với nhau, cũng kỳ.

Bích Vân phụng mệnh tìm kiếm Ngự Chi Tuyết, trong lòng vẫn có vài phần rất bất bình, dù sao lần trước đó Ngự Chi Tuyết đánh nàng mấy ngày ai cũng không nhận ra, bị người ma tu đạo đem ra nói chuyện say sưa một lần, nàng giận không sao kể xiết.

Lần này Chử Ấn triệu tập bọn họ cũng không nói nguyên nhân, chỉ nói không được tổn thương Ngự Chi Tuyết, lại để nàng vẽ bức họa. Nàng đầy bụng bức tức không chỗ phát, dọc đường đi khiêu khích tìm việc, làm âm ỉ vô số, lúc này mới phát tiết được oán khí trong lòng.

Buổi tối khi nàng ngủ ngoài đồng thì vừa vặn gặp mấy người Thánh Nữ Phong, nàng thấy mấy nữ nhân này cổ cổ quái quái, chộc ghẹo khổng chế một người đàn ông xé áo choàng một người trong đó. Hai bên vừa giao thủ, nàng không ngờ đối phương lợi hại như thế, một người trong đó lại có thể nhìn ra thân phận ma tu đạo của nàng! Ngay cả lúc nàng ra ngoài mang theo vài pháp khí lợi hại của sư phụ nàng, lại có Nhục Thuần bảo vệ bốn phía, nhưng chỉ có thể miễn cưỡng chạy trốn tới nơi này, tóc mây tán loạn vô cùng chặt vật.

Người Thánh Nữ Phong cầm thù người ma tu đạo đến tận xương tủy, lập tức liên tiếp ra sát chiêu, tổ hợp bốn người càng thêm lợi hại. Bích Vân không có sức đánh trả, trên người bị kiếm cắt mấy đường, dường như là áo rách quần manh.

Trước đó nàng đã đem tin hương phát ra, trong miệng cố ý nịnh nọt trì hoãn thời gian: “Mấy vị nữ tiên bối cần gì tức giận như thế? Rõ ràng cũng xinh đẹp. A!” Đang nói chuyện nàng lại bị một hộ pháp từ sơ hở đâm trúng một kiếm.

Bạch San nổi giận nói: “Ma tu đạo Yêu Ma Quỷ Quái, giỏi nhất lời ngon tiếng ngọt, người người phải trừ diệt!” Mũi kiếm nàng thoáng một cái, chém bay một con rối, đồng thời kiếm khí cũng chặt đứt một nhúm tóc của Bích Vân. Bả vai người nọ bị chặt xuống một nửa liền tỉnh táo lại, đau đớn té ngã xuống mặt đất hét thảm lẫn lộn.

Bích Vân giận dữ, trước đó nàng bị thua thiệt dưới tay Ngự Chi Tuyết, có sao bây giờ lại vì người này lại bị bức bách đến vậy? Chỉ là, Nhiếp Hồn Thuật nàng am hiểu hoàn toàn không có đất dụng võ với mấy nữ nhân này, lập tức cắn răng khổ sở nỗ lực chống đỡ — ma tu đạo Bạch Uyên hộ pháp, Khôi Lỗi Sư Minh Trạch đang ở gần đây!

Mộ Dung Tuyết không đành lòng, Lăng Hạ vội vàng khoát khoát tay với nàng, ý bảo nàng bình tĩnh chờ nóng. Nàng cũng biết mình không thể dễ bại lộ, lập tức nhịn không ra, chỉ là đôi mắt đều đỏ.

Bạch San đang muốn tiến lên cho yêu nữ ma tu đạo này một kích cuối cùng, đột nhiên một vật thể cứng rắn như vàng từ dưới đất nhô ra ngăn trước mặt Bích Vân, năng lượng kiếm rơi phía trên, phát ra một thanh âm vang lên chói tai. Nàng rét run ra lệnh ba người khác: “Lui về phía sau!”

Bích Vân mừng rỡ, hét lớn: “Minh Trạch hộ pháp!”

Vật thể kia cả người xám ngắt, mắt trắng bạch, móng tay bén nhọn dài năm, sáu tấc, là một con khôi lỗi cương thi!

Nó há mồm phát ra tiếng cười cạc cạc chói tai, hàm răng ngà ngà dưới ánh trăng hết sức khiếp người, lúc người Thánh Nữ Phong đang kinh nghi bất định, vô số châm nhỏ năng lượng bắn ra khỏi miệng nó, châm nhỏ này dưới ánh trăng lóe lam quang nhẹ nhàng, hiển nhiên là kịch độc!

Tứ nữ lập tức huy động kiếm đánh rút châm nhỏ, Bạch San cả giận nói: “Lén lén lút lút, chỉ biết ám toán người, quả nhiên là thủ đoạn hèn hạ ma tu đạo thường dùng!”

Nàng âm thầm đề cao cảnh giác, nuốt một viên Giải Độc Hoàn vào trong miệng.

52. Q.2 - Chương 52: Chương 23

Một nam nhân áo trắng chậm rãi từ góc tối đi ra, Bích Vân vừa nhìn mắt liền thay đổi lấp lánh, che vết thương trên bả vai kêu to: “Bạch uyên hộ pháp!”

Minh Trạch không thèm nhìn nàng một cái, chỉ khinh miệt nói: “Đồ vô dụng.”

“ ” Bích Vân âm thầm bĩu môi, nhanh chóng ra xa xa bằng bó vết thương.

Khôi Lỗi chi thuật của Minh Trạch là thiên hạ vô song, hấn cẩn mật, dù sao cũng là địa bàn chánh đạo, ba con rối mang theo đều là mạnh nhất. Trong đó một con hệ lôi mới vừa luyện chế lên cấp, càng thêm khó lường.

Bạch San quát lên: “Bọn chuột nhất phương nào?”

Minh Trạch không thèm để ý, chỉ là rung tuyến năng lượng trên tay điều khiển con rối cấp sáu kia công kích bốn người.

Bạch San nghiêm nghị không hãi sợ, Trị Liệu Thuật của Thánh Nữ Phong là thiên hạ vô song, đương nhiên cũng bao gồm thuật giải độc. Nàng biết kẻ địch cường đại, lập tức quát lên: “Cẩn thận!”

Mấy người họ xuống núi không lâu nên không biết lai lịch Minh Trạch, chỉ âm thầm kinh hãi, sao xuống đây lại đụng phải một người lợi hại khó dây dưa như vậy?

Con rối này bóng dáng như sắt, móng tay càng bén, liên tiếp đẩy chúng nữ vậy công kiếm năng lượng. Bốn người ngay ngắn trật tự vây công hồi lâu, thậm chí một mảnh móng tay cũng không bị vạch mất! Chung quanh cát bay đá chạy, không tới một khắc đồng hồ rừng xanh bốn phía sum xuê đã không còn sót lại chút gì.

Sơ ý một chút, một trong bốn hộ pháp bị móng tay con rối thi quẹt trúng cánh tay, ngay cả khi nàng mới ăn Giải Độc Hoàn vẫn choáng váng một hồi.

Ba người bí mật ở trong sơn động cũng có thể cảm thấy tinh phong đập vào mặt, đều âm thầm kinh hãi. Mộ Dung Tuyết che miệng thật chặt, nàng biết mình hiện thân cũng không thể làm được gì, vẫn lo lắng không dứt.

Bạch San quát lên: “Kết trận!” Bốn người phối hợp đã lâu, lập tức chột thu hồi năng lượng kiếm, chân nhảy ra phạm vi công kích của con rối thi.

Tay Minh Trạch rung lên, cũng không nghèo đánh mãnh truy, hấn híp mắt, âm thầm suy nghĩ kiếm pháp bốn người rốt cuộc là xuất phát từ nơi nào, vì sao trúng độc khôi lỗi nửa ngày còn không thấy phát tác?

Tứ nữ ôm kiếm năng lượng ngồi thẳng trên đất, không nhúc nhích, bốn phía mơ hồ tạo thành một cỗ khí tức kỳ quái lưu động.

Trong lòng Minh Trạch thấy kỳ lạ, thử điều khiển con rối đánh tới một người, nữ nhân kia như cũ bất động, chỉ là trong nháy mắt biến mất không tung tích, con rối liên tục nhanh như chớp công kích, nhưng đều rơi vào khoảng không.

Bạch San há mồm, chậm rãi lăm nhăm ra một đoạn từ, ba người khác theo nàng đọc không ngừng, ngưng kết năng lượng nguyên tố, cái lồng khí này bỗng nhiên xa xa mở rộng ra ngoài, bao phủ trăm mét xa.

Bốn người họ kết trận pháp tên là “Bốn sao trận pháp”, sự vật trong phạm vi trăm mét chung quanh đều bị bốn người nắm trong tay, tùy tâm điều khiển, hết sức lợi hại.

Theo trận pháp giăng ra, tứ nữ đều khẽ giật mình, vì sao sơn động bên kia còn có hơi thở ba người? Chẳng lẽ là kẻ địch có mai phục khác hay sao?

Minh Trạch bén nhảy nhận ra nguy hiểm, lập tức đề cao lực tinh thần lên ngũ thành, điều khiển con rối không ngừng công kích tứ nữ, nhưng bốn người này phụ trợ lẫn nhau, lực lượng phóng lớn ra gấp mấy lần, ở nơi này giăng vòng tròn bất kỳ một động tĩnh nào bốn người đều có thể phát hiện, giống như biết trước, cho nên động tác khôi lỗi mặc dù rất mạnh thay đổi nhiều, đều nhiều lần thất bại.

Năm đó bốn sao trận pháp thậm chí khốn trụ được Ngự Thiên nửa canh giờ, ngay cả khi bây giờ thực lực Tứ Đại Hộ Pháp kém xa năm đó, vẫn thừa kế hơn phân nửa tinh hoa pháp trận này. Minh Trạch thử để con rối nhảy vào không trung, còn chưa bay lên vài mét đã cảm thấy phía trên hình như có một lá chắn rất áp bức, rất nhanh bị đánh lui xuống.

Bạch San mở mắt quát to: “PHÁ...!”

Bốn người đều là chấp tay trước ngực, theo Bạch San ra lệnh, đều truyền lực Tinh Thần tới người nàng, Bạch San chột huy chưởng đánh ra, cầu năng lượng dày đặc liền chính xác công kích Minh Trạch.

Chân Minh Trạch chột động tránh né, cầu năng lượng kia lại giống như mọc mắt có thể quay lại, hấn mở lá chắn kín toàn thân, đôi môi khẽ nhúc nhích: “Có ý tứ.”

Tay hấn vung lên, con rối kia đã ngăn ở phía sau, theo mấy tiếng nổ, thân thể con rối bèn bĩ vậy mà lại bị cầu năng lượng chia năm xẻ bảy tán lạc. Thân hình Minh Trạch không nhúc nhích, chỉ là khoe miệng chậm rãi chảy ra một vết máu.

Bích Vân cả kinh nói: “Hộ pháp đại nhân!”

Minh Trạch không chút để ý lấy tay lau lau nói: “Là bốn sao trận pháp của Thánh Nữ Phong thôi.”

Bạch San không ngờ hấn có thể kêu tên trận pháp, hơi kinh hãi, nàng lập tức trấn định tâm tư nói: “Nếu biết lợi hại, còn không ngoan ngoãn khoanh tay chịu trói?”

Minh Trạch lạnh lùng nói: “Hôm nay ta thật muốn xem, trận pháp này lợi hại bao nhiêu.” Tay hắn run lên, đem con rối cấp tám trên quý kia ra.

Con rối cấp tám mặt mũi như người, dáng ngoài là một thiếu niên tuấn tú, da trắng khác thường, tinh xảo giống như da con nít, mặt mày sinh động như người sống. Chỉ là, động tác của nó hơi có vẻ cứng nhắc, hơn nữa cả người tản ra hơi thở âm lãnh khó có thể miêu tả, Lăng Hạ và Mộ Dung Tuyết đều cảm thấy không được rùng mình.

Bây giờ chiến ý Minh Trạch đã hoàn toàn bị kích phát, lập tức nhận ra hơi thở bốn phía, hắn và bốn người Thánh Nữ Phong đều hiểu lầm, còn tưởng rằng người của đối phương, xuống tay rung dây nhỏ, miệng con rối cấp tám trong phát ra một tia chớp bổ sơn động.

Ngự Chi Tuyết huy kiếm đỡ, thân thể tê rần, bị đạo Lôi Điện kia đánh lui về phía sau hai bước, lôi điện đánh huyết động nổ sập nửa bên. Lăng Hạ không kịp suy nghĩ nhiều, bảo hộ Ngự Chi Tuyết ở phía dưới, đá vụn phía trên tuôn rơi xuống, ngay cả khi hắn vận lực tinh thần về phần lưng, vẫn bị đập cần răng phát ra mấy tiếng kêu đau.

Mộ Dung Tuyết “A” một tiếng, hai chân đã bị đập trúng, nhất thời ngất đi.

Buổi tối Mộ Dung Tuyết không dùng đan dược, thanh âm dung mạo khôi phục như cũ, bốn người Thánh Nữ Phong lập tức nhận ra được, cùng nhau kêu lên: “Thánh nữ!”

Thân thể Ngự Chi Tuyết phục hồi như cũ rất nhanh, không kịp nghĩ kỹ ôm Lăng Hạ nhảy ra ngoài, trên người hai người đều là bụi bặm, hết sức nhếch nhác.

Bích Vân nhìn thấy Ngự Chi Tuyết cũng kinh hãi, kinh ngạc nói: “Hộ pháp, đây chính là Ngự Chi Tuyết!”

Đầu Lăng Hạ “Ồng” một tiếng vang lên, đứng vững vàng trên mặt đất, nhất thời không biết làm như thế nào cho phải.

Đối mặt hai nhóm người, dễ loạn bậy lên a.

Hắn biết Mộ Dung Tuyết bị ngất ở bên trong, lo lắng không dứt, bốn người Thánh Nữ Phong đã nhào qua cứu Mộ Dung Tuyết ra, lúc này mới thở phào nhẹ nhõm.

Con người Minh Trạch chợt co lại, gắt gao nhìn chăm chăm Ngự Chi Tuyết, hoàn toàn xem nhẹ Lăng Hạ.

Lăng Hạ dùng sức nắm chặt lòng bàn tay Ngự Chi Tuyết, nhịp tim đột nhiên gia tốc. Ngự Chi Tuyết nhận thấy hắn căng thẳng, nhanh chóng nhìn lướt qua Minh Trạch, nắm chặt kiếm năng lượng trong tay.

—— thật ra thì, hắn cảm thấy ma tu đạo cũng không có gì không được, nhưng Lăng Hạ không thích, vậy không đi.

“Rất tốt.” Minh Trạch chợt ngửa đầu cười lớn. Bích Vân bị hắn làm sợ hết hồn, ai từng thấy này vị hộ pháp mặt than này cười? —— nghe nói người thấy đều chết hết rồi.

Bốn người Thánh Nữ Phong phản ứng cũng rất nhanh, đặt Mộ Dung Tuyết đã hôn mê giữa bốn người bày ra phòng hộ, rất nhanh mở trận pháp lần nữa. Bạch San cẩn thận dò xét hai tiểu tử cùng đi chung với Thánh nữ, cầm kiếm khoảng mười bốn tuổi, ngay cả khi đầu đầy bụi đất, vẫn có thể nhận ra dung mạo ba phần tương tự tiên Thánh nữ, cộng thêm nốt ruồi đỏ như máu dưới mắt.

Nàng giận dữ: “Là tiểu súc sinh họ Ngự! Vừa rồi ngươi làm gì Thánh nữ?”

Minh Trạch nghe lời của nàng tròn mắt liền rung lên, chợt vén vạt áo một chân quỳ xuống hàng đại lễ với Ngự Chi Tuyết: “Tôn chủ, mặc dù tiên ma tôn từng ra lệnh cho chúng ta không ra tay với Thánh Nữ Phong, nhưng họ ở trước mặt mọi người nhục mạ Tôn chủ, tội đáng chết! Kính xin Tôn chủ tránh ra, thuộc hạ chắc chắn giải quyết nhanh chóng!”

. Hắc tuyến rơi đầy a.

Các hạ vừa rồi không phải mới ra tay với “Tôn chủ” sao? Huống chi người nào đồng ý làm nhân vật phản diện thủ lĩnh của các ngươi hả? Mặt than trung khuyến không có điểm nào đáng được chứ?

Lăng Hạ tâm thần thấp thỏm nhìn Ngự Chi Tuyết, chờ phản ứng của hắn.

Ngự Chi Tuyết như không có nghe thấy, chỉ cẩn thận dò xét trán Lăng Hạ, dùng đầu ngón tay nhẹ nhàng đụng một vết thương: “Đau không?”

Lăng Hạ rất , đứa nhỏ này không biết bây giờ đang trong tình huống nguy hiểm cỡ nào chứ?

Minh Trạch lạnh lùng nhìn Lăng Hạ một cái, Lăng Hạ chỉ cảm thấy cả người phát rét, hô hấp cũng có chút khó khăn. Hắn theo bản năng nhích tới gần Ngự Chi Tuyết chút ——vừa rồi hắn cảm thấy sát ý mãnh liệt!

Sá, trong truyện ông đây cũng như người chỉ là cp phụ, đừng chuyển ánh mắt tới đây a!

Bạch San cười lạnh, âm trầm nói: “Có Thánh nữ ở đây, các người âm nghiệt ma tu này đạo dư, đừng mong một ai thoát được ra ngoài!”

Thân hình bốn người biến đổi, thân thể Mộ Dung Tuyết ở trung gian đột nhiên phát ra một tầng nhàn nhạt ánh sáng nhật.

Lăng Hạ không khỏi ngạc nhiên, Mộ Dung Tuyết tay trái gà không chặt, ở đây thì có ích lợi gì? Nhưng hắn rất nhanh phát hiện khác thường, khí tức chung quanh hình như. Trở nên mạnh mẽ? Đột nhiên khí ép tăng lên làm hắn khó hô hấp, thân thể khổ sở cuộn thành một đoàn trên mặt đất, Bích Vân bị thương phản ứng càng thêm mãnh liệt, khổ sở ôm đầu kêu rên. Ngự Chi Tuyết cắn răng nỗ lực chống đỡ, chân hơi rung nhẹ.

Tròng mắt Minh Trạch đột nhiên biến thành màu đỏ, tay rung lên cấp tốc rót năng lượng vào, khoe miệng con rối cấp tám lộ ra một nụ cười quỷ dị, hướng bốn người phát ra mấy đạo Lôi Điện năng lượng dày đặc.

Bạch San hét lớn một tiếng, đánh hay tay ra, phát ra vô số năng lượng ánh sáng vô hình, bên trong lá chắn năng lượng chấn động mãnh liệt một hồi, mặt đất sụp đổ phát ra tiếng phá hủy chói tai, người người đứng không vững.

Đợi đến khi Lăng Hạ mở mắt lần nữa thì con người co rụt lại, chỉ cảm thấy hô hấp đều muốn ngưng ——trái tim Ngự Chi Tuyết bị đâm xuyên!

Ánh mắt Ngự Chi Tuyết có chút tan rã rồi, nhưng ngay cả như vậy, trên mặt của hắn không có bất kỳ khổ sở, vẫn nắm thật chặt kiếm năng lượng của mình ngăn trước mặt hắn, thay hắn chống đỡ lực lượng kinh người kia!

Trong lòng Lăng Hạ đau nhức, một tay liều mạng chặn vết thương của Ngự Chi Tuyết, một cái tay khác hoảng loạn móc túi đựng tìm kiếm thuốc chữa thương. Nhưng tay không ngừng run rẩy, trong lòng hắn gấp gáp một hồi, tiện tay đem ném bình qua một bên, trên thân kiếm dùng sức quẹt một cái, không chút do dự nhét vào miệng Ngự Chi Tuyết.

Mới vừa rồi hai cỗ lực lượng ngang nhau, khuôn mặt con rối cấp tám tinh xảo cũng bị phá hủy hơn phân nửa, Minh Trạch như biến thành huyết nhân, mấy người Bạch San cũng lớn miệng học máu, cúi đầu thở hổn hển, hiển nhiên đều bị thương không nhẹ. Mộ Dung Tuyết tóc dài tán lác trên mặt đất, ánh sáng nhàn nhạt trên người đã biến mất, cũng không biết sống hay chết.

Lăng Hạ không còn để ý tới điều gì khác nữa rồi, hắn ôm Ngự Chi Tuyết vào trong ngực, như sợ kinh động hắn nhẹ giọng nói: “A Tuyết? Đừng ngủ.”

Ánh mắt của Ngự Chi Tuyết đã mất đi tiêu cự, nửa ngày hình như mới nhận ra người đang nói, đôi môi khô độ không biết muốn nói gì.

Lăng Hạ liều mạng ức chế cay đắng nơi cổ họng, giọng khàn khàn: “Ta đều hiểu, về sau từ từ nói, thật xin lỗi!”

Hắn tự chủ trương, ngược lại hại đứa nhỏ này.

Ngự Chi Tuyết đã không thể nuốt xuống, máu theo cảm của hắn chảy ra khắp nơi, Lăng Hạ đẩy cảm hắn ra, cứng rắn đem máu chuốc đi vào, đợi đến khi vết thương đọng lại hắn liền lại cắt một đường mới.

Trái tim bị đâm xuyên, máu được người có thể cứu được sao?

Đôi môi Lăng Hạ ngày càng trắng, một hồi choáng váng. Giờ khắc này hẳn thật sự van xin Ngự Chi Tuyết có thể khôi phục, dù bị người ma tu đạo mang đi cũng tốt!

Hồi lâu, Bạch San chậm rãi đứng lên, thở hổn hển cười lạnh nói: “Đúng là tà bất thắng chánh, bọn người dư nghiệt ma tu đạo, nhìn Thánh Nữ Phong ta hôm nay thay trời hành đạo!”

Lòng Lăng Hạ trầm xuống, Minh Trạch hiển nhiên còn chưa khôi phục!

Hắn âm thầm cầm huyết Tri Chu trong tay, nắm kiếm của Ngự Chi Tuyết lung la lung lay đứng lên khẽ cười nói: “Cái gì mà dư nghiệt? Tại sao ân oán đời trước lại liên lụy đến tận bây giờ? Lại nói, A Tuyết đệ ấy còn có một nửa huyết thống của Thánh Nữ Phong, người nói thế nào? A Tuyết đã làm chuyện gì sai?”

Bạch San giận dữ, một kiếm hươ ra đâm trúng vai Lăng Hạ. Lăng Hạ cắn răng dùng sức cầm mũi kiếm, tay bị thân kiếm cắt tới máu thịt be bét. Huyết Tri Chu nhân cơ hội theo thân kiếm nhanh chóng đi qua, cắn một cái lên cổ tay Bạch San.

Kịch độc đồng thời mang đến đau nhức, Bạch San kêu thảm một tiếng, nhất thời ngã lún xuống đất, bốn sao trận pháp đã không giữ nổi lập PHÁ...!

Ba hộ pháp khác chấn động, cùng kinh hô: “Đại Hộ Pháp!”

Lực áp bức chợt được cởi ra, Minh Trạch đã có thể chuyển động, hai tay hắn rung lên, điều khiển con rối không trọn vẹn ngăn cản thế công ba nữ nhân.

Lăng Hạ không đứng vững được nữa, chán nản ngồi dưới đất, chỉ cảm thấy trước mắt trận trận tối đen.

“A Tuyết.” Hắn sờ chạm vào đầu Ngự Chi Tuyết, cẩn thận ôm vào trong ngực, nhịn không được nữa hôn mê bất tỉnh.

Bạch San cắn răng rên khổ sở nói: “Trước mang Thánh nữ bỏ chạy, không thể ham chiến! Trái tim tiểu nghiệt chủng bị đâm trúng không sống nổi!”

Tam nữ không chần chờ, một người cản ở phía sau, một người ôm lấy Mộ Dung Tuyết, một người khác dìu Bạch San, rất nhanh biến mất trong rừng.

Minh Trạch khạc ra vài búng máu nỗ lực đứng lên, trực tiếp đi về phía Ngự Chi Tuyết hôn mê.

Hắn một cước đá Lăng Hạ, cẩn thận thăm dò tâm mạch Ngự Chi Tuyết một chút, khước miệng lộ ra một nụ cười quỷ dị: “Quả nhiên như Tả Hộ Pháp từng nói, Tôn chủ đã kích phát vô ngân lực, làm sao có thể dễ dàng chết như vậy?”

Hắn chán ghét nhìn Lăng Hạ một chút, người này chính là được người Tả Hộ Pháp nói, có lực ảnh hưởng rất lớn tới Tôn chủ?

Lưu lại, là một chương ngại!

Minh Trạch khiến con rối thu hồi huyết Tri Chu, không chút để ý nhắm ngay trái tim Lăng Hạ đánh một chương.

Tôn chủ dựng nghiệp, có hắn là đủ rồi!

Hết Quyển hai.

Quyển ba: “Chết còn xuyên trở về, thật là câu chuyện máu chó một vạn năm!” :-D :-D :-D

53. Q.3 - Chương 53: Chương 1

Quyển thứ ba: Chết còn xuyên trở về, thật là câu chuyện máu chó một vạn năm!

53, Q3 – Chương 1

Lăng Hạ ôm ngực chợt mở mắt ra, hồi hộp há to miệng thở hổn hển, mới vừa rồi đau đớn nơi ngực đột nhiên xuất hiện như nghiền nát hẳn đã biến mất không còn.

Hắn nhìn chăm chăm trần nhà màu vàng nhạt quen thuộc, chẳng lẽ mình lại xuyên trở về? Bởi vì mất máu quá nhiều nên chết sao? Như vậy, Ngự Chi Tuyệt đâu? !

Ngay cả dép hẳn cũng không kịp mang, từ trên giường nhảy xuống chân không xông về phía máy vi tính, mười mấy giây đợi máy khởi động hẳn xoay quanh, đập mạnh bàn máy tính mấy cái —— Sà, sao tới lúc máu chốt lại xuyên trở về? Ngự Chi Tuyệt mà chết chần chẫn hẳn sẽ chui qua màn hình bỏ đến nhà tác giả giả ma hù chết y a!

Nhanh chóng mở web, Lăng Hạ mở trang lưu trữ, nhưng lại hiện lên —— websites không có!

Lăng Hạ mắng một tiếng, chẳng lẽ chuyển trang rồi? Hắn tìm cái tiêu đề khác, nhưng không có cái nào phải.

Khi hắn tìm đến khu tác giả, lúc này mới phát hiện tác giả đã ngừng bút, chuyên mục chỉ để lại tám chữ to

Mệt, đã hết hứng, bãi bai giang hồ!

Phía dưới là một hàng tiểu thuyết quen thuộc, nhưng lại không có câu chuyện lừa bịp quen thuộc kia a a a a!

Lăng Hạ phun ra một búng máu, đây là chơi người ta sao?

Hắn khổ não vuốt vuốt tóc, chuyện này rốt cuộc là sao? Chẳng lẽ tác giả bị thủ tiêu rồi?

Hắn đột nhiên nghĩ đến diễn đàn trang web, nhanh chóng xem, muốn xem một chút có dấu vết gì không, nơi đó có lẽ sẽ lưu lại bình luận của độc giả. Quả nhiên, trang hot đầu tiên, có một topic hot bắt mắt có hơn chục trang, tên là —— bàn về nhiều điểm jj trong truyện của tác giả rau chân vịt canh trứng, mẹ nó, cặn bã đó viết chính là truyện đam mỹ máu chó ngược tâm ngược thân được chứ? !

Đúng, Rau Chân Vịt Canh Trứng chính là bút danh của tên tác giả vô lương. Khỏe miệng Lăng Hạ giật giật, rốt cuộc kịch tình biến thành dạng gì, tác giả vậy mà cũng bị bóp méo rồi?

Hắn nhanh chóng mở topic, bên trong một hàng căn bản đều là chửi rửa,

—— ừ, rau chân vịt canh trứng mày gấu đấy! Ông đây sau này gặp mày một lần đánh một lần!

—— cú nhanh chút đi, jj đam mỹ hoan nghênh mày! Mày chính là thằng Gay đúng không?

—— Tất cả em gái đều chết, mày được! Cẩn thận bị cường bạo (.) cú hoa!

. Cho nên nói, rốt cuộc trong truyện đã xảy ra chuyện gì? !

Lăng Hạ nhanh chóng kéo xuống phía dưới xem, dường như đều là nguyên rửa nhục mạ, thỉnh thoảng cũng vài tiếng hô yếu ớt của các em gái lưu lại,

—— ô ô, các người bóp chết tác giả rồi, lẽ phiên ngoại còn có chuyển biến thì sao?

—— tác giả đại nhân mau trở lại, mong phiên ngoại rất rất nhiều!

—— hix hix hix, tiểu Ngự và tiểu Hồ thật không thể HE sao? Tại sao cuối cùng thế giới chỉ còn sót lại tiểu Hồ? Tại sao tiểu Ngự lại nhớ mãi không quên vật hy sinh không còn có tồn tại đó? Chỉ cần hắn quay đầu lại, liền có thể thấy tiểu Hồ đang ở nguyên chỗ chờ hắn a! Ghét tên tiểu tam bạch liên hoa đó!

“ Mẹ nó!” Lúc Lăng Hạ nhìn thấy câu bình luận này rốt cuộc cũng mắng thành tiếng.

Cho nên nói, bây giờ kịch tình còn bị kịch hơn, toàn thế giới chỉ còn sót lại mình Tổng Tiểu Hồ sao?

Rốt cuộc là tại sao? !

Hắn vô lực gục xuống bàn không nhúc nhích, cho đến khi điện thoại vang lên mới bị thức tỉnh.

Bấm nút nghe, bên trong vang lên tiếng anh Lý đồng nghiệp cổ dè thấp giọng: “Cậu đang ở đâu hả? Sắp họp rồi đó! Hôm nay có lãnh đạo mới nhậm chức không nên đến trễ.”

Lăng Hạ tâm phiền ý loạn, cố gắng lên tinh thần nói: “Ừ, trên đường xảy ra chút chuyện, tôi đến ngay.”

Hắn rê chuột tới góc phải phía dưới màn hình, không ngoài dự đoán, thời gian vẫn là ngày hôm sau trong trí nhớ—— lần này vẫn rời đi cả đêm.

Chờ Lăng Hạ bụng rỗng chạy tới công ty, hội nghị đã tiến hành hơn nửa tiếng rồi, tới nơi trưởng bộ phận đang mở máy chiếu nói chuyện.

Lăng Hạ áy náy cười một tiếng, âm thầm ngồi ở vị trí quy định mình của mình, vẫn tâm thần bất định, lúc lãnh đạo mới nhìn hắn vài lần cũng không phát hiện.

Hoảng hoảng hốt hốt cả ngày Lăng Hạ cũng không biết làm sao qua được, đợi đến lúc tan làm lãnh đạo mới vậy mà lại chặn đường đi hắn: “Hi, bạn học, cậu còn nhớ tôi không?”

Lăng Hạ có chút kinh ngạc, hắn nhìn kỹ đối phương một chút, áo mũ chỉnh tề rõ ràng là tinh anh, nhưng hắn chẳng có chút ấn tượng. Hắn xin lỗi nói: “Ngại quá, tôi chẳng nhớ gì cả.”

Đối phương cũng không bắt măn, trịnh trọng nói tên của mình, hơn nữa còn nói chuyên ngành học, cuối cùng Lăng Hạ cũng có một chút ấn tượng. Lãnh đạo mới tên Phùng Mẫn Xương, cao hơn hắn hai khóa, coi như là đàn anh, lúc hắn mới vào đại học còn được đối phương đưa tới ký túc xá. Nhưng hắn ở đại học hết sức khiêm tốn, tham gia hoạt động cũng không nhiều, cho nên không quen những đại nhân vật này lắm.

Đối phương muốn mời hắn ăn cơm, dĩ nhiên bây giờ Lăng Hạ không có ý định này, cố gắng nở nụ cười: “Hôm nào đi Phùng quản lý. Ngại quá, bây giờ thân thể tôi có chút không thoải mái, muốn về nhà sớm.”

Phùng Mẫn Xương hoàn toàn không kiêu ngạo, lập tức nói: “Khó trách tôi thấy cậu không có chút tinh thần, tôi lái xe đưa cậu về nhà —— đừng gọi tôi là quản lý, bí mật gọi tôi là anh thì được.”

Lăng Hạ cảm thấy có chút , nhanh chóng khoát tay từ chối. Hắn hơi mỉm cười nói: “Tôi ngồi tàu điện ngầm về thôi, đường rất thuận .”

Phùng Mẫn Xương có chút thất vọng, cũng không miễn cưỡng, chỉ cười nói: “Vây cũng tốt, hôm nào tôi mời cậu ăn cơm.”

Ngây ngô đại dột qua hơn nửa tháng, Lăng Hạ càng ngày càng phiền não. Vốn công việc của hắn hết sức khô khan đơn giản, nhưng lại cả đống bù đầu. Bây giờ thì tốt rồi, đàn anh này của hắn đoán chừng muốn chăm sóc đàn em, lượng công việc của hắn chợt giảm bớt không ít, hơn nữa Phùng Mẫn Xương rất tự nhiên quen thuộc, mỗi lần ăn cơm đều dành trả tiền, làm hắn cứ cảm thấy không được tự nhiên.

(A Tuyệt! Có người muốn cưa Lăng Hạ của huynh kìa ~ ~ ~)

Mỗi ngày đến buổi tối, Lăng Hạ nằm trên giường đều mất ngủ.

Khác với loại cảm giác hư không lần đầu tiên xuyên trở lại, lần này trí nhớ hết sức chân thật rõ ràng, thậm chí chân thật như thế giới này. Ban ngày bận rộn làm việc cũng hay, chỉ cần trời vừa tối, hắn liền nhớ Ngự Chi Tuyệt, nghĩ về Tống Tiểu Hồ, A Ly, sư phụ mang mặt nạ.

Dĩ nhiên, nghĩ nhiều nhất vẫn là Ngự Chi Tuyệt.

Lần cuối lúc chia tay, lời Ngự Chi Tuyệt nói, loại ánh mắt đau thương mà quật cường đó làm hắn vừa nghĩ tới ngực liền buồn bực cực kỳ. Rõ ràng đã đồng ý vĩnh viễn sẽ không rời khỏi y.

Lăng Hạ phiền não dùng chân đạp lên đầu.

Lần đầu tiên hắn vì mình xuyên trở lại mà thở phào nhẹ nhõm, thậm chí cầu nguyện đừng xuyên lại nữa. Nhưng lần này, hắn lại xuyên về lúc không nên xuyên về nhất! Ngự Chi Tuyệt đứa bé chết tiệt đó sau này còn diệt cả thế giới cả bản thân. Sà, bệnh cố chấp này thật khó trị a!

Mỗi tối nhắm mắt lại hắn đều hi vọng mình có thể xuyên trở lại, nhưng mỗi lần đều thất vọng.

Không tới hai tháng, Lăng Hạ liền gầy đi trông thấy, bởi vì ăn uống không quy luật sắc mặt cũng rất tái nhợt, làm việc cũng liên tiếp phạm sai lầm.

Quyển truyện kia đã không còn. . . . Có phải mình không thể nào xuyên không lần nữa?

Ý thức được sự thực này, lòng Lăng Hạ buồn bực khó chịu.

Vậy sau này mình phải làm thế nào đây? Vẫn chán chường như vậy mà sống?

Hắn quyết định xin nghỉ ngơi một đoạn thời gian, đi ra ngoài dạo chơi điều chỉnh lại cảm xúc một chút. Phùng Mẫn Xương rất quan tâm hắn, lập tức đồng ý, bảo hắn về nhà nghỉ ngơi cho tốt.

Lăng Hạ một mình công balo leo núi, vòng vo vài ngọn núi nổi danh cả nước. Gặp phải miếu thờ nào hắn cũng học các du khách khác, thành kính dập đầu dâng hương, cầu nguyện thần Phật có thể phù hộ hắn xuyên trở lại, nhưng kỳ tích thủy chung không xuất hiện.

Chỉ là, dầu gì cũng điều chỉnh cảm xúc xong, Lăng Hạ liệu mạng niêm phong đoạn ký ức kia ở trong đầu, cố không chạm vào, từ từ rút cuộc cũng khôi phục cuộc sống đơn điệu bình tĩnh lần nữa.

Một buổi chiều nọ, Phùng Mẫn Xương mời hắn tới một nhà hàng Tây hết sức u tĩnh, Lăng Hạ biết, cơm chỗ đó đắt lắm. Hắn đồng ý rất nhanh, nhìn thẳng ánh mắt của Phùng Mẫn Xương nghiêm túc nói: “Anh, vậy lần này dù thế nào cũng phải để em trả.”

Trông mắt sáng lên Phùng Mẫn Xương cười nói: “Tốt.”

Ở trong phòng ăn, Lăng Hạ mời Phùng Mẫn Xương gọi trước, Phùng Mẫn Xương gọi rượu đỏ, lại gọi mấy món ăn nổi danh ở nhà hàng.

Hai người tùy ý tán gẫu chút đề tài, cũng coi như vui vẻ. Đợi đến lúc ăn được một nửa, Phùng Mẫn Xương đột nhiên kéo tay Lăng Hạ tỉ mỉ quan sát: “Lăng Hạ, anh phát hiện tay của em thật đẹp.”

Lăng Hạ hàng năm làm lập trình viên, khi còn bé cũng luyện qua Piano, đốt ngón tay thon dài đều đều, xác thực đẹp hơn tay đàn ông bình thường chút. Hắn không được tự nhiên rút tay về, mờ mờ ảo ảo cảm thấy động tác này của Phùng Mẫn Xương có chút kỳ lạ, miễn cưỡng nặn ra một nụ cười: “Em thật hâm mộ những người có thể một cái tay bắt bóng rổ, em thì chẳng bắt nổi.”

Phùng Mẫn Xương liền cười: “Anh có thể bắt, Lăng Hạ thích chơi bóng? Vậy hôm nào chúng ta đi so một lần.”

Đợi đến khi ăn cơm xong, Phùng Mẫn Xương cố ý muốn đưa Lăng Hạ về nhà, Lăng Hạ không cưỡng được đành phải ngồi lên xe của y.

Chỉ là, lúc đến cửa chung cư, Lăng Hạ muốn xuống xe, Phùng Mẫn Xương đột nhiên dè vai của hắn, làm bộ muốn hôn xuống !

Lăng Hạ giật mình một cái, ghé tởm đẩy y ra, sá, không phải là Gay chứ? Hắn vội vàng mở cửa xe nhảy xuống, nén giận nói: “Phùng quản lý, xin lỗi, tôi không thích đàn ông.”

Phùng Mẫn Xương thông thả ung dung hạ cửa kính khoát khoát tay với hắn cười nói: “Đó là do em chưa phát giác, ngày mai gặp.”

Nhìn Audi ngênh ngang rời đi, Lăng Hạ ghé tởm không nhịn được nói tục, phát giác mẹ mày á! Ông đây là thẳng nam được chứ? (0.o thật hem?)

Hắn buồn buồn lên lầu, rửa mặt liền nằm lên giường, sau này làm sao đi làm nữa a...?

—— bởi vì chuyện Phùng Mẫn Xương, hắn không nhịn được nghĩ tới Ngự Chi Tuyệt.

Nụ hôn ban đêm nóng bỏng của thiếu niên, mùi đó. . . . mặt Lăng Hạ nóng lên.

Loại cảm giác đó quả thật vừa nhắm mắt là có thể nhớ lại. . . .

Dừng lại dừng lại! Dù đói khát cũng không thể ảo tưởng đệ đệ của mình chứ?

Hắn có chút vô lực bò dậy, mở máy tính ra tìm đoạn phim mà mọi người xưng tán rất kích tình rất nóng bỏng mãnh liệt. Đợi đến lúc ngồi xuống, tắt đèn mở nhạc nhẹ, đặt một cuộn giấy vệ sinh lên bàn, tất cả đã chuẩn bị sẵn sàng.

Chỉ là lúc mở lên, Lăng Hạ giật mình, thiếu chút nữa lật bàn —— màn hình có hai người trắng trợn quần lý nhay, rõ ràng là hai người đàn ông được chứ?

Tay hắn vội muốn đóng video, màn ảnh lại phóng đại tiếng kêu làm người ta ửng hồng đỏ mặt: “Chồng à ~ dùng sức chút ~ ừ ~ thật thoải mái

”

Tay Lăng Hạ run một cái, trực tiếp tắt máy tính—— sá, kêu như vậy còn là đàn ông sao?

Hắn ghê tởm cực kỳ, chẳng còn cảm giác gì được chứ?

Haiz, xem phim cũng xui xẻo như vậy! Lăng Hạ phờ phạc lên giường ngủ, quay quắt nửa ngày cuối cùng cũng ngủ thiếp đi.

Ngày hôm sau hắn bị đông cứng mà tỉnh.

Hơi lạnh thấu xương rót vào xương tủy, Lăng Hạ không nhịn được run run. Hắn ép mình mở mắt, tràn vào mắt chính là một thế giới băng tuyết. Hắn ngơ ngác cúi đầu, lúc này mới phát hiện mình đang nằm trong một cái quan tài bằng thủy tinh, y phục trên người thật chỉnh tề hiển nhiên là thuộc về Dị Giới.

Lần trước xuyên tới là xác chết trôi lần này là thi thể.

Lăng Hạ rơi lệ đầy mặt, chẳng lẽ đánh súng lục không cũng có thể xúc tiến xuyên không sao?

54. Q.3 - Chương 54: Chương 2

Cái loại lạnh đó thật sự làm cho người ta khó có thể chịu được, dường như suy nghĩ cũng bị đông lại. Lăng Hạ há miệng run rẩy chỉ muốn bò dậy, lúc này rời đi rồi hãy nói, toàn thân làm gì cũng không có chút hơi sức. Tay cứng ngắc chỉ động được chút chút, nhưng ngay cả tư thế cong người cũng làm không được.

Lăng Hạ cố gắng há mồm muốn la lên, môi run run nửa ngày, chữ gì cũng không nói ra được, cả người giống như cũng bị đông cứng, chỉ có con ngươi là có thể đi dạo. Bốn phía yên tĩnh, giống như một góc bị thượng đế quên lãng, không có bất kỳ thanh âm gì.

Đây rốt cuộc là nơi nào?

Có người hay không?

Ông đây sắp bị chết rét a!

Lăng Hạ chỉ có thể gào lên trong lòng.

Hắn đột nhiên nhớ tới một chuyện, liều mạng ngưng tụ lực v tinh thần à năng lượng nguyên tố, nhưng thật lâu cũng hội tụ không được. Bên trong thân thể trống rỗng, thứ duy nhất có thể cảm nhận lại làm cho người ta muốn khóc cũng khóc không được, rét lạnh như cắt.

Chung quanh đều là băng tuyết, nhìn giống như đang ở trong một sơn động. Lần trước người đeo mặt nạ cứu mình, vậy lần này lại là ai đây? Ngự Chi Tuyết đang ở nơi nào? Lần này sẽ không lừa đảo phiêu phiêu —— qua bốn năm nữa chứ?

Nhưng mà tạo hình lần này so lần trước còn nhếch nhác hơn, hai tay của hắn rất an tường đặt trên bụng, màu da xanh trắng làm cho người ta thấy ớn. Có thể tưởng tượng, trên mặt trên người không tốt đến cỡ nào, đoán chừng cả người đều giống như thi thể—— may mà không có ai, chứ có đoán chừng sẽ nghĩ hắn là thi thể ở nhà xác.

Lăng Hạ ở khóc không ra nước mắt ngẩn ngơ không biết bao lâu —— bởi vì mỗi một phút đều như mỗi canh giờ rất khó chịu đựng. Rốt cuộc bên ngoài cũng có tiếng vang, tương tự như tiếng cửa đá bị mở ra,

Lăng Hạ có thể nghe tiếng bước chân nhẹ nhàng quy luật từ xa đến gần tới chỗ mình, vội vàng nhắm mắt lại.

Trường hợp lần quá lúng túng, theo phỏng đoán chắc là Minh Trạch thắng, không như vậy sẽ không có kịch tình phía sau. Nói vậy, chắc chắn mình sẽ ở chung một chỗ với Ngự Chi Tuyết.

Tiếng bước chân rồi cuộc cũng dừng lại bên cạnh hắn, Lăng Hạ cóng đến cứng ngắc, trái tim chậm rãi rạo rức — hắn cảm thấy có ánh mắt luôn động lại trên mặt mình.

Rất nhanh, một bàn tay ấm áp rơi vào trán của hắn, ngón tay ấm áp theo sóng mũi thật cao chậm rãi di động, cuối cùng rơi xuống đôi môi cóng đến cứng ngắc lạnh lẽo của hắn, nhẹ nhàng vỗ về chơi đùa, dịu dàng không thể tưởng tượng nổi.

Động tác này quá mập mờ, Lăng Hạ có chút lúng túng, không biết nên mở mắt nhìn đối phương một cái xem là ai hay không. Vừa hay lúc này, đối phương nói chuyện —

“Lăng Hạ, huynh ngủ quá lâu rồi.”

Thanh âm này rõ ràng thuộc về thanh niên, hoa lệ hơn nữa lại hấp dẫn, trầm thấp từ tính như tiếng đàn vi-ô-lông, vang lên ngay tại bên tai, hết sức xa lạ. Thanh âm kia không mang tâm tình gì, khiến trái tim Lăng Hạ nảy lên mạnh mẽ.

Hắn động cũng không dám động, dùng sức nhớ lại những người đã quen biết, xác định thật sự mình chưa từng nghe qua thanh âm này — nói thật, hắn rất đố kỵ chủ nhân của thanh âm này, loại thanh âm này có thể hấp dẫn nhiều cô gái nhất biết không?

Không biết trải qua bao lâu, người nọ rồi cuộc cũng chậm rãi xoay người, hình như muốn rời đi.

Lăng Hạ vội vàng mở mắt, chuyển con ngươi nhìn bóng dáng người đó. Khóe mắt hắn chỉ nhìn thấy một vạt áo màu tím hết sức cao quý, phía trên thêu hoa mẫu đơn màu vàng rất bảnh bao, ngang hông thắt ngọc dải khảm Minh Châu, càng lộ lưng ong vai rộng. Mặc dù hoa lệ có chút quá đáng, nhưng phối hợp với mái tóc dài tán loạn màu đen hết như mực vẩy lên cùng bóng lưng thon dài cao lớn của người nọ, lại hết sức hài hòa.

Giống như có tâm linh cảm ứng, người nọ đột nhiên xoay người, tầm mắt hai người nhìn thẳng vào nhau trong nháy mắt, lúc Lăng Hạ liếc thấy khóe mắt hắn có một nốt ruồi đỏ thẫm như máu con người liền co rụt lại — đây là Ngự Chi Tuyết đã lớn lên!

Hắn giương mắt mà nhìn, chỉ có thể ngơ ngác nhìn, lúc này không biết nên phản ứng ra sao.

Từ góc độ của hắn không thể xem rõ mặt Ngự Chi Tuyết, chỉ có thể nhìn thấy khóe mắt đuôi mày đối phương khẽ nâng lên, đã hoàn toàn toát ra hình dạng của thiếu niên thanh tú.

Lòng đột nhiên đau nhói — Lăng Hạ biết, bây giờ Ngự Chi Tuyết trước mặt hắn, đã trở thành nhân vật phản diện rồi !

Nhưng như vậy có quan hệ gì?

Mặc kệ nhân vật phản diện vẫn là đại đệ tử phái Thiếu Dương, Ngự Chi Tuyết vẫn luôn là chính y a.

(A Tuyết ‘nhón’ rồi, đối xứng hôn lần nữa nhá :v :v :v)

Cổ họng hơi nghẹn ngào, Lăng Hạ có chút kỳ lạ, tại sao nửa ngày Ngự Chi Tuyết vẫn không tới đây? Hắn cố gắng lên tiếng, chỉ có phát ra một chút khí âm yếu ớt.

Ngự Chi Tuyết như thức tỉnh, nhìn Lăng Hạ không chớp mắt, từng bước từng bước chậm rãi đi tới, dáng đi chậm chạp mà ưu nhã. Rồi cuộc Lăng Hạ đã thấy rõ ràng tất cả dung mạo của y, cảm thấy có chút đẹp mắt —

Ngự Chi Tuyết đứa nhỏ này bây giờ. So với miêu tả trong truyện còn yêu nghiệt hơn.

Khuôn mặt sắc sảo tựa như ngọc, hai hàng lông mày bay xéo như kiếm, một đôi mắt xé hẹp dài khẽ nhếch làm cho người ta không dám nhìn thẳng, tròng mắt vốn trong suốt bây giờ lại đen đậm sâu thẳm làm cho

người ta nhìn không thấu, cũng hết sức động lòng người. Sóng mũi thẳng, môi mỏng hoàn mỹ mang theo vài phần đỏ tươi huyết sắc, cộng thêm tóc dài như mực rủ xuống bả vai, càng lộ vẻ hoàn mỹ giống như dùng máy tính vẽ ra.

Lăng Hạ hết từ —— sá, quả nhiên rau chân vịt canh trứng thực yêu thích nhân vật phản diện? Đáng vẻ Ngự Chi Tuyết bức này, đoạt hết các em gái trong hậu cung của nhân vật chính cũng không phải là vấn đề được chứ?

Hắn nhìn Ngự Chi Tuyết từng bước một đến gần, cũng càng ngày càng căng thẳng.

Tướng mạo Ngự Chi Tuyết khoảng mười tám mười chín tuổi, chẳng lẽ hắn vừa rời đi đã 4 năm rồi sao? Thật là lừa bịp a!

Nên nói cái gì đây? —— được rồi, mấu chốt là bây giờ hắn có đến cái gì cũng nói không được a!

Rốt cuộc thì Ngự Chi Tuyết cũng đi tới bên cạnh quan tài kiếng, con người hơi co lại, hiển nhiên vẫn không phản ứng kịp.

Con người Lăng Hạ giật giật, khó khăn phát ra mấy khí âm —— chớ ngốc ra đó nữa a, nhanh mang ta rời khỏi đi thôi! Chết rét!

Giống như nghe hiểu tiếng môi của hắn, Ngự Chi Tuyết đột nhiên cúi người cởi áo ngoài quay đầu bao lấy hắn, sau đó một tay nắm bờ vai hắn, một tay xuyên qua chân hắn, lấy tư thế ôm công chúa ôm hắn thật chặt vào trong ngực.

“ ” Lăng Hạ xấu hổ chết rồi, tư thế này quá thiếu nữ được chứ? Công là tốt nhất, dù là khiêng cũng tốt hơn tư thế này!

Hai đại nam nhân như vậy thật không lãng mạn chút nào được chứ?

Hắn rất muốn giãy giụa, nhưng toàn thân như đá động cũng không thể động, chỉ có thể vô lực tựa vào ngực ấm áp của Ngự Chi Tuyết nhắm mắt lại làm người chết.

Ngự Chi Tuyết cất bước, tốc độ quả là nhanh kinh người!

Lăng Hạ cảm thấy gió cạo lên mặt hắn hơi đau, hắn nhìn cảnh vật lướt qua nhanh chóng, hình như là một khu nhà trên núi tuyết.

Có lẽ là qua nửa nén hương, rốt cuộc không thấy tuyết nữa, phía sau từ từ biến thành một mảnh xanh ngắt, thông qua cảnh vật trước mặt, Ngự Chi Tuyết phải ở trên cao sơn. Ngay cả Lăng Hạ cũng có thể nghe được tiếng tim đập dồn dập trong ngực y. Hắn có chút áy náy, dù sao thể trọng mình không nhẹ chút nào.

Trên đường từ từ xuất hiện đội ngũ thống nhất mặc đồng phục màu đen bọc thép, tay cầm vũ khí, những người này khẳng định là bộ đội tuần tra thủ hạ của nhân vật phản diện trong truyện.

Lăng Hạ liền căng thẳng, hận không thể đâm đầu xuống hố, không ai thấy thì may, để cho người khác nhìn thấy mình một đại nam nhân bị Ma Tôn của bọn họ ôm như ôm công chúa, còn mặt mũi nào nữa?

Giống như nhận ra lo lắng của hắn, thanh âm Ngự Chi Tuyết gần ở bên tai rất nhanh truyền ra ngoài, mang theo uy áp khó có thể hình dung: “Nhắm mắt!”

Sau đó Lăng Hạ liền trợn mắt há mồm nhìn đám người kia không chút do dự quỳ một chân trên đất, đầu nhất trí hạ thấp, không có một người nào dám nhìn lên. Xem ra Ngự Chi Tuyết đã thật sự trưởng thành. Sá, đừng nói kịch tình lừa bịp đã tiến triển đến nước y và tiểu Hồ yêu nhau giết nhau gây cầu rồi chứ?

Một khu nhà hoa lệ mà u tĩnh tương tự cung điện dần dần lộ ra khỏi đỉnh núi, Ngự Chi Tuyết gia tăng tốc độ, Lăng Hạ thì càng hôn mê, đành phải nhắm mắt lại —— dù sao tốc độ này người khác cũng không thấy rõ hắn.

Rốt cục Ngự Chi Tuyết cũng ngừng lại, trầm giọng nói: “Tất cả lui ra!”

Người bên trong phòng ngay ngắn trật tự thối lui rất nhanh, Lăng Hạ dùng khóe mắt vòng tới vòng lui, chỗ này nhìn có vẻ như là tẩm cung của Ngự Chi Tuyết ..., trên tường, trên bàn bày Khóe miệng hắn

co giắt mấy cái, nhân vật phản diện đại nhân thật đúng là thích hoa lệ? Đồ trang trí tại sao lại có sắc thái long lanh lóng lánh như vậy? Hắn nên cảm thấy may mắn trong không khí không có hương liệu gì gay mũi hay không?

Ngự Chi Tuyết trực tiếp ôm Lăng Hạ đi vào bên trong, chờ Lăng Hạ nhìn thấy vật kia đột nhiên xuất hiện thì không biết nên chiêm chọc như thế nào —— đó là một cái giường lớn hoa lệ n sze đủ năm sáu người lẫn lộn phía trên, màn giường tinh xảo thậm chí còn treo râu trên châu —— hắn muốn che mặt thay Ngự Chi Tuyết có được không?

Nhân vật phản diện hoa lệ tà mị không phải ngốc, không phải khốc, mà là bệnh! Phải trị!

Ngự Chi Tuyết khẽ cong eo cẩn thận đặt Lăng Hạ lên giường, gắt gao nhìn chăm chăm hắn, trông mắt tỉnh mịch, Lăng Hạ không thể nhìn ra tâm tình của y.

Lăng Hạ bị y nhìn cả người đều không được tự nhiên, hắn cũng biết bộ dạng mình bây giờ không tốt, có lẽ giống như cương thi vậy. Hắn nhếch khóe miệng lên, tưởng tượng như thường ngày, cho Ngự Chi Tuyết một nụ cười mỉm.

Mỗi lần đối với hắn chỉ là mấy tháng, đối với Ngự Chi Tuyết lại là thật nhiều năm, Lăng Hạ cảm thấy —— hảo ngược!

Đôi tay Ngự Chi Tuyết đột nhiên chuyển động, rất nhanh bắt đầu cởi vạt áo Lăng Hạ, Lăng Hạ đại kinh thất sắc, da đầu tê dại —— đây là làm gì?

Ngự Chi Tuyết vừa cởi y phục của hắn vừa nói: “Thân thể của huynh ở trong hầm hàn băng ngàn năm năm năm, cho nên trong thời gian ngắn không thể hoạt động, ta phải nghĩ biện pháp bức khí lạnh ra khỏi thân thể huynh.”

Lăng Hạ thoải mái, thân thể của hắn rời đi nơi đó còn cảm thấy rét lạnh thấu xương. Hắn có hồn nhìn mình trong mười mấy giây bị Ngự Chi Tuyết bóc không còn một móng —— tốc độ nhân vật phản diện đại nhân cởi quần áo thật phải khen ngợi!

Kế tiếp hắn cho rằng Ngự Chi Tuyết sẽ kêu thủ hạ đưa nước nóng tới hoặc quấn mình trong chăn, vậy mà động tác tiếp theo của Ngự Chi Tuyết lại làm tim hắn lập tức đập rộn lên —— Ngự Chi Tuyết đang cởi y phục của mình, so mới tốc độ vừa rồi còn nhanh hơn!

Lăng Hạ đột nhiên cảm thấy hô hấp có chút khó khăn, hắn khó chịu chuyển con người đi.

Vóc người Ngự Chi Tuyết bây giờ, Sà! Quả thực là tám khối cơ bụng hắn tha thiết ước mơ a!

Nam nhân vóc người đẹp tất cả đều đi tìm chết đi a!

Ngự Chi Tuyết rất nhanh ngồi lên giường, như bạch tuộc ở dán người hắn, ngực dán ngực, đầu hướng về phía đầu. Ngự Chi Tuyết lấy tay nắm hông hắn, hai chân đè trên đùi hắn, tóc hai người dường như quấn cùng nhau, khác là, một bóng loáng mềm dẻo giống như tơ lụa, một khô héo không ánh sáng.

Ngay cả khi da đã trở nên chết lạng không cảm giác, Lăng Hạ nhắm mắt vẫn có thể xác xác thật thật cảm nhận thân thể trưởng thành của nam nhân cùng sự mềm dẻo bóng loáng dưới da là các bắp thịt đè ở trên người mình.

Hắn cảm thấy vô cùng may mắn bây giờ về mặt Ngự Chi Tuyết không nhìn ra cảm xúc, bởi vì hắn chưa từng xấu hổ như vậy, đây cũng quá tà ác đi? —— cũng không phải là đang diễn thần thoại!

Chỉ là, Lăng Hạ rất nhanh phát hiện trên người Ngự Chi Tuyết bao trùm một tầng khi tức, nhiệt độ cao hơn nhiều so với bình thường, vô số dòng khí nhỏ dọc theo lỗ chân lông chui vào trong cơ thể hắn, làm cho hắn thoải mái muốn thở dài.

Ngự Chi Tuyết rất nhanh cúi đầu, giọng nói từ tính khêu gợi liên vang bên tai: “Như vậy huynh sẽ khôi phục nhanh hơn.”

Lăng Hạ cứng đờ, cảm nhận đôi môi bị cái gì đó ấm áp mềm mại ngăn chặn —— đó là môi đối phương.

Tim của hắn đập rối loạn, trải qua mấy năm rồi, chẳng lẽ Ngự Chi Tuyết vẫn còn tồn tâm tư kia với hắn?

Hô hấp Ngự Chi Tuyết vẫn rất vững vàng, chỉ là, nhẹ nhàng đụng chạm ngoài miệng từ từ sâu hơn, như có chút bình tĩnh.

Hàm răng rất nhanh bị đầu lưỡi đối phương chống đỡ mở, một thứ nóng ẩm linh hoạt chui vào, Lăng Hạ sợ run một cái —— rõ ràng đầu lưỡi không thể cử động, tại sao vị giác còn chưa tiêu mất?

Mùi vị nụ hôn quả thật cùng giống như dục trong trí nhớ, làm cho hắn nhếch nhác mà luống cuống, nhưng lại không ghê tởm.

55. Q.3 - Chương 55: Chương 3

Lăng Hạ không dám mở mắt nhìn về mặt Ngự Chi Tuyết, dù sao bây giờ hắn không thể động, không khác gì thịt trên thớt—— còn là tử lạnh nữa đây này.

Cũng may Ngự Chi Tuyết không có động tác quá phận, như chỉ đơn thuần sưởi ấm cho hắn, đầu lưỡi thu về rất mau, Lăng Hạ thở phào nhẹ nhõm. Ngự Chi Tuyết không nói gì, chỉ ôm thật chặt hắn. Bỏ qua tư thế ôm nhau mập mờ, da thịt kề nhau như vậy thật đúng là rất thoải mái, Lăng Hạ bất tri bất giác ngủ thiếp đi.

Chờ hắn tỉnh lại lần nữa, liền phát hiện mình đang ngồi dựa vào ngực da cơ rõ ràng của người nào đấy, một cánh tay cong cong choàng lấy hông hắn, xúc giác mạnh mẽ mẽ mẽ dưới móng, là cặp chân cứng rắn mạnh mẽ. Nơi hai người ở cũng đối —— ừ, khói mù lượn lờ, mới nhìn giống như suối nước nóng.

Ừ, trong suối nước nóng.

Nếu không phải cả người không còn hơi sức, Lăng Hạ nhất định sẽ nhảy dựng lên, hắn rất muốn a a a kêu to mấy tiếng, sao lần này xuyên tới, mỗi một giây đều kích thích trái tim chịu không nổi như vậy?

Ngự Chi Tuyết như không phát hiện hắn thức tỉnh, một cái tay khác tha qua, phủ lên ngực hắn. Da thịt bị đụng vào ướt át mang đến cảm giác tê dại khó có thể hình dung, ngay cả khi chỉ là động tác đơn thuần rửa sạch từ trên xuống dưới, Lăng Hạ vẫn có chút miệng đắng lưỡi khô, hắn lúng túng nuốt nước miếng.

Hơn nữa động tác Ngự Chi Tuyết vô cùng thuần thực, hắn dường như khẳng định, lúc mình nằm ngay đó ra đó, có lẽ nhân vật phản diện đại nhân đều lau qua vô số lần ỉn.

“Dừng. Ta. Tự. Tắm.” Hắn phát hiện đầu lưỡi có thể động, liền khó khăn khạc ra mấy chữ.

Ngự Chi Tuyết chỉ dừng một chút, cũng không dừng lại, mà là nhàn nhạt phản bác: “Bây giờ huynh động được sao?”

Lăng Hạ thử giơ tay lên, tay nặng tựa ngàn cân, chỉ có thể miễn cưỡng đưa một chút, lại rũ xuống.

Lòng ngực Ngự Chi Tuyết hình như rung động mấy cái, Lăng Hạ không thể không liên tưởng đến y đang chê cười mình, có chút im lặng. Nói thật, đối mặt với đại boss cấp bậc như Ngự Chi Tuyết hắn cảm thấy mình có chút hold không được. Năm đó tiểu Ngự Chi Tuyết đáng yêu lắm kia mà, tùy tiện đùa giỡn, đối phương liền bộc phát thuộc tính kiêu ngạo.

Bàn tay xinh đẹp mang theo vết chai chặm rãi từ lòng ngực dời xuống bụng hắn, rõ ràng là động tác tự nhiên dường như lại mang theo hấp dẫn trên đùa lơ đãng. Lưng Lăng Hạ run lên, muốn giãy giụa ngồi dậy.

Hắn không được tự nhiên cúi đầu, nhìn thấy dáng vẻ mình gây trở ngại đáng thương, rất thê thảm không nỡ nhìn, hắn dường như là sợ hết hồn —— có lẽ mình nghĩ hơi nhiều, bộ dáng người không ra người quỷ không ra quỷ bậc này, Ngự Chi Tuyết chỉ muốn trị cho hắn.

Ngự Chi Tuyết nhận ra hắn kháng cự, liền chậm rãi giải thích: “Ta chỉ có thể giải trừ khí lạnh trên da huynh, Ôn Tuyền này linh khí rất đủ, nhưng chỉ có thể chậm rãi hấp thu, ta giúp huynh sẽ hấp thu nhanh hơn.”

“Không. cần.” Lăng Hạ cảm giác đầu lưỡi mình sắp xoắn đến nơi, lúng túng không thôi.

Bây giờ nhân vật phản diện đại nhân hiển nhiên là chuyên quyền độc đoán, như không nghe thấy, tỉ mỉ vỗ về chơi đùa bụng của hắn, sau đó là bóp đùi.

Bàn tay ấm áp vận khí tức, đem nước suối trong mang linh khí tụ lại, dọc theo mỗi tất da thịt hoạt động, mang đến xúc cảm làm cho người ta run sợ.

Cái tay kia đi vòng qua bên đùi, nơi này da thịt quá nhạy cảm, Lăng Hạ đè nén mình không phát ra âm thanh, dường như muốn chảy nước mắt cá sấu —— không thể sờ nữa, nếu không thật sự sẽ gặp chuyện không may đấy!

Hắn tưởng tượng mình là một khúc gỗ điêu khắc, cố gắng tìm chút đề tài hài hòa làm phân tán loại cảm giác không hài hòa này.

Chỉ là, nói cái gì đây? Hắn một bụng vấn đề, muốn hỏi Ngự Chi Tuyết những năm này sống sao, muốn hỏi y trôi qua có được hay không.

Nhưng hỏi dường như rất dư thừa, trên sách căn bản không viết đến tâm lý của nhân vật phản diện, nhưng hắn biết.

Ngực buồn bực khó chịu.

Ngự Chi Tuyết rất nhanh xoay hắn lại, tách hai chân của hắn ra để hắn cưỡi trên chân mình, hai người đối diện.

Lăng Hạ suy nghĩ lung tung lập tức bị cắt đứt, bị kích thích ngổn ngang trong gió, tư thế bây giờ tồi tệ hơn rồi được chứ?

Trên mặt hắn nóng rát, cúi đầu không dám nhìn Ngự Chi Tuyết, chỉ dám dừng tầm mắt tại lồng ngực rộng rãi kiên cố của đối phương. Có lẽ là tác dụng phụ ôn tuyền mang tới, hắn cảm giác mình hô hấp có chút khốn đốn khó khăn, đầu xoay mòng.

Ngự Chi Tuyết ôm hắn vào trong ngực, bắt đầu dùng lực độ không nhanh không chậm rửa sạch phần lưng của hắn.

Nơi bị đụng chạm như mang theo dòng điện, cảm giác tê tê đại đại theo xương sống từ từ xuống phía dưới, Lăng Hạ tựa vào bả vai Ngự Chi Tuyết thật muốn khóc, hắn ách giọng khó nhọc nói: “Xong chưa?”

Giọng nói từ tính dễ nghe vang bên tai, hình như mang chút đè nén: “Huynh có phản ứng.”

Lăng Hạ xoát cái đỏ mặt ——boss, bất kể bị ai sờ soạng nửa ngày, là một nam nhân đều sẽ có phản ứng được chứ?

Hắn lắp bắp phản xạ có điều kiện nói một câu: “Đúng, đúng, xin lỗi!”

Nhưng mà, sá, tại sao đông lạnh nhiều năm nơi này vẫn không bị đông hư? tại sao đông lạnh nhiều năm nơi này vẫn không bị đông hư? Tại sao không bị đông hư? Tại sao! ! !

Lăng Hạ nhỏ máu găm thét trong lòng. Thân thể vẫn còn quá chậm chạp, nơi kia thật ra chỉ khe ngắc đầu mà thôi, nhưng đủ để hắn khó chịu không dứt rồi. Về mặt hắn đau khổ, tại sao mỗi lần đều như vậy ?

“Không sao.” Ngự Chi Tuyết dường như là dán bên lỗ tai của hắn nói, “Nơi đó hoạt động một chút sẽ khôi phục nhanh hơn.”

Sá, không phải là ý hắn đang nghĩ chứ?

Còn chưa kịp từ chối, một bàn tay to đã bắt đầu lục lọi đi xuống, hết sức tự nhiên nắm hắn, dùng tần số động tác vừa đúng, nơi vốn có chút ít phản ứng rất nhanh theo động tác của đối phương lên tinh thần, ngay cả khi không nhìn thấy tình hình phía dưới, mặt nước bị khuấy động mang tới tiếng vang cũng đủ để Lăng Hạ không ngóc đầu lên được rồi.

Lăng Hạ thở gấp mấy cái, dường như là bị Ngự Chi Tuyết ôm vào trong ngực, hắn không có chí tiến thủ dán vào bả vai Ngự Chi Tuyết, được rồi, dù sao chuyện như vậy cũng không phải là chưa từng có.

Ngự Chi Tuyết ngoe đầu, từ từ dùng môi tìm được Lăng Hạ, dùng môi lưỡi vuốt ve liếm láp, giống như miêu tả môi của hân vậy. Lăng Hạ không chế hô hấp không dám nói lời nào —hôn lưỡi cái gì, quá không hài hòa rồi, mặc dù đã sớm qua những lúc không hài hòa này rồi.

Hân cố gắng tưởng tượng mình đang tiếp thụ trị liệu. Chỉ là, nhà ai trị liệu khuấy rung động lòng người này a khôn kiếp!

Đối phương dường như không hài lòng hân đè nén, tay đột nhiên tăng nhanh động tác, thậm chí vỗ về chơi đùa mấy viên cầu phía sau. Lăng Hạ giật mình một cái, không nhận được phát ra một chút âm thanh, đôi môi thuận thể liền bị đối phương xâm chiếm.

Hô hấp của Ngự Chi Tuyết từ từ trở nên nóng bỏng, động tác ung dung cũng biến thành cấp bách, trên cao nhìn xuống hôn hân, dùng lực độ như muốn nuốt hân vào bụng.

Lăng Hạ cảm giác mình hít thở không thông, một hồi đầu vầng mắt hoa, Ngự Chi Tuyết một tay thay hân phục vụ, một tay đã bắt đầu dao động trên người của hân —bây giờ không phải là đơn thuần rửa sạch cùng trị liệu nữa rồi.

Nhưng mà, hân hoàn toàn không có hơi sức kháng cự, bị động nhận đối phương kéo đi.

Bụng chột căng thẳng, một loại cảm giác cực hạn đột nhiên vọt lên đại não. Lăng Hạ nhắm mắt lại từng ngụm từng ngụm thở hổn hển, ánh mắt mờ dần không biết nên phản ứng thế nào— chẳng lẽ xuyên không chỉ vì giải mộng trước khi hân tới không đánh súng lực thành công nên tiếc nuối sao?

Hơn nữa thủ pháp Ngự Chi Tuyết điêu luyện như vậy, quả thật vượt qua trạch nam hân đây, có phải bình thường số lần làm cái đó không ít?

Hân suy nghĩ miên man, Ngự Chi Tuyết đã rời bờ môi của hân, ở trên cổ hân không có chương pháp khe cần, hô hấp so với ôn tuyền còn nóng hơn nhiều.

Ngực Lăng Hạ phập phồng gấp rút, đứt quãng nói: “A Tuyết, đừng như vậy.”

Ngự Chi Tuyết dùng ngón tay nâng cằm của hân lên, ép hân ngẩng đầu, không chớp mắt nhìn hân: “Vẫn không thích sao?”

Lăng Hạ phô trương thanh thế nhìn lại y, thật ra trong lòng chẳng muốn chút nào. Ngự Chi Tuyết bây giờ ít nhiều có chút xa lạ, híp mắt phượng mơ hồ uy áp cường thế làm cho hân rụt rè.

Hân choáng váng choáng lảo lảo nói: “Không phải. Ta...ta bây giờ không có cách nào cho đệ.”

Hân nói những lời này xong, liên tinh tường nhìn thấy mắt xéch xinh đẹp của Ngự Chi Tuyết sáng lên, đôi môi nở nụ cười nhạt quen thuộc.

Nụ cười đó trên mặt Ngự Chi Tuyết thoáng chốc, y khôi phục thái độ bình tĩnh ung dung rất nhanh, Lăng Hạ còn tưởng rằng ảo giác. Nhưng hân vẫn có thể cảm thấy, bởi vì câu này mà chân mày khóe mắt Ngự Chi Tuyết nhu hòa rất nhiều, bắp thịt căng thẳng trên cánh tay cũng từng xuống.

Ngự Chi Tuyết vẫn giống năm đó, ưa thích mình như vậy sao? Không như vậy sẽ không cất giữ “thị thể” mình năm năm, hân xuyên không người đầu tiên gặp chính là Ngự Chi Tuyết cũng không phải là tình cờ, có khi đứa nhỏ ngốc này thường tới đó nhìn mình.

Nói không xúc động là giả, hân chưa bao giờ được người ta thích, được người ta coi trọng như vậy.

Tưởng tượng một chút đứa nhỏ ngốc này trôi qua năm năm như thế nào, tim đã đau nói không nên lời, như hít thở không thông vậy.

Lăng Hạ khó khăn vịn cánh tay Ngự Chi Tuyết muốn nâng tay lên, muốn như trước kia chạm vào tóc của y — muốn khóc, cao quá không chạm tới. Tay của hân vô lực rũ xuống.

Ngự Chi Tuyết rất nhanh bắt tay hân lại, ánh mắt sáng quắc nhìn hân, cơ thể hơi nghiêng về phía trước, tóc đen dài ướt át tán loạn trôi lơ lửng trong nước, như thủy yêu tản ra hấp dẫn.

Sá, nước sóng sánh làm đáng vẽ nhân vật phản diện quá phạm quy rồi, nam nữ đều xơi được chứ?

Lăng Hạ rũ mắt, mặt đỏ bừng như thỏ không nổi nói: “Ta không muốn. khiến A Tuyết. đau lòng. chúng ta. thử một chút đi.” (Và em đã vào tay a :v :v :v)

Năm đó Ngự Chi Tuyết ôm mình khở sở hô lên: “Huynh có thể không thích ta”, trong giấc mộng của hân xuất hiện vô số lần, mỗi lần tỉnh lại đều có cảm giác hốc mắt cay cay.

Hân không phải là một người có tâm địa sắt đá, cũng không phải là người cố chấp giữ vững nguyên tắc.

Nếu lại xuyên trở về, dù như thế nào, hân không hy vọng Ngự Chi Tuyết lộ ra vẻ mặt làm cho hân đau đến hít thở không thông như vậy nữa.

Hân xác thực không thích nam nhân, vừa nghĩ tới phương thức nam nhân ân ái liền ghê tởm, giống như Phùng Mẫn Xương đối với mình, hân không thể đập chai bia lên đầu đối phương.

Nhưng nếu là Ngự Chi Tuyết, như hôm nay hầu ở bên cạnh hân. Có thể tiếp nhận chứ?

Đây cũng không phải xã hội gay, Ngự Chi Tuyết không biết có phải chịu lời ra tiếng vào gì không, nên chứ? Dù sao chỗ kia. e hèm, dừng lại.

Về mặt Ngự Chi Tuyết đã không thể duy trì được bình tĩnh thông dong rồi, mặc ngốc ngốc, bộ dạng như bị sét đánh. Vốn chỉ mới lớn a, tại sao phải làm bộ tà mị cuồng bá?

Lăng Hạ lườm y một cái, lấy lại khí thế năm đó, hơi mỉm cười nói: “A Tuyết, cái đó, ngâm đủ chưa?”

“Ừ.” Ngự Chi Tuyết như mộng du ôm thật chặt hân đi ra ngoài, Lăng Hạ hết sức bối rối phát hiện, phía dưới nhân vật phản diện đại nhân rất có tinh thần, theo từng bước một cọ cọ trên đùi hân, đương nhiên hân sẽ không nhắc nhở.

Xuyên qua màn trường màu trắng, thì ra bên ngoài còn có một cái giường nhỏ, Ngự Chi Tuyết cầm một khăn tắm màu trắng lớn lau khô tóc hân, sau đó là thân thể, cuối cùng được mặc vào một bộ đồ mới màu trắng sạch sẽ thư thích.

Ngự Chi Tuyết ôm hân lại ngây ngô một hồi lâu, sau đó cẩn thận đặt hân lên giường, bắt đầu thu thập mình.

Lăng Hạ nhìn y phục đặt ở trên giá áo một chút, khoe miệng giật giật, không có màu tím khoa trương, nhưng vẫn hoa lệ làm cho người ta không dám nhìn thẳng. Y phục tinh xảo màu bạc phía trên thêu bướm bướm chỉ bạc nổi lên, trên cánh bướm bướm lại có đường chỉ màu vàng kim cùng màu đen làm đẹp.

Cho nên nói, tại sao ngày ngày nhân vật phản diện đều mặc xài hoa lá cành phấp phới thể này a Sá!

56. Q.3 - Chương 56: Chương 4

Ngự Chi Tuyết cởi quần áo tốc độ rất nhanh, nhưng tốc độ mặc quần áo lại rất chậm, mọi cử động đều lộ ra khí chất quý tộc.

Lăng Hạ nghiêm chỉnh nhìn hồi lâu, vội vàng chuyển tầm mắt. Lúc hân thấy người trong gương đối diện liền ngốc ra —— Sá, thật nể vừa rồi Ngự Chi Tuyết có thể hôn a!

Gương ở Dị Giới không phải gương đồng, đặc biệt làm từ đá năng lượng, hiệu quả không khác gương thủy ngân là mấy.

Người trong gương tóc vàng do thiếu dinh dưỡng, khuôn mặt gầy như đầu lâu, đôi mắt có chút lõm xuống, có vẻ rất lớn, tay chân lẻo khèo không chút đáng xem. Trừ da thịt tái nhợt, còn lại y như dân Châu Phi chạy nạn

Thân xác năm đó cũng còn đỡ, nhưng bây giờ, hân không thể không phục tâm lý tư cách Ngự Chi Tuyết a!

Khi Ngự Chi Tuyết lại tới đây ôm hân, Lăng Hạ mau chóng nói: “Cổng đi thôi.”

Ngự Chi Tuyết dừng một chút, vẫn bế hân lên, dùng môi dán trán của hân nói: “Ta muốn nhìn huynh.”

Muốn chết. Rõ ràng đã sớm qua cái tuổi thanh xuân rung động, thế nào bây giờ lại vì câu nói của tiểu tử chưa đủ lông cánh mà lần đầu tiên tim đập rộn lên? Lăng Hạ cố trấn định nói: “Đi đâu?”

“Tắm cung của ta.” Ngự Chi Tuyết từ từ đi ra ngoài, “Huynh cần phải điều dưỡng cho tốt.”

Thì ra ôn tuyền này ở phía sau tắm cung của Ngự Chi Tuyết, bây giờ Lăng Hạ có vô số vấn đề, nhưng có lẽ là do tác dụng của ôn tuyền, hần mệt mỏi ngủ thiếp đi rất nhanh.

Ngự Chi Tuyết ngồi ở đầu giường nắm tay của hần, nhìn khuôn mặt của hần không chớp mắt, trong lòng Lăng Hạ mơ hồ có một ý niệm: Ma Tôn cũng tốt, Giáo chủ cũng được, bình thường đều rảnh rỗi như vậy sao?

Chờ hần tỉnh lại lần nữa, Ngự Chi Tuyết vẫn còn ngồi ở đây, eo lưng ưỡn lên thẳng tắp, rất nhanh nâng đầu hần để hần tựa vào trong lòng ngực mình, bưng một chén canh cho hần ăn.

Bị người nhỏ tuổi hơn mình hầu hạ như vậy, Lăng Hạ không được tự nhiên, hần cũng không có thói quen gây phiền phức cho người ta.

Tô canh muống sứ hết sức tinh mỹ, hơn nữa nhiệt độ canh vừa phải, không biết làm từ gì, uống vào cảm thấy như có một dòng nước ấm chảy xuôi toàn thân, rất thoải mái. Ngự Chi Tuyết thấy Lăng Hạ uống hương vị ngọt ngào, lông mi cũng dẫn theo chút nụ cười thản nhiên, phất tay để người ta mang thêm một phần.

Lăng Hạ tò mò liếc mắt nhìn, người phục vụ của Ngự Chi Tuyết đều thống nhất mang mặt nạ màu bạc, áo đen bó sát người, một mực cung kính nửa cúi đầu, một ánh mắt cũng không đưa tới.

Lần này Lăng Hạ uống một nửa liền nuốt không trôi rồi, hần ngửa đầu nhìn Ngự Chi Tuyết nói: “A Tuyết, ta ngủ bao lâu, đệ vẫn không nghỉ ngơi sao? Đệ ăn gì chưa?”

“Không bao lâu.” Ngự Chi Tuyết lời ít ý nhiều nói, dùng khăn gấm xoa xoa khoe miệng Lăng Hạ, “Bây giờ huynh phải ăn nhiều nghỉ ngơi nhiều, mới có thể khôi phục nhanh hơn.”

Y nói rồi tiện tay bưng lên bát canh còn dư lại nửa, từ từ uống.

. Nghe sao giống như chần heo? Hơn nữa Ngự Chi Tuyết thích sạch sẽ, uống đồ còn dư lại của mình như vậy thật không sao?

Có lẽ Ngự Chi Tuyết nhìn ra hần oán thâm, ngón tay trượt lên sờ sờ xương sườn của hần, bình luận: “Bây giờ huynh quá gầy.”

Lại nữa, cái cảm giác rơi vào hạ phong bị trêu ghẹo đó.

Da thịt bị sờ ngứa ngáy, Lăng Hạ co rúm lại một chút, rất không có tiền đồ “Ừ” một tiếng. Nói thật ra, bây giờ hần có chút không biết làm sao chung đụng với Ngự Chi Tuyết, không chỉ là huynh đệ thành người tình, còn có năm năm biến hóa. Nam nữ yêu nhau không có kinh nghiệm, lập tức nhảy đến nam nam. những thứ hần biết đều không áp dụng được.

Rất nhanh lại có người đưa đồ rửa mặt tới, thậm chí còn có cái bô khắc hoa.

Ngự Chi Tuyết không chút do dự cởi y phục Lăng Hạ ra, Lăng Hạ thật sự bị dọa tè ra quần, loại chuyện như vậy thân cận đến mấy cũng không làm được chứ? Huống chi hần không phải thật sự bị liệt, tay dùng sức một chút vẫn động được.

Nhưng thái độ Ngự Chi Tuyết vô cùng cường ngạnh, một tay nắm bô một tay nâng nơi đó.

Lăng Hạ hết sức im lặng, lắp bắp nói: “Cái này, có người nhìn ta, cái đó không ra được.”

Rốt cuộc Ngự Chi Tuyết cũng đi ra ngoài, Lăng Hạ thật không dám nhìn về mặt y.

Rốt cuộc làm xong tất cả, Ngự Chi Tuyết rất nhanh cởi áo ngoài thay hần, thuận tay tháo màn trướng, rất tự nhiên ôm hần vào trong ngực.

Không gian bị phong bế, chỉ có hai người bọn họ, hơn nữa tư thế của hai người quả thật như vợ chồng già. Lăng Hạ một chút, đừng nói trong thời gian này Ngự Chi Tuyết sẽ tự thân tự lực chăm sóc cuộc sống thường ngày của mình như vậy chứ?

Hắn ngẩng đầu nhìn cái cằm đẹp đẽ của Ngự Chi Tuyết nói: “A Tuyết, bây giờ đệ, là. . . .”

Tâm Ngự Chi Tuyết trầm xuống, lấy tay vuốt lưng Lăng Hạ, dò xét cẩn thận vẻ mặt của hắn: “Ừ, Càn Khôn giáo giáo chủ.” Y cúi đầu ngửi đỉnh đầu Lăng Hạ một cái, được thảo mát mẻ mang theo chút mùi lưu hoàng, vẫn có cảm giác không thật.

Năm đó tỉnh lại, y đã bị Minh Trạch dẫn tới địa bàn ma tu đạo, hơn nữa nói cho y biết, được người đó bị người của Thánh Nữ Phong giết. Y ngỡ ngàng ôm thi thể Lăng Hạ, không biết đã trải qua bao lâu, hận không thể khiến thế giới này bị tiêu diệt, toàn bộ chôn theo người này.

Trong mơ hồ lại xuất hiện loại sức mạnh như lần trước, chung quanh hình như vang lên rất nhiều tiếng kêu thảm thiết, có người đập hắc sắc hỏa diễm đến gần, quỳ xuống nói cho y biết, được người này chưa chết, còn có thể cứu sống.

Rốt cuộc y cũng bình tĩnh lại, chỉ là, mặc dù Lăng Hạ giống như người sống, nhưng làm thế nào cũng không thức tỉnh.

Y nghĩ hết tất cả biện pháp, giành được Hàn Ngọc ngàn năm của phái Tuyết Sơn, linh thảo ngàn năm của Phục Linh bang, dùng tuyền nhãn của Dược Vương điện. Nhưng Lăng Hạ vẫn luôn bất tỉnh.

Ngày qua ngày, năm qua năm, rốt cuộc người này đã tỉnh, hơn nữa còn đồng ý với mình!

Chỉ là. trên đường đoạt lấy sức mạnh, trên tay của y đã sớm dính đầy máu tươi, đã là kẻ địch của tất cả danh môn chính phái.

Y không quan tâm những thứ này, thế nhưng lòng người này mềm như vậy, nếu biết còn có thể tiếp nhận mình sao?

Nếu như từ chối. Mặc kệ lần này dùng thủ đoạn như thế nào, y tuyệt đối sẽ không để người này rời mình nữa!

Sắc mặt Lăng Hạ không có sắc thái gì khác thường, nếu lựa chọn tiếp nhận Ngự Chi Tuyết, đương nhiên đã suy tính đến thân phận của Ngự Chi Tuyết. Càn Khôn giáo là đại giáo phái đầu não của cả ma tu đạo, Ngự Chi Tuyết lúc hai mươi tuổi sẽ cử hành nghi thức quá phong ma sau đó mới chính thức trở thành Ma Tôn đại nhân đứng đầu ma tu đạo 36 đảo 72 động và tất cả lớn nhỏ môn phái.

Dù sao có hắn ở đây, sẽ không để cho Ngự Chi Tuyết biến thành kết cục bi thảm như vậy.

Hắn gật đầu một cái lộ ra một nụ cười nhân nhật: “A, như vậy A Tuyết rất bận sao?”

Ngự Chi Tuyết xác định Lăng Hạ không tức giận hoài nghi, trong lòng không khỏi kinh ngạc. Y nhẹ giọng nói: “Ừ, chỉ là, những thứ đó huynh đều không cần để ý, ta sẽ xử lý tốt.”

Lăng Hạ gật đầu một cái, nhắm mắt lại nói: “Ừ, ta đương nhiên tin tưởng A Tuyết.”

Nghỉ ngơi nửa tháng này, không biết Lăng Hạ đã rút hết bao nhiêu đồ tốt, rốt cuộc cũng có thể hành động tự nhiên, khuôn mặt như đầu lâu cũng coi như có chút thịt. Chỉ là, cuộc sống của hắn ăn và uống hàng ngày đều do Ngự Chi Tuyết tự thân tự lực, không mượn tay người khác, Lăng Hạ cảm thấy mặt mo này của mình đã vứt sạch.

Mỗi ngày Ngự Chi Tuyết nhìn hắn ngủ mới đi làm việc và luyện công, thời gian cũng không dài, nhưng tỉnh thần lại sáng láng. Lăng Hạ rất đau lòng y, luôn giúp y lúc bận không cần lo ình, bây giờ mặc dù lực tinh thần của hắn vẫn không thể sử dụng, nhưng đầu gối vẫn không phải là phế vật cái gì cũng không thể làm.

Lời của hắn bây giờ căn bản không có bao nhiêu phân lượng đối với nhân vật phản diện đại nhân, Ngự Chi Tuyết việc ta ta làm, mỗi ngày luôn đối đãi với hắn như người thủy tinh, như e sợ hắn xảy ra vấn đề gì.

Ngự Chi Tuyết thường hay đưa mắt nhìn hấn, thỉnh thoảng còn sờ sờ gương mặt của hấn hoặc là mắt, giống như đang xác định điều gì. Lăng Hạ biết thật ra bây giờ y không có cảm giác an toàn, càng đau lòng, nhẫn nại để hai người ngày ngày dán lấy nhau như trẻ song sinh.

Có lúc hấn cũng cảm thấy rất kì lạ, kể từ khi hấn trở lại, trừ lúc đầu trong suối nước nóng không hòa hài một lần, hai người cùng ngủ cùng ăn nhiều ngày như vậy, mỗi ngày Ngự Chi Tuyết đều rất đơn thuần thân ái ôm hấn ngủ, không có gì kia nữa rồi. Dù lại tới suối nước nóng trị liệu tắm rửa, Ngự Chi Tuyết cũng không mất khống chế nữa. Lúc đầu mỗi ngày Lăng Hạ còn căng thẳng, sau lại đi ngủ hết sức an ổn.

Tuy nói là thử nhẹ một hơi, nhưng vẫn có chút buồn bực. Có phải bây giờ Ngự Chi Tuyết đối với mình, không còn hứng thú phương diện kia nữa hay không? Trong truyện nhân vật phản diện đại nhân thật đúng là cô độc cả đời.

Chẳng lẽ y thích sạch sẽ đến độ chỉ có thể tiếp nhận yêu trên tinh thần? Nghĩ tới đây, Lăng Hạ lại đỏ mặt.

Tối một ngày kia, Ngự Chi Tuyết kéo lấy hấn, Lăng Hạ mơ hồ có thể cảm thấy phía dưới là bắp thịt kiên cố hữu lực. Nhớ tới Ngự Chi Tuyết khi còn bé cánh tay cánh chân mảnh khảnh, hấn nhin không được tò mò néo hông Ngự Chi Tuyết. Cho dù cách quần áo ngủ thật mỏng mềm mại, cũng có thể cảm nhận xúc cảm da thịt nơi đó hết sức tốt, sờ hết sức sự mềm dẻo, chảy nước miếng.

Ngự Chi Tuyết rất nhanh bắt tay hấn lại, thanh âm hình như hơi trầm thấp: “Huynh làm gì vậy?”

Nói không ước ao ghen tị đó là giả, Lăng Hạ ngẩng đầu lên cười nói: “A Tuyết đúng là lớn rồi.”

Hấn nói rồi ngẩng đầu lên, liền nhìn thấy cặp mắt phương xinh đẹp kia đang nóng bỏng nhìn mình chăm chăm. Quần áo ngủ của Ngự Chi Tuyết màu trắng, cổ áo nửa mở, lộ xương quai xanh khô gợt cùng một chút cơ ngực, tóc như lụa tán lác bên gối.

Lăng Hạ đột nhiên cảm thấy hô hấp có chút khốn đốn khó khăn.

“Ta đương nhiên đã sớm trưởng thành.” Ngự Chi Tuyết rất nhanh buông ra tay của hấn, ôm hấn vào ngực, “Huynh mau mau ngủ, điều dưỡng sớm tốt một chút.”

Lăng Hạ im lặng, hấn chưa từng rãnh rỗi nhàm chán như vậy, mỗi ngày trừ ăn ra chính là ngủ. Dây chuyền không gian năm đó người đeo mặt nạ luyện chế cho hấn, Ngự Chi Tuyết đều thu lại, nhưng lại nghiêm cấm hấn mở ra, nói thân thể hấn bây giờ hư không rất không hợp tiếp tục luyện khí.

Hấn thật sự không ngủ được, một tư thế nằm lâu cũng dễ mệt mỏi, tay Ngự Chi Tuyết vẫn đặt ở trên eo hấn. Lăng Hạ cẩn thận trở người, sợ đánh thức y.

Ngự Chi Tuyết không nhin được đề hấn lại, nhỏ giọng nói: “Không ngủ được sao?”

Lăng Hạ cả kinh, nói xin lỗi: “Ta đánh thức đệ?”

“Không phải.” Ngự Chi Tuyết lật người đề hấn dưới thân, giọng nói hoa lệ khô gợt bên trong không gian bị phong kín mang theo chút hấp dẫn khàn khàn, “Huynh cọ nữa, ta không biết sẽ làm ra những chuyện gì.”

Gì? ! Con người Lăng Hạ co rụt lại, Ngự Chi Tuyết chạm một cái lên môi hấn như chuồn chuồn lướt nước, rất nhanh rời đi, vẫn ôm hấn vào ngực. Chỉ là, lần này lại ôm chặt hơn, hình như phòng ngừa hấn lộn xộn nữa.

Lăng Hạ cảm thấy một cỗ nhiệt huyết xông lên đầu, không chịu khống chế lắp bắp nói: “A Tuyết, đệ, cái đó không muốn sao? Nhiều ngày như vậy cũng không cái đó.”

Hấn còn chưa nói, đã cảm thấy cánh tay ngang hông xiết chặt, nhiệt độ đối phương hình như trong nháy mắt liền nóng lên.

“Muốn, mỗi ngày đều muốn. Nhưng thân thể của huynh vẫn chưa phục hồi như cũ.”

Giọng nói bên tai quá mê người rồi, nhịp tim Lăng Hạ bắt đầu gia tăng tốc độ, mặt cũng nóng theo —— Ngự Chi Tuyết vì nguyên nhân này sao?

Ngự Chi Tuyết cúi đầu, nhẹ nhàng cắn lên vành tai của hấn: “Mỗi ngày đều muốn huynh, hôn huynh, muốn nuốt huynh xuống.”

Xúc cảm mập mờ nơi vành tai nhạy cảm khiến Lăng Hạ sợ run, Ngự Chi Tuyết nói quá trực tiếp, làm hấn giữ không được, nhưng kỳ dị là, thân thể cũng nóng lên theo.

Sá, đứa nhỏ này học được thủ đoạn tán tỉnh từ nơi nào? Hoàn toàn không thể kháng cự được chứ?

Hắn nhanh chóng đưa tay muốn ngăn lại, Ngự Chi Tuyết lại thuận thể ngậm ngón tay hấn trong miệng, nhẹ nhàng bao lấy dùng đầu lưỡi liếm mấy cái, cảm giác tê dại như điện giật truyền từ đầu ngón tay tới đại não, cả người Lăng Hạ đều không tốt rồi. Hắn khó khăn nhếch nhác nói: “A, ta biết rồi, như vậy nghỉ ngơi đi —— chờ ta khôi phục lại nói.”

“” Hắn có thể cảm thấy, những lời này nói ra mặt Ngự Chi Tuyết đều đen.

Ngự Chi Tuyết rất nhanh bắt lấy tay hấn chậm rãi dời xuống, đưa vào bên trong áo ngủ, cầm lấy. Y khàn khàn nói: “Đã hoàn toàn khôi phục, huynh phải phụ trách.”

Thứ đứng thẳng trong tay so với trong trí nhớ lớn hơn rất nhiều, có khi khê nhúc nhích trong lòng bàn tay hấn. Lăng Hạ giật mình một cái, như bị phồng theo bản năng muốn rút tay về.

Ngự Chi Tuyết đã nắm tay của hấn bắt đầu động, vừa động vừa nghiêng người sang hôn mặt cùng cổ của hấn.

Đợi đến khi tay cũng đã tê rần, cuối cùng Ngự Chi Tuyết cũng ra, thở dốc mấy tiếng, thanh âm cũng hấp dẫn khác thường. Lăng Hạ có chút ngu si ngẩng đầu lên nhìn y, mắt phượng dễ nhìn của Ngự Chi Tuyết khê híp, đôi môi hé mở, làm cho ngực hấn căng lên một hồi.

“Hôm nay cứ như vậy đi.” Ngự Chi Tuyết thay hấn xoa xoa tay, hôn lên môi hấn một cái, không chút để ý vén tóc ướt mồ hôi ra phía sau, giọng nói mang theo chút ý vị chưa thỏa mãn dục vọng, “Chờ thân thể huynh phục hồi như cũ, chúng ta làm tiếp toàn bộ.”

Gi? ! Lăng Hạ rợn cả tóc gáy một hồi, hơi nóng trên người nhất thời giải tán, bị sợ đến thiếu chút nữa nhảy dựng lên.

Sá, toàn bộ là ý gì?

Đây là. Muốn nuôi thỏ ập rồi ăn sao?

57. Q.3 - Chương 57: Chương 5

Lăng Hạ không dám hỏi nữa rồi, chỉ là trong lòng càng nghĩ càng kinh khủng. Nếu thật sự như hấn tưởng tượng, bây giờ về mặt sức mạnh hai người khác nhau trời vực, nếu Ngự Chi Tuyết cứng rắn lôi kéo hấn sở sở mờ mờ, đoán chừng ngay cả đầu ngón tay hấn cũng đánh không lại.

Đồng ý ở cùng y là một chuyện, nhưng giống nữ nhân bị đè là một chuyện khác. Dù như thế nào, hấn cũng không tiếp thụ nổi cái loại phương thức đó, quá cmn mất mặt.

Một buổi tối Lăng Hạ ngủ mơ mơ màng màng, đột nhiên cảm giác có một bàn tay ầm ập lên lên xuống xuống vuốt ve trên hông hấn, lúc đó Cúc Hoa của hấn thít chặt tóc gáy dựng đứng, thiếu chút nữa một cước đạp Ngự Chi Tuyết xuống rồi chạy trốn.

Thời gian nghỉ ngơi không TV không máy tính, Ngự Chi Tuyết cũng không để cho hấn đọc sách giải trí, cả ngày Lăng Hạ không có chuyện gì làm ngược lại lại lo lắng, mỗi ngày mặt buồn rười rượi, lượng cơm ăn giảm bớt theo.

Hơn nữa bậc là hấn vẫn không thể hỏi, vạn nhất nếu hiểu lầm, không chừng Ngự Chi Tuyết lại bưng tỉnh hiểu ra “A, còn có thể như vậy sao? Chúng ta thử một chút đi.” —— như vậy thì kinh khủng hơn.

Hắn cảm thấy mình sắp rãnh đến sinh bệnh rồi.

Có lúc Lăng Hạ làm bộ như ngủ say, chờ Ngự Chi Tuyết vừa rời đi liền bắt đầu đi dạo từ trong ra ngoài tắm cung, muốn tìm chút chuyện giải tỏa áp lực. Ngự Chi Tuyết hạn chế hấn hoạt động trong cả tắm cung cộng thêm bốn phía vườn hoa, và ba cây sổ xung quanh nơi này. Cũng may là kể từ khi hấn có thể tự lo

liệu, Ngự Chi Tuyết liền điều hết người hầu trong tẩm cung đi, nếu không Lăng Hạ thật sự không biết làm sao đối mặt với những người đó.

Có lúc hần nhện không được hỏi lúc nào thì mình có thể khôi phục, muốn xuống núi đến nơi nhiều người đi vài vòng. Phản ứng của Ngự Chi Tuyết là nhìn hần chăm chăm mấy giây: “Rất chán? Vậy hôm nay ta cùng huynh.”

Lăng Hạ không thích hai đại nam nhân ngày ngày cứ dính dính dán dán, liền vội vàng từ chối, hướng chỉ rất dễ bởi ra chuyện không hòa hài.

Còn may là gần đây Ngự Chi Tuyết đặc biệt vội, đi sớm về trễ, có lúc nửa đêm mới trở về sáng sớm liền đi ra ngoài. Lăng Hạ thở ra mấy hơi nhưng cũng rất lo lắng, hỏi Ngự Chi Tuyết nhưng cái gì cũng hỏi không ra.

Sáng sớm một ngày Ngự Chi Tuyết đi ra ngoài rất sớm, Lăng Hạ mơ mơ màng màng cảm thấy có người hôn một cái trên trán hần. Đợi đến khi hần tỉnh lại lần nữa, nhưng là bị khí lạnh kích thích tỉnh.

Lăng Hạ nhìn chăm chăm mũi kiếm trên cổ mình mấy giây, trấn định ngừng đầu nhìn người cầm kiếm.

Người cầm kiếm toàn thân áo đen che mặt không thấy rõ tướng mạo, mơ hồ lộ ra một chút tóc màu xanh lam, tai trái mang một khuyên tai thủy tinh, hai mắt tràn đầy sát khí. Hần thấy Lăng Hạ tỉnh lại, liền ấn kiếm tiến tới gần, nạt nhỏ: “Người và ma đầu kia quan hệ như thế nào? Thư phòng của hần ở đâu?”

Giọng hần lại hết sức trẻ, không vượt qua hai mươi tuổi, điều này làm Lăng Hạ có chút ngoài ý muốn.

Tẩm cung của Ngự Chi Tuyết trên đỉnh núi, phía dưới có cao thủ thủ hộ, hơn nữa chung quanh lại có trận pháp phòng hộ do Ngự Chi Tuyết không yên lòng nên bố trí, nếu như có người ngoài xông vào trận pháp sẽ bị kích động. Thiếu niên này tuổi còn nhỏ, có thể một mình xông tới đây, có thể thấy được thực lực phi phàm.

Lăng Hạ dùng sức mà nghĩ kịch tình, lúc nào thì xuất hiện nhân vật số một như vậy?

“Nói chuyện! Nếu không ông đây giết người!” Người bịt mặt khinh miệt nhìn Lăng Hạ mặc áo trắng bị chặn mỏng đắp kín, đột nhiên bừng tỉnh hiểu ra nói: “Người là nam sủng của ma đầu kia!”

“” Lăng Hạ cắn răng nghiêng lợi nói, “Xin các hạ đừng suy đoán bậy bạ.”

Từ lời cay nghiệt này của người bịt mặt, rốt cuộc Lăng Hạ cũng đoán được thân phận của hần, nhất thời có loại kích động muốn ôm trán.

Tóc xanh, khuyên tai, lời nói ác độc, người tài cao gan lớn, bạn tốt của nhân vật chính, người đầu tiên trong tiểu đệ của hậu cung hạ sinh Tô Mạc Chận, ha ha.

Tô Mạc Chận tự thân có một loại dị năng, đó là có thể che giấu hơi thở xuyên thấu qua bất kỳ trận pháp phòng hộ nào cũng không bị phát hiện, hơn nữa còn có thể sử dụng năng lực đặc biệt của hần ẩn núp người bên cạnh. Ở trong nguyên tác hần lợi dụng loại năng lực này giúp nhân vật chính vào sinh ra tử thoát không ít hiểm lập không ít công, cuối cùng vinh quang vĩ đại chết dưới tay Hữu trưởng lão của nhân vật phản diện. Nhân vật chính ôm thi thể hần thương xót rơi vài giọt lệ, ngược lại không ít em gái khóc lóc nước mắt.

Nếu như ẩn theo thời gian, chắc Tống Tiểu Hồ đã bắt đầu sơ hiện uy danh ở Dĩ Giới rồi, không biết là đã quen Tô Mạc Chận chưa.

Nghe lời nói của Lăng Hạ, Tô Mạc Chận không tin bĩu môi, tiện tay lột mặt nạ xuống. Hần ẩn mình vào tẩm cung này đã cảm thấy kỳ lạ, trận pháp phòng hộ là đặc cấp, nhưng bên trong lại không có một thủ vệ. Người ngủ trên giường mặt mũi tái nhợt thân thể gầy yếu, mặt mày không mang danh lợi an tĩnh, hần hiểu biết tương đối rộng, đương nhiên biết nam phong chỉ đạo.

Nghĩ đến đây, Tô Mạc Chận liền hận không thể ôm bụng cười lăn lộn chiêu cáo thiên hạ: Ma Tôn đại nhân tương lai, Cần Khôn giáo giáo chủ bây giờ là đồng tính!

Hần đã nghĩ kỹ, trở về phải làm thế nào đưa tin tức này vào giang hồ bêu xấu mặt mũi của ma tu đạo, nhưng lúc này mặt vẫn mang sát khí dùng sống kiếm gõ gõ cổ Lăng Hạ, hung ác nói: “Đứng lên! Mang ông đây đến thư phòng!”

Lăng Hạ liếc hắt một cái, chấp nhận từ trên giường đứng lên, mang hắt đi tới thư phòng.

Hắt không nghĩ Ngự Chi Tuyết sẽ để vật gì quý trọng ở bên trong thư phòng, khinh những pháp khí kia là phế vật à? Hơn nữa ẩn theo thời gian, năng lực không gian của Ngự Chi Tuyết đã sắp luyện thành.

Đến ngoài thư phòng, Lăng Hạ khoát tay áo: “Ta vào không được.”

Ngự Chi Tuyết biết hắt vừa nhìn sách liền quên thời gian, cho nên đặt xuống cầm chế ở thư phòng, phòng hắt đi vào.

Tô Mạc Chận hừ một tiếng, đẩy hắt cùng đi vào. Hắt đã nhìn ra trên người người này không có một chút lực tinh thần và năng lượng nguyên tố, giống như người bình thường, chẳng lẽ khẩu vị ma đầu kia là tiểu kê yếu ớt? Ủ, lại biết thêm một nhược điểm của kẻ địch.

Hắt cũng không sợ Lăng Hạ giở trò, đơn giản dùng pháp chú trói buộc cố định hắt, bắt đầu lùng sục những bộ sách được trưng bày thật chỉnh tề kia. Lăng Hạ không thể động, đầu lại có thể chuyển động, hắt tò mò quan sát cả thư phòng, hết sức trắng trong thuần khiết chỉnh tề, nội dung sách không gì khác đều là phương pháp tu hành của các môn các phái trong thiên hạ.

Tô Mạc Chận rất nhanh lật tới một đồng đồ vật, miệng chặc chặc vài tiếng, tiện tay ném một đồng lớn thư họa qua một bên, ha ha cười nói: “Ma Giáo thủ lĩnh này quả nhiên là đồ du côn háo sắc! Đây, chuyện khuê phòng thường ngày của các ngươi rất vui vẻ đúng không?”

Lăng Hạ vừa nhìn những tập tranh nửa mở kia, mặt liền nóng lên —— Sà! Ngự Chi Tuyết tìm nhiều xuân cung đồ nam nam sống động như vậy ở nơi nào a! Hơn nữa có vài tư thế căn bản không khoa học được chứ? Chẳng lẽ tiểu tử này đều muốn dùng hết lên người mình? ! Lão tử muốn chia tay y!

May Tô Mạc Chận còn nhớ rõ chánh sự, vội vàng tiếp tục lục lọi những thứ khác. Thời gian hắt có thể ở trong kết giới là có hạn, chỉ một canh giờ, hơn nữa năng lực này một ngày chỉ có thể dùng một lần.

Lăng Hạ nhìn giá sách thật chỉnh tề bị hắt lật lộn xộn lung tung, không khỏi cau mày nói: “Ngươi tìm cái gì?”

Lúc này Tô Mạc Chận không đáp lời, chỉ quét mắt nhìn hắt một cái, thỉnh thoảng gõ vách tường hoặc là sàn nhà.

Đợi đến khi trong phòng là một mảnh hỗn độn, Tô Mạc Chận vẫn chẳng có thu hoạch gì. Hiển nhiên hắt không có ý định đến không, tiện tay liền thu vài thứ nhìn quý giá vào trong túi đựng đồ của mình, Lăng Hạ nhìn liền muốn đập hắt một cước.

Tô Mạc Chận suy nghĩ nhìn Lăng Hạ nói: “Ma đầu kia xây tử cung ở trên núi này, phía dưới lại phái cao thủ thủ hộ, bên trong cung điện lại chỉ có người một người, có thể thấy người là kim ốc tàng kiều đấy. Không biết y có bỏ được vật kia để đổi người không?”

Lăng Hạ sững sờ, đang muốn nói chút lời giải vây, đã thấy gáy bị tập kích, trước mặt bỗng tối sầm bất tỉnh nhân sự rồi.

Chờ hắt tỉnh lại lần nữa, liền phát hiện mình bị Tô Mạc Chận vác lên vai, cảnh vật bốn phía không ngừng lui về phía sau, hắt bị choáng váng muốn nôn, thiếu chút nữa phun ra.

“Thả ta xuống.” Lăng Hạ yếu ớt nói.

Tô Mạc Chận không ngừng bước, cười nói: “Không ngờ người tỉnh cũng nhanh, người thành thật chút, đối với người hay ta đều tốt!”

“Người. Biết. Tổng Tiểu Hồ không?” Lăng Hạ dứt quang nói: “Ta. là Bằng hữu của hắt.”

Tô Mạc Chận sững sờ một chút, cười hì hì nói: “Chẳng lẽ người nói Tổng Tiểu Hồ tham gia Vũ Tu của các phái năm trước, đại tân sinh Đệ Tam Danh? Ủ, đáng tiếc, người lấy danh hiệu hắt ra hù dọa ông đây cũng không sợ! Ông đây lúc ấy không đi tranh tài, nếu đi tranh tài. Hừ hừ. Hừm, không ngờ Tổng Tiểu Hồ có quen biết với người của ma tu đạo, tin tức này rất là tuyệt vời!”

Lăng Hạ hết sức im lặng, quả nhiên Tô Mạc Chận là bằng hữu tốt của Tống Tiểu Hổ a! Sức ngây ngốc rất mạnh mẽ.

Có thể nghe được tin tức có liên quan đến Tống Tiểu Hổ hẳn rất vui mừng, liền muốn Tô Mạc Chận nói nhiều một chút, đáng tiếc Tô Mạc Chận tiếp tục khiêng hấn lên đường, hiển nhiên không có ý định nói nữa.

Rất nhanh đến một khách sạn trong trấn nhỏ, nơi này vẫn là địa bàn ma tu đạo. Tô Mạc Chận cải trang hai người một chút, hung tợn uy hiếp Lăng Hạ nói: “Không nên nói chuyện lung tung, nếu không ông đây giết chết người.”

Lăng Hạ lười phải đáp lời hấn, xoa mình mấy dạ dày đau ê ẩm nói: “Người cho ta một phần cháo trắng đi.”

“Ừ, quả nhiên thân thể nam sủng đều mảnh mai, ăn cũng như nữ nhân vậy.” Tô Mạc Chận mập mờ liếc phía dưới hấn một cái cười nói, “Nam nhân không uống rượu ăn thịt, vậy còn gọi là nam nhân sao?”

“. Ta chỉ là bệnh nặng mới khỏi.” Lăng Hạ không nhịn được cắn răng nghiêng lợi, Tô Mạc Chận sao lại thiếu ngược như vậy?

Hai người ngồi ở bàn trong góc, Lăng Hạ vừa uống cháo trắng vừa cẩn thận quan sát bốn phía, nghĩ làm thế nào lưu lại tin tức cho Ngự Chi Tuyết nói mình không có việc gì. Mục đích của Tô Mạc Chận hiển nhiên là muốn mang hấn tới địa bàn chính phái, đến lúc đó Ngự Chi Tuyết không tránh được sẽ gặp phải nguy hiểm, dù sao bây giờ y mới là thanh niên chưa tới hai mươi tuổi, Dị Giới này có nhiều lão gia vừa âm hiểm mạnh mẽ lại gian trá lắm nha.

Hấn nhìn Tô Mạc Chận, ăn uống cũng chẳng mấy sung sướng, liền nhỏ giọng nói: “Rất cuộc người muốn cái gì? Ta và Càn Khôn giáo giáo chủ không phải quan hệ như người nghĩ, y sẽ không mạo hiểm.”

“Vậy thử một chút.” Tô Mạc Chận cười hì hì búng một cái lên kiếm của mình nói: “Y không đến, ta liền giết người.”

Hấn nói như không có chuyện gì xảy ra, Lăng Hạ run lên. Nhân sĩ chính phái xuống tay tuyệt không留情 với người của ma tu đạo, chỉ có Tống Tiểu Hổ mới có ba phen mấy bạn muốn làm Ngự Chi Tuyết cải tà quy chánh.

Khách sạn dần dần đông khách hơn, phần lớn đều ăn mặc kỳ trang dị phục. Ma tu đạo như chánh đạo, chia ra rất nhiều môn phái, trong địa bàn của môn phái cũng có người bình thường sống. Lăng Hạ âm thầm đoán, thật ra thì ma tu đạo và chánh đạo nhìn ngoài không khác nhau mấy.

Mấy hán tử cầm loan đao trong tay ở nơi nào uống từng ngụm lớn rượu, một hán tử đột nhiên vỗ bàn cười to: “Các người thấy bố cáo hôm qua chưa? Càn Khôn Giáo chủ mặt trắng kia muốn kết thân với Độc Vương Dư gia đấy!”

58. Q.3 - Chương 58: Chương 6

Giọng hán tử kia rất hào phóng, một câu nói vừa ra, trong khách sạn liền sôi trào. Người không biết vội vàng hỏi thăm người khác, nghị luận với nhau, không ai chú ý tới trong góc có một thanh niên nghe lời này, chén cháo trong tay thiếu chút nữa ném đi rồi.

Tô Mạc Chận tay mắt lạnh lẽo đỡ Lăng Hạ ngồi ổn định lại, miệng ồ lên một tiếng nói: “Bà mẹ người chứ gấu à, giáo chủ người này muốn thành thân rồi, chẳng lẽ ông đây phải phí lớn sức lực như vậy?”

Dù sao Ngự Chi Tuyết mới tiếp nhận giáo trong thời gian ngắn, mấy thủ hạ trung thành cai quản Càn Khôn giáo nghiêm ngặt, nhưng vẫn có ba hộ pháp cho tới nay vẫn chưa trở về vị trí cũ, có gần một nửa môn phái giáo đồ chưa tin phục y. Thường ngày mặc dù sợ tai vách mạch rừng không dám chỉ trích, nhưng hôm nay Càn Khôn giáo từ trên xuống dưới đều đang bận rộn, hán tử kia mới dám lớn tiếng nghị luận.

Ngự Chi Tuyết còn quá trẻ, diện mạo cũng quá mức tuấn mỹ, vì vậy có vài người không phục tùng, sau lưng gọi y là Giáo chủ mặt trắng tỏ vẻ khinh miệt.

Người ma tu đạo nói một cách thẳng thừng cũng là nhân sĩ giang hồ, nhìn thấy bát quái máu sẽ sôi trào, mọi người nghị luận Ngự Chi Tuyết một hồi lại bắt đầu thảo luận bát quái Dư gia. Nghe nói không ai biết

dung mạo vị Dư gia đại tiểu thư này, chỉ biết nàng là cao thủ trẻ tuổi nhất Dư gia, đã từng thành công ám sát một vị tiền bối chính phái đã thoái ẩn, bị chính phái phát lệnh truy nã cao nhất.

Bây giờ Lăng Hạ không nghĩ được nhiều như vậy, hẳn khó có thể tin nghe mọi người nghị luận, chỉ cảm thấy từng trận rét run. Hắn mở miệng căn hỏi Tô Mạc Chận: “Càn Khôn giáo giáo chủ muốn kết thân với Độc Vương Dư gia bọn họ nói là người nào?”

Tô Mạc Chận hả hê nói: “Dĩ nhiên là người tình nhỏ của ngươi rồi, Độc Vương Dư gia và Ma Giáo Thanh Minh hộ pháp được gọi là ‘song độc’. Mặc dù không có trong lục đại hộ pháp như Nhị trưởng lão, nhưng thế lực vô cùng lớn, mấy năm này khuếch trương vô cùng nhanh chóng, phạm vi bang phái đã sớm vượt qua bất cứ hộ pháp nào. Xem ra, tân giáo chủ này muốn kết thân để đặt nền móng đi lên vị trí Ma Tôn. Đáng chết, thủ lĩnh Ma Giáo bạc tình vô nghĩa, lần thật sự làm việc mù quáng rồi!”

Lăng Hạ chỉ cảm thấy đầu choáng váng từng trận, đừng nói trong truyện không có chi tiết Ngự Chi Tuyết kết thân này, dù thế nào hẳn cũng không tin Ngự Chi Tuyết sẽ phản bội mình. Hắn ôm đầu hướng hán tử đang vắng nước miếng nói: “Vị đại ca này, xin hỏi bố cáo ở nơi nào?”

“Ở cửa thành đông.” Hán tử kia không để ý lắm chỉ chỉ phương hướng.

Tô Mạc Chận tay mắt lạnh lẽo kéo Lăng Hạ, uy hiếp nói: “Chớ lộn xộn! Bây giờ người là con tin của ta, hành động thiếu suy nghĩ, cẩn thận ông đây làm thịt người!”

Lăng Hạ cố gắng hít sâu vài hơi để mình tỉnh táo lại, may mà Tô Mạc Chận cũng muốn đi xác nhận, rất nhanh trả tiền võ bàn mang theo hắn đi ra ngoài.

Đến Thành Đông, quả nhiên trông thấy bố cáo, rất nhiều người vây quanh nhìn. Nói Giáo chủ muốn kết thân cùng Dư gia, ngày thành thân là mười lăm ngày sau. Giấy trắng mực đen, con dấu của Càn Khôn Giáo chủ, tự thể xinh đẹp của thuộc về Ngự Chi Tuyết rất quen thuộc với hắn, có thể thấy tin tức này là thật.

Tô Mạc Chận ngậm cọng cỏ đuôi chó thất vọng nói: “Xui xẻo, xui xẻo!”

Tay chân Lăng Hạ lạnh ngắt, ngực quặn đau, hận không thể tìm Ngự Chi Tuyết liều mạng.

Nói thật, hẳn cũng không tin Ngự Chi Tuyết sẽ làm chuyện di tình biệt luyện máu chó như vậy, dù sao thái độ đối với mình rất thật, nhưng kết thân cùng Dư gia cũng rất có thể. Không trách mấy ngày qua Ngự Chi Tuyết như thế nào cũng không cho hắn xuống núi, thậm chí hạn chế phạm vi hoạt động của hắn ở một khu vực nhỏ, đoán chừng là sợ hắn biết.

Sá, dù làm tiểu tam hay là bị làm tiểu tam, Lăng Hạ cũng cảm thấy rất ghê tởm.

Tô Mạc Chận thấy mắt hắn đỏ ngầu như bị giày vò vứt bỏ, khó được đồng tình một câu: “Anh em, nam nhân đều như vậy, có mới nới cũ. Huống chi nam nhân sinh không được, người làm nam sùng, vẫn nhanh nhanh đổi nghề thôi.”

“Con mẹ nó nam sùng!” Bây giờ Lăng Hạ sắp tức điên rồi, còn bị hắn kích thích một câu, dù làm thế nào cũng không bảo trì được tỉnh táo, “Ông đây nói không có quan hệ gì với y, người nghe không hiểu tiếng người à? Có muốn ca lặp lại lần nữa hay không?”

Tô Mạc Chận giương mắt nhìn, người này ở trước mặt hắn vẫn văn văn vẻ vẻ im hơi lặng tiếng như tiểu tức phụ, sao bỗng người lại tục như những hán tử thô lỗ kia vậy? Hắn thấy có người chú ý quay lại, vội vàng xách Lăng Hạ sang một bên, tiếp tục uy hiếp nói: “Người lớn tiếng như vậy nữa, cẩn thận ông đây chém người!”

Bây giờ Lăng Hạ đầy bụng bị phẫn, bình sinh lần đầu tiên yêu chính thức, đen đủi chẳng hiểu sao trên đầu lại rơi xuống một cái mũ tiểu tam to tướng.

Ít nhiều hẳn cũng nhìn ra tiểu tử Tô Mạc Chận này chỉ mạnh miệng, hơn phân nửa sẽ không làm gì hắn, liền phát tiết cười lạnh nói: “Thế nào, mồm mọc trên người ta người còn không cho ta nói? Người cũng không phải thứ gì tốt!” Hắn nói xong, cảm thấy ngực buồn bực khó chịu, sau đó cổ họng tanh nồng, vội vàng lấy tay che miệng lại.

Tô Mạc Chận trợn mắt há mồm nhìn Lăng Hạ phun ra một ngụm máu, vội vàng đỡ hắt, tránh làm người ta chú ý. Lăng Hạ thở hồng hộc hổn hển, trên lưng toát ra một tầng mồ hôi, đầu cũng choáng váng.

Tô Mạc Chận vẫn cứ đổ thêm dầu vào lửa lúc hắt choáng váng mười hai hồn không là một: “Chắc chắc, không ngờ người thâm tình với y đến thế! Càn Khôn giáo giáo chủ ác độc đó không có tình, ta thấy trái tim người a, nên sớm thu lại đi thôi.”

Lăng Hạ dùng sức nhéo bả vai hắt, vừa phun ra một ngụm máu, hắt che miệng dứt quãng nói: “Ông đây là bị người tức chết đấy!” Những lời này chưa nói xong, hắt liền cảm đầu ngã xuống.

Chờ Lăng Hạ tỉnh lại lần nữa, liền phát hiện mình ở trong xe, Tô Mạc Chận bên ngoài cà lơ phát phơ ngâm nga tiểu khúc. Hắt vượt ngực một cái, vẫn đè nén không được.

Tô Mạc Chận thính tai, rất nhanh dò đầu vào nói: “Người đã tỉnh?”

Lăng Hạ không biến sắc ngồi dậy, đã hoàn toàn khôi phục bình tĩnh: “Không phải ta đã vô dụng rồi sao? Bây giờ ta có thể rời đi chứ?”

Tô Mạc Chận giơ tay lên lắc lắc: “Vây cũng không được, ừ, ta nghĩ lại, quyết định thử một lần, nói không chừng Càn Khôn giáo giáo chủ này có mới vui mừng nhưng không quên tình cũ thì sao? Hơn nữa, người vừa rồi thiếu chút nữa hộc máu bỏ mình, vẫn không thể để người ở đó?”

Lăng Hạ tức giận im lặng, hắt cũng không biết bây giờ mình nên làm gì mới phải, muốn suy nghĩ kỹ càng một chút. Nhưng đi theo nam nhân độc mồm độc miệng này, cố gắng mấy cũng bị kích thích.

Tô Mạc Chận theo dõi hắt suy nghĩ nói: “Vừa rồi ta thăm dò chút mạch tượng của người, phát hiện người vậy mà cũng là người tu hành —— nhưng năng lượng nguyên tố cùng lực tinh thần bên trong cơ thể người bị người phong ấn, đây là vì sao? Nếu không phải tâm tình người kích động khắc ra một búng máu, phương pháp phong ấn sẽ không dẫn ra bị ta phát hiện.”

Lăng Hạ cả kinh nói: “Người nói cái gì?”

Lực tinh thần cùng năng lượng nguyên tố của hắt thật là biến mất tích, nhưng Ngự Chi Tuyết vẫn nói là vì thân thể hắt quá yếu, đợi một thời gian ngắn sẽ từ từ khôi phục. Người có thể phong ấn mình, chỉ có thể là Ngự Chi Tuyết!

Tô Mạc Chận nhìn hắt kinh ngạc liền đoán được hắt thật sự không biết, vì vậy nâng cằm lên tự động mơ mộng: “Ừ, ta thấy phương pháp người tu hành là của chánh đạo. Chẳng lẽ người bị Càn Khôn Giáo chủ này bức hiếp nhốt lại độc chiếm sao? Y phong ấn lực lượng của người, còn người, lâu ngày hận mà sinh yêu, đáng tiếc y lấy được lòng của người liền không coi trọng.”

Lăng Hạ đã mặc kệ hắt, cúi đầu nghiêm túc suy tư hàm nghĩa hành động của Ngự Chi Tuyết lần này, chỉ là, càng nghĩ tâm càng lạnh. Ngự Chi Tuyết sợ mình biết chuyện kết thân sẽ rời đi sao? Cho nên biến hắt thành một phế nhân nơi nào cũng không đi được? Hắt quả thật không dám nghĩ tiếp.

Xe lão đảo mà đi, con đường nhỏ hết sức vắng vẻ, trong lúc Tô Mạc Chận khó phát thiện tâm đưa thuốc chữa thương cho Lăng Hạ, Lăng Hạ đều yên lặng ăn. Bây giờ hắt dưỡng thương cho tốt, dù như thế nào, đều phải tìm Ngự Chi Tuyết hỏi cho rõ ràng! Nói thật, không phải tận mắt nhìn thấy, làm sao hắt cũng không cam lòng.

Hắt hỏi Tô Mạc Chận nói: “Phong ấn của ta người có thể mở hay không?”

Tô Mạc Chận uống chút rượu nói: “Có thể thì có thể, nhưng phải tiêu hao ta một lượng lớn lực tinh thần, sao ta phải phí lớn sức lực như vậy làm chuyện không có lợi ỉn? Huống chi mở phong ấn người còn có thể chạy trốn.”

Hắt thấy Lăng Hạ nghiêm mặt không để ý tới mình, liền cười nói: “Cái phong ấn này thật ra không có hại gì tới thân thể người, như đã giãn ra, cách mười năm hai mươi năm đoán chừng liền tự động giải.”

Lăng Hạ hận không thể một cước đạp chết hắt! Rốt cuộc người độc mồm độc miệng này thu hút ở chỗ nào hắt? Sao các em gái cứ coi hắt như phó cp của nhân vật chính vậy Có lúc hắt gặm màn thầu khô

cứng cũng không nhin được nghĩ, có phải Ngự Chi Tuyết đã phát hiện mình mất tích hay không? Y sẽ có phản ứng gì? Không biết có bắt đầu tìm chưa.

Tô Mạc Chận ăn nói khéo léo hết sức, dường như chuyện gì hắn cũng có thể nói, một đường đi qua địa bàn vài môn phái, hắn đều có thể ứng phó tự nhiên, Lăng Hạ không thể không bội phục hắn điểm này.

Hai người một đường đi về phía tây, trên đường lâu lâu lại nghe thấy không ít tin tức thành thân của Ngự Chi Tuyết, còn có đại đội ma tu đạo muốn đi tặng quà. Càng ngày Lăng Hạ càng sa sút, dù Tô Mạc Chận rảnh rỗi nhàm chán tìm hắn muốn đùa vui, hắn cũng không rảnh để ý.

Mới đầu hắn còn muốn chạy trốn, nhưng bây giờ đã nản lòng thoái chí, tâm cũng vỡ thành từng mảnh từng mảnh rồi. Tình huống như thế, hắn chạy trở về thì có ý nghĩa gì? Nhìn Ngự Chi Tuyết mặc lễ phục màu đỏ cùng tân nương tử mời rượu người huynh này sao? Hay là vẫn núp trong tấm cung làm bộ như cái gì cũng không biết tiếp tục làm nam sủng?

Sá! Rốt cuộc vì cái gì ông đây xuyên về lại a!

Lăng Hạ chết lặng trên xe ngựa, Tô Mạc Chận cũng âm thầm đề cao cảnh giác, bởi vì hắn phát hiện gần đây hay gặp phải cao thủ hành tung quỷ bí. Đối với cao thủ, dịch dung đàn là vô dụng, hắn liền động thủ dịch dung, có lúc hai người giả cha con, có lúc giả trang thành ông cháu, thậm chí có lần hắn động thủ về Lăng Hạ thành mỹ nữ giả vợ chồng, Lăng Hạ chỉ trừng mắt nhìn hắn, lật người ngủ tiếp.

Nhìn lộ trình ngày càng ngày kéo dài, Lăng Hạ thở dài. Thật ra thì tạm thời tách ra cũng tốt, hắn không nghi ngờ tình yêu của Ngự Chi Tuyết, nhưng hắn không tiếp thụ nổi hành động này của Ngự Chi Tuyết. Tô Mạc Chận mang theo hắn, một ngày nào đó sẽ gặp Tống Tiểu Hổ, tránh trước những thứ này cũng tốt.

Một khi nghĩ thông, Lăng Hạ liền thử giao hảo cùng Tô Mạc Chận, dù sao Tô Mạc Chận lúc đầu tham tiền không thích bị thiệt thòi, trên thực tế vô cùng nghĩa khí. Trở thành bằng hữu, sẽ không đến chỗ an toàn liền bán hắn cho Ngự Chi Tuyết —— Ngự Chi Tuyết cũng tránh gặp nguy hiểm, có thể ngọt ngọt ngào ngào qua kỳ trăng mật của y rồi, ông đây rửa y bất lực a a a! ! !

Tác giả có lời muốn nói: tiểu kịch: về Giáo chủ làm thế nào biết xxoo

Sau khi Lăng Hạ thức tỉnh, hai người hồ bang hỗ trợ mấy lần, nhưng Ngự Chi Tuyết luôn cảm thấy chưa đủ.

Luôn có cảm giác thiếu một chút. Có lúc hướng về phía người này, thậm chí muốn đem hũ hắn nuốt vào bụng, nghe hắn run rẩy kêu tên của mình, dùng vẻ mặt muốn khóc đó.

Chỉ nghĩ như vậy, Ngự Chi Tuyết đã cảm thấy cả người nóng ran không chịu nổi.

Mà thực tế thì, thân thể Lăng Hạ yếu đuối, y chỉ có thể sử dụng phương thức cực kỳ nhẹ, thậm chí không dám tùy ý hôn, tránh ình mất khống chế.

Một ngày y đang ở thư phòng tra xét ghi chép về lịch đại ma tôn, vô ý phát hiện có đoạn ghi chép về một vị ma tôn. Trong đó nói ông là nổi hồ thẹn, chỉ đơn giản nói tính tình ông bất tuân, hảo nam phong, sau đó ở đỉnh Linh sơn cùng cao thủ chính phái giả dối đồng quy vu tận.

Hảo nam phong. Ngự Chi Tuyết suy nghĩ khép sách lại, gọi một người hầu tâm phúc hỏi thăm: “Cái gì gọi là hảo nam phong?”

Người hầu này quỳ xuống, lắp ba lắp bắp giải thích vừa thông suốt, cuối cùng Ngự Chi Tuyết cũng hiểu, y ra lệnh cho người hầu này đi sưu tập một chút tranh chữ tương quan, lại tìm hai người hiểu được đạo này.

Tranh chữ được đưa tới trước, Ngự Chi Tuyết từ từ liếc nhìn, thật sự không thích. Tư thế người trong bức họa dây dưa cùng nhau thật quái dị, diện mạo xấu xí, nhìn liền chán ghét, nhưng tướng tượng người trong bức họa thành mình và Lăng Hạ. Ngự Chi Tuyết cảm thấy miệng đắng lưỡi khô, nhịp tim không khỏi tăng nhanh.

Người hiểu được đạo này cũng sắp bị đưa tới. Hai người kia bị trói tay chân, mang bịt mắt, không biết mình bị dẫn tới nơi nào.

Ngự Chi Tuyết cho hai bên lui xuống, cách bình phong hơi mờ, dùng mũi băng nhọn cắt dây thừng trói trên thân hai người ra.

Hai người kia tướng mạo vẫn tính là tuần tú, đoán chừng ở trên đường đã bị người dẫn dò qua, lập tức nơm nớp lo sợ quỳ xuống dập đầu, lập tức bắt đầu động tác, động tác lại hết sức thành thạo.

Có lẽ là vì sợ hãi, hai người ôm nhau hôn nhau một hồi, sờ soạng một hồi, nhưng phía dưới vẫn không có phản ứng.

Ngự Chi Tuyết mặt lạnh nhìn, không nhận được hừ một tiếng, thân thể nam tử khác, y chẳng có chút hứng thú, chỉ cảm thấy buồn nôn một hồi. Hai người kia nghe thì càng sợ hãi, run run rẩy rẩy.

Một nam tử ngồi ở trên bàn tách hai chân ra, một nam tử khác quỳ xuống dùng miệng ngậm vật giữa háng của hắn, không ngừng phun ra nuốt vào. Cuối cùng nam tử đang ngồi cũng có phản ứng, mặt đỏ ửng, phối hợp hướng đung đưa trong miệng người nọ.

Ngự Chi Tuyết dùng ngón tay thon dài lật tập tranh, rất nhanh tìm được một tờ tương ứng, nhất thời bừng tỉnh hiểu ra, thì ra cũng có thể như vậy. Nhưng mà, không ghê tởm sao?

Hai người hỗ bang hỗ trợ rất nhanh đều cứng rần, nam tử đang ngồi nằm xuống lấy tay vịn bụng hai chân mình ra, một nam tử khác dùng ngón tay lấy chút thuốc cao đưa vào trong.

Ngự Chi Tuyết lên tiếng nói: “Đó là cái gì?”

Hai người kia chỉ có thể mơ hồ nhìn thấy một bóng dáng cao quý, giờ nghe tiếng của y toàn thân đều chấn động. Một nam tử cung kính giải thích một hồi, Ngự Chi Tuyết nhìn kỹ động tác của hắn, nhớ kỹ trong lòng, lại hỏi thăm chút động tác cần chú ý lần đầu, nam tử kia đều nhất nhất trả lời.

Hai nam tử vốn nơm nớp lo sợ, giờ nghe giọng nói trẻ tuổi của Ngự Chi Tuyết, hỏi vấn đề lại hết sức đơn thuần, liền biết y hoàn toàn không có kinh nghiệm, lập tức càng ra sức biểu diễn.

Khi đi vào, một thở hổn hển, một rên rỉ làm phòng ốc như muốn sập, liên tiếp thay đổi ba tư thế, chỉ mong quý nhân phía sau động tình, cũng có thể gia nhập vào.

Ngự Chi Tuyết từ đầu đến cuối chỉ nghiêm túc quan sát nghiên cứu, thậm chí cử bút đem một vài tâm đắc ghi tạc tập tranh bên cạnh.

(Khụ khụ! A Tuyết học tập thật nghiêm túc a =. =!!!)

Hai người kia không lâu liền một trước một sau tới đỉnh, Ngự Chi Tuyết ném một tập tranh đi, nhàn nhạt ra lệnh: “Tiếp tục.” Đây phòng đều là vị tanh nồng, Ngự Chi Tuyết cau mày ngừng thở, tránh không nhận được giết hai người này.

Tập tranh tên là Long Dương 72 chiêu

Hai người làm được ba hồi, đổi bảy tám tư thế, thật sự không cứng nổi nữa rồi, vì để cho quý nhân hài lòng lại nuốt vài viên thuốc, kiên trì nửa canh giờ.

Làm đến cuối cùng, hai người đều kiệt sức, thiếu chút nữa làm chết rồi, trong lòng đều kêu rên, quý nhân này không phải muốn mình đem bảy mươi hai kiểu đều biểu diễn một lần chứ? Có tư thế thật không làm được a.

Một nam nhân đứng lên đáp lễ nghiêm túc nói: “Khởi bẩm đại nhân, loại chuyện như vậy, thật sự không nên làm quá ba lần, nếu không rất dễ thương thân —— lần đầu càng phải giảm bớt số lần.”

Một nam nhân khác khom lưng mở một cái rương dưới chân ra: “Đại nhân, có một số đạo cụ chưa biểu diễn, tiếp tục sao?”

Ngự Chi Tuyết nhìn những đạo cụ kia không hứng thú nói: “Những thứ đồ này không cần.” Chẳng lẽ mình không sành bằng sao?

Hắn không chút để ý khép tập tranh lại, ba lượt sao?

Chờ lúc thân thể Lăng Hạ tốt một chút.

Ngự Chi Tuyệt nhắm mắt lại, chậm rãi vận tức, bình phục nóng ran bụng dưới.

(Sự trong sạch cục hoa của huynh đang bị đe dọa nghiêm trọng a Lăng Hạ ~)

59. Q.3 - Chương 59: Chương 7

Mặc dù Lăng Hạ không biến sắc với những lời lấy lòng của Tô Mạc Chận, nhưng đối phương tuy ngốc, nhưng so với Tống Tiểu Hồ lại khôn khéo hơn nhiều, cười hì hì khuyến cáo hắn: “Ta khuyên người đừng uống phí sức lực, người cứ cầu nguyện tên Ma Giáo mặt trắng đó cầm đồ đến để đổi người đi.”

Lăng Hạ nghiêm mặt, hận không thể đập chết kẻ vừa lỗ mãng vừa ngốc này đi.

Hắn ngày ngày mong đợi Tống Tiểu Hồ xuất hiện, vội vàng dùng ánh sáng của nhân vật chính thu tên tiểu đệ ngốc này vào hậu cung nhanh cho xong.

Hắn tính toán ngày một chút, đã bị Tô Mạc Chận mang đi bảy tám ngày, nói cách khác, mấy ngày nữa Ngự Chi Tuyệt sẽ phải thành thân rồi. Mỗi lần nghĩ đến chuyện này, Lăng Hạ liền phiền não muốn giết người.

Đều nói thất tình nữ nhân nhỏ lệ nam nhân nhỏ máu, bộ dạng củi mục này của hắn thì đánh được ai?

Đợi đến một ngày xe cách một thành nhỏ không xa, Lăng Hạ đang giả trang thành bệnh phụ ở bên trong nằm ngẩn người, đột nhiên nghe thấy một thanh âm quen thuộc: “Này, tên đánh xe kia, giao hết đồ trên người người ra đây!”

Lăng Hạ cơ hồ là muốn khóc lóc nước nỡ rồi, em gái Khắc Lan, em xuất hiện quá đúng lúc!

Hắn cẩn thận vén vải cửa sổ xe lên một khe nhỏ nhìn ra ngoài, chỉ thấy Khắc Lan Mẫn Bạch xinh đẹp dẫn đầu một bảy ngũ đại tam thô thủ hạ cười báo đóm cấp bốn, kéo mấy chiếc xe, một trước một sau ngăn xe, ma thú kéo xe cấp thấp cả kinh quỳ trên mặt đất run rẩy bấy.

Khắc Lan Mẫn Bạch chính là muốn tới tặng quà tân Càn Khôn Giáo chủ, biết thiếu niên năm đó mình bắt hôm nay lại trở thành Giáo chủ mặt trắng, còn cười kẻ nàng đôi đầu, trong lòng nàng dĩ nhiên khó chịu. Đi một đường đoạt một đường, đưa sính lễ gì dĩ nhiên không thể lấy từ chỗ mình.

Mắt Tô Mạc Chận sáng lên, liền hứng thú. Mỹ nhân ma tu đạo quả nhiên khác chính phái! Khắc Lan Mẫn Bạch da hơi đen, vóc người lại hết sức yếu điệu, đôi môi đầy đặn, mắt to quyến rũ, cả người tản ra hơi thở dã tính. Hắn nhất thời không nhớ tới lai lịch của đối phương, chỉ cười hì hì cười trên nói: “Này, xin hỏi quý tính phương danh của cô nương? Tại hạ Tô Mạc Chận, đồ nàng muốn đương nhiên ta sẽ dâng lên, nhưng có một điều kiện —— cô nương có thể làm lão bà của ta hay không?”

Sá! Khỏe miệng Lăng Hạ giật giật, hai người kia một yêu giành một yêu trộm, một tìm lão bà một tìm lão công, thật đúng là một đôi trời đất tạo nên!

Hắn đã kết luận Tô Mạc Chận nhất định sẽ thua. Khắc Lan Mẫn Bạch là Thanh Minh hộ pháp ma tu đạo, chủ nhân Linh Xà đảo, thiên tài Thể Tu. Hơn nữa từ tuổi nhỏ nàng liền bắt đầu làm cường đạo thủ lĩnh, cộng thêm trên người có vô số thú độc. Tô Mạc Chận mặc dù thực lực bất phàm, nhưng hắn quá khinh địch, hơn nữa còn không biết lai lịch Khắc Lan Mẫn Bạch.

Thủ hạ Khắc Lan Mẫn Bạch nhất thời tức giận không thôi, đều khí thét to mắng: “Chỉ bằng tiểu tử thú tính tóc lam mày mà muốn lấy lão đại chúng ta?” “Lão đại, đánh chết hắn!”

Khắc Lan Mẫn Bạch xem thường nheo mắt, phát tay ngăn mọi người chửi mắng, lắc lư cây gậy trong tay mấy cái, cũng cười híp mắt nói: “Làm lão bà của người cũng được, chỉ là, người phải địch nổi cây gậy này của ta mới được nha.”

Nàng nói cầm khê nhếch lên, vẻ mặt kiêu ngạo lại tự tin, càng lộ vẻ đóa hoa hồng có gai.

Bây giờ trong mắt Tô Mạc Chận muốn toát ra sao rồi, không thể chờ đợi nói: “Dĩ nhiên, như vậy, cô nương xuất chiêu trước?”

Tươi cười trên mặt Khắc Lan Mẫn Bạch vụt tắt, chợt nhất chân, đã quét một cơn tới.

Tô Mạc Chận không ngờ động tác nàng nhanh như vậy, nhất thời đề cao cảnh giác Thuận Thân tránh thoát. Hắn có tước hiệu gọi là “Phong Ảnh”, tốc độ là nhất đẳng.

Nơi côn phong quét qua, xe liền chia năm xẻ bảy, may nhờ trên người Lăng Hạ bọc chắn bông mới không té. Hắn chặt vật bò dậy, Khắc Lan Mẫn Bạch liếc một cái thấy một thiếu phụ xinh đẹp, còn tưởng là thê tử Tô Mạc Chận, vì vậy cười khanh khách bóp một cái trên mặt Lăng Hạ: “Ừ, da mịn thịt mềm, tướng công của người nếu bị ta đánh bại, người hãy về với ta đi.”

“.....” Lăng Hạ dở khóc dở cười, cộng thêm hắn mặc trang phục thật sự lúng túng, nên cũng không nói rõ thân phận mình, chỉ đứng ở một bên chờ Khắc Lan Mẫn Bạch đánh bại Tô Mạc Chận.

Tô Mạc Chận đứng ở chỗ cao ghen ghét nhìn, cau mày nói: “Này này, cô nương, đó không phải là lão bà của ta! Mục tiêu của nàng ở chỗ này!”

Khắc Lan Mẫn Bạch rung cây gậy lên, biến thành hai cây đoản côn, chân đạp một chút bay lên, hai người liền triển đấu một chỗ. Tô Mạc Chận không ngờ đối phương lợi hại như thế, dần dần cũng dùng toàn lực, cát bay đá chạy, đường đều bị cắt đứt rồi.

Thủ hạ Khắc Lan Mẫn Bạch làm tròn bốn phận đem Lăng Hạ làm con tin, cuốn hắn lại vác lên vai lui về phía sau. Lăng Hạ đã vô lực ỏi mưa, trước đó Tô Mạc Chận đùa dai giữ chặt hắn bôi vẽ đầy mặt, hắn không biết đối phương vẽ mình thành bộ dạng ghê tởm gì mới có thể khiến tất cả mọi người cho rằng mình là nữ.

Rốt cuộc Tô Mạc Chận vẫn hương tiếc ngọc, không cẩn thận bị Khắc Lan Mẫn Bạch đánh một gậy vào mặt máu mũi giàn giụa, lại đá một phát vào ngực bay ra ngoài. Hắn bị mũi trượt về phía sau một trượng mới ổn định được thân hình, cau mày nói: “Nàng cũng quá dã man! Sao lại nhẫn tâm hủy khuôn mặt anh tuấn của ta?”

Lời nói tuy mang theo mấy phần cười đùa như trước, nhưng chiến ý của hắn rốt cuộc đã bị kích ra rồi, cũng lấy bình khí loạn đao của mình ra.

Khắc Lan Mẫn Bạch hất cằm lên híp mắt nói: “Này còn được, đối phó qua loa nữa tỷ tỷ đây giết chết người nha!”

Lăng Hạ nhìn cơ hồ muốn vỡ tay, quá đẹp quá xuất sắc rồi em gái!

Sau nửa canh giờ, Tô Mạc Chận bị đánh thành ngu vcl~, bị thủ hạ Khắc Lan Mẫn Bạch lưu loát trói thành bánh chưng, một tay nhét lên xe. Mắt Tô Mạc Chận đã biến thành mắt gấu mèo 0.0 rồi, còn ý vị cười khúc khích.

Lăng Hạ khinh bỉ nhìn hắn một cái, Tô Mạc Chận dù không địch lại, nhưng nếu chạy trốn chết vẫn có rất ít người có thể đuổi theo hắn, huống chi thú khế ước của hắn còn là một con thú địa hình năng lực hiếm thấy, có thể mang hắn trốn xuống đất. Khoanh tay chịu trói như vậy, hiển nhiên là cố ý rồi.

Tô Mạc Chận cười ngây ngô một hồi ngồi dậy nói: “Ừm, huynh đệ, người biết lai lịch cô nương này sao? Thường gặp đại gia khuê tú danh môn chánh phái, nàng thật đúng là đặc biệt a.” Với năng lực của hắn, dĩ nhiên bất kỳ dây từng trận pháp nào cũng trói không được.

Lăng Hạ mặc kệ hắn, cái loại người sao gặp gỡ tình yêu liền biến ngu thế này? Không phát hiện Khắc Lan Mẫn Bạch đã mang bọn họ đi à? Hơn nữa túi đựng đồ kia cũng bị Khắc Lan Mẫn Bạch xem thành chiến lợi phẩm chiếm đoạt rồi.

Vốn hắn tính toán đến chính phái tìm Tống Tiểu Hổ, lần này lại bị mang về, lúc này chẳng biết là hỉ hay lo. Chẳng lẽ ông trời muốn mình tự xem Ngự Chi Tuyệt cùng người khác thành thân, sau đó hoàn toàn chết tâm sao? Nghe âm thanh xe chạy, hắn cảm thấy trong lòng loạn tào tào, lại có một loại cảm giác nản lòng thoái chí.

Xe ngừng lại rất nhanh, Khắc Lan Mẫn Bạch đột nhiên chui vào, lấy một con huyết Tri Chu màu đỏ đặt bên cổ Tô Mạc Chận làm bộ muốn cắn, uy hiếp nói: “Thứ này của người từ từ đâu tới? Thành thật nói, nếu không ta khiến Chu nhi cắn chết người!”

Nàng nói tay rung một cái, vài bảo vật trong túi trừ vật rơi ra phát ra tiếng đing đang, chính là mấy thứ Tô Mạc Chận trộm từ tấm cung Ngự Chi Tuyệt.

Tô Mạc Chận sững sờ, cười hì hì nói: “Đều là ta nhặt được —— nàng tin hay không?”

Khắc Lan Mẫn Bạch đẩy huyết Tri Chu về phía trước, cười lạnh nói: “Người cho rằng ta không phân biệt được sao? Phía trên có con dấu, là vật dành riêng cho Ma Tôn Càn Khôn giáo, rốt cuộc các người là ai?”

Nàng nói rồi ném túi đựng đồ qua một bên, tiện tay dùng cây gậy chống cổ họng Lăng Hạ.

Tô Mạc Chận cười híp mắt nói: “Cô nương nói cho ta biết tên, ta liền nói cho nàng biết.”

Lăng Hạ thật là bội phục phẩm chất không sợ trời đất này của hắn, cười bất đắc dĩ nói: “Khắc Lan muội, là ta.”

Khắc Lan Mẫn Bạch kinh ngạc một hồi, nhìn mặt của hắn hồi lâu. Lăng Hạ vội vàng gỡ trâm hoa trên đầu xuống, lấy tay lau đi son phấn trên mặt, cười xấu hổ nói: “Là ta, Lăng Hạ, Khắc Lan muội còn nhớ ta không?”

Khắc Lan Mẫn Bạch rốt cuộc cũng nhận ra, vui mừng một hồi, tiện tay đặt Tri Chu lên cổ Tô Mạc Chận, vỗ bả vai Lăng Hạ cười ha ha nói: “Làm sao huynh lại biến thành bộ dáng dọa người này? Sao nghe người ta nói mấy năm trước huynh đã chết? Bản cô nương còn giúp huynh thanh toán một vò rượu ngon.”

Lăng Hạ khẽ cười khổ: “Chuyện này nói rất dài dòng, ta bị trọng thương, chỉ là không có chết, gần đây mới tỉnh lại.”

Tô Mạc Chận nhìn chằm chằm huyết Tri Chu kinh hãi không dám cử động, miệng nhỏ giọng nói: “Cô nương, nàng lấy Tri Chu ra đi, ta là bằng hữu của Lăng Hạ huynh đệ à!”

Lăng Hạ thật bội phục cái tên ngốc nghịch ngợm này, không chút do dự nói: “Khắc Lan muội, ta bị.”

Hắn đang muốn nói, xe đột nhiên lay động kịch liệt một hồi, ma thú kéo xe gầm nhẹ một trận lo lắng trĩu trĩu không tiến. Thủ hạ Khắc Lan Mẫn Bạch rối rít giơ roi, những ma thú kia vẫn không đi, thậm chí con Tiểu Báo kia bắt đầu sốt ruột dùng móng vuốt đào đất.

Khắc Lan Mẫn Bạch rung mình làm động tác phòng ngự, Tô Mạc Chận cũng trong nháy mắt thoát khỏi dây thừng, nhanh chóng dùng y phục gói Tri Chu ném cho nàng, sau đó nắm đao một cước đạp bay cửa xe. Bây giờ Lăng Hạ không cảm giác được hơi thở chèn ép, nhưng có thể từ vẻ mặt nặng của bọn họ nề đoán được người tới không tốt.

Chờ hắn từ cửa xe nhìn quanh đi ra ngoài, liền ngốc trệ, trong lòng quặng đau dường như không cách nào hô hấp.

Ngự Chi Tuyết đứng trên một con sông đầu phi xà khổng lồ, giữa không trun cách đó không xa từ trên cao nhìn xuống mọi người. Tóc dài như mực của y cùng y phục đỏ chót trên người bị gió thổi bay tứ tán, nhìn qua một lượt, thế nhưng lại làm cho người ta có cảm giác diêm lệ không thể nhìn thẳng.

Màu đỏ này làm mắt của Lăng Hạ đau nhói, hắn hít sâu mấy hơi cố gắng làm mình duy trì biểu tình bình tĩnh, trên thực tế đôi môi đã phát run. Hắn chỉ liếc nhìn liền quay đi rũ mắt, e sợ mình nhìn thấy cặp mắt quen thuộc kia, liền không kiềm chế được nỗi lòng mà đi chất vấn, mất đi tôn nghiêm cuối cùng.

Không nghĩ tới nhanh như vậy liền gặp lại Ngự Chi Tuyết.

Rõ ràng còn mấy ngày nữa mới thành hôn, bây giờ y liền không kịp chờ mà mặc hỉ phục rồi sao?

Lăng Hạ nắm chặt thành xe, đột nhiên cảm thấy choáng váng, cổ họng có cảm giác muốn hộc máu lần nữa, hắn vội vàng cố gắng nuốt cổ tanh ngọt này xuống, cảnh vật trước mắt lại không khống chế được bị bao phủ bởi lớp sương mù.

—— Đã đủ nhếch nhác đủ mất mặt rồi. Là một nam nhân.

Mắt Ngự Chi Tuyết cuộn cuộn màu tím mơ hồ, ngón tay thon dài điểm lên lệ chí nơi khóe mắt một chút lại một chút, cười như không cười liếc Khắc Lan Mẫn Bạch cùng Tô Mạc Chận một cái, híp mắt nói: “Là các người sao? Mang người của ta đi?”

60. Q.3 - Chương 60: Chương 8

Trực giác Tô Mạc Chận nhạy cảm đã biết mình tuyệt không phải là đối thủ của người tới, theo bản năng muốn bỏ chạy, nhưng hấn nhìn Khắc Lan Mẫn Bạch không sợ hãi chút nào, cắn răng cũng lưu lại.

Khắc Lan Mẫn Bạch kết hợp song côn thành một đầu côn dài, vác lên vai cười nói: “Ta còn tưởng ai, thì ra là Giáo chủ đại nhân a. Không phải ngài đang chuẩn bị hôn sự sao, chạy tới nơi này làm gì? Thuộc hạ đang đưa quà tân hôn đến cho Giáo chủ đại nhân đây.”

Ánh mắt Ngự Chi Tuyết đảo qua, chính xác tìm được Lăng Hạ, lập tức híp mắt lại, trong lòng giận ngút trời.

Lăng Hạ mặc nữ trang, bởi vì biến cố mà vạt áo đã lơ lửng, đầu tóc rối bời, bây giờ cúi đầu, thân thể như đang phát run.

Khóe miệng y nhếch lên khẽ cười nói: “Chạy đến nơi đây, dĩ nhiên là đón người của ta trở về. Còn có —— giết chết các người.”

Song đầu phi xà cảm nhận được tâm tình của chủ nhân, giữa đầu phát ra một tiếng rít chói tai, chấn đến mọi người trên mặt đất đều phải bưng tai. Nhiệt độ chung quanh trong chớp mắt giảm mấy chục độ, chèn ép cơ hồ hít thở không thông.

Khắc Lan Mẫn Bạch rung mình, lập tức bày lá chắn phòng hộ ở chung quanh, quát lên: “Lui về phía sau!”

Nàng và thủ hạ của nàng phối hợp ăn ý, biết nguy hiểm lưu lại chỉ là trở ngại, ngay lập tức ngay ngắn trật tự lui về phía sau.

Lăng Hạ bị thanh âm song đầu phi xà chấn trong nháy mắt hồi hồn, ngay cả khi hấn không có cảm giác gì với Tô Mạc Chận, nhưng hiển nhiên Khắc Lan Mẫn Bạch cũng ở trong phạm vi mục tiêu của Ngự Chi Tuyết. Hấn hít sâu một hơi, trong mắt đã khôi phục trấn định, ngẩng đầu lên nói: “Chi Tuyết, chuyện này không liên quan đến Khắc Lan muội, đệ hiểu lầm.”

Ngay cả khi Ngự Chi Tuyết bộc phát tức giận, nhưng thủy chung vẫn đặt sự chú ý lên Lăng Hạ. Lúc này nghe hấn không giống thường ngày gọi mình là “A Tuyết”, lại thân mật gọi Khắc Lan Mẫn Bạch, lập tức trong mắt tử khí cuộn cuộn, giống như không nghe thấy khẽ cười nói với Khắc Lan Mẫn Bạch: “Một cũng chạy không thoát.”

Tay y giương lên ngưng tụ gần trăm băng tiễn, nhắm ngay Khắc Lan Mẫn Bạch cùng thủ hạ trên đất bắn tới, bầu trời như rơi xuống vô số bạch quang, phát ra tiếng xé gió bén nhọn. Cùng lúc đó, cái đuôi Song Đầu Phi Xà đột nhiên đuổi một cái, quần lấy Lăng Hạ kéo ra phía sau.

“Chu nhi!” Khắc Lan Mẫn Bạch hét lớn một tiếng, thân hình huyết Tri Chu trong nháy mắt phóng đại vạn lần, to chừng một cái xe tải, dù vỏ ngoài cứng rắn chặn lại phần lớn băng tiễn, cũng bị đụng phải lui về phía ngã nhào. Khắc Lan Mẫn Bạch tung người nhảy vào không trung, dùng gậy nhanh chóng cản những băng tiễn khác lại. Nàng và những thủ hạ này xông xáo mấy năm, kì thực tình như huynh đệ.

Dù sao số lượng những băng tiễn kia quá nhiều, Tô Mạc Chận bắt đắc dĩ, thay Khắc Lan Mẫn Bạch đỡ được một phần, cánh tay cũng bị đâm trúng.

Lăng Hạ kinh hãi, liều mạng giãy giụa mấy cái, đuôi rắn lại siết hấn đến thở cũng khó khăn. Hấn giằng giằng nhìn bóng lưng Ngự Chi Tuyết hô to: “A Tuyết, dừng tay!”

“Huynh tốt nhất nên nghỉ ngơi một chút.” Ngự Chi Tuyết nghe tiếng hô của hấn, trong lòng hơi bớt giận, âm điệu vẫn bình tĩnh vô ba, “Ta sẽ thu thập những thứ này tạp chủng nhanh thôi.”

Khắc Lan Mẫn Bạch xoay người rơi xuống đất, lúc nâng đầu tức giận như cũ: “Giáo chủ đại nhân, Linh Xà đảo ta chưa từng làm bất kỳ chuyện gì không vâng lời Càn Khôn giáo, thuộc hạ muốn hỏi một câu, vì sao Giáo chủ lại rat ay với Linh Xà đảo ta?”

Con người Ngự Chi Tuyết đã hoàn toàn biến thành màu tím, lộ ra một nụ cười khát máu: “Ta muốn giết một người, còn cần lý do sao?”

Y nói rồi giương tay áo rơi xuống khỏi song đầu phi xà, dưới chân hắc sắc hỏa diễm từ từ dấy lên, y chậm rãi từng bước từng bước đạp hắc diễm đi tới, sát ý lăm liết ép người cơ hồ thở không thông. Y nhìn Tô Mạc Chận khẽ cười nói: “Ừ, tóc lam, người thứ nhất chính là người.”

Tô Mạc Chận rung mình dùng đao chống xuống đất, chờ ngọn lửa đánh tới bóng dáng của hắn đã biến mất, rất nhanh xuất hiện ở một nơi khác.

Ngự Chi Tuyết chậm rãi nghiêng đầu chính xác nhìn tới chỗ Tô Mạc Chận, gật đầu thở dài nói: “Ừ, rất hiếm thấy lực tinh thần hệ thổ, khó trách to gan như vậy, có thể từ tấm cung của ta mang Lăng Hạ đi, người quả nhiên có chút bản lĩnh.”

Tô Mạc Chận cả kinh xuất mồ hôi lạnh cả người, dường như hắn sẽ bị hắc diễm kia quần lên —— hắn có thể cảm thấy khí lạnh thấu xương cùng tà ý bên trong! Khóe miệng đối phương cười khẽ, trông mắt màu tím cũng rét lạnh như băng, hắn không nghĩ ngờ chút nào, mình chính là con côn trùng dính chặt trên tơ nhện, sắp bị nhện nuốt vào trong bụng.

Khắc Lan Mẫn Bạch vỗ một gậy lên lưng Tô Mạc Chận quát lên: “Này, họ Tô, xem người sợ thành cái dạng này!”

Tô Mạc Chận nhất thời giật mình tỉnh lại, mồ hôi lạnh rơi xuống, lúc cặp mắt màu tím kia theo dõi hắn, chân của hắn như bị đóng đinh động cũng không được. Hắn giơ đao lên nhỏ giọng nói: “Đa tạ cô nương nhắc nhở.”

Khắc Lan Mẫn Bạch hừ một tiếng, đặt cây gậy trước người. Nếu như Ngự Chi Tuyết tiếp tục nổi điên, tiểu tử tóc xanh này dĩ nhiên là đồng minh của mình rồi.

“A Tuyết!” Lăng Hạ biết tình thế nguy cấp, liều mạng giãy giụa, nuốt xuống mùi tanh lần nữa dâng lên, hắn khó ức chế một hớp phun ra ngoài, khàn giọng tức giận nói, “A Tuyết, ta nói đệ không nghe sao?” Hắn nói xong ho sặc sụa một hồi, vết máu loang lổ.

Bước chân Ngự Chi Tuyết ngừng một chút, màu tím trong mắt nháy mắt lui xuống, biến thành màu đen thâm trầm không đáy.

Khắc Lan Mẫn Bạch chỉ cảm thấy một cơn gió mạnh đập vào mặt, Ngự Chi Tuyết đã lui trở về, rơi vào song đầu phi xà ôm Lăng Hạ vào trong ngực.

Tô Mạc Chận giương mắt nhìn, nhìn thái độ này của y, nào chỉ đem Lăng Hạ làm nam sủng a, quả thật như tâm can bảo bối. Một nam sủng rống lớn tiếng với y như vậy, Giáo chủ đại nhân khí thế hung hăng lại nghe a!

Mặc dù Khắc Lan Mẫn Bạch cảm thấy một màn trước mắt quái dị, cũng không suy nghĩ nhiều, vẫn cảnh giác ngăn cây gậy trước người.

Lúc này không chạy thì đợi đến bao giờ? Tô Mạc Chận biết Khắc Lan Mẫn Bạch chưa chắc đã gặp chuyện, nhưng giáo chủ kia chắc chắn sẽ không bỏ qua ình đồ, lập tức hôn lên mặt Khắc Lan Mẫn Bạch một cái nói: “Thanh Minh hộ pháp, sau này còn gặp lại.” Sau đó gọi Địa Hành Thú, Địa Hành Thú mở miệng rộng nuốt hắn vào, mang theo hắn trốn xuống đất.

Mới vừa rồi Khắc Lan Mẫn Bạch nói rõ nàng đến Linh Xà đảo, hắn đương nhiên đã biết thân phận của đối phương. Tô Mạc Chận không ngờ, nữ ma đầu trong truyền thuyết ma tu đạo, lại xinh đẹp khả ái như vậy.

Ngự Chi Tuyết lạnh lùng liếc cái đồng nỏ trên mặt đất, một băng tiễn xuất ra phóng xuống đất, bắn thủng chân trái Địa Hành Thú. Y biết không có đánh trúng chỗ yếu, chỉ hừ lạnh trong lòng một tiếng, lần sau gặp lại, chắc chắn sẽ thiên đao vạn quả tén tóc lam này!

Lăng Hạ sợ y tiếp tục ra tay, níu thật chặt ống tay áo của y khó khăn giải thích: “Không liên quan. đến. Khắc Lan muội.”

Ngự Chi Tuyết rất nhanh nhét vào miệng hắn một viên thuốc, lại điểm lên ngực mấy cái, thay hắn lau máu khô nơi khóe miệng lạnh nhạt nói: “Ta biết rồi, sẽ không ra tay với nàng ——bây giờ huynh đừng nói.”

Lăng Hạ ngửi mùi vị quen thuộc chỉ cảm thấy tâm lực quá mệt mỏi, nhắm hai mắt nhẹ nhàng “Ừ” một tiếng.

Nhìn song đầu phi xà trên không trung từ từ đi xa, Khắc Lan Mẫn Bạch tức giận cầm cây gậy xuống đất, bất giác liều mạng lau mặt: “Họ Tô hỗn tiểu tử, dám bôi nước miếng lên mặt cô nãi nãi người, cẩn thận lần sau gặp cô nương cắt đứt chân chó của người!”

Lăng Hạ nghe tiếng gió ù ù, trốn tránh nhắm mắt lại không nhìn màu đỏ chói mắt kia, tim quận đau khó nhin.

Hắn không biết vì sao Ngự Chi Tuyết phải lừa gạt mình, nếu hỏi rõ ràng, chỉ sợ kết cục thất vọng hơn. . . .

Không biết bay bao lâu, song đầu phi xà đột nhiên xà xuống——đến tẩm cung.

Hình như có người nào đó ngăn đường Ngự Chi Tuyết, muốn bắt chuyện. Ngự Chi Tuyết như cũ dùng áo khoác bao lấy Lăng Hạ ôm vào ngực, lạnh nhạt nói: “Hậu sự giao cho Tả Hữu trưởng lão xử lý, trong vòng ba ngày bất luận kẻ nào cũng không được bước vào tẩm cung, nếu không giết không ta!”

Lăng Hạ mở mắt, liền thấy trước mắt là một mảnh đỏ bừng, bóng dáng của Ngự Chi Tuyết cách vài vóc màu đỏ bóng loáng mềm mại, loáng thoáng, hình như hết sức xa xôi, ngực của hắn trong nháy mắt không thể hô hấp.

Ngự Chi Tuyết ôm hắn nhanh chóng đi vào bên trong tẩm cung. Lăng Hạ nghe nhịp tim đập của y, không khỏi nhớ lại cảnh mình vừa xuyên không tới, Ngự Chi Tuyết cũng ôm hắn lên núi như vậy, khi đó hai người tâm không ngăn cách. Mất cay cay một hồi, hắn gất gao cần môi.

Rất nhanh đến gian phòng quen thuộc, trước mắt Lăng Hạ đột nhiên sáng lên, mắt phản xạ có điều kiện khẽ híp lại.

Chờ hắn mở mắt lần nữa, liền bị Ngự Chi Tuyết nguội lạnh đè lên giường, môi đối phương cũng theo đó rơi xuống, giống như mưa to gió lớn kịch liệt xâm lấn trong miệng hắn, không mang theo chút dịu dàng nào.

Ngự Chi Tuyết mút quá mạnh, đầu lưỡi Lăng Hạ vừa nóng vừa đau, không khí trong phổi trong thời gian ngắn chột biến mất, thậm chí hắn đột nhiên sinh ra một loại sợ hãi —— đối phương muốn nhai luôn hắn nuốt vào bụng!

Hắn kịch liệt giãy dụa lấy tay chống đỡ giữa hai người muốn đẩy Ngự Chi Tuyết ra, đối phương dùng lực lớn đến kinh người, lồng ngực rộng rãi mang theo nhiệt độ cực nóng, giống như núi không nhúc nhích áp sát vào thân thể của hắn, một tay dễ dàng cố định hai tay của hắn lên đỉnh đầu, một chân cũng ngăn chặn hai chân hắn giữa.

Trong đôi mắt Ngự Chi Tuyết mang theo màu tím yêu dị, y nhẹ nhàng vung tay, nữ trang trên thân Lăng Hạ liền chia năm xẻ bảy phân tán đầy giường, tay rãnh của y không chút do dự nắm lấy điểm nhô lên trên ngực Lăng Hạ, khẽ xoa vè chậm chậm. Y cảm thấy thân thể phía dưới phản kháng chẳng phải lợi hại, phiền não trong lòng lúc này mới từ từ giảm bớt, bình thường lại.

Vì vậy y cúi đầu, dọc theo cái cằm đẹp mắt thon gầy, nhẹ nhàng cắn xuống yết hầu đối phương, thanh âm mang theo dục vọng khó che dấu được: “Ta muốn huynh. Thân thể của huynh thật là xinh đẹp. . . .”

Đôi tay khó nhin vuốt ve da thịt bóng loáng mềm dẻo của đối phương, đôi môi cũng tùy ý khẽ cắn trên người đối phương, giống như vậy mới có thể xác nhận người này sẽ vĩnh viễn ngoan ngoãn, sống ở bên cạnh mình.

Lăng Hạ bị áp bức không có khả năng nhúc nhích, không kiềm chế được sợ run, thân thể rõ ràng theo động tác trên đùa thuần thực của Ngự Chi Tuyết càng ngày càng nóng, nhưng tâm lại càng ngày càng lạnh.

Chờ hắn nhận thấy Ngự Chi Tuyết cứng rắn tách hai chân của hắn, chống vật cứng rắn dọa người đó trên đùi mình, không thể tiếp tục khổng chế khăn giọng hét lớn ra: “Đủ rồi! Ngự Chi Tuyết! Đủ rồi! Người giết ta đi!”

Hắn hô xong, lúc này mới phát hiện lệ rơi đầy mặt —— mình vậy mà lại khóc sao?

Sá! Nam nhân bị người đè phía dưới đã đủ mất mặt! Tại sao không thể nhẫn nhịn còn khóc mất mặt vậy? Nhưng mà, biết rất rõ điểm này, nước mắt lại càng trào nhiều, hắn cắn môi dùng sức nhẫn nại, nhưng sống lưng vẫn không cách nào ức chế run rẩy từng trận.

Nhiệt độ nơi bụng Ngự Chi Tuyết đã đạt đến trình độ không thể nhẫn được, thậm chí y đã cầm một chai được cao bôi lên ngón tay, nghe tiếng la của Lăng Hạ mà chấn động, đánh rơi cái bình lạch cạch xuống dưới giường.

Con người y co rút lại, tia màu tím quý dị cùng nóng ran trên người nhất thời như triều thủy rút xuống.

Y nhìn trên người Lăng Hạ có vô số vết cắn vết đỏ cùng nước mắt đầy mặt, ngạc nhiên không dứt, y đã làm cái gì?

Đây là lần đầu tiên y nhìn thấy Lăng Hạ khóc.

Người này lúc bị đánh, thay y chịu roi hình, che ở trước người y. Mặt mũi đều bình tĩnh mang theo mỉm cười, vĩnh viễn đều trấn định tự nhiên, y chưa từng thấy qua bộ dáng người này yếu ớt.

Tay chân Ngự Chi Tuyết luống cuống ôm Lăng Hạ vào trong ngực, tâm cũng theo tiếng khóc đối phương vỡ thành từng mảnh từng mảnh rồi. Y vụng về vỗ nhẹ lưng Lăng Hạ nhỏ giọng an ủi: “Mới vừa rồi làm đau huynh sao? Huynh đừng khóc, ta không làm.”

Nhận thấy vật cứng chống bên hông mình xác xác thật thật héo rút, Lăng Hạ mới thở phào nhẹ nhõm. Mất hắn đồ ngẫu hung hắn cắn một miếng lên bả vai Ngự Chi Tuyết ——

Ông đây cắn chết người, để cho người đưa bé chết tiệt này đi thành thân!

Để cho người gạt ông đây phong ấn lực lượng ông đây lại!

Để cho người hại Ông đây bị người khinh là nam sủng!

Để cho người dọa sợ Ông đây đến mất mặt khóc lên!

Để cho người mơ ước Cúc Hoa ông đây a a a!

61. Q.3 - Chương 61: Chương 9

Dưới răng môi là bắp thịt mềm dẻo co giãn, vừa mới cắn liền căng lên, nhưng rất nhanh lại buông lỏng xuống, hình như ý là để cho hắn dùng sức cắn.

Nghe Ngự Chi Tuyết nhếch nhác mà dịu dàng an ủi, rốt cuộc Lăng Hạ lộ bộ buông miệng ra, rất mất mặt thừa nhận, vừa rồi lúc Ngự Chi Tuyết đẩy chân của hắn ra, hắn vừa đau lòng vừa sợ, sợ đến nội tạng co quắp đường như co rút thành một cục rồi.

Hắn đồ mất dùng sức đẩy Ngự Chi Tuyết ra, đối phương vẫn chặt chẽ đè hắn vào trong ngực, hình như e sợ hắn chạy.

Lăng Hạ hít sâu một cái, dù như thế nào, mặc kệ là chết tâm chưa từ bỏ ý định, luôn muốn hỏi rõ ràng mới có thể đưa ra quyết định.

Hắn nâng người lên, nhìn vào mắt Ngự Chi Tuyết nói: “A Tuyết, có phải đệ, muốn thành thân không?” Mặc dù cố gắng dùng ngữ điệu bình tĩnh, nhưng nói ra vẫn có một tia nức nở, Lăng Hạ ảo não muốn ỉnh hai bàn tay, quá mất mặt rồi!

Nét mặt Ngự Chi Tuyết không nhìn ra gợn sóng gì, chỉ híp mắt, một bộ cam chịu.

Lòng của Lăng Hạ nhất thời ngã vào trong cốc, hắn cười lớn, miệng nói nói những lời chính mình cũng không hiểu: “Vậy ta phải nói chúc mừng, chuyện lớn như vậy đệ cư nhiên chiêu cáo thiên hạ cũng không nói cho ta biết. Cưới con gái người ta về rồi, nhất định phải đối tốt với nàng.”

“Huynh đây là đau lòng.” Con người Ngự Chi Tuyết khê phóng đại chút, trong suốt rõ ràng ảnh ngược khuôn mặt Lăng Hạ, đáng vẻ kia thất hồn lạc phách, căn bản không che giấu được. Hơn nữa ngữ điệu của y hơi hợt, giống như nói một chuyện mình chẳng liên quan gì đến mình, cũng vô tình gạt đi miếng băng cuối cùng che lấy vết thương của Lăng Hạ, lộ ra vết thương máu chảy đầm đề.

Dây cung thuộc về lý trí trong đầu Lăng Hạ hoàn toàn đứt đoạn rồi, hần hô một tiếng đẩy Ngự Chi Tuyết ngã xuống giường, lấy cùi chỏ chĩa vào cổ của y to giọng nói: “Ông đây đau lòng thì sao? Ngự Chi Tuyết cái người thối tha này khốn kiếp! Trước kia người nói đều là gạt ta đúng không? Gạt người vui lắm sao? Khốn kiếp! Súc sinh!”

Hần chẳng để ý có mất thể diện hay không, nước mắt như mất tiền trong chớp mắt tràn đầy hốc mắt, đôi môi run rẩy không ngừng. May là bên cạnh không có vũ khí, nếu không thì phải một đao đâm chết tên khốn kiếp này!

Ngự Chi Tuyết ôm hần lật người, lần nữa ôm hần vào trong ngực, Lăng Hạ tức giận đầu óc choáng váng, hơi sức giây giũa cũng không có, chỉ nhắm mắt lại phần lưng không ngừng run rẩy.

“Đừng khóc.” Tâm Ngự Chi Tuyết nhói lên, cúi đầu hôn lên những giọt trong suốt trên mặt đối phương, nhưng làm thế nào cũng liếm không sạch, y theo sống lưng đơn bạc của Lăng Hạ tới tới lui lui vuốt ve nói: “Nữ nhân nào ta cũng sẽ không cưới.”

Lăng Hạ ngạc nhiên mở mắt, lập tức nhìn thấy hỉ khí giữa hai lông mày Ngự Chi Tuyết, quả thật như muốn huơ tay múa chân vậy. Đầu óc hần choáng váng không rõ lắm tình trạng, mắt đỏ như máy móc lặp lại: “Không cưới?”

Ngự Chi Tuyết xoay mặt đi, tai có chút hồng: “Huynh yêu thích ta đến mức nào, ta đã biết.”

“.” Lăng Hạ tức giận im lặng, đây là trọng điểm sao? Hần nói giọng khàn khàn, “Đệ đừng gạt ta, thông báo kết thân không phải do đệ viết sao? Đệ... đệ hôm nay mặc không phải hỉ phục?”

Ngự Chi Tuyết chau mày lại, như đang suy tính nói thế nào, một hồi lâu mới nói: “Là ta viết, chỉ là.”

Lăng Hạ sắp hồng mắt, dùng sức kéo lấy cổ áo Ngự Chi Tuyết nói: “Rốt cuộc chuyện gì đang xảy ra? Đệ phải nói rõ ràng!”

“Lần này kết thân là giả.” Ngự Chi Tuyết cũng không muốn nói quá nhiều, những thứ máu tanh bản thủ kia y không muốn cho Lăng Hạ biết. Người này chỉ cần sống thật tốt dưới ánh mặt trời, mỗi ngày cười với mình là được.

Trả lời đơn giản như vậy, Lăng Hạ đương nhiên càng không hiểu, cắn răng tiếp tục hỏi: “Tại sao? Còn nữa, tại sao đệ lại phong ấn sức mạnh của ta? Những thứ này nhất định phải nói cho ta biết! Chúng ta bây giờ như vậy.”

Hần nói đến phần sau, đã nói không được nữa.

Ngự Chi Tuyết bây giờ là Càn Khôn giáo giáo chủ, rất nhanh sẽ trở thành Ma Giáo Ma Tôn, tất nhiên sẽ có rất nhiều bí mật. Nhưng mà, chuyện như vậy nếu lặp lại lần nữa, bọn họ nên làm như thế nào để chung đụng đây? Hần không phải loại người bụng đang đói có người mời ăn thì kêu no rồi mà từ chối, nếu tính toán tiếp nhận Ngự Chi Tuyết, đương nhiên cũng sẽ tiếp nhận chuyện này. Chẳng lẽ sau này tiếp tục như đứa ngốc ở trong cung điện sang trọng này, mỗi ngày ngây ngô chờ Ngự Chi Tuyết trở lại sao?

Ngự Chi Tuyết không vội, cúi đầu tỉ mỉ hôn trán Lăng Hạ nói: “Ta chuẩn bị lúc thân thể huynh tốt một chút liền cởi ra, tâm mạch bị tổn thương quá nghiêm trọng, có thể giữ được mệnh đã là vạn hạnh, ta không muốn huynh lao tâm. Chuyện Dư gia ta cũng sẽ nói cho huynh biết có được không?”

Trên thực tế, chuyện kết thân chỉ là bẫy. Thực lực Độc Vương Dư gia ngày càng mở rộng, trong vài chục năm qua thống nhất mấy môn phái, đã không đặt Càn Khôn giáo vào trong mắt. Nếu nói kết thân, cũng chỉ là cho Dư gia cơ hội phản bội, đem nó diệt trừ thôi.

Ngự Chi Tuyết nói đơn giản mấy câu, Lăng Hạ không ngốc, liền hiểu rõ.

Ở Dị Giới này, môn phái chính là quyền lợi, tranh quyền đoạt lợi loại chuyện như vậy ở nơi nào cũng có, là chuyện bình thường. Hắn quả thật có thể tưởng tượng ra một chút những trường hợp kia. Hắn lấp bắp hỏi: “Vậy đệ như vậy chạy đến, còn bên kia?”

“Đã giải quyết xong.” Ngự Chi Tuyết không để ý vuốt lưng Lăng Hạ nói: “Bây giờ bên kia có Tả Hữu trưởng lão, sáu vị hộ pháp, ba vị đều đã trở về vị trí cũ, dọn dẹp Dư gia chỉ là chuyện nhỏ.”

Lăng Hạ liền căng thẳng, là bởi vì mình sao? Kế hoạch có biến, có thể ảnh hưởng rất lớn hay không?

Hắn ách giọng nói hỏi: “. Vậy đệ, có bị thương không?”

Tay Ngự Chi Tuyết dừng lại, sau đó quả quyết nói: “Không có.”

Không có mới là chuyện lạ! Lăng Hạ ngồi dậy dùng sức cởi quần áo Ngự Chi Tuyết ra, nhất thời ngậy ngấn cả người. Phần lưng Ngự Chi Tuyết có một vết thương dài bằng bàn tay, rộng hai tấc rất dữ tợn! Ngự Chi Tuyết căn bản không có băng bó, chỉ dùng lực Tinh Thần đơn giản ngưng máu, quần áo màu trắng phía trong bị nhuộm một mảng vết máu.

Về mặt Ngự Chi Tuyết rõ ràng có chút khó chịu: “Cho nên không phải hỉ phục, chỉ đơn giản là bộ y phục màu đỏ thôi.”

Bởi vì không muốn để người phát hiện mình bị thương, cho nên theo bản năng liền lựa chọn màu đỏ, không ngờ khiến Lăng Hạ hoàn toàn hiểu lầm.

Lăng Hạ bây giờ quả thật không biết nên có vẻ mặt gì rồi, cái này cần bao nhiêu Ô Long a? Hơn nữa Ngự Chi Tuyết đứa bé chết tiết này bị thương thành như vậy, mới vừa rồi còn hăng hái lôi kéo mình làm việc kia. Phục! Không trách được Ngự Chi Tuyết bực hấn trống trơn, mình thì lại còn mặc quần áo. . . . Khốn kiếp!

“Thuốc trị thương ở nơi nào?” Lăng Hạ hoàn toàn khôi phục trấn định, chỉ là mắt còn hồng hồng.

Ngự Chi Tuyết một mực cẩn thận quan sát vẻ mặt của hắn, nghe lời này thoáng yên tâm, đưa thuốc trị thương tới.

Lăng Hạ ngồi ở phía sau y, dùng khăn lông ướt nhẹ nhàng lau vết máu chung quanh vết thương, lại cẩn thận thoa thuốc trị thương lên. Vết thương này hắn nhìn liền đau. Ngự Chi Tuyết bây giờ ngoan ngoãn ngồi trước người hắn, giống như đứa bé quật cường mấy năm trước để cho người đau lòng đó.

Cũng không hẳn là giống. Ngự Chi Tuyết bây giờ sống lưng rộng rãi, đường cong bắp thịt lưu loát tuyệt đẹp, đã là nam nhân có thể chống một mảnh trời.

Xử lý tốt, Lăng Hạ liền nằm xuống quay mặt về phía tường, tiện tay kéo chăn mỏng đắp lên trên người mình.

Hắn cảm thấy rất mát thể diện, vừa rồi bộ dạng oán phụ kia. Nhiệt độ trên mặt quả thật có thể đi lược trứng gà rồi.

Sá! Đều là Ngự Chi Tuyết đứa bé chết tiết này! Bây giờ còn chơi như vậy. Mới vừa rồi y không phải, mình liền theo họ Ngự của y a!

Ngự Chi Tuyết rất nhanh chen chúc tới, giống nhau núp ở trong chăn, để tay ngang hông hắn.

Thân thể Lăng Hạ chấn động, nhịp tim không khỏi bắt đầu gia tăng tốc độ, phản xạ có điều kiện nhích người về phía trước, Ngự Chi Tuyết đi theo cũng chuyển lên trước. Hai người một người lui một người tiến, mặc dù giường lớn đến khoa trương, Lăng Hạ rất nhanh bị Ngự Chi Tuyết chen chúc tới màn trướng góc tường.

Ngự Chi Tuyết một tay ôm eo hắn, một cái tay khác vòng qua cổ hắn, vững vàng cố định hắn trong lòng mình, thân thể của hai người quả thật chặt đến gió thổi không lọt.

Lăng Hạ không dám giãy giụa, sợ Ngự Chi Tuyết đụng phải vết thương, hô hấp nhiệt năng của đối phương phun lên gây ngứa cảm, hắn cảm giác mình đột nhiên có chút miệng đắng lưỡi khô, căng thẳng nắm quả đấm.

“Ta thật vui vẻ.” Thanh âm trầm thấp từ tính vang ở bên tai rõ ràng mang theo vui sướng, “Lăng Hạ cũng rất yêu thích ta.”

Lỗ tai Lăng Hạ cũng nóng theo, bây giờ khắp nơi gió thổi ầm ầm phải hay không? Hắn không còn hơi sức “Ừ” một tiếng. Không thích thì ông đây làm gì đồng ý làm gay với người a khôn kiếp?

Ngự Chi Tuyết không nhịn được tiến lên hôn sống lưng của hắn, dùng giọng nhẹ giống như rỉ tai nói: “Ta thật muốn huynh. Muốn hôn huynh muốn ôm huynh. Chúng ta bây giờ làm không tốt sao.”

Thanh âm trầm thấp cùng mềm nhẹ xúc cảm như tơ lụa, tràn đầy hấp dẫn, quyến rũ lòng người ngửa mặt một chút. Tim Lăng Hạ thành thịch nhảy mấy cái, Ngự Chi Tuyết bây giờ sao lại quyến rũ lòng người như vậy?

Hắn cùng thở không thông choáng váng, bật thốt lên: “Đệ bây giờ còn bị thương a.”

“Vậy thì chờ vết thương ta lành.” Khóe miệng Ngự Chi Tuyết khẽ nhếch, ánh mắt sáng loáng quả thật y như sói, “Lần sau ta nhất định sẽ rất cẩn thận —— sẽ không làm huynh đau.”

Lăng Hạ trong nháy mắt tỉnh táo lại, nhất thời xuất một đầu mồ hôi lạnh. Sao hắn có cảm giác mình bị rơi vào bẫy? Hơn nữa với sự khôi phục sức khỏe kinh khủng phi nhân loại kia của Ngự Chi Tuyết Vết thương này không đến ba năm ngày sẽ phục hồi?

Nhưng không đợi hắn hồi tiếc, Ngự Chi Tuyết liền dán đầu vào lưng hắn, nhỏ giọng nói: “Lăng Hạ, ta thích huynh.”

Sá a! Gánh không được rồi ! Ông đây không có sức miễn dịch với những lời tâm tình, không có chút nào cả a!

Cuối cùng Lăng Hạ mặt đỏ tới mang tai trả lời một câu: “Ta hiểu rõ, ta...ta cũng thích A Tuyết.”

Lăng Hạ hiểu rõ biến cố lần này ở ma tu đạo là một đại sự oanh động, Ngự Chi Tuyết nên ra mặt xử lý tốt chuyện về sau, nếu không những môn phái nhỏ khác sẽ sợ hãi sanh nghi. Hơn nữa bây giờ cùng với mình sống ở trong cung điện, khẳng định sẽ ảnh hưởng y lập uy đứng vững vị trí Giáo chủ, vì vậy hắn liền thúc giục Ngự Chi Tuyết mau mau đi.

Hắn bây giờ không có bất kỳ trợ lực cho Ngự Chi Tuyết, cũng không thể kéo chân của y a?

Ngự Chi Tuyết đen mặt đi ra ngoài, ấn hắn ở trên giường hôn ước chừng mười phút, Lăng Hạ thiếu chút nữa bị hôn ngất đi.

Cuộc sống này, thật là không có luật pháp!

Cuối cùng Ngự Chi Tuyết cũng cởi phong ấn cấm chế trên người của hắn, liên tục cường điệu hắn không thể phí công. Lăng Hạ nhất nhất đồng ý, nhìn Ngự Chi Tuyết như phụ huynh của mình, không nhịn được buồn cười.

Ở Nghị Sự Điện, Ngự Chi Tuyết ngồi ở trên ghế ngồi thật cao, hai chân ưu nhã giao xoa, nghe bạch uyên hộ pháp Minh Trạch hồi báo, mắt dần dần híp lại: “Dư gia trưởng nữ mất tích, đây là chuyện gì? Nhiệm vụ phân công các trưởng lão hộ pháp khác đều đã hoàn thành, vì sao Bạch Uyên hộ pháp lại để người lọt ra khỏi bẫy?”

Dư gia trưởng nữ chính là đối tượng y cần”Kết thân” lần này – Dư Phi Nhạn, hồi danh cùng Thanh Minh hộ pháp Khắc Lan Mãn Bạch ở ma tu đạo, am hiểu dụng độc, dã tâm khá lớn, kì thực là người thừa kế Dư gia.

Minh Trạch cúi đầu nói: “Thuộc hạ vô năng, không ngờ nàng lại có thể thân. Giáo chủ yên tâm, thuộc hạ nhất định bắt trở nàng ta về chỗ cũ tận gốc.”

“Mười ngày.” Ngự Chi Tuyết theo thói quen để tay trên ghế dựa, dùng ngón trỏ điểm gương mặt, khẽ cười lên, “Trong vòng mười ngày, bất luận sống chết.”

Minh Trạch không chậm trễ chút nào quỳ một chân trên đất: “Thuộc hạ lĩnh mệnh!”

Hắn ngưỡng mộ chuyên chú nhìn Ngự Chi Tuyết tràn đầy vương giả hơi thở ngời trên ghế ngồi cao cao tại thượng, ánh mắt thậm chí xuất hiện một tia si mê.

Đây là bá chủ chắc chắn sẽ xưng bá cái thế giới này, đây là vương của hắn.

Các hộ pháp khác hồi báo, Ngự Chi Tuyết vui vẻ lắng nghe, thật ra thì tâm đã bay đến tẩm cung rồi.

Người kia đã đồng ý với mình. Vết thương này đại khái ba ngày sẽ khỏi hẳn?

Hắn quả thật không thể chờ đợi muốn kết thúc hội nghị không thú vị này, muốn mau mau trở về.

Minh Trạch bèn nhảy nhận ra nụ cười trên mặt Giáo chủ hình như khác thường ngày, nhưng không nói ra.

Được người đó đích xác ảnh hưởng quá sâu tới Ngự Chi Tuyết, năm đó hắn quyết định đánh vỡ tâm mạch được người kia, xác định hắn hoàn toàn tử vong. Nhưng làm cho hắn bất ngờ chính là, sau khi tỉnh dậy Ngự Chi Tuyết quả thật như thây ma (Zombie), chỉ ôm thi thể được người khổ tọa, vô ngân chi hỏa sống sờ sờ thiêu đốt mấy chục giáo chúng thành tro bụi, bất luận người nào nói cũng không nghe, tiếp tục như vậy y cũng sẽ bị ngọn lửa âm lãnh cắn nuốt sạch.

May nhờ Tả trưởng lão Chữ Ấn linh cơ nhất động, lừa gạt Ngự Chi Tuyết nói được người kia chưa tắt hơi thở cuối cùng còn có thể cứu, hắn nhân cơ hội đem con rối chi hồn rót vào thi thể được người kia, tạo thành hiện tượng còn hơi thở giả.

Quả nhiên, vương của hắn sẽ không cô phụ kỳ vọng của hắn, tâm cơ thủ đoạn so với Ma Tôn năm đó còn tăng thêm một bậc, hơn nữa quan trọng nhất là, y sẽ không giống Ngự Thiên năm đó, bị những thứ kia tình cảm nhảm chán làm khó khăn!

Khóe miệng Minh Trạch nâng lên một đường cong, hắn làm tất cả, không để cho bất luận kẻ nào trở ngại con đường Ma Tôn thành vương!

Cho dù mình trở thành bàn đạp của vương, cũng tuyệt không hối hận!

62. Q.3 - Chương 62: Chương 10

Chờ Ngự Chi Tuyết vừa đi Lăng Hạ liền hối hận, hối hận ruột xanh mét rồi.

Hắn quan sát thân hình không có mấy lượng thịt của mình bây giờ, rất hoài nghi Ngự Chi Tuyết làm sao có thể sinh ra tính thú Điều là đồng tính, mình có chính y cũng có a!

Hơn nữa chỉ cần vừa nghĩ tới những tập vẽ hắn nhìn thấy trong thư phòng Ngự Chi Tuyết, mặt trên còn có chữ viết xinh đẹp quen thuộc đề tâm đắc cái gì đó, hắn có loại kích động muốn khóc bỏ chạy.

Sá a, lúc ấy Ngự Chi Tuyết dùng mê hồn dược với mình đúng không? Không biết còn có thể đổi lời hay không?

Buồn bực một hồi lâu, Lăng Hạ ngồi dậy. Ngự Chi Tuyết đã đưa dây chuyền người đeo mặt nạ để lại cho hắn, thư phòng cũng bỏ lệnh cấm rồi, thậm chí còn sai người dọn một phòng trống ở bên cạnh làm phòng luyện khí của hắn.

Lăng Hạ vuốt ngực, bây giờ hắn kích động thì ngực rất dễ buồn bực, không biết có phải là hậu di chứng do nhiều lần bị thương lưu lại hay không.

Dù sao lần này học máu cũng dọa sợ Ngự Chi Tuyết, những đồ tốt nổi danh cứ nửa ngày sẽ được người hầu đưa tới một lần. Lăng Hạ cũng muốn thân thể mình mau mau tốt, đều bụng lên ăn, cố gắng hưởng tới một tương lai tương thân tương ái hạnh phúc.

Lăng Hạ kiểm tra một chút, bị kích phát hiện lực tinh thần của mình cùng nguyên tố hệ mộc còn chưa tới một nửa — mặc dù trước đó cũng không tính là cao thủ gì. Hắn cũng biết chuyện này không vội vàng được, đi đường tắt khai phá sức mạnh đều là chuyện của nhân vật chính, mình loại tiểu nhân vật này vẫn phải tiến hành theo chất lượng tu hành đàng hoàng.

May mà có chuyện làm nên thời gian trôi qua thật nhanh, lúc sách bị một bàn tay xinh đẹp tay che lấy, lúc này hắn mới bắt giác phát hiện trời đã tối rồi — Ngự Chi Tuyết đang đen mặt nhìn hắn.

Lăng Hạ vội vàng cười ôn hòa với y, nói đùa, nếu Ngự Chi Tuyết cấm cung hắn, vậy thì bị kịch rồi. Hắn làm bộ đứng lên nói: “A, A Tuyết về rồi sao? Ta vừa mới xem được hai tờ.”

Sắc mặt của Ngự Chi Tuyết càng tối, Lăng Hạ vội vàng đứng lên cười nói: “A Tuyết còn chưa dùng bữa tối sao? Chúng ta cùng nhau ăn chứ?”

Hắn đi tới, dắt tay Ngự Chi Tuyết đi ra ngoài.

Ngự Chi Tuyết quả nhiên cùng hắn đi ra ngoài, sắc mặt hơi tốt lên chút.

Người Dị Giới này không xem trọng ăn uống, nhưng Ngự Chi Tuyết toàn dùng những thứ hết sức tinh mỹ, vô luận canh rau hay điểm tâm đều là sắc hương vị câu toàn, mùi vị đều nhẹ thanh lịch, Lăng Hạ ăn rất vui vẻ, thỉnh thoảng gấp cho Ngự Chi Tuyết một món ăn, lo lắng giữa hai lòng mày Ngự Chi Tuyết cuối cùng cũng tản đi.

Dùng bữa xong thời gian vẫn còn sớm, Lăng Hạ liền đề nghị đi dạo, cổ đại không có tiết mục gì giải trí, sớm nghỉ ngơi một chút chỉ nghĩ tới chuyện kia thôi đúng không? Lại nói, hai người thật sự chưa từng làm chuyện gì lãng mạng của người yêu.

Trăng thật sáng, xuyên thấu qua lá cây loang lổ, rải xuống mặt đất giống như một tầng Thủy Ngân.

Lăng Hạ và Ngự Chi Tuyết đi từ từ dưới tàng cây, tư thế biến thành Ngự Chi Tuyết nắm tay của hắn rất nhanh.

Lăng Hạ len lén ghé mắt nhìn Ngự Chi Tuyết, bây giờ nét mặt giáo chủ đại nhân vừa vui mừng lại không ưỡn ẹo, hai người từ khi gặp lại tới nay, phần lớn đều là Ngự Chi Tuyết quá cường thế, bây giờ ngược lại có mấy phần bóng dáng thiếu niên năm đó.

Ngự Chi Tuyết rất nhanh nhận ra ánh mắt của hắn, không được tự nhiên xoay đầu sang bên kia.

Lăng Hạ giật mình, không nhận được phải dựa vào, hắn bây giờ thấp nửa đầu so với Ngự Chi Tuyết, cần nâng đầu lên mới có thể hôn được đối phương.

Thân thể Ngự Chi Tuyết rõ ràng cứng ngắc lại, sau đó phục hồi tinh thần rất nhanh, dùng sức nắm quả đấm khắc chế sự kích động muốn đẩy ngã đối phương trong lòng— đây là lần đầu tiên Lăng Hạ chủ động thân cận y.

Y chậm rãi nhắm mắt lại, Lăng Hạ chỉ chạm nhẹ lên môi y, nơi bị chạm kia tê tê dại dại, nhịp tim lại không thể khống chế.

Y bất giác đặt tay lên lưng Lăng Hạ, vững vàng ôm lấy đối phương, nhiệt tình đáp lại. Môi của đối phương ẩm áp hơn nữa mang theo tư vị trong veo, y hôn thế nào cũng cảm thấy không đủ.

Lăng Hạ rất nhanh bị đặt lên cây, hắn mặt đỏ tim đập đồng thời có một loại cảm giác lệ rơi đầy mắt. Vốn muốn lãng mạn một chút, tại sao lại biến thành loại cảm giác 18+ thế này?

Đầu lưỡi chạm đều là tư vị của đối phương, Ngự Chi Tuyết xâm chiếm trong miệng hắn, đầu lưỡi đặc biệt linh hoạt, hôn hắn không thở nổi. Mặc dù không muốn thừa nhận, chân của hắn đã mềm nhũn, dường như là giắt trên người Ngự Chi Tuyết mới có thể đứng vững vàng, mới hôn một cái mà thiếu chút nữa đã có phản ứng như vậy. Sá!

Chỉ là, đầu gối Ngự Chi Tuyết cũng ngừng lại, một tay đặt trên cây, một tay đặt trên eo hắn cố định chặt hắn trong lòng mình.

Lăng Hạ thổ hồn hể ngược đầu nhìn Ngự Chi Tuyết, không nhận được lấy tay xoa xoa tóc y như trước kia, Ngự Chi Tuyết hơi híp mắt lại, ngay cả khi giả bộ phớt tỉnh, thì miệng không kiềm được đều nhướn lên.

Bốn phía hết sức tĩnh lặng, chỉ nghe tiếng côn trùng kêu vang cùng tiếng lá cây, dần dần lại thêm tiếng tim đập. Ngự Chi Tuyết mở mắt, hai người bốn mắt ngáy ngốc nhìn hồi lâu, vẫn hôn môi.

Lăng Hạ không thể không thừa nhận, bây giờ hoàn toàn chính là yêu trạng thái.

Làm chuyện gì cũng không yên lòng, nhìn cái gì cũng sẽ liên tưởng đến Ngự Chi Tuyết, hơn nữa mỗi lần nhìn thấy lòng đều tràn đầy vui mừng. . . . Rõ ràng không còn thuần khiết như lúc mười mấy tuổi, chạm tay nhẹ một cái cũng sẽ đỏ mặt, bây giờ thì xong, thường bị Ngự Chi Tuyết nhìn một cái nhịp tim đã đập gia tốc.

Buổi tối ngủ lại rất đơn thuần, không có động tác gì, chỉ là Ngự Chi Tuyết thích ôm hần hoặc là ôm hần, hần chuyển thân Ngự Chi Tuyết cũng sẽ biến đổi tư thế.

Vết thương của Ngự Chi Tuyết trong lúc hần hết sức rối rắm đã hoàn toàn khỏi rồi, thậm chí ngay cả sẹo cũng không có.

Lăng Hạ nhìn đường cong hoàn mỹ của lưng Ngự Chi Tuyết, lần nữa kích động muốn chạy.

Sá a! Ý cố ý cởi áo để cho hần nhìn là có ý gì? Ý là chúng ta có thể xào xạc —— sao?

Lăng Hạ kinh hồn bạt vía nặn ra một nụ cười: “Ừ, hôm nay ngực có chút không thoải mái, ta muốn ngâm suối nước nóng, sẽ khá hơn một chút.”

Ngự Chi Tuyết không chút do dự nói: “Ta cùng huynh đi.”

“Không. Không cần, đột nhiên nhớ buổi chiều ta đã ngâm qua.” Lăng Hạ vội vàng từ chối, bởi vì căng thẳng mà lòng bàn tay bắt đầu đổ mồ hôi. Mấy ngày nay hai người chung sống đặc biệt hòa thuận ngọt ngào, như đôi tình nhân nhỏ vừa sa vào tình yêu cuồng nhiệt, hần hoàn toàn cũng quên những gì Ngự Chi Tuyết nói trước kia, không còn nhớ chút nào.

Sá a, không thể yêu thuần khiết một chút sao? [Không được a ~ Yêu thuần khiết thì độc giả đói chết sao Lăng đại ca J)))]

Ngự Chi Tuyết đi tới cúi người xuống, đột nhiên kéo tay của hần, ngậm hai ngón tay vào trong miệng, dùng đầu lưỡi ướt mềm bao lấy nhẹ nhàng liếm, cảm giác vừa nhột vừa tê khiến toàn thân Lăng Hạ chấn động, thiếu chút nữa kêu lên.

Hần hốt hoảng cúi đầu, không tự chủ được run rẩy, cặp mắt phượng đẹp đẽ tỏa ra nhiệt độ nóng bỏng của Ngự Chi Tuyết quả thật có thể đốt cháy người: “Nhịn không nổi nữa. Để ta làm đi.” [Phụt!!!!]

Thanh âm kia như hải yêu, trầm thấp mà từ tính, mang theo mị lực làm cho người ta đỏ mặt tim đập.

Lăng Hạ nhếch nhác không dám nhìn Ngự Chi Tuyết, sao đứa bé chết tiệt này hơi trêu chọc một chút đã đỏ mặt, có lúc lại nhiệt tình như vậy làm cho người ta chống đỡ không được, lời tâm tình này da mặt dày nói thế nào được hả?

Hần sự khó thở khạc ra một câu: “. Ừ.”

Những lời này còn chưa nói xong, Ngự Chi Tuyết đã dựa vào, vừa hôn, bàn tay vừa hướng tới vạt áo hần.

Lúc Lăng Hạ bị đè xuống giường, đã bị mò cả người nóng ran. Ngự Chi Tuyết vừa hôn vừa lấy tay vuốt ve không có chương pháp gì trên người của hần, vẻ mặt bình tĩnh thành thực sớm không biết chạy đi đâu, biểu hiện như đứa trẻ mới lớn đặc biệt kích động.

Thật ra hai người lỏa thể không biết đã bao nhiêu lần, nhưng có lẽ biết nội dung lần này bất đồng, nên mỗi một động tác của Ngự Chi Tuyết đều làm cho Lăng Hạ căng thẳng không thôi, bấp thính buộc thật chặt, ngay cả tiếng hít thở cũng bị đè nén đến nhỏ nhất.

Những lý luận kiến thức kia đã sớm vứt đi chỗ nào, Ngự Chi Tuyết dựa vào bản năng đè trên người Lăng Hạ, dùng môi lưỡi hôn cắn trên người của hần, tìm kiếm điểm mẫn cảm. Khi thấy Lăng Hạ vì một động tác của mình mà hô hấp trở nên gấp hơn, y liền nhớ, sau đó càng trêu chọc quá phận.

Người này vẫn quá gầy, thân thể nhỏ yếu như thiếu niên, nhưng từng địa phương đều làm cho y rất thích thú, mỗi một tác da thịt đều hấp dẫn y đi hôn, đi thăm dò.

Nhận thấy toàn thân Lăng Hạ đều căng thẳng cứng ngắc, Ngự Chi Tuyết chậm rãi ngừng đầu lên cường chế mình dừng động tác. Y leo lên cần vành tai Lăng Hạ, nói nhỏ vào lỗ tai hần: “Thả lỏng một chút, huynh đừng sợ, ”

Vừa nói xong, một tay nắm lấy núm ngực Lăng Hạ một chút, như tò mò nắm mấy lần, lúc nó cứng lên mới bắt đầu dùng lực độ thích hợp xoa nắn.

. Không nên dùng cái giọng dụ dỗ con nít đó a! Mặc dù nghĩ như vậy, lỗ tai Lăng Hạ đều đã đỏ.

Hắn cắn răng hít sâu mấy hơi, mở mắt.

Hắn còn lớn hơn Ngự Chi Tuyết mấy tuổi, dù sao gì kia cũng trốn không thoát, biểu hiện như vậy còn là nam nhân sao? Không phải chỉ khuất nhục một chút. Có lẽ còn rất đau a sá. Chuyện như vậy hắn cũng không thể rơi vào hạ phong!

Có lẽ nghĩ thông như vậy, Lăng Hạ liền cố làm ra vẻ tự nhiên ôm cổ của Ngự Chi Tuyết, liều mạng hôn lên, thậm chí cười trên người Ngự Chi Tuyết.

Hắn cúi đầu học giọng nói vừa rồi của Ngự Chi Tuyết ghé vào lỗ tai y nói: “Ta không sợ, ta cũng muốn đệ.”

Ẩn ở hai lòng nói hết câu cạy mạnh này, hắn như kỳ tích nhìn thấy Ngự Chi Tuyết vừa rồi còn uy phong, vậy mà lỗ tai đều đỏ.

Lăng Hạ nhất thời hết căng thẳng.

Bây giờ mái tóc đen dài của Ngự Chi Tuyết như tơ lụa tán lác trên bả vai rộng rãi bền chắc, mắt phượng híp lại, lông mi thật dài, môi mỏng điểm sắc khê nhếch lên để lộ hàm răng trắng muốt một chút. Lăng Hạ nuốt ngụm nước miếng, giáo chủ đại nhân thật đúng là sắc đẹp thay cơm.

Hắn say mê tiến tới, lấy tay đỡ cánh tay Ngự Chi Tuyết, khê cắn xương quai xanh của Ngự Chi Tuyết, hắn vẫn luôn cảm thấy xương quai xanh của Ngự Chi Tuyết đặc biệt hấp dẫn —— đặc biệt là lúc mở rộng cổ áo, quả thật muốn mạng người!

Tròng mắt Ngự Chi Tuyết tối sầm lại, cứng rắn nâng cằm Lăng Hạ lên dè nén nói: “Không cần động nữa, nếu không ta sẽ không chế không được làm huynh bị thương.”

Lăng Hạ như tỉnh ngộ lại, khiến Ngự Chi Tuyết gì kia gì thỏa mãn, nơi đó của mình không phải sẽ an toàn? Hắn đã sớm phát hiện, chỉ cần hắn chủ động, thuộc tính kiêu ngạo xấu hổ của Ngự Chi Tuyết sẽ bộc phát, thuộc tính đuôi sói dài sẽ ẩn đi.

Hắn cũng mặt dày bất cứ giá nào muốn chủ động, móng vuốt sói theo bụng kiên cố không có một chút thịt của Ngự Chi Tuyết tiếp tục đi xuống, cảm nơi đã sớm lâm vào trạng thái căng cứng thuần thực hoạt động, thậm chí còn đem của mình tới, dùng hai tay nắm không ngừng động.

63. Q.3 - Chương 63: Chương 11

Lăng Hạ vì xấu hổ cúi đầu không dám nhìn Ngự Chi Tuyết, ánh mắt không thể tránh khỏi rơi vào nơi hai người đang chống đỡ với nhau, nhất thời mặt sung huyết đỏ bừng vội vàng nhắm mắt lại —— mới không thừa nhận của mình nhỏ một số đâu!

Nơi bị nắm càng bành trướng, nhịp đập nảy lên trong lòng bàn tay, nóng đến dường như cầm không được.

Tần số hô hấp dần dần đồng bộ cùng động tác trên tay, lồng ngực gầy yếu của Lăng Hạ phập phồng, đôi môi nhuộm thủy quang không tự chủ được vụn vặt rên rỉ. Hắn rất không muốn thừa nhận, động tác bây giờ làm cho hắn hưng phấn hơn thường ngày.

Con người Ngự Chi Tuyết phóng đại trước nay chưa từng có, dường như cũng ngốc trệ, mắt chăm chú dính vào mặt Lăng Hạ.

Y không ngờ, người này luôn luôn trầm tĩnh trước mặt y, còn có một mặt nhiệt tình như vậy.

Cặp chân trắng gầy kia lúc này tách ra đặt hai bên thân thể của mình, eo của Lăng Hạ bởi vì động tác nên không tự chủ lắc lư về phía trước, khuôn mặt đẹp bởi vì xấu hổ hiện lên một tầng phi sắc, mang theo mùi vị hấp dẫn khó nói lên lời.

Nơi bị đối phương tỉ mỉ an ủi càng phát dâng cao.

Ngự Chi Tuyệt khó có thể khống chế nữa, chợt ngồi dậy ôm hông của Lăng Hạ, giống như lang đẫy ngã con mồi vũng vàng vây hãm phía dưới, giọng khàn khàn đến nỗi khô khốc: “Lần đầu tiên ở phía trên sẽ rất dễ bị thương. Lần sau chúng ta thử lại lần nữa.”

Lăng Hạ ngạc nhiên mở cặp mắt mang theo thủy quang, nhìn thấy trong mắt Ngự Chi Tuyệt toát ra ngọn lửa ——nhiệt độ nóng bỏng này quả thật làm cho hắn run rẩy.

Dường như, quá nóng rồi?

Không đợi hắn nói bất kỳ lời gì, Ngự Chi Tuyệt liền không thể chờ đợi bắt đầu hành động.

Y muốn lập tức đoạt lấy người này, để mỗi một tác da thịt của hắn dính lấy mùi vị của mình.

Tay của y lưu luyến tỉ mỉ vuốt ve hông cùng bụng của Lăng Hạ, nơi da thịt tinh mỹ đã ướt mồ hôi, môi lại ngậm một viên hồng châu trước ngực hắn, dùng đầu lưỡi tỉ mỉ liếm láp.

Cảm giác tê dại ở ngực xông về đại não, Lăng Hạ khó kiềm chế phát ra mấy đơn âm, hắn vội vàng cắn môi, hắn không biết chỗ kia của nam nhân cũng có thể truyền đến khoái cảm, nhịn không được nhờ giọng cầu khẩn nói: “Đừng như vậy, A Tuyệt.”

Có lẽ là vì dục vọng, thanh âm truyền ra mang theo giọng mũi mềm nhũn, Lăng Hạ cả kinh lại càng hoảng sợ.

Ngự Chi Tuyệt chậm rãi ngẩng đầu lên, dùng đầu lưỡi nhả mềm chậm rãi liếm ngực hắn một chút nói: “Không thoải mái sao?”

Nơi bị liếm được ánh nến chiếu rọi xuống mang theo thủy quang trơn bóng mập mờ, điểm đỏ trước ngực càng trưởng đại, thân thể Lăng Hạ không khỏi run lên kêu “A” một tiếng, xấu hổ hận không thể chui vào trong chăn.

Khóe miệng Ngự Chi Tuyệt không khỏi dương lên, y thích thấy Lăng Hạ vì mình mà lộ ra nét mặt này, cái dáng vẻ rõ ràng rất vui lại cứ muốn đè nén đó, làm cho y nhịn không được muốn làm nhiều hơn, bất hãm phát ra nhiều thanh âm dễ nghe hơn.

Y chậm rãi dời xuống dưới, không chậm trễ chút nào banh hai chân Lăng Hạ ra, nhắm ngay nơi đã bộc phát chảy xuống rất nhiều dịch nhờn, dùng đầu lưỡi khê liếm một chút.

Cả người Lăng Hạ run lên, bị động tác luyên thuyên của Ngự Chi Tuyệt kích thích thiếu chút nữa ngã đi.

Ngự Chi Tuyệt cau mày như có điều suy nghĩ liếm liếm khóe môi nói: “Mùi vị không phải rất tốt.”

“” mặt Lăng Hạ đỏ tới tận mang tai liệu mạng muốn khép chân lại, ta không muốn người làm như vậy được chứ? Mùi vị nơi đó ai bắt người nếm đầu được chứ?

Mặc dù nói như vậy, Ngự Chi Tuyệt vẫn cứng rắn đè chân của hắn lại, đầu lưỡi khê quần, hoàn toàn ngậm vào.

Lăng Hạ không dám tin trừng mắt, toàn thân như tôm tép trở nên đỏ bừng, cảm giác xấu hổ cùng khoái cảm đồng thời đánh ập tới, làm cho đầu óc hắn trống rỗng.

Hắn không tự chủ được bắt đầu cầu khẩn: “A Tuyệt, đừng như vậy, thật bẩn. A.”

Thanh âm bởi vì run rẩy mang theo tiếng khóc nức nở, ánh mắt xưa nay thanh minh ôn hòa trở nên sùng sảng điên tình, trông mắt Ngự Chi Tuyệt trở nên sáng hơn, bắt đầu vụng về trên dưới hoạt động.

Có mấy động tác thậm chí xông vào cổ họng của y, mang đến cảm giác nôn mửa không thoải mái, nhưng nhìn vẻ mặt Lăng Hạ dần dần đắm chìm trong tình dục, Ngự Chi Tuyệt cũng kỳ dị hưng phấn.

Chưa bao giờ trải qua kích thích mãnh liệt khiến Lăng Hạ nắm chặt ga giường phía dưới, Ngự Chi Tuyệt làm chuyện này cho hắn là thực, làm cho đại não hắn bối rối.

Hắn biết thiếu niên này quật cường thật mạnh mẽ như thế nào.

Toàn thân nóng ran không chịu nổi, ngay cả nội tạng cũng xoắn lại, trái tim nảy lên giống như muốn từ trong lồng ngực nhảy ra.

Sống lưng Lăng Hạ đột nhiên thẳng băng, khoái cảm mãnh liệt khiến ngón chân co lại, hần giùng giằng muốn lui ra ngoài, lại bị Ngự Chi Tuyết chết tiệt đè xuống.

Chờ khoái cảm đến mức tận cùng kia qua đi, Lăng Hạ này mới ý thức được dường như mình đã làm chuyện rất quá đáng. Hần thở dốc không ngừng sững sờ nhìn bạch trọc nơi khoe miệng Ngự Chi Tuyết, Ngự Chi Tuyết như còn cùng chê hần chịu kích thích không đủ lớn, dùng đầu lưỡi màu đỏ liếm liếm khoe miệng cau mày nói: “Là lạ.”

Mặt Lăng Hạ sắp nhỏ máu tới nơi, không đợi hần nghĩ ra lời kịch hữu dụng gì, tay Ngự Chi Tuyết đã lục lợi xuống cái mông của hần, mập mờ lưu luyến ở chỗ khe mông.

Toàn thân hần cứng đờ, hô hấp lần nữa bắt đầu rối loạn.

Đã đến bước này không thể kiêu cách gì nữa, hần xoay mặt sang một bên, cố gắng buông lỏng bắp thịt cứng ngắc, mở ra hai chân nhện xấu hổ phối hợp động tác của Ngự Chi Tuyết.

Hần thích Ngự Chi Tuyết, cho nên những chuyện này có khê cần răng cũng nhẫn nại

Ánh mắt Ngự Chi Tuyết nhìn cái mông Lăng Hạ có chút ngốc trệ, nơi đó mặc dù cũng gầy, nhưng so với nơi khác lại đầy đặn hơn nhiều, y yêu thích không buông tay bóp một cái, bóng loáng lại co dãn, hơn nữa bộ phận trung gian đang ở trước mặt mình. Y nhận thấy Lăng Hạ co rúm lại một chút, trong lòng không lý do động một cái, nhỏ giọng an ủi: “Ta sẽ rất chậm.”

Y cẩn thận bôi lượng lớn dược cao lên đầu ngón tay, thử đưa vào. Cao thuốc này là y tra duyệt rất nhiều bộ sách lại cải biến, mang theo mùi vị cỏ cây nhàn nhạt, chức năng bôi trơn cùng chữa thương đều vô cùng tốt.

Chỗ kia thật sự quá chặt, cũng mềm mại mà ấm áp, Ngự Chi Tuyết thử hần hần dùng hai ngón tay ra vào, không khỏi có chút hoài nghi, mình có thể tiến vào sao? Một bên y khai thác vừa hôn ngực cùng bụng Lăng Hạ, khó nhịn lưu lại ở phía trên một vết hôn.

Bụng y trưởng đến mức đau đớn, không thể chờ đợi liền muốn đi vào.

Lăng Hạ cúi đầu nhìn Ngự Chi Tuyết bận rộn trên thân mình, trên trán trơn bóng của Ngự Chi Tuyết đều là mịn mồ hôi, mắt phượng xinh đẹp tràn đầy dục vọng, thái độ lại hết sức nhẫn nại, đẹp đến nỗi làm cho nhịp tim hần rối loạn.

Chờ hần nhìn thấy nội dung động tác của Ngự Chi Tuyết, nhất thời khó chịu xoay đi.

Thật ra thì không thể nói khó chịu, có lẽ còn có phần dễ chịu, chính là cảm giác rất khác thường, cảm giác hơi đau nhói cùng tê dại.

Mặc dù rất mắc cỡ, nhưng mà A Tuyết của hần vui vẻ là được rồi.

“Có thể.” Lăng Hạ giúp Ngự Chi Tuyết vén tóc ướt mồ hôi ra sau bên tai hậu, đỏ mặt nói.

Vừa được đồng ý, Ngự Chi Tuyết lập tức ngồi dậy, nửa quỳ ở giữa hai chân Lăng Hạ, đỡ thứ đang dâng trào của mình chính xác nhập khẩu. Chỉ là y cũng là lần đầu, thử mấy lần đều trượt qua một bên. Lăng Hạ vốn đang căng thẳng, lại không nhịn được buồn cười, phối hợp eo éch dùng sức.

Đầu bộ phận cao nhất rốt cuộc cũng tiến vào, một đầu mồ hôi lạnh của Lăng Hạ cũng như bão tố đi ra, hô hấp cũng rối loạn —— Sáp! Đau chết! Bộ phận mới vừa rồi bị Ngự Chi Tuyết trêu đùa mà đứng thẳng lần nữa cũng vì đau đớn mà héo rút xuống.

Ngự Chi Tuyết chỉ cảm thấy nơi kia chặt chẽ bao vây lấy mình, ấm áp hơn nữa khít khao, khoái cảm kịch liệt theo bộ phận bị xoắn chặt phía sau tiếp xúc xông vào đại não, so với y tưởng tượng còn thoải mái hơn nhiều. Y không nhịn được phát ra một tiếng than thở thỏa mãn, bắt được cặp chân Lăng Hạ tiếp tục đẩy về phía trước, cho đến khi đỉnh hết vào mới khó khăn ngừng lại.

Đôi môi Lăng Hạ có chút run run, thậm chí hần có thể cảm giác nhịp đập thuộc về Ngự Chi Tuyết trong thân thể mình, lấp đầy thân thể hần từ bên trong. Hần gấp rút hô hấp, toàn thân mồ hôi nhỏ giọt như mới vớt ra từ trong nước, nơi kia nóng rất hình như chảy máu, hần động cũng không dám động.

“Thật thoải mái. . . .” Ngự Chi Tuyết mê luyến nhìn chăm chăm vào khuôn mặt hơi có vẻ khổ sở của Lăng Hạ, giọng nói khàn khàn, “Rốt cuộc huynh cũng là của ta.”

Nói xong Ngự Chi Tuyết đã không nhận được thăng lưng chậm rãi động, mỗi một động tác đều có thể cảm giác được thịt non bao quanh mình mang tới khoái cảm mất hồn. Vừa mới bắt đầu ra vào rất khó khăn, tới tới lui lui tặng vài chục cái cuối cùng cũng thông thuận.

Trong đồng tử Ngự Chi Tuyết phiếm màu tím yêu dị như ẩn như hiện, thoải mái híp mắt, không nhận được dùng sức ôm hông của Lăng Hạ tăng nhanh tốc độ đút vào.

Lăng Hạ đau đến cắn răng, tận lực phối hợp đặt chân ở bên người Ngự Chi Tuyết.

Ngự Chi Tuyết cũng biết chút điểm lý thuyết, vừa mới bắt đầu động tác rất dịu dàng tỉ mỉ, bây giờ đắm chìm trong trong dục vọng động tác có chút mạnh mẽ đậm tới, làm cho hắn đau đến có chút không chịu nổi, thân thể không tự chủ lui về phía sau co rúm lại.

Nhưng hắn không có lên tiếng ngăn cản, chỉ có chút ngậy ngốc xuyên thấu qua màn nước nhìn nét mặt Ngự Chi Tuyết, cổ Ngự Chi Tuyết khê ngửa ra sau, lộ cái cổ thon dài tuyệt đẹp như thiên nga, tóc dài tán lác theo động tác đung đưa, giọt mồ hôi trong suốt theo trán chảy xuống cái cằm đẹp đẽ, chảy xuống trên ngực rộng rãi căng đầy, mỗi một động tác đều làm cho người ta phát cuồng.

Lăng Hạ nhìn miệng đấng lưỡi khô, tim bình bịch nhảy loạn, không thể không thừa nhận, bộ dạng Giáo chủ đại nhân động tình câu hồn đoạt phách như yêu tinh vậy.

Hắn suy nghĩ miên man, có đôi lời nói như thế này, chết dưới đóa mẫu đơn, thành quỷ cũng phong lưu. . . . Hôm nay cũng có chết cũng không uổng rồi.

Ngự Chi Tuyết gấp gấp động một hồi, hắn đau không nhận được phát ra mấy tiếng nước nở nghẹn ngào, cảm giác phía dưới mình hình như có chất lỏng ấm nóng chảy ra ngoài.

Mắt Ngự Chi Tuyết rốt cuộc cũng khôi phục lại sự trong sáng, y hoảng loạn dừng động tác, máu từ nơi đó chảy ra dính vào bụng y một chút. Y không dám động nữa, cúi người mang theo ảo não hỏi: “Làm đau huynh?”

Lăng Hạ chỉ cảm thấy nơi đó như có một con dao găm thọc vào, đau đến mức môi hắn trắng bệch, nhưng hắn vẫn mỉm cười lắc đầu một cái: “Không có.”

Trên mặt Ngự Chi Tuyết nhất thời nhuộm một tầng phi sắc, y nhìn thấy bao dung trong mắt Lăng Hạ đối với mình.

Y cẩn thận cúi đầu, dán lên đôi môi Lăng Hạ, tỉ mỉ triển miên hôn.

Đầu lưỡi hai người đồng thời dây dưa hôn, Ngự Chi Tuyết cẩn thận từng li từng tí đung đưa eo ếch, hướng những nơi khác nhau dùng sức, tìm kiếm một điểm —— có thể khiến cho Lăng Hạ vui vẻ quên khổ sở một chút.

Chờ y ma sát đến một chỗ thì sống lưng Lăng Hạ chấn động, cả người cũng run rẩy một chút, kìm lòng không được phát ra một tiếng hô nhỏ —— lần này không phải khổ sở như tiếng hô vừa rồi, giống như mang theo vui thích, thân thể trong nháy mắt cũng mềm nhũn xuống.

Ánh mắt Ngự Chi Tuyết sáng lên, trí nhớ siêu cấp của y nhanh chóng ghi nhớ, lập tức công kích điểm này, điều chỉnh lực độ cùng góc độ, cảm thấy tiến vào càng ngày càng thông thuận.

Khoái cảm mãnh liệt theo xương từng chút dâng cao, sau đó lan tràn đến toàn thân. Hông của Lăng Hạ cũng xụi lơ rồi, thở hổn hển, đôi tay khó nhận ôm lưng Ngự Chi Tuyết, hai chân vòng thật chặt hông của y, bộ phận héo rút cũng dần dần thẳng đứng lên, tinh thần dịch dịch chĩa vào bụng Ngự Chi Tuyết, theo động tác của hai người từng phát từng phát cọt lên người Ngự Chi Tuyết.

Khoái cảm ừn ừn kéo đến thậm chí còn hơn cả đau đớn trước kia làm cho hắn cảm thấy sợ hãi, quá không giống nam nhân. Hắn liều mạng đè nén, thân thể lại như bị điện giật từng trận tê dại, không nhận được phát ra một ít đơn âm tiết ý vị không rõ.

“Không cần đè nén.” tròng mắt Ngự Chi Tuyết cuộn cuộn vô sắc tím, mình khiến Lăng Hạ vui vẻ. Biết được sự thật này làm cho y càng thêm kích động. Y khó nhịn cắn cổ của Lăng Hạ dụ dỗ nói, “Ta thích nghe thanh âm của huynh, rất êm tai.”

Lăng Hạ có vẻ cũng bắt đầu kích động, phía dưới từng trận co lại nhanh chóng, Ngự Chi Tuyết thoải mái híp mắt, không nhin được dùng sức hơn, cả phòng đều là thanh âm thân thể va chạm cấp tốc cùng tiếng chất lỏng ra vào.

Khoái cảm xa lạ mà nồng nặc tràn vào đại não, Lăng Hạ “A.” kêu lên, bạch trọc cũng bắn lên bụng Ngự Chi Tuyết, ngón chân thoải mái cong lại, khóe mắt thậm chí vì cao trào tràn ra một chút nước mắt.

Ngự Chi Tuyết khẽ cười một cái tạm thời dừng lại động tác, dán lỗ tai của hắn nói: “Huynh đều hai lần rồi, ta còn chưa có lần thứ nhất.”

Lăng Hạ khó chịu mở mắt, cũng không dám nhìn Ngự Chi Tuyết, vật kia trong thân thể còn cứng rắn không thể tưởng tượng nổi. Từng phát từng phát chĩa vào hắn, giống như chìm chìm nổi nổi trong biển rộng, vô luận như thế nào cũng không tìm được bờ.

Dư âm cao trào như một luồng sóng đánh thẳng tới, hắn chỉ có thể ôm Ngự Chi Tuyết, theo động tác của y tiếp tục trầm luân.

Không biết qua bao lâu, thậm chí Lăng Hạ cảm thấy mình sắp bị giày vò đến hôn mê, nơi kia cũng đã chết lặng, hắn không nhin được mang theo khăn khăn mất mặt thúc giục: “Mau mau, A Tuyết, ta không chịu nổi.”

“Nhanh.” Ngự Chi Tuyết không bỏ tăng nhanh động tác, tới lui lui lại làm gần nửa canh giờ, y chợt đẩy eo lên trước bắn ra, thoải mái híp mắt gấp rút thở hổn hển.

Lăng Hạ bị cổ nhiệt lưu kia đánh tới run lên, nét mặt cũng thay đổi, tức giận muốn đạp cho Ngự Chi Tuyết hai cái, nhưng cả người đều mềm yếu không có chút hơi sức. Vật kia có thể bắn vào thân thể sao?

Ngự Chi Tuyết duy trì động tác đè lên người của hắn bất động, thứ nửa mềm còn nhét bên trong thân thể của hắn. Một hồi lâu mới dùng dán lỗ tai hắn nói: “Loại chuyện như vậy thật thoải mái. Chúng ta làm tiếp lần nữa được chứ?”

Lăng Hạ cả kinh một đầu mồ hôi, vội vàng mềm giọng nói: “A Tuyết, ta mệt quá.”

Hắn cảm giác mặt mũi của mình đều đã ướt sạch.

Chỉ là, hiển nhiên lời cầu khẩn của hắn vẫn rất dùng được, mặc dù Ngự Chi Tuyết vẫn rục rịch chọn rộn, rốt cuộc vẫn xuống khỏi người hắn, lúc rút ra âm thanh khuấy động làm cho hai người có chút ngưng ngừng.

Ngự Chi Tuyết vẫn ôm hắn vào ngực, như chưa thỏa mãn dục vọng từ trên xuống dưới không ngừng hôn vuốt ve, tinh thần như vậy khiến Lăng Hạ ước ao ghen tị a! Quả nhiên phía trên tương đối thoải mái đi?

Cả bên trong tấm cung đều là mùi mồ hôi cùng mùi vị tanh nồng mập mờ, mặt Lăng Hạ đỏ tới mang tai núp trong ngực Ngự Chi Tuyết không nhúc nhích.

Nơi kia cũng bắt đầu đau nóng rát, hắn cắn môi, quá mất mặt rồi!

64. Q.3 - Chương 64: Chương 12 (h)

Nghĩ đến vừa rồi chảy máu, trong lòng Lăng Hạ có chút rụt rè, sau này sẽ không bị trĩ chứ?

Hắn cũng nghiêm chỉnh kiểm tra, chỉ là hơi động dậy liền đau muốn cắn răng, còn có chất lỏng ướt nhót mập mờ từ trong thân thể chảy xuống, thế nào cũng cảm thấy khó chịu. Hắn cũng biết phương thức đồng chí yêu nhau, nhưng sau đó xử lý như thế nào, thật đúng là không biết.

Ngự Chi Tuyết lại nhớ tới, dán lỗ tai của hắn nói: “Ta mang huynh đi tắm rửa.”

Dĩ nhiên không phải đi suối nước nóng kia, trong tắm cung Ngự Chi Tuyết mới dựng một hồ tắm xa hoa bạch ngọc lớn, trên tường khảm dạ minh châu, bên cạnh ao có một đầu rồng phun nước, vừa nhìn đã làm người ta liên tưởng đến Hoa Thanh Trì (Hoa Thanh Trì là một suối nước nóng ở Trung Quốc)

Lăng Hạ xấu hổ để Ngự Chi Tuyết ôm đi. Bây giờ eo chân hắn còn mềm, đứng trên mặt đất bắp chân liền run rẩy, căn bản đứng không vững. Hắn cũng không biết rốt cuộc Ngự Chi Tuyết làm bao lâu, dù sao sức lực cả người bị giày vò về số không rồi.

Trong bồn tắm nước không nóng không lạnh, tắm rất là thoải mái.

Lăng Hạ nín thở ngồi xoay lưng về phía Ngự Chi Tuyết, lúng túng chờ y tắm rửa ỉn.

Ngự Chi Tuyết cẩn thận dò xét ngón tay vào, Lăng Hạ nhất thời căng thẳng, hai quả đấm nắm thật chặt, e sợ mình phát ra âm thanh. Mới vừa rồi những hình ảnh kia không nhìn được vọt vào trong đầu hắn, hai người giao xoa tứ chi quần lấy, cùng những nụ hôn lời tâm tình làm cho người ta tim đập đỏ mặt.

Hắn nhắm mắt lại, nhịp tim không thể ức chế được tăng nhanh.

Nói thật, lúng túng thì lúng túng, nhưng Ngự Chi Tuyết rất vui vẻ làm cho lòng hắn cũng có một loại vui vẻ nhàn nhạt.

Ngự Chi Tuyết dùng hai ngón tay tạo ra một cái khẩu, dẫn nước đi vào lặp lại rửa sạch, một chút bạch trọc cùng máu theo khe hở chảy ra. Nhìn thấy máu y có chút ảo não, nhưng đồng thời cũng có một cảm giác thỏa mãn kỳ dị, những thứ này đều là mình làm. Trên người Lăng Hạ bây giờ khắp nơi đều có vết hôn màu đỏ thậm chí màu xanh tím, mỗi nơi đều có ấn ký mình lưu lại — huynh ấy là của mình rồi.

Y không nhìn được dùng lồng ngực dấn vào lưng của Lăng Hạ, một tay rãnh nắm hông của Lăng Hạ làm cho hắn gần sát mình: “Đau không?”

“Không, không đau.” Lăng Hạ khó chịu nói. Lực độ ngón tay Ngự Chi Tuyết mặc dù rất nhẹ, thật ra vẫn có chút đau.

“Mới vừa rồi cảm giác như thế nào?” thanh âm Ngự Chi Tuyết hết sức trầm nhẹ, hình như dẫn theo mấy phần kỳ vọng.

Lăng Hạ rất bối rối, vấn đề này nên trả lời thế nào? Ngự Chi Tuyết hỏi cũng quá trực tiếp đi? Thật ra thì đau vẫn nhiều hơn chút, dĩ nhiên cũng có khoái cảm. Hơn nữa trên tâm lý vẫn còn có chút bài xích.

“ Cảm giác tốt.” một hồi lâu Lăng Hạ mới khạc ra một câu, lúng túng không thôi.

“Ta rất thoải mái.” hô hấp Ngự Chi Tuyết rõ ràng nóng rực lên, “Lần sau huynh sẽ không đau nữa.”

“ ” Loại chuyện như vậy vẫn ít làm hoặc là không làm mới tốt.

Lăng Hạ nhận thấy nhiệt độ Ngự Chi Tuyết hình như lại bắt đầu tăng cao, vội vàng nói, “A Tuyết, tắm xong chưa?”

Ngự Chi Tuyết híp mắt ngửi mùi vị trên người hắn, thanh âm dẫn theo mấy phần nhẩn nại cùng đè nén: “Tốt lắm.”

Có được người này vẫn cảm thấy chưa đủ, muốn đè hắn ở dưới thân mình, để hắn vĩnh viễn chỉ nhìn thấy mình, chỉ kêu tên của mình.

Lúc trở về, những thứ mùi kia trong tắm cung đã tán đi không sai biệt lắm. Chỉ là, bôi thuốc tương đối lúng túng, dù sao chuyện quá đáng hơn cũng đã làm, Lăng Hạ liền cố làm vẻ tự nhiên nằm lỳ trên giường tách hai chân ra.

Tư thế này đối với Ngự Chi Tuyết đả kích không nhỏ, y bình tĩnh tâm tư bôi thuốc cho Lăng Hạ, nơi kia rõ ràng sưng đỏ, đích xác không thể tiếp nhận lần nữa rồi.

Tay của y vô ý xẹt qua đùi Lăng Hạ, rõ ràng cảm thấy đối phương sợ run. Y nhớ lại cảnh cặp chân dài nhỏ kia quần quanh ngang hông mình, cổ họng không khỏi căng thẳng.

Nơi được vật bồi đến, mang đến một hồi mát mẻ, cảm giác đau cũng giảm bớt rất nhiều. Chờ Ngự Chi Tuyết bảo bồi tốt lắm, Lăng Hạ vội vàng lật người, tư thế vừa rồi quá mất mặt a.

“Huynh ngủ đi.” Ngự Chi Tuyết cúi đầu hôn một cái lên bờ môi của hắn, không hôn sâu, chỉ lướt qua rồi dừng, “Ta còn có một số việc phải xử lý.”

Ở lại nữa, y sẽ không chế không được.

Lăng Hạ ngạc nhiên nhìn Ngự Chi Tuyết nhanh chóng mặc quần áo tử tế cũng không quay đầu lại đi ra ngoài, thậm chí không kịp hỏi nữa. Hắn tức giận không nhịn được mắng một câu, Sà! Có người làm xong chuyện liền phải mông chạy lấy sao? Khốn kiếp a!

Hắn phần nộ lật người, những ngày qua cùng giường chung gối, hắn đã thành thói quen nằm bên người Ngự Chi Tuyết rồi.

Được hiệu dần dần phát huy, Lăng Hạ cũng mệt mỏi tới cực điểm, rất nhanh rơi vào giấc mộng.

Ngày hôm sau ngủ thẳng tới gần buổi trưa mới tỉnh lại, Lăng Hạ đứng lên hoạt động thân thể một chút, thuốc trị thương rất tốt, cảm giác đau rất nơi kia giảm bớt không ít, chỉ là, ngồi vẫn có cảm giác khác thường.

Luyện khí quá hao tâm tổn sức, hắn quyết định trong khoảng thời gian này tu tập năng lượng nguyên tố hệ mộc trước, năm đó người đeo mặt nạ để lại cho hắn rất nhiều hạt giống linh thảo linh mộc trân quý, tầm cung này của Ngự Chi Tuyết chung quanh linh khí nồng đậm, rất thích hợp trồng trọt linh thảo.

Hắn tại trũ vật tìm được một chút công cụ hữu dụng, tìm mảnh đất trống đào đất, gieo hạt giống linh thảo xuống. Những chuyện này năm ấy lúc hắn ở Nghênh Tiên Các phái Thiếu Dương làm việc vật tích lũy không ít kinh nghiệm, làm rất thuần thực.

Có một loại linh thảo có thể làm thuốc an thần chữa thương, kết trái có thể có công hiệu chữa trị, cũng rất đẹp. Lăng Hạ tìm bình hoa gieo nó xuống, thử dùng lực tinh thần thúc đẩy nảy mầm.

Năng lượng hệ mộc nhu hòa tuần hoàn lưu động ở trong cơ thể, hạt giống trong bình hoa từ từ nảy mầm, xòe ra hai lá mầm non. Lăng Hạ rất vui, hết sức chuyên chú rót năng lượng vào bình hoa, đến buổi chiều, vậy mà đã cao hơn nửa người, thậm chí còn kết hai nụ hoa nhỏ tươi mới màu đỏ.

Lăng Hạ dừng động tác xoa mồ hôi trên đầu một chút, loại linh thảo này trên thị trường không tính là đặc biệt hiếm, nhưng một gốc cũng có thể bán được khoảng ba trăm tiền năng lượng. Dĩ nhiên, bây giờ ở cùng Giáo chủ đại nhân ăn mặc không lo rồi.

Hắn đang vui mừng, đột nhiên ngực nhói lên, vội vàng lấy tay che miệng lại, chất lỏng đỏ thẫm từ giữa kẽ tay chảy ra.

Lăng Hạ nhìn máu trên tay có chút sững sờ, chuyện gì xảy ra? Lúc trước hắn học máu là vì tâm tình kích động làm chấn động pháp trận phong ấn trong cơ thể, bây giờ đã giải, sao lại còn học máu? Có vẻ rất yếu ớt đi?

Có lẽ là do thân thể vẫn không khôi phục. Lăng Hạ dùng Lực tinh thần vòng một vòng ở trong người, xác định không có cảm giác khác thường gì, không nghĩ nữa dùng khăn tay lau sạch khoe miệng, sau đó thả bình hoa vào trong thư phòng Ngự Chi Tuyết. Loại linh thảo này có mùi hết sức thanh nhã, gửi vào tinh thần sẽ tăng cao, Ngự Chi Tuyết đọc sách sẽ thoải mái một chút ha?

Ngự Chi Tuyết rất khuya mới trở về, phong trần mệt mỏi, nhìn thấy Lăng Hạ trước hết ẩn hắn vào trong ngực kịch liệt hôn. Lăng Hạ bất ngờ không kịp chuẩn bị thiếu chút nữa tắt hơi, sao Ngự Chi Tuyết lại kích động như thế?

“Cảm giác rất lâu không gặp huynh vậy.” Ngự Chi Tuyết dịu dàng dùng ngón tay chùi chất lỏng bên khoe miệng Lăng Hạ không kịp nuốt, nhìn không chớp mắt mặt của hắn.

Lăng Hạ mở to miệng thở hổn hển, mặt không khỏi nóng lên, bây giờ hắn thường bị Ngự Chi Tuyết nói cho tay chân luống cuống. Hắn cũng không cam lòng yếu thể nói: “Ta cũng—— làm gì đều nhớ A Tuyết.”

Không biết xấu hổ nói xong lời tâm tình hần cũng đã làm, dù sao kinh nghiệm cũng nhiều hơn Ngự Chi Tuyết một chút chứ?

Quả nhiên, nét mặt Ngự Chi Tuyết liền kỳ cục, trên gương mặt ngọc dính một tầng hồng mỏng.

Hần đang thấy thú vị, đột nhiên thân thể bay lên không , trực tiếp bị Ngự Chi Tuyết đè ngã trên giường.

Tay Ngự Chi Tuyết rất linh hoạt cởi vạt áo của hần, thanh âm mang theo thiết tha hỏi: “Nơi đó còn đau không?”

Lăng Hạ có chút không phản ứng kịp lắc lắc đầu, sau đó như nhớ tới cái gì vội vàng gật đầu một cái, nhưng Ngự Chi Tuyết vẫn tiếp tục cởi y phục của hần.

Hần thất kinh, y không phải vừa trở về liền muốn làm chuyện kia chứ? Hần còn chưa chuẩn bị tâm lý thật tốt được chứ?

Hần mau nói: “A Tuyết vẫn chưa dùng bữa đúng không?”

“Ăn huynh là tốt rồi.” Ngự Chi Tuyết dứt khoát bỏ y phục cuối cùng trên người hần, hô hấp đã bắt đầu nặng nề rồi.

Lăng Hạ lúng túng không thôi, giùng giàng muốn ngồi dậy, đây cũng quá trực tiếp đi? Mặc dù nam nhân đều trực tiếp như vậy. Hần chưa kịp ngồi dậy Ngự Chi Tuyết đã dán tới, tách hai chân hần qua hai bên.

Ngự Chi Tuyết hí mắt nhìn một chút, khẳng định nói: “Đã tiêu sưng rồi.”

Lăng Hạ bị ngọn lửa lóe lên trong mắt y làm cho vô cùng xấu hổ, giãy giụa muốn khép lại hai chân.

Ngự Chi Tuyết suy nghĩ nói: “Tối nay chúng ta có thể đổi tư thế khác.”

“.” Lăng Hạ nhếch nhác nói: ” A Tuyết, chuyện như vậy không nên làm ngày ngày, sẽ tổn hại sức khỏe”

Ngự Chi Tuyết như không nghe thấy cúi đầu, dùng môi dán lên động mạch cổ Lăng Hạ khê cắn mấy cái, tay cũng bắt đầu lên lên xuống xuống dao động trên người hần —— y biết tất cả nơi nhạy cảm của người này.

Lăng Hạ chấn động, rất nhanh dưới thế công của Ngự Chi Tuyết có phản ứng. Hần thở hồng hộc ngăn cản một hồi cũng liền bỏ qua, cõi lòng đầy bi tráng nhìn màn trường trên đỉnh.

Ngự Chi Tuyết hôn lên khoe môi hần, sau đó đầu lưỡi từ từ trượt vào trong miệng, mịn mát liếm láp, mang đến nhiệt độ khó có thể chống cự.

Đã đến bước này, Lăng Hạ cũng buông xuống, đáp lại dùng đầu lưỡi nghênh đón, loại chuyện như vậy hần cũng là nam nhân, làm liền làm rồi, cũng không muốn bị động.

Trong lòng hần than thở một câu, sớm muộn gì cũng chết ở trên giường.

Được rồi, hần căn bản không thể chống cự lại sắc đẹp cùng nhiệt tình của Ngự giáo chủ đại nhân.
Sá!

Đợi đến khi Lăng Hạ nhận thấy ngón tay Ngự Chi Tuyết dò dưới người mình, mặt cũng đỏ lên xoay mặt đi, chờ Ngự Chi Tuyết chuẩn bị sẵn sàng.

Ngón tay Ngự Chi Tuyết ra vào phía dưới hần, mang đến một tia đau nhói, tê dại cũng kéo dài đến sống lưng. Toàn thân Lăng Hạ nóng lên, khổng chế hô hấp tránh phát ra thanh âm lúng túng.

Đột nhiên đầu choáng váng một hồi, Ngự Chi Tuyết lật người hần lại, tách khe hông dọc theo trung gian vội vàng vọt vào, phía dưới chợt bị tách ra đến mức tận cùng.

Lăng Hạ không nhìn được”A” một tiếng, bị đỉnh một hồi mới thở gấp lấy hơi, vừa nóng vừa giận mắng: “Khốn kiếp! Đệ không thể chậm một chút sao?”

Ngự Chi Tuyết cúi người dán lỗ tai của hần nói: “Thật xin lỗi, ta nhẫn không được.”

Thanh âm của y trầm thấp mà dễ nghe, lúc này dự vọng trần trường tất cả đều không che giấu chút nào.

Nhịp tim Lăng Hạ không khỏi bắt đầu gia tăng tốc độ, Ngự Chi Tuyết quỳ ở phía sau đỡ hông của hắn đã bắt đầu động tác, phát ra tiếng va chạm mập mờ, kịch liệt đến chính hắn cũng có chút sợ hãi.

Lần này rõ ràng khoái cảm lớn hơn đau đớn, Lăng Hạ nhếch nhác cúi đầu, đôi tay nắm thật chặt ga giường, thân thể theo động tác Ngự Chi Tuyết không ngừng lắc lư. Hơn nữa Ngự Chi Tuyết còn dùng một tay vòng qua trước mặt hắn, theo tần số va chạm giúp hắn lộng, hai nơi quá mức kích thích làm cho hắn có chút không chịu nổi.

Tròng mắt Ngự Chi Tuyết càng tối, eo nhỏ gầy cùng hai chân thon dài đung đưa trước mắt làm cho y hưng phấn vô cùng. Y hôn sống lưng nhạy cảm của Lăng Hạ, y thích đáng về Lăng Hạ ở dưới thân mình thoải mái đến run sợ.

“Ta thích nghe thanh âm của huynh” Nhận thấy Lăng Hạ vẫn đè nén, y có chút bất mãn cúi người, vừa va chạm vừa lấy tay xoa trước ngực Lăng Hạ một chút nói: “Bên trong huynh nóng quá, thật thoải mái.”

Lăng Hạ bị lời nói của y làm xấu hổ tai đỏ mặt hồng, đôi môi lại như hấp dẫn khe hở, phát ra chút thanh âm vụn vặt khó có thể ức chế.

Ngự Chi Tuyết xoay đầu của hắn, vừa kịch liệt hôn vừa tiếp tục đút vào, biến đổi lực độ công kích điểm mẫn cảm của hắn. Lăng Hạ chỉ có thể hoàn toàn lui bại trước nhiều mặt công kích, hoàn toàn mất đi năng lực chống đỡ.

Không biết qua bao lâu, đại não của hắn choáng váng, nhắm mắt lại thở gấp bắn ra, hai chân mềm yếu quỳ gối trên giường, mặt dán giường không ngừng thở hổn hển.

Ngự Chi Tuyết hãm lại tốc độ chậm nhẹ lại, để cho hắn có thời gian giảm xóc, cao trào có thể càng cảm nhận được nhiều dư vị thoải mái một chút.

Y lật Lăng Hạ lại áp đi lên, mê muội nhìn mắt Lăng Hạ mang theo hơi nước cùng vẻ mặt mất hồn trước mắt, lần nữa động, đôi tay cùng môi lưỡi khó nhịn hoạt động trên người hắn.

Lăng Hạ chỉ có thể nhắm hai mắt theo động tác của y, hoảng hoảng hốt hốt nghĩ, lực hông của Ngự Chi Tuyết thật đúng là tốt.

Sau hắn mệt đến cực hạn, Ngự Chi Tuyết vẫn tâm tình ngẩng cao, tức giận hắn để lại trên bả vai Ngự Chi Tuyết mấy hàng dấu răng. Mắt phượng của Ngự Chi Tuyết híp lại hiển nhiên cảm nhận được tình thú, ngược lại động tác càng kịch liệt hơn.

Giằng co hơn nửa đêm, Lăng Hạ không nhin được mắt mặt cầu khẩn mấy câu, thanh âm kia như mang theo nước nỏ, ngược lại khiến Ngự Chi Tuyết hưng phấn hơn. Hắn không biết bắn ra mấy lần, cuối cùng bị dày vò vô cùng không có tiền đồ ngắt đi.

Ngày hôm sau tỉnh lại, nhìn mặt trời chính giữa bầu trời, Lăng Hạ đau lưng hết sức im lặng.

Thân thể đã được tỉ mỉ thanh tẩy qua, chỉ là, vết hôn tím bầm trên người rõ ràng càng nhiều, vừa nhìn đã làm người ta nóng mặt.

Sá, hắn lần này xuyên không là vì uốn câu chuyện lừa đảo cho ngựa đực kia thành 18 cộng đam mỹ thịt vắn sao? (Đúng vậy ạ! :))))))

Không thể tiếp tục như vậy được nữa! Hắn tức giận cắn răng xoa hông như cũ ê ẩm của mình, Ngự Chi Tuyết hôn tiểu tử này, rõ ràng là ăn một lần liền muốn ăn nữa, cứ theo đà này sớm muộn gì hắn cũng bị chơi đùa đến tinh thần nhân vong!

65. Q.3 - Chương 65: Chương 13

Lăng Hạ quyết định nói chuyện rõ ràng với Ngự Chi Tuyết.

Đầu tiên chính là vấn đề phòng the khó có thể mở miệng, mặc dù nói thì có chút lúng túng, nhưng vì lâu dài nhất định phải tiết chế, hắn không muốn ngày ngày thức dậy đều thấy mặt trời đã lên cao.

Tiếp theo chính là hần không muốn mỗi ngày đều ở trong tấm cung. Thân thể của hần gần như hoàn toàn khôi phục rồi, ngày ngày chỉ có thể nhìn thấy Ngự Chi Tuyết, mặc dù sắc đẹp Giáo chủ đại nhân không đến nỗi mệt mắt, nhưng cứ vậy hần cảm thấy mình như phế nhân.

Mặt khác hần còn băn khoăn bọn Tống Tiểu Hổ, không biết kịch tình lừa bịp tới bước nào rồi, nhưng hậu cung của Tống Tiểu Hổ phải có 2-3 em gái rồi chứ? Hần có chút hối hận, năm đó chưa kịp hảo hảo dạy Tống Tiểu Hổ tầm quan trọng của việc một vợ : một chồng. Thế giới này mặc dù em gái có chút cường hãn, nhưng phần lớn đều khả ái.

Ngày này Ngự Chi Tuyết trở về hơi sớm một chút, lúc về liền trực tiếp tới, từ phía sau lưng ôm hần hết sức chặt, đầu đặt trên bả vai hần.

Lăng Hạ tránh nụ hôn của y, mỉm cười nói: “A Tuyết, ta có lời muốn nói với đệ.”

Hần chầm chước lúng túng lại hàm súc đem những chuyện này nói xong, Ngự Chi Tuyết chỉ tà tà ngồi, không có biểu tình gì, mắt phượng đẹp híp lại.

Lăng Hạ đột nhiên đã cảm thấy da đầu có chút tê dại, hô hấp cũng có chút khó khăn. Không thể không nói, khí thể nhân vật phản diện Ngự Chi Tuyết bây giờ đã quá đủ rồi, chỉ là, bình thường không có hiện lộ trước mặt hần thôi.

Hần cố bình tĩnh tiếp tục nói: “A Tuyết, cuộc sống như bây giờ không phải ta không thích, chỉ là.”

“Lăng Hạ rất nhàm chán sao?” Ngự Chi Tuyết tới bên cạnh hần, lấy tay tỉ mỉ vén tóc hần nói: “Là ta sơ sót.”

Lăng Hạ thở ra cười nói: “Là quá rồi rãnh, A Tuyết, tầm vài ngày nữa ta tới đất liền tìm tiểu Hổ tụ họp một chút, dù sao đệ ấy vẫn chưa biết ta tỉnh lại. Ta rất mau sẽ trở lại.”

Ngón tay Ngự Chi Tuyết dừng lại nói: “Đường xá cách xa vạn dặm, gặp nguy hiểm thì làm thế nào?”

Lăng Hạ có chút thất vọng, nhưng hần biết Ngự Chi Tuyết nói đúng.

Ngự Chi Tuyết đứng đầu một giáo, dĩ nhiên không thể bỏ lại chuyện bên này đi với hần. Hơn nữa bây giờ thân phận của Ngự Chi Tuyết là Càn Khôn giáo giáo chủ, ở địa bàn chính phái vô luận như thế nào cũng nguy hiểm, đặt mình vào nguy hiểm như vậy không phải là chuyện boss nên làm. Bây giờ thân thể hần này, ở thế giới nguy hiểm này có thể tự vệ khi gặp nguy hiểm xác thực là vấn đề.

Ngự Chi Tuyết dùng môi dán dán trán của hần, dùng thanh âm từ tính dễ nghe chậm rãi nói: “Trước mắt, ta sẽ chú ý —— chúng ta, hôm sau được chứ?”

Lăng Hạ biết hần chỉ chuyện kia, lúng túng gật đầu một cái, thật ra thì với sức lực Ngự Chi Tuyết giày vò này, một tháng làm một lần là khoa học nhất, hôm sau hần chưa chắc đã có thể trở lại bình thường. Loại chuyện như vậy, không cò kè mặc cả thì phải thế nào?

Buổi tối Ngự Chi Tuyết quả nhiên chỉ ôm hần vào ngực, chỉ là, sáng sớm rời giường, Lăng Hạ tay vô ý chạm vào một chỗ trên ra giường cảm thấy ướt át dính dính một mảnh lớn, mang theo mùi vị tanh nồng nhàn nhạt.

Hần cố làm ra vẻ tự nhiên đứng lên rửa mặt, không nhìn về mặt Ngự Chi Tuyết dục cầu không được mà nổi hắc khí. Ủ, người trẻ tuổi tinh lực tràn đầy có thể lý giải.

Ngự Chi Tuyết rất nhanh lấy ra một bộ quần áo màu đen cùng một mặt nạ màu bạc, Lăng Hạ thay vào rồi nhắm mắt theo đuôi sau lưng y, giả làm ám vệ. Hần thật tò mò hỏi một câu: “Ma thú của đệ đâu?”

Nói thật, hình tượng con Song Đầu Xà kia mặc dù uy mãnh khí phách, nhưng hai đôi mắt tam giác thấy thế nào cũng có chút sợ hãi, kém xa tuyết viêm đáng yêu. Từ ngày đó nhìn thấy lần đầu, sau cũng không gặp lại.

“Công lực bây giờ của ta vẫn chưa đủ để giải phong ấn của nó.” Ngự Chi Tuyết kiên nhẫn giải thích cho hần: “Nhưng phong ấn của nó đã chuyển động, có thể phân ra một nửa năng lượng biến ảo thành hình, chỉ duy trì không tới ba canh giờ phân thân sẽ biến mất.”

Lăng Hạ ngạc nhiên, một nửa lực lượng song đầu phi xà kia đã lợi hại như vậy rồi, vậy nếu phong ấn cởi ra toàn bộ hẳn là rất mạnh đi? Hẳn hoàn toàn vì tuyết viêm mà lo lắng, dù sao trong truyện này xà và tuyết viêm là kẻ địch, ừ, Ngự Chi Tuyết cùng Tổng Tiểu Hồ không đánh nhau, vậy cũng không có việc gì.

Ma tu đạo không phải ngày ngày đều họp mặt, chuyện nhỏ đều dùng truyền tống phù giải quyết. Lăng Hạ thật tò mò quân đoàn của nhân vật phản diện được miêu tả trong truyện, trước mắt hẳn đã gặp Tả trưởng lão huyết ma Chữ Ấn, bạch uyên hộ pháp Minh Trạch, Thanh Minh hộ pháp Khắc Lan Mẫn Bạch.

Hữu trưởng lão —— sư phụ Bích Vân Mị Cơ, còn mấy hộ pháp khác hẳn đều chưa từng thấy qua. Theo trong truyện, trong mấy người này trung tâm nhất chính với Ngự Chi Tuyết nhất là chữ ấn, Minh Trạch, còn có một người không biết tên họ là Luyện Khí Sư hắc hỏa hộ pháp. Những quân đoàn của nhân vật phản diện đều có một hộ pháp cầm đầu, mặt ngoài đều kính cẩn nghe theo, dĩ nhiên, cuối cùng trừ Khắc Lan Mẫn Bạch đều không có kết quả gì hay.

Dọc theo đường đi thấy không ít người, Càn Khôn giáo cũng khá lớn, Lăng Hạ đi theo Ngự Chi Tuyết nhìn nơi y bình thường luyện công, còn có phòng nghị sự. Càn Khôn giáo ở ma tu đạo các nơi đều có thiết trí, có việc gấp sẽ dùng Truyền Tống Phù truyền tin.

Lăng Hạ giật mình, trong truyện Ngự Chi Tuyết còn thuần dưỡng rất nhiều ma thú hung mãnh, còn có bạo thất nhốt chính phái nhân sĩ ... không biết bây giờ có tồn tại hay không?

Hắn cũng chỉ suy nghĩ một chút, loại chuyện như vậy theo bản năng hẳn sẽ trốn tránh kiểu đà điểu, ở thế giới này có phép tắc của thế giới này, điều hẳn có thể làm là không để Ngự Chi Tuyết dẫm lên vết xe đổ, tính tình trở nên cực đoan bạo ngược. Dù Ngự Chi Tuyết biến trắng rồi, người chính phái có thể tin tưởng bỏ qua cho y sao?

Lăng Hạ nhìn bóng lưng Ngự Chi Tuyết một chút, trên thế giới này, người quan trọng với hắn, cũng chỉ có năm ba người. Mà người trước mắt này, vốn là người hắn liều mạng cũng muốn bảo vệ, huống chi bây giờ còn là người thân cận nhất của hắn.

“Mệt mỏi sao?” Ngự Chi Tuyết dừng lại ở một cái đình nghỉ mát rồi xoay người, y không thích Lăng Hạ đi theo phía sau y, như vậy sẽ không nhìn thấy mặt của hắn.

Lăng Hạ mỉm cười lắc đầu một cái, tốc độ Ngự Chi Tuyết đi bộ đã vô cùng chậm, huống chi hắn cũng không yếu ớt như vậy. Hắn nhìn cảnh sắc chung quanh, các tiền bối Càn Khôn giáo thật biết tuyển địa phương, cảnh sắc nơi này so với tầm cung chính là một cảnh trí khác, tự có nơi động lòng người.

Chân mây Ngự Chi Tuyết đột nhiên cau lại, Lăng Hạ biết có người tới, vội vàng giả đứng ngay ngắn, làm nét mặt vắng lời.

Quả nhiên, không đến một chốc có ma thú kéo xe tốc độ cực nhanh từ phụ cận đi qua. Lăng Hạ tò mò liếc mắt nhìn, thì ra là xe tù, bên trong có một nữ tử tuổi trẻ tóc rối bù, mặc dù không thấy rõ tướng mạo, cũng có thể nhìn ra nàng cực kỳ yếu đuối.

Minh Trạch cưỡi ma thú theo sát phía sau, lần này hẳn một phen trắc trở, chết mấy tâm phúc mới bắt được Dư gia trưởng nữ về, đang muốn đưa đến bạo thất tra hỏi.

Minh Trạch không ngờ lại có thể gặp được Ngự Chi Tuyết ở chỗ này, trong lòng nhất thời vui mừng, lệnh xe đem cô gái này áp tải đi trước, mình thì lật người xuống, nhanh chóng đi về phía Ngự Chi Tuyết hành lễ nói: “Khởi bẩm Giáo chủ, thuộc hạ đã bắt được Dư Phi Nhận, tới để phục mệnh.”

Ngự Chi Tuyết có chút phiền não nói: “Ừ, ta biết rồi, chuyện này giao cho người xử lý, không cần bẩm báo nữa.”

“Vâng” Minh Trạch đứng dậy, lúc này mới phát giác sau lưng Ngự Chi Tuyết còn có một ám vệ đi theo, trong lòng cảm thấy kỳ quái, dù sao Ngự Chi Tuyết không thường mang theo người bên cạnh. Hắn cũng không suy nghĩ nhiều, chỉ cung kính nói, “Thuộc hạ nhất định xử lý thỏa đáng.”

Dư Phi Nhận là thuần âm thể chất, luyện thành con rối, ít nhất cũng là cấp tám, vạn lần không được lãng phí.

Minh Trạch chuẩn bị cáo lui thì giật mình, tại sao hắn lại cảm nhận được dấu vết của con rối chi hồn trên người ám vệ này? Nhưng nếu không cẩn thận kiểm tra cũng không thể xác định. Hắn nhất thời cảnh giác lên, nhưng thấy sắc mặt của Ngự Chi Tuyết, vẫn hành lễ lui xuống.

Lại nói khoảng thời gian này xác thực rất cổ quái, ai cũng có thể nhận thấy Giáo chủ có biến hóa, loại vui sướng giữa hai lông mày là không thể che lấp được, hơn nữa mỗi ngày đều tới đi vội vàng còn thường xuyên ngăn người.

Hắn nhíu mày, rốt cuộc là chỗ nào không đúng đây?

Ngự Chi Tuyết căn bản không chú ý tới ánh mắt hoài nghi của Minh Trạch, bây giờ suy nghĩ của y đều ở trên người Lăng Hạ.

Chuyện này mặc dù cố ý tránh Lăng Hạ, nhưng sớm muộn gì hắn cũng sẽ hiểu biết rõ một chút. Y không giải thích, chỉ lẳng lặng chờ Lăng Hạ phản ứng.

Lăng Hạ cũng là trầm mặc, một hồi lâu giữa đầu nói: “A Tuyết, Dư Phi Nhạn chính là cô nương ngày đó muốn kết thân sao?”

Vô luận như thế nào, một cô nương còn trẻ tuổi như vậy, hắn luôn có chút không đành lòng.

Ngự Chi Tuyết gạt đầu một cái trầm giọng nói: “Chuyện này huynh không cần quan tâm —— người Dư gia ở ma tu đạo tung hoành mấy chục năm, bày kết thân chi kế để làm phản, kế hoạch hơn phân nửa đều xuất phát từ tay cô gái này, nàng không đơn thuần giống như huynh nghĩ vậy đâu.”

Lăng Hạ gạt đầu một cái, hắn biết Ngự Chi Tuyết sẽ không lừa gạt mình, nhưng cảm giác vô lực trong lòng vẫn khó tránh khỏi. Hắn không có ý định phá hư phép tắc thế giới này, nhưng một khi đi nó hiện ra trước mặt, hắn phát hiện mình vẫn còn có chút không thể nhận.

Ngự Chi Tuyết chậm rãi đưa tay, tháo mặt nạ màu bạc trên mặt hắn, dùng ngón tay vuốt ve tóc hắn nói: “Huynh giận?”

“Không có.” Lăng Hạ ngẩng đầu lên nhìn Ngự Chi Tuyết không chớp mắt, nói: ” nhưng A Tuyết có thể đồng ý với ta một chuyện hay không?”

Ngự Chi Tuyết nhìn ánh mắt đen láy của hắn, đích xác không có ý oán giận mình, nhất thời trong lòng buông lỏng nói: “Huynh nói đi.”

Lăng Hạ mỉm cười nói: “Bất cứ lúc nào cũng không được tổn thương tiểu Hồ cùng Mộ Dung Tuyết, ừ, còn có tuyết viêm, Khắc Lan Mẫn Bạch.”

Ngự Chi Tuyết không nhịn được tiến lên hôn khẽ môi hắn nói: “Biết, huynh ở đây ai ta cũng sẽ không thương tổn, ta sẽ không để cho huynh thương tâm. Như vậy Lăng Hạ cũng phải đồng ý với ta một chuyện.”

“Chuyện gì?” Lăng Hạ có chút ngạc nhiên nói.

“Vĩnh viễn đều không được rời khỏi ta.” Ngự Chi Tuyết nói rồi đẩy Lăng Hạ lên cây cột, hôn kịch liệt.

Lăng Hạ chóng mặt nghĩ, vấn đề ngu ngốc này còn phải hỏi sao? Hắn đương nhiên sẽ không rời đi —— lần này dù như thế nào hắn cũng sẽ bảo vệ tốt mình, không để bị thương nữa.

Minh Trạch ngồi yên ở bạo thất, lúc đó hắn cảm thấy hoài nghi, liền để lại một con rối ma thú to chừng nắm tay ở cách đình không xa. Loại con rối này nhìn qua giống như một tảng đá, có thể truyền ánh tượng tới mười dặm, dễ dàng theo dõi.

Hắn thần thờ nhìn hình ảnh ảo ảnh kính truyền tới, chỉ cảm thấy khó có thể tin.

Hắn có thể xác định được người nằm đó đích xác đã chết rồi, những năm gần đây những gì Giáo chủ làm cho hắn đều trong mắt mọi người. Người người đều nói được người này đang hôn mê, chỉ có hắn và Tả trưởng Chử Ân biết, hắn căn bản không thể tỉnh lại.

Nhưng bây giờ ám vệ có khuôn mặt giống được người kia đúc khuôn mặt là có chuyện gì xảy ra? Hơn nữa trên người của hắn xác thực thật có dấu con rối chỉ hồn, lại còn dám cùng Giáo chủ. ảo ảnh kính trong tay hắn nhất thời chia năm xẻ bảy.

Chuyện này nếu liên lụy đến Giáo chủ, phải tìm Chữ Ấn thương nghị mới có thể quyết định.

Hắn chợt đứng lên, nhận lấy roi từ ám vệ trong tay, hung hăng quật mấy lên người Dư Phi Nhận lạnh lùng nói: “Dư gia độc kinh, người có giao hay không?”

Dư Phi nhận cười lạnh khạc ra một ngụm bọt máu: “Chuyển cáo Giáo chủ người kia, có thủ đoạn gì cứ lấy hết ra! Ta nguyện rửa y đời đời kiếp kiếp đều sẽ bị người vứt bỏ! A!”

Minh Trạch trước hết quát vào miệng nàng, đánh rụng hai cái răng của nàng, khoe miệng trên gương mặt than hơi hướng lên tạo một đường cong: “Người rất lớn mật —— yên tâm, ta sẽ làm cho người biết cái gì gọi là sống không bằng chết.”

Ở chỗ này, lúc Lăng Hạ bị Ngự Chi Tuyết buông ra đã đứng thẳng không nổi rồi, đôi môi đều sưng lên một vòng, khó được dính vào một mảnh màu đỏ. Hắn vội vàng đứng vững, đầu đầy hắc tuyến nói: “A Tuyết, đệ không thể chờ tới lúc trở về sao?”

Ngự Chi Tuyết rất hài lòng dấu vết mình tạo nên, y luôn ngại Lăng Hạ béo lên quá chậm, sắc mặt cũng quá mức tái nhợt. Y vẫn còn chưa hết ý liếm liếm đôi môi nói: “Rất ngọt.”

“ ” Lăng Hạ im lặng, Ngự Chi Tuyết đưa bé chết tiệt này bây giờ da mặt sao lại dày như vậy hả?

Đúng lúc ấy thì, Truyền Tống Phù bên hông Ngự Chi Tuyết đột nhiên đưa một hồi. Y mở ra nhìn tin tức phía trên một chút, con người có chút co lại —— Tống Tiểu Hổ cư nhiên dám xông vào ma tu đạo!

66. Q.3 - Chương 66: Chương 14

Nhìn vẻ mặt Ngự Chi Tuyết khê biến, Lăng Hạ theo bản năng hỏi “Thế nào?”

Ngự Chi Tuyết như không có chuyện gì xảy ra thu hồi Truyền Tống Phù nói: “Chút nữa. ”

Y còn chưa nói hết, chỉ nghe thấy không trung vang lên một tiếng vang như tiếng nổ trung khí mười phần, là thanh âm Tống Tiểu Hổ, chấn đắc ông ông lỗ tai Lăng Hạ: “Ngự Chi Tuyết ta cho người biết! Người đừng nghĩ ẩn núp thì ta sẽ tìm không thấy! Ta Tống Tiểu Hổ lần này tới là muốn xông vào Thập Tuyết Trận ma tu đạo ! Người chờ ta sấm quan thành công đi!”

Khỏe miệng Lăng Hạ co giật mấy cái, hiển nhiên, đoàn quân tiểu đệ của Tống Tiểu Hổ đã được tạo dựng. Một tên tiểu đệ của hắn là Tiêu Hồng Ngự có một pháp khí có thể định hướng truyền âm, hiển nhiên chính là món này.

Hắn thả tay xuống vui vẻ nói: “A Tuyết, tiểu Hổ đã đến rồi sao?”

Ngự Chi Tuyết khê cau mày gật đầu một cái, y đương nhiên không muốn Lăng Hạ biết chuyện này.

Mục đích Tống Tiểu Hổ tới đây, dùng đầu ngón chân cũng có thể đoán được, không phải là dùng những lý do ngây thơ buồn cười kia khuyên y trở về chánh đạo thôi sao. Trước đó y tới đất liền cũng đã gặp Tống Tiểu Hổ, đánh nhau lưỡng bại câu thương, y nhớ tới Tống Tiểu Hổ khó dây dưa liền cau mày. Trọng yếu nhất là, thành tựu những năm này của y, y không muốn thông qua miệng Tống Tiểu Hổ nói cho Lăng Hạ biết.

“A Tuyết, Thập Tuyết Trận là?” Lăng Hạ không kịp chờ hướng nơi xa nhìn một chút, “Tiểu Hổ bây giờ đang ở đâu?”

Ngự Chi Tuyết có chút buồn bực giải thích một phen, Lăng Hạ cũng coi như hiểu, nhớ tới chút kịch tình lừa bịp mà hắn đã quên. Phải biết, trong truyện đoạn tình tiết máu chó này, nhân vật chính nhiệt tình không vứt bỏ không buông tha nhân vật phản diện, miêu tả quả thực là cảm thiên động địa a! Em gái đọc truyện mà nước mắt ào ào, mừng Ngự Chi Tuyết lạnh lùng vô tình cầu huyết.

Vì nhân vật phản diện mà chạy xa vạn dặm – nhân vật chính, thật là một phen cuồng dại!

Lăng Hạ hoài nghi, tác giả lừa bịp tạo ra đoạn tình tiết máu chó này, hoàn toàn là để làm rõ lòng nhân vật chính đối với nhân vật phản diện có bao nhiêu tình thâm ý trọng không xa không rời.

Nếu nói đến Thập Tuyệt Trận, chính là một tòa tháp cao do mấy ma tu đạo tiền bối răn rỗi thiết trí ra, chia làm mười tầng, mỗi một tầng sẽ có người trấn giữ, càng đi lên thì càng khó thông qua.

Nếu ai có điều cần cầu người ma tu đạo, có thể quang minh chính đại khiêu chiến Thập Tuyệt Trận trong trận thí luyện, nếu thành công đi lên tầng chót, liền có thể hưởng người thống trị cao nhất ma tu đạo —— Ma Tôn đại nhân, đưa ra một yêu cầu.

Dù nguyện vọng của hắn nhắm đến cỡ nào, thí dụ như muốn mỹ nữ đệ nhất thế giới làm vợ, muốn trở thành thế giới đệ nhất cao thủ, muốn trở thành thế giới đệ nhất mỹ nhân. Ma tu đạo cũng đem toàn lực ứng phó thực hiện nguyện vọng của hắn. Dĩ nhiên, vẫn chưa ai thành công qua tất cả các cửa của Thập Tuyệt Trận—— bao gồm Tổng Tiểu Hổ, phần lớn đều không chết thì tàn.

Trong truyện Tổng Tiểu Hổ mang theo đoàn tiểu đệ cùng em gái xông vào mà huyết lệ loang lổ, Ngự Chi Tuyệt nhớ tới tình nghĩa tuổi thơ cuối cùng không hạ sát thủ, Tổng Tiểu Hổ xông đến Tầng tám đã không thể tiến cũng chẳng thể lùi, lúc ngã xuống còn nắm tay kiên định bày tỏ: “A Tuyệt, ta thề nhất định sẽ đem người về!”

Lăng Hạ nghĩ tới đây, đột nhiên cảm thấy cả người rét lạnh.

Hắn không thể chờ đợi nói: “A Tuyệt, mang ta đi đi, ta muốn gặp mặt tiểu Hổ.”

Ngự Chi Tuyệt nhìn nét mặt hắn kích động, rốt cuộc nói: “Được, nhưng hắn đã tiến vào trong tháp rồi, huynh không thể xen vào hắn thí luyện nữa.”

Lăng Hạ gật gật đầu nói: “Ừ, ở bên cạnh nhìn cũng tốt.”

Hắn biết, Tổng Tiểu Hổ dù không sấm quan thành công, nhưng lại nhận được ưu ái của một vị tiền bối ma tu đạo, vị tiền bối ma tu đạo đó sau lại còn vì Tổng Tiểu Hổ mà gạt Ngự Chi Tuyệt một lần. Nhân vật chính còn có thể thu hoạch một viên bảo châu, một em gái. Khụ, hào quang của nhân vật chính thật khiến người ta hâm mộ chết!

Dĩ nhiên, em gái kia—— Khắc Lan Mẫn Bạch, hơn phân nửa là thu không được rồi, không biết có thể thành công thu hoạch Bảo Châu cùng vị Sư Phụ ma tu đạo kia hay không.

Ngự Chi Tuyệt bớt tin hươu, không cần chờ lâu, nơi xa bay tới hai sinh vật giống như đã từng quen biết, giang hai cánh tương tự con dơi, mắt sáng ngời đầu màu trắng. Lăng Hạ kinh ngạc nói: “Là bạch đầu ưng của Chử Ấn?”

Hắn theo bản năng sờ sờ cổ, cảm giác đau đớn còn mờ mờ ảo ảo, năm đó bị Chử Ấn hút máu, nỗi sợ hãi vẫn như in ở trong lòng.

“Ừ. ông ta chăn nuôi không ít loại sinh vật này, lên nhanh một chút.” Ngự Chi Tuyệt đưa tay xoa xoa cổ Lăng Hạ, hiển nhiên cũng nghĩ tới, trông mắt tối sầm lại nói: “Còn đau sao?”

Lăng Hạ không biết nên khóc hay cười: “Nhiều năm như vậy rồi, làm sao có thể đau?”

Hai người cưỡi bạch đầu ưng, Lăng Hạ nắm chặt dây cương, bạch đầu ưng này không giống bạch đầu ưng khí thế hung hăng ngày đó Chử Ấn cưỡi, quả thật có thể gọi là dịu ngoan. Dĩ nhiên, đẳng cấp cũng không cao như con kia, có lẽ chừng cấp năm.

Tốc độ bạch đầu ưng hết sức nhanh, Lăng Hạ tò mò cảm thụ gió phả vào mặt, thật giống như đang vãn giá vũ, không bao lâu đã cảm thấy chung quanh đều là sương mù —— bạch đầu ưng đã bay vào trong mây rồi. Hắn cẩn thận nhìn xuống dưới, chỉ thấy bóng người nhỏ như kiến hôi, may nhờ hắn không sợ độ cao.

Ngự Chi Tuyệt nhìn thấy nụ cười trên mặt hắn, cũng lộ ra một nụ cười yếu ớt, tốc độ con bạch đầu ưng này kém xa con song đầu phi xà kia, nhưng đáng tiếc y chưa thể giải phong ấn của nó, mỗi lần khiến con rắn kia biến ảo thành hình sẽ phải tiêu hao một lượng lớn sức lực, lần trước y vì gấp gáp muốn tìm Lăng Hạ mới dùng một lần.

Ừ, hai người sau này cùng nhau cười Song Đầu Xà, y còn có thể ngồi sau lưng Lăng Hạ.

Rất nhanh đến mục tiêu, Lăng Hạ cùng Ngự Chi Tuyết lật người nhảy xuống, tự có giáo chúng đem hai con bạch đầu ưng dắt đi. Lăng Hạ đeo mặt nạ màu bạc lên lần nữa, đảm đương bộ dạng ám vệ.

Ngự Chi Tuyết lạnh nhạt hỏi “Tổng cộng có mấy người tôi? Xong đến tầng bao nhiêu?”

Giáo đồ cung kính trả lời: “Khởi bẩm Giáo chủ, tổng cộng có năm người, ba nam hai nữ, đã xong đến tầng thứ tư.”

Ngự Chi Tuyết có chút ngoài ý muốn, không ngờ tốc độ của Tổng Tiểu Hồ nhanh như vậy!

Tòa tháp này tầng thứ nhất tầng thứ hai là do cơ quan làm chủ, nếu người tới bản lĩnh quá kém, căn bản không thể vượt qua những cơ quan bày rập kia, với bản lĩnh của Tổng Tiểu Hồ qua được cũng không kỳ quái, chỉ cần có một người xông vào trung tâm cầm được trận kỳ là xem như vượt qua. Tầng thứ ba là mê hồn trận pháp, Tổng Tiểu Hồ không quen thuộc trận pháp này, như vậy trong năm người nhất định có cao thủ hiểu trận pháp.

Ngự Chi Tuyết gật đầu một cái, mang theo Lăng Hạ từ cửa sau tiến vào trực tiếp tới trung tâm tháp xem cuộc chiến, ở chỗ này Tổng Tiểu Hồ không nhìn thấy bọn họ, bọn họ lại có thể thông qua ảo ảnh thạch bích trên tường to cỡ ti vi quan sát được đối phương.

Nếu là Thập Tuyệt Trận, thật ra từ tầng năm bắt đầu đi lên mới là ma tu đạo cao tầng, nói một cách khác, trên tầng cao chỗ này ai rảnh rỗi cũng có thể đến chơi, xem mấy kẻ không biết sống chết xông vào phá trận. Ngự Chi Tuyết vừa nhìn đội hình trấn giữ liền cau mày ——những thuộc hạ này của y thật quá rồi rảnh a! Quả nhiên, bình thường phân sự vụ cho bọn hắn vẫn quá ít.

Tả trưởng lão Chữ Ấn, Hữu trưởng lão Mị Cơ, một trong lục đại hộ pháp – Thanh Minh hộ pháp Khắc Lan Mẫn Bạch, bạch uyên hộ pháp Minh Trạch còn có Kiếm Ma Tổng Chiêu ẩn cư nhiều năm cư nhiên cũng xuất hiện! Một người trấn giữ một tầng, đều dùng ảo ảnh thạch quan sát tình huống đối chiến phía dưới.

Lăng Hạ liếc mắt một cái, chỉ nhận ra có ba người, nhưng hắn cũng biết những người này không dễ đối phó, không khỏi lo lắng: “Tiểu Hồ đâu? Những người này rất lợi hại sao?”

Ngự Chi Tuyết nhìn hắn một cái, phẩy tay áo qua ảo ảnh trên thạch bích, như đổi kênh trên TV, phía trên rõ ràng thấy được dáng vẻ đám người Tổng Tiểu Hồ, còn kiên nhẫn nói thân phận của mấy người này cho Lăng Hạ.

Cái tháp này từ ngoài nhìn vào cũng không lớn, nhưng bên trong lại như phóng đại gấp mấy lần thậm chí mấy chục lần, loại không gian thuật này, đều là do tiền bối các thế hệ ma tu đạo thiết trí.

Tầng bốn là kiếm trận, Lăng Hạ nhìn thấy Tổng Tiểu Hồ liền trở nên kích động —— đứa nhỏ này trong tay vẫn cầm thanh kiếm năm đó mình đưa!

Dĩ nhiên, đã không thể gọi là đứa bé, vóc người Tổng Tiểu Hồ cao lớn bả vai rộng rãi, khuôn mặt tròn trịa trở nên lẫm liệt rõ ràng, mắt quả nhỏ cũng trở nên hẹp dài sắc bén, da thịt mạch sắc cùng má lúm đồng tiền trên mặt như ẩn như hiện, cộng thêm đầu con nhím phách lối như cũ, thấy thế nào cũng là một thanh niên sáng sủa ánh mặt trời.

Lăng Hạ kích động, khi nhìn thấy mấy người phía sau hắn còn vui mừng hơn, A Ly cư nhiên cũng ở đó a! Xem ra Tổng Tiểu Hồ đã thuận lợi tìm được nó! Hắn thật hận không thể lập tức ôm A Ly vào trong ngực, hảo hảo xoa nắm một phen.

Đoàn tiểu đệ phía sau, một người trên mặt treo nụ cười lưu manh, đúng là Tô Mạc Chận tóc lam hắn ghét, Lăng Hạ không ngờ lần trước hắn thiếu chút nữa chết trong tay Ngự Chi Tuyết, vậy mà lại dám tới nhanh như vậy. Một người khác tóc đỏ diện mạo tuần lãng phong cách lạnh lùng, chắc là tiểu đệ Tiêu Hồng Ngự mặt than cung cấp hồng khiêu lợi khí cho Tổng Tiểu Hồ.

Hai em gái bên trái khí chất như tiên, đúng là Mộ Dung Tuyết đã lớn, đến tuổi trở mã xuất trần thoát tục, A Ly đứng ở trên vai nàng. Một em gái xinh đẹp đáng yêu khác có một đôi mắt hạnh vô cùng sáng ngời, Lăng Hạ không biết nàng là ai. Khụ, hậu cung nhân vật chính quá nhiều khiến trí nhớ của hắn cũng mơ hồ.

Hắn quyết định, nếu Tống Tiểu Hổ đều thu hai em gái này hắn sẽ giả quỷ hù dọa hắn một phen! Ủ, tổng thể xem ra, đội hình nhân vật chính ai cũng cả người chảnh khí.

Lăng Hạ không khỏi nghĩ tới quân đoàn của nhân vật phản diện vừa rồi mới thấy một chút, trên mặt Chữ Ấn mang theo nụ cười hưng phấn biến thái, Khắc Lan Mẫn Bạch khiêng cây gậy nhao nhao muốn thử, Mị Cơ yêu nữ bắt chéo cặp chân dài trắng mịn ăn nho, Minh Trạch mặt âm trầm vừa nhìn liền muốn hại người, lão đầu Tống Chiêu tóc bạc rối bù như kẻ điên không sai biệt lắm.

Quả nhiên tà khí cùng chánh khí không có cách nào so.

Hắn không khỏi cầm tay Ngự Chi Tuyệt bày tỏ an ủi, mang theo bọn thủ hạ phiến phức này, nhân vật phản diện đại nhân ngày ngày trở về còn có tinh lực làm chuyện kia, ngài cực khổ!

Tống Tiểu Hổ cùng Tiêu Hồng Ngự am hiểu kiếm thuật, hai người hợp lực chuẩn bị xông qua cửa này. Tống Tiểu Hổ rút kiếm, khí độ tuấn tú nói: “Chúng ta muốn bắt đầu.”

Đối diện hắn 16 người bịt mặt run thân kiếm, nhất thời kết thành trận hình tương tự Càn Khôn Đồ.

Phía sau, thanh âm thiếu nữ kia hết sức thanh thúy vang lên: “Các người mỗi người một bên, công kích hai người vây ở trung tâm —— bọn họ là trận nhân.”

Ngự Chi Tuyệt gật đầu một cái, xem ra thiếu nữ này chính là người am hiểu trận pháp.

Từ lúc cầm kiếm, ánh mắt Tống Tiểu Hổ đã trở nên chuyên chú mà minh mẫn, không quay đầu, chỉ cất cao giọng nói: “Đa tạ Thủy Linh cô nương nhắc nhở.”

Lăng Hạ bình tĩnh hiểu ra, thì ra thiếu nữ này là Thủy Linh, năm đó từng có duyên vài lần gặp gỡ với mình. Lúc ấy hắn đang bị Thượng gia phái Thiếu Dương bức bách dùng roi hình thì Thủy Linh cùng ca ca nàng Thủy Nguyệt còn vì mình nói mấy câu, hơn nữa năm đó Thủy Nguyệt còn từng muốn mời mình đến Thủy gia trao đổi luyện khí chi pháp, chỉ ngại sau lại xảy ra biến cố vẫn không có cơ hội đi.

Hắn không nhận được cảm khái, thật ra thì thời gian hắn dạo chơi ở thế giới này tính như thế nào cũng chưa tới một năm, vậy mà người còn vật đã không còn rồi. Lần này vô luận như thế nào hắn cũng muốn lưu lại nơi này, cùng với A Tuyệt của hắn, về phần thế giới bên kia, đối với hắn mà nói đã không quan trọng.

Tống Tiểu Hổ cùng Tiêu Hồng Ngự đã bắt đầu phá trận rồi.

Tiêu Hồng Ngự cũng là thanh niên kiếm khách nổi danh chính phái, kiếm thuật kì thực ngang ngửa Tống Tiểu Hổ. Hai người hợp lực mỗi người công kích một bên, đều là thân tựa sao băng, kiếm pháp của Tống Tiểu Hổ hết sức chảnh khí, Tiêu Hồng Ngự cũng nhẹ nhàng, chỉ nửa nén hương, kiếm trận kia liền xuất hiện dấu vết dần ra. Tống Tiểu Hổ dứt khoát sử dụng lưng kiếm đánh trúng người giữ trận nhân, đánh cho hắn ngất đi, Tiêu Hồng Ngự cũng công phá một trận nhân khác, kiếm trận lập tức PHÁ...!

Lăng Hạ nhìn xem không thở nổi, tâm vẫn treo giữa không trung. Hắn thấy Tống Tiểu Hổ không bị thương, lúc này mới thở phào nhẹ nhõm cười nói: “A Tuyệt, tiểu Hổ bây giờ rất lợi hại a.”

Ngự Chi Tuyệt nhàn nhạt “Ừ” một tiếng. Lăng Hạ nhìn vẻ buồn bực trên mặt y, lại nhớ tới năm đó hai người cả ngày tỷ thí, không nhận được buồn cười. Năm đó chỉ cần hắn khen một người, một người khác sẽ hết sức không phục càng thêm cố gắng.

67. Q.3 - Chương 67: Chương 15

“Bắt đầu từ tầng năm sẽ không dễ qua như vậy.” Ngự Chi Tuyệt vẫn nhìn ảo ảnh thạch, không biết suy nghĩ của Lăng Hạ. Y trầm giọng nói, “Nếu là ta, dùng thời gian không tới một nửa thời gian của hắn là đã phá được bốn tầng này, mang theo những người đó đều là gánh nặng.”

Lăng Hạ không nhận được nghiêng mặt qua một bên khẽ cười ra tiếng, có lẽ Giáo chủ đại nhân không ý thức được, khi y nói những lời này, ngay cả khi nói một cách bình tĩnh đại khí, trên thực tế vẫn tiết lộ chút ý tứ kỳ quái hàm súc.

Ngự Chi Tuyệt nghe tiếng cười của hắn, trên mặt rõ ràng có chút quần bách, nhưng là rất nhanh sẽ khôi phục tự nhiên.

Trong ảo ảnh thạch, đám người Tống Tiểu Hồ lông tóc không tổn hao lên tới Tầng năm.

Giữ tầng năm chính là Khắc Lan Mẫn Bạch. Khắc Lan Mẫn Bạch sáng sớm nghe được tin tức, biết tên tóc lam đó cũng ở đây, lập tức thúc ngựa không ngừng chạy đến. Nàng đỉnh đạc ngồi trên ghế chơi trường côn trong tay, không chút để ý quan sát mọi người.

Nàng vẫn có chút ấn tượng với Tống Tiểu Hồ cùng Mộ Dung Tuyệt, biết đều là bằng hữu của Lăng Hạ. Nhưng nếu Tô Mạc Chận ở đây, đương nhiên sẽ không để cho bọn họ dễ dàng qua cửa.

“Muốn qua cửa này vô cùng đơn giản.” Khắc Lan Mẫn Bạch dùng cây gậy vẽ một đường trên mặt đất, phát ra tiếng vang chói tai, “Một trong năm người các ngươi, chỉ cần đánh ta bại, coi như qua cửa.”

Tống Tiểu Hồ vừa muốn động, Tô Mạc Chận dè lại bả vai hắn: “Tiểu Hồ, để ta tới.”

Lăng Hạ ở chỗ này nghe vậy khoe miệng giật giật, còn chưa bao lâu đâu, lần trước Tô Mạc Chận còn chưa gặp Tống Tiểu Hồ đâu, nhanh như vậy đã thân thiết gọi tiểu Hồ rồi, có thể thấy được hào quang nhân vật chính chiếu rọi cả vùng đất.

Nguyên bản kịch tình là nhân vật chính ra trận, bởi vì hắn chấp nhất không đánh con gái, bị Khắc Lan Mẫn Bạch đánh không còn hình người, nhưng cuối cùng Khắc Lan Mẫn Bạch bị tín niệm không thể thay đổi của hắn cảm động, cuối cùng thả hắn đi lên, không bao lâu liền theo Tống Tiểu Hồ chạy đi. Khụ, bây giờ rõ ràng Tô Mạc Chận muốn đá nhân vật chính ra góc tường.

Khắc Lan Mẫn Bạch vẫn đang ước gì có cơ hội sửa chữa Tô Mạc Chận. Nàng khinh bỉ nhìn Tô Mạc Chận một cái nói: “Bại tướng dưới tay.”

“Lần trước tại hạ không dốc hết toàn lực.” Tô Mạc Chận bảnh bao dùng tay hất tóc trước trán ra sau đầu cười nói, “Mẫn Bạch cô nương, nếu chúng ta xông đến đỉnh tháp, nàng liền làm lão bà của ta, như thế nào?”

Khắc Lan Mẫn Bạch liền cười lạnh: “Vậy ngươi thử một chút đi, lần này ta không dùng độc thú, nếu như ngươi thắng được cây gậy trong tay của ta, vậy liền tha các ngươi đi lên.”

Tô Mạc Chận đang ước gì nàng nói câu này, nếu không thì không có chút phần thắng. Hắn cười nói: “Đắc tội.” Dao găm trên tay cũng đi theo chậm rãi hiện ra, bao trùm nguyên tố hệ “đất” tinh thuần.

Đợi đến một lúc lâu sau, tầng này căn bản đã thành một vùng phế tích, mặt Tô Mạc Chận tím bầm đưa đao về phía trước, dán lên cổ Khắc Lan Mẫn Bạch cười hì hì nói: “Mẫn Bạch cô nương, ta thắng.”

Động lực lấy vợ thiêu đốt trong lòng, trong thời gian ngắn ngủi hắn đã đột phá bình cảnh tu hành, so với lần trước đã mạnh hơn rất nhiều.

Khắc Lan Mẫn Bạch xem thường híp mắt lại, song côn trên tay đã bị Tô Mạc Chận tước đi. Nàng hừ một tiếng nói: “Ta thua.” Tuy nói như thế, chân của nàng chột đá ra sau, đá mạnh trúng giữa háng Tô Mạc Chận, sau đó nhân cơ hội phi thân nhẹ nhàng rơi xuống ghế đá.

Lăng Hạ nhìn đầu đầy hắc tuyến, hắn tin tưởng tất cả nam đồng bào chứng kiến cảnh này đều nghe thanh âm trống vỡ.

Tô Mạc Chận kêu thảm một tiếng che hạ bộ, một hồi lâu còng lưng đi về, buồn bã khắc ra mấy chữ: “Ta mà không được, về sau nàng đừng có oán ta.”

Mộ Dung Tuyệt cùng Thủy Linh nghe vậy đỏ mặt, Khắc Lan Mẫn Bạch lại thoải mái, thái độ không hề nhảu nhó, chỉ khinh bỉ nhìn Tô Mạc Chận một cái chỉ chỉ phía trên nói: “Các ngươi có thể lên đi, chẳng qua ta phải nhắc nhở một chút, người thủ tầng tiếp theo không có dễ nói chuyện như ta đâu.”

Lăng Hạ vội vàng xem tầng trên, chân mày liền cau lại —— huyết ma Chữ Ấn.

Chữ Ấn tu luyện ma công có liên quan đến máu, hết sức tà môn, lúc ông ta chiến đấu đến hưng phấn thường bẻ gãy chi dùng máu làm vũ khí, bởi vì loại ma công kia có thể tự động mọc lại tay chân trong vòng mười ngày nửa tháng, cánh tay năm đó bị Ngự Chi Tuyệt thiêu hủy đã sớm mọc ra rồi.

Theo lý thuyết, càng lên trên cấp càng cao, nhưng Chữ Ấn cuồng chiến đấu hiển nhiên không kiêng kỵ những thứ này, chỉ muốn càng sớm càng tốt, hơn nữa gã ta xuống tay không có kị gì, lại hút máu thành tánh, Mộ Dung Tuyết cùng Thủy Linh hai tiểu cô nương ở chỗ này không thể nghĩ ngờ sẽ gặp nguy hiểm.

Chữ Ấn như cũ mặc Hồng Y toàn thân chói mắt, ánh mắt hẹp dài híp lại, hưng phấn không ngừng dùng đầu lưỡi liếm khoe môi. Gã đã không thể chờ đợi nữa muốn hút máu, mấy người trước mặt này, mùi vị máu của ai cũng rất mê người.

Con bạch đầu ưng năm đó hôm nay đã lên tới cấp tám, đứng ở bên người Chữ Ấn, lông chim trên đầu bị A Ly thiêu hủy cũng dài ra lần nữa. Mắt nó hết sức bén nhọn, lập tức nhìn thấy A Ly trên bả vai Mộ Dung Tuyết, tức giận ré dài một tiếng —— lần trước cũng là vì con tuyết viêm này! Nếu không nó đã sớm cưới được vợ rồi! Còn phải đợi đến bây giờ lâu như vậy sao?

A Ly lật người nhảy xuống, thân thể phóng đại to gấp đôi Tiểu Báo, con người máu đỏ dựng thẳng giống như ngọn lửa thiêu đốt nhìn chăm chăm bạch đầu ưng cùng Chữ Ấn. Nếu không phải người áo đỏ này, năm đó nó và Lăng Hạ sẽ không tách ra, bị vây hãm trên hoang đảo thật nhiều năm, cho đến hai năm trước mới được Tổng Tiểu Hổ tìm về.

Hai con ma thú như cừu địch gặp mặt hết sức đỏ mắt, lập tức đánh tới.

Một chiếm lợi thế có thể bay, một tốc độ nhanh như tia chớp, trong thời gian ngắn đấu không phân cao thấp.

Chữ Ấn không để ý chút nào, ánh mắt dính ứ chỉ nhìn chăm chăm Tổng Tiểu Hổ, cười thật thấp nói: “Ừ ~ ta còn nhớ ngươi ~ ngươi tìm Giáo chủ làm cái gì?”

Tổng Tiểu Hổ như năm đó dùng ánh mắt không hề sợ hãi nhìn gã chăm chú, như đinh chém sắt nói: “Dĩ nhiên là mang y trở về! Tầng này như thế nào mới tính qua cửa?”

Chữ Ấn thật thấp nở nụ cười, cười hết sức vui vẻ, mắt hiện ra màu đỏ diễm lệ .

Loại ánh mắt không sợ hãi này, có thể làm cho gã hưng phấn nhất. Không hổ là người gã trúng người năm đó, bây giờ đã lớn đến thời điểm hết sức mỹ vị rồi.

Gã liếm liếm đôi môi đã cảm thấy đói khát cười nói: “Chỉ cần trong vòng một canh giờ không chết, liền xem như qua cửa ~ ta nói toàn bộ các ngươi a ~”

Ngay cả khi thông qua ảo ảnh thạch, Lăng Hạ vẫn bị nụ cười gần điên cuồng trên mặt gã kích thích cả người run lên. Chữ Ấn người điên này, năm đó Tổng Tiểu Hổ cùng Ngự Chi Tuyết còn nhỏ tuổi, Chữ Ấn trêu chọc căn bản không dùng mấy phần lực. Nhưng hôm nay đối mặt với Tổng Tiểu Hổ đã trở nên chói mắt, vậy thì không thể nói chính xác.

“Không cần lo lắng, bọn họ không có việc gì.” Ngự Chi Tuyết nhận ra Lăng Hạ vì lo lắng mà đôi môi trắng bệch, không chút do dự tắt ảo ảnh thạch, “Huynh xem đã lâu rồi, cần nghỉ ngơi.”

Lăng Hạ gấp a, hắn đứng nhìn hơn một canh giờ còn thấy mệt, bọn Tổng Tiểu Hổ đánh hơn một canh giờ sao lại không mệt? Hắn nhìn sắc mặt kiên định của Ngự Chi Tuyết, rốt cuộc vẫn phải ngồi xuống, thật ra thì cái này không khác Olympic thể vận hội phát lại lắm, mặc dù đã biết thắng bại, nhưng xem lại vẫn sẽ làm lòng người cảm thấy rung động. Hắn xem chỉ có thể lo lắng, không thể hỗ trợ gì cho Tổng Tiểu Hổ.

Hắn lo lắng nói: “Ta tin tưởng tiểu Hổ, nhưng bị thương nhất định không tránh khỏi. Tiểu Hổ bọn họ phải xông thẳng lên sao? Trung gian không thể nghỉ ngơi một chút?”

“Ừ, một lúc lâu sau ta sẽ thông báo, đến sáng mai sẽ tiếp tục.” Ngự Chi Tuyết chậm rãi đi tới bên cạnh Lăng Hạ, trong đôi mắt cuộn cuộn ánh sáng chói mắt sâu thẳm Lăng Hạ quen thuộc, “Chúng ta có thể làm chút việc khác trong thời gian này.”

“ ” trong lòng Lăng Hạ run sợ một hồi, sau đó không nhìn được mất hình tượng hoàn toàn bay ra một cước, “Ngự Chi Tuyết, tiểu Hổ ở bên kia sống chết chưa biết, đệ còn hăng hái làm chuyện như vậy a!”

Hắn vừa tức lại vừa bối rối, trên mặt đã một mảnh đỏ bừng. Nói gì nghỉ ngơi hoang đường, loại chuyện như vậy lãng phí thể lực nhất được chứ?

Ngự Chi Tuyết dễ dàng bắt lấy chân của hắn đặt qua một bên, thân thể thuận thế đẩy lên phía trước kề sát thân thể của hắn nói: “Đã cách một ngày, bây giờ là buổi tối —trước đó chúng ta đã nói rồi.”

Y ghét chuyện ngoài kế hoạch, đặc biệt là đã đợi vô cùng lâu, bất cứ chuyện gì cũng không thể quấy rầy.

Chân Lăng Hạ bị tay Ngự Chi Tuyết bắt lấy buộc phải dựa vào người y để duy trì thăng bằng, hắn tinh tường cảm nhận được, nơi kia của đối phương cách y phục đã tinh thần phần chấn và hô hấp chột nặng nề nóng bỏng — tại sao dưới tình huống này Ngự Chi Tuyết còn có thể động dục hả? Đây cũng không phải là chuyện theo đồng hồ sinh vật, không làm không được được chứ?

“Đừng như vậy, A Tuyết.” Lăng Hạ bối rối giãy giụa muốn rút chân lại, “Bây giờ ta không có tâm tình, hơn nữa nơi này.”

Ngự Chi Tuyết đè chân của hắn lại, vô tình hay cố ý cọ, ánh mắt sáng quắc nói: “Đứng cũng có thể làm, chúng ta có thể thử xem.”

“ Chính ngươi làm đi!” Trên mặt Lăng Hạ sắp nhỏ máu tới nơi, sau đó miệng liền bị chặn, tay Ngự Chi Tuyết cũng cách y phục thuần thực bắt lấy nơi yếu ớt của hắn, tỉ mỉ vỗ về chơi đùa.

Lúc Lăng Hạ đang kinh ngạc ngạc, thân thể đã nóng lên.

Thật đúng là mặc y phục đứng làm, làm.

Lăng Hạ cảm thấy cơ thể mình đều bị liệt rồi.

Hắn nhắm mắt lại thở hổn hển, dựa lưng vào thạch bích lạnh lẽo, hai chân cũng bị nâng lên không trung, bởi vì cực độ xấu hổ cùng lo lắng mà cả người đều phát run.

“Huynh kẹp chặt quá.” Ngự Chi Tuyết rên khẽ một tiếng, tách hai chân hắn thêm một chút, sau đó chậm rãi thúc lên trên mấy cái.

Lăng Hạ biết là tránh không được, vừa giận vừa hận ôm chặt cổ của Ngự Chi Tuyết cắn lỗ tai y một cái, nhất thời đổi lấy một hồi tiến công mãnh liệt của đối phương, lại một lần chọc tới chỗ mẫn cảm nhất, hắn chỉ có thể mở miệng vô lực thở hổn hển.

Mỗi một lần rơi xuống đều có cảm giác mất trọng lượng, tiến vào so với bình thường còn sâu hơn một chút, nước mắt Lăng Hạ không tự chủ được chảy ra, cổ họng phát ra tiếng rên rỉ rất nhỏ không thể che giấu: “Đợi, đợi chút gặp tiểu Hồ. Đừng. A.”

Tử quang trong mắt Ngự Chi Tuyết cuộn cuộn, bất mãn dùng tốc độ nhanh hơn, hung hăng đỉnh mấy cái, sao lúc này Lăng Hạ còn nhớ thương người khác? Y thấy đôi môi Lăng Hạ hé mở, trong mắt mang theo sương mù ý loạn tình mê, lúc này mới hài lòng ôm hông của hắn tỉ mỉ dùng môi răng cắn cắn cổ hắn lưu lại một ấn ký màu đỏ.

Không biết đã trải qua bao lâu, eo chân Lăng Hạ đều mềm nhũn, lại bị Ngự Chi Tuyết ôm lấy ngồi trên ghế.

Hai chân hắn banh ra ngồi trên người Ngự Chi Tuyết, mũi chân miễn cưỡng chạm đất, cảm thấy thế nào cũng ngồi không vững, chỉ có thể đặt tay trên bả vai Ngự Chi Tuyết, theo động tác Ngự Chi Tuyết mà động. Ngự Chi Tuyết từ từ kích động, động tác lại mạnh hơn, chạm vào hắn một hồi khó chịu một hồi thoải mái, cảm thấy hai chân sắp co rút tới nơi rồi.

Hắn hoảng hoảng hốt hốt nghĩ, quả nhiên bộ dạng quần áo nửa lộ là hấp dẫn nhất. Bây giờ cổ áo Ngự Chi Tuyết bị hắn giật ra, lộ xương quai xanh khêu gợi cùng một mảnh cơ ngực căng đầy trắng nõn, hắn nghĩ cũng không nghĩ muốn trả thù cắn lên, ngày ngày sắc dụ, ông đây cắn chết người a!

Ngự Chi Tuyết đỡ hông của hắn dùng một chút, sau đó động tác phải gọi là phát rồ. Tay Lăng Hạ vô lực chộp vào không trung, cảnh vật trước mắt bị chànng nát, chỉ có thể mất mặt phát ra mấy câu phải cầu xin dứt quãng, hồi hận ruột xanh mét rồi.

Cái ghế không bị chànng vỡ thật đúng là kỳ tích a sá!

Cuối cùng Ngự Chi Tuyết cũng ngừng, còn khí định thần nhân sửa sang lại quần áo truyền đạt chỉ thị ngày mai tiếp tục tỷ thí.

Cả người Lăng Hạ vô lực bị y ôm trong ngực, trên mặt còn ửng hồng chưa dứt, cổ họng khô ách như bị cầm. Bây giờ làm sao còn mặt mũi gặp tiểu Hồ cùng A Ly? Hắn không được tự nhiên chống eo, phía dưới khác thường làm cho hắn khó chịu tới cực điểm.

Ngự Chi Tuyết dùng khăn lụa êm ái giúp hắn lau sạch sẽ chất lỏng không rõ phía dưới, lại thay hắn mặc quần áo tử tế cột lại vạt áo, như an ủi nói một câu: “Có phải không thoải mái hay không? Trở về sẽ giúp huynh dọn dẹp sạch sẽ.”

“ Khốn kiếp!” Lăng Hạ cắn răng nghiêng lợi, “Sau này loại chuyện này không cho phép làm ở bên ngoài!”

Làm cái chuyện ba ba ba không hài hòa trong khi Tống Tiểu Hồ bọn họ đang dự huyết chiến đấu. . . . ý thức được sự thực này, Lăng Hạ xấu hổ không ngóc đầu lên được. Sa đọa a, đi theo nhân vật phản diện quả nhiên chính là hướng vào bóng tối! Hắn nghiêng răng tức giận oán hận nhìn chằm chằm Ngự Chi Tuyết.

Dù sao địa phương này không phải thư thái, thân thể Ngự Chi Tuyết cũng không hoàn toàn thỏa mãn, nhưng nét mặt cùng phản ứng của Lăng Hạ lại làm cho tâm tình của y tương đối tốt.

Y thích Lăng Hạ triển lộ nét mặt tuyết sẽ không lộ ra với người ở trước mặt mình như vậy, dùng ngữ điệu căn bản không có sức lực tức giận mình, trừng mắt về phía mình rõ ràng mang theo xấu hổ làm cho tim y đều rung động theo. Làm cho y thiết thiết thật thật cảm nhận được, ở trong lòng Lăng Hạ mình là đặc biệt.

Ngự Chi Tuyết mở ra ảo ảnh thạch lạn nữa, Tống Tiểu Hồ bọn họ đã kết thúc đối chiến với Chử Ẩn.

Lăng Hạ thở hổn hển khôi phục một chút thể lực, vội vàng tiến lên trước nhìn. Hồng y trên người Chử Ẩn biến thái rõ ràng có vài chỗ bị tổn hại, cánh tay phải trống rỗng, hiển nhiên vừa dùng làm vũ khí, nhưng thái độ của gã vẫn như không có chuyện gì xảy ra, dưới chân có mảng lớn huyết điểm chưa tắt cùng máu. Sá, chiến đấu cùng người điên này thật là khẩu vị quá nặng, động bất động như thần lặn đứt đuôi

Trên thân bọn Tống Tiểu Hồ đều có vết thương rõ ràng, từng người thở hổn hển không chừng, Tống Tiểu Hồ bị buộc sử dụng tia chớp liêm của hắn — chính là vũ khí ẩn trong mặt dây chuyền hình tia chớp trên cổ hắn năm đó, Tô Mặc Chận còn xui xẻo bị Chử Ẩn đè lại hút hai ngụm máu. Ba người bọn họ còn phải che chở hai cô gái phía sau, cho nên chiến đấu hết sức khổ cực.

Chử Ẩn bất luận nam nữ, hưng phấn công kích không khác biệt.

Ma thú cũng đã phân thắng bại, con bạch đầu ưng kia ở sau lưng Chử Ẩn, lông vũ xinh đẹp trên người đều bị A Ly dùng xích viêm đốt thành tro bụi, giống như Gà rừng lông run lấy bầy, hiển nhiên là chiến bại. A Ly hả hê biến thành thân thể ma thú mô hình nhỏ, trên người mặc dù nhiều hơn mấy đạo vết máu, nét mặt vẫn tự mãn.

Lăng Hạ thở ra một hơi, bên trong tháp đã có người truyền lệnh của Ngự Chi Tuyết, nói ngày mai giờ Thìn tiếp tục.

Chử Ẩn cười giả tạo một chút nói: “Ừ ~ lần này ta cực kỳ hài lòng ~ mong đợi lần sau a ~ kết cục không nên bị đùa chết ~”

Bọn người Tống Tiểu Hồ đều một hồi lạnh đến buồn nôn, Chử Ẩn rất nhanh biến mất không thấy tăng hơi.

Con bạch đầu ưng kia đối với điều sinh đại sự tuyệt vọng, tu vi cũng tổn hại không ít, đôi mắt đầm lệ vẫy vùng theo sát sau lưng Chử Ẩn vỗ vỗ cánh không có lông đi ra.

Mộ Dung Tuyết cùng Thủy Linh vội chạy tới chữa thương cho bọn hắn, cách cửa kế tiếp còn khoảng ba canh giờ, bọn họ cũng biết một tầng so một tầng càng khó khăn, cho nên phải nắm chặt thời gian khôi phục thể lực.

Lăng Hạ vui mừng lại đau lòng nhìn bọn họ, những năm gần đây thuật chữa bệnh của Mộ Dung Tuyết tăng tiến không ít, năng để tay lên cánh tay bị thương của Tống Tiểu Hồ, ánh sáng màu xanh dương nhàn nhạt tỏa ra, những vết thương dữ tợn kia lấy tốc độ mắt thường có thể thấy được từ từ dừng chảy máu kết vảy.

Hắn không thể chờ đợi muốn đi qua, nhưng bây giờ đi, có thể ảnh hưởng làm Tống Tiểu Hồ xuống tinh thần hay không? Kịch tình mặc dù là lừa bịp, thật ra thì cũng là thử thách nhân vật chính. Tống Tiểu Hồ rõ ràng không biết hắn đã thức tỉnh, hơn nữa Tô Mặc Chận đầu lam đó cũng ở đây, có thể hay không bật thốt lên “Người không phải là tên nam sủng kia sao?” Nghĩ như thế nào cũng đều là .

Sá, phải giải thích như thế nào với nhân vật chính đơn thuần nhiệt huyết này bản thân và Ngự Chi Tuyết đang chơi trò “nhanh nhanh nhanh theo đuổi ta đi ” mà không mang theo hắn đây a?

Nói “Tiểu Hồ, chúc phúc ta cùng A Tuyết đi” ? Không biết Tống Tiểu Hồ sẽ có vẻ mặt gì.

Ngự Chi Tuyết rất nhanh nhận ra tâm tình của hắn, nhỏ giọng nói: “Bây giờ huynh muốn đi sao?”

Lăng Hạ do dự nói: “Bây giờ đi, ta sợ ảnh hưởng tiểu Hồ bọn họ tỷ thí.”

Khóe môi Ngự Chi Tuyết liền nhướn lên, đi tới như có như không dùng thân thể ma sát phía sau lưng hắn, thanh âm mang theo dục vọng khó nén: “Đúng vậy a, cho nên chúng ta còn có thể tiếp tục.”

“ ” rốt cuộc Lăng Hạ không thể nhịn được nữa gầm hét lên, “Người cứ ở phía dưới mà tiếp tục!”

“Mới vừa rồi không phải ta đều ở phía dưới sao?” con người dễ nhìn của Ngự Chi Tuyết khẽ phóng đại, mắt phượng chau lên, đáng vẻ hết sức vô tội.

“ ” Quá vô sỉ! da mặt Ngự Chi Tuyết bây giờ sao lại dày như vậy?

Lăng Hạ tức giận mặt đỏ bừng, gần từng chữ một : “. về sau gặp mặt ta đều không cho làm chuyện đó nữa!”

68. Q.3 - Chương 68: Chương 16

Đợi đến ngày hôm sau, Tống Tiểu Hồ bọn họ gặp phải bạch uyên hộ pháp Minh Trạch.

Lăng Hạ có chút lo lắng, bởi vì thực tế không hoàn toàn giống kịch tình, ở trong nguyên tác, Minh Trạch sẽ không tham dự.

Trong ảo ảnh thạch Minh Trạch trước sau như một vẫn duy trì mặt than lạnh lùng, đứng chấp tay, cả người tản ra sát khí nồng nặc. Hắn không nói nhảm gì, tuyến năng lượng trên tay run lên, bỗng nhiên xuất hiện mấy chục con rối bao vây năm người Tống Tiểu Hồ ở chính giữa.

Tống Tiểu Hồ hét lớn một tiếng, trên tay hơn mười đạo Lôi Điện đánh ra chia năm xẻ bảy hai con rối trước mắt, thế nhưng con rối vẫn nhất thủ nhất cước, động tác như u linh, phạm vi công kích ngược lại càng lớn.

A Ly lộn một vòng khôi phục trạng thái hoàn toàn, phối hợp với Tống Tiểu Hồ hợp lực phóng xích viêm, màu đỏ ừn ừn kéo đến, thiêu ba bốn con rối thành một mảnh tro bụi, Tiêu Hồng Ngự cùng Tô Mặc Chận che chở hai cô gái ngăn cản những con rối khác đánh tới.

Minh Trạch cười nhạt một chút, con rối hắn luyện chế thuộc tính nào cũng có. Ngón út hắn hơi rung, dưới đất đột nhiên chui lên một bàn tay trắng xám, cầm mắt cá chân của Mộ Dung Tuyết trực tiếp kéo xuống. Mộ Dung Tuyết kêu khẽ một tiếng, Tiêu Hồng Ngự vùng kiếm qua chỗ cái tay kia, nhưng không kịp, trong nháy mắt Mộ Dung Tuyết biến mất xuống đất.

“Bảo vệ tốt Thủy Linh!” Tô Mặc Chận lập tức xuất ra thú Địa Hành đi theo.

Thủy Linh lấy pháp khí phi hành ra nhanh chóng tránh ra công kích của con rối, quát lên: “Tiểu Hồ, bắt giặc phải bắt vua trước!”

Tống Tiểu Hồ bình tĩnh hiểu ra, hai chân nhảy lên cực nhanh tránh thoát công kích của con rối trước mắt, cầm kiếm trực tiếp đâm qua chỗ Minh Trạch.

Minh Trạch đang muốn hắn tiến đến, kiếm Tống Tiểu Hồ còn chưa rơi xuống, phía sau hắn chợt toát ra một con rối hệ kim, hai tay bên bĩ giống như đá tóm chặt lấy kiếm Tống Tiểu Hồ.

Tròng mắt Minh Trạch tỉnh mạch, năm ngón tay phải chợt đưa ra, móng tay bén nhọn nhanh chóng xuyên qua bụng của Tống Tiểu Hổ, ngay cả khi bây giờ Tống Tiểu Hổ có hộ thân cường đại, vẫn bị hấn đâm máu tươi đầm đìa.

Tống Tiểu Hổ phản ứng cực tung một cước đá Minh Trạch, Minh Trạch dùng tay đỡ lấy lui về phía sau hơn một trượng, Tống Tiểu Hổ vận sức cắt tay con rối hệ kim thành mảnh vụn, thân kiếm không chịu nổi xuất hiện vết nứt.

Cùng lúc đó, con rối hệ thổ mang theo Mộ Dung Tuyết từ trong đất chui ra, dùng móng tay dài sắc bén lóe màu xanh dương u quang đưa qua cổ của Mộ Dung Tuyết. Ánh mắt Minh Trạch vừa lòng nhẹ giọng nói: “Tất cả dùng tay, nếu không ta giết nàng!”

Tô Mạc Chận bị thương quá nặng, cộng thêm chân của thú Địa Hành lần trước bị thương chưa hoàn toàn khôi phục, rốt cuộc vẫn chậm một bước.

Mọi người ngẩn ngơ ngừng tay, Lăng Hạ vẫn không chớp mắt nhìn chăm chăm ảo ảnh thạch, lúc này cũng xuất ra một đầu mồ hôi lạnh. Mới vừa rồi tốc độ đối chiến quá nhanh, hấn nhìn không kịp, thậm chí cũng không phản ứng kịp.

Mộ Dung Tuyết đã hôn mê, bị Minh Trạch nắm như nắm gà con trong tay.

Tống Tiểu Hổ thu kiếm, quát lên: “Người muốn thế nào? Ra tay với một cô gái yếu đuối, bức chúng ta đầu hàng sao?”

Mặt Minh Trạch âm lãnh không thêm để ý, hấn biết sau lưng còn có thật nhiều đôi mắt nhìn chăm chăm nơi này, chỉ muốn đánh nhanh thắng nhanh: “Mấy người các ngươi bây giờ nhận thua rời đi là tốt nhất, nếu không, bây giờ ta liền bóp chết nàng.”

Mộ Dung Tuyết bị đau rên rỉ một tiếng tỉnh lại, sắc mặt tái nhợt nói: “Tống đại ca không cần lo cho ta, vô luận như thế nào, xin giúp ta cứu Thánh Nữ Phong.”

Nàng còn chưa nói hết, móng tay Minh Trạch đã sâu sâu bấm vào da thịt mềm mại một cái, Lăng Hạ cùng Tống Tiểu Hổ đồng loạt kinh hô một tiếng: “Đừng!”

Lăng Hạ nắm quả đấm, hiển nhiên, từ trong lời Mộ Dung Tuyết có thể biết được, Ngự Chi Tuyết đã xuống tay với Thánh Nữ Phong. Những chuyện này vốn chỉ có thể xảy ra khi Ngự Chi Tuyết trở thành ma tôn, là vì mình nên mới vậy sao?

Trong đầu hấn hỗn loạn từng bừng, lần này Ngự Chi Tuyết hành động hiển nhiên hết sức không sáng suốt. Thánh Nữ Phong nói thế nào cũng là một môn phái hết sức có danh tiếng ở chính phái, mặc dù chính phái cũng có rất nhiều tệ đoan, các nơi phân trị hết sức hỗn loạn, nhưng địa vị Ngự Chi Tuyết cũng không vững chắc.

Vốn cho là mình có thể ngăn cản rất nhiều chuyện. Hấn cản mỗi một cái.

Ngự Chi Tuyết chỉ nhìn chăm chăm Lăng Hạ, thấy sắc mặt hấn tái nhợt, còn tưởng là vì Mộ Dung Tuyết nên trách cứ mình, tròng mắt nhất thời thoáng hiện một chút sát ý —— quả nhiên, không nên để mấy người này xông tới!

Minh Trạch lạnh lùng nói: “Còn không nhận thua sao?” Móng tay hấn có chứa kịch độc, máu chảy ra từ cổ Mộ Dung Tuyết đã biến thành màu tím, đau đớn cả người đều run rẩy.

Hấn biết Tống Tiểu Hổ cùng Giáo chủ có tình nghĩa tuổi thơ, đương nhiên sẽ không để cho hấn dừng lại lâu thêm, Ngự Chi Tuyết hơn phân nửa cũng ở đây nhìn, cho nên hấn tạm thời sẽ không hạ sát thủ, nhưng mà, tuyệt đối cũng sẽ không để mấy người này rời khỏi địa bàn ma tu đạo!

Bất kỳ thứ gì gây ảnh hưởng nguy hiểm cho Giáo chủ, hấn sẽ đều tiêu diệt!

“Tiền bối Thánh Nữ Phong phải cứu, ” hai mắt Tống Tiểu Hổ sáng ngời, không chớp mắt nhìn Minh Trạch, “Mộ Dung cô nương ta cũng sẽ cứu, còn nữa, A Tuyết ta chắc chắn cũng sẽ mang về!”

Hắn nói rồi khê gập người, trên người phát ra một tầng hào quang màu trắng nhu hòa nhàn nhạt, ánh sáng chung quanh cơ thể hắn mơ hồ hình thành một con rồng, dưới ánh bạch quang chiếu rọi, bất luận động tác của ai cũng bị chèn ép chậm chạp không dứt.

Lăng Hạ ngạc nhiên một hồi, hiển nhiên, một trong những tuyệt chiêu lợi hại nhất của nhân vật chính——Long húc lực đã kích phát ra rồi!

Loại lực lượng này quả thật được xưng tụng là nghịch lực thiên thần, khuyết điểm chính là mỗi một lần sử dụng, Tống Tiểu Hổ sẽ lâm vào hôn mê mấy ngày, cho nên không dễ sử dụng, trong truyện cũng dùng có hai ba lần mà thôi.

Xem ra không chỉ có là nhân vật phản diện phát triển nhanh hơn so với trong truyện, nhân vật chính cũng vậy! Kịch tình lừa bịp a!

Khí áp ừn ừn kéo đến khiến Minh Trạch dường như thở không nổi, thậm chí những người khác bên trong tháp cũng có thể cảm thấy thân tháp hơi rung nhẹ. Tống Tiểu Hổ nhắm mắt lại lâm vào suy tưởng, chỉ cần là nơi bạch quang chiếu rọi tới, đều trong phạm vi tâm nhãn hắn thấy, bất kỳ động tác gì ở nơi này đều trong mắt của hắn, động tác cũng thả chậm gấp mấy trăm lần.

Hắn xác định, mình có thể tới trước móng tay của Minh Trạch lần nữa rồi, đoạt lại Mộ Dung Tuyết!

Ngự Chi Tuyết chau chặt lông mày, âm thầm kêu không ổn, lần trước y cùng Tống Tiểu Hổ đối chiến, trên người đối phương không có loại lực lượng này.

Lực lượng chống đỡ tòa tháp này quan trọng nhất là trận pháp phong ấn của ma tu đạo, nhưng lực lượng trận pháp này bị bạch quang chiếu rọi thế nhưng lại giống như bông tuyết đọng phải ánh mặt trời, một chút xú liền biến mất. Sợ rằng khi trận pháp phong ấn bị đánh rách thì cả tháp lâu cũng theo đó mà sụp đổ.

Nếu như tháp lâu quan trọng nhất tượng trưng a tu đạo bị sụp đổ dưới sự khiêu chiến của mấy người chính phái, nhất định sẽ trở thành trò cười, thậm chí có thể trở thành cái cớ ấy cái lão già kia ma tu đạo công kích mình.

Lúc bạch quang trên người Tống Tiểu Hổ bành trướng đến thời điểm mạnh nhất, hiện trường truyền đến thanh âm lạnh lùng của Ngự Chi Tuyết: “Bạch uyên hộ pháp, người thua, thả bọn họ đi lên.”

Minh Trạch dưới sự chiếu rọi của bạch quang bị áp bức đến không thể động đậy được, hắn nghe thấy thanh âm Ngự Chi Tuyết, không dám nghịch lại, dụng hết toàn lực ném Mộ Dung Tuyết ra ngoài, ngực cuộn cuộn một hồi khí huyết.

Tống Tiểu Hổ vừa mới kích thích loại lực lượng này, vận dụng hết sức không ổn, phản xạ có điều kiện đưa tay đón Mộ Dung Tuyết, không cẩn thận, lực lượng nhất thời như bom nguyên tử chọt bạo phá ra.

Lực lượng một khi xuất ra, Tống Tiểu Hổ nhất thời lâm vào hôn mê. Tô Mạc Chận cùng Tiêu Hồng Ngự xông về phía trước mỗi người đỡ một người, mặt đất rung chuyển một hồi, tháp lâu bắt đầu sụp đổ!

Bên này hình ảnh trên ảo ảnh thạch chọt biến thành một mảnh trắng như tuyết, Lăng Hạ bị lắc lư đứng không vững, Ngự Chi Tuyết nắm eo hắn liền muốn rời đi. Lăng Hạ vội vàng bắt cánh tay y lại nói: “Mau cứu tiểu Hổ!”

Ngự Chi Tuyết chần chờ, mở lá chắn phòng hộ, công Lăng Hạ hướng tới chỗ đám người Tống Tiểu Hổ. Chỉ trong chốc lát, vô số đá lớn đá vụn từ phía trên tuôn rơi xuống, ở trong bóng tối Lăng Hạ chỉ cảm thấy thân thể một rơi xuống hoặc là lên cao, không nhìn rõ bất cứ thứ gì, trong lòng càng thêm thấp thỏm.

Đột nhiên lâm vào yên lặng giống như chết, cảnh vật xung quanh chọt biến mất. Ngự Chi Tuyết ôm sát Lăng Hạ chọt đứng lại, cau mày nói: “Có chút không đúng.”

Chung quanh là một vùng tăm tối, cảnh vật trong tháp lâu đột nhiên biến thành vô số mật đạo quanh co gập ghềnh tương liên——trong tháp lâu cư nhiên còn ẩn pháp trận cấp hai!

Hơn nữa bọn họ đã bước chân vào trong đó, chỉ sợ Tống Tiểu Hổ cùng Minh Trạch mấy người cũng rơi vào bên trong.

Lăng Hạ không thể nhìn trong bóng tối, vội vàng lấy pháp khí chiếu sáng ra, chung quanh co khúc khuỷu vô số đường nhỏ, nhìn giống như mê cung. Hắc kinh ngạc nói: “Chuyện gì xảy ra?”

Ngự Chi Tuyết suy nghĩ, trên mặt hiện ra một tia hỉ khí: “Ta đọc trong một quyển sách của Càn Khôn giáo có thấy một tin đồn, nói là tháp lâu có phong ấn một bảo khí ma tu đạo, nhưng tìm hồi lâu cũng không tìm được —— xem ra nó ở trong pháp trận ẩn cấp hai này. Không trách được không ai tìm thấy, ai ngờ đánh sập pháp trận phong ấn tòa tháp này mới có thể xuất hiện pháp trận ẩn đây?”

Lăng Hạ rốt cuộc cũng nghĩ tới, thân thể liền cứng ngắc, đương nhiên hắn biết vật kia là cái gì!

Vật kia được đặt tên là mộc kiêu, ngưng tụ tà ác chi linh ma tu đạo vài ngàn năm, lực lượng tà ác khổng lồ, giỏi nhất là hấp dẫn lòng người. Ngự Chi Tuyết lấy được nó trở nên càng điên cuồng tà mị, cuối cùng còn lấy đồ vậy quý dị kia làm tâm vũ khí hủy diệt thế giới! Xem ra tháp lâu vô ý sập đổ, vật này cũng nói trước kiếp này rồi!

Hắn căng thẳng nắm chặt cánh tay Ngự Chi Tuyết, giãy giụa nhảy xuống, vô luận như thế nào, cũng không thể để Ngự Chi Tuyết lấy được thứ đồ vật quý dị đó!

Ngự Chi Tuyết nhận ra hắn căng thẳng, chỉ nghĩ hắn lo lắng an nguy của đám người Tống Tiểu Hổ, liền kéo tay của hắn nói: “Không phải lo lắng, đi theo ta.”

“Ừ, không biết tiểu Hổ bọn họ ở chỗ nào, bọn họ đều bị thương. . . .” Lăng Hạ dò xét cẩn thận tiểu đạo chung quanh, nhìn qua giống nhau như đúc, không hề có chỗ đặc biệt gì.

Ngự Chi Tuyết chỉ cảm thấy sâu bên trong hình như có một cỗ lực lượng đang kêu gọi mình, hấp dẫn mình đi về phía trước, liền lôi kéo Lăng Hạ trực tiếp đi về trước, tử quang trong mắt như ẩn như hiện.

Lăng Hạ cảm thấy nhiệt độ trên người y nóng bỏng, khác nhiệt độ bình lành lạnh ngày thường, không khỏi có chút lo lắng: “A Tuyết?”

“Ta không sao.” Ngự Chi Tuyết khắc chế sự khát máu đột nhiên hiện lên trong lòng, hít mắt lại nói: “Phía trước có đồ, đi theo ta.”

Không biết đi bao lâu rồi, Lăng Hạ chỉ có cảm giác hô hấp của mình càng ngày càng gấp, một hồi lâu Ngự Chi Tuyết cũng không nói một tiếng, bước chân càng chạy càng nhanh, cảm giác rừng mình đột nhiên từ trong đáy lòng hắn dâng lên.

Lúc hắn đang lo âu muốn hỏi rõ ràng, Ngự Chi Tuyết đột nhiên ngừng lại, chợt vỗ lên tường, bức tường chấn động một hồi ——thì ra trên tường có một cánh cửa.

Ngự Chi Tuyết bắt giác buông tay Lăng Hạ, mắt hoàn toàn biến thành màu tím, trực tiếp đẩy cửa vào, bên trong chỉ có một cái bàn, phía trên để một thứ nhìn như bóng đèn phổ thông.

Lăng Hạ trực giác cảm thấy không ổn, lo lắng ngăn trước mặt y nói: “A Tuyết, không nên đụng!”

Ngự Chi Tuyết ngoảnh mặt làm ngơ lắc mình tránh qua hắn tiếp tục đi về phía trước, tay phải dùng sức cầm cái pháp khí đèn đó giơ lên, tử quang quỷ dị từ pháp khí xông tới, bao phủ khuôn mặt của tinh xảo y tươi đẹp giống như quỷ.

Vô số ý niệm giống như nước lũ ùn ùn kéo đến trong đầu Ngự Chi Tuyết, nổ tung, phóng đại, dẫn dắt dục vọng ra chôn giấu sâu nhất trong lòng y.

Muốn mạnh hơn nữa nhiều lực lượng hơn nữa, muốn nắm trong tay tất cả.

Muốn hủy diệt!

Hủy diệt những kẻ từng chê cười mình, nhục nhã mình, tất cả thế giới xấu xí này!

Hủy diệt những người từng tổn thương Lăng, hủy diệt cái tên đầu nhím chướng mắt đó cùng con tuyết viêm kia.

Người đang nói nhỏ trước mắt mình là ai? Mùi vị trên người mê người làm cho người ta gần như điên cuồng.

Thật là nhớ, thật là muốn đề hấn ở phía dưới, nuốt vào trong bụng, để cho huyết nhục của hấn cùng mình chung một chỗ.

Lăng Hạ hoảng sợ nhìn Ngự Chi Tuyết giờ đèn từ từ tiến tới gần mình, ánh mắt của y đã biến thành một mảnh tím hỗn độn, bắn về phía mình mang theo một loại âm lãnh cùng tham lam như xà, xa lạ đáng sợ.

Hấn không nhịn được rùng mình, bước nhanh tới trước muốn kéo thứ quỷ dị kia xuống: “A Tuyết, đưa nó cho ta.”

Sau một khắc, hấn liền bị Ngự Chi Tuyết khống chế không thể động đậy, tay Ngự Chi Tuyết khẽ vung, vật kia cũng biến mất vô tung theo.

Ngự Chi Tuyết cúi người tham lam ngửi con mồi dưới tay, dùng âm điệu gần như điên nói: “Người là của ta!”

69. Q.3 - Chương 69: Chương 17

Lăng Hạ bị đặt trên sàn nhà lạnh lẽo, pháp khí chiếu sáng trong tay lặn xuống, bởi vì mất lực tinh thần nên lập tức tắt.

Trước mắt chợt lâm vào hắc ám, hấn theo phản xạ nhắm hai mắt lại, sau đó cổ chợt đau nhói —— Ngự Chi Tuyết cứ nhiên cắn lên cổ hấn!

Không phải là lực độ thân thiết bình thường, răng môi Ngự Chi Tuyết trên người của hấn quả thực là điên cuồng gặm cắn, Lăng Hạ đau đớn run run một hồi.

Hấn biết Ngự Chi Tuyết hơn phân nửa là bị thứ quỷ dị đó ảnh hưởng, liều mạng gắng giữ tỉnh táo: “A Tuyết, đừng như vậy, mau đưa vật kia cho ta.”

“Rất ngọt.” tử nhân của Ngự Chi Tuyết hoảng hốt một hồi, y liếm liếm vết máu rỉ ra trên đầu vai Lăng Hạ, dùng sức cắn mạnh hơn, nhiều hơn máu sền sệt mang theo mùi thuốc chảy ra hơn. Y cảm thấy chưa đủ miệng ngốn từng ngụm lớn, hàm răng cắn thật sâu vào thịt, cắn đến da thịt mịn màng ở cổ biến thành một mảnh máu thịt be bét.

Lăng Hạ đau không chịu được rên lên, cả người đều là mồ hôi lạnh. Hấn dùng sức đẩy Ngự Chi Tuyết, nhưng chút lực độ này không khác phù du lay cây là mấy, ngược lại bị Ngự Chi Tuyết bắt được đôi tay đặt trên đỉnh đầu. Trong bóng tối tiếng thở dốc nặng nề như dã thú cùng tiếng cắn nuốt tham lam, làm cho hấn sinh ra cảm giác sợ hãi, giống như mình sẽ bị Ngự Chi Tuyết nuốt sống vào bụng vậy!

Ngự Chi Tuyết nhận thấy con mồi dưới tay run rẩy lại, ánh mắt rất nhanh chuyển dời đến đôi môi tái nhợt hơi hé ở của đối phương, rất muốn, khiến nó dính vào màu sắc giống máu. đôi môi dính vết máu của y rất nhanh bắt đầu dán lên đôi môi Lăng Hạ, chặn tiếng rên rỉ cùng tiếng kêu đau đớn của hấn lại, đôi tay cũng dùng sức ôm chặt người hấn.

Đôi môi cùng đầu lưỡi cũng bị phá rách, trên người đau nhói khó nhịn. Lăng Hạ vừa đau lại khó chịu, Ngự Chi Tuyết ép hấn đến không thở nổi. Hấn dần lòng cắn lên đầu lưỡi Ngự Chi Tuyết, muốn y khôi phục tỉnh táo. Nhưng hấn mới vừa cắn, tay Ngự Chi Tuyết liền bắt lấy cằm hấn, “Rắc rắc” một tiếng vang nhỏ, Lăng Hạ hoảng sợ phát hiện cằm mình không khép lại được rồi, nước miếng không cách nào nuốt xuống được, theo khóe miệng chảy xuống.

Giống như lấy được manh mối, mấy tiếng động nhẹ vang lên, Ngự Chi Tuyết rất nhanh tháo xuống khớp xương tay cùng chân Lăng Hạ. Tay chân đột nhiên đau nhức kịch liệt, Lăng Hạ giống như tượng gỗ cứng đờ nằm trên mặt đất, hoàn toàn không thể động.

Con mồi run rẩy dưới tay rốt cuộc không phản kháng khước từ nữa, Ngự Chi Tuyết Tâm hài lòng xé y phục Lăng Hạ, lại gặm lại cắn, mỗi một tác da thịt đều có dấu vết y lưu lại.

Sợ hãi trong lòng Lăng Hạ đã đạt đến cực điểm, lại không thốt nên lời, chỉ có thể phát ra mấy tiếng nghẹn ngào đơn bạc y hết tiểu thú, kích thích Ngự Chi Tuyết càng thêm hưng phấn.

Lúc Lăng Hạ nhận thấy một vật cứng nóng bỗng chĩa vào bắp đùi mình, nội tạng run rẩy đã muốn co lại thành một đoàn.

Bây giờ hắn chỉ có thể dùng sức ngang hông, liều mạng lui về phía sau, nhưng Ngự Chi Tuyết rất nhanh nâng hai chân vô lực của hắn lên, dường như thẳng tắp đặt nơi bả vai, mục đích tiếp theo của y không cần nói cũng biết.

Lăng Hạ sợ hãi nhìn tử nhân giống như dã thú sángkiếp người trên không trung, trái tim như muốn từ lồng ngực nhảy ra ngoài. Ở Dĩ Giới trải qua mấy ngày nay, vô luận đối mặt với dạng nguy hiểm gì hắn cũng không sợ hãi như vậy, người thương tổn tới mình chính là Ngự Chi Tuyết, sự thật này làm cho trái tim hắn chợt co lại một hồi.

Lồng ngực của hắn kịch liệt đập phòng, ngực quận đau, ngay cả khi có thể đoán được một khắc sau điều đang đợi chờ mình là cái gì.

Chuyện cho tới bây giờ, Lăng Hạ tuyệt vọng nhắm hai mắt lại, bởi vì hoảng sợ cùng đau đớn mà nước mắt chảy ra im hơi lặng tiếng theo khóe mắt chảy xuống. Có lẽ là máu chảy quá nhiều, thân thể hắn bắt đầu rét run, đầu cũng bắt đầu choáng váng.

Ngự Chi Tuyết nặng nề thở hổn hển, hạ thân đã căng đau nhằn nạy tới cực điểm, y không thể chờ đợi muốn vọt vào, y biết thân thể ẩm áp dưới tay khiến người ta say mê tới cỡ nào, chuyện kể tiếp thoải mái tới cỡ nào.

Nhưng trong bóng tối tiếng nước rơi xuống đất nhỏ nhẹ giống như bị phóng đại mấy ngàn lần, làm cho động tác của y đột nhiên cứng ngắc, Ngự Chi Tuyết hoảng hốt ngẩng đầu lên, nhất thời bị vẻ thứ trong suốt kia hấp dẫn.

Trong đầu có một âm thanh hình như muốn nói cái gì, vô số hình ảnh đổ tới dồn dập.

Người làm cho y trở nên mạnh mẽ, cho hắn khích lệ, bảo vệ y.

Người y thích nhất, muốn bảo vệ nhất, không nguyện ý tổn thương nhất.

Y nặng nề mà hô hấp, đôi tay cực độ nhằn nạy dùng lực nắm chặt đất, thậm chí ấn phiến đá thành mười lỗ nhỏ, tử quang trong mắt từng điểm từng điểm biến mất, rốt cuộc khôi phục thanh minh như thường ngày.

Con người Ngự Chi Tuyết co rụt lại, không dám tin nhìn hình ảnh trước mắt. Y cẩn thận đặt hai chân Lăng Hạ xuống, muốn nối khớp xương cho hắn, nhưng thân thể Lăng Hạ run lên lợi hại hơn.

Tim chợt cứng lại, Ngự Chi Tuyết im lặng không lên tiếng thay Lăng Hạ nối khớp xương trên tay trên chân, lại cẩn thận đẩy cảm của hắn lại.

Bây giờ toàn thân Lăng Hạ đều là vết bầm tím cùng vết cắn, vết thương trên cổ là kinh khủng nhất, máu nhiễm đỏ một mảng trên mặt đất. Ngự Chi Tuyết không suy nghĩ nhiều, đau lòng dùng môi nhẹ nhàng liếm những vết thương kia. Y rõ ràng cảm nhận được, bởi vì động tác của y, bả vai Lăng Hạ run lợi hại hơn, kháng cự muốn lui về phía sau.

“Lăng, đừng sợ.” Ngự Chi Tuyết dùng sức vuốt thân thể run rẩy của Lăng Hạ, căng thẳng quên luôn hô hấp.

Thanh âm quen thuộc , Lăng Hạ từ từ mở mắt, ánh mắt có chút tan rã rốt cuộc tập trung lại. Hắn không chớp mắt nhìn chằm chằm mắt xích ân cần đau lòng trước mắt, còn tưởng rằng vừa rồi là ảo giác.

Khi hắn nhìn thấy trên người mình này vô số vết tím bầm vết cắn cùng máu thì lúc này mới tỉnh ngộ lại, tức giận hung hăng cắn cánh tay Ngự Chi Tuyết—— sá, lần này so với Ngự Chi Tuyết lần trước còn mạnh hơn xào xạc —— còn kinh khủng hơn!

Nhưng miệng không dùng lực được, miệng mở ra liền chua xót đau đớn, đoán chừng là hậu di chứng của việc khớp xương bị tháo xuống vừa rồi. Hắn miệng to hô hấp, rốt cuộc cũng buông lỏng, vừa kinh vừa sợ mắng: “Khốn kiếp!”

Hắn quả thật cho rằng mình sẽ bị làm chết, có thể hài cốt cũng không còn! Nếu lần này chết như vậy, hắn cảm thấy mình không còn mặt mũi nào trở lại nữa!

Ngự Chi Tuyết dùng sức ôm hắn vào ngực, trái tim cấp tốc nhảy lên, may là không có mất khống chế. . . .
. . Y thề sẽ không để người này bị ai thương tổn —— dĩ nhiên cũng bao gồm mình.

Y sợ hôn trán cùng mũi, đôi môi Lăng Hạ, dùng lực độ vô cùng nhu hòa. Cho dù như vậy, Lăng Hạ vẫn là đau rên một tiếng.

Ngự Chi Tuyết đau lòng mà lấy thuốc trị thương cùng vải bông ra, thay Lăng Hạ cẩn thận lau đi vết máu trên người, dọn dẹp vết thương, lại từ trong túi đựng đồ lấy ra một bộ y phục sạch sẽ cho hắn thay.

Lăng Hạ vô lực tựa vào trong ngực Ngự Chi Tuyết, có lẽ là kinh sợ quá độ cùng mất quá nhiều máu nên ngực hắn lại vừa tức vừa đau, cảm thấy tứ chi vẫn bủn rủn vô lực.

Hắn còn băn khoăn thứ đồ quý đó, vô lực nắm ống tay áo Ngự Chi Tuyết nói: “A Tuyết, pháp khí đó đâu? Vật kia rất cổ quái, đệ đừng giữ.”

Ngự Chi Tuyết hôn một cái lên trán hắn an ủi: “Huynh nghỉ ngơi cho tốt, không phải lo lắng, vật kia ta hiểu rõ phải xử trí như thế nào.”

Có lẽ là thanh âm Ngự Chi Tuyết quá mức trầm nhẹ, Lăng Hạ suy yếu “Ừ” một tiếng, thần kinh căng thẳng một khi buông lỏng, rất nhanh mệt mỏi ngủ thiếp đi.

Nhìn thụy dung Lăng Hạ trong ngực, mặt mũi Ngự Chi Tuyết từ từ lạnh xuống.

Trong mắt thoáng qua một tia sáng tím, khóe miệng y trôi lên một nụ cười khinh miệt.

Chính là một kiêu này, vừa rồi dẫn dụ mình mất khống chế sao?

Như vậy ngược lại y muốn nhìn một chút, rốt cuộc là lực lượng của mình mạnh, hay là lực lượng một kiêu này mạnh.

Chờ Lăng Hạ tỉnh lại, phát hiện mình còn nằm trong ngực Ngự Chi Tuyết, Ngự Chi Tuyết vẫn duy trì tư thế nửa ngồi đó ôm hắn, hình như chưa từng thay đổi.

Hắn vội vàng vùng vẫy muốn ngồi dậy, mặc dù người vẫn không giữ được thăng bằng , rốt cuộc cũng không phải trọng thương: “A Tuyết, qua bao lâu rồi hả ?”

Ngự Chi Tuyết rất nhanh đề hấn lại, công hấn lên nói: “Hai canh giờ, ta dẫn huynh đi tìm bọn hấn.”

Bên ngoài vẫn là vô số đường nhỏ không có điểm cuối, Lăng Hạ muốn nhảy xuống tự mình đi, không thể khiến Ngự Chi Tuyết công đi gặp tiểu Hồ bọn họ chứ?

Ngự Chi Tuyết rất nhanh đề chân của hấn lại nói: “Bọn họ đã rất gần.”

Quả nhiên, không lâu lắm liền nghe thấy trước mặt truyền đến tiếng đánh nhau, trông mắt Ngự Chi Tuyết tối sầm lại —— Minh Trạch đang cùng Tiêu Hồng Ngự Tô Mạc Chấn đánh thành một đoàn, tuyết viêm đang bảo hộ Tống Tiểu Hồ cùng Mộ Dung Tuyết đang hôn mê, còn có Thủy Linh bên cạnh.

“Bạch uyên hộ pháp, đã nhận thua, vì sao còn đánh?” thanh âm Ngự Chi Tuyết lạnh như băng sương, lộ ra sát ý lạnh lùng.

Minh Trạch sững sốt vội vàng thu con rối, quỳ xuống đất nói: “Thuộc hạ biết tội, sẽ tự tới hình thất lãnh phạt.”

Những người khác thấy Ngự Chi Tuyết đột nhiên hiện thân, tất cả đều ngạc nhiên một hồi.

Ánh mắt Ngự Chi Tuyết lạnh nhạt xẹt qua bọn người Tống Tiểu Hồ, Lăng Hạ vùng vẫy nhảy xuống, A Ly mắt tinh đã nhìn thấy hấn, mắt to màu hổ phách không dám tin, sau đó chân sau liền đạp một cái lặn, chảy nước mắt đánh tới. Lăng Hạ bị nó đụng phải lao đảo một cái, cũng vui sướng vô tận, dùng sức xoa đầu của nó nói: “A Ly ngoan, nhớ ta không?”

Nước mắt A Ly như đứa bé bị uất ức chảy ròng ròng, Lăng Hạ đau lòng vuốt vết thương trên người nó, không nhìn được hôn vài cái lên đầu nhỏ đầy lông của nó.

Cùng nhân vật chính chiến đấu, mặc dù A Ly sẽ càng mạnh, nhưng cũng sẽ thụ rất nhiều vết thương.

Đám người Tô Mạc Chận đã sợ ngây người, A Ly trừ Tống Tiểu Hổ, rất ít thân cận người khác, bình thường kiêu ngạo cũng không để ý đến bọn hắn. Con người Tô Mạc Chận sắp trợn mắt ra, ngại Ngự Chi Tuyết cũng ở đây nên không dám hỏi.

Lăng Hạ đều không quen ba người này, gật đầu một cái với bọn họ đơn giản nói: “Ta là bằng hữu của tiểu Hổ cùng Mộ Dung cô nương, A Tuyết, dẫn bọn họ rời đi được chứ?”

Ngự Chi Tuyết lạnh lùng liếc nhìn A Ly, vẫn như cũ trực tiếp công Lăng Hạ đi về phía trước, A Ly thuận thực nhảy lên bả vai Lăng Hạ, thân mật dán vào mặt hắn.

Minh Trạch theo sát phía sau, ánh mắt nhìn Lăng Hạ càng lạnh lẽo. Hắn không ngờ, mấy người tới này cư nhiên có quan hệ với Lăng Hạ.

Đám người Tô Mạc Chận hai mặt nhìn nhau, cũng công Tống Tiểu Hổ cùng Mộ Dung Tuyết lên đi theo.

Ngự Chi Tuyết dùng lực tinh thần cảm giác, lập tức đi về phía trước, đi nửa canh giờ sau, cuối cùng cũng ra khỏi mê cung, trước mắt bỗng nhiên xuất hiện ánh mặt trời khiến Lăng Hạ mở mắt không ra.

Hắn nghĩ tới một vấn đề, do do dự dự nói: “A Tuyết, nếu tháp lâu sụp, như vậy tỷ thí.”

Ngự Chi Tuyết nói: “Bọn họ chỉ xông đến Tầng sáu, đương nhiên không coi là thắng.”

Tô Mạc Chận nghe, không phục muốn kể khổ với Ngự Chi Tuyết mấy câu, rốt cuộc trong lòng vẫn kiên cường, công Tống Tiểu Hổ xa xa theo phía sau.

Lăng Hạ khẽ mỉm cười một cái, nếu Tống Tiểu Hổ tỉnh, nhất định sẽ không phục, chỉ sợ còn phải đấu một trận với Ngự Chi Tuyết.

Ngự Chi Tuyết rất nhanh sai người an bài đám người Tống Tiểu Hổ thỏa đáng, Lăng Hạ biết trong vòng mười ngày Tống Tiểu Hổ không tỉnh được, cũng không lo lắng, những người khác đều thụ ngoại thương, chỉ có Mộ Dung Tuyết trúng độc quá sâu.

Hắn len lén đem máu mình đút cho Mộ Dung Tuyết, lại bị Ngự Chi Tuyết phát hiện, cặp mắt xé rách xinh đẹp kia quả thật sắp kết băng. Lăng Hạ đành phải vứt bỏ ý nghĩ này, hắn cũng biết, lần này thiếu chút nữa thương tổn mình, Ngự Chi Tuyết chịu kích thích không nhỏ.

Hắn và A Ly chia lìa quá lâu, không bỏ được đem nó về tắm cung, buổi tối đương nhiên phân giường với Ngự Chi Tuyết mà ngủ.

Có lẽ là tháp lâu sụp đổ, Ngự Chi Tuyết trở nên bận rộn hơn, mỗi ngày hôn trán của hắn một cái rồi rời đi, không còn thời gian ăn dặm của A Ly.

Chỉ động tác đơn giản này, Lăng Hạ cũng đã cảm thấy hết sức xin lỗi, bởi vì mỗi lần A Ly đều nhìn chăm chăm, cặp kia mắt to màu hổ phách tò mò vây xem, lỗ tai lông lông rung lên rung lên.

Mặc dù vết thương trên người có chút thê thảm không nở nhìn, nhưng cũng chỉ là bị thương ngoài da, nghỉ ngơi mấy ngày liền tốt. Lăng Hạ nhàn nhã vô sự, mỗi ngày đều đi thăm Tống Tiểu Hổ cùng Mộ Dung Tuyết, ngược lại đều quen thuộc đoàn người chính phái.

70. Q.3 - Chương 70: Chương 18

Tô Mạc Chận trong quân đoàn của nhân vật chính trước sau như một lời nói ác độc, Lăng Hạ mặc kệ hắn. Tiêu Hồng Ngự là thuộc tính mặt than, lãnh tâm mặt lạnh, hắn thông minh lựa chọn đường vòng. Tống Tiểu Hổ hôn mê, Mộ Dung Tuyết bị thương nặng cần điều dưỡng, cuối cùng vẫn trò chuyện với Thủy Linh tương đối nhiều.

Chỉ là hàn huyên một hồi, Lăng Hạ liền phát hiện lòng dạ tiểu cô nương Thủy Linh này không phải bình thường, biến đổi cách nói hỏi thăm chuyện tình Ngự Chi Tuyết cùng ma tu đạo, hơn nữa thái độ đối với hắn rõ ràng tràn đầy cảnh giác. Lăng Hạ cũng chỉ cười cười vòng vo qua chuyện, dù sao trong mấy người bọn họ chỉ có Tống Tiểu Hổ là thật tâm muốn tốt cho Ngự Chi Tuyết.

Nhưng hần gõ đánh thọc sườn cũng biết, bây giờ hậu cung của Tống Tiểu Hổ còn trống rỗng, cư nhiên một em gái cũng không có, này không khoa học!

Rốt cuộc Tống Tiểu Hổ cũng thức tỉnh, nhìn thấy Lăng Hạ mắt liền tròn xoe.

Lăng Hạ mỉm cười vui mừng nhìn hần: “Tiểu Hổ, đã lâu không gặp.”

Mắt Tống Tiểu Hổ trừng lớn, bờ môi run rẩy mấy cái. Lăng Hạ còn nhớ rõ lúc mình xuyên lại lần thứ hai, Tống Tiểu Hổ thiếu chút nữa gào khóc. Lần này nhân vật chính cuối cùng cũng có tiến triển, không rơi lệ gì, chỉ có đôi mắt chớp mắt đỏ lên.

Lăng Hạ không nhận được giống như trước đây xoa xoa đầu con nhím của hần, về tình cảm lúc trước hần càng thiên về Ngự Chi Tuyết, cảm giác Ngự Chi Tuyết so với Tống Tiểu Hổ càng cần phải chăm sóc. Nhưng nhân vật chính dù nghịch thiên, bàn tay vàng giỏi đến bap nhiều thì trên bản chất cũng chỉ là một đại nam hài đơn thuần nhiệt huyết.

Đồng bạn tuổi thơ chọn con đường khác, còn có hần vật hỵ sinh này động một chút là ngủm, đối với nhân vật chính lòng trách nhiệm cực mạnh nặng mà nói cũng là gánh nặng cực kỳ.

Tống Tiểu Hổ gắt gao lôi kéo tay của hần: “Lăng đại ca, làm sao huynh lại ở đây? A Tuyết y. Thật xin lỗi, năm đó cái gì ta cũng không biết. Sau này ta gặp lại A Tuyết, hỏi huynh ở đâu, y chỉ nói huynh đã chết, y sẽ báo thù cho huynh, nói ta không cần lo.”

Hần ngẩng đầu, đôi mắt đen láy nhìn chăm chăm bả vai cùng gương mặt thon gầy của Lăng Hạ, càng thêm đau lòng.

Chuyện của Lăng Hạ cùng Ngự Chi Tuyết hần luôn biết quá ít, cái gì cũng không thể ra sức.

Lăng Hạ mỉm cười nói: “Ta không sao, chỉ bị thương nhẹ, đoạn thời gian trước mới dưỡng tốt thân thể. Ngược lại là đệ, mấy năm này sống tốt không?”

Dưới ánh mắt soi mói của hần, Tống Tiểu Hổ cảm thấy thân mật tin tưởng như trường bối, thao thao bất tuyệt bắt đầu nói. Kinh nghiệm của nhân vật chính không khác Lăng Hạ dự đoán là mấy, tu luyện, kỳ ngộ, thăng cấp, cái khác chính là kết giao không ít bạn tốt, còn tìm được đầu mối về cha mẹ mạnh đến nghịch thiên của hần.

Tống Tiểu Hổ nói xong lời cuối, chần chờ nói: “Lăng đại ca, vậy huynh phải theo A Tuyết sống ở ma tu đạo sao? Có thể khuyên y rời đi trở về cùng ta được không? Sư phụ vì y mà tức giận bị bệnh hơn mấy tháng.”

Lăng Hạ trầm mặc một chút cười nói: “A Tuyết không thể nào trở về, tiểu Hổ. Hơn nữa đệ có nghĩ qua, bây giờ A Tuyết trở về, người chính phái sẽ bỏ qua cho y sao?”

Tống Tiểu Hổ không chút do dự nói: “Ta chắc chắn sẽ đứng bên phía A Tuyết! Ta sẽ giải thích rõ cho bọn họ, chuyện năm đó không trách được A Tuyết! Việc cha A Tuyết làm sao có thể tính trên đầu y?”

Lăng Hạ bị giọng nói như đinh chém sắt của hần chọc cười, thật đúng là nhân vật chính đơn thuần a.
. . . mặt mày hần cong cong cười nói: “A Tuyết sống ở chỗ này cũng không hần là xấu a, những người ma tu đạo đó sẽ bị y thống trị vô cùng tốt.”

Tống Tiểu Hổ ngẩn ngơ, hần một lòng muốn mang Ngự Chi Tuyết về, lại không ngờ những thứ này. Hần do dự nói: “Như vậy Lăng đại ca cũng muốn sống cùng A Tuyết ở chỗ này sao?”

Lăng Hạ cười nói: “Dĩ nhiên, A Ly cùng với tiểu Hổ, ta liền cùng A Tuyết thôi.”

Hần nghĩ nói quan hệ giữa mình và Ngự Chi Tuyết, nhất thời không biết làm sao lên tiếng, loại chuyện như vậy hần vẫn không muốn nói ra kích thích trực nam nhân vật chính.

Ngược lại Tống Tiểu Hổ đột nhiên nhớ tới, hiếu kỳ nói: “Lần trước Tô huynh đệ nói hần thấy một nam sủng trong tầm cung A Tuyết. Cái đó đúng.”

Tô Mạc Chận tiện miệng này! quả nhiên dạy hư nhân vật chính rồi ! Lăng Hạ cảm thấy bấp thịch trên mặt mình đều cứng ngắc: “Không thể nào, đều là hiểu lầm. Ủ, tiểu Hổ có người trong lòng hay không?”

A Ly ở bên cạnh vo thành một cục ngũ say, Lăng Hạ nói xong những lời này hết sức chột dạ.

Hắn chuyển dời đề tài, Tống Tiểu Hồ có chút ngượng ngùng vội vàng giải thích: “Không có, ta muốn trở thành Vô Thần, làm sao có thời gian làm chuyện nhữ tình trường này?”

Lăng Hạ thở ra, hắn sợ nhất chính là Tống Tiểu Hồ uất ức Mộ Dung Tuyết, liền cười nói: “Lão bà có một là được, tiểu Hồ nhất định phải tìm một cô nương tâm đầu ý hợp, đối xử tốt với người ta. Mộ Dung Tuyết cùng Thủy Linh là sao?”

Tống Tiểu Hồ chờ hắn nói xong gương mặt cũng đỏ lên: “Thủy Linh là muốn tìm đến huynh trưởng Thủy Nguyệt của nàng, Mộ Dung Tuyết là muốn cầu xin A Tuyết thả các vị tiền bối Thánh Nữ Phong —— nửa năm trước A Tuyết thiết kế bắt bốn vị hộ pháp đi.”

“Thủy Nguyệt? bốn hộ pháp Thánh Nữ Phong đều ở nơi đây?” Lăng Hạ có chút kinh ngạc, hắn ấn tượng rất sâu với thiếu niên tuấn tú ôn hòa khiêm tốn hiem thấy năm đó, hơn nữa hắn cũng không ngờ bốn nữ nhân lợi hại lại cực đoan năm đó đều rơi vào tay Ngự Chi Tuyết.

Tống Tiểu Hồ gật đầu một cái, Thủy Nguyệt là thiếu niên luyện khí thiên tài nổi danh nhất Đại lục, năm đó bởi vì luyện chế pháp khí cấm chế mà bị trục xuất khỏi Liễu tộc, nghe nói trốn vào ma tu đạo, nhưng đến bây giờ không ai biết tung tích của hắn, lần này Thủy Linh tới chính là vì tìm ca ca nàng.

Lăng Hạ rơi vào trầm tư, tỉ mỉ phân tích những tin tức này. Thủy Nguyệt trốn vào ma tu đạo —— luyện khí thiên tài —— Cấm Thuật.

Ánh mắt hắn chợt sáng lên, sá, chẳng lẽ Thủy Nguyệt chính là hắc hoá hộ pháp không rõ lai lịch? Cuối cùng vì Ngự Chi Tuyết luyện chế pháp trận cuối cùng sao? Lừa bịp a! Phải biết mấy tên thuộc hạ vừa trung thành lại điên cuồng này, người sau tiếp người trước hướng Ngự Chi Tuyết lên con đường hủy diệt! Mấy người này ở bên cạnh Ngự Chi Tuyết, tuyệt đối là bom hẹn giờ a!

“Lăng đại ca, huynh cũng khuyên nhủ A Tuyết thả tiền bối Thánh Nữ Phong đi.” Tống Tiểu Hồ lo lắng nói, “Ta không muốn y càng ngày càng cực đoan.”

Lăng Hạ chậm rãi gật đầu một cái.

Cuối cùng Tống Tiểu Hồ nắm quả đấm bày tỏ: “Ta biết rõ chính phái cũng có rất nhiều chỗ không hợp lý, nhiều chuyện không công bình, nhưng ta chắc chắn muốn làm Vô Thần thay đổi điều này!”

Đôi mắt kia kiên định mà chói mắt, làm cho người ta không tự chủ được lựa chọn tin tưởng, nhân vật chính có chính là loại lực lượng này.

Lăng Hạ không khỏi mỉm cười, cứu vớt thế giới là chuyện chỉ có nhân vật chính mới có thể làm, hắn ở đây, sẽ không để cho hai người chơi gay gắt trở mặt thành địch.

Lăng Hạ trở về lần nữa có không ít tâm tư, đặc biệt để A Ly lại cho Tống Tiểu Hồ.

Lúc trước hắn rất ít hỏi Ngự Chi Tuyết chuyện trong giáo, một là thân thể không được, hai là Ngự Chi Tuyết cũng không muốn hắn biết phiền lòng, hơn nữa hai người vừa thấy mặt đã gì kia?!, căn bản không có cơ hội.

Thánh Nữ Phong là tâm kết của Ngự Chi Tuyết, kinh nghiệm ấu niên, còn có mình, thù mới hận cũ chung vào một chỗ, Ngự Chi Tuyết không hận mới là lạ. Nhưng mặc kệ từ phương diện nào suy tính, hắn vẫn muốn khuyên nhủ Ngự Chi Tuyết để xuống.

Chẳng những là vì Mộ Dung Tuyết, cũng là vì A Tuyết, hắn không muốn Ngự Chi Tuyết vì những chuyện này mà khiến ma tu đạo mâu thuẫn gay gắt với chính phái.

Trở lại tầm cung, đến nửa đêm Ngự Chi Tuyết mới trở về, Lăng Hạ vẫn đọc sách chờ y, bình thường thời gian này hắn sẽ không chờ, trong khoảng thời gian này hắn rất dễ mệt mỏi.

Ngự Chi Tuyết thấy hắn không ngủ, vẻ mặt cũng có chút lo lắng, Lăng Hạ vội vàng để sách xuống cười cười.

Lăng Hạ châm chọc hỏi tình huống Thánh Nữ Phong, nét mặt Ngự Chi Tuyết nhất thời thay đổi, trong mắt lóe lên một tia bạo ngược: “Lăng, những chuyện này huynh không cần phải lo!”

Y rất ít dùng loại giọng lạnh lẽo này nói chuyện, Lăng Hạ không khỏi cả kinh.

“Còn nữa, mấy người kia huynh cũng không cần gặp” Ngự Chi Tuyết lấy tay vén vén tóc, híp mắt nói, “Ta sẽ sớm để bọn họ rời khỏi.”

Lăng Hạ ngạc nhiên, hắn không biết có phải là mình ảo giác không, cảm thấy mấy ngày nay hình như Ngự Chi Tuyết rất dễ nóng nảy dễ giận, hơn nữa cũng thường thường lộ ra up áp khiến người ta hít thở không thông ở trước mặt hắn. Hắn chợt nghĩ đến một chuyện, thận trọng nói: “A Tuyết, pháp khí lần đó.”

Ngự Chi Tuyết trực tiếp ném hắn lên giường, rất nhanh đè lên: “Những chuyện này huynh đều không cần lo lắng, chuyện bây giờ mới là quan trọng nhất — chúng ta chừng mấy ngày không có làm rồi.”

Lăng Hạ đang muốn nói chút chuyện khác, Ngự Chi Tuyết rất nhanh chặn bờ môi của hắn lại, lưu loát cưỡi xuống y phục của hắn dùng hết tất cả thủ đoạn trên chộc. Lúc hắn bị làm ngất đi, Ngự Chi Tuyết vẫn còn ở phía sau làm lấy chưa đủ.

Ngày hôm sau nhìn tấm cung trống rỗng, Lăng Hạ xoa eo chỉ muốn chửi má nó, đáng vẻ Ngự Chi Tuyết bây giờ thật cổ quái, không có vấn đề mới là lạ! Hơn phân nửa là có liên quan đến thứ đồ quý dị kia! Hắn muốn ra khỏi tấm cung, lúc này mới phát hiện cư nhiên mình bị cấm túc rồi, Ngự Chi Tuyết hạ cấm chế ở cửa tấm cung, hắn căn bản không được ra!

Trước kia Ngự Chi Tuyết tuyệt đối sẽ không chuyên chế như vậy.

Tiểu Hồ cùng A Ly bọn họ sẽ không thật sự bị Ngự Chi Tuyết đuổi đi chứ?

Hắn vừa tức giận lại lo lắng, có lẽ Ngự Chi Tuyết sợ hắn tức giận, cư nhiên phái một luyện khí sư tới dạy hắn luyện khí.

Lăng Hạ quan sát luyện khí sư này, trên mặt mang một mặt nạ màu vàng kim, từ thanh âm có thể đoán người hết sức trẻ tuổi, hành động cử chỉ cũng hết sức ôn văn lễ độ, giảng giải hết sức tỉ mỉ kiên nhẫn, nhưng một câu nói nhằm đều không nói, thậm chí không giới thiệu mình.

Trong lòng hắn vừa động, thử thăm dò kêu một tiếng: “Thủy Nguyệt huynh?” Hắn và Thủy Nguyệt mấy năm trước gặp hai lần, thanh âm cùng diện mạo đều quen không sai biệt lắm, hơn nữa phong cách luyện khí sư trước mặt hiển nhiên âm lãnh trầm tĩnh hơn nhiều so với Thủy Nguyệt trong trí nhớ.

Động tác người nọ thậm chí không đình đốn, cũng không hảo hữu hiếu kỳ hỏi thăm, như điếc tiếp tục nói, giống như một người máy.

Lăng Hạ tâm phiền ý loạn, căn bản không nghe lọt, luyện khí sư kia thủy chung không thay đổi âm điệu, Lăng Hạ có chút ngượng ngùng.

Hắn cùng luyện khí sư kia tham khảo một chút vấn đề luyện khí, từ từ bồi phục luyện khí sư này. Phương pháp luyện khí của luyện khí sư này hết sức quỷ quyệt lại nhiều thay đổi, một câu nói, không giống cách thường, trong mắt vài chính phái nhân sĩ có lẽ là oai môn tà đạo. Nhưng cũng nhìn ra được, luyện khí sư này đối với luyện khí quả thật như si như cuồng, Lăng Hạ tự than không bằng.

Đối phương nói một canh giờ, rất nhanh khom người rời đi, Lăng Hạ lại tịch mịch.

Hắn cẩn thận hồi tưởng mấy ngày nay, kể từ khi ra khỏi mê cung, Ngự Chi Tuyết luôn rất bận rộn, hơn nữa cái gì cũng không nói cho hắn biết, không khác trước kia lắm.

Dù như thế nào, hắn cũng muốn khuyên Ngự Chi Tuyết tiêu hủy pháp khí đó!

Lại cách một ngày, cuối cùng Ngự Chi Tuyết cũng lộ diện, Lăng Hạ không thể chờ đợi tiến lên nói: “A Tuyết, chúng ta hảo hảo nói chuyện đi, đệ phải lấy pháp khí lần trước ra!”

Tròng mắt Ngự Chi Tuyết thoáng qua một tia sáng tím, không chút để ý ấn hắn lên giường, tay cũng thăm dò vào bên trong quần áo của hắn: “Lăng nhớ ta không?”

Má! Bây giờ gặp ông đây chỉ có một chuyện, chính là lên giường!

Lăng Hạ nóng nảy, dưới tình thế cấp bách bách một tay vung lên, cư nhiên trúng mặt Ngự Chi Tuyết, phát ra một tiếng “chát” thanh thúy.

Động tác Ngự Chi Tuyết nhất thời ngừng lại, Lăng Hạ gấp rút hô hấp, lo lắng nhìn tay mình nói: “Thật xin lỗi A Tuyết. Ta không phải cố ý.”

Trái tim của hắn nhảy thình thịch, hồi tiếc không thôi, sao hắn biết sẽ đánh trúng mặt Ngự Chi Tuyết?

Trên người chợt nhẹ, Ngự Chi Tuyết không quay đầu phủ thêm một trường sam màu tím cao quý đi ra ngoài. Lăng Hạ ngẩn ra, mau chóng đuổi theo: “A Tuyết, đệ đừng đi!”

Thân thể Ngự Chi Tuyết rất nhanh biến mất ở trong đêm tối.

Lăng Hạ tức giận hung hăng vỗ một chưởng ở trên cửa, đáy lòng dâng lên cảm giác vô lực chưa từng có, ngực lại buồn bực đau một hồi.

71. Q.3 - Chương 71: Chương 19

Lần này Ngự Chi Tuyết đi liên tiếp hai ngày không lộ diện.

Lăng Hạ bị vây trong tầm cung như ở trong tù, quả thực là một ngày như một năm.

Hắn không biết đám người Tổng Tiểu Hồ có phải đã bị đưa đi hay không.

Hắn thường thường sưng sờ nhìn tay mình, nhớ tới lại đau lòng cùng hồi tiếc, lòng bàn tay run rẩy đau đớn một hồi. Nếu như thời gian có thể quay lại, thế nào hắn cũng sẽ không huơ ra một chưởng kia.

Luyện khí sư kia ngược lại mỗi ngày đứng giờ đến, Lăng Hạ nhớ trong truyện ghi lại, nhất thời tinh thần tỉnh táo.

Mặc dù pháp trận giam cầm Ngự Chi Tuyết thiết trí hắn không được ra, nhưng có thể dùng pháp khí làm rách pháp trận này à! Chỉ là, loại pháp khí cao cấp đó trước mắt hắn căn bản luyện không ra, không chỉ tài liệu chưa đủ, còn có lực tinh thần không đủ.

Lăng Hạ liền tự nhiên tham thảo cùng luyện khí sư, hỏi một chút tài liệu có thể thay thế cùng phương pháp tiết kiệm lực tinh thần. Đôi mắt trầm tĩnh dưới mặt nạ kia như có điều gì suy nghĩ nhìn hắn, Lăng Hạ bị hắn nhìn rất thấp thỏm, chỉ là, ngoài dự đoán dè, đôi phương cư nhiên đều cặn kẽ giải đáp.

Chờ luyện khí sư này rời đi, Lăng Hạ không kịp chờ đợi bắt đầu luyện chế.

Giăng co nhiều canh giờ cuối cùng hắn cũng luyện ra, lại mang ngọc bài của giáo chủ mà Ngự Chi Tuyết cho hắn, từ sau cửa sổ nhảy ra ngoài.

Bên ngoài vẫn là đêm khuya, Lăng Hạ mang theo pháp khí che giấu hơi thở liền đi theo đường nhỏ, tính toán xem bọn Tổng Tiểu Hồ có phải đã bị đưa đi hay không trước.

Pháp khí tà khí đó có lẽ ngay cả hắn cũng không để ngự được, nhưng nhân vật chính một thân thuần chánh hỏa dương chắc chắn không thành vấn đề.

Len lén vào viện của Tổng Tiểu Hồ, hắn quan sát cẩn thận nhất thời thất vọng. Âm vệ thường ngày canh giữ nơi đó đã rút lui, trống rỗng, hiển nhiên mấy ngày nay không có người ở.

Bây giờ nên làm gì đây?

Lăng Hạ cắn thật chặt môi dưới cau mày, trong lòng nóng vội không dứt. Chuyện cho tới bây giờ, hắn không có một ai để thương lượng, Ngự Chi Tuyết ở nơi nào hắn cũng không biết. Vật kia ở bên cạnh Ngự Chi Tuyết một khắc, sẽ nhiều nguy hiểm hơn một phần!

Hắn quyết định mạo hiểm đi tới phòng nghị sự thử vận khí một chút, có lẽ Ngự Chi Tuyết sẽ ở nơi đó. Hắn mang theo ngọc bài, thủ vệ không cách nào cản hắn.

Lăng Hạ đang vừa đi vừa nghĩ, đột nhiên ngực quặn đau một hồi, đau đến nỗi hắn không tự chủ được té quỵ xuống đất, đôi tay run rẩy chống mặt đất, dường như khó có thể hô hấp.

Hắn hoảng hoảng hốt hốt cảm thấy hình như có người đi tới phía sau mình, sau đó liền bất tỉnh nhân sự.

Chờ Lăng Hạ tỉnh lại lần nữa, ngực đã hết đau nhức, đập vào mắt chính là một vòm đá hết sức xa lạ. Hắn ngậy ngẩn cả người, hai tay chống người ngồi dậy, nhất thời sợ hết hồn.

Chung quanh rậm rạp chằng chịt những con rối đứng sừng sững, tất cả đều là thân thể con người! Có con rối tương tự cương thi da mặt màu xanh trắng, cũng có con rối nhìn qua giống người như đúc, hơn nữa nam nữ già trẻ đều có, mặt mũi đều đặn đều hướng về hắn, giống như hiện trường phim ma, Lăng Hạ muốn dựng hết tóc gáy.

Bên trái hình như có tiếng vang, hắn cứng đờ xoay cổ, con người nhất thời co rụt lại, Minh Trạch đang đứng ở nơi đó luyện chế con rối!

Minh Trạch hình như hoàn toàn không để ý hắn thức tỉnh, chỉ tập trung vào thân thể trần truồng dưới tay, thi thể nữ mặt mày như vẽ. Giống như đối đãi với người tình, tinh tế vẽ lông mày vẽ mắt cho nàng, đem sợi kim loại dùng làm tuyến điều khiển chôn sâu vào trong thịt, cải tạo thân thể cùng tứ chi, cuối cùng đặt nàng vào trong lò luyện thi cao 2m chuẩn bị luyện chế.

Lăng Hạ nhìn mà phát rét từng trận, theo bản năng muốn rời đi ngay, nhưng rất nhanh bị một con rối đè bả vai xuống, con rối như người chết, nhiệt độ lạnh lẽo xuyên thấu vào trong quần áo, làm cho hắn run mình.

Hắn cứng ngắc nói: “Bạch uyên hộ pháp, đây là ý gì?”

Minh Trạch chậm rãi quay đầu nhìn vào mắt của hắn, mặt than không có cảm xúc gì, giống như đang giới thiệu tác phẩm chỉ chỉ vào trong lò luyện thi: “Đây là nữ nhi Dư gia muốn làm phản, nàng là thân thể thuần âm hiếm thấy, có thể luyện thành con rối cấp tám trở lên. Ta đang nghĩ, loại người như ngươi yếu tới cực điểm, nhưng lại là được người khó có được, có thể luyện thành con rối cấp mấy đây?”

Lăng Hạ rợn tóc gáy một hồi, Minh Trạch đây là ý gì?

Minh Trạch chậm rãi đi tới, ngón út tay phải nhướng lên, Lăng Hạ hoảng sợ phát hiện, hai chân của mình cứ nhiên thân bất do kỷ đi tới phía hắn!

Minh Trạch lấy tay捏 cổ hắn, dùng móng tay bén nhọn nhẹ nhàng vẽ một cái, mấy giọt máu sền sệt ầm ập liền chảy ra.

Hắn dùng tay chỉ chấm trám, xác định là tương tự nhiệt độ người sống, liền lạnh lùng nói: “Nghe nói có một loại cấm thuật thất truyền, có thể mang hồn phách người sống đi thực đến thân thể con người còn hơi thở—— nhưng người đứng sau lưng tính sai rồi, cổ thân thể này năm đó đã chết rồi, người lừa không được ta đâu. Nói, rốt cuộc ngươi là ai phái tới? Đối với Giáo chủ có mục đích gì?”

Gì? Lăng Hạ ngạc nhiên không dứt, lời Minh Trạch nói là có ý gì?

Minh Trạch còn tưởng rằng hắn giả ngu, chậm rãi buông tay, khoe miệng phủ một nụ cười lạnh: “Thân thể này có ta con rối chi hồn của ta, bất kỳ cử động nào của ngươi ta đều có thể khống chế, tựa như vậy. . . .”

Hắn nói rồi nhẹ nhàng động ngón tay, tay phải Lăng Hạ cao cao giơ lên hung hăng đánh vào má phải, phát ra một tiếng “chát”, khoe miệng cũng bị phiến.

Lăng Hạ hoa mắt một hồi, hắn cố gắng trấn định. Mới vừa rồi Minh Trạch nói là ý gì?

Hắn nhìn Minh Trạch không chớp mắt nói: “Ngươi hoài nghi ta là giả sao? Chẳng lẽ A Tuyệt lại không phân biệt được sao?”

Minh Trạch lạnh lùng nói: “Nếu nói phương pháp phụ thể, có thể thừa kế trí nhớ trong thân thể, người có thể giấu được Giáo chủ, nhưng không giấu ta —— người chết không thể nào sống lại. Ngươi rốt cuộc là ai phái tới? Không nói ta liền giết chết ngươi!”

Lăng Hạ hoảng sợ phát hiện tay phải mình cứ nhiên thân bất do kỷ cầm một cây chủy thủ, hơn nữa còn nhắm chủy thủ ngay tay trái của mình, dùng tốc độ chậm rãi cắm xuống.

Lòng bàn tay hắn đau run rẩy một trận, nhưng tay phải vẫn tiếp tục đẩy xuống, cho đến khi thanh chủy thủ kia xuyên thấu qua lòng bàn tay mới bỗng nhiên rút ra.

Mồ hôi từ trán chảy xuống mắt, rơi vào mắt cay xè dường như không mở ra được, Lăng Hạ dùng sức cắn đôi môi tái nhợt, lồng ngực gầy yếu phập phồng dồn dập.

Minh Trạch không chút để ý không chế hấn quỳ xuống, lạnh nhạt nói: “Con rồi chi hồn đã xâm nhiễm đến trái tim, cổ thân thể này không chống đỡ được lâu nữa. Ta đoán, người đến kỳ không thể quay về cũng sẽ hồn bay phách tán chứ nhỉ?”

Ánh mắt tan rã vì đau đớn của Lăng Hạ vì mấy câu nói này của hấn lần nữa tập trung, lời nói của Minh Trạch là có ý gì? Trong khoảng thời gian này ngực hấn xác thực thường xuyên đau nhói, chẳng lẽ là bởi vì con rồi chi hồn này sao? Hấn lập tức muốn gặp A Tuyết của hấn.

Hấn ngẩng đầu lên không chớp mắt nhìn chằm chằm Minh Trạch: “Vậy người nên biết, thân thể này đối với Giáo chủ các người quan trọng bao nhiêu. Nếu như ta không trở về đúng giờ, người cảm thấy y sẽ làm thế nào?”

Minh Trạch cười lạnh, dấm lên tay bị thương của hấn nghiền mấy cái, Lăng Hạ đau nhỏ giọng hô ra tiếng, hận không được hỏi thăm 18 đời tổ tông! gia gia người a Minh Trạch!

“Ta vừa rồi đã đặt không chế tuyến lên người người, nếu người rời khỏi tầm cung ta sẽ biết ngay.” Khóe miệng Minh Trạch lộ một nụ cười cổ quái, “Ta đương nhiên sẽ không khiến Giáo chủ đau lòng, người lên lên lút lút chạy ra rút cuộc muốn làm cái gì, tạm thời ta sẽ không truy cứu. Người ngoan ngoãn cho ta, nếu ta lại phát hiện người có động tác gì, sẽ cho người ném thử một chút tư vị sống không bằng chết!”

Ánh mắt hấn khê híp, Giáo chủ đang bế quan tu hành, sau khi đạt được thánh khí ma tu đạo tu vi sẽ cao hơn một tầng, nói không chừng —— nửa tháng sau là có thể mở phong ấn Song Đầu Xà tiến hành nghi thức phong ma, cho nên bên này không thể để xảy ra bất kỳ biến cố gì.

Mặc kệ linh hồn nhập vào thân thể này rút cuộc là lai lịch gì, chờ qua mấy ngày nay nữa là sẽ tra ra, dù sao người này đã bị hấn an trí không chế tuyến, không làm được cái gì —— hơn nữa hấn đã bỏ thêm vài thứ vào thân thể kia, nó chống đỡ không tới một tháng nữa.

Sau khi giáo chủ lấy được lực lượng thánh khí, sẽ không giống như phụ thân y năm đó, bị thứ tình cảm không đáng kể này không chế, mà bỏ quên hoàn hảo bá nghiệp mấy vạn năm của ma tu đạo! Đến lúc đó đương nhiên sẽ không vì tiện thân con con này mà điên lên nữa!

Khóe miệng Minh Trạch hiện ra một nụ cười gần hả hê.

Lăng Hạ bị thủ hạ Minh Trạch đưa về tầm cung, toàn thân hấn ướt đầm dề như mới vớt ra khỏi nước, y phục trên người hẳn không chịu nổi, ngọc bài Ngự Chi Tuyết cho hấn cũng bị Minh Trạch lục soát lấy đi.

Hấn không biết những “Không chế tuyến” kia rút cuộc là cái gì, đơn giản bằng bó vết thương trên tay, lại thử dùng Lực tinh thần vận hành một vòng trong cơ thể, không phát hiện chỗ nào dị thường.

Mấy lời nói lạnh lẽo của Minh Trạch để lộ tin tức làm cho hấn có chút bối rối.

Đối phương hiển nhiên hiểu lầm hấn là do người khác phái tới mê hoặc Ngự Chi Tuyết để khám thính, mặc dù hẳn thật sự là di hồn. Thân thể này sắp chết rồi sao? Còn có thể chống được bao lâu?

Thuật trị liệu của Mộ Dung Tuyết là thiên hạ vô song, nếu nàng ở đây, có thể chữa khỏi ỉn sao?

Lăng Hạ nghĩ tới đây, ngực liền đau nhói, cổ họng tanh tươi liền khắc ra một ngụm máu tươi.

Hấn thần thờ nhìn chằm chằm vết máu trên sàn nhà, dùng khăn lau lau đi.

Lần này cực kỳ bị kịch rồi, bây giờ ngay cả bóng dáng Ngự Chi Tuyết hấn cũng không thấy, vì Minh Trạch nên không thể chuồn ra ngoài! Dù chuồn êm được ra ngoài, mất đi ngọc bài đó, làm sao hấn cũng không tìm được Ngự Chi Tuyết!

Đợi đến khi luyện khí sư kia đúng hạn đến, Lăng Hạ không nhận được bắt lấy tay áo hấn khẩn cấp nói: “Giáo chủ ở nơi nào? Làm phiền người giúp ta thông báo một chút, ta có việc gấp phải gặp y!”

Hấn biết đối phương không quen mình, nhưng bây giờ luyện khí sư này là người duy nhất hấn có thể gặp, chỉ có thể xem hấn như cây cỏ cứu mạng.

Lăng Hạ vừa dùng lực, vết thương trên tay liền rỉ ra chút máu, xuyên qua tầng băng gạc thật dày nhiễm đỏ ống tay áo trắng nõn của luyện khí sư.

Đối phương dừng một chút nói: “Ta chỉ là một luyện khí sư nho nhỏ, không gặp được Giáo chủ.”

Lăng Hạ chán nản buông tay, hẳn không biết Ngự Chi Tuyết có phải vì chuyện bại tai lần trước mà tức giận không gặp mình hay không. Hắn không còn ý định luyện khí, liền để luyện khí sư kia rời đi.

Sá! Lần này là vì một cái tát mà không gặp được Ngự Chi Tuyết liền ngoẻo, cũng quá oan uổng đi chứ?

Lăng Hạ phiền muộn hận không thể kêu to mấy tiếng, hẳn có thể cảm thấy thân thể càng ngày càng yếu dần.

Trước kia hẳn không sợ chết, nhưng lần này hẳn sợ muốn chết.

Hắn muốn luôn ở bên cạnh Ngự Chi Tuyết, muốn lập tức nhìn thấy Ngự Chi Tuyết, nguyện vọng này chưa từng khẩn cấp như vậy. Bọn họ mới yêu nhau chưa được bao lâu, đã từng thân mật ôm hôn nói lời tâm tình như vậy. Chỉ nghĩ đến đây, hốc mắt không lý do liền nóng lên.

Đợi đến nửa đêm, Lăng Hạ đang thẩn thờ nhìn vách tường lạnh lẽo ngẩn người, đột nhiên một tiếng cười hi hi quen thuộc vang lên: “Người đứng là ăn no ngủ ngon, chúng ta lại bị đuổi giết ăn ngủ không yên a.”

Lăng Hạ vừa mừng vừa sợ, trở mình một cái ngồi dậy nói: “Tô Mạc Chận?”

Chờ hẳn nhìn thấy một cái đầu nhím thì càng vui mừng: “Tiểu Hổ?”

72. Q.3 - Chương 72: Chương 20

Lăng Hạ thật kích động nước mắt sắp thành bão tố tuôn ra ngoài rồi, A Ly cư nhiên cũng đi theo, đụng đầu vào ngực hẳn thân mật cọ xát.

Tô Mạc Chận vội vàng ra hiệu cho hẳn im lặng, lần này phòng thủ chung quanh tầm cung mạnh hơn lần trước rất nhiều, pháp trận phòng hộ là hẳn và Tổng Tiểu Hổ hợp lực mới xông vào được.

Tổng Tiểu Hổ nhỏ giọng nói: “Lăng đại ca, chúng ta đã tìm được nơi nhốt tiên bối Thánh Nữ Phong, nhưng muốn dẫn bọn họ rời đi lại không dễ. Lăng đại ca có lệnh bài hay thứ gì không?”

Lăng Hạ lắc đầu một cái, từ lời của hai người có thể biết, Ngự Chi Tuyết thật sự xuống tay với bọn họ rồi. Trong truyện thấy là một chuyện, bây giờ xảy ra là một chuyện khác.

Tình nghĩa tuổi thơ của Ngự Chi Tuyết và Tổng Tiểu Hổ, y thật sự không để ý sao? Hắn cắn cắn môi dưới, không biết làm sao an ủi Tổng Tiểu Hổ.

Tổng Tiểu Hổ hiển nhiên cũng không oán hận Ngự Chi Tuyết, chỉ có chút thất vọng nhú mày nói: “Lăng đại ca, mười lăm ngày sau ma tu đạo sẽ cử hành đại điển phong ma, khi đó sẽ dùng các nhân sĩ chính phái bị nhốt để tế trời, cho nên chúng ta phải hành động trước, cứu mấy vị tiên bối ra —— huynh biết tin tức này không?”

Lăng Hạ lắc đầu một cái, âm thầm vuốt ve ngực cuộn cuộn khí huyết, trong khoảng thời gian này bất kỳ tin tức hữu dụng gì hẳn cũng không biết. Hơn nữa thân thể của hẳn. Dùng một ví dụ không tốt lắm thì bây giờ hẳn như một quả táo bị côn trùng đục rỗng, bề ngoài vẫn như bình thường, thật ra thì bên trong đã bắt đầu hư thối.

Hắn trầm giọng nói: “Mộ Dung cô nương bọn họ đâu?”

Tổng Tiểu Hổ nói: “Tiêu Hồng Ngư mang theo bọn họ trốn vào Linh Xà đảo —— lần này làm phiền Mặc Bạch cô nương ra tay tương trợ, chúng ta bị thủ hạ Minh Trạch cùng Chử Ấn đuổi giết. Lăng đại ca không cần gấp, chuyện này A Tuyết có lẽ cũng không biết.”

“Chừng mấy ngày nay ta không có gặp được y.” Lăng Hạ cau mày, xem ra chuyện lần này có ít nhất Chử Ấn cùng Minh Trạch tham dự, đều là những người cực kỳ khó giải quyết.

Ngự Chi Tuyệt nói trước sẽ tiến hành nghi thức phong ma, là vì một kiêu đó sao?

Tô Mạc Chận nhìn vẻ mặt hắn cũng biết hắn không biết gì, muốn trêu chọc mấy câu, rốt cuộc vẫn ngậm miệng.

Lăng Hạ nói: “Ta phải tìm A Tuyệt nói chuyện cho rõ ràng, nhưng người ta bị hạ khống chế tuyến gì đó, cho nên tạm thời không được ra, các người có thể giúp ta được không?”

Tổng Tiểu Hổ gật đầu một cái, đề cổ tay Lăng Hạ. Hắn ngưng tụ lực tinh thần trên tay, xúc cảm phóng đại gấp trăm lần, rất dễ dàng nhận ra dưới lớp da thịt mịn màng là tầng tầng lớp lớp tuyến năng lượng khác hẳn gân mạch, còn nhiều hơn cả gân mạch.

“Ta thử một lần xem.” Tổng Tiểu Hổ vận dương hỏa lực lên ngón tay, truyền qua cổ tay Lăng Hạ, khiến cỗ lực lượng này chạy dọc theo mấy ti tuyến kia, hấp thụ toàn bộ ti tuyến ra ngoài.

Lăng Hạ cảm thấy toàn thân như ngâm ở trong suối nước nóng, ấm áp vô cùng thoải mái, tâm tình căng thẳng hình như cũng giảm bớt. Tổng Tiểu Hổ nín thở dùng sức kéo, Lăng Hạ cảm hơi đau nhói một hồi, những ty tuyến màu nâu đỏ xuyên qua lỗ chân lông bắt đầu đi ra, quả nhiên còn mảnh hơn sợi tóc, hắn nhìn mà buồn nôn.

Rất nhanh những khống chế tuyến kia được rút ra toàn bộ. Lăng Hạ thở ra một hơi, mang theo vài phần hi vọng hỏi: “Tiểu Hổ, đệ có cảm thấy trong thân thể ta còn vật gì đó không?”

Tổng Tiểu Hổ lắc đầu nói: “Không có a, Lăng đại ca còn có nơi nào không thoải mái sao?”

Lăng Hạ bắt đầu lo lắng, cố làm vẻ tự nhiên lắc đầu nói: “Không có, tiểu Hổ, chúng ta đi ra ngoài sao?”

Hắn cố gắng tỉnh táo lại. Theo lời Minh Trạch nói, “Con rối chi hồn” kia gieo xuống năm năm trước, chỉ sợ đã sớm sáp nhập vào mạch máu. Mặc dù Minh Trạch có thể thông qua vật này khống chế động tác của hắn, nhưng vẫn đặt khống chế tuyến, có nghĩa là con rối chi hồn chỉ có thể khống chế động tác của mình ở khoảng cách gần, đây coi như vạn hạnh trong bất hạnh rồi.

Bọn họ thương nghị kế hoạch một phen, bây giờ Càn Khôn giáo trên dưới phòng vệ càng sâm nghiêm, căn bản không biết Ngự Chi Tuyệt ở nơi nào, cho nên quyết định tới cứu mọi người Thánh Nữ Phong trước.

Tô Mạc Chận cùng Tổng Tiểu Hổ mang đồ ấm vệ, lại đem một bộ cho Lăng Hạ. Nhìn hắn thay xong rồi, Tô Mạc Chận rất nhanh gọi thú địa hành ra, thú địa hành khổng lồ ngậm bọn họ vào trong miệng, im hơi lặng tiếng lặn vào trong đất.

Lăng Hạ tìm niềm vui trong đau khổ cười nói: “Về sau nhớ để ma thú của người đánh răng.” A Ly hiển nhiên cũng không hài lòng mùi này, nín thở núp trên đầu vai Lăng Hạ.

Thú Địa Hành có dị năng nghịch thiên như Tô Mạc Chận, đều không thể dùng quá một canh giờ, thú Địa Hành một ngày chỉ có thể gọi một lần. Thú Địa Hành mang theo bọn họ rất nhanh lặn xuống bạo thất cùng nhà tù phía dưới, Tổng Tiểu Hổ mở lá chắn, như vậy cho dù có động tĩnh bên ngoài cũng tạm thời không nghe được.

Những người Thánh Nữ Phong đó Lăng Hạ liếc mắt nhìn liền quay đầu đi không đành lòng nhìn lại, trên lưng không khỏi toát một tầng mồ hôi lạnh.

Bốn vị hộ pháp bản lãnh hơn người, bây giờ đều mặt mũi già nua tiều tụy giống như già đi năm sáu chục tuổi, trên người gầy yếu trần trụi đầy dấu vết đủ loại hình khí lưu lại, dây cốt năng lượng xuyên qua xương tay, miệng vết thương đã sinh ra giò bọ, thê thảm không nỡ nhìn.

Đợi nói rõ lý do đến đây, mắt Bạch San hộ pháp sắp phun ra lửa, đầu lưỡi cũng ngán một đoạn, hàm hồ nói không rõ: “Ngự Chi Tuyệt tiểu súc sinh đó mỗi ngày đều phái người tới hành hạ chúng ta, đánh gãy chân của chúng ta, cắt đứt xương, quật, châm hình, đốt, phóng côn trùng độc cắn. . . . Vì có thể khắc chế tiểu súc sinh này, để trận pháp bốn sao không thất truyền, chúng ta mới chống được tới bây giờ.”

Tổng Tiểu Hổ không khỏi trầm mặc, nắm thật chặt quả đấm.

Sau lưng Lăng Hạ phát lạnh một hồi, có lẽ là mùi vị máu tanh trong nhà tù quá mức ghê tởm, hắn cảm thấy đầu có chút choáng.

Giết người không quá mức ghê gớm, hẳn thật không có hảo cảm với mấy nữ nhân cực đoan cố chấp, cũng không quên năm đó họ muốn mặt sát tàn nhẫn Ngự Chi Tuyết. Nhưng hành hạ người sống, loại chuyện như vậy, dù như thế nào cũng quá bạo ngược rồi, hẳn tình nguyện là Ngự Chi Tuyết giết các nàng.

Thú Địa Hành một lần tối đa chỉ có thể chờ năm người, nhưng đi tới đi lui, nhất định sẽ vượt qua một canh giờ. Lăng Hạ nhìn tù thất âm trầm lạnh lẽo, bình tĩnh nói: “Ta ở lại, Tô Mạc Chận, người đem các nàng đến chỗ an toàn trước đi, ngày mai người trở lại, chúng ta dùng truyền tin phù liên lạc.”

Tổng Tiểu Hổ nắm quả đấm nói: “Ta cũng lưu lại.”

Tô Mạc Chận nhìn vẻ mặt hai người bọn họ, hẳn chỉ lo lắng cho Tổng Tiểu Hổ, dù sao hẳn đã tận mắt thấy Ngự Chi Tuyết để ý Lăng Hạ như thế nào. Nhưng bây giờ nhất định phải nắm chặt thời gian, không phải lúc nhún nhường, hẳn liền gạt đầu đem bốn người kia vào miệng Thú Địa Hành, sau đó mình cũng nhảy vào.

Nhìn bốn phía bình tĩnh lại, Lăng Hạ nhỏ giọng nói: “Tiểu Hổ, bây giờ đệ còn có thể tha thứ cho A Tuyết sao?”

Tổng Tiểu Hổ không chút do dự nói: “Sẽ! Ta hiểu rõ ban đầu A Tuyết như thế nào.”

Lăng Hạ nhin không được bật cười, sờ sờ đầu nhím của Tổng Tiểu Hổ: “Vậy bây giờ chúng ta đi tìm y thôi.”

Tù thất xây sâu gần trăm thước dưới đất, bên ngoài có ma thú hung mãnh cùng cai ngục tuần tra khắp nơi, nhưng những thứ này bây giờ vào tay Tổng Tiểu Hổ, thật đúng là không tính là chuyện gì.

Trên người Lăng Hạ mang pháp khí che giấu hơi thở, Tổng Tiểu Hổ gọn gàng đánh ngã hai cai ngục, cầm lệnh bài bên hông của bọn họ, hai người đối y phục, thuận lợi đi vòng qua những ma thú kia.

Một lối hướng lên, toàn bộ tù thất âm lãnh hắc ám, khắp nơi đều là tiếng rên rỉ, tiếng chửi rủa, còn có tiếng cầu xin tha thứ, giống như địa ngục nhân gian, chờ lúc nhìn thấy ánh mặt trời nơi cửa động thì Lăng Hạ thở dài một hơi, y phục ướt đầm mồ hôi lạnh.

Nghe nói và tận mắt thấy, tuyết đối là hai loại cảm thụ hoàn toàn khác nhau.

Hắn có chút mê mang, nếu biết rồi, vậy mình phải làm gì? Có lẽ thời gian nghi ngờ mâu thuẫn cũng không bao nhiêu, hẳn không rõ thân thể còn chống đỡ được bao lâu.

Chỉ là, ra khỏi cửa động rất nhanh bị thủ vệ gọi lại: “Khẩu lệnh?”

Lăng Hạ sững sờ, Tổng Tiểu Hổ rất nhanh thuận thực trả lời, những thứ này Tô Mạc Chận đã thăm dò rõ ràng.

Cai ngục gạt đầu một cái, hai người bước nhanh về phía trước.

Bây giờ mấu chốt chính là tìm vị trí của Ngự Chi Tuyết, Tổng Tiểu Hổ liên tiếp bắt mấy người lại để hỏi, nhưng không có bất kỳ tin tức gì hữu dụng, vạn bất đắc dĩ đều đánh bọn họ bất tỉnh rồi dấu trong bụi cỏ.

Lăng Hạ nhíu mày, thời gian không lâu nhất định sẽ có người phát hiện khác thường, dù sao cách đoạn thời gian sẽ có người giao ban tuần tra.

Dù Ngự Chi Tuyết vì cái bạt tai đó mà tức giận, chắc chắn cũng không không vì thế mà đi liền hai ba ngày không lộ diện, trừ phi y có chuyện vô cùng quan trọng. Kết hợp với mộc kiêu đó, chẳng lẽ bây giờ Ngự Chi Tuyết đang lợi dụng lực lượng của thứ đồ quý đó để bề quan tu hành sao?

Nghĩ tới đây, Lăng Hạ không khỏi lo lắng, Ngự Chi Tuyết rõ ràng không thể khống chế được lực lượng của mộc kiêu, sợ rằng còn có thể bị nó khống chế. Nhớ tới kinh nghiệm mấy ngày trước ở mê cung, Lăng Hạ sợ, càng nóng nảy.

Hắn nói phỏng đoán này cho Tổng Tiểu Hổ, Tổng Tiểu Hổ hỏi thăm ma tôn các thế hệ trước bề quan tu hành ở nơi nào. Âm vệ đó mới đầu không nói, Lăng Hạ cũng nóng nảy, cắn răng cầm chủ thủ tùy thân uy hiếp, cắt một vết máu trên cổ âm vệ đó, đối phương mới nói mấy chữ: “Cấm địa núi Khô Lâu, nhưng ta cũng không biết ở nơi nào.”

Lăng Hạ e sợ gã nói láo, lại để gã phát Phệ Tâm nguyên rửa, lúc này mới thở nhẹ một hơi. Ngực hắn lại đau nhói một hồi, chậm chậm hít thở. Căn cứ lời ám vệ này ngược lại hắn nghĩ tới nơi Ngự Chi Tuyệt dẫn hắn đi thăm trước kia, là cấm địa Ma Giáo, cách tầm cung đại khái trăm dặm. Ở vị trí bây giờ mà đi tới chỗ đó, đại khái khoảng bảy tám chục dặm.

Tống Tiểu Hổ một chương đánh ngắt ám vệ này rồi nhét vào trong bụi cỏ, nhìn sắc mặt của hắn lo lắng nói: “Lăng đại ca, huynh không sao chứ?”

Lăng Hạ lắc đầu một cái nhỏ giọng nói: “Không có việc gì, chúng ta đi nhanh thôi.”

Nếu Ngự Chi Tuyệt thật sự bệ quan, nơi đó nhất định là có trận pháp rất mạnh cùng cơ quan bày rập thủ hộ, bọn họ không thể xông vào, nếu quấy nhiễu Ngự Chi Tuyệt tu hành, rất có thể sẽ làm y tẩu hỏa nhập ma. Nhưng Lăng Hạ vừa nghĩ đến chuyện rất có thể Ngự Chi Tuyệt dùng mộc kiều đó luyện công, liền không nhịn được.

Hắn nói những lo lắng này cho Tống Tiểu Hổ, Tống Tiểu Hổ trầm tư một hồi ngẩng đầu lên nói: “Chuyện này Lăng đại ca không cần lo lắng, nếu sự thật là vậy, ta sẽ đem vật kia tách ra khỏi A Tuyệt! Cũng sẽ không khiến y bị thương.”

Lăng Hạ nhìn vẻ mặt chắc chắn của hắn, trong lòng an tâm một chút.

Bây giờ bọn họ phải nắm chặt thời gian, tốc độ của A Ly dĩ nhiên là cực nhanh, nhưng hình thể của nó cùng bộ lông màu trắng quá mức dễ thấy. Tống Tiểu Hổ không chút do dự công Lăng Hạ nhảy lên cây, trong lòng Lăng Hạ không khỏi xấu hổ, bây giờ hắn càng ngày càng yếu, luôn phải dựa vào người khác.

Mặc dù Tống Tiểu Hổ cực nhanh, nhưng không tới nửa nén hương vẫn nghe thấy tiếng vang bén nhọn xa gần, hiển nhiên đã có người phát hiện khác thường, thông báo cho tất cả ám vệ chú ý.

Lăng Hạ nóng nảy không yên, hắn tin tưởng, lúc này Minh Trạch nhất định đã phát hiện mình không có trong tầm cung rồi!

Bầu trời rất nhanh có phi hành đội dò xét, ma thú phi hành đội đều là giống chim cấp bốn trở lên, cho dù ban đêm cũng rất tinh mắt. Ngay cả khi Tống Tiểu Hổ am hiểu ẩn thân, nhưng là công Lăng Hạ vẫn bị phát hiện, không trung liền nổi lên tiếng cười.

Lăng Hạ cắn răng nói: “Chỉ có thể để A Ly dẫn chúng ta đi, nếu là cấm địa ma tu đạo, mặc dù nguy hiểm chút, nhưng không có thủ dụ của Giáo chủ bọn họ sẽ không dám xông vào!”

A Ly vẫn ở trong túi ma thú, đã sớm không bình tĩnh rồi. Lúc này được thả ra, cho dù vác Lăng Hạ cùng Tống Tiểu Hổ nhưng chạy còn nhanh hơn gió, những loài chim kia cũng không đuổi kịp.

Chạy nửa nén hương, trước mặt đột nhiên xuất hiện ánh sáng, Lăng Hạ căng thẳng, các loại vũ khí đã công kích tới đây —— hiển nhiên, giáo chúng tuần tra phụ cận đã nhận được tin tức chặn lại!

Tống Tiểu Hổ tinh mắt, thấy phía trước có mấy chục người cùng năm con ma thú đại hình.

Hắn quát lên: “A Ly, xông tới!”

A Ly hướng lên trời hét lớn một tiếng, chân sau đạp một cái, chợt nhảy lên gần mười trượng, trực tiếp bay qua đỉnh đầu những người đó. Lăng Hạ thấy hoa mắt, chợt mất thăng bằng, hắn vội vàng bắt lấy lông trên lưng A Ly.

Đội kỵ binh rất nhanh lật người cỡi ma thú đuổi theo, Tống Tiểu Hổ đứng yên ở trên người A Ly, hướng về sau xuất ra mấy đạo lôi điện màu xanh dương phá nứt núi đá, không ngừng tạo thành chương ngại, năm con ma thú đuổi theo rất nhanh có hai con bị cây đè, một con bị núi đá đánh trúng, chỉ còn lại hai con ma thú theo ở phía sau.

A Ly chợt xoay người hét lớn một tiếng với chúng nó, uy áp của ma thú cao cấp chèn ép hai con ma thú này, khiến toàn thân chúng phát run, nhất thời không dám đuổi theo, A Ly dương dương hă hê mang theo hai người tiếp tục tiến lên.

Tổng Tiểu Hồ nhảy đến trước mặt Lăng Hạ không nhận được cầu xin khen ngợi giống như đứa bé nói một câu: “Lăng đại ca, huynh xem mấy chiêu vừa rồi ta dùng như thế nào? Là chiêu thức ta mới khai phá, gọi là cửu thiên sét.”

“Rất tốt.” Lăng Hạ cười nói, “Tiểu Hồ vẫn luôn rất lợi hại a.”

Tổng Tiểu Hồ liền lộ ra hai má lúm đồng tiền: “Lần này ta nhất định sẽ ngăn A Tuyệt”

Hắn còn chưa nói hết, kinh ngạc trợn to hai mắt, bởi vì ngực chọt nhiều hơn một thanh đao, mặc dù hắn có cường thể hộ thân, hoàn toàn buông lỏng vẫn bị cây đao kia đâm ra một vết thương nhỏ. Hắn cúi đầu nhìn tay Lăng Hạ nắm chặt đao, vẻ mặt không biết phải làm sao, khó có thể tin.

Lăng Hạ khiếp sợ cúi đầu nhìn tay mình, chọt bừa tỉnh hiểu ra: “Tiểu Hồ, mau tránh ra, ta bị người khổng chế rồi !”

Hắn nói xong, thân bất do kỷ liên tiếp công kích Tổng Tiểu Hồ, quả nhiên ra nhiều chiêu tàn nhẫn. Hắn thấy vết đao ánh màu xanh dương huỳnh quang càng thêm gấp gáp, quát lên: “Mau giữ chặt ta, sau đó uống máu của ta giải độc!”

Tổng Tiểu Hồ luống cuống tay chân né tránh, chưa phản ứng lại kịp lời Lăng Hạ, hắn cũng không biết chuyện Lăng Hạ được người.

Hắn thấy Lăng Hạ chuyển thân một cái, lại muốn đâm A Ly, theo bản năng dè Lăng Hạ lại.

Lăng Hạ thở ra, thân thể lại không tự chủ được vùng vẫy, Tổng Tiểu Hồ sợ dùng sức quá mạnh sẽ tổn thương hắn, đầu nhanh chóng toát ra đầy mồ hôi.

Lăng Hạ mở to miệng thở hổn hển, trái tim co rút một hồi, đau đến dường như nói không nên lời. Hắn liền mạng run rẩy đôi môi nói: “Tiểu Hồ cẩn thận, Minh Trạch nhất định đang ở gần đây!”

73. Q.3 - Chương 73: Chương 21

Lăng Hạ còn chưa nói xong, hai con rối từ trên trời giáng xuống, cầm kiếm đâm về phía Tổng Tiểu Hồ. Tổng Tiểu Hồ dùng một tay dè Lăng Hạ, tay kia phát ra mấy đạo sấm sét chặt đứt hai con rối này.

“Dem ta. Trói lại. Nhanh lên một chút, uống máu của ta. Giải độc.” Lăng Hạ khó khăn dứt quãng nói, hắn biết, dù Tổng Tiểu Hồ đánh mình ngất xỉu, thân thể vẫn sẽ bị Minh Trạch thao túng.

Cuối cùng Tổng Tiểu Hồ vẫn phản ứng kịp, dùng trói buộc pháp chú trói Lăng Hạ lại. Hắn cảm thấy mắt hoa lên, biết mình đã trúng độc, liền cúi đầu theo lời cắn lên cổ tay Lăng Hạ.

Nhưng Minh Trạch núp ở chỗ tối làm sao cho hắn cơ hội giải độc? Một Khôi Lỗi Thú khổng lồ chọt nhảy ra cản đường A Ly, Khôi Lỗi Thú này mở cái miệng to như chậu máu, phun độc về phía A Ly.

A Ly cơ trí nghiêng người tránh thoát, nhưng Tổng Tiểu Hồ cùng Lăng Hạ một trúng độc một bị trói, nhất thời bị vứt xuống đất. Tổng Tiểu Hồ ôm Lăng Hạ lăn mấy vòng còn chưa đứng vững, Minh Trạch đã điều khiển con rối chỉ âm mới chế cùng một con rối hệ thổ khác xông tới công kích Tổng Tiểu Hồ, con Khôi Lỗi Thú kia chiến thành một đoàn với A Ly.

Minh Trạch cười nhạt vài tiếng, điều khiển hai con rối đánh nhiều chiêu công kích Tổng Tiểu Hồ đang xách theo Lăng Hạ trong tay, Tổng Tiểu Hồ trúng độc, động tác dần dần chậm lại vướng trái vướng phải. Hắn cắn răng lên tinh thần che chở Lăng Hạ, mặc dù cắt đứt một cánh tay con rối nữ, trên người mình cũng nhiều thêm mấy vết thương, độc phát càng nhanh hơn.

Chân sau của A Ly chảy đầy máu tươi, nhưng cuối cùng cũng đánh vỡ Khôi Lỗi Thú, dùng ba chân chạy như điên tới trợ giúp Tổng Tiểu Hồ, một người một thú hợp tác, Tổng Tiểu Hồ liền tỉnh lại.

Minh Trạch ở trong bóng tối nuốt xuống một búng máu, hai khôi lỗi công kích liền chậm lại. Hắn đồng thời điều khiển ba con rối cao cấp, kì thực phải tiêu hao rất lớn lực tinh thần, một con bị hủy nếu không kịp buông tuyền tinh thần thao túng, sẽ hao tổn mạch máu toàn thân.

“Tia chớp liêm!” Tổng Tiểu Hồ xuất ra vũ khí ẩn trong dây chuyền, phối hợp cùng A Ly mãnh liệt rót vào nguyên tố hệ hỏa, ngọn lửa biến thành hình tia chớp lớn, lưỡi hái cắt nữ thi thành mảnh vụn. Trùng kích cực lớn, chấn núi phá thạch tạo thành một hố sâu dưới mặt đất, bỏ con rối hệ thổ thành hai mảnh.

Minh Trạch đè nén không được nữa, một búng máu phun ra ngoài, Tổng Tiểu Hồ nghe thanh âm dùng toàn bộ năng lượng cuối cùng hội tụ trong tay, kêu to đánh tới chỗ Minh Trạch. Minh Trạch cùng cây cối nơi núi đá bay ra ngoài, nặng nề ngã ở nơi xa, bị đập nhất thời không bò dậy nổi.

Tổng Tiểu Hồ cũng phát độc, “Rầm” té xuống đất hôn mê bất tỉnh, da thịt màu mạch sắc mơ hồ hiện ra một tia hắc khí.

“A Ly, dẫn ta qua.” Lăng Hạ cố gắng phát ra chút thanh âm. Hắn không biết có phải vì bị Minh Trạch khống chế hay không, toàn thân cảm thấy nhẹ bẫng, không cảm thấy đau, hơn nữa còn như tượng không thể động.

Hắn mờ mờ ảo ảo cảm thấy loại cảm giác này rất không ổn.

Vết thương trên người A Ly cũng có độc, chỉ là, hình thể nó lớn, phát tác chậm hơn. Lăng Hạ gấp gáp, vội vàng dụ dỗ nó: “A Ly. Ngoan. nhanh cắn ta một cái.”

Hắn nói hồi lâu, A Ly mới biến thành hình thể nhỏ, nhẹ nhàng cắn lên cổ tay hắn, nơi xa mơ hồ truyền đến tiếng bước chân — hiển nhiên phía sau còn có người đuổi tới. A Ly nổi giận gầm lên một tiếng khôi phục hình thể hoàn toàn, đặt Lăng Hạ chung một chỗ với Tổng Tiểu Hồ, bảo hộ dưới bụng.

Lăng Hạ nhúc nhích không được, chỉ có thể liều mạng gọi Tổng Tiểu Hồ: “Tiểu Hồ mau tỉnh lại.”

Nhưng vô luận hắn gọi sao, Tổng Tiểu Hồ cũng không nhúc nhích, hắn nghe âm thanh kia càng ngày càng gần, hết sức khủng hoảng — hắn chết không có gì, nhưng liên lụy tiểu Hồ cùng A Ly thì.

Hắn kêu đến khản giọng, nhưng trên thực tế không lớn hơn tiếng muỗi kêu bao nhiêu.

Truy binh đã tới, rồi rít bắt đầu vây công A Ly, A Ly ở nguyên chỗ né tránh công kích của những vũ khí kia, bị vài ma thú nhào lên người, còn một bước không chịu rời đi, dùng Xích Viêm thiêu tiểu binh thành tro tàn, lại có càng nhiều người nhân cơ hội dùng trường mâu xích sắt đánh vào người A Ly, kéo lấy da thịt A Ly, máu tươi chảy đầm đìa.

A Ly dùng sức tránh ra, những xích sắt kia liền giắt trên người nó, nó liều chết che chở Lăng Hạ cùng Tổng Tiểu Hồ dưới bụng, những ma thú cùng tiểu binh nhất thời không có cách nào làm gì được nó.

Lăng Hạ liều mạng nghẹn nước mắt cay xè lại, hắn nhìn bụng A Ly trên đỉnh đầu của mình cùng những người xung quanh, khàn cả giọng nói: “Ngoan A Ly, người rời đi trước đi, van người.”

Hắn không làm được gì cho A Ly và Tổng Tiểu Hồ cả, mà lại được bảo vệ như thế.

Những người này bắt được bọn họ nhất định sẽ thẩm vấn một phen, nhưng nếu A Ly chiến đấu tiếp thì nhất định sẽ chết.

Lúc Lăng Hạ đang tuyệt vọng, rồi cuộc nghe được một giọng nữ trong trẻo quen thuộc nói: “Sao nóng nhiệt thế này? Ta cũng muốn tham gia một chút, thế nào?”

Lăng Hạ kích động, đôi môi cũng run run lên: “Khắc Lan muội tử.”

Khắc Lan Mẫn Bạch không đợi mọi người dừng tay, trực tiếp đi tới chỗ Lăng Hạ. Lăng Hạ dùng sức kêu: “Khắc Lan muội tử, nhanh cứu tiểu Hồ cùng A Ly.”

A Ly bị thương quá nặng, khó duy trì trạng thái hoàn toàn, co lại thành một cục chạy đến bên Lăng Hạ cùng Tổng Tiểu Hồ.

Tô Mạc Chận chạy nửa đường liền truyền tin cho Khắc Lan Mẫn Bạch, Khắc Lan Mẫn Bạch ngồi trên ma thú hình chim, lập tức chạy tới. Chỉ là, nàng không có thủ dụ của Giáo chủ, một đám người đi theo phía sau bị đội tuần tra ngăn ở ngoài.

Nàng dụng độc, Tổng Tiểu Hồ trúng độc mặc dù lợi hại, nàng cũng không để vào mắt. Nàng biết Lăng Hạ là được người, lập tức kéo ngón tay Lăng Hạ cắt một đường, cứng rắn nhét vào miệng Tổng Tiểu Hồ, như vậy sẽ khôi phục nhanh nhất.

Lăng Hạ mở to miệng thở hổn hển, yên tâm rồi, chỉ cảm thấy trước mắt choáng váng.

Lúc này Minh Trạch mới dùng lực yếu ớt bò dậy, vừa rồi Tổng Tiểu Hồ đánh gãy tất cả xương sườn của hắn, vừa động chính là đau tê tâm liệt phế. Hắn cắn răng nghiêng lợi đứng dậy, quát lên: “Thanh Minh Giáo chủ, hai người này lên xông vào giáo ta, vì sao người lại làm bạn cùng tặc nhân?”

Khắc Lan Mẫn Bạch cầm cây gậy lên mặt đất phát ra một tiếng “Cộc”, cười lạnh nói: “Ta chỉ biết hai người này đều là bằng hữu của Giáo chủ, nếu Giáo chủ biết bạch uyên hộ pháp chiêu đãi bằng hữu y như thế, chỉ sợ sẽ không vui về gì đi?”

“Bằng hữu gì?” Minh Trạch hí mắt cười lạnh nói, “Chỉ là con rối mê hoặc Giáo chủ thôi! Thanh Minh hộ pháp, người vẫn đứng ở đó bên, đừng trách ta xuống tay vô tình!”

Hắn nói rồi vung tay lên, giơ ngọc bài lấy từ tay Lăng Hạ lên: “Thanh Minh hộ pháp, thấy ngọc bài như gặp giáo chủ, nếu người cãi lời, chính là kẻ địch của ma tu đạo! Linh Xà đảo của người gánh nổi trách nhiệm sao?”

Sắc mặt Khắc Lan Mẫn Bạch trắng bệch, nhưng vẫn quật cường đứng trước mặt hắn.

“Ngọc bài này là A Tuyệt cho ta, bị hắn cầm đi.” Lăng Hạ khó nhọc nói.

Khắc Lan Mẫn Bạch liền tỉnh táo, cười to nói: “Bạch uyên hộ pháp, người trộm đạo ngọc bài của Giáo chủ, mới là tử tội đi?”

Sắc mặt Minh Trạch đột biến, quát lên: “Thanh Minh hộ pháp cùng tặc nhân làm bạn, cùng nhau bắt lại!”

Hắn phải nắm chặt cơ hội diệt trừ đám người kia!

“Vậy ta muốn xem bản lãnh của người một chút!” Khắc Lan Mẫn Bạch gọi Chu nhi ra, Huyết Tri Chu một thân kịch độc như đồng khắc ra đánh về phía đám ám vệ, miệng còn bắt chọt phun ra độc tì, những người đó nhất thời quân lính tan rã tan tác.

Minh Trạch giận dữ, ngón tay gầy nhẹ, Lăng Hạ nắm trường kiếm của Tổng Tiểu Hồ đâm về phía Khắc Lan Mẫn Bạch.

Khắc Lan Mẫn Bạch đỡ lấy, Lăng Hạ liền bay ra ngoài, hung hăng đụng vào đá.

Hắn cảm giác mình sắp bất tỉnh, nói không nên lời, nhưng tay chân vẫn bị khống chế tấn công Khắc Lan Mẫn Bạch.

Khắc Lan Mẫn Bạch ngạc nhiên không hiểu, chỉ có thể nhếch nhác né tránh công kích của hắn. Con người Lăng Hạ đã bắt đầu tan rã, đứt quãng nói: “Ta. Bị.”

“Lăng!” Một cổ uy áp ập ập kéo đến, từ trên trời giáng xuống, Khắc Lan Mẫn Bạch biết nguy hiểm, gây khê chống lui về phía sau mấy trượng, nơi nàng vốn đang đứng đã dấy lên hắc sắc hỏa diễm.

Gặp giáo chủ đột nhiên hiện thân, mọi người nhất thời dừng tay, giáo chúng quỳ xuống hành lễ nói: “Giáo chủ vạn tuế!”

Ngự Chi Tuyệt phi thân từ trên ma thú phi hành xuống, một tay tiếp được Lăng Hạ xiêu vẹo muốn ngã, ôm hắn trong ngực.

Lăng Hạ đột nhiên nghe thấy thanh âm quen thuộc, toàn thân chấn động, tinh thần đã tan rã tụ tập lại một chút.

Ngự Chi Tuyệt dò xét nội tức của Lăng Hạ một chút, cảm thấy huyết dịch toàn thân đều muốn động lại.

Y không biết vì sao mình chỉ rời đi ba ngày, Lăng Hạ đã biến thành bộ dáng này.

Ngày đó y rời liền hối hận, nhưng vì lòng tự trọng cao ngạo, đây là lần đầu tiên hai người tranh chấp, y có chút không ném được mặt mũi, nhớ tới pháp khí đó liền đi nghiêng cứu thử.

Chỉ là, càng tra càng thấy pháp khí đó tuyệt diệu vô cùng, bên trong bao hàm các loại cấm thuật không tưởng tượng được, rơi vào đường như không thoát thân được. Y cảm thấy nếu cứ tu hành như vậy, trong vòng năm ngày là có thể tăng tu vi lên một cấp, có khi còn mở ra phong ấn của Song Đầu Xà trước thời gian đã định.

Dù như thế nào, y cũng muốn sớm lên vị trí Ma Tôn một chút.

Quyền lợi cùng thực lực càng cao, mới có thể bảo vệ người y muốn thủ hộ tốt hơn.

Y trái lo phải nghĩ, xoay xoay vặn vặn để phi hành thú mang tin tức cho Lăng Hạ, nói mình rời đi năm ngày, rất nhanh sẽ trở lại. Lại sợ đám người Tống Tiểu Hổ mang Lăng Hạ đi nên hạ lệnh đuổi mấy người đó ra khỏi địa bàn ma tu đạo, phân phó Tả trưởng lão Chữ Ấn tín nhiệm nhất phái người coi chừng tầm cung, bảo đảm không có vạ nhất.

Một khiêu ngưng tụ tà ác chi linh của ma tu đạo vài ngàn năm quả nhiên khó có thể thuần phục, thậm chí vài lần y thiếu chút nữa lâm đường lỗ bước, nhưng y nghĩ tới Lăng Hạ, đều nhất nhất vượt qua, thậm chí còn kết thúc tu hành trước hai ngày so với dự đoán.

Mới xuất trận y đã cảm thấy trong lòng cực kỳ lo lắng, cái loại dự cảm chẳng lành đó quả thật làm cho y khó ngồi yên. Rốt cuộc y không để ý Chữ Ấn khuyên giải, lập tức rời đi cấm địa, không ngờ dọc đường liền nhìn thấy một màn hỗn loạn như vậy.

Lăng Hạ chống đỡ muốn nói chuyện, giọng Ngự Chi Tuyết khàn khàn nói: “Huynh không cần nói gì bây giờ.”

Ngự Chi Tuyết nói, từng trận mồ mịt, y nhìn khuôn mặt tái nhợt tới cực điểm của Lăng Hạ không chớp mắt, không bị thương nặng nhưng sao thân thể của hắn lại yếu đến mức đèn sắp cạn dầu như thế này?

Y dùng lực ôm Lăng Hạ, liều mạng truyền lực tinh thần trên người qua, trừ chuyện này y không biết mình còn có thể làm gì.

Minh Trạch khập khiễng đi tới, đến gần quỳ xuống nói: “Thuộc hạ không dám lừa Giáo chủ —— thật ra thì thân thể được người này đã tử vong năm năm trước, dựa vào con rối chỉ hồn của thuộc hạ nên mới có hơi thở. Bây giờ hồn phách bên trong thuộc hạ hoài nghi là do có người dùng phương pháp Phụ Thể, muốn nhân cơ hội gây bất lợi cho Giáo chủ! Thỉnh giáo chủ đừng bị che mắt.”

Hắn thấy Ngự Chi Tuyết có tai như diếc, trong lòng biết thân thể kia vừa trải qua mấy hồi bị điều khiển, đích xác chống đỡ không nổi nữa rồi, liền lo âu nhìn Ngự Chi Tuyết nói: “Thỉnh giáo chủ nén bi thương, hắn chỉ là con rối tặc nhân dùng để lừa gạt Giáo chủ.”

Tầm mắt Ngự Chi Tuyết chậm rãi dời qua, một đôi mắt màu tím nhìn Minh Trạch khiến cả người hắn phát rét.

Y chậm rãi nói: “Người nói cái gì? Lập lại lần nữa.”

Minh Trạch cúi đầu cắn răng nói: “Hắn không phải được người năm đó, chỉ là con rối do người khác phái tới, hắn và những tặc nhân này cùng nhau tùy ý xông vào bạo thất Càn Khôn giáo ta cứu mấy cái kẻ tù tội kia ra chính là minh chứng! Kính xin Giáo chủ nghĩ lại.”

Ngự Chi Tuyết phát tay phát ra một hàng mũi băng nhọn, giận dữ nói: “Cút! Ta không nhận ra người mình yêu sao?”

Y nói những lời này dường như là hét ra, người ở chỗ này đều hai mắt nhìn nhau, những giáo chúng kia nghe càng biết chuyện không ổn, run lấy bấy đem đầu dính trên mặt đất không dám làm ra một cử động nhỏ nào. Ánh mắt Khắc Lan Mẫn Bạch quả thật là trừng còn lớn hơn so chuông đồng.

Tống Tiểu Hổ thể chất mạnh mẽ đã thức tỉnh, chỉ là, thân thể tạm thời không thể động, nghe lời này miệng cũng không khép lại được rồi, A Tuyết nói ai, chẳng lẽ là Lăng đại ca?

Minh Trạch trọng thương căn bản không tránh thoát, nhưng rất nhanh có một bóng đỏ từ trên trời rơi xuống thay hắn ngăn cản —— là Chữ Ấn đuổi theo Ngự Chi Tuyết mà tới.

Chữ Ấn quỳ xuống, dùng giọng vịt đực khô khốc nói: “Khởi bẩm Giáo chủ, bạch uyên hộ pháp nói là sự thật, thuộc hạ cũng có thể chứng minh.”

“A Tuyết.” đôi môi Lăng Hạ khó khăn giật giật, cuối cùng có thể khạc ra chữ.

Ngự Chi Tuyết không để ý đám người Chữ Ấn cùng Minh Trạch, chỉ chuyên tâm nhìn người trong ngực, như không muốn sống truyền năng lượng trong cơ thể qua.

Bây giờ Lăng Hạ chỉ có thể mơ hồ nhìn thấy một chút quang ảnh, mặt của Ngự Chi Tuyết cũng mơ mơ màng màng không thấy rõ, thính giác đã tiêu mất.

Hắn vô lực níu tay áo Ngự Chi Tuyết nói: “Cầu xin đệ, đừng giết tiểu Hồ. Ta và bọn họ cùng nhau cứu người Thánh Nữ Phong. Tha thứ ta.”

“Chỉ cần huynh làm bạn với ta, ta vĩnh viễn sẽ không động đến bọn họ, những người đó tùy huynh xử lý, ta đều không quan tâm.” Ngự Chi Tuyết cảm thấy thân thể trong ngực hình như càng ngày càng lạnh, trong lòng chưa bao giờ sợ hãi như vậy.

Lăng Hạ đã không nghe được giọng nói của y rồi, chỉ liều mạng nói: “. Ngày đó đánh đau đệ sao? Thật xin lỗi.”

Hắn nói xong, muốn đưa tay sờ mặt của Ngự Chi Tuyết, nhưng dù làm như thế nào tay cũng không giơ lên được.

Ngự Chi Tuyết dùng sức nắm bàn tay lạnh lẽo của hắn dán vào mặt mình, giọng nói khàn khàn: “Không đau chút nào, Lăng, van cầu huynh đừng nói nữa, là ta sai!”

Tổng Tiểu Hồ thần kinh thô không có ý thức được tình thế không đúng, dùng sức chống người ngồi dậy hét lớn: “Ngự Chi Tuyết tên khốn kiếp này, có giỏi đấu với ta một trận! Người nhốt Lăng đại ca trong tầm cung, lại để tên thủ hạ bệnh hoạn kia thiết trí khổng chế tuyên gì trên người huynh ấy là sao? Còn khổng chế Lăng đại ca đánh nhau với ta! Ta cho người biết, ta tuyệt đối sẽ không tha thứ cho người!”

Tổng Tiểu Hồ nói một tiếng cao hơn một tiếng, thở hồng hộc nổi trận lôi đình, Ngự Chi Tuyết nghe thấy mấy câu, ánh mắt như đao như kiếm quét lên người Minh Trạch cùng Chữ Ấn, rất nhanh lại rơi vào người Lăng Hạ.

Lăng Hạ không cảm thấy được gì, bây giờ trái tim của hắn chợt co rút nhanh, đau đớn khó có thể miêu tả từ ngực lan rộng đến toàn thân, tứ chi hình như cũng đau theo rồi.

Hắn gấp rút hô hấp, không nói nên lời, mồ hôi lạnh làm ướt hết quần áo hắn.

Thân thể này đã chống đỡ không nổi nữa.

Ý thức được sự thực này, Lăng Hạ càng thêm dùng sức trợn to hai mắt, muốn nhìn lại khuôn mặt của Ngự Chi Tuyết một chút, làm thế nào cũng đều thấy không rõ.

Thật ra thì hắn tình nguyện lúc mình chết không thấy được Ngự Chi Tuyết hơn, như hai lần trước vậy, hắn không muốn Ngự Chi Tuyết khổ sở.

“Ta sẽ không chết.” Lăng Hạ khó khăn mấp máy đôi môi, “A Tuyết tin tưởng ta. Tự chăm sóc tốt mình. Van đệ. Đồng ý ta.”

“Ta đều đồng ý! Chỉ cần huynh khỏe lại! Van huynh.” Ngự Chi Tuyết sợ hãi ôm hắn, hận không thể vê hắn vào thân thể của mình.

Giống như nghe được hồi âm, Lăng Hạ cố gắng lộ ra nụ cười nhàn nhạt: “A Tuyết đừng đau lòng.”

Hô hấp của Ngự Chi Tuyết cũng ngừng lại, y nhìn đôi môi tái nhợt đến mức tận cùng của Lăng Hạ, trong lòng khủng hoảng đến cực hạn. Những lời đó như đâm thẳng vào tim y, y không nhìn được hôn lên, giống như không nghe được lời gì, người trong ngực vẫn còn khỏe mạnh.

Cảm giác cuối cùng của Lăng Hạ ở thế giới này, chính là nhiệt độ cùng hơi thở quen thuộc bên môi.

Hắn muốn lưu lại, cùng với A Tuyết của hắn.

Nhưng thân thể này đã hỏng hoàn toàn, như vậy, hắn còn có thể trở lại sao?

Suy nghĩ của hắn giống như không khí bay lên, Lăng Hạ mơ hồ nhìn thấy Ngự Chi Tuyết tuyệt vọng ôm “Mình”, Tổng Tiểu Hồ ôm A Ly chống người ngồi dậy, Khắc Lan Mẫn Bạch ngạc nhiên muốn tiến lên.

Hắn không chớp mắt lại đau lòng nhìn Ngự Chi Tuyết, những hình ảnh kia rồi cuộc càng ngày càng xa.

Vậy là hết quyển ba rồi, thật sự là mình chưa đọc truyện nào mà nam chính lại chết đi sống lại nhiều lần như vậy Cái chết lần này của Lăng Hạ thật sự là cái chết đau thương nhất và bất đắc dĩ nhất trong số những lần chết đi sống lại của anh.

Chẳng lẽ lần này Ngự Chi Tuyết lại phải bất lực nhìn Lăng Hạ rời khỏi mình lần nữa sao? Nhưng thân thể của Lăng Hạ ở thế giới này đã bị hủy diệt hoàn toàn, làm sao Lăng Hạ còn có thể trở về bên Ngự Chi Tuyết được nữa???

Chẳng lẽ kết cục của câu truyện vẫn không thể thay đổi . . .

Mọi người tiếp tục theo dõi quyển 4 để biết câu trả lời nhé Quyển 4 này tác giả không ghi nhan đề nên mình cũng không thể tiết lộ gì nhiều.

Lời cuối, năm mới chúc mọi người ăn tết vui vẻ, sức khỏe dồi dào, tiền vào như nước a ~ Ra tết gặp lại mọi người sau

74. Q.4 - Chương 74: Chương 1

Sáng sớm báo thức đúng giờ vang lên, Lăng Hạ mệt mỏi lục lọi một hồi nhấn tắt di động, cảm thấy đầu vừa trống vừa đau. Hắn xoa nhẹ huyệt thái dương, lúc này mới từ từ mở mắt.

Cảm giác mình mơ một giấc mơ ngược tâm khá dài, giống như mình trải qua rất nhiều chuyện trong giấc mơ đó, trước mắt vụt qua rất nhiều khuôn mặt, nhưng cụ thể là cái gì hắn lại nhớ không nổi.

Lăng Hạ ngồi yên một hồi, sáng sớm hắn thức dậy rất ít khi mê mang như vậy, suy nghĩ kỹ một chút, hình như hôm qua đi ăn cùng lãnh đạo mới nhận chức Phùng Mẫn Xương, đối phương còn nói vài lời quá đáng chọc hắn tức chết. Sà, đầu năm nay sao Gay lại nhiều như vậy?

Công việc này hắn làm đã mấy năm, lương đã tăng gấp đôi lúc mới vào làm. Mặc dù sợ phiền phức, nhưng nói rõ ràng liền xong chuyện nhỉ? Cũng không đến nỗi từ chức chứ?

Hắn mang dép đi ra ngoài chuẩn bị rửa mặt ăn điểm tâm, nhưng vừa ra khỏi cửa phòng ngủ liền giật nảy mình, chuyện gì xảy ra đây? Toàn cầu tiến hóa nhanh sao?

Lăng Hạ thích trồng chút hoa hoa cỏ cỏ, phòng khách và ban công đều là cây, có hoa lan, hoa giấy, ngũ da bì vân vân. Nhưng những loại cây kia bây giờ như điên rồi vậy! Bồn ngũ da bì giờ cao đến đỉnh trần nhà rồi, hoa giấy cùng hoa lan bò đầy đất, hoa linh lan không phải mùa nở hoa cũng như điên rồi, nở hết sức rực rỡ, so với hoa của nó lúc thường còn lớn gấp ba lần. Mùi hoa nồng nặc tràn đầy cả căn phòng.

Vì những cây xanh kia chặn cửa sổ nên gian phòng tối hơn bình thường không ít, thậm chí trên cửa phòng ngủ cũng đầy dây leo màu xanh lá, đây quả thực không phải là nhà của hắn, mà là một vườn cây hoang dại!

Lăng Hạ còn tưởng rằng mình hoa mắt rồi, dụi dụi mắt định thần nhìn lại, bấm mạnh lên người một cái, lúc này mới xác định thật sự mình không nằm mơ.

Căn phòng quen thuộc vốn bố trí hết sức ấm áp, bây giờ quả thật toát ra quỷ khí.

Hắn nhìn mà rợn cả tóc gáy, vội vàng lùi về phòng ngủ đóng cửa lại nơm nớp lo sợ đi xuống tầng dưới nhìn thử, người trong chung cư nhìn như hết sức bình thường, đi làm, rèn luyện thân thể thực vật bên ngoài đều rất tốt, không có gì khác thường.

Lăng Hạ lấy dũng khí mở cửa, ngó dáo dác dùng điện thoại chụp mấy tấm, vội vàng mở máy vi tính, vào diễn đàn tìm tôi, xem thử nhà người khác có tình huống tương tự hay không.

Không tìm ra tin tức này, hắn liền đăng một tin —— sáng hôm nay rời giường phát hiện thực vật trong nhà đều diên rồi, ta cùng tiểu bằng hữu của ta đều sợ hãi, còn có ảnh này!

Hắn đăng mấy hình đó lên, sau đó hỏi có người nào gặp tình huống tương tự hay không.

Dù là sáng sớm, bài đăng vẫn được hồi âm rất nhanh. Lòng Lăng Hạ như lửa đốt mở ra, đọc xong mấy hồi âm kia hắn liền bốc lửa.

—— lâu chủ nên uống thuốc đi!

—— :P đúng vậy, dây thần kinh hơi lệch một chút thôi!

—— ta cùng tiểu bằng hữu của ta cũng sợ hãi, lâu chủ nhanh nhanh giải thích!

—— chúc mừng lâu chủ, nhà chú có dấu thực vật ngoài hành tinh!

.

Biết không thể trông cậy vào web, Lăng Hạ lấy dũng khí mở cửa phòng ngủ ra nhìn cây cối một chút, hình như không có dấu hiệu sẽ di chuyển, lúc này mới thử thăm dò đi ra ngoài. Sân nhà cùng trên trần nhà đều là dây leo chằng chịt, lá cây xanh ngắt ướt át, có chút cảm giác thôn quê.

Hơi yên tâm, Lăng Hạ vội vàng rửa mặt chuẩn bị đi làm, bữa sáng cũng không ăn.

Hắn đang nghĩ mình có nên báo cảnh sát hay không. Nhưng chuyện giống như thế này tìm cảnh sát thì không thích hợp lắm, có nên tìm mấy chuyên gia hoặc là thầy phong thủy tới xem một chút hay không?

Nhưng hắn là một người sợ phiền phức, nghĩ đến phòng nhỏ của mình vọt tới một đám người xa lạ, hắn liền buông tha những ý niệm này.

Nhà hắn cách ga tàu điện ngầm rất gần, đi bộ hơn 10 sau, giờ cao điểm trên đường ngựa xe như nước, xác thực không có bất kỳ chỗ nào khác thường.

Lăng Hạ không yên lòng vừa đi vừa suy nghĩ, rốt cuộc nguyên nhân gì khiến cho cây cối nhà hắn sinh trưởng tốt như ăn thuốc kích thích như vậy? Mấu chốt là ăn thuốc kích thích cũng không thể phát rò như vậy a! Ngày hôm qua hắn vẫn tưới nước như bình thường.

Ngồi lên xe điện ngầm hắn thói quen lấy điện thoại di động ra nhấn mấy cái, nhưng là lướt qua lướt lại, cũng không biết mình muốn làm gì.

Khoảng thời gian này hình như mình có đọc một quyển tiểu thuyết, nhưng tên là gì nhỉ?

Đầu lại bắt đầu đau, có lẽ là do thần kinh quá mức căng thẳng, Lăng Hạ cất điện thoại di động bắt đầu nhắm mắt dưỡng thần .

Trong chỗ tối hình như có một cánh tay đang đưa về phía túi xách của hắn.

Lăng Hạ mở choàng mắt, chờ hắn phục hồi tinh thần lại, phát hiện tay của mình đã nhanh như chớp bắt lấy cổ tay của người kia, cái tay kia vừa mới dán lên cặp công văn của hắn. Hắn chậm rãi ngẩng đầu, liền nhìn thấy một gương mặt đang gương mặt nhìn hắn, như là bị dọa sợ.

Lăng Hạ cũng sợ hết hồn, vội vàng buông tay ra, từ lúc nào hắn nhạy cảm như vậy?

Tên trộm kia không nói hai lời, chen chúc trong đám người biến mất, chạy phải gọi là nhanh.

Lăng Hạ trăm mối vẫn không có cách giải, vừa rồi trong nháy mắt, hắn có thể nghe rõ ràng người cách hắn rất xa nói nhỏ, đây rõ ràng là cự ly không thể nghe được tiếng động a!

Ra khỏi trạm xe lửa, hắn nhìn điện thoại di động, đại khái còn 30 phút, liền quyết định đi mua vài món ăn đơn giản lót bụng.

Hẻm nhỏ phía sau công ty bọn họ có mấy nhà bán đồ ăn sáng, nhưng đều không ngon. Lăng Hạ tùy tiện mua một ly sữa đậu nành cùng hai cái trứng luộc nước trà.

Chỉ là, lúc ăn đột nhiên nghe thấy một thanh âm quen thuộc gọi tên hắn, hắn vừa ngẩng đầu đã thấy Phùng Mẫn Xương đang lái xe, hưng phấn ngoắc ngoắc mình.

Dù trong lòng không thoải mái nhưng Lăng Hạ vẫn mỉm cười lên tiếng chào, Phùng Mẫn Xương lập tức từ trong xe đi ra, cứ như vậy mang giày Tây ngồi đối diện hắn, cũng gọi một ly sữa đậu nành hai quả trứng.

Cả người Lăng Hạ đều không được tự nhiên, Phùng Mẫn Xương cười hì hì lại không ăn, chỉ dùng cái loại ánh mắt đặc biệt thân mật đó nhìn hắn, nhìn đến mức hắn nổi hết da gà.

Đều là nam, có cái gì tốt nhìn? Tâm lý Lăng Hạ không vui, liền chuyên tâm ăn, ăn xong liền đứng dậy.

Phùng Mẫn Xương lập tức đứng lên đi theo, còn cười nói với hắn chút chuyện lý thú. Lăng Hạ vẫn bần khoản mấy chuyện kỳ lạ xảy ra buổi sáng, nghe hắn nói liền có cảm giác —— thật phiền!

Hắn liền cười nói: “Anh Phùng phải lấy xe nữa nhỉ? Vậy tôi đi lên trước.”

“Ừ.” Phùng Mẫn Xương cười nhìn hắn nói, “Buổi sáng em ăn quá đơn giản, buổi tối chúng ta cùng nhau ăn một bữa thật ngon đi.”

Lăng Hạ muốn từ chối, Phùng Mẫn Xương đã tiêu sái xoay người tới chỗ xe của hắn. Hắn nhíu mày nhìn bóng lưng Phùng Mẫn Xương, sao muốn đá một cái vậy nhỉ?

Hắn chỉ nghĩ như vậy thôi, nào biết Phùng Mẫn Xương lập tức “Phịch” một tiếng té nhào xuống đất, giống như rùa tứ chi nằm sấp ôm đất, giờ làm việc, hẻm nhỏ người đến người đi, đáng vẻ này thậm hại khỏi phải nói.

Lăng Hạ ngạc nhiên trợn to hai mắt, chỗ đó không có đá a!

Phùng Mẫn Xương cực kỳ tức giận bò dậy, mặt xám mày tro nhìn nhìn, người khác đều tò mò mà đồng tình nhìn hắn. Hắn thấy Lăng Hạ cách đó không xa, miễn cưỡng duy trì trấn định, nét mặt tự nhiên nói: “Mới vừa rồi có người đá anh một cái.”

“. Không nhìn thấy a.” Lăng Hạ đột nhiên có chút chột dạ, hắn vội vàng gật gật đầu nói, “Anh không có việc gì là được.”

Hôm nay công việc cũng không nhiều, đến trưa Lăng Hạ đã hoàn thành hơn phân nửa, lúc nghỉ ngơi liền nhìn mình chăm chăm cái bàn gần người.

Cây cối, tàu điện ngầm, bữa ăn sáng. Mọi chuyện xảy ra ngày hôm nay đều rất quý dị.

Ánh mắt Lăng Hạ vô ý xẹt qua cây vạn tuế ở cửa phòng làm việc, trong lòng thoáng hiện một ý niệm: hình như hơi khô héo, nên tưới nước đi?

Chỉ nghĩ như vậy, hắn liền cảm thấy lá cây vạn tuế kia hình như giật giật. Lăng Hạ còn tưởng là ảo giác, sau đó liền thấy những cành lá khô vàng kia từ từ trở nên xanh tốt, lấy tốc độ mắt thường có thể thấy được chậm rãi sinh trưởng. Dọa người hơn là, những cành lá kia như hướng về phía mặt trời, lấy tạo hình cây chổi hướng về phía hắn!

Lăng Hạ toát một đầu mồ hôi lạnh, “Cạch” đập bàn đứng lên, tim đập thành thạch chạy thẳng tới toilet.

Hắn đóng cửa phòng vệ sinh, cảm giác cả người đều không tốt.

Chẳng lẽ cây cối trong nhà bị biến dị đều là vì mình?

Hắn hoảng loạn dùng nước lạnh rửa mặt, này quá hoang đường!

Soi gương hít sâu vài cái, rốt cuộc tâm tư Lăng Hạ cũng bình tĩnh lại, trở về phòng làm việc, may nhờ người khác đang bận rộn, không có ai phát hiện hai gốc vạn tuế này khác thường.

Hắn quyết định làm thí nghiệm tiếp, liền thử nhìn chăm chăm hai gốc cây vạn tuế, lệnh bọn nó xoay qua chỗ khác, không cần hướng về phía mình. Trong đầu như có một loại năng lượng kỳ lạ xuất hiện, hắn trừng to mắt nhìn hai gốc cây vạn tuế thật đúng là vòng qua, khôi phục dáng vẻ bình thường.

Chẳng lẽ ông đây thật sự bị thực vật ngoài hành tinh cải tạo?

Lăng Hạ vô tâm làm việc, bắt đầu làm thí nghiệm với cây xương rồng trên bàn làm việc.

Lần này hắn nhìn rõ ràng hơn, khi nâng bồn hoa nhỏ đó lên, một ánh lực quang nhàn nhạt từ trong tay hắn phát ra, bao phủ lấy bồn xương rồi, cây xương rồng nho nhỏ rất nhanh nảy ra hai cái nụ.

Ông sống hai mươi bốn năm theo khuôn phép, giờ lại trở thành hiệp khách thực vật sao?

Một đồng nghiệp nam đi qua sau lưng hắn, Lăng Hạ vội vàng để cây xương rồng xuống. Người đồng nghiệp nam này vốn đang nhìn tài liệu, lỗ mũi lại đột nhiên hướng phía hắn bên này: “Tiểu Lăng, hôm nay cậu dùng nước hoa sao? Thơm vậy.”

Là một người đàn ông bình thường dường như không ai muốn người khác nói mình thơm, Lăng Hạ buồn bực nói: “Không có, chỉ mới tắm thôi, dầu gội mới mua vị đậm quá sao?”

Đồng nghiệp nam kia nhún nhún lỗ mũi an ủi: “Cũng không phải loại mùi thơm đó, rất nhẹ nhàng dễ ngủ, giống như mùi vị trong rừng rậm.”

“ ”

Rất dễ dàng nhận đến khi tan làm, Lăng Hạ vội vàng xách cặp công văn chuẩn bị rời đi. Chỉ là, khi hắn vừa xuống dưới lầu, đã thấy tên gay Phùng Mẫn Xương đó mở xe hắn đi ra, cười rục rịch với mình.

Lăng Hạ lập tức nhớ đêm hôm nay đối phương muốn mời mình ăn cơm, bề ngoài hắn bình tĩnh nhưng trong nội tâm lại giận muốn chết. Tại sao lại có người như vậy chứ? Đã nói mình không phải là Gay rồi mà.

Ngày hôm nay có quá nhiều chuyện khiến hắn sợ hết hồn hết vía rồi, bây giờ thần kinh đều căng thẳng .

Lăng Hạ liền bước nhanh đi tới, cau mày nhỏ giọng nói: “Phùng quản lý, thật sự tôi chỉ thích con gái, hi vọng sau này anh đừng như vậy nữa.”

“Em không thử một chút thì sao biết được?” Phùng Mẫn Xương cười đặc biệt bảnh bao, “Tôi thấy em phải.”

Ngực Lăng Hạ phập phồng mấy cái, thần kinh hắn căng thẳng thật sự nhận không được rồi, một quyền nện lên đầu xe: “Ông đây nói không phải là không phải, anh nghe không hiểu à?”

Một quyền kia đập xuống phát ra một tiếng vang lớn, đầu xe cứng rắn vậy mà lại bị đập lồm xồm xuống một bàn tay!

Lăng Hạ liền trợn tròn mắt, tay của hắn một chút cũng không đau!

Cầm Phùng Mẫn Xương đều muốn rớt, hoảng sợ nhìn hắn.

“Tôi cái đó. Thật xin lỗi. Phí sửa chữa nhất định tôi sẽ bồi.” Lăng Hạ vội vàng hấp tấp nói xin lỗi, vội vàng xách cặp công văn vung vẩy chùn đi.

Hắn không chỉ bị thực vật ngoài hành tinh cải tạo, có khi còn bị đưa lên khi đầu chó tinh cầu a a a ! ! !

Càng chạy càng nhanh, càng chạy càng nhanh.

Chờ Lăng Hạ phản ứng kịp, phát hiện tốc độ của mình đã đuổi kịp xe hơi nhỏ rồi, còn mặt không đỏ tim không đập nữa đây!

Phía sau một đám cưới xe máy trợn mắt há mồm nhìn bóng lưng của hắn a!

Hắn vội vàng thẳng gấp xông vào một con hẻm, chờ một hồi mới chậm rãi rút cổ đi ra ngoài.

Đây là Siêu Năng Lực sao?

Không bị phóng xạ, không bị nhện cắn, cũng không có tiến hành cải tạo gene.

Cái gọi là năng lực càng lớn trách nhiệm càng nặng, chẳng lẽ ông trời muốn hắn chiến đấu với người ngoài hành tinh/ bác sĩ biến thái/ thầy ma (Zombie) sao?

Lăng Hạ rơi lệ đầy mặt.

Trước mặt một đám người nhao nhao ầm ĩ, Lăng Hạ theo thói quen nhìn thoáng qua —— có người muốn nhảy lầu, còn là một cô gái hết sức trẻ tuổi xinh đẹp!

Phía dưới cảnh sát đang cầm loa kêu gọi, cũng có ký giả cùng nhiếp ảnh gia ở hiện trường ghi lại.

Lăng Hạ đứng bên ngoài đám người, hẩn phát hiện thị lực của mình thì ra tốt như vậy, có thể nhìn thấy rõ ràng hình ảnh mười mấy tầng phía trên.

Cô gái kia nức nức nở nở, ngồi trên lan can nói với người hòa giải phía sau nói: “Các người đừng tới đây, tới đây tôi liền nhảy xuống!”

Chỉ là, cô ta ngồi quá sát, gió cũng quá lớn, cô lui về phía sau một chút liền té xuống thật rồi ! Người phía dưới liền phát ra tiếng kêu sợ hãi che mắt lại.

Lăng Hạ đã hành động trước ý thức rồi, hẩn nhanh chóng nhảy lên chiếc xe cảnh sát kia, nhào tới, giống như ngựa hoang mất cương diên cuồng chạy mười mấy bước trên bức tường, thuận lợi túm lấy hông của cô gái ở giữa không trung, sau đó lộn mào 360 độ hoàn hảo rơi xuống đất!

Hai chân hẩn khê gập lại, hai tay giơ cao cô gái lên quá đỉnh đầu, hậu tri hậu giác phát hiện mọi người chung quanh sắp lòi hết mắt ra.

Nguy rồi!

Không đợi mọi người phản ứng kịp, Lăng Hạ để cô gái xuống, một đám đập vỡ máy quay, sau đó theo phóng qua đỉnh đầu đám đông, mở hết mã lực chạy về nhà.

Chờ lúc đóng cửa lại hẩn mới nhẹ thở ra một hơi, chắc giờ tạm thời không sao ha?

Ngày mai mang mũ ra khỏi cửa liền ổn.

Hẩn tỉnh táo suy tính bước tiếp theo mình nên làm thế nào, bởi vì Phùng Mẫn Xương, công việc này nhất định phải bỏ. Vừa rồi thiếu não đi cứu người, hẩn hoàn toàn chưa kịp phản ứng che kín mặt a!

Tay chân hành động theo bản năng.

Lăng Hạ buồn bực tới tử lạnh lấy bạch sữa chua uống từng ngụm lớn, lần này thì tốt rồi, anh hùng cứu mỹ nhân nhảy luôn xuống hố.

Tâm thần bất định mở điện thoại di động, mắt liền trừng lớn, một to cái tit đỏ chót ngay trang đầu——

Mẹ ơi, mau nhìn có siêu nhân trên trời! Ta cùng tiểu bằng hữu của ta bị hù dọa tiểu rồi!

Trên màn hình có một người đàn ông tay nâng một cô gái, dừng lại trên không trung tạo thành một pho tượng vĩnh viễn lưu truyền.

Dù đập máy quay phim, còn có điện thoại di động a a a!

Lần này xong hết rồi!

Lăng Hạ vội vàng dọn dẹp ví tiền, chi phiếu, thẻ căn cước, quyết định chờ trời tối liền chạy trốn, đi nơi nào đó tị nạn trước đã.

Chỉ là, không đợi hẩn thu dọn xong, tiếng đập cửa liền diên cuồng vang lên.

Lăng Hạ thính tai nghe thấy vài âm thanh xì xào, bên ngoài có ít nhất mười mấy người, dùng đầu ngón chân cũng có thể tưởng tượng những người này là ai.

Lòng hẩn kinh sợ chạy ra ban công, lấy tay kéo mạnh khung thép ra hai bên đủ để một người chui ra, bên ngoài chưa tới, phía dưới còn có người.

Hẩn khê cắn răng, bây giờ thân thể hẩn biến thái đến mức tận, sáu tầng cũng không có vấn đề gì chứ?

Lăng Hạ lưu luyến nhìn phòng nhỏ của hẩn, tuy rằng vì cây cối trở nên diên cuồng nên xa lạ rất nhiều, nhưng vẫn là cái ổ nhỏ ấm áp của hẩn trong nhiều năm a!

Hắn nhìn sân cỏ nhảy xuống, chỉ là, lúc rơi vào giữa không trung, không trung đột nhiên tách ra thành một vệt màu đen, hắn chết tử tế không chết cứ như vậy cắm đầu ngã vào!

Ngày hôm sau tin tức có rất nhiều tựa đề lớn bi thương ——

Siêu nhân ngoài hành tinh ẩn núp ở Địa Cầu hơn hai mươi năm, đột nhiên mất tích vì cái gì?

Đồng nghiệp Lăng Hạ của tôi—— một Super Hero khiêm tốn hoa lệ !

Là siêu nhân còn là cao thủ võ lâm, chuyên gia vạch trần bí mật!

.

75. Q.4 - Chương 75: Chương 2

Thân thể trong ngực từ từ trở nên lạnh lẽo, không còn nhiệt độ như thường ngày. Ngự Chi Tuyết không chớp mắt nhìn người trong ngực, đầu trống rỗng.

Hai mắt Lăng Hạ nhắm chặt, khóe miệng khẽ nâng lên, hình như thật sự không có nửa điểm tiếc nuối.

Dù y cầu khẩn thế nào, người này cũng sẽ không mở mắt nhìn mình nữa.

Thế giới này chỉ còn lại mình một người.

Hô hấp của Ngự Chi Tuyết càng ngày càng gấp rút, thân thể bắt đầu không tự chủ được run run.

Y ôm thật chặt Lăng Hạ, toàn thân như thoát lực, hai đầu gối vô lực quỳ trên mặt đất.

Là mưa sao? Y nhẹ nhàng dùng đầu ngón tay lau đi giọt nước trên mặt Lăng Hạ, nhưng càng lau càng nhiều, lúc này mới phát hiện là mình rơi lệ.

Đau đớn, bén nhọn khó có thể không chế bắt đầu từng chút xú, từ trái tim vắng vẻ chết lặng bắt đầu hướng toàn thân, theo mỗi một mạch máu, mỗi một dây thần kinh, cuối cùng tụ lại, đau đớn mãnh liệt không người nào có thể chống đỡ.

Cõi lòng tan nát đau đớn làm y muốn gào thét, nhưng lại ngạnh ở cổ khó có thể phát ra âm thanh, vì vậy tất cả đều tích tụ bên trong thân thể, giống như có vô số tiểu đao cuộn đăm trong thân thể.

Đây nhất định là địa ngục.

Ngự Chi Tuyết chỉ cảm thấy cổ họng tanh nồng, một búng máu phun ra.

Y hoảng hốt nghe hình như có người té quỵ xuống đất, kinh hoảng không dứt gọi to: “Giáo chủ nên bi thương!”

Rõ ràng mắt vẫn còn rơi lệ, Ngự Chi Tuyết lại không khống chế được khẽ cười, tiếng cười càng ngày càng lớn.

Cái gì Giáo chủ, cái gì Ma Tôn, cái gì xưng bá thiên hạ.

Lại có gì là quan trọng?

Chỉ để đổi được một nụ cười, một câu nói, một nụ hôn khẽ của người này sao?

Tất cả đau đớn cùng tức giận hóa thành hắc viêm, hướng bốn phía từ từ cháy.

Thế giới như vậy, tại sao vẫn tồn tại?

Tất cả, tất cả đều phải chôn cùng Lăng, bao gồm mình!

.

“Ngự Chi Tuyết, người tỉnh tỉnh!” Tổng Tiểu Hồ lão đạo vọt tới, cố gắng dùng mình hỏa hộ thể, hắn quát, “Người tỉnh táo lại đi, Lăng đại ca mới vừa nói cái gì, người rồi quên sao?”

Cái tên chứng mất đầu giống con nhím này muốn cướp đi Lăng sao?

Toàn thân Ngự Chi Tuyết chấn động, dùng sức đánh một chưởng về phía Tống Tiểu Hổ, phòng bị mà ôm chặt Lăng Hạ vào ngực.

Lăng nói cái gì?

Hắn nói hắn sẽ không chết, như vậy, bây giờ chỉ là mệt mỏi ngủ thiếp đi thôi sao?

Những người quấy rầy hắn nghỉ ngơi này, đều đáng chết!

Tống Tiểu Hổ “hộc” khạc một búng máu té ra ngoài, vẫn không sợ hãi ôm ngực từ từ dịch qua, quát: “A Tuyết, người tỉnh lại đi! Ta mang Lăng đại ca đi tìm Mộ Dung cô nương, có lẽ còn cứu được!”

Còn. Cứu sao?

Khóe miệng Ngự Chi Tuyết hiện lên một độ cong quái dị.

Không chút do dự tiếp tục đánh ra một chưởng, Lăng Hạ của y chỉ ngủ thiếp đi mà thôi, tại sao lại nói đến còn cứu hay không?

Cái tên đầu nhím chướng mắt đó rốt cuộc bị y đánh ngã vào biển lửa, vô lực bò dậy, phòng hộ trên người cũng khó duy trì, tin rằng sẽ rất nhanh hóa thành tro bụi.

Khắc Lan Mẫn Bạch vừa giận vừa sợ, cắn răng lật người nhảy lên Huyết Tri Chu, miệng hô: “Tống Tiểu Hổ, người tỉnh lại đi! Họ Ngự, người nổi điên cái gì, không sợ phụ lòng Lăng Hạ sao?”

Tống Tiểu Hổ.

Đại não Ngự Chi Tuyết trong thời gian ngắn hoảng hốt, thanh âm yếu đuối của người nọ lần nữa xuất hiện rõ ràng trong đầu.

“Cầu xin đệ, đừng giết tiểu Hổ.. . .”

Giết hắn rồi Lăng sẽ rất giận mình ư?

Vung tay áo, Ngự Chi Tuyết cuốn Tống Tiểu Hổ lại ném ra ngoài cho Khắc Lan Mẫn Bạch.

Khắc Lan Mẫn Bạch ngạc nhiên tiếp được, nàng nhìn Ngự Chi Tuyết cùng thanh niên đã mất đi dấu vết của sinh mạng trong ngực y giữa biển lửa đen như muốn thiêu đốt hết tất cả không còn gì, hốc mắt đột nhiên nóng lên.

Tống Tiểu Hổ hoàn toàn lâm vào hôn mê, Khắc Lan Mẫn Bạch khẽ cắn răng dẫn hắn rời đi, nàng biết mình không ngăn cản được Ngự Chi Tuyết, tiếp tục như vậy Tống Tiểu Hổ cũng sẽ gặp nguy hiểm tánh mạng.

Người tổn thương Lăng còn chưa chết.

Ngự Chi Tuyết yêu say đắm hôn một cái lên trán Lăng Hạ, ôm hắn vào ngực từ từ xoay người đi về phía Minh Trạch cùng Chữ Ân.

Minh Trạch lão đảo đi dịch về phía trước mấy bước, dùng đầu đập đất: “Thuộc hạ dù chết cũng không hối! Chỉ cần Giáo chủ không bị yêu nhân đầu độc! Chuyện này không có nửa phần quan hệ tới Tả trưởng lão, tất cả đều là thuộc hạ tự chủ trương.”

Ngự Chi Tuyết ha ha nở nụ cười, quả nhiên tuyết đại phong hoa làm cho người ta không dám nhìn thẳng, thế nhưng đôi mắt không có chút nhiệt độ nào.

Y cẩn thận để Lăng Hạ tựa vào bả vai y, rút thanh kiếm năng lượng trên quý năm đó Lăng Hạ luyện cho y, vẫn luôn mang ở bên người kia ra khỏi không gian, một kiếm đâm thủng bàn tay Minh Trạch, êm ái giống như người tình thì thầm: “Người khiến Lăng đau như vậy sao?”

Lưng Minh Trạch run rẩy một hồi, trên đầu toát ra một tầng mồ hôi lạnh, rất nhanh bình tĩnh lại giọng nói khàn khàn: “Thuộc hạ cam nguyện nhận tất cả trách phạt! Thỉnh giáo chủ ban cho cái chết!”

Ngự Chi Tuyết như không có việc gì đi lòng vòng, nhìn Minh Trạch khẽ cười nói: “Ta sẽ không giết ngươi. Đây chẳng phải là tiện nghi cho ngươi? Lăng chịu khổ, ta muốn từng chút đòi lại!”

Ánh mắt của y dần dần thanh minh, dù Lăng Hạ chết rồi, y cũng muốn tìm hồn phách hắn trở về lần nữa, giam cầm ở bên mình!

Chỉ Ẩn đứng lên nhìn Ngự Chi Tuyết, theo dõi ánh mắt của y nói: “Giáo chủ chuẩn bị làm gì?”

“Tả trưởng lão, ta muốn mở phong ấn Song Đầu Xà, trở thành Ma Tôn.” Ngự Chi Tuyết cười hết sức rục rở, “Sau đó, tìm Lăng về.”

Ngự Chi Tuyết an trí Lăng Hạ ở phòng băng năm đó lần nữa, lấy mộc kiêu ra ngoài.

Trái tim Lăng Hạ đã hoàn toàn bị ăn mòn rồi.

Ngự Chi Tuyết từng lần một vuốt lồng ngực lạnh lẽo của hắn, đau lòng không dứt.

Vì sao mình không phát hiện? Nếu sớm phát hiện.

Trên mộc kiêu có khắc rất nhiều Cẩm Thuật, một loại trong đó là —— Thông Linh thuật.

Y cần luyện khí sư hiệp trợ luyện chế loại thông linh pháp khí này.

Tên của người luyện khí sư Chỉ Ẩn đã từng đề cử kia gọi là gì? Người từng dạy Lăng Hạ luyện khí đó. . . .

Ngự Chi Tuyết cúi đầu khẽ hôn lên môi Lăng Hạ, lưu luyến nhìn nửa ngày, rốt cuộc sải bước đi ra ngoài.

Ngự Chi Tuyết ngồi trên cao, mắt nhìn thanh niên mang mặt nạ, đối phương dưới ánh nhìn của y trấn định tự nhiên, có một đôi mắt trầm tĩnh cơ trí. Ngự Chi Tuyết nhỏ giọng nở nụ cười, gọn gàng dứt khoát nói: “Người có thể luyện chế thông linh pháp khí sao?”

“Cái này năm mười sáu tuổi thuộc hạ từng luyện qua.” Thủy Nguyệt chậm rãi ngẩng đầu, “Nhưng muốn lưu lại một vong linh, là không thể nào.”

Hắn còn nhớ rõ thiếu niên vì chính mình dùng Cẩm Thuật pháp khí thông linh mà phải chịu trừng phạt, không ngờ nhiều năm sau, lại gặp hắn lần nữa ở Càn Khôn giáo. Càng không ngờ chính là, lần này lại đối thoại với hồn phách của hắn.

Những lời này khiến Ngự Chi Tuyết hít mắt lại, y chậm rãi đi xuống bậc thang, khoảng cách gần nhìn chăm chăm ánh mắt của Thủy Nguyệt nói: “Nếu cộng thêm niết kiêu cùng bàn long thì sao?”

Niết kiêu cùng Bàn Long đều là pháp khí cấm chế bị phong ấn vài ngàn năm trước, cũng là thứ Thủy Nguyệt vẫn luôn tìm kiếm.

Ánh mắt của Thủy Nguyệt hiện ra một tia sáng nhiệt liệt, khó có thể duy trì bình tĩnh nữa. Hắn hơi phóng đại thanh âm nói: “Thuộc hạ nguyện ý thử một lần!”

Mấy ngày sau, dưới ánh nhìn soi mói của mọi giáo chúng, Ngự Chi Tuyết từ từ đi lên dãy núi năm đó Ngự Thiên phong ấn Song Đầu Xà.

Song Đầu Xà là một loại ma thú hết sức khó thuần dưỡng, hơn nữa con này đã mãn thập giai, một khi mở phong ấn, thậm chí có thể cắn nuốt sạch một tòa thành trì.

Năm đó Ngự Thiên biết mình không còn sống lâu nữa, liền phong ấn khế ước của mình và thú, để lại cho con trai của mình mở ra.

Ngự Chi Tuyết hít mắt ngẩng đầu nhìn trời xanh mênh mông bát ngát, đột nhiên có một ý tưởng kỳ lạ —— năm đó lúc Ngự Thiên giết Ngọc Linh Lung, đã nghĩ như thế nào?

So với Ngự Thiên, y may mắn hơn nhiều, Lăng yêu mình.

Y thề, sau này dù như thế nào cũng sẽ không để Lăng chịu một chút thương đau nào.

Trời long núi lở, Ngự Chi Tuyết phi thân nhảy xuống, nhanh chóng cởi phong ấn Song Đầu Xà. Giáo chúng hợp lực bày pháp chú giam cầm chung quanh ngọn núi, vậy nó ở trong ngọn núi này.

Song Đầu Xà chột vung đuôi, Ngự Chi Tuyết dùng Lực tinh thần bám phía trên mới không bị văng ra.

Ánh mắt y biến thành màu tím, nhanh chóng tìm được tác thứ bảy, dùng băng kiếm hung hăng đâm sâu vào da thịt tác thứ bảy của Song Đầu Xà.

Đợi đến khi hoàn toàn thuần phục con súc sinh này, bả vai Ngự Chi Tuyết đã bị răng nọc của nó cắn máu tươi chảy đầm đìa.

Giáo chúng nhìn thấy Song Đầu Xà từ phía dưới bay lên, đều giơ cao tay hoan hô, sau đó cùng nhau quỳ xuống đất hô to: “Ma Tôn vạn tuế vạn vạn tuế!”

Ngự Chi Tuyết đứng ở trên lưng Song Đầu Xà, hồ hững nhìn bóng người nhỏ bé phía dưới.

Những thứ y đã từng coi trọng bây giờ đã không trọng yếu nữa, hôm nay y chỉ có một mục tiêu, chính là chờ Lăng trở về!

Một tháng sau, trong một mảnh thắp thỏm chờ đợi, Thủy Nguyệt bố trí pháp trận lại không giống như tưởng tượng gọi được hồn phách Lăng Hạ về.

“Ma Tôn, ” Thủy Nguyệt khom người thi lễ một cái, từ từ nói , “Người có tin có một thế giới khác tồn tại?”

Ngự Chi Tuyết hí mắt chuyên tâm dùng ngón tay vuốt vuốt băng hoa y tạo nên, tâm đã lạnh đến cực điểm, mỉm cười nói: “Người đang kiếm cớ cho thất bại của mình sao?”

Thủy Nguyệt không kiêu ngạo không siểm nịnh đứng dậy: “Thuộc hạ không dám. Thuộc hạ dám kết luận như thế, là bởi vì thuộc hạ từng đọc một ít văn tự thượng cổ ghi lại trong một sơn động.”

“Vài ngàn năm trước, một vị tiên bối ma tu đạo tên là Xuất Trần Tử, ông luyện chế pháp khí cấm kỵ mộc kiêu. Mà sư huynh của ông Trích Tinh Tử lại luyện chế pháp khí bàn long cùng niết kiêu để khống chế.”

Thủy Nguyệt nói tới đây nhìn thẳng vào mắt Ngự Chi Tuyết nói: “Trên bàn long ghi lại, Trích Tinh Tử từng lợi dụng mấy pháp khí này dẫn tới một sinh mạng ở thế giới kia, khi người kia biến mất, Trích Tinh Tử tặng mộc kiêu cho Ma Tôn năm đó, rồi phong ấn bàn long cùng niết kiêu lại.”

“Suy đoán của Bạch uyên hộ pháp thuộc hạ có nghe nói, thuộc hạ không thừa nhận Lăng huynh là do người thi triển phương pháp Di Hồn tới mưu hại Giáo chủ —— ta có thể xác định, linh hồn mấy năm trước ta nhìn thấy, cùng linh hồn hôm nay nhìn thấy là một.”

“Ta sẽ không chết.”

Trong đầu Ngự Chi Tuyết đột nhiên vang lên câu nói của Lăng Hạ.

Những lời này hắn nói qua không chỉ một lần, lần thứ nhất là mấy năm trước, lúc hắn thay mình ngăn cản roi hình. Lần khác, là lúc hắn nằm trong lòng ngực mình.

Y không nhận được bật thốt lên hỏi lên: “Người hoài nghi, vong linh của Lăng không chuyển sang kiếp khác, mà là lưu lạc ở thế giới người nói kia?”

“Không ngừng.” Thủy Nguyệt bình tĩnh ngắt đầu nhìn Ngự Chi Tuyết nói: ” Thuộc hạ hoài nghi lúc đầu hắn chính là người của thế giới kia, thuộc hạ thông qua tinh tượng thuật, chưa từng thấy số mệnh như vậy.”

Trái tim đột nhiên gấp rút nảy lên, Lăng Hạ chưa từng gạt y bất cứ chuyện gì.

Ngày xưa chung sống đủ chuyện đột nhiên nhanh chóng kéo đến, những chỗ thường ngày nhìn có vẻ bình thường, giờ lại phát hiện có không ít chỗ kỳ lạ.

Lúc đầu, ánh mắt “tên ngốc” đột nhiên trở nên thanh minh, nói dối những lời có trăm ngàn chỗ hở

Lăng Hạ che chở mình trăm bề, căn bản không giống bộ dáng của một đứa trẻ.

Chẳng lẽ, Lăng Hạ thật sự đến từ một cái thế giới khác?

“Như vậy phải làm sao mới có thể mang Lăng trở lại?” Ngữ khí của Ngự Chi Tuyết không tự chủ được bắt đầu dồn dập.

Thủy Nguyệt nhìn ánh mắt của y nói: “Xin Ma Tôn cho thuộc hạ thêm 3 năm. Chỉ là, Ma Tôn đại nhân cần phải hiểu, những pháp khí này qua mấy ngàn năm đã có linh khí, muốn bọn chúng thỏa mãn nguyện vọng phải trả một cái giá nhất định, thậm chí sẽ ảnh hưởng đến số mệnh của Ma Tôn đại nhân.”

“Những thứ này đều không ngại.” khoe mắt Ngự Chi Tuyết nhẹ nhàng nhíu nhíu, “Nếu không thể mang Lăng về, ta liền hủy diệt bọn chúng —— bao gồm người.”

Thủy Nguyệt cúi đầu nói: “Thuộc hạ nguyện ý lập Phệ Tâm nguyên rửa, nếu như thuộc hạ có nhị tâm, sẽ chết không có chỗ chôn!”

Ngự Chi Tuyết khẽ cười mấy cái: “Như vậy mục đích của ngươi là gì?”

“Ta muốn vì Ma Tôn làm ra một pháp khí chí tôn độc nhất vô nhị ở thế giới này, khiến Ma Tôn xưng bá thế giới này, ” Thủy Nguyệt khom người như chặt đinh chém sắt nói, “Đây chính là mục đích duy nhất của thuộc hạ.”

Ngự Chi Tuyết khẽ kinh ngạc, bề ngoài vẫn một thanh nhất sắc bất động nói: “Ngươi không cho rằng tình cảm sẽ ràng buộc ta sao?”

“Thuộc hạ không cho là như thế.” Thủy Nguyệt không chút do dự nói, “Một người vô tâm vô tình, sẽ không phát huy sức mạnh tác phẩm của thuộc hạ một cách triệt để được, Ma Tôn đại nhân là người sử dụng tốt nhất, từ lần đầu tiên nhìn thấy ngài thuộc hạ đã biết.”

Ba năm sao?

Lăng Hạ là người của một thế giới khác sao?

Như vậy hẳn vốn như thế nào, bao nhiêu số tuổi?

Rất giống hần, hay là hoàn toàn bất đồng?

Nhưng nụ cười nhất định sẽ rất tương tự nhỉ?

Ngự Chi Tuyết dùng ngón tay vuốt ve kiểm năng lượng cùng khối ngọc bội hình rồng Lăng Hạ luyện chế cho y kia, xuất thần nghĩ đủ chuyện.

Vì sợ Lăng Hạ cười mình trẻ con, còn giữ đồ lúc trước, cho nên bình thường y đều thu những thứ này vào không gian không để hần phát hiện.

Thanh kiếm này cấp bậc bây giờ đương nhiên quá thấp, phát lực quá mạnh sẽ tổn hại thân kiếm, mà thân thể Lăng Hạ vẫn không khỏe, cho nên không thể thăng cấp.

Kỳ hạn ba năm cuối cùng cũng tới, Thủy Nguyệt đã tiêu hao gần như toàn bộ tâm huyết, hợp ba loại pháp khí làm một thể, lại dùng tinh thuật bố trí pháp trận thông linh.

Người có thể khởi động, chỉ có thể là Ngự Chi Tuyết mang theo vô ngân lực.

Ngự Chi Tuyết không chút do dự đặt tay lên chỗ mở cửa, nghe cơ quan triệu hồi ——”Ngự Chi Tuyết, nguyện vọng của ngươi là gì?”

“Mang người ta yêu nhất về nơi này.”

“Ngươi có thể bỏ ra cái giá gì để trao đổi?”

“Toàn bộ —— dĩ nhiên, nếu như không thể mang hần trở lại, ta cũng có thể hủy diệt ngươi.”

“Ha ha, Ngự Chi Tuyết, vậy liền dùng một nửa lực lượng của ngươi trao đổi đi —— còn có trí nhớ.”

“Trí nhớ không thể nào, nếu muốn, liền lấy trí nhớ của Lăng đi đi.”

Quên người tương đối vui vẻ, như vậy, lần này hãy để mình đi tìm kiếm hần thôi.

Tìm được lần nữa, sau đó yêu nhau.

76. Q.4 - Chương 76: Chương 3

Lăng Hạ ôm balo leo núi co rút thân thể vào góc tường, xoa cái bụng đói kêu rột rột, cẩn thận dò xét nhóm người lui tới.

Hắn tới thế giới lạ lẫm này đã gần bốn ngày rồi.

Khi hắn tỉnh lại, phát hiện mình vậy mà lại rơi vào một khu rừng rậm tương tự rừng nguyên thủy Kỷ Jura, động thực vật bên trong đều chưa từng gặp qua. Hắn ở trong đó lưu lạc ba ngày, lại độ sức cùng rất nhiều động thực vật nguy hiểm, cuối cùng từ bên trong đi ra, thiếu chút nữa đói chết.

Người lui tới mặc kỳ trang dị phục tương tự nhân vật võng du, tóc đủ màu sắc. Lăng Hạ cẩn thận lắng nghe bọn họ đối thoại, thu góp tin tức hữu dụng.

Từ những người đó cùng đi dạo trong chợ hắn hiểu được mấy điều, thế giới này không có bất kỳ cơ quan chính phủ, đều là thế lực môn phái. Bây giờ hắn đang ở nơi thuộc về một môn phái tên là Huyết Sát Môn, Huyết Sát Môn thuộc về ma tu đạo.

Tiền tệ thế giới này giao dịch cũng không phải là tiền đồng, mà là dùng đá năng lượng làm thành tiền năng lượng, trừ đồ dùng bình thường hằng ngày, linh thảo, da lông ma thú, đan dược, pháp khí các loại đều có thể giao dịch. Tương đối may mắn là chữ viết cùng ngôn ngữ cũng tương tự Trung Quốc cổ đại.

Người thống trị cao nhất ma tu đạo gọi là Ma Tôn.

Ma Tôn đại nhân hiện giờ đảm nhiệm được ba năm, vân vân mây mây.

Lăng Hạ phát hiện, mặc kệ là chính phái nhân sĩ, hay là nhân vật phản diện nhân sĩ, đều bát quái giống nhau.

Lăng Hạ hơi nghi ngờ, tại sao những danh từ này nghe lại quen thuộc như vậy? Giống như hắn đã từng đọc trong một câu truyện lừa bịp đầu voi đuôi chuột nào đó. Nhưng rốt cuộc là lừa bịp như thế nào, kịch tình là gì, hắn lại là không nghĩ ra được chút nào.

Sá, chẳng lẽ mình xuyên vào trong truyện hả ?

Bây giờ toàn dân xuyên không, xuyên vào trong truyện, xuyên trò chơi, xuyên cổ đại. Tất cả mọi nơi đều bị anh chàng xuyên không đồng hóa rồi! Chẳng lẽ hắn cũng vì xuyên không nên mới như vậy?

Khó trách tự nhiên có nhiều chức năng hack như vậy, là đặt nền móng để hắn xuyên không sao?

Đối với việc trở thành ngựa đực nam ở dị giới, nửa phần hứng thú hắn cũng không có a!

Hắn phát hiện bây giờ mình có ít nhất mấy loại năng lực, đầu tiên là năng lực khống chế thực vật, hắn có thể khống chế thực vật sinh trưởng và cùng đối thoại với chúng nó ở trình độ nhất định —— nhưng thực vật càng cao cấp càng hao tâm tổn sức. Kết hợp cách nói ở thế giới này, chính là trong cơ thể có nguyên tố hệ mộc.

Cái khác chính là thể năng, sức mạnh của hắn bây giờ, một đám đi xuống có thể đạp nát tảng đá ra!

Sau đó chính là một loại năng lực kỳ dị khác, khi hắn vận loại năng lực này đến mắt thì có thể thấy được vật vào ban đêm, hơn nữa loại năng lực kỳ diệu này còn có thể làm cho hắn giữ vững thân sức lực khi đói bụng cực kỳ, có lẽ còn có những chức năng khác, đều đang đợi mình phát hiện.

Trên đường bay tới hương vị thịt nướng mới mẻ, Lăng Hạ không nhin được nuốt ngụm nước miếng, tránh né người đi đường, xem kỹ một chút.

Hắn biết balo leo núi và kiểu tóc y phục của mình có vẻ không hợp nhau, người nơi này đều có túi đựng đồ, như một không gian nho nhỏ, có thể để tiền tài quần áo.

Balo leo núi hắn đã sớm kiểm kê rõ ràng, có dao cạo râu chạy bằng điện, khăn lông còn có quần áo để tắm rửa, nhưng để có thể đổi lấy tiền cùng thức ăn ở thế giới này, hiển nhiên một thứ cũng không có.

Lăng Hạ nhú nhú mày, hắn vốn muốn tìm chút công việc, nhưng trong trấn nhỏ này rất khó tìm được việc. Hắn thở dài, chẳng lẽ phải vào trong núi đánh một chút ma thú trở lại bán sao?

Thật khó khăn mới từ trong đó đi ra ngoài được, hẳn thật sợ đi vào lần nữa, sợ lạc đường. Hơn nữa đi theo một đám sóc, động vật nhỏ để học cách tìm thực vật để ăn loại cảm giác này, nói ra thật là mất mặt!

Hắn đang suy tư bước kế tiếp nên làm thế nào, hai đôi ủng da màu đen đột nhiên xuất hiện trong tầm mắt của hắn. Lãng Hạ ngạc nhiên ngẩng đầu, thấy một người trẻ tuổi mặt mũi nghiêm nghị đang nhìn mình chằm chằm.

Người trẻ tuổi này mặc một thân quần áo màu đen, ngang hông treo trường kiếm, lưng eo thắt tấp, có một loại phong cách tương tự quân nhân.

Trong lòng Lãng Hạ có chút lo lắng, có phải hoài nghi mình là gian tế hay không...?

Người trẻ tuổi kia lên tiếng, nói chuyện lại khách khí: “Tên của người?”

Lãng Hạ ngẩn người, tên ở thế giới này hết sức quái dị, có tên đặc biệt dài lại có tên rất ngắn, có rất Tây Hóa có cũng rất Phương Đông, còn có tên nhìn như không có họ. Tên của mình ở chỗ này có thể quái dị hay không?

Nhưng trong khoảng thời gian ngắn hắn nghĩ không ra những thứ khác, tùy miệng nói: “Đao Phong.”

Đao Phong là nickname trong game của hắn, hắn vừa nghe có người gọi đối phương là “Đại đao huynh” , như vậy cái tên này không tính là kỳ quái chứ?

Người tuổi trẻ kia không hỏi những thứ khác nữa, lập tức rời đi. Lãng Hạ cảm thấy không giải thích được, đây là ý gì?

Dị Giới này vẫn có chỗ tốt, ít nhất không giống cổ đại bài xích người ngoại lai, nhiều lắm chỉ tò mò liếc hắn một cái.

Lãng Hạ lại ngồi ở góc tường một hồi, rất nhanh có tên ăn xin tới đuổi hắn, nói bên trong là địa bàn của mình. Hắn không nói gì đứng lên rồi đi, chuẩn bị đi thử vận may một chút.

Lúc này một người cưỡi một ma thú đột nhiên nhanh như chớp vượt qua mặt hắn, chợt dừng lại ở chỗ không xa, dãn một bố cáo, lập tức có không ít người vây lại.

Lãng Hạ đi tới nhìn, thì ra là bách thú uyển của Huyết Sát Môn đang tuyển người, nói đơn giản là tuyển nhân viên chăn nuôi vườn thú. Tiền công lúc ban đầu là một ngày năm tiền năng cấp một bao ăn bao ở, lúc chăn nuôi ma thú cao cấp sẽ lên đến hai mươi, đối với người bình thường đã được coi là cao rồi.

Nhớ tới mấy mảnh thú kỳ dị hắn gặp ở trong núi, Lãng Hạ vẫn có chút sợ, nhưng một con ma thú lớn hơn cộp cũng bị hắn đánh chạy.

Cũng không biết có thể trở về hay không —— bây giờ trở về đoán chừng cũng là bị kịch, trừ phi siêu nhân hắn đây ngày ngày che mặt. Hắn chỉ có thể tìm tạm một chỗ ổn định nghề nghiệp trước, quen thuộc hoàn cảnh lại tính chuyện khác.

Lãng Hạ tỉnh lại một chút, chuẩn bị đi thử vận may, vì lấp đầy bụng, bây giờ nuôi lão hổ hắn cũng nhận.

Bách thú uyển cách nơi này gần trăm dặm, nhưng nơi này cũng có chỗ báo danh. Lãng Hạ đi ghi danh, vậy mà lập tức được lĩnh một bộ y phục gia đình cùng một tiền năng cấp hai, có thể thấy được Huyết Sát Môn này rất khảng khái hào phóng.

Trong lòng Lãng Hạ mừng rỡ, lập tức chạy đi mua chút cháo loãng bánh bao thịt, ăn liên tục đến khi no ợ mới dừng lại.

Ghi danh phần lớn là người bình thường, trong trấn nhỏ này tổng cộng có mười người ghi danh. Lãng Hạ cùng bọn họ mặc y phục gia đình màu lam đậm đi theo sau ma thú, hắn không tốn sức chút nào, rất nhiều người lại chạy thở hổn hển. Lại trải qua ba bốn trấn nhỏ, đội ngũ cũng dần dần hội tụ nhiều hơn, Lãng Hạ đếm, ít nhất cũng hơn ba mươi —— thấy vậy kích thích bách thú uyển thật không nhỏ.

Cuối cùng đã tới bách thú uyển, bách thú uyển quả thật chiếm một ngọn núi, diện tích hơn 10 dặm, bốn phía đều là hoang sơn dã lĩnh. Lãng Hạ quan sát bốn phía, trong lòng càng bi ai, dầu gì hắn cũng là dân thành thị hiện đại, bây giờ thì tốt rồi, trực tiếp chạy đến núi lớn khe sâu làm bạn cùng thú.

Đệ tử dẫn đầu quan sát đám người cẩn thận, chỉ vào Lăng Hạ nói: “Ngươi, bước ra khỏi hàng.”

Lăng Hạ nghi ngờ đi ra ngoài, người đệ tử kia lại rất nhanh chỉ thêm mấy người. Lúc này Lăng Hạ mới từ từ hiểu, hẳn gọi đều là những người có thể lực tốt.

Quả nhiên, thủ lĩnh đệ tử rất nhanh phát thẻ bài cho bọn hắn, Lăng Hạ và những người được gọi ra phụ trách chăn nuôi ma thú cấp ba có thẻ bài màu vàng, những người thể lực kém còn lại phụ trách ma thú cấp một cùng cấp hai có thẻ bài màu xanh lá cây.

Lăng Hạ đi theo một vị nuôi thú lão luyện, người nuôi thú này là một người trung niên diện mạo hiền lành, tên là Hồng Lâm, Lăng Hạ nghĩ đến tên giả của mình, liền cười để cho y gọi mình “Tiểu Dao”.

Buổi tối ngủ giường chung, gần ba mươi đại nam nhân nhét chung một chỗ. Khắp nơi đều là tiếng ngáy, tiếng nói mớ, còn có mùi là lạ.

Lăng Hạ cau mày lặn qua lộn lại không ngủ được, nghe Hồng Lâm nói, chỉ cần là người chăn nuôi ma thú cấp năm trở lên sẽ có phòng riêng, hẳn muốn cố gắng quen thuộc tập tính của những ma thú này, tranh thủ nuôi động vật cao cấp sớm một chút.

Hắn và Hồng Lâm phụ trách ma thú bậc ba được đặt tên là “Lục Dực”, là một loại ma thú giống chim xinh đẹp như khổng tước. Nơi chăn nuôi Lục Dực to như hai sân bóng rổ, bốn phía đều là lưới phòng hộ.

Mặc dù Lăng Hạ luôn thích mèo chó các loại động vật nhỏ lông lá, thấy loại chim này vẫn nhin không được nhìn nhiều mấy lần. Hồng Lâm rất cẩn thận đeo tấm kim loại che đầu cùng quần áo phòng hộ, y thấy Lăng Hạ không căng thẳng chút nào hết nhìn đông tới nhìn tây, liền nhíu mày nói: “Loại súc sinh này rất nguy hiểm, Tiểu Dao người phải cẩn thận chút!”

Hồng Lâm rất chăm sóc hắn, người hậu bối cười lên thật thân thiết hiền lành này.

Lăng Hạ nghĩ lại mấy thứ hắn gặp khi ở trong núi, vội vàng gật đầu một cái, học Hồng Lâm mặc xong quần áo phòng hộ. Ma thú hắn gặp trong núi có loại đáng ghét khéo léo đáng yêu, lại có thể nuốt một con mồi lớn hơn nó rất nhiều. . . .

Thức ăn của Lục Dực là rắn cỏ bình thường, Hồng Lâm nói hắn đẩy cái rương kia, đổ rắn ra đầy đất, mấy con Lục Dực vừa thấy thức ăn liền bắt đầu cướp đoạt, tiếng kêu bén nhọn làm cho người ta nghe hoảng hốt. Lăng Hạ tê dại da đầu xách theo cái rương đựng rắn đi vào, bọn chúng chủ yếu là mồi cho những con Lục Dực đang ấp trứng bên trong.

Lăng Hạ hỏi “Cho mấy con chim này ăn có ích gì?”

Nơi này không giống vườn thú, nuôi động vật có thể thu tiền tham quan.

Hồng Lâm chép miệng, ý bảo đi ra ngoài lại nói. Động tác của y cẩn thận tỉ mỉ, như sợ mấy con rắn kia ném ra ngoài không cẩn thận rơi vào người mình. Lăng Hạ vội vàng bình tâm tĩnh khí, học bộ dáng của y ném rắn cỏ cho những con chim cái đang ấp trứng.

Đợi đến khi ra ngoài, Hồng Lâm đóng cửa gỗ mù che đầu mới thở gấp nói: “Tiểu Dao, về sau đi vào phải tận lực hạ thấp âm thanh của mình, những con Lục Dực này tham lam hiếu chiến, một khi kinh động bọn chúng, hậu quả rất là kinh khủng!”

Lăng Hạ nghe vậy kinh hãi một hồi, vội vàng gật gật đầu nói xin lỗi: “Xin lỗi Hồng đại ca, ta là người nhà quê, không có hiểu rõ mấy loại ma thú này a.”

“Khó trách.” Hồng Lâm nhắc rương đi về phía hắn, giải thích, “Loại Lục Dực này mặc dù lông vũ nanh vuốt không quý, nhưng chúng nó là một trong những loại thức ăn ma thú cao cấp thích nhất.”

Lăng Hạ bừng tỉnh hiểu ra, bọn họ bây giờ nuôi thức ăn a thú cao cấp a!

Lục Dực đói rất nhanh lại tham lam, cho nên một ngày cần cho ăn bốn lần, liên tiếp cho ăn ba ngày, Lăng Hạ đã có thể mặt không đổi sắc một tay bắt năm con rắn rồi.

Buổi tối đi ngủ tắm rửa vẫn là vấn đề lớn, có lúc Lăng Hạ không thể không lấy một bộ y phục che lỗ mũi, nếu không những thứ mùi mồ hôi bắn trong phòng hun cho hắn cả đêm ngủ không được.

Lăng Hạ không nhịn được hỏi Hồng Lâm: “Hồng đại ca, phải làm thế nào mới có thể chăm sóc ma thú cao cấp đây?”

Hồng Lâm nhìn hắn một cái lạnh nhạt nói: “Tiểu Dao, ngươi cứ yên phận ở chỗ này trước đã, ma thú cao cấp dễ nuôi như vậy sao? Dù kiếm ít tiền một chút, cũng đừng đi mạo hiểm.”

Có thực lực một chút sẽ không tới nơi đây làm chuyện khở sai này, cho nên Hồng Lâm cho rằng Lăng Hạ chỉ là người bình thường.

Lăng Hạ muốn nói mình đã từng độ sức với ma thú còn to hơn con cọp kia ra, ít nhiều vẫn có chút niềm tin, liền miêu tả bộ dạng ma thú đó cho Hồng Lâm một phen. Lúc đó hắn hết sức căng thẳng, trước khi móng vuốt của ma thú đó nhào tới còn bắt được móng trước của nó giơ nửa người nó lên, dùng sức đẩy ma thú kia lặn lộn mấy vòng—— sau đó hắn vì căng thẳng sợ hãi liền nhảy lên cây, chạy như một làn khói.

Hồng Lâm ngạc nhiên há hốc miệng, theo miêu tả của Lăng Hạ, hắn gặp phải ma thú Bao Sùng cấp bốn, người trẻ tuổi nhìn bình thường lịch sự gầy yếu này lại có thể chạy trốn khỏi nanh vuốt của Bao Sùng!

Lăng Hạ bị y nhìn có chút lo lắng, nhanh chóng giải thích: “Sức lực của ta trời sanh có chút lớn.”

Hồng Lâm suy nghĩ nói: “Tiểu Lăng, hay là ngươi có long hổ lực?”

Long hổ lực? Lăng Hạ không hiểu, cảm thấy mấy từ này có chút quen thuộc, hắn lắc đầu nói: “Ta lớn lên ở tiểu trấn vắng vẻ, chưa từng thấy qua người nào như vậy, ta cũng không biết a.”

Hồng Lâm vỗ vỗ bả vai hắn: “Nếu là thật, ngươi đi tìm đệ tử quân sự nói một chút đi, điều đến khu ma thú cao cấp, kiếm tiền cũng tốt hơn.”

Quân sự đệ tử được tất cả mọi người gọi là “Kính ca”, Lăng Hạ ăn cơm trưa xong đi tìm hắn, nói ý muốn của mình ra. Kính ca nhìn hắn một chút, bảo hắn nâng một tảng đá lớn cao hơn nửa người lên, Lăng Hạ hít sâu, một phát nâng hòn đá kia lên, mặt không đổi sắc tới nơi xa mấy mét.

Kính ca gật đầu khen: “Ừ, tư chất không tệ, ngày mai ngươi cùng bọn An Huy Yên phụ trách Bạch Đầu Ưng cấp năm đi —— tới phòng kho đổi lại thẻ bài màu đỏ, lấy một bộ y phục, nói đệ tử phòng kho phân cho ngươi một phòng trống.”

Lăng Hạ không khỏi vui sướng, mỉm cười nói: “Đa tạ Kính ca!”

Mặc dù nói là đơn độc phòng trống, nhưng là chính là cá 10m² gian phòng nhỏ, chỉ là Lăng Hạ đã đủ hài lòng, khó được ngủ tốt mộng.

77. Q.4 - Chương 77: Chương 4

Ngày thứ hai giờ mẹo Lăng Hạ đã rời giường, cùng bọn An Huy Yên là bốn người phụ trách ấy con bạch đầu ưng ăn.

Bạch đầu ưng cấp năm đã có trí thông minh nhất định, nơi bọn chúng hoạt động cũng lớn hơn nhiều Lục Dực, là ở phía trên vách núi đen. Chúng ma thú này mặc dù số lượng thừa thớt, nhưng bạch đầu ưng trưởng thành lại rất ít khi trông nom chim ưng non là chết hay sống, về tối, chim ưng non thậm chí có khi chết đói, bọn họ chủ yếu phụ trách nuôi chim ưng non.

Lăng Hạ cùng An Huy Yên nhảy lên ma thú kéo xe, lồng tre trong xe đều là thịt tươi to bằng lòng bàn tay—— đây là thức ăn của chim ưng non, hai người khác phụ trách một chiếc xe khác.

Ở trên sơn đạo lác lác hơn nửa canh giờ cuối cùng đã tới phía sau núi, trên đường đi An Huy Yên nói cho Lăng Hạ một vài chú ý của công việc, Lăng Hạ đều nhớ hết. Cuối cùng An Huy Yên lại nói, lúc đi nhất định phải rón rén, bởi vì tổ ưng phía dưới không xa còn có một con bạch đầu ưng trưởng thành hàng năm không rời khỏi vách núi—— nếu chọc tới nó, đoán chừng tánh mạng đoàn người sẽ gặp nguy hiểm.

[Con bạch đầu ưng này chính là con bạch đầu ưng của Chữ Ấn xuất hiện ở Quyển 2 và 3 mà mình đã nói nó sẽ là thú của Lăng Hạ đó J]

Mọi người tách thịt ra bỏ vào trong sọt tre công lên lưng, lại ném dây thừng xuống, sau đó dọc theo vách núi cẩn thận bò xuống dưới. Trước kia mặc dù Lăng Hạ không tham gia hoạt động leo núi gì, nhưng bây giờ phản ứng thân thể bén nhạy, cho nên rất thuận lợi.

Rất nhanh đến nơi khe hở vách núi, một đám tổ ưng ở chỗ đó.

An Huy Yên chỉ chỉ một thạch động phía dưới vách đá, ý bảo bạch đầu ưng trưởng thành ngụ ở nơi đó, để Lăng Hạ cẩn thận.

Những con chim ưng non chỉ chừng một con gà, miệng vừa sắc vừa nhọn, cánh chưa phát dục thành thực như cánh của một con dơi, nhìn qua rất hung ác. Lăng Hạ đếm, tổng cộng chừng ba mươi con.

Không qua An Huy Yên có nói, chừng ma thú bạch đầu ưng này hùng nhiều thứ ít, kỳ ấu niên là ba năm, cho nên chừng này không coi là nhiều. Nếu không kịp đưa mỗi cho bọn chúng, những con chim ưng non rất có thể sẽ trở thành thức ăn của đồng loại.

Chim ưng non nghe thấy mùi thịt, liền líu ríu kêu lên, Lăng Hạ vội vàng học bọn họ ném từng cục thịt vào. Những sức ăn của chim ưng non cực lớn, hơn nữa ham muốn chiếm hữu mạnh, dù ăn no cũng liều mạng dành thịt giấu trong sào huyết của mình, Lăng Hạ nhìn đám chim ưng non đấu nhau tụi bụi giống như chọi gà, cảm thấy da đầu tê dại — còn nhỏ đã hung mãnh như vậy, con bạch đầu ưng trưởng thành kia hẳn là rất lợi hại a?

Tất cả thịt đều ném vào, Lăng Hạ dùng lá cây xoa xoa dầu mỡ trên tay, đi theo An Huy Yên lui ra ngoài.

Công việc này làm liên tiếp vài chục ngày, Lăng Hạ cảm giác sức lực của mình càng lúc càng lớn, bước chân cũng càng ngày càng vững vàng, từ trên xuống dưới vách núi cho dù không dùng dây cũng không tốn sức chút nào. Dĩ nhiên, bởi vì đi cùng bọn An Huy Yên, hẳn không để lộ ra chuyện này.

Một ngày kia Lăng Hạ vẫn cùng mọi người lên núi, đêm hôm trước đổ một trận mưa to, nước sông tăng vọt, đường núi bùn lầy khó đi. Cho bạch đầu ưng ăn lại không thể trì hoãn, bọn Lăng Hạ chỉ đành phải nhảy xuống xe, mỗi người công giò thịt làm bằng trúc lên núi.

Một đường thuận lợi tới tổ ưng, những con chim ưng non vì đói bụng đã bắt đầu tranh đấu, mọi người vội vàng ném thịt vào.

Đợi đến lúc trèo lên, An Huy Yên sơ ý trượt chân, luống cuống tay chân khó có thể duy trì thăng bằng, hoảng sợ “A” kêu to một tiếng ngã xuống phía dưới.

Tất cả mọi người thất kinh, Lăng Hạ không kịp suy nghĩ nhiều, nhanh chóng chạy dọc theo vách núi đi xuống, đuổi theo mười mấy thước rồi cuộc cũng kéo được cánh tay An Huy Yên. Nơi này đã thoát khỏi phạm vi dây thừng, Lăng Hạ bị tuột xuống một đoạn, rồi cuộc dùng cái tay rãnh kia túm được một tảng đá giữ vững thân thể. Hắn nhìn vực sâu vạn trượng phía dưới, vội vàng chuyển tầm mắt sang nơi khác, hoảng sợ toát một đầu mồ hôi lạnh.

Hai người khác không dám lớn tiếng gào thét, chỉ đè thấp giọng hô xuống: “Tiểu Dao, cố chịu chút, chúng ta đi lên ném dây cho các người!”

Lăng Hạ gật đầu với bọn họ một cái, hẳn xách theo An Huy Yên cũng không phí nhiều sức, chỉ là, vách núi này quá mức cao, không cẩn thận một chút sẽ té đi xuống. An Huy Yên cũng kinh hãi hai chân đập đập, nắm chặt cổ tay Lăng Hạ, thật khó mới đứng vững được thân hình.

Lăng Hạ đột nhiên cảm thấy sau lưng rét lạnh, có thứ gì đó đang ngó chừng bọn họ!

Hắn cảnh giác nhìn chung quanh, liền sợ hết hồn — bọn họ bây giờ cách chỗ con bạch đầu ưng trưởng thành mà An Huy Yên nói chỉ có bảy tám thước!

Một cái bóng mờ lớn giống chim từ từ bước đi thông thả đến cửa động, quả nhiên cả người chỉ có cái đầu màu trắng, ưng nhãn sắc bén hung hăng nhìn chằm chằm hắn. Kỳ lạ là, lông vũ trên người con bạch đầu ưng này rất ngắn, thậm chí có chỗ không dài bằng đám chim ưng non, có nơi thậm chí lộ ra da thịt trụi lủi, nhìn hết sức khó coi.

[==” Em quá thảm ợ!]

Đây chính là con bạch đầu ưng năm đó bị A Ly đốt trụ lông, tu vi giảm không nói, còn bị Chữ Ấn ghét bỏ. Những năm nó đi theo Chữ Ấn ưng sinh đại sự chưa giải quyết, sau này bị hủy dung càng thêm vô vọng, bởi vì tự ti ngày ngày núp trong tổ ưng đợi mấy con bạch đầu ưng khác về tổ mới dám đi ra ngoài.

An Huy Yên cả kinh không nhin được gọi ra tiếng, những tin đồn có liên quan đến sự tàn bạo của bạch đầu ưng làm cho gã sợ đến luống cuống tay chân bối đá muốn bò lên, động tác này càng thu hút sự chú ý của bạch đầu ưng. Nó dang đôi cánh giống như ác ma, như sao chổi đánh tới hai người trên vách đá.

Gió mạnh mãnh liệt không mở mắt ra nổi, đôi ưng thảo của bạch đầu ưng nhắm ngay An Huy Yên muốn bò lên trên, muốn xé thành gã mảnh nhỏ!

Hai người trên vách núi lúc này cũng nhìn thấy tình cảnh phía dưới, con bạch đầu ưng này vốn cấp tám, bởi vì bị thương nặng nên tu vi tụt xuống cấp sáu. Dù vậy, đối phó với mấy người tu hành vẫn dễ dàng, huống chi người bình thường?

Hai người kia cả kinh lẫn một vòng chạy xuống núi, ngay cả kêu cũng không dám kêu, e sợ thu hút sự chú ý của nó.

Lăng Hạ biết chuyện quá mức khẩn cấp, hét lớn một tiếng buông tay chột nhảy tới, dùng sức kéo lấy hai móng bạch đầu ưng, kéo nó lệch sang một bên.

Bạch đầu ưng không ngờ cả con người cũng dám bắt mình, liền giận tím mặt, dùng sức vung qua vung lại muốn vứt Lăng Hạ xuống dưới vách núi. Lăng Hạ bị nó lay đến đầu óc choáng váng, nhưng mà vẫn dùng sức nắm chặt cặp chân bạch đầu ưng không buông. An Huy Yên dường như nhìn góc ra, dùng sức bối lấy vách đá, môi run rẩy nói: “Tiểu, Tiểu Dao.”

Bạch đầu ưng quăng một hồi không nhin được, phát ra một tiếng kêu chói tai, bay qua tầng đá. Lăng Hạ biết không hay, trong lúc bối rối rốt cuộc hấn nghĩ đến mấy năng lượng trong cơ thể, nhanh chóng vận ra ngoài, eo ếch dùng lực, phi thân nhảy lên trên người bạch đầu ưng!

Lăng Hạ vừa mừng vừa sợ, vội vàng dùng hai chân vững vàng kẹp cổ bạch đầu ưng, hai cánh tay huơ lung tung bắt được lông chim trên đầu nó cố định thân hình.

Bạch đầu ưng kêu thảm một tiếng, thanh âm quả thực là vang tận mây xanh. Thật ra thì lông chim nó hết sức bền chắc, người bình thường rút xuống không được, nhưng nó thật sự là bị A Ly dọa sợ, lập tức không dám lay động nữa, e sợ Lăng Hạ thật sự nhỏ lông chim vất vả lắm mới nhú ra của nó.

Lăng Hạ kinh ngạc phát hiện con bạch đầu ưng này từ từ bay vững vàng, hấn đương nhiên không dám buông ra, vẫn nắm chặt. Bạch đầu ưng kêu đau một tiếng, nó không biết làm sao để trao đổi cùng con người này, mình đã không muốn công kích hấn, hấn còn làm vậy!

Một người một con ưng liền giằng co, bạch đầu ưng lười quá nhiều ngày, từ từ bay hưng phấn lên, mang theo Lăng Hạ càng bay càng cao.

Lăng Hạ ngạc nhiên nhìn bầu trời màu xanh như gần trong gang tấc hòa chung với khói trắng vờn quanh, mặt trời cũng lớn hơn nhiều so với thường ngày. Hấn cúi đầu nhìn một cái, phía dưới là một tầng mây, con bạch đầu ưng này sao lại mang hấn bay cao như vậy?

Chưa từng gặp qua cảnh sắc đẹp như vậy, hấn thậm chí xem đến ngây ngẩn.

Bạch đầu ưng một hồi xuống thấp một hồi lên cao, nhưng rõ ràng không chế thân hình rất vững. Sóng lưng cứng ngắc của Lăng Hạ dần dần buông lỏng, thậm chí còn dịch dịch cái mông chỉnh thân thể thoải mái hơn một chút, hấn hơi kinh ngạc, con bạch đầu ưng này sao lại ôn thuận như vậy? Quả thực là không thể tưởng tượng nổi.

Hấn nắm một hồi lòng bàn tay đều toát mồ hôi, bất tri bất giác buông lỏng để tay lên cổ của bạch đầu ưng. Thân hình bạch đầu ưng dừng lại, lập tức muốn hất Lăng Hạ ra, chột hướng bên trái hoa lệ xoay người một cái.

Thân thể Lăng Hạ không tự chủ rơi xuống, cả kinh “A” kêu một tiếng. Hấn vội vàng dùng đôi tay dùng sức ôm cổ bạch đầu ưng, bị lộn nhào suýt chút nữa nôn ra. Hấn không biết vì sao con bạch đầu ưng này lại đột nhiên phát điên, dùng sức buộc chặt đôi tay, bạch đầu ưng lại âm ỉ lợi hại hơn.

Trong lúc vô tình Lăng Hạ bắt được lông chim trên đầu bạch đầu ưng lần nữa, bạch đầu ưng giật dữ liên như bóng cao xu xì hơi yên tĩnh lại.

Như thế mấy phen, rốt cuộc Lăng Hạ cũng phát hiện ra nhược điểm của bạch đầu ưng, nó quan tâm chính là mấy cọng lông ngắn ngắn trên đầu này a Sá! Kết hợp với cái đầu bạc này thật sự không hoa lệ chút nào!

Hắn dùng lực nín chặt mấy cọng lông chim, miệng đe dọa nói: “Mang ta về! Trở về!”

Bạch đầu ưng cúi gầm đầu quanh quẩn trên không trung mấy vòng bay xuống, cảm thấy bụng đầy bị phần không chỗ phát tiết.

Rất nhanh bay đến vách núi, An Huy Yên vẫn tội nghiệp bởi lấy vách đá, nhìn thấy bạch đầu ưng bay tới đây suýt nữa sợ ngất đi. Khi gã thấy Lăng Hạ cười bạch đầu ưng, miệng mở to có thể trực tiếp nuốt trứng gà rồi!

“An Huy Yên đại ca, nhảy lên!” Lăng Hạ không dám buông tay, ý bảo bạch đầu ưng tiến tới.

An Huy Yên theo bản năng lắc đầu, tay của gã nắm lấy vách đá nửa ngày đã bắt đầu run rẩy, sắp không chịu nổi.

Lăng Hạ cau mày nói: “Mau lên!”

Cuối cùng An Huy Yên lấy dũng khí nhảy lên, bạch đầu ưng cắn răng nghiêng lợi đưa bọn họ lên vách núi.

Lăng Hạ bảo An Huy Yên chạy trước, hắn nắm lông chim của bạch đầu ưng không dám buông lỏng, cảm xúc của con bạch đầu ưng này thật sự biến đổi quá nhanh, khó bảo đảm nó sẽ không giết mình công kích.

An Huy Yên chần chờ nhìn Lăng Hạ một chút, rốt cuộc lung tung chạy.

Nhìn bóng dáng của gã xa xa biến mất không thấy nữa, Lăng Hạ thở phào nhẹ nhõm. Hắn cầm mấy cọng lông chim không có cách nào, trầm mặc hồi lâu nói: “Ta buông ra người sẽ công kích ta sao?”

Hắn nói xong liền bật cười, hắn nói chuyện với con súc sinh lông lá này, đối phương nghe hiểu được sao?

Nào biết hắn vừa nói thế, bạch đầu ưng liền mềm mại kêu một tiếng, hình như có ý chịu thua.

Cũng không thể vẫn giằng co ở chỗ này mãi đi?

Lại đợi nửa canh giờ, Lăng Hạ dồn hết lực lượng bên trong thân thể xuống chân, chợt nhảy xuống liền hướng chân núi chạy đi. Hắn biết tốc độ của bạch đầu ưng cực nhanh, liền chuyên hướng vào trong rừng mà chui, không quay đầu lại diên cuồng chạy về phía trước.

Chạy một hồi không nghe thấy phía sau có động tĩnh, Lăng Hạ không nhịn được quay đầu lại liếc nhìn. Con bạch đầu ưng kia nản lòng thoái chí cúi gầm đầu đứng phía xa, một bộ gặp khốn cảnh, cũng không có đuổi tới trả thù.

Lăng Hạ ngẩn người, vẫn nhanh chóng xuống núi, trở về muộn lời đoán chừng sẽ có người lên tìm.

Mới vừa rồi hắn vậy mà lại cảm thấy con ưng trụ lông này có mấy phần đáng yêu. Sá!

Lần này bị kinh sợ, bọn An Huy Yên đi tìm quần sự đệ tử yêu cầu đổi đổi, quần sự đệ tử không chút để ý nhìn bọn hắn mấy lần, ba người kia không dám nói nữa. Lăng Hạ cũng khuyên bọn hắn mấy câu, không biết tại sao, mặc dù bạch đầu ưng hung mãnh, hắn nghĩ tới bộ dạng con ưng hắn nhìn thấy cuối cùng đó như tiểu tức phụ bị khinh bỉ lại cảm thấy buồn cười, sợ hãi cũng biến mất hầu như không còn.

Ngày hôm sau vẫn đẩy xe đi, Lăng Hạ nhìn bọn hắn run run rẩy rẩy, liền cười nói: “Vậy các người ở phía trên chờ ta đi, ta đi xuống.”

Ba người kia rốt cuộc yêu thương tánh mạng của mình, dù thật xin lỗi nhưng vẫn lưu lại phía trên. Lăng Hạ một người lại nhẹ nhõm không ít, nhanh chóng leo lên leo xuống mấy lần, dứt hết mấy con ưng non kia. Một chuyến cuối cùng hắn thúc giục ba người kia đi về trước, bởi vì chuyện kể tiếp chỉ sợ bọn họ sẽ sợ hơn.

Bên trong giỏ trúc cuối cùng có một khối thịt chín, các loại gia vị đều cho đầy đủ, hầm cách thủy hết sức thơm. Bây giờ hắn có chút tiền để dành, đặc biệt đem chút tiền ủy thác đệ tử nhà bếp nấu.

Hắn muốn thuần dưỡng con bạch đầu ưng kia. Trong khoảng thời gian này hắn hiểu biết thế giới này rất rõ, không ít người nuôi ma thú, ở chung tốt thậm chí còn ký khế ước. Hắn muốn sống thoải mái ở thế giới biến thái này, đương nhiên phải trở nên mạnh hơn mới được.

Lăng Hạ dọc theo vách núi cẩn thận đi tới gần thạch động, ném khối thịt chín kia vào.

Hắn chờ thật lâu, con bạch đầu ưng kia ở cửa động chọt lóe —— cục thịt bị nó tha vào, nhưng không thèm liếc hẳn một cái. Lăng Hạ cũng không thất vọng, mỉm cười công giỏ trúc bò lên trên.

Sao đột nhiên hắn có cảm thấy hình như mình đã làm những chuyện tương tự như vậy.

Liên tiếp cho ăn mấy ngày, ngày này Lăng Hạ đang muốn bò lên trên, đột nhiên nghe thấy một trận gió phía sau. Hắn kinh ngạc quay đầu lại, liền thấy con bạch đầu ưng kia đang ở phía sau hắn cách đó không xa vỗ cánh, vẫn một bộ gặp khốn cảnh rũ đầu xuống.

Khóe miệng Lăng Hạ giật giật.

. Cuộc sống, không đúng, phải là ưng còn sống là còn hi vọng đấy! Đừng ngày ngày gục đầu ủ rũ như vậy được chứ?

78. Q.4 - Chương 78: Chương 5

Lăng Hạ biết được con bạch đầu ưng này suy sút tinh thần bao nhiêu! Trừ lúc bay lượn sẽ hưng phấn một hồi, thời gian khác đều là bộ dạng chán đến chết liều mạng chui vào trong động, cũng rất ít trao đổi với hắn, quả thật là khuynh hướng tự bế.

Hắn ít nhiều cũng nhìn ra, con bạch đầu ưng này hơn phân nửa là vì bộ lông có vấn đề nên thẹn với thấy con ưng khác. Chẳng lẽ đầu trọc sẽ không sống? Cát đại gia còn đầu trọc mấy chục năm nữa là!

Hắn hỏi nhân viên chăn nuôi lâu năm một chút, chẳng ma thú bạch đầu ưng này tuổi thọ rất dài, cấp cao thậm chí có thể sống hai ba trăm năm, con ưng này đoán chừng chỉ năm sáu chục tuổi, trong chủng tộc vẫn là một thanh niên.

Tương đối bị kịch là chủng tộc bọn chúng hùng thư tỷ lệ có lẽ là 5-1, chế độ một vợ một chồng, thư ưng lại tương đối coi trọng bề ngoài, con bạch đầu ưng này bây giờ trụi lông, đoán chừng không dễ tìm được đối tượng.

Trực giác Lăng Hạ cho rằng con bạch đầu ưng này là một con hùng ưng.

Ban đêm Lăng Hạ kiên quyết kéo bạch đầu ưng tới bờ sông, bạch đầu ưng một bộ chết tử tế không sống bị hắn lôi xuống nước, Lăng Hạ không dám ngửi mùi trên người nó, khó ngửi bỏ mẹ! Dù lông vũ xinh đẹp mà mùi trên người thể này thì thư ưng người ta cũng không muốn người được chứ?

Lăng Hạ vốc vốc nước lên người nó, cẩn thận xoa nắn cho nó, chỉ sợ chà xát một sợi lông vũ cũng sẽ khiến nó xù lông. Thế giới này có thật nhiều linh thảo linh mộc, chẳng lẽ không thể trị chứng rụng lông sao?

Lăng Hạ vỗ vỗ thân thể của nó tự nhủ: “Ta nói người đừng có đau lòng, về sau ta nhất định sẽ nghĩ cách chữa khỏi chứng rụng lông của người.”

Bạch đầu ưng không hơi sức kêu một tiếng, nó căn bản không phải bị rụng lông được chứ?

Lăng Hạ khó khăn chà sạch cho nó, lại kéo lên bờ, vỗ vỗ cổ của nó nói: “Người có tên không? Không có ta đặt cho người một cái nhé?”

Ưng nhân thoáng qua một tia sáng, tiếng kêu thoáng vang dội hơi.

Chủ nhân rất ít đặt tên a thú của mình, nó đi theo Chử Ấn mấy chục năm, Chử Ấn không chỉ có nó là ma thú, luôn tùy ý gọi nó là “Súc sinh”, không chịu được liền đập một cước, cũng không ký kết khế ước với nó. Con cừu địch bốn con của nó kia cũng có tên, ngày ngày đều được người ta ôm vào trong ngực vuốt ve, điều này khiến nó ghen ghét không thôi. Bây giờ vừa nghe thanh niên nói cười riu rít này muốn đặt tên ỉn, bạch đầu ưng thiếu chút nữa chảy ra hai giọt lệ.

Lăng Hạ không biết nên đặt tên gì, hơn nữa con bạch đầu ưng này thật sự không phải loại dễ thương như tiểu miêu tiểu cầu Cuối cùng hần sờ sờ đầu bạch đầu ưng nói: “Ta gọi ngươi là Đại Bạch được chứ?”

Bạch đầu ưng không hơi sức nhìn hần một cái, ánh mắt có chút buồn bã, cũng chẳng phản đối gì, Lăng Hạ liền kêu một tiếng “Đại Bạch”, lại sờ sờ đầu của nó. Bạch đầu ưng hí mắt rụt cổ, hiển nhiên là hưởng thụ.

Mỗi ngày cho chim ưng non ăn xong, hần luôn cưỡi Đại Bạch bay trên trời nửa canh giờ, một người một chim từ từ ăn ý. Đại Bạch cũng hoạt bát hơn, không giống thường ngày cả người luôn tản ra hơi thở tối tăm chán chường.

Ngày này Lăng Hạ dẫn theo một khối thịt lớn cho Đại Bạch, lại tinh tế chải lông cho nó. Tâm tình Đại Bạch tốt, mang theo Lăng Hạ bắt tri bắt giác bay xa một chút, Lăng Hạ chỉ chú ý ngắm phong cảnh trời xanh đầy xuân sắc, chờ mặt trời chiều dần dần lặn xuống phía tây mới phản ứng kịp.

Lăng Hạ sợ không về kịp bữa tối, vội vàng thúc giục Đại Bạch quay trở lại.

Đại Bạch nghe lời vòng trở về, vừa mới bắt đầu còn hết sức vừa lòng triển khai cánh, nhưng đột nhiên sống lưng cứng đờ, Lăng Hạ có thể cảm thấy lông vũ cả người nó đều dựng lên. Hần có chút kinh dị, Đại Bạch ở trên trời hiem gặp địch thủ, có lúc hưng khởi còn đuổi bắt mấy giống chim lớn nhỏ chạy khắp nơi, sao đột nhiên lại căng thẳng như vậy?

Tốc độ của Đại Bạch đã bắt đầu tăng nhanh, thậm chí bắt chấp tất cả liều mạng hạ xuống dưới, sự bén nhay với nguy hiểm khiến nó hết sức căng thẳng. Lăng Hạ bị gió quạt đến thở không được, vội vàng ôm chặt cổ Đại Bạch.

Rất nhanh hần biết đáp án, hần cũng cảm thấy, có một thứ đang đến gần bên này rất nhanh, thậm chí tốc độ còn nhanh hơn cả Đại Bạch! Thứ kia mang theo sát khí cùng uy áp mãnh liệt, xa xa đã khiến cho hần thở không nổi.

Hần kinh ngạc quay đầu lại, nhìn thấy trên tầng mây nơi xa loáng thoáng hiện ra hình dáng một nhánh song đầu khổng lồ, hần sợ hết hồn, đây là quái vật gì? loài chim xung quanh hiển nhiên cũng bắt đầu nhận ra nguy hiểm, đều là thét lên bay loạn chung quanh.

[A Tuyệt xuất hiện rồi ~]

Lăng Hạ nhìn mà da đầu tê dại, không đợi hần xoay người, một tiếng xé gió từ phía sau vang lên, Đại Bạch chợt quẹo cua, lúc này mới không bị gió lốc bén nhọn như dao đánh trúng.

Song Đầu Xà bay một ngày, đang lúc đói bụng khó nhịn. Ngự Chi Tuyệt vòng hai đầu gối ngồi trên lưng nó nhắm mắt vận công, Song Đầu Xà chỉ có thể tận lực giảm bớt động tác của mình bắt mồi trên không trung, con bạch đầu ưng trước mặt không thể nghi ngờ là mục tiêu tốt nhất!

Nó thấy bạch đầu ưng tránh thoát công kích của mình, liền phát ra mấy cột gió lốc, chặn đứt đường lui của bạch đầu ưng, ép đối phương bay lên lần nữa.

Lăng Hạ biết tình thế nguy cấp, mặt hướng phía sau đứng trên lưng Đại Bạch, nhanh chóng dồn cổ khí trong thân thể về phía chân ổn định thân hình. Khi Đại Bạch không thể tránh thì hần chợt đưa tay đỡ, hội tụ lực tinh thần va chạm mãnh liệt với gió lốc, hần cùng Đại Bạch không tự chủ bị đẩy về phía trước mấy trượng, khoảng cách của hai bên liền xa hơn.

Song Đầu Xà giận tím mặt, nó từ tầng mây phía trên vọt xuống, dáng vẻ dữ tợn suýt chút nữa khiến Lăng Hạ kêu lên. Loại quái vật này quá xấu đi! Phía trước là hai cái đầu rắn hình tam giác khổng lồ, răng nanh thật dài cùng lưỡi rắn đều lòi ra bên ngoài, phía sau là thân rắn thật dài, lại có đôi cánh mười phân rộng rãi hữu lực, vẩy trên người là màu đen giống như tảng đá .

Lăng Hạ mơ hồ nhìn thấy phía trên có một mảnh quần áo màu tím, phía trên quái vật này có người ngồi? Chẳng lẽ người nọ khiến quái vật này công kích bọn họ?

Một cái đầu của Song Đầu Xà hít một hơi thật sâu, Lăng Hạ nhìn nó cong cổ liền biết không ổn, quả nhiên, một khắc sau, một khối cầu khổng lồ vô hình từ trong miệng của nó phun ra ngoài, thẳng tắp đánh về phía bọn họ!

Lúc Song Đầu Xà đột nhiên sà xuống Ngự Chi Tuyết đã bị kinh động, y không để ý lắm, sức sinh này luôn đối rất nhanh. Y không chút để ý cúi đầu, con người chợt co rụt lại, máu cả người như muốn động lại.

Thời gian giống như bị thả chậm, Song Đầu Xà phát ra cầu khí thổi bay tóc đen hơi dài trên trán người nọ, lộ ra một đôi mắt nhu hòa, vẻ mặt nghiêm cẩn kiên định tương tự khuôn mặt trong trí nhớ.

Ngự Chi Tuyết không suy nghĩ nhiều, ra lệnh Song Đầu Xà dừng lại công kích, tay phát ra một lưỡi đao khí, vượt lên trước đánh bay cầu khí nghiêng qua một bên.

Dù vậy, Lăng Hạ và Đại Bạch vẫn bị luồng khí lưu mãnh liệt thổi bay tách ra. Thân thể Lăng Hạ không tự chủ được quăng mấy vòng trên không trung, theo bản năng vươn tay bắt loạn. Rất nhanh, một cánh tay nhiệt nung có lực nắm chặt hông của hắn, kéo hắn bay lên.

Chân Lăng Hạ chạm phải vật thật chưa tỉnh hồn cúi đầu nhìn, lúc này mới phát hiện ra mình đang đứng trên lưng của con quái vật hai đầu đó! Hắn ngạc nhiên quay đầu lại, cự ly gần nhìn thấy đôi mắt đẹp sáng ngời dấu sau mặt nạ đang kinh ngạc nhìn mình, đôi tay buông xuống dưới ống tay áo màu tím dường như đang khẽ run.

Lăng Hạ hoảng hốt chớp mắt, lập tức cảnh giác lui về phía hai bước, nam nhân mang mặt nạ này khiến ma thú công kích mình, lại bắt mình tới là có ý gì?

Hắn nhớ tới Đại Bạch, dùng khoe mắt nhìn, phát hiện nó đã ổn định thân hình, lúc này mới hơi thở ra.

Hắn đang muốn hỏi cho rõ ràng, nào biết đối phương lại mở miệng trước, thanh âm trầm thấp từ tính mang theo mấy phần khô khốc: “Người. Tên là gì?”

Lăng Hạ ngạc nhiên khê trợn to hai mắt, đối phương có ý gì? Hắn cố gắng bình tĩnh hỏi: “Vị huynh đài này, người để ma thú của người công kích chúng ta là có ý gì?”

Ánh mắt giống như nhìn người xa lạ mang theo phòng bị cùng xa cách.

Trong lòng Ngự Chi Tuyết cứng lại, rất nhanh phục hồi tinh thần, nắm thật chặt quả đấm hỏi lần nữa: “Tên?”

Uy áp khổng lồ khiến Lăng Hạ hô hấp cũng khó khăn, hắn vội vàng dùng khí tức trong thân thể chậm rãi áp xuống cố áp lực này, cau mày khó nhọc nói: “Lăng Hạ, xin hỏi tên họ đại danh?”

Mặc dù trong thời gian này hắn đã quen người khác gọi mình là Tiểu Dao, nhưng dưới tình huống này, hắn không kịp suy nghĩ sâu xa, trực tiếp nói tên thật. Hắn cố gắng tỉnh táo nhìn đối phương, đối phương lại như biến thành tượng đá tượng gỗ, một hồi lâu cũng không có chút phản ứng.

Từ tư thái cùng khuôn mặt quen thuộc Ngự Chi Tuyết đã xác định đây chính là hắn, nhưng mà, nghe thấy cái tên này vẫn làm cho tâm y không nhận được nóng lên, thậm chí hốc mắt cũng có chút cay cay.

Đợi quá lâu, người này luôn lần lượt biến mất.

Thời gian chờ đợi trong cuộc sống, quá dài, cũng quá gian nan.

Lần này, dù như thế nào cũng sẽ không để hắn rời khỏi mình!

Lăng Hạ bị ánh mắt nóng rực mà chuyên chú kia nhìn không khỏi xuất thần, ánh mắt kia quả thật như muốn nuốt hắn xuống vậy! Hắn không khỏi lại lui một bước, toàn thân cảnh giác lên.

Sau một giây, hắn liền phát hiện cảnh sắc trước mắt mình thay đổi hoàn toàn, mơ hồ nhìn thấy một mảnh ánh trắng nước hồ sóng gợn lăn tăn, nhưng không đợi hắn nhìn rõ, trước mắt liền lọt vào bóng tối vô biên.

Ngự Chi Tuyết không kịp chờ đợi mang Lăng Hạ vào trong không gian của y — năng lực không gian của y chừng hai năm trước liền tu luyện ra. Y quá mức nhớ nhung mùi vị của người này, nhớ đến toàn thân muốn nổ tung!

Che lại thị lực của Lăng Hạ, Ngự Chi Tuyết lập tức ném mặt nạ trên mặt, y biết không thể để cho Lăng Hạ nhìn thấy mặt của mình. Ở trong mắt đối phương mình hoàn toàn là xa lạ, phương pháp tốt nhất là để cho hắn lần nữa yêu mình, nhưng là hắn bây giờ thật sự là nhận không được rồi!

[Gặp là làm liền vậy ta~ A Tuyết mạnh động quá! Cơ mà mình thích :v :v :v]

Dưới tay là da thịt cùng hơi thở ấm áp quen thuộc, làm cho y giống như nổi điên muốn đoạt lấy lần nữa.

Y nhanh chóng trải áo ngoài lên đất, đè hai tay của Lăng Hạ giam cầm hắn dưới thân mình, đôi môi lập tức không kịp chờ đợi hôn lên. Tư vị đã lâu làm cho lưng y không khỏi sợ run, ngực trống rỗng lập tức được lấp đầy.

Khi trên người chợt trầm xuống, đôi môi bị lấp kín, Lăng Hạ hoàn toàn ngốc. Chờ hắn phục hồi tinh thần lại, đầu lưỡi của đối phương như rắn linh hoạt chui vào trong miệng hắn, dùng sức mút đầu lưỡi của hắn, liếm hàm răng của hắn, lực độ lớn đến nỗi khiến hắn thiếu chút nữa tắt hơi.

Hắn có thể cảm nhận được bắp thịt cứng rắn cùng hơi thở nóng rực của nam nhân trên người, làm cho hắn xấu hổ hận không thể chui vào trong hàm.

Má! Đây là gặp phải nam biến thái sao? ! Nụ hôn đầu của ông đây a a a!

Đại ca, người không cần đói khát như thế này a? Không sợ ông đây có bệnh sao?

Mặt của Lăng Hạ đỏ lên, dùng sức xoay đầu, toàn thân giống như cá thoát nước liều mạng giữa muốn thoát khỏi đối phương, lại bị đối phương dễ dàng đè lại. Hắn cực kỳ tức giận muốn cắn mạnh, lập tức bị đè cầm, bị buộc tiếp nhận nụ hôn nóng rực như muốn cắn nuốt tất cả của đối phương.

Hắn không thoải mái phát ra một tiếng ô ô, tức giận cả người đều run rẩy.

Nhận ra người phía dưới khó chịu, Ngự Chi Tuyết lưu luyến ngừng đầu, mắt hờn nhìn gò má Lăng Hạ vì xấu hổ mà đỏ lên cùng đôi mắt hơi ướt.

Mặt mày rất giống. Chỉ là, so với làn da tái nhợt đến quá đáng trước kia lại khỏe mạnh hơn nhiều, là màu lúa mì nhân nhật.

Ngự Chi Tuyết dùng trói buộc nguyên rửa cổ định Lăng Hạ trên mặt đất, lấy tay tinh tế miêu tả ánh mắt, lông mày, sống mũi, đôi môi của hắn. Y dùng ngón trỏ nhẹ nhàng kim đôi môi đỏ mềm mại mới vừa rồi bị mình cắn sưng đỏ, trong lòng có chút ảo não, ánh mắt cũng khôi phục chút thanh minh.

Đề nên từng lần một kêu tên Lăng Hạ ở trong lòng, Ngự Chi Tuyết cố gắng khắc chế nhiệt độ đang dâng cao trong thân thể, nhìn Lăng Hạ không chớp mắt, giống như hắn sẽ đột nhiên biến mất dưới người mình.

Lăng Hạ bị động vào tê dại da đầu, hắn có thể cảm thấy ánh mắt nóng rực của đối phương. Ở trong bóng tối, toàn thân vẫn không thể động, làm cho hắn căng thẳng lưng căng cứng, tim sắp thót lên tới miệng rồi.

Hắn liều mạng trấn định, dùng âm điệu hết sức bình tĩnh nói: “Huynh đài, đến cùng ngươi muốn làm gì?”

Sá! Không cần lừa đảo như vậy a! Dù trước đó mình hấp dẫn một tên gay, nhưng gay trong thiên hạ không đến nỗi đều chạy tới bên cạnh mình chứ?

Ngự Chi Tuyết nhìn dáng vẻ hắn cố gắng trấn định quật cường, trong lòng yêu không chịu được, không nhịn được nằm sấp xuống thân mật ngậm vành tai mượt mà của đối phương, giả vờ uy hiếp nói: “Nếu ngươi lại cắn ta, ta liền thưởng ngươi.” Vừa nói vừa đưa tay dán sát vào miệng Lăng Hạ, chậm rãi lên xuống vuốt ve, xúc cảm này cho dù cách y phục vẫn khiến cho lòng y rung động.

Y hài lòng nhìn lỗ tai Lăng Hạ đỏ bừng lần nữa cùng lông mi có chút rung rung, ái muội vuốt ve mấy cái lên mặt đối phương, dán tới lần nữa, cẩn thận mút cánh môi.

Lăng Hạ tức giận muốn ngắt, hận không thể một cước đạp bay tên biến thái đáng chết! Hắn ở bên kia là siêu nhân, ở chỗ này hiển nhiên so với người bình thường chỉ là củi mục a! Tại sao ông đây lại xuyên không a!

[Ồ, A Tuyết mà là người thường thì không ai là người thường được huynh ạ o.o Chấp nhận sự thật đi huynh :)))) Huynh xuyên chính là để bị thưởng, hê hê]

Miệng hắn không dám cử động nữa, toàn thân cứng ngắc sắp biến thành cọc gỗ rồi, quả thật tức giận đến muốn hôn mê, hai đại nam nhân hôn rất ghê tởm có được không?

Nhưng lần này động tác của đối phương không điên cuồng làm cho người ta sợ như vừa rồi, động tác dịu dàng không thể tưởng tượng nổi. Chỉ chạm lên môi hắn, lại chạm lên. Rất nhẹ nhàng liếm láp miêu tả bờ môi của hắn, dường như muốn duy trì động tác này đến Thiên Hoang Địa Lão (lâu dài như trời đất), dường như vĩnh viễn sẽ không chán.

Lăng Hạ nín thở, hình như có cảm xúc tê tê đại đại khác thường từ trên môi dần dần lan tràn ra ngoài, mặt hắn đỏ bừng xấu hổ vô cùng, nhịp tim cũng càng lúc càng nhanh. Cho dù hắn liều mạng đè nén, vẫn phát ra mấy tiếng thở dốc mập mờ.

Sá, con mẹ nó biến thái đáng chết này có dừng hay không?

Đầu lưỡi đối phương rốt cuộc chậm rãi chui vào trong miệng hắn lần nữa, Lăng Hạ miệng to thở hổn hển, thần kinh toàn thân cũng căng thẳng lên, sống lưng không khỏi sợ run.

Không giống như vừa rồi cường thế làm cho hắn sợ, lần này quả thực là. Trong đầu hắn hoảng hốt một hồi.

Tư vị nụ hôn này quả thật ngọt ngào làm cho người ta run rẩy như trong giấc mộng, hơn nữa đặc biệt quen thuộc, có một hồi thậm chí Lăng Hạ cho rằng mình nằm mơ một giấc mơ nhi đồng không nên mơ, không tự chủ được đáp lại. Đối phương càng kích động, vừa hôn vừa lấy tay cầm vào trong tóc hắn ấn đầu hắn qua, càng không ngừng biến đổi góc độ, hôn hắn như muốn nuốt luôn hắn xuống bụng.

Tiếng thở dốc áy uáy, quần lẩy càng ngày càng dinh dính, nước miếng không kịp nuốt dọc theo khoeo môi chảy xuống.

Dục vọng trong thân thể đè nén không được nữa bắt đầu dâng sóng lớn mãnh liệt, Ngự Chi Tuyết khó nhịn xé y phục Lăng Hạ ra, đôi môi cùng đôi tay không ngừng lưu luyến trên da thịt hắn, lưu lại từng mảng dấu vết màu đỏ.

Lăng Hạ rên rỉ một tiếng liền tỉnh táo lại, hoảng sợ trốn to đôi mắt tràn đầy sương nói: “Người muốn làm gì?” da thịt nơi ngực, cổ, tất cả đều lưu lại xúc cảm khác thường, làm cho hắn khó chịu tới cực điểm.

Ngự Chi Tuyết không đáp, y đã không thể hồi đáp.

Y vội vàng xé áo lót trên người mình lần nữa áp lên, dính sát lấy thân thể ấm áp mềm dẻo phía dưới, da thịt chạm nhau trong nháy mắt làm cho y thoải mái muốn thở dài. Y dùng lực dán đầu vào ngực Lăng Hạ, cẩn thận lắng nghe tiếng tim đập có lực của đối phương.

Đây là Lăng Hạ sẽ sống, sẽ nói sẽ cười.

Lăng Hạ đã sợ đến hàm răng đánh nhau lập cập, đại não quay cuồng khôi phục lại sự thanh minh, là nam nhân ai có thể không sợ hãi? Vật kia của đối phương. vừa lớn lại vừa cứng khiến rất nhiều nam nhân ước ao ghen tị đó, liền chống đỡ trên đùi mình a a!

Ngự Chi Tuyết rất nhanh nhận ra hắn sợ hãi, vội giam cầm trên tay hắn, khó nhịn thở dốc nói: “Làm cho ta thoải mái, sẽ bỏ qua cho ngươi —— còn có điều của ngươi nữa.”

Y nói xong, lôi kéo hai tay của đối phương bao trùm lấy dục vọng đứng thẳng của chính mình, bất mãn khó nhịn nhìn Lăng Hạ trước mặt.

Người này thật đúng là không thay đổi chút nào, luôn làm ấy con súc sinh chướng mắt kia thích, làm cho lòng y có chút ê ẩm.

Nhịp đập, hình dáng lớn nhỏ của vật kia trong lòng bàn tay khiến khoeo miệng Lăng Hạ co giật, cả người hắn đều không khỏe rồi, vẻ mặt cổ tỉnh táo cũng hoàn toàn rách ra.

Khốn kiếp, thật là muốn bóp chặt lấy a a!

Biến thái lão huynh ngươi không sợ bị phê sao? !

Ngự Chi Tuyết cười nhìn nét mặt bối rối xấu hổ của Lăng Hạ, ngón tay linh hoạt dọc theo eo mềm dẻo của đối phương trượt xuống hông, mập mờ tiếp tục dời xuống dưới: “Người không động vừa hay, ta càng muốn dùng nơi này.”

79. Q.4 - Chương 79: Chương 6

Chỗ kín bị đụng chạm mang đến một hồi hơi tê ngứa, Lăng Hạ giật mình một cái, lông tơ toàn thân đều dựng thẳng a, bị dọa sợ thiếu chút nữa kêu ra tiếng.

Hắn có thể cảm thấy, dục vọng càng ngày càng nóng bỏng cùng tiếng thở dốc nặng nề của tên biến thái này.

Hắn liều mạng lắc mông muốn tránh tay của đối phương, mặt nóng rát, đôi tay cũng vội vàng hành động. Vì phòng ngừa mông nở hoa gì đó, thứ đồ chơi nặng trĩu trong tay này coi như nhỏ củ cải thôi.

Lăng Hạ cố gắng củng cố trong lòng, trong đầu phát bài hát hát nhỏ cải lên của thiếu nhi, động tác cứng đờ theo tiết tấu ca khúc kia lên xuống. Ủ, trước mặt chỉ là một củ cải.

Ngự Chi Tuyết nhìn hắn cắn môi khuất nhục, vừa thích lại đau lòng, càng không nhịn được muốn bắt nạt hắn. Y nâng Lăng Hạ để cho hắn cười trên đùi của mình, không chớp mắt thưởng thức vẻ mặt bối rối của Lăng Hạ, để cho đôi tay của hắn càng dễ hoạt động.

Đôi tay Lăng Hạ khẽ run, rõ ràng rất qua loa cho xong. Nhưng những đụng chạm này càng khiến cho Ngự Chi Tuyết hưng phấn hơn, y dùng tay xoa ngực Lăng Hạ một chút, khàn khàn nói: “Nếu người không thể thỏa mãn ta, ta liền tự mình nghĩ biện pháp.”

“” Lăng Hạ bị y chọt bóp một cái, toàn thân chấn động, cả kinh thở dốc một tiếng, trong bóng tối làm ọi cảm quan trở nên hết sức nhạy cảm. Hắn kinh hoảng lại khó chịu cúi đầu, đành phải tập trung lực chú ý vào trong tay, ra sức hầu hạ.

Để tên khốn kiếp này phát tiết ra ngoài, phát tiết ra ngoài cục hoa của mình liền an toàn.

Lăng Hạ cắn răng nghiêng lợi lấy hết nghiên cứu tâm đắc của mình ra, tỉ mỉ trên dưới hoạt động, dựa theo phản ứng của Ngự Chi Tuyết chăm sóc bộ vị nhạy cảm của y.

Vì tư thế nên hắn có thể nhận được có mấy lần vật kia chọt trúng người mình, điều này làm cho hắn khó chịu tới cực điểm. Hắn chỉ có thể cắn răng chịu đựng, chỉ hy vọng sau đó tên biến thái này sẽ thả mình ra.

Nhịp tim Ngự Chi Tuyết không khỏi tăng nhanh, kim lòng không được dùng sức ôm Lăng Hạ vào trong lòng mình, hơi híp mắt thở dài nói: “Rất thoải mái, người làm vô cùng tốt.”

Tóc dài bóng loáng như tơ lụa nghiêng về phía trở đổ lên thân thể trần truồng của Lăng Hạ, mang đến xúc cảm hơi lạnh.

Tên biến thái này không hề che giấu thanh âm động dục. Có chút quá phạm quy rồi, Lăng Hạ cảm thấy cổ họng có chút khô. Kết hợp tóc cùng ánh mắt, cặn bã này đáng chấp cũng không tệ nhỉ? Sao lại đói khát đàn ông như vậy hả?

Hắn hoảng hốt một cái, rất nhanh phục hồi lại tinh thần, không được tự nhiên tránh ra sau, lại bị đè xuống không thể động đậy, đành phải đỏ mặt khó khăn tiếp tục động tác.

Không biết đã trải qua bao lâu, Lăng Hạ nhận thấy hô hấp đối phương càng ngày càng trở nên dồn dập, hắn biết đợt khổ ép này rốt cuộc cũng kết thúc, vội vàng tăng nhanh động tác. Lúc đối phương phụt ra một chớp mắt, hình như hắn nghe thấy âm thanh dễ nghe khó nhịn hơi nhỏ giọng kêu một tiếng: “Lăng.”

Nhưng không đợi hắn nghe rõ ràng, đối phương đã cắn lên bờ môi của hắn, dùng sức mút vào, kịch liệt dây dưa dường như muốn đem nuốt hắn xuống.

Bụng cùng giữa hai đùi đều là một mảng lớn chất lỏng dính ướt, khóe mắt Lăng Hạ co giật không ngừng, khốn kiếp a a a! Cứ nhiên xuất thứ kia lên người hắn! Hơn nữa rõ ràng còn liên tục phục vụ ba lượt a ba lượt! Thứ hàng này cứng nhanh như vậy có thể là người sao? Hơn nữa thời gian mỗi lần đều dài như một thế kỷ được chứ?

Nếu không phải thể chất thay đổi hoàn toàn, đôi tay hắn bây giờ đoán chừng sẽ bị phế.

Lăng Hạ không khỏi cảm thấy may mắn, may nhờ nam nhân này chỉ biến thái không phải tội phạm tình dục, cục hoa của mình coi như an toàn đi?

Hắn cố gắng thẳng người, xem nhẹ mùi vị mập mờ trong không khí làm cho người ta tim đập đỏ mặt, mặt không chút thay đổi nói: “Có thể thả ta đi chứ?”

Tình cảm đè nén quá lâu một khi bộc phát, liền giống như lũ lụt thú dữ khó có thể khống chế, dục vọng của Ngự Chi Tuyết chỉ hơi thư giải một chút mà thôi.

Đối phương rõ ràng một thân toàn dấu vết tình dục, vẻ mặt lại căm dục như vậy.

Cổ họng Ngự Chi Tuyết căng thẳng, không nhận được dán lỗ tai Lăng Hạ mập mờ trầm thấp nói: “Ừ, người phục vụ ta rất thoải mái. Cho nên, ta quyết định hồi báo một chút.”

. Gì? Lăng Hạ còn chưa phản ứng kịp, đã bị đẩy xuống lần nữa.

Khi hắn nhận thấy bàn tay mang theo vết chai của đối phương nắm lấy mệnh căn của hắn, đã bị dọa sợ nhanh chóng ngăn cản, hoảng loạn nói: “Đại ca, thật không cần!”

Nhưng đôi tay lập tức không thể chuyển động, hắn vô lực co quắp trên mặt đất, rơi lệ đầy mặt.

Hắn liều mạng muốn ức chế phản ứng nơi đó, nhưng phản ứng sinh lý sao có thể bị ý chí yếu đuối ngăn cản? Hơn nữa đối phương giống như biết tất cả những điểm mẫn cảm của hắn, dùng lực độ cùng tần số thuần thực trâu chọc làm cho hắn mất khống chế.

Lăng Hạ gấp rút thở dốc, khuôn mặt khó chịu ửng hồng, ngay cả khi không nhìn thấy hắn cũng biết nơi đó đã hoàn toàn thất thủ! Hắn không dám nói nữa, sợ thanh âm vừa ra khỏi miệng đã bị biến điệu, dùng sức cắn môi dưới hai chân thẳng tắp.

Ngự Chi Tuyết không hài lòng cứng rắn nhét một ngón tay vào trong miệng hắn, chậm rãi rút mấy cái: “Ta muốn nghe thanh âm của người.”

Lăng Hạ bị động tác cùng thanh âm mập mờ của y kích thích, thân thể khó kiềm chế run rẩy. Ngón tay kia khuấy động trong miệng hắn, làm cho hắn phát ra một vài thanh âm đè nén.

Hắn đang khó chịu không chút nghĩ ngợi dùng sức cắn, lập tức hối hận, nhanh chóng mở hàm răng, thanh âm khẽ run nói: “Thật xin lỗi, ta không cố ý.” Hắn thật sự sợ rồi, nam nhân này sẽ không trả thù hắn chứ?

Nhìn khuôn mặt Lăng Hạ lộ ra khiếp ý, ngực Ngự Chi Tuyết cứng lại, dùng một hồi rồi cười nói: “Đừng sợ, ta sẽ theo ước định, không làm gì người.”

Thanh âm rất dễ nghe không phải là hài hước cùng hấp dẫn, mà là chân chân thiết thiết dịu dàng, Lăng Hạ không khỏi ngẩn ngơ. Sau đó, hắn cảm thấy, bộ phận khó chịu kia của mình bị cái gì đó ướt mềm linh hoạt liếm lấy, khoái cảm làm cho người ta run sợ theo bụng dưới truyền đến đại não.

Hắn ngạc nhiên mở to hai mắt, nơi kia đã bị một địa phương ẩm áp ướt át bao dung, đối phương dùng môi lưỡi bao lấy, động tác bắt đầu từ chậm rãi đến gấp gáp.

Lăng Hạ gấp rút khẽ kêu một tiếng, đầu óc trống rỗng, hoàn toàn sợ hãi tròn tròn mắt.

Trên mặt Ngự Chi Tuyết có chút hồng, mê muội nhìn vẻ mặt Lăng Hạ buông thả mất hồn, liếm một chút bạch trọc dính nơi mép.

Lăng Hạ bị dọa sợ sao? Nhanh như vậy? Y có chút buồn cười, cố gắng khắc chế phản ứng thân thể, ôm thật chặt Lăng Hạ nhắm hai mắt lại.

Cái gì cũng không làm, ôm như vậy cũng tốt.

Bên trong không gian có y phục cùng một số đồ thường dùng, Ngự Chi Tuyết lau sạch sẽ cơ thể Lăng Hạ, lại lấy đồ lót của mình cùng một cái áo ngoài màu trắng mặc đàng hoàng cho hắn.

Lăng Hạ như rơi gỗ bị Ngự Chi Tuyết xoay qua xoay lại, lỗ tai bốc khói cú thấp đầu —— mới vừa rồi hắn rõ ràng nghe thấy tiếng tên biến thái này nuốt a a! Cứ nhiên nuốt tinh dịch của hắn a a! Chẳng lẽ y là yêu tinh thải dương bố dương sao?

Trong lòng hắn vô cùng bất an, lúc người nọ ôm hắn không làm gì cả, hắn lại bất tri bất giác buông lỏng, thiếu chút nữa ngủ thiếp đi! Thần kinh của mình lúc nào lại như vậy?

Ngự Chi Tuyết cũng mặc xong quần áo, đưa tay vuốt mái tóc ngắn của Lăng Hạ, trầm ngâm nhìn mặt của hắn.

Thật là một khắc cũng không muốn tách ra. Y lưu luyến dùng đầu ngón tay vuốt ve thái dương Lăng Hạ, gò má nhẹ nhàng cọ đôi môi của hắn, hơi thở lần nữa quấn quít chung một chỗ.

Lưng Lăng Hạ cứng đờ, mặc cho đối phương cọt nhả, dù sao nam nhân này cũng sẽ thả hắn đi, hắn tạm thời nhẫn nại một chút.

“Mùi vị của người ta rất thích.” Ngự Chi Tuyết chống trán Lăng Hạ nhỏ giọng nói, “Hôm nay ta rất vui.”

Lăng Hạ không đáp, trên thực tế hắn không biết nói gì, phải nói cảm ơn đã khoản đãi sao? Sái!

Thành thật mà nói, những ký ức kia làm đại não hắn bị kích thích đến độ trước nay chưa từng có, bây giờ vẫn còn bị vây trong trạng thái đờ đẫn.

Ngự Chi Tuyết mang theo Lăng Hạ rời không gian, bây giờ năng lực không gian của y có thể kéo dài thời gian gấp mười lần bên ngoài, nói cách khác, bên trong đi qua mười canh giờ, bên ngoài chỉ mới qua một canh giờ. Y và Lăng Hạ ở bên trong giằng co 2-3 canh giờ, bên ngoài không qua bao lâu.

Con bạch đầu ưng trụ lông khó coi kia vậy mà không bay đi, chỉ kiêng kỵ Song Đầu Xà, lẫn quần ở mấy trượng ngoài kia, Ngự Chi Tuyết loáng thoáng cảm thấy nó có chút quen mắt.

Y cảnh giác híp mắt, trong lòng hoài nghi một hồi, bây giờ Lăng Hạ đang ở chỗ Chử Ấn sao?

Ngự Chi Tuyết đẩy Lăng Hạ tới trước, đợi lúc hắn tới chỗ con bạch đầu ưng kia mới giải khai cấm chế. Y đeo mặt nạ lên lần nữa, cong cong khóe môi nói với Lăng Hạ: “Như vậy, gặp lại sau.”

Lăng Hạ nhếch nhác bò lên người Đại Bạch, ngơ ngác nhìn bóng dáng Song Đầu Xà đi xa.

Người nọ sống lưng thẳng tắp ngồi ngay ngắn ở phía trên, tóc dài đen láy bị gió thổi bay chung quanh, lại như thơ như họa. Trong lòng hắn đột nhiên sinh ra một loại cảm giác kỳ lạ —— bóng lưng của người này thoát nhìn rất cô độc.

Hắn phát giác mình toát ra ý niệm này, liền đầy đầu hắc tuyến, hắn bị hội chứng Stockholm sao?

Đại Bạch vui mừng cọ lên cổ Lăng Hạ, gào gào thét mấy tiếng. Lăng Hạ vội vàng sờ sờ đầu nó trấn an: “Đại Bạch, ta không sao.”

Ánh mắt của hắn rơi vào y phục trên người mình liền ngẩn ra, sái, đây là y phục của nam nhân kia sao? Hoa lệ quả thật làm cho người ta không dám nhìn thẳng a! Trên người là một trường bào màu trắng ngà, phía trên dùng sợi bạc tinh tế thêu từng đóa mẫu đơn to. Nói mới nhớ, vừa rồi y phục trên người người đeo mặt nạ kia đích xác rất khổng tước, nhưng y mặc vào không có chút không hợp, không giống mình dở dở ương ương.

Ý thức được mình lại đang nghĩ cái nam nhân biến thái mang mặt nạ kia, Lăng Hạ ảo não cắn răng. Hắn quyết định quên tất cả chuyện này, soa hắn phải để ý tên biến thái kia? Hắn chỉ để ý đến mấy cô gái thuần gia môn thôi a!

Đại Bạch đưa hắn đến gần trụ sở rồi trở về sơn động, Lăng Hạ lén lén lút lút đi vào đối y phục, may mà không bị người phát hiện.

Buổi tối hắn ở trên giường trần trọc trở mình, thế nào cũng ngủ không được.

Ban ngày những nụ hôn và vuốt ve hoặc là tỉ mỉ dịu dàng, hoặc là thô lỗ cuồng dã, hô hấp giao dung và tiếng tim đập, cảm giác cao trào làm cho người ta run sợ. Không chế không được từng lần một hiện lên trong đầu.

Mặt của hắn liền nóng lên, này đang lừa ông đây sao?

Một hồi lâu hấn ngồi dậy, thô lỗ vo đồng y phục cực tốt để ở đầu giường kia thành một cục nhét dưới gầm giường, dùng chân vải thô che kín đầu ép mình đi ngủ.

Thời gian im hơi lặng tiếng qua chừng mười ngày, trừ mấy buổi tối thỉnh thoảng Lăng Hạ nằm mơ thấy chút hình ảnh kiều diễm, rốt cuộc cũng quên lúng túng cùng khuất nhục ngày đó.

Ngày này hấn ở chỗ Đại Bạch chơi đùa một hồi rồi trở lại, kinh ngạc phát hiện phòng trống chung quanh đã trụ đầy rồi, lại nhận thêm người sao? Ủ, khoảng thời gian ma thú sinh sản rất tốt.

Lăng Hạ không lăm để ý, đang muốn trở về phòng lại bị thanh âm phía sau gọi lại. Hấn quay người lại, nhìn thấy quần sự đệ tử mang theo một thiếu niên đi về phía mình.

Ánh mắt Lăng Hạ hoàn toàn bị thiếu niên kia hấp dẫn.

Thiếu niên kia chỉ khoảng mười ba mười bốn tuổi, tóc đen láy chỉnh tề cột trên đầu, ngũ quan xinh xắn như người trong tranh bước ra, dưới mắt phải của y là một viên lệ chí nho nhỏ đỏ thắm.

Cặp mắt xéch xinh đẹp trong suốt của thiếu niên kia không nháy mắt nhìn mình, Lăng Hạ cảm thấy ngực giống như bị chùy nện ột cái, trái tim đột nhiên gia tốc nhảy lên.

Hấn hoảng hốt nhìn thiếu niên kia, quần sự đệ tử chạy tới trước mặt hấn, cười nói: “Tiểu Dao, đây là Lăng Tuyết mới tới, về sau cùng người chăn nuôi bạch đầu ưng. Phòng ốc khác đã trụ đầy rồi, tuổi của y còn nhỏ, phải uất ức người ở cùng y, chăm sóc nhiều hơn rồi.”

Lăng Hạ sững sốt vội vàng tập trung tinh thần, cố gắng chuyển ánh mắt sang quần sự đệ tử, mỉm cười nói: “Ừ, tốt.”

Hấn không chút để ý hàn huyên mấy câu với quần sự đệ tử liền dẫn thiếu niên kia trở về phòng, tiện tay nhận lấy dụng cụ sinh hoạt y ôm trong tay, miệng lẩm bẩm lặp lại: “Lăng Tuyết?”

Thật là trùng hợp, lại cùng họ với hấn. Thật ra thì hấn không quen ở cùng người khác, nhưng thiếu niên này hấn vừa nhìn liền thích, không nhịn được muốn chăm sóc y thật tốt.

Ngự Chi Tuyết không chớp mắt nhìn hấn nói: “Huynh gọi ta là A Tuyết được rồi. Ta phải xưng hô huynh như thế nào đây?”

Trong lòng Lăng Hạ yên lặng lặp lại mấy lần, nghiêng đầu cười nói: “A Tuyết, đệ gọi ta là Tiểu Dao ca được rồi.” Hấn nói qua rồi không nhịn được nheo mắt cười, trong phim Trần Tiểu Dao rất tuần tú phải không?

Hấn nhận thấy đối phương vẫn nhìn mình chằm chằm, trong lòng mờ mờ ảo ảo cảm thấy kỳ lạ. Có lẽ là do ánh mắt của hấn hiển lộ một tia không hiểu, lúc này thiếu niên mới thu hồi ánh mắt, Lăng Hạ thì thở phào nhẹ nhõm.

Hấn bị cặp mắt xinh đẹp kia nhìn soi mói, mọi cử động rất không tự nhiên, quả thật cứng đờ như người máy

80. Q.4 - Chương 80: Chương 7

Phòng thật sự quá nhỏ, chỉ là, Lăng Hạ dọn dẹp nó hết sức gọn gàng sạch sẽ, cái bàn nhỏ giường chiếu gì đó đều sắp xếp thật chỉnh tề.

Ánh mắt Ngự Chi Tuyết quét một vòng, không khỏi cau mày: “Huynh ở đây sao?”

Lăng Hạ cho rằng y ghét nơi này quá nhỏ, vừa giúp y xếp đồ vừa cười nói: “Ừ, hai người có chút chật, uất ức A Tuyết một hồi rồi. Có lẽ không bao lâu thì sẽ có phòng trống, đệ đừng lo lắng.”

Ngự Chi Tuyết mắt tròn nhìn Lăng Hạ vì mình bận rộn, khi ánh mắt của y rơi vào chiếc giường nhỏ duy nhất trong phòng, sắc mặt mới hơi bớt giận.

Trong lòng y, đương nhiên muốn đem hết đồ tốt nhất trong thiên hạ cho Lăng Hạ, nhưng y biết không thể gấp.

Đồ của Ngự Chi Tuyết cũng không nhiều, Lăng Hạ rất nhanh thu thập xong, lại dẫn y đi ăn cơm.

Bọn họ chăn nuôi ma thú cấp cao nên ăn uống tốt hơn một chút, nhưng cũng chính nhiều thịt, nhiều thêm hai món rau mà thôi, dù sao ở thế giới này người ta cũng không chú ý ẩm thực là mấy.

Hai người đứng xếp hàng lấy cơm, đi đến bàn ăn ngồi xuống, lập tức có không ít người tò mò quan sát.

Mấy người ở gần quen biết hẳn hỏi thân phận của Ngự Chi Tuyết, Lăng Hạ liền nói đơn giản một chút. Ngự Chi Tuyết cũng không để ý mọi người, chỉ cúi đầu ngồi ở bên người Lăng Hạ từ từ ăn.

Lăng Hạ nhìn lời nói cử chỉ của y, trong lòng không khỏi cảm thấy kỳ lạ, thấy thế nào thiếu niên này cũng không giống người cùng khổ, sao phải làm cái nghề liều mạng khổ sai này? Nhưng hẳn cũng không tò mò hỏi nhiều, dùng trực giác phán đoán Lăng Tuyết là một thiếu niên hướng nội hay xấu hổ.

Đều là hán tử ngũ đại tam thô, bên trong phòng ăn loạn tào tào, không thiếu người nhổ đòn vung quyền Lăng Hạ thấy Ngự Chi Tuyết vẫn ăn rất chậm, liền cười nói: “A Tuyết ăn không quen cơm canh nơi này sao?”

Ngự Chi Tuyết nhìn hẳn nói: “Không có, chỉ có chút ồn ào.”

“Đều là hán tử hào phóng, thời gian dài liền quen thôi.” Lăng Hạ cười sờ sờ tóc trên trán của y, “Ăn xong ta dẫn đệ đi tắm.”

Hắn thu tay lại chợt cảm thấy không ổn, thiếu niên này không giống loại người dễ tiếp cận. Nhưng nhìn kỹ một chút, trên mặt Ngự Chi Tuyết hình như hơi hồng, không có giận dữ, lúc này Lăng Hạ mới yên tâm, hảo cảm với thiếu niên này lại tăng vài phần.

Nhà tắm bách thú uyển cách nơi bọn hắn ở không xa, khoảng hai trăm mét, hai người ôm chút y phục sạch sẽ cùng chút dụng cụ rửa ráy đi tắm, xa xa thấy một đám nam nhân ra ra vào vào nơi đó, không thiếu người phanh ngực hở chân.

Ngự Chi Tuyết dừng bước, thanh âm không khỏi mang theo một tia lạnh: “Cùng bọn họ tắm sao? —— bình thường huynh tắm ở chỗ này?”

Lăng Hạ cho rằng y không thích tắm cùng người khác, liền gật đầu một cái an ủi: “Đúng vậy a, nhiều người một chút, nhưng không có cách nào, A Tuyết nhẫn nại một chút đi.”

“ Ca, chúng ta ra bờ sông tắm đi.” Ngự Chi Tuyết ôm y phục ngẩng đầu nhìn Lăng Hạ nói: “Ta không muốn ở chỗ này.”

Y thật sự không muốn gọi Lăng Hạ là cái gì “Tiểu Dao ca”, cái người tên Tiểu Dao này có tồn tại thật không, tại sao Lăng Hạ lại sử dụng tên tuổi của hắn? Chỉ nghĩ như vậy, Ngự Chi Tuyết đã cảm thấy ngực chua xót một hồi không chịu nổi.

Dưới ánh trăng cặp mắt xéch xinh đẹp kia lóe ra ánh sáng lóng lánh, giọng nói thiếu niên trong trẻo mang theo chút mềm mại ngọt ngào cùng năn nỉ, tâm Lăng Hạ bị tiếng “Ca” kia hòa tan, ngẩn ngơ cười nói: “Được, nhưng hơi xa, A Tuyết phải đi sau ta a.”

Mặc dù ánh trăng như hoa, nhưng trong rừng cây có không ít núi đá cùng bụi gai, hơn nữa trong rừng sáng sáng tối tối khó có thể thấy rõ. Lăng Hạ e sợ Ngự Chi Tuyết đi không quen, liền kéo tay của y từ từ đi về phía trước, thỉnh thoảng nhắc nhở y chú ý dưới chân.

Thiếu niên nắm thật chặt tay của hắn không nói chuyện, Lăng Hạ đột nhiên sinh ra một loại cảm giác kỳ dị, nhưng trong nội tâm lại hoàn toàn yên tĩnh. Hai người rõ ràng đi rất chậm, nhưng không bao lâu đã đến bờ sông.

Lăng Hạ đã tới nơi này nhiều lần, biết chỗ này không có ma thú nguy hiểm liền buông tay Ngự Chi Tuyết cười nói: “Bây giờ nước sông có chút lạnh, A Tuyết tắm một hồi liền đi lên ha.”

Ngự Chi Tuyết gật đầu một cái, bắt đầu thoát y phục trên người mình, tiện tay mở tóc dài.

Chờ Lăng Hạ cởi quần lót xoay người, nhìn thấy một thân thể thiếu niên trẻ trung mà mềm dẻo kiện mỹ, trắng nõn như ngọc, không có một chút tì vết, giống như là kiệt tác đẹp nhất của thượng đế.

[A Tuyết huynh xuất chiêu mỹ nam kế sao ~ *o*~]

Lăng Hạ ngẩn ngơ, lúc mái tóc đen nhánh của thiếu niên buông xuống, quả thực là. . . . So với thiếu nữ còn đẹp hơn. Lúc hắn phát hiện mình nghĩ như vậy, không khỏi cảm thấy buồn cười, cười nói: “Nước nơi này rất cạn, chỉ đến bên hông, A Tuyết không cần lo lắng, cùng ta xuống.”

Nhìn Lăng Hạ nhắc chân đi xuống, ánh mắt Ngự Chi Tuyết từ lưng hắn dời xuống hai cánh móng cẳng tròn, lại nhìn xuống hai chân thon dài thẳng tắp, hô hấp bất giác nặng nề.

Y biết xúc cảm, nhiệt độ nơi đó, trung gian nóng bỏng mà khít khao mất hồn thoải mái bao nhiêu. . . . Chỉ liên tưởng đến, phía dưới liền có xu thế ngẩng đầu, Ngự Chi Tuyết thở ra một hơi, từ từ đi tới, đứng vững đối diện Lăng Hạ.

Nước sông mang theo hơi ẩm ban ngày, ẩm áp rất thoải mái.

Lăng Hạ vẩy nước lên người tắm rửa, trong khoảng thời gian này hắn phơi nắng hơi đen xuống, nhưng thân thể so với con gà luộc trước kia dễ nhìn hơn nhiều. Hắn không khỏi lấy tay nhẹ nhàng đề lồng ngực, ừ, hình như cũng có chút cơ ngực.

Khi hắn vừa ngẩng đầu, liền thấy cặp mắt đẹp kia đang kinh ngạc nhìn mình, hắn đột nhiên có chút không tự nhiên.

Ngự Chi Tuyết như không có việc gì xoay người nói: “Ca, chúng ta chà lưng cho nhau chứ?” Vừa rồi phong cảnh hết sức không tệ, y hận không thể đem hai tay của mình thay thế, nhẫn nại thực có chút khó chịu.

Lăng Hạ cười gật đầu một cái, sau đó nhích tới gần, cẩn thận vén mái tóc đã nửa ước của Ngự Chi Tuyết đẩy đến trước mặt.

Khoảng cách gần gần nhìn, hắn cảm thấy có chút đẹp mắt, đường cong nơi lưng của thiếu niên lưu loát mà hoàn mỹ, có loại mỹ lệ chẳng phân biệt được là nam hay nữ. Lăng Hạ âm thầm thở ra một hơi, vốc chút nước lên lưng y từ từ lau.

Dưới tay là da thịt tỉ mỉ bóng loáng, xúc cảm quá mức tốt đẹp, Lăng Hạ kinh ngạc cực kỳ, da thịt bé trai này sao lại tốt như vậy? Nhưng hắn không sờ qua bé gái, đương nhiên không thể so sánh.

Khi tay hắn rơi xuống hông Ngự Chi Tuyết thì hắn cảm thấy da thịt dưới tay hình như run một cái, liền cười nói: “A Tuyết sợ nhột sao?”

Hắn nghe thấy đối phương cúi đầu “Ừ” một tiếng, không khỏi buồn cười, liền tăng chút lực độ, sau đó lại xoay người, để Ngự Chi Tuyết chà lưng cho hắn.

Lực độ trên lưng không nặng không nhẹ vừa đúng, lúc này Lăng Hạ mới phát giác mặc dù Lăng Tuyết thanh tú mỹ lệ khác thường, bàn tay thon dài đẹp mắt, nhưng lòng bàn tay cũng có thật nhiều vết chai. Mới đầu hắn thoải mái híp mắt, thế nhưng khi đôi tay từ lưng hắn đi xuống bên hông thì lại mang đến một cảm giác tê dại khó tả, mặt hắn nóng lên vội vàng xoay người nói: “Ừm, được rồi A Tuyết.”

Trước kia hắn không được ai chà lưng cho nên không biết thì ra mình nhạy cảm như vậy.

Tay Ngự Chi Tuyết lưu luyến ngang hông hắn một hồi, vẫn thu về, khóe môi cũng cong cong: “. . . . Ca, huynh cũng sợ nhột sao?”

Lần đầu tiên Lăng Hạ nhìn thấy nụ cười nhẹ trên mặt thiếu niên, tim không khỏi nhảy lên. Hắn luôn luôn có chút bối rối, tướng mạo đứa nhỏ này thật sự quá tốt, cười lên quả thật làm cho người ta không dứt mắt ra được. Hắn không khỏi bật thốt lên: “A Tuyết, có tiểu cô nương nào khen tướng mạo đệ rất được chưa?”

Ngự Chi Tuyết không hề chú ý tới bề ngoài của mình, còn chán ghét người khác dùng đánh vẻ ngẩn người si mê đó nhìn mình, nhưng lúc này lại bị Lăng Hạ nhìn đến nóng mặt. Trước kia Lăng Hạ cũng thường nhìn y ngẩn người, y cảm thấy may mắn, tấm da mặt mình không thích này lại có khả năng hấp dẫn ánh mắt của hắn.

Đôi mắt xéch của y tà tà nhìn sang, nghiêng đầu dùng vẻ mặt nghi ngờ khẽ nói: “Vậy sao? Không có ai nói qua a. . . . Ta cảm thấy dung mạo của ca càng đẹp mắt — ta chưa từng gặp ai đẹp mắt lại cùng thiện lương như ca.”

Tim Lăng Hạ nảy lên mấy cái, lỗ tai cũng khê nóng lên. Hắn ho nhẹ một tiếng, nét mặt thiếu niên thiên chân vô tà, nói lại vô cùng nghiêm túc, hẳn vậy mà như bị điện giật.

Đứa bé thì biết thế nào là đẹp chứ, đoán chừng thấy mình thân thiết nên cảm thấy mình đẹp mắt a. Cái gọi là xấu đẹp tùy tâm, đứa trẻ dĩ nhiên là dễ sinh ra thiện ý.

Nghĩ như vậy, Lăng Hạ liền giả bộ tự nhiên nói với Ngự Chi Tuyết: “Mau mau tắm đi A Tuyết, thời gian không còn sớm, ngày mai phải đi cho bạch đầu ưng ăn, sẽ khá khổ cực, chúng ta sớm về nghỉ ngơi đi.”

Tắm xong hai người lên bờ lau khô thân thể và tóc, mặc quần áo xong, từ từ đi về.

Thời gian không còn sớm, Lăng Hạ ngâm quần áo dơ của hai người ở trong chậu gỗ, để hôm sau mang đến giếng giặt sạch. Hậu cần có vú già chuyên giặt quần áo, đều là người thân của người chăn nuôi, nhưng Lăng Hạ không quen để người khác giặt quần áo của mình, hắn luôn tự thân vận động.

Hắn bảo Ngự Chi Tuyết lên trước giường, sau đó thoát áo ngoài, thổi tắt đèn dầu cũng lên nằm theo. Giường thật sự quá nhỏ, hai người nằm một chỗ thì chật, hơi khiêng cánh tay đã có thể đụng nhau.

Ngự Chi Tuyết quay đầu mang theo mấy phần áy náy nhỏ giọng nói: “Ca, thật xin lỗi a, huynh cảm thấy chật sao?”

Lúc y nói chuyện hô hấp mềm mại thổi lất phất lên mặt Lăng Hạ, mang theo hương vị tươi mát, Lăng Hạ không để ý lắm cười cười: “Không sao, dù sao buổi tối ngủ quá sớm không có việc gì làm, nói chuyện với A Tuyết vui hơn.”

“Tướng ngủ của ta không tốt.” Ngự Chi Tuyết rũ mắt nói: “Ca có ghét bỏ hay không?”

Lăng Hạ xoay người, khoảng cách gần như thế hắn nhìn thấy rõ từng sợi lông mi rủ xuống trên mặt thiếu niên, đậm mà cong, khê run, hình như có chút lo lắng.

Hắn không khỏi yêu thích vỗ vỗ bả vai thiếu niên híp mắt cười nói: “Không sao, lúc vừa tới ta còn ngủ giường chung, ba mươi người nhét chung một chỗ, buổi tối ngáy nói mơ đều có, cũng qua được thôi.”

Hắn vừa nói thế, liền cảm thấy bắp thịt dưới tay hình như cương cứng một chút, cũng không quá để ý, lại nói chuyện với Ngự Chi Tuyết một trận, nói chút điểm cần chú ý khi chăn nuôi bạch đầu ưng rồi ngủ thiếp đi.

Ngự Chi Tuyết ngẩng đầu lên, nhìn kỹ khuôn mặt điềm tĩnh của Lăng Hạ, thật hận không thể hung hăng hôn hắn, dấu hắn đi không để cho bất luận kẻ nào nhìn thấy.

Y nắm quả đấm thật khó khăn mới bình tĩnh được tâm tư, ánh mắt nhìn chằm chằm áo lót rộng mở lộ ra một chút xương quai xanh của Lăng Hạ, khó nhịn liếm môi một cái.

Thật là muốn cởi áo lót đi, hung hăng đè hắn ở phía dưới, muốn hắn. Nhưng bây giờ phải ức chế những dục vọng này.

Y cúi người tham lam hít lấy hơi thở trên người Lăng Hạ, sau đó cười khổ để vươn tay nắm lấy nơi đã sớm thũng trướng không chịu nổi của chính mình bắt đầu động.

Thủ dâm chuyện này sau khi mất đi Lăng Hạ y không có làm qua, nhưng nằm ở bên người hắn, nhìn gương mặt của hắn, lại không thể chờ đợi, cảm thấy khó có thể thỏa mãn. Ngự Chi Tuyết tưởng tượng đến cảm xúc hai người thân thiết trước kia, cắn răng tăng nhanh động tác trên tay.

Nửa đêm Lăng Hạ bị đè nặng hít thở không thông, hắn mờ mịt mở mắt, lúc này mới phát hiện Lăng Tuyết nghiêng nửa người đè lên lồng ngực hắn, một chân đè lên đùi hắn, hô hấp ấm áp thổi lên hốc cổ hắn hơi ngứa ngứa.

Lăng Hạ ngẩn ngơ liền tỉnh táo, áo lót hai người không biết từ lúc nào ma sát mở ra, lồng ngực trần truồng dường như dán chặt, đối phương như ôm gối ôm hai tay vòng thật chặt lấy hông của hắn.

Tư thế ngủ này thật sự không thoải mái, Lăng Hạ khe khẽ đẩy y ra, lại sợ quấy nhiễu y ngủ, không thể làm gì khác hơn là bất đắc dĩ nở nụ cười nhắm mắt lại lần nữa.

Dù Lăng Hạ cảm thấy tư thế ngủ không tốt nhưng lại không biết làm như thế nào cho tốt a!

Thiếu niên rất nhanh đổi tư thế, vẫn chết sống ôm lấy hân không buông tay. Lăng Hạ không nói gì nhìn mông da thịt trắng nõn căng đầy phía dưới, cảm thấy hết sức không tự nhiên.

Hân cảm giác tay mình hơi ngứa, sao đột nhiên rất muốn sờ một cái?

Sau đó Lăng Hạ mơ mơ màng màng lại ngủ thiếp đi, cảm giác mình bị bạch tuộc cuốn lấy, một hồi lại bị gấu người ôm. Thật khó khăn hân mới tránh thoát, lại bị người quấn lấy từ phía sau.

Buổi sáng Lăng Hạ khi tỉnh lại, liền phát hiện mình nằm trong góc tường, thiếu niên ở phía sau dính sát lấy hân, đôi tay cũng đặt trên eo hân, hân như đang nằm trong lòng ngực của đối phương vậy.

Hân khó khăn xoay người, thiếu chút nữa đụng phải mặt Lăng Tuyết, cả kinh vội vàng lui về phía sau.

Lăng Tuyết ngủ hết sức ngọt ngào, hô hấp đều đều, đôi môi khê mở để lộ hàm răng trắng muốt cùng đầu lưỡi màu hồng. Lăng Hạ cứng đờ đưa tay đẩy một cái: “A Tuyết, mau tỉnh lại, phải rời giường.”

Sau đó Lăng Hạ gần sát thấy đôi mắt xinh đẹp kia mang theo vài phần mờ mịt mở ra, hắc bạch phân minh rõ ràng phản chiếu nét mặt không được tự nhiên của hân.

“Ca, sớm nha.” Thiếu niên còn buồn ngủ, giọng nói trong trẻo nhu hòa mang theo một chút giọng mũi ngơ ngác nỉ non.

Lăng Hạ kích động muốn chảy máu mũi, sá, đệ đệ nhà ai dễ thương như vậy hả?

81. Q.4 - Chương 81: Chương 8

Chờ Lăng Hạ nhận thấy trái tim trạch nam của mình đã bắt đầu y y đeo lỗ tai thổ cho tiểu thiếu niên khả ái trước mắt, hân vội vàng dời mắt áp chế tà niệm trong lòng. Khụ khụ, tiếp tục như vậy thật sự sẽ trở thành biến thái mất.

[Phát hiện Lăng đại ca luyện đồng nha~]

Hai người dán quá gần, dáng vẻ thiếu niên lo lắng nói: “Buổi tối ta không ảnh hưởng huynh nghỉ ngơi chứ?”

Lăng Hạ cười cười sờ sờ đầu của y bò dậy nói: “Không có việc gì, chúng ta phải nhanh một chút.”

Nhanh chóng rửa mặt ăn bữa sáng đơn giản, Lăng Hạ mang theo Ngự Chi Tuyết đi về phía sau linh xe thịt tươi, cùng đám người An Huy Yên vội vàng đi về phía sau núi. Kể từ khi Ngự Chi Tuyết tới, liền điều đi một người.

Bốn người công sọt đi xuống cho ưng non ăn, Lăng Hạ sợ Ngự Chi Tuyết lần đầu tiên tới công tác sẽ mắc lỗi, luôn nhắm mắt theo đuôi theo sát bên cạnh che chở y. Hân thấy bước chân thiếu niên nhẹ tênh, lúc này mới thoáng yên tâm.

Cho ưng non ăn xong, đám người An Huy Yên vẫn như cũ vội vàng đánh xe đi về. Bọn họ cũng đoán được Lăng Hạ có bí mật, nhưng vì cảm kích ơn cứu mạng của hân, trở về cũng không lắm chuyện, hưởng chi Lăng Hạ và con bạch đầu ưng kia càng thân quen, bọn họ làm việc lại càng an toàn.

Lăng Hạ cũng không muốn giấu giếm Lăng Tuyết, một là hân rất ưa thích thiếu niên này, hai là dù sao thời gian dài cũng không gạt được.

Hân thấy Lăng Tuyết hơi nghi ngờ nhìn mình, liền cười nói: “Giới thiệu cho đệ một bằng hữu của ta.”

Lăng Hạ huyết gió một cái thật dài, không lâu lắm Đại Bạch liền vụt cánh từ trong hang đá bay ra. Nó ở xa xa nhìn thấy Lăng Hạ bên cạnh Ngự Chi Tuyết, cũng không để ý lắm.

Ở trong mắt ưng, người người dáng dấp không khác nhau lắm, thân hình cùng khí thế của Ngự Chi Tuyết so với trong ấn tượng của nó kém nhiều lắm, cho nên mặc dù trước đó gặp qua y mấy lần, nó vẫn không nhận ra.

Đại Bạch thu cánh đứng bên cạnh Lăng Hạ, nghiêng đôi mắt nhỏ khinh thường nhìn chằm chằm Ngự Chi Tuyết. Lăng Hạ vội vàng lấy thịt chín cho nó, hân đã dùng đao nhỏ cắt thịt ra, dùng lá sen bao thật tốt. Đại Bạch ngửi thấy vị thịt liền bắt đầu chảy nước miếng, chui đầu vào lòng bàn tay Lăng Hạ ăn.

Lăng Hạ nghiêng đầu cười nói với Ngự Chi Tuyết: “A Tuyết, đây là Đại Bạch.”

Ngự Chi Tuyết đương nhiên biết nó là ma thú Chữ Ấn cưỡi trước kia, liền nhàn nhạt gật đầu một cái nói: “Không ngờ bạch đầu ưng sau khi lớn lên, lông lại ít đi rất nhiều.”

“ Không phải, có lẽ là Đại Bạch chịu thương tổn gì thôi.” Lăng Hạ vội vàng vuốt lông cho Đại Bạch, chỉ sợ nó công kích Ngự Chi Tuyết, mỉm cười nói, “Về sau ta nhất định sẽ chữa cho Đại Bạch.”

Ngự Chi Tuyết nhìn động tác dịu dàng của Lăng Hạ, hận không thể một chưởng đánh con súc sinh trụi lông khó coi này xuống vách núi.

Đại Bạch rất nhanh ăn uống no đủ, Lăng Hạ không biết nó có chỗ nổi hai người không. Hắn lại rất thích đứa nhỏ Lăng Tuyết này, muốn y cũng có thể cảm nhận cảm giác bay trong mây, liền sờ sờ đầu Đại Bạch hỏi: “Đại Bạch, ngươi có thể chở hai người không?”

Đại Bạch khinh thường kêu một tiếng dài, ba người nó cũng chở được nữa là. Nhưng nó không muốn Ngự Chi Tuyết cười trên người mình, nó có thể cảm thấy tiểu tử này mơ hồ phát tán ác ý với nó.

Lăng Hạ cho là nó đồng ý, liền nói với Ngự Chi Tuyết: “A Tuyết, đệ có sợ độ cao không?”

Ngự Chi Tuyết đoán được ý của hắn, mắt sáng rực lên rồi cụp xuống, lắc đầu một cái.

Lăng Hạ liền nhảy lên người Đại Bạch, duỗi tay về phía Ngự Chi Tuyết nói: “A Tuyết, đi lên, ngồi trước mặt ta.”

Ngự Chi Tuyết ngửa đầu nhìn nụ cười của hắn, rất nhanh tung người nhảy lên, nhưng lại ngồi phía sau hắn, vòng tay bên hông hắn.

Lăng Hạ cũng không để ý lắm, vỗ vỗ cổ Đại Bạch cười nói: “Nắm chặt eo của ta.”

Đại Bạch run hai cái dang cánh chọt bay lên trời, dường như là bay lên thẳng đứng.

Hừm hừ, nó muốn ngã chết tên tiểu tử phía sau này!

[Em này chắc là một nữ vương ưng ồ.ó]

“Đại Bạch, bay chậm một chút!” Lăng Hạ bị gió quạt mạnh vào mặt sợ hết hồn, vội vàng cố định thân hình. Ngự Chi Tuyết dường như dán lên người hắn, đầu cũng chôn trên bả vai hắn, hiển nhiên là bị dọa sợ không nhẹ.

Đại Bạch khinh thường liếc mắt nhìn nhìn phía sau, từ từ hãm lại tốc độ, từ từ bay lên tầng mây.

Mặc dù Đại Bạch bay hết sức vững vàng, Lăng Hạ vẫn cảm thấy thiếu niên sau lưng còn dính chặt vào người mình, nơi tiếp xúc một cơn gió cũng không lọt qua được, nóng có chút khó chịu.

Hắn cho rằng Ngự Chi Tuyết vẫn còn sợ, liền nghiêng đầu an ủi: “A Tuyết, bị giật mình sao?”

Đôi môi vội vàng không kịp chuẩn bị xướt qua một nơi mềm mại mà ẩm áp, cuối cùng rơi vào da thịt bóng loáng trên mặt thiếu niên mặt.

Lăng Hạ sững sờ, vội vàng lui đầu về phía sau một chút.

Trong lòng hắn lúng túng, đang muốn giả bộ như không có chuyện gì xảy ra, lại thấy thiếu niên ngơ ngác sờ sờ đôi môi đỏ thắm của mình, vẻ mặt không dám tin, khuôn mặt đẹp nhỏ nhắn trắng nõn cũng ửng hồng một mảnh.

Khóe miệng Lăng Hạ giật giật, đây không phải là tình tiết máu chó trong phim tình cảm chứ?

Hắn vội vàng cười cười với Ngự Chi Tuyết: “Thật xin lỗi A Tuyết, ta không cẩn thận ha ha.”

Chỉ là, càng giải thích, đầu thiếu niên lại càng thấp, lỗ tai cũng đỏ lên. Tay chân Lăng Hạ luống cuống, này không phải là khéo quá thành vụng chứ? Đều là nam nhân chạm một chút cũng không sao mà, có phải là cố ý đâu? Đứa nhỏ này quá xấu hổ.

Nhưng mà, hắn lại cảm thấy bộ dáng này của Lăng Tuyết thật đáng yêu mới chết?

Rốt cuộc thiếu niên cũng ngẩng đầu lên, nghiêng đầu vẽ mặt thành thật nói: “Ca, mới vừa rồi chúng ta có tính là hôn môi không?”

[Phụt!!! Câu nói tởm nhất từ trước đến nay của A Tuyết, ha ha ha]

“” Lăng Hạ thiếu chút nữa té khỏi người Đại Bạch, đứa nhỏ này sao lại cho ra kết luận như vậy? Nhưng nhìn khuôn mặt thiếu niên đỏ ửng lông mi thật dài đang rũ xuống, trái tim già của hắn không khỏi nảy lên.

Đây là nụ hôn đầu của Lăng Tuyết sao? Mẹ nó! Nụ hôn đầu của ông đây lại bị một tên biến thái cướp đi rồi!

Lăng Hạ cứng đờ sờ sờ đầu của y: “Dĩ nhiên không tính, chỉ không cẩn thận đụng một cái ——tương lai A Tuyết có cô nương mình thích, đến lúc đó sẽ biết cái gì gọi là hôn.”

Ngự Chi Tuyết ừ một tiếng, tròn mắt tối một chút, chẳng lẽ Lăng Hạ cảm thấy hứng thú với những nữ nhân kia, đây chính là một vấn đề đau đầu.

Đại Bạch xinh đẹp bay bay lộn lộn chở hai người đi đến cạnh đầm nước nó và Lăng Hạ thường đến, Lăng Hạ như cũ tỉ mỉ chải lông cho nó một hồi.

Ngự Chi Tuyết ngồi ở trên tảng đá lớn bên bờ lặng lẽ nhìn động tác của Lăng Hạ cùng con bạch đầu ưng kia, đột nhiên nói: “Ca, về sau huynh tính đi nơi nào? Ở đây luôn sao?”

“Dĩ nhiên là không.” Lăng Hạ vén tóc mái che mắt sang một bên, hắn xuyên đến đây cũng gần ba tháng, tóc vẫn không có cắt. Hắn cười cười nói với Ngự Chi Tuyết, “Ta là người nhà quê, ở chỗ này cũng không quen, chuẩn bị một đoạn thời gian tồn chút tiền, đi ra ngoài xem có nghề gì khác làm không.”

Ngự Chi Tuyết cúi đầu nói: “Không biết tại sao, vừa thấy huynh đã cảm thấy rất thân thiết. Ta cũng không cha không mẹ, ca, đến lúc đó ta có thể đi theo huynh không?”

Lăng Hạ sững sờ, thiếu niên chỉ cúi đầu, dáng vẻ thấp thỏm, phần lưng còng xuống có vẻ mỏng manh. Hắn không khỏi cười nói: “Tốt, A Tuyết coi ta như người nhà là được.”

“Vậy thì tốt quá.” Thiếu niên bỗng nhiên ngẩng đầu, đôi mắt dưới ánh mặt trời quả nhiên là sáng chói như sao, “Ca, vậy chúng ta vĩnh viễn không xa rời nhau, hay quá.”

Lăng Hạ cười gật đầu một cái, dĩ nhiên là đứa bé, chẳng lẽ sau này Lăng Tuyết cưới nàng dâu, sẽ vẫn đi theo mình sao? Nhắc tới cũng kỳ, hắn và Lăng Tuyết quen biết không tới hai ngày, lại như đã biết thật lâu, muốn chăm sóc tốt cho y, không để cho y chịu nửa phần uất ức.

Đại Bạch chở hai người về liền rời đi. Lăng Hạ bọn họ bây giờ đang đứng ở chỗ cách phòng ở hơn 10 đi bộ, đường núi quanh co nhỏ hẹp, Lăng Hạ hết sức tự nhiên nắm tay Ngự Chi Tuyết đi trước dẫn đường, hắn có thể cảm thấy thiếu niên ngoan ngoãn đi theo sau mình, không nhịn được tăng thêm vài phần triu mến với Ngự Chi Tuyết.

Sau khi trở về Lăng Hạ để Ngự Chi Tuyết về trước, hắn đi tìm đệ tử hậu cần giúp mang vài thứ. Khi hắn đơn độc trở về thì thấy mấy hán tử ngũ đại tam thô đẩy một chiếc lồng sắt khổng lồ đi tới.

Lăng Hạ vội vàng đứng qua một bên chờ bọn họ đi qua. Chờ hắn thấy rõ thứ trong lồng tre, bất giác ngẩn ngơ, bên trong có mấy người đang xụi lơ! Một người trong đó là một cô nương xinh đẹp mặc váy áo hồng đào.

Hắn hơi nghi ngờ, đây đích xác là lồng tre chở ma thú, nhưng sao lại áp tải những người này?

Lúc ánh mắt Lăng Hạ nghi hoặc chống lại tầm mắt của cô nương kia thì nhìn thấy đối phương ngạc nhiên trợn to hai mắt, vẽ mặt không dám tin. Nhưng không đợi hắn phản ứng kịp, lồng sắt đã bị người đẩy đi, Lăng Hạ loáng thoáng nghe thấy tiếng kêu yếu ớt tiêu tán trong không trung: “Lăng Hạ.”

Cô nương này là ai ? Tại sao lại gọi tên của mình?

Lăng Hạ trái lo phải nghĩ, xác định thật sự mình chưa từng gặp nàng, huống chi hắn cũng chưa từng nói với người ngoài tên thật của mình.

Người đẩy mấy cái lồng tre cũng không phải người chăn nuôi, mà là Tuần Thú Sư. Lăng Hạ không biết bọn họ đi đâu, vội vàng chạy chậm tới hiểu kỳ cười nói với một người trong đó: “Đại ca, người trong lồng tre là ai vậy? Bách thú uyển chúng ta nhốt người làm cái gì?”

Hắn tử kia quan sát hẳn một cái, nhìn thấy yêu bài trên eo hắn biết hẳn chỉ là một người chăn nuôi bình thường, liền không nhin được phát tay nói: “Đừng ngăn đường, đây là hàng hóa quan trọng!”

Hàng hóa? Lăng Hạ lại nhìn cô nương kia, đã hoàn toàn hôn mê.

Hắn bị buộc dừng bước, nhìn mấy cái lồng tre dần dần đi xa. Không phải ảo giác, đối phương xác thực gọi tên của mình.

Lăng Hạ cau mày chợt giương mắt lên, chẳng lẽ, cô nương kia cũng là người xuyên tới, còn người quen biết mình?

Nghĩ đến đây, hắn vội vàng thu lại hơi thở đi theo phía sau những người đó, nhìn bọn họ đẩy lồng tre tới sâu trong rừng. Nơi đó thủ vệ đều mang vũ khí, Lăng Hạ không dám tới gần thêm nữa, chỉ có thể ở xa ẩn trên tàng cây nhìn lên.

Bên trong viện cũng có thủ vệ, đem từng người trong lồng vào một ngục thất dưới đất, không biết mục đích của bọn họ rốt cuộc là cái gì.

Lăng Hạ cau mày trở về, hắn phải nhanh chóng hỏi thăm. Liên tiếp hỏi mấy người chăn nuôi lâu năm ở đây, rốt cuộc một người gọi là lão Vương tiết lộ một chút tin tức. Lão Vương vỗ vỗ bả vai Lăng Hạ nhỏ giọng nói: “Những người đó a, đoán chừng là người chính phái bị bắt về, đến cuối tháng sẽ chuyển bọn họ đến sân đấu Huyết Sát Môn, để cho bọn họ độ sức với ma thú.”

Lăng Hạ nghe mà trong lòng phát rét từng trận, hắn kéo lão Vương nói: “Vương thúc, một vị bằng hữu của ta bị bắt tới, ta có thể không thể chuộc nàng ra ngoài không?”

Lão Vương nhỏ giọng nói: “Không thể nào, người biết bọn họ đấu một cuộc bao nhiêu người xem, hạ bao nhiêu tiền không? Tiểu dân chúng như chúng ta, không gây nổi với những người đó, người đừng nói với bọn họ người quen biết người chánh đạo, cẩn thận người cũng bị liên lụy.”

Mặc kệ là ma tu đạo hay chánh đạo, dân chúng đều là lớp người tầng dưới chót.

Lăng Hạ mang tâm sự từ từ đi về, nửa đường nghe thấy có người gọi hắn, lúc này mới phát hiện Lăng Tuyết đang đi tìm mình.

“Lâu như vậy huynh đã đi đâu?” Ngự Chi Tuyết quan sát Lăng Hạ nói: “Có chuyện gì không ổn sao?”

Lăng Hạ vội vàng cười cười, vỗ vỗ cánh tay của y nói: “Không có, A Tuyết, chúng ta trở về thôi.”

Chuyện này khó giải quyết, dù sao cũng không thể nói với một đứa trẻ, hắn rất muốn biết cô gái trẻ tuổi đó rốt cuộc là ai, tại sao lại biết mình. Phải nghĩ biện pháp cứu người ra ngoài!

Nhưng cụ thể làm thế nào để cứu còn cần suy nghĩ cho kỹ càng.

Lăng Hạ nằm trên giường nhìn ánh trăng ở ngoài, mấy hộ vệ kia thực lực ra không hẳn thật sự không biết, năng lực của hắn có thể đối kháng với mấy người?

Nhưng mắt thấy sinh mạng một cô nương còn trẻ tuổi biến mất dưới mí mắt mình, vô luận như thế nào cũng không làm được, huống chi cô nương này rất có thể có quan hệ với mình.

Lăng Hạ khe khẽ thở dài, đưa tay cầm tay Lăng Tuyết. Dù ra sao, hắn cũng không thể bỏ lại thiếu niên này.

82. Q.4 - Chương 82: Chương 9

Ngự Chi Tuyết ngủ rất say, hô hấp đều đều mà kéo dài, đôi môi đỏ tươi mang theo chút hơi nước ướt át, đôi tay như cũ ôm thật chặt Lăng Hạ.

Lăng Hạ đưa tay sờ sờ tóc của y, bây giờ tiền để dành mặc dù không nhiều, nhưng không đến nỗi đói bụng. Chỉ mất con mồi, không đến nỗi lòng bất khắp thế giới chứ? Vô luận như thế nào, hắn cũng quyết định mạo hiểm một lần.

Đến cuối tháng hôm đó, Lăng Hạ như không có việc gì cùng mọi người đi cho ứng non ăn, khi hai người An Huy Yên đi về rồi, Lăng Hạ lập tức kêu Đại Bạch, lúc trước hắn nhờ người mua một túi đựng đồ tiện nghi nhất, balo-leo núi cùng tiền đều ở bên trong, đây là phòng ngừa ngộ nhỡ.

Hắn trịnh trọng nhìn vào mắt của Ngự Chi Tuyết nói: “A Tuyết, hôm nay ta phải đi cứu một người bạn, có thể phải mạo hiểm.”

Ngự Chi Tuyết từ lâu đã nhận ra trong khoảng thời gian này hắn khác thường, không biến sắc gật gật đầu nói: “Là hạng người gì?”

“Ừ, về sau đệ gặp sẽ biết.” Lăng Hạ nhảy lên Đại Bạch, đưa túi đựng đồ kia tới nói: ” A Tuyết, đệ thay ta bảo quản trước, trước buổi tối ta nhất định sẽ trở lại.”

Ngự Chi Tuyết ngừng một chút nói: “Có phải rất nguy hiểm hay không? Huynh nhất định sẽ trở lại đây?”

Lăng Hạ chợt dạ không dám nhìn thẳng vào mắt y: “Ta chắc chắn sẽ cứu người bạn kia ra, nếu thật sự không đúng hạn trở lại, đệ liền thay ta chăm sóc Đại Bạch, giúp ta giữ gìn kỹ túi đựng đồ.”

Ngự Chi Tuyết nghe mà lưng phát run từng trận, ngay cả khi y biết Lăng Hạ sẽ không thể xảy ra chuyện gì, ngực vẫn uất ức, đến mức khó chịu dị thường, thật là hận không thể dấu Lăng Hạ đi không để cho bất kỳ người ngoài nào thấy. Lăng Hạ hiển nhiên chỉ biết tí tẹo về thế giới này, căn bản không biết thực lực bạch đầu ưng này mạnh bao nhiêu.

Y rũ tròn mắt, ẩn dấu lo lắng dâng lên trong đó, giựt mạnh tay Lăng Hạ nhảy lên: “Ta và huynh cùng đi, không xa rời nhau .”

Lăng Hạ thật không ngờ Lăng Tuyết quật cường như thế, khuyên nửa ngày vẫn ở phía sau ôm chặt hông của hắn. Thiếu niên kiên định tỏ vẻ muốn cùng mình đồng sanh cộng tử như vậy, trong lòng hắn không khỏi cảm động, rốt cuộc nói: “Vậy đệ không được tham dự, cùng Đại Bạch núp ở phía xa chờ ta trở lại.”

Ngự Chi Tuyết “Ừ” một tiếng.

Lăng Hạ hơi yên lòng một chút, chuyên tâm chỉ huy Đại Bạch bay đi.

Lúc trước hắn đã khảo sát qua con đường vận chuyển, chọn xong vị trí thích hợp động thủ, nơi Ngự Chi Tuyết và Đại Bạch ẩn thân cách nơi đó ước chừng ba dặm. Dĩ nhiên, nếu như có ngộ nhỡ, hắn nhất định sẽ chạy trốn hướng ngược lại.

Lăng Hạ lấy một khối thịt bọc lá sen đã chuẩn bị sẵn đặt lên một tảng đá, hắn thấy Ngự Chi Tuyết không chớp mắt nhìn mình, không nhin được mềm lòng, sờ sờ tóc của y nói: “Ta trở lại rất mau.”

Lại xoay người nói với Đại Bạch: “Đại Bạch, hảo hảo nghe lời A Tuyết, ta có chuyện phải rời khỏi một hồi.”

Đại Bạch chỉ là cúi đầu chăm chú ăn, không để ý lắm khê kêu một tiếng.

Lăng Hạ không nhin được ôm Ngự Chi Tuyết, xoay người nhảy lên tàng cây hướng tới mục tiêu.

Ngự Chi Tuyết chăm chú nhìn bóng lưng của hắn, thân hình lóe lên đã đứng sau lưng Đại Bạch, chợt đánh một chuông. [ò.ó óé, tội em nó chứ]

Lăng Hạ cẩn thận từng li từng tí ẩn phía trên thạch bích, phía dưới hắn bày không ít đá to để chặn đường, như vậy khi những người đó đi qua đây không thể không xuống xe.

Lẳng lẳng đợi nửa canh giờ, rốt cuộc nghe thấy từ xa có tiếng bước chân của ma thú truyền đến. Tinh thần Lăng Hạ chấn động, xoa xoa lòng bàn tay ướt mồ hôi lên tay áo, kéo mặt nạ trên mặt lên.

Bây giờ thị lực của hắn hết sức tốt, xa xa liền thấy trong lòng sắt trên xe có tổng cộng sáu người, trên ba ma thú kéo xe có ba người, một người ở đầu xe một người ở đuôi xe, mặc thống nhất y phục hộ vệ màu xanh lá cây.

Tổng cộng năm người. Lăng Hạ nhìn đồng đá để bên người một chút, nắm chặt gậy sắt. Dao kiếm ở thế giới này quá mắc, hấn mua không nổi, gậy sắt này nạy ra từ xe kéo, chỉ có thể lấy dùng trước. Nếu không phải vạn bất đắc dĩ, hấn cũng không muốn đã thương người.

Hộ vệ rất nhanh phát hiện trên đường khác thường, người dẫn đầu phẩy tay ra lệnh ngừng xe lại.

Lăng Hạ hít sâu một hơi chợt đứng lên, muốn ném những tảng đá to xuống quấy nhiễu bọn họ. Chỉ là, không đợi hấn động thủ, một cái tay nhẹ nhàng đặt trên bả vai hấn, giống như thái sơn áp đỉnh đè xuống làm hấn không thể nhúc nhích. Hấn cả kinh, lưng run lên, người nào ở phía sau?

Một giọng nam từ tính trầm thấp đã từng quen biết dán bên lỗ tai của hấn nói: “Ha ha, rất lâu không gặp người rồi, thật đúng là nhớ mùi vị của ngươi. Ngươi ở đây làm gì?” Đối phương nói xong, đưa tay gạt mặt nạ trên mặt hấn.

Thanh âm kia mềm mại như mang theo lông vũ, mập mờ hấp dẫn không tả được, quả thật làm cho người ta nổi da gà hết lên a, còn cố ý thổi hai luồng khí nóng vào trong lỗ tai hấn.

Mặt Lăng Hạ không tự chủ được đỏ lên, sá, là tên biến thái chết tiệt đó!

Hấn phất tay đánh qua, lại bị đối phương bắt lấy, một khắc sau cảnh vật trước mắt hấn liền đổi, biến thành một gian phòng xa lạ.

Lăng Hạ cảm thấy phía dưới mềm nhũn, lúc này mới phát hiện phía dưới mình là một cái giường lớn rất khoa trương. Nhớ tới những kinh nghiệm khó chịu lần trước ở chỗ này, Lăng Hạ vội vàng bò dậy, cảnh giác nhìn chằm chằm người đeo mặt nạ kia: “Ngươi muốn làm gì?”

Ngay cả khi cố bình tĩnh, hấn thật sự đã căng thẳng tới cực điểm, so với lúc nhìn thấy đám hộ vệ kia xuất hiện còn căng thẳng hơn nhiều.

Lần này người đeo mặt nạ mặc một bộ y phục màu đỏ chói mắt, tôn lên cái cằm cùng cánh tay như ngọc của y. Y dùng ngón trỏ điểm điểm trên mặt nạ một cái, hơi suy nghĩ lặp lại: “Không bằng ngươi nói cho ta biết, ngươi bố trí những thứ này, là muốn cứu ai?”

Tay của y vẽ một cái, Lăng Hạ kinh ngạc phát hiện không trung xuất hiện một màn ảnh lớn, rõ ràng chiếu ra tất cả gương mặt của người trên xe.

Ngự Chi Tuyết híp mắt nhìn về mặt Lăng Hạ, khi y nhìn thấy ánh mắt Lăng Hạ dừng trên người một nữ nhân mặc áo hồng đào đang hôn mê thì tức giận trong lòng càng tăng lên. Năm đó Thủy Vũ ngày ngày dây dưa theo phía sau y, y đã cực kỳ chán ghét nữ nhân này, không ngờ Lăng Hạ đã mất trí nhớ, lại còn mạo hiểm cứu nữ nhân này!

Khóe môi y khẽ nâng lên, đi tới nói: “Ngươi không học qua kiếm thuật, có chăng cũng chỉ là một ít lực tinh thần và năng lượng nguyên tố, cảm thấy có thể cứu nàng sao?”

Lăng Hạ nhìn người đeo mặt nạ từ từ ép tới, trong lòng càng căng thẳng, cố gắng trấn định nói: “Có cứu được hay không phải thử mới biết, không nhọc các hạ quan tâm.”

“A, thật không cần ta quan tâm sao?” Ngự Chi Tuyết ép Lăng Hạ vào trong góc, cười nói, “Vừa rồi trên đường tới ta thấy thiếu niên đi theo ngươi ngã xuống vách núi, nó và ngươi có quan hệ thế nào?”

Người đeo mặt nạ cao hơn Lăng Hạ nửa cái đầu, Lăng Hạ không thể lui được nữa, bị áp bức đến đương cùng. Hấn vừa nghe thấy Lăng Tuyết gặp nguy hiểm, liền căng thẳng: “A Tuyết. nó ở đâu?”

“Yên tâm, ” Ngự Chi Tuyết vươn một ngón tay thon dài trắng nõn nâng cằm Lăng Hạ lên nói: “Ta cứu nó, cũng sẽ giúp ngươi cứu nữ nhân này ra, ngươi có gì muốn nói?”

Động tác này quá mập mờ, Lăng Hạ dùng sức nghiêng đầu qua một bên né tránh. Hấn không dám chống lại cặp mắt phong hoa vô song kia, cố trấn định dời tầm mắt lên đóa mầu đơn khắc trên mặt nạ y nói: “Mặc dù không biết mục đích của các hạ rốt cuộc là gì, vẫn đa tạ.”

“Chỉ một câu đa tạ thôi sao?” Ngự Chi Tuyết để tay bên người Lăng Hạ, thân thể cũng tới gần, giống như vòng hấn trong lòng mình, “Mục đích của ta, đương nhiên giống lần trước.”

Lăng Hạ cảm thấy hô hấp của đối phương thổi phất lên trên mặt mình, tránh không thể tránh, tức giận chột đưa tay muốn kéo mặt nạ trên mặt nam nhân này xuống, mẹ nó! Khuôn mặt của tên biến thái này rốt cuộc là gì? Cứ cố làm ra vẻ huyền bí, khôn kiếp!

Ngự Chi Tuyết bắt lấy tay hắn đè lên tường, lồng ngực rộng rãi cũng chen tới, khẽ cười nói: “Muốn thấy rõ mặt của ta như vậy sao? Bây giờ. Còn chưa tới lúc.”

Y nói xong, Lăng Hạ đã cảm thấy trước mắt lại lâm vào một mảnh bóng tối, hắn phản xạ có điều kiện trợn to hai mắt, nhưng cái gì cũng không nhìn thấy.

Ngự Chi Tuyết gỡ mặt nạ xuống ranh mãnh nói: “Đừng nóng vội, sẽ để cho người thấy —— lúc người yêu ta.”

. Yêu con mẹ người!

Lăng Hạ cực kỳ tức giận giãy giụa, toàn thân lại bị áp chế không có khả năng nhúc nhích, hắn cố gắng ngẩng đầu lên muốn nói: “Ta chỉ thích nữ nhân! Các hạ nếu thích trai đẹp, vẫn là. Ừm.”

Một thứ ướt át mềm mại chột xâm nhập miệng của hắn, chặn nửa câu nói phía sau của hắn lại.

Đầu lưỡi đối phương nhanh chóng treu chọc hàm răng của hắn, cạy ra, bờ bãi xoay tròn khuấy động, mang đến cảm giác mê muội làm cho người ta hít thở không thông. Lăng Hạ phản xạ có điều kiện nhắm mắt lại, cảm thấy trên mặt nóng rát. Hắn liều mạng nhắm nạy không cắn xuống, A Tuyết vẫn còn ở trên tay y.

Đối phương một hồi khẽ hôn một hồi nặng hút, vừa trao đổi hơi thở lại còn có thể chuyển dưỡng khí tới, dường như muốn hôn đến bất tận. Hắn bị động tiếp nhận, hai chân nhũn ra, rốt cuộc nhịn không được khe khẽ cắn đầu lưỡi đối phương một cái.

Nam nhân mang mặt nạ cuối cùng cũng dừng lại, Lăng Hạ có thể cảm nhận được khoe miệng có chất lỏng theo đầu lưỡi đối phương chảy ra ngoài, mặt của hắn liền đỏ hơn. Để cho hắn lo lắng là, đối phương đã có phản ứng, thô sáp chống đỡ trên bụng hắn.

Sá! Lại muốn huynh đệ năm ngón tay của mình ra trận kéo kéo nhỏ nhỏ sao?

Ngự Chi Tuyết lấy tay lau chất lỏng bên khoe miệng Lăng Hạ. Nhìn khuôn mặt Lăng Hạ co rúm lo lắng nhưng lại cứ cố trấn định, không nhịn được muốn bắt nạt hắn hơn.

Y khẽ cắn đôi môi như muốn nhỏ máu của Lăng Hạ nói: “Không thích ta hôn người sao?”

Lồng ngực Lăng Hạ khẽ phập phồng, hắn không có kinh nghiệm hôn môi với người khác, nhưng hắn không nghi ngờ kỹ thuật hôn của nam nhân thần bí này rất cao, có một hồi lưng hắn như bị điện giật. Nếu không phải thân thể của đối phương cùng bức tường sau lưng chống đỡ, hắn đã đứng không vững rồi.

Hắn rất muốn chửi một câu thích con mẹ người, nhưng lại sợ đưa đối phương sẽ làm nhiều động tác hơn, liền trầm mặc không lên tiếng.

Ngự Chi Tuyết không đợi câu trả lời, liền làm bộ đỉnh đỉnh hông của Lăng Hạ hai cái nói: “Lần này làm thế nào?” Mỗi ngày gần đây y và Lăng Hạ chung giường, nhưng chỉ có thể nhìn không thể ăn, cũng sắp nhịn không nổi.

Lăng Hạ bị y đỉnh rợn cả tóc gáy, cứng ngắc nói: “Chính người cũng có thể tự giải quyết, còn có thể tới thanh lâu quan quán. sao lại, sao lại phải tìm ta?”

Ngự Chi Tuyết hí mắt dán lên, dùng đầu lưỡi liếm lỗ tai Lăng Hạ, y hài lòng cảm nhận cả người Lăng Hạ run rẩy, liền nhỏ giọng cười nói: “Đương nhiên là vì ta vừa thấy đã yêu người rồi.”

Chung tình em gái người! Lăng Hạ bị sét đánh trong nháy mắt im lặng.

Lần đầu tiên hai người gặp mặt hắn cưỡi Đại Bạch rụng lông, mặc y phục gia đình màu xanh đậm—— có chỗ nào có thể khiến người ta vừa thấy đã yêu hả?

Đối phương xem hiểu vẻ mặt của hắn, chậm rãi lấy tay dao động trên mặt hắn, thì thầm nói: “Ta thích mắt của người, lỗ mũi, đôi môi.”

Thanh âm kia như người tình nói thầm, thâm tình mà nhu hòa, tim Lăng Hạ không khống chế được nảy lên, đại não hoảng hốt một hồi. Cái tay kia tiếp tục dời xuống, đối phương tiếp tục nói: “Ta còn thích cổ người, lồng ngực, eo. Còn có nơi này.”

Phát hiện đối phương mập mờ vuốt ve hạ thể mình, Lăng Hạ giật mình một cái liền hoàn hồn lại, tức giận mặt đỏ tới mang tai, thích thì để ông đây ở phía trên có được không hả?

Ngự Chi Tuyệt nhìn Lăng Hạ ngượng ngùng, ngọn lửa trong lòng càng đốt càng bùng lên, trước kia y tuyệt đối không dám đùa giỡn như vậy, ở trên giường luôn sẵn sàng đủ loại, bởi vì sợ Lăng Hạ tức giận. Nhưng bây giờ, lại muốn làm quá đáng hơn chút nữa, lại hơn chút nữa.

Tay của y chợt dừng lại giữa hai chân Lăng Hạ, cách y phục vuốt trung gian, hạ giọng nói: “Dĩ nhiên, cũng thích nơi này.”

Lăng Hạ vì xấu hổ toàn thân bắt đầu run rẩy, hắn khó duy trì bình tĩnh nữa, nhắc chân dùng sức đạp tới, lại bị đối phương thuận thế bắt được giơ lên, đối phương cũng chen vào giữa hai chân của hắn.

Nhớ tới lần đứng làm với Lăng Hạ lần đó, Ngự Chi Tuyệt cảm thấy toàn thân càng nóng ran không chịu nổi, an ủi Lăng Hạ nói: “Người đừng lộn xộn, ta sẽ không thật sự đi vào.”

Lăng Hạ căng thẳng thở gấp cũng không ra hơi, sau đó liền sợ hãi trợn to hai mắt ——nam nhân thần bí đã bắt đầu cởi y phục của hắn rồi !

Hắn biết mình hoàn toàn không phải đối thủ của y, liền nhẫn nại không tiếp tục phản kháng, cố gắng bình tĩnh tâm tư. Người bị hại phản ứng càng kịch liệt mấy tên biến thái càng thích được chứ? Hắn phải cố gắng thuyết phục, mình chỉ là cọc gỗ, cọc gỗ.

Lúc ngực bị người ngậm vào trong miệng liếm cắn thì một đợt tê dại khó nói lên lời chợt vọt vào đại não, Lăng Hạ không nhịn được phát ra một tiếng rên rỉ, âm điệu yếu ớt mập mờ làm cho hắn chấn động không thôi.

Hắn khó duy trì bình tĩnh, lúc nam nhân thần bí sờ mó trên người hắn, hắn cắn răng nghiêng lợi nói: “Nhanh lên một chút!”

Mẹ damn, không phải là nhỏ cái củ thôi sao? Ông đây giúp người nhỏ a!

“Người chờ không được nữa sao?” Ngự Chi Tuyệt khẽ cười cởi quần lót Lăng Hạ ra, giơ cặp chân của hắn lên, chen vào trung gian hai đùi chậm rãi động hai cái nói: “Sẽ phục vụ người thoải mái hơn lần trước.”

Lăng Hạ hốt hoảng đỡ bả vai Ngự Chi Tuyệt ổn định thân hình, ngay cả khi hắn nhìn không thấy, cũng biết tư thế bây giờ xấu hổ cỡ nào. Thân thể đối phương nóng như lửa, không ngừng bắt chước động tác giao hợp, da thịt bị ma sát liền run rẩy .

Càng làm cho hắn khó chịu là, nơi đó của mình vậy mà cũng phản ứng theo động tác của đối phương!

Nhìn ánh mắt tràn ngập sương mù của Lăng Hạ và động tác cắn môi cố gắng nhẫn nại, Ngự Chi Tuyệt như chìm vào mê đắm, động càng nhanh hơn. Khi y phát hiện nơi đó của Lăng Hạ cũng có phản ứng thì liền nở nụ cười: “Rất nhanh thỏa mãn người.”

Lăng Hạ cực kỳ tức giận hung hăng nắm lấy bả vai Ngự Chi Tuyệt: “Buông ta ra!”

Sức lực của hắn bây giờ vô cùng lớn, có thể dễ dàng bẻ một tảng đá khổng lồ, nhưng bắt thịt hàm súc mà có lực dưới tay này, hắn không thể rung chuyển dù chỉ một ly.

Dù làm sao cũng muốn chạm vào đối phương nhiều hơn, tư thế này đích xác là có chút khó khăn. Ngự Chi Tuyệt chợt đẩy Lăng Hạ lên giường, bày hắn thành tư thế quỳ nằm sấp, không ngừng hôn sống lưng nhạy cảm của Lăng Hạ.

“Ta muốn người.” Ngự Chi Tuyệt lẩm bẩm nói, đỡ hông của Lăng Hạ bắt đầu động tác mãnh liệt, tay cũng không tha mò lên phía trước giúp tiểu Lăng Hạ một chút.

Lăng Hạ cảm thấy eo ếch bủn rủn một hồi, nhiệt độ dần dần tăng lên, thân thể cũng run rẩy theo.

Trong bóng tối chỉ nghe thấy tiếng thở dốc mập mờ của đôi phương cùng tiếng thân thể va chạm, giống như, giống như hẳn thật sự bị nam nhân này ra vào vậy. . . . Ý thức được điều này, hẳn liền liều mạng lắc mông mông muốn rời khỏi, eo ếch lại bị đôi phương cố định gắt gao dù giãy như thế nào cũng không thoát được.

Khi hẳn liều mạng tránh đi, Ngự Chi Tuyết vừa đúng lúc đỉnh tới, chết tử tế không sống cứ như vậy tiến vào!

Lăng Hạ ngạc nhiên trợn to hai mắt, chỉ cảm thấy đau đớn xé rách truyền đến, đôi tay run rẩy lên — đây, vật kia tiến vào thân thể mình rồi hả ?

Đầu óc hẳn trống rỗng, cảm giác nhục nhã làm cho hẳn thiếu chút nữa khóc lên.

[(ồ.ó) ồ ô, lần này A Tuyết dọa Lăng huynh sợ khóc luôn rồi.]

Động tác Ngự Chi Tuyết cũng cứng ngắc, cảm giác mất hồn đã lâu đột nhiên vậy tới, hẳn không thể lập tức hung hăng động nhiều thêm mấy lần. Nhưng trên thực tế y lại bị dọa sợ nơi đó cũng nhũn ra, vội vàng rút ra ngoài, lật Lăng Hạ lại, lời nói không mạch lạc nói: “Người đừng giận a, ta không cố ý. . . .”

83. Q.4 - Chương 83: Chương 10

Lăng Hạ căn bản không nghe Ngự Chi Tuyết đang nói cái gì, lưng của hẳn không ngừng run rẩy, sắc mặt hoàn toàn trắng bệch. Đau đớn lại dâng lên, tâm lý bị đả kích quá lớn.

Khi hẳn phát hiện đôi phương ôm mình vào trong ngực, lập tức hồng mắt bắt đầu giãy dụa, một hồi lâu sau cổ họng mới phát ra được một ít lời nói mang theo tiếng khóc nức nở: “Đi con mẹ người, chết đi tên biến thái! Có gan người giết chết ta đi! Nếu không một ngày nào đó ông đây chém chết người!”

Mặc kệ hẳn giãy giụa thế nào, lại mắng lại đánh lại đập, đôi phương vẫn cố chết ôm hẳn, dù thế nào cũng không buông tay.

Lăng Hạ vì tức giận mà mở mắt thật to, nước mắt như đũa bé từng giọt từng giọt theo khóe mắt rơi xuống, tâm Ngự Chi Tuyết đau thành từng mảnh từng mảnh rồi. Tay chân y luống cuống mút những giọt nước mắt kia, nhưng dù hôn thế nào khóe mắt Lăng Hạ vẫn ướt nhẹp.

Ngự Chi Tuyết không thể làm gì khác hơn là dùng một tay không ngừng vuốt lưng Lăng Hạ an ủi, lại dùng một tay khác đưa lên khóe miệng hẳn: “Người đừng khóc a, tức giận liên tục ta một cái cho hả giận có được không?”

Lăng Hạ bây giờ không thèm để ý mặt mũi nam nhân nữa rồi, bây giờ đầu óc hẳn hỗn loạn hồng hồng, không chút nghĩ ngợi liền hung hăng cắn xuống, lúc hàm răng tiếp xúc với da thịt căng đầy của nam nhân thần bí thì trong đầu lại có một âm thanh như tiếng sấm ầm ầm vang lên, tại sao hẳn cảm thấy trường hợp này rất quen thuộc?

Miệng truyền đến mùi máu tươi, Lăng Hạ đột nhiên lấy lại tinh thần. Hẳn mở to miệng thở hổn hển, xấu hổ hẳn không thể độn thổ, mới vừa rồi. . . . Thật không còn mặt mũi!

Hẳn nín thở không nhúc nhích, lý trí hồng mắt cũng dần dần hội tụ lại. Vừa rồi y nói yêu hẳn, hẳn cảm thấy điều đó không thể nào, nhưng biểu hiện của nam nhân thần bí lại làm cho hẳn nghi ngờ, nếu là biến thái bình thường sẽ không. . . . dừng lại lúc gì kia? Cũng không an ủi người bị hại nhỉ?

Hơn nữa không biết vì sao, đôi phương càng dỡ hẳn, ngũ diệu càng dịu dàng, uất ức lại càng tăng gấp bội. . . . Loại cảm xúc mềm yếu quá mức này từ trước đến nay chưa từng có. Hẳn cũng cảm có chút khó tin vì mình lại khóc, kể từ khi cha mẹ ly dị hồi trung học hẳn đã không khóc nữa. . . .

Ngự Chi Tuyết không phát hiện Lăng Hạ biến hóa, như cũ không ngừng hôn nhẹ lên mặt hẳn an ủi. Khi y cảm thấy lưng Lăng Hạ ngừng run rẩy bình tĩnh lại, lúc này mới chậm rãi cẩn thận nói: “Mới vừa rồi làm đau người? Ta giúp người bôi thuốc có được không?”

Mặt Lăng Hạ liền đỏ bừng, giùng giàng lui về phía sau, lắp bắp nói: “Không cần, ta không sao. Ta còn muốn cứu người. Người nhanh trả A Tuyết lại cho ta, thả ta ra ngoài. . . .”

Hắn khó chịu khép lại chân, nơi đó còn lưu lại cảm giác sưng đau kỳ dị, nhưng không có chảy máu.

Ngự Chi Tuyết làm sao cũng không thể yên tâm, chủ yếu là vì sắc mặt Lăng Hạ vừa rồi trắng bệch hồng mắt làm cho y sợ hãi.

Y dùng pháp chú trói buộc cố định tay chân Lăng Hạ, dịu dàng giải thích: “Yên tâm, không động vào người, ta chỉ xem thử có bị thương không thôi.”

Toàn thân Lăng Hạ không thể động rồi, khi hắn phát hiện một chân của mình bị đối phương nắm lại, trái tim sợ hãi co rụt lại, chỗ kia sao có thể để người khác nhìn? Thanh âm hắn khàn khàn nói: “Người đừng nhìn, ta không sao.”

Nhưng chân đã bị nhấc lên, Lăng Hạ xấu hổ cắn môi.

Mẹ người cặn bã! Biến thái! Bại hoại!

Một ngày nào đó khi nam nhân này biến thành miếng thịt nằm trên thớt thì hắn muốn trả thù gấp bội a a a!

Ngự Chi Tuyết quan sát cẩn thận, vừa rồi mặc dù động tác y rất cẩn thận, nhưng chỗ kia chưa bị mở ra, thật ra thì chỉ cắm vào phần đầu, cho nên chỉ hơi hơi sưng đỏ. Lăng Hạ cũng không phải loại hơi đau một chút sẽ rơi lệ, đoán chừng là tâm lý tiếp thụ không nổi thôi.

Nhưng y vẫn lấy một chai thuốc chữa thương tỉ mỉ thoa lên, dùng ngón trỏ nhẹ nhàng xoa xoa an ủi: “Không chảy máu, xúc thuốc sẽ tốt nhanh thôi.”

Lăng Hạ cắn chặt môi coi mình như người chết, dù thế nào đi nữa hắn cũng không ngăn cản được động tác của đối phương. Chỉ là, động tác của nam nhân thần bí như mang theo mấy phần đùa giỡn, cảm giác tê liệt theo ngón tay đối phương như có như không chạm vào từ từ nhộn nhạo lên, hắn sợ mình sẽ phát ra âm thanh gì không thích hợp.

Khi hắn phát hiện ngón tay đối phương muốn đưa thuốc vào trong bôi thì thần kinh liền căng thẳng, quát lên: “Bên trong không bị thương! Người đừng đi vào!” Thanh âm của hắn run rẩy quá lợi hại, không có một chút uy lực.

Ngự Chi Tuyết nhìn hắn kinh sợ lắp bắp cứ muốn nói lại thôi, cảm thấy tâm nóng lên, trái tim phập phập phập liên trúng vài tên, vẫn ngừng tay nói: “Được, không đi vào.”

Chỉ nói không đi vào, y lại nhìn không được hôn đôi môi cùng gương mặt Lăng Hạ một cái, sau đó là cổ, lồng ngực. Lăng Hạ vừa nóng vừa giận, lại nâng không nổi chân để đạp, tức giận nói: “Con mẹ nó, người xong chưa?”

Hắn rất ít khi nói lời thô tục với người khác, ở trước mặt người khác đều văn văn vẻ vẻ, nhưng bây giờ lại không nhịn được muốn phun một vòi máu chó lên mặt nam nhân thần bí kia.

Thấy một mặt trẻ con thường ngày khó gặp của Lăng Hạ, thân thể Ngự Chi Tuyết càng ngày càng nóng. Dù sao Lăng Hạ cũng sẽ càng tức giận hơn. Có lẽ nhiều lần sẽ quen đi?

Ngự Chi Tuyết liền khe khẽ cắn yết hầu Lăng Hạ, dùng tay nắm lấy nơi đó của hai người bắt đầu xoa nắn, khó nhẹn hôn cạo, tiếng thở dốc càng ngày càng gấp rút rồi.

Lăng Hạ như cá chết nằm đó, thân thể dần dần thoát khỏi sự khống chế của hắn, tần suất hô hấp của hai người dần dần đồng bộ. Hắn chỉ có thể tràn ngập bị phần nhắm mắt lại, mặt đỏ tới mang tai chờ nam nhân thần bí kết thúc sớm một chút.

Không biết qua bao lâu rốt cuộc cũng xong chuyện, hai người chơi đùa một thân toàn mồ hôi. Ngự Chi Tuyết lại ôm Lăng Hạ vào trong hồ nước rửa sạch một hồi, Lăng Hạ vậy mà lại để cho y tắm, đến mắng cũng lười mắng.

Ngự Chi Tuyết như cũ đối một bộ y phục sạch cho Lăng Hạ, hôn đôi môi hắn một cái nói: “Đừng giận nữa, vừa rồi thoải mái sao?”

Thoải mái em gái người! Lăng Hạ lạnh mặt, nhưng trên mặt vẫn ửng hồng chưa lui, eo chân vẫn có chút nhũn ra, làm thế nào cũng không có thuyết phục.

Ngự Chi Tuyết khẽ cười một cái nói: “Không phải mới vừa muốn giết ta sao? Lực tinh thần cùng năng lượng nguyên tố của người mặc dù rất mạnh nhưng người lại không biết sử dụng. Về sau ta dạy cho người có được không?”

“Không cần!” Lăng Hạ cắn răng nghiêng lợi, “Sớm muộn gì ta cũng tìm người báo thù!”

Mẹ nó, mỗi lần đều nói “Có được không”, trên thực tế lại xem lời nói ông đây như gió thổi bên tai được chứ?

Ngự Chi Tuyết bật cười, cúi đầu hôn mạnh lên môi Lăng Hạ một cái nói: “Tùy thời hoan nghênh người đến tìm ta. Thiếu niên kia ta đưa tới chỗ con ưng trụ lông kia rồi, người tới nơi đó tìm là được.”

Y vừa nói vừa nhét vào tay Lăng Hạ một cái bình nhỏ nói: “Cái bình này để bọn họ nghĩ là có thể giải nguyễn căn tán trên người—— không nên chạm vào nữ nhân, còn có những nam nhân khác, nếu không lần sau ta sẽ không bỏ qua cho người.”

Lăng Hạ bị y nửa uy hiếp giận đến mặt đỏ tới mang tai, chẳng lẽ sau này tên khốn kiếp này còn đến tìm mình? Hơn nữa hắn vốn không muốn đụng vào nam nhân gì gì đó a sá!

Trước mắt chợt xuất hiện ánh sáng, Lăng Hạ nhanh chóng che mắt, chờ thích ứng với ánh sáng mới thả tay xuống. Lúc này hắn mới phát hiện mình đã đứng trên thạch bích lần nữa, nam nhân thần bí đó đã mất tung tích, nếu không phải y phục trên người đã bị đổi, tất cả quả thật như một giấc mộng.

Hắn vội vàng nhìn xuống dưới, lúc này mới phát hiện ra hộ vệ đều nằm một chỗ, lồng sắt cũng bị người mở ra.

Mặc dù trong lòng hắn nhớ thương Lăng Tuyết, nhưng căn cứ theo lời người đeo mặt nạ nói, đứa bé hắn là an toàn đi?

Nhìn cái bình trong tay một chút, Lăng Hạ tìm điểm đặt chân nhảy xuống, rất nhanh tới gần lồng sắt.

Lòng hắn run sợ mà để tay dưới mũi những hộ vệ kia, xác định bọn họ còn hô hấp, liền ném những hộ vệ kia lên ma thú, dùng roi vỗ vỗ mõng ma thú để chúng nó mang những người kia đi, lúc này mới đi tới lồng sắt.

Lăng Hạ đem bình đặt dưới mũi cô nương kia trước, sau một lúc lâu, quả nhiên nàng chậm rãi tỉnh lại. Hắn vội vàng cười cười nói: “Nàng không sao chứ?”

Con người Thủy Vũ từ từ lấy lại tiêu cự, đợi cho nàng thấy rõ ràng mặt của Lăng Hạ, đồng tử hơi co lại, sau đó liền thất vọng cúi đầu xuống. Dung mạo và khí chất giống nhau mấy phần mà thôi, quả nhiên, không phải là người kia sao? Cũng đúng, người kia đã chết thật lâu rồi.

Lăng Hạ nhìn nét mặt nàng biến hóa, liền châm chọc nói: “Cô nương, nàng. Trước kia biết ta sao?”

Thủy Vũ lạnh nhạt nói: “Không biết, là huynh đã cứu ta sao? Đa tạ.”

Nàng nói rồi cố gắng chống lấy thân thể, muốn đi đánh thức những sư huynh đệ khác.

Lăng Hạ im lặng, rõ ràng hắn nghe thấy cô nương này gọi mình là “Lăng Hạ”, chẳng lẽ là mình nghe lầm? Hơn nữa biểu cảm của đối phương rất khả nghi.

Thủy Vũ lão đảo một cái, Lăng Hạ vội vàng vịn nàng nói: “Độc mới giải, nàng nghỉ ngơi trước một chút đi—— ta đi giải độc cho những người khác.”

Lăng Hạ theo thứ tự giải độc cho những người khác, những người đó quả nhiên đều tỉnh lại, miệng luôn mắng to người ma tu đạo hèn hạ ác độc.

Hắn nghĩ nghĩ, quyết định hay là cứ thử dò hỏi, liền nói với Thủy Vũ: “Bây giờ vẫn đang ở địa bàn ma tu đạo, cô nương vẫn nên cùng những người khác đổi quần áo rồi đi thôi—— tại hạ Lăng Hạ, xin hỏi quý tính phương danh của cô nương?”

Vẻ mặt Thủy Vũ vốn lãnh đạm, nghe Lăng Hạ nói vẻ mặt liền thay đổi, bờ môi run rẩy hỏi: “Huynh cũng tên là Lăng Hạ?”

Từ “cũng” này nhất thời khiến Lăng Hạ cảnh giác, hần gật gật đầu nói: “Đúng vậy, tên họ của tại hạ có gì không ổn sao?”

Thủy Vũ cẩn thận ngắm khuôn mặt của hần, lần cuối nàng nhìn thấy Lăng Hạ là hơn tám năm trước, cũng có khi tưởng mạo thay đổi. Nhưng mà, Tổng Tiểu Hồ đã nói, hần tận mắt nhìn thấy Lăng Hạ chết rồi, thi cốt ở trong Càn Khôn giáo, vạn vạn sẽ không sai. Hơn nữa mặc dù tướng mạo người này chỉ có năm phần tương tự, nhưng thần thái cùng ngữ điệu, cách nói chuyện lại giống người trong trí nhớ đến bảy tám phần.

Ánh mắt nàng hoảng hốt một hồi, liền hôn mê bất tỉnh, những người khác đều là kêu lên: “Sư tỷ, sư tỷ!”

Lăng Hạ theo bản năng đỡ nàng, nói với mấy người khác: “Các người mau mau trốn đi, đừng đi đường lớn.”

Đột nhiên hần nhớ tới lời nam nhân thần bí đeo mặt nạ kia, vội vàng buông tay để người khác đỡ Thủy Vũ — ai biết tên biến thái này có núp ở gần đây hay không?

Một nam đệ tử trong đó nói: “Đa tạ huynh đài trượng nghĩa cứu giúp! Bọn ta chính là đệ tử thành Vân Tiêu, ngày sau huynh đài có gì cần giúp, muôn lần chết cũng không chối từ!”

Thành Vân Tiêu? Lăng Hạ mờ mờ ảo ảo cảm thấy có chút quen tai, ngay cả khi bây giờ đầy bụng nghi ngờ, nhưng trong trí nhớ quả thật không có sự tồn tại của những người này, cộng thêm hần còn bắn khoăn Đại Bạch cùng Lăng Tuyết, liền gật đầu với những người đó một cái nói: “Các người mọi sự cẩn thận!”

Lúc hần chạy trở về, suýt nữa thì bị hù chết, Đại Bạch thật tốt, nhưng Lăng Tuyết lại nằm dưới đất hôn mê bất tỉnh, y phục trên người dính vết máu lấm tẩm, bị bụi gai cào rách từng vết.

Lăng Hạ đau lòng ôm y cẩn thận kiểm tra, đứa nhỏ này quá ngốc rồi. Hần đều không đành lòng nhìn những vết thương này, mặc dù đều là vết thương nhẹ, nhưng ở trên da thịt như bạch ngọc của thiếu niên lại quá mức chói mắt.

Hần vỗ nhẹ nhẹ mặt thiếu niên nói: “A Tuyết, A Tuyết.”

Lăng Tuyết cố gắng mở mắt ra, hiển nhiên vẫn nửa hôn mê. Lăng Hạ cẩn thận xoa xoa bụi bặm trên mặt y, nói: “A Tuyết, trên người có nơi nào đau không?”

“Chân.” Lăng Hạ không chớp mắt theo dõi hần, nói: “Ca, huynh đừng tức giận, ta sợ huynh không trở lại, những người đó huynh cứu được sao?”

Lăng Hạ cảm thấy hốc mắt không hiểu sao lại cay cay, cố cười nói: “Đứa nhỏ ngốc, ta sao lại không trở lại? Những người đó đều đã đi, ta dẫn đệ về trước.”

Đại Bạch đưa hai người đến gần phòng ở, Lăng Hạ công thiếu niên vội vàng đi về, gặp phải người chỉ nói Lăng Tuyết không cẩn thận lăn từ trên vách núi xuống. Dù sao đi nữa, thường ngày chỉ cần bọn họ hoàn thành nhiệm vụ chăn nuôi là có thể tự do chi phối thời gian nên không có ai hoài nghi.

Lăng Hạ đặt Lăng Tuyết lên giường, nhanh chóng đi bưng nước nóng, lĩnh một chút thuốc trị thương và băng gạc

Hần cẩn thận cởi quần áo cho Lăng Tuyết, dùng nước ấm lau sạch sẽ vết thương, tỉ mỉ đắp thuốc cho y. Lăng Tuyết không nói tiếng nào mặc hần hành động, cũng không kêu đau.

“Muốn ăn cái gì?” Lăng Hạ vuốt tóc của thiếu niên dịu dàng hỏi, “Ta gọi người đem tới cho đệ.”

Thiếu niên nín ố tay áo của hần nói: “Đều không muốn, ca, huynh ngồi với ta một hồi là tốt.” Y nói rồi tựa đầu lên đùi Lăng Hạ, nũng nịu như đứa bé ngã bệnh.

Lăng Hạ bất đắc dĩ cười cười, để y tựa vào ngực mình, làm y thoải mái hơn một chút.

Lăng Tuyết đột nhiên nói: “Ca, y phục của huynh sao lại đổi thế?”

Lăng Hạ cả kinh, mặt trong nháy mắt đỏ lên, không biết trả lời làm sao. Cảnh tượng xấu hổ mất thể diện vừa rồi rành rọt xông lên đại não, nơi khó nói cũng mơ hồ đau nhức, hẳn không được tự nhiên đối tư thế ngồi.

Y phục nam nhân thần bí thay cho hẳn mặc dù cũng là màu xanh dương đậm, kiểu dáng chất lượng lại tốt hơi y phục gia đình trước kia nhiều, mới vừa rồi bận rộn hẳn đều quên.

Hắn lấp bắp nói: “Chính là, làm dơ, đổi một bộ.”

May mà Lăng Tuyết không hỏi tiếp, Lăng Hạ mới thở phào nhẹ nhõm, hẳn xấu hổ không dám nhìn thẳng vào đôi mắt long lanh long lanh tinh khiết của thiếu niên.

84. Q.4 - Chương 84: Chương 11

Liên tiếp ba bốn ngày gió êm sóng lặng, không có ai điều tra gì, lúc này Lăng Hạ mới dần dần yên tâm. Xem ra mấy người kia chạy trốn không phải là chuyện lớn nhỉ?

Làm cho hắn khó chịu là, mấy ngày nay luôn mơ thấy tên biến thái khốn kiếp kia giở trò với hắn, hắn né phía trên không tránh được phía dưới, nhếch nhác luống cuống như hai lần đó. Còn có một vài giấc mộng lộn xộn lung tung khác, đều là một vài hình ảnh mơ hồ, hình như hắn gặp rất nhiều người, xảy ra rất nhiều chuyện.

Giấc mộng lần này càng kỳ quái hơn, hắn thấy hắn đang ở chỗ cao, nhìn hai thân thể trần truồng phía dưới thân mật dây dưa, nhưng hắn lại có thể cảm nhận được cảm xúc của người phía dưới. Nụ hôn nóng bỏng kịch liệt làm cho người ta thở không nổi, còn có loại cảm giác thân thể chân thật bị tiến vào, lúc bị va chạm thân thể tê dại từng chút từng chút dâng lên, điên cuồng mất khống chế. Hắn nghe thấy mình phát ra tiếng rên rỉ cùng cầu khẩn đỉnh đỉnh, thanh âm từ tính mang theo dục vọng của tên biến thái kia một mực thổ hổn hển bên lỗ tai hắn, dán lỗ tai của hắn kêu “Lăng.”

Lăng Hạ đột nhiên mở mắt miệng to thở hổn hển, lúc này mới phát hiện cả người toàn mồ hôi, giữa hai chân là một mảng chất lỏng ướt dính ẩm áp, vậy mà lại xuất tinh trong mơ! Mặt hắn đỏ lên nhẹ nhàng đẩy tay Lăng Tuyết đặt ngang hông ra để ở một bên, như tên trộm cởi quần lót xuống, dọn dẹp chất bẩn giữa hai chân.

Sá, hẳn đây là làm sao? Bị người ta thượng mà cũng xuất a sá! Hắn khóc không ra nước mắt, cũng muốn tát mặt mình hai cái.

Lăng Hạ sợ bị Lăng Tuyết phát hiện, vội vàng rón rén nhảy xuống giường đổi y phục, vo quần áo dơ thành một cục ngâm ở trong chậu.

Nhưng khi hắn lên giường Lăng Tuyết lại tỉnh, mơ mơ màng màng dụi mắt nói: “Lăng đại ca, huynh làm gì vậy?”

Lăng Hạ chột dạ xoa xoa tóc của y nói: “Đi vệ sinh một chút, đi nhanh đi ngủ đi.”

Lăng Tuyết “Ừm” một tiếng ngủ tiếp, Lăng Hạ nhìn khuôn mặt thuần khiết vô hại khi ngủ của thiếu niên quần tới mình lần nữa, vội vàng lui vào góc tường né tránh — nếu lúc hắn nằm mộng không kìm chế được sờ Lăng Tuyết thì phải làm sao?

Hắn than thở, vì sao hắn không mơ thấy các em gái mà lại là đàn ông? Đều do cái tên biến thái chết tiệt đó, hành hạ khiến hắn bị ám ảnh luôn rồi !

Liên tiếp vài ngày ngủ không ngon, buổi sáng Lăng Hạ có chút mệt mỏi. Theo những người khác cho ứng ăn xong, hắn và Lăng Tuyết ngồi trên tảng đá ở vách núi nhìn Đại Bạch bay trên trời.

“Ca, mấy ngày này huynh sao vậy?” Lăng Tuyết lo lắng nói, “Có phải buổi tối ngủ không ngon hay không?”

Mặt Lăng Hạ nóng lên nói: “Chỉ là gặp ác mộng. A Tuyết, để nói xem trên thế giới này có những người có tên giống nhau, đáng dấp cũng rất tương tự hay không?”

Mắt Lăng Tuyết khép hờ nói: “Không biết a, nhưng thế giới rộng lớn không gì không có, có lẽ thật sự sẽ có.”

Lăng Hạ gật đầu một cái, có lẽ thật sự là trùng hợp? Nhưng hắn không nhịn được lại nói: “A Tuyết, có khi nào đệ có loại cảm giác quen thuộc hay không, chính là, lúc nhìn thấy một số đồ vật hoặc là người, đệ sẽ cảm thấy rất quen thuộc, giống như đã gặp qua, nhưng lại không gọi tên được?”

Hắn nói tới chỗ này nhịn không được cười một cái: “Giống như, lần đầu tiên gặp A Tuyết, ta liền cảm thấy rất quen thuộc.”

Ngự Chi Tuyết hơi biến sắc, y vẫn cho rằng Lăng Hạ đối tốt với mình là vì mình nguyện trang thành dáng vẻ hấp dẫn. Theo điều kiện trao đổi, y không thể nói những ký ức trước kia cho Lăng Hạ, nhưng bản thân Lăng Hạ lại không có bất kỳ trí nhớ gì về nơi này. Chẳng lẽ, trong tiềm thức Lăng Hạ vẫn bảo lưu một phần trí nhớ sao?

Y thử dò xét nói: “Ta cũng vậy, lúc nhìn thấy ca ta cảm thấy hình như trước kia đã gặp huynh, có lúc nằm mộng lại cảm thấy như thật. Ca, huynh có nằm mộng giấc mộng nào như vậy không?”

Đây quả thực là hồi trống tâm bệnh của Lăng Hạ, hắn không được tự nhiên nói: “Có lúc sẽ.”

Ngự Chi Tuyết suy nghĩ cúi đầu, chẳng lẽ, trí nhớ Lăng Hạ vẫn có thể khôi phục? Nghĩ đến đây, ngực liền nóng lên.

Lại qua hai ngày, quân sự đệ tử đột nhiên tới gọi Lăng Hạ nói: “Ừm, Tiểu Dao, lần này ngươi phát tài rồi! Phía trên có một vị đại nhân muốn tìm hai người đi trông hộ ma thú, thời hạn là một năm, ta đề cử ngươi và Lăng Tuyết, tiền công gấp mười lần a!”

Lăng Hạ rất kinh ngạc, gấp mười lần? Trời sập hay sao? Nhưng đại nhân vật ở ma tu đạo hắn không tiếp xúc nhiều, thu nhập cao thì nguy hiểm càng cao, suy nghĩ một chút thì đó chính là phiền phức.

Hắn vội vàng từ chối: “Quân sự đại ca, chuyện này có thích hợp không? Ta mới làm không bao lâu, hơn nữa Lăng Tuyết cũng là người mới, người có kinh nghiệm hơn chúng ta còn nhiều mà.”

Quân sự đệ tử cắt đứt lời của hắn nói: “Ngươi bình thường kiên nhẫn tỉ mỉ học tập cũng mau, đừng từ chối. Nói thật với ngươi, vị nhân vật lớn kia rất kỹ tính, chỉ muốn người tướng mạo堂堂 chính chu, chúng ta nơi này chỉ có ngươi và Lăng Tuyết. Một năm sẽ qua rất nhanh, ngươi lo cái gì chứ?”

Lăng Hạ nghe vậy không nói được lời nào, động vật không phân rõ người đẹp người xấu a, hắn phục vụ động vật chứ đâu có phục vụ vị đại nhân kia, còn phải tuyển tướng mạo gì chứ?

Giọng quân sự đệ tử hết sức cứng rắn, làm cho người ta không thể thương lượng lại. Lăng Hạ cau mày suy nghĩ một hồi, thời gian một năm, nói chính xác thì cũng không dài. Hơn nữa tính xa hơn, làm xong cũng có chút của để dành.

Hắn chỉ lo cho Đại Bạch, ma thú này do hắn và Lăng Tuyết trông chừng, thời gian rảnh chắc có thể trở về thăm Đại Bạch nhỉ? Hơn nữa tên nam nhân biến thái kia đoán chừng đã biết chỗ mình ở rồi, không biết khi nào sẽ trở về quấy rầy, đi ra ngoài lại có thể lánh mặt một chút.

Hắn liền ngẩng đầu lên nói: “Tốt, vậy đa tạ quân sự đại ca, lúc nào thì chúng ta lên đường?”

“Ngày mai đi, ngươi nhanh về nói với Lăng Tuyết, dọn dẹp đồ một chút.” Quân sự đệ tử cười híp mắt vỗ vỗ vai của hắn nói, “Phục vụ cho tốt, không chừng Tiểu Dao ngươi sẽ thăng chức rất nhanh.”

Ngày đó Lăng Hạ nhanh đi tìm Đại Bạch, cho nó ăn một khối thịt lớn sau đó nói tin này ra, khoa tay múa chân nói mình phải rời khỏi một khoảng thời gian. Lòng Đại Bạch liền dựng lên, đôi mắt nhỏ ngày thường giờ tròn tròn, Lăng Hạ chưa từng thấy nó tinh thần như vậy! Còn sợ hắn chạy mất dùng miệng ngậm chặt áo hắn không thả.

Lăng Hạ có chút cảm động cũng có chút buồn cười, vuốt lông cho nó rồi an ủi: “Đại Bạch ngoan, ta thật sự không có cách nào mang theo ngươi, lúc rảnh nhất định sẽ trở lại thăm ngươi.”

Đại Bạch cụp đầu, đột nhiên lặn xuống đất, xương cốt bắt đầu kêu răng rắc vang dội, thỉnh thoảng còn khổ sở gào khóc mấy tiếng, móng vuốt cũng khổ sở vung vẩy trong không trung.

Lăng Hạ sợ hết hồn, căng thẳng tiến tới nói: “Đại Bạch, người làm sao vậy?”

Thân thể Đại Bạch lấy tốc độ mà mắt thường có thể thấy được từ từ thu nhỏ lại, cuối cùng thu nhỏ cỡ một con gà con, Lăng Hạ giơ tay bắt mà nhìn.

Hắn không biết ma thú cao cấp sau khi trưởng thành cũng có thể chuyển đổi kích thước thân thể, giống như A Ly, còn có Chu nhi của Khắc Lan Mãn Bạch đều như thế. Nhưng Đại Bạch rất ít khi chuyển đổi hình thể, cho nên hơi cực khổ chút.

Đại Bạch nằm trong bụi cỏ “Chiêm chiếp” kêu lên vài tiếng, ạch cánh rơi vào trong tay Lăng Hạ, lấy lòng dúi đầu vào lòng bàn tay hắn. Lăng Hạ giơ nó lên cẩn thận quan sát một hồi, Đại Bạch bây giờ hoàn toàn không khí phách giống ác ma như lúc mở cánh, ngược lại hơn mấy phần ngây thơ. Chỉ là, lông vẫn thưa thớt, không đáng yêu như gà con.

Hắn không nhịn được sờ sờ đầu Đại Bạch, cười nói: “Vậy người phải ngoan ngoan nghe lời.”

Lúc hắn đem Đại Bạch về, sắc mặt Lăng Tuyết lại không được tốt lắm. Lăng Tuyết nhìn hắn nói: “Ca, con chim này rất phiền phức, nó nếu là gây chuyện thì làm thế nào?”

Lăng Hạ sờ sờ đầu Đại Bạch cười nói: “Không sao, Đại Bạch rất nghe lời.”

Lăng Tuyết nhàn nhạt liếc Đại Bạch một cái, Đại Bạch không khỏi co rúm lại một chút, sao nó lại có cảm giác khí lạnh thổi tới đây?

Hành lý không có bao nhiêu, đều được Lăng Hạ để trong túi đựng đồ, lại đi cáo biệt đám người An Huy Yên. Ngoài dự đoán, phía trên lại còn phái một chiếc xe kéo tới đón hai người, phu xe lễ phép mời bọn họ lên xe.

Lên xe Lăng Hạ mới phát hiện bên trong rất có huyền cơ, mặc dù bên ngoài nhìn không thu hút, nhưng bên trong lại được bố trí vô cùng thoải mái, đồ đạc cũng đầy đủ mọi thứ. Có một cái giường tơ lụa mềm mại thật dày để nghỉ ngơi, trên giường còn có bàn nhỏ đặt một bình hoa quả trái cây ... Điểm tâm nhỏ.

Lăng Hạ không khỏi cười nói: “Lần này thật đúng là đại nhân vật, người hầu đều được đối xử tốt.” Lúc trước hắn có hỏi, quân sự đệ tử cũng không biết rốt cuộc là ai.

Theo tình tiết thường có trong truyện xuyên không, mấy anh chàng xuyên không luôn gặp mấy em gái, chẳng lẽ, chủ nhân ma thú này là một mỹ nhân? [Vàng J Chính là một mỹ nhân a!] Lăng Hạ đột nhiên cảm thấy có chút kích động.

Lăng Tuyết thấy có giường êm liền tiến lên ngồi, tiện tay kéo Lăng Hạ lại ngồi bên mình. Lăng Hạ thấy trên bàn có thịt khô, liền đặt Đại Bạch lên bàn.

Xe đi hết sức vững vàng, tốc độ cũng nhanh, trước khi trời tối cuối cùng cũng đến nơi cần đến.

Lăng Hạ nhảy xuống xe hoạt động cánh tay vài cái, cẩn thận quan sát hoàn cảnh chung quanh, không khỏi sung sướng gật đầu.

Kiến trúc ở đây thật tốt quá, quả thật tráng lệ như hoàng cung của hoàng đế, nơi này cũng rất lớn, lâm viên được thiết kế hết sức xinh đẹp. Nhưng nếu nói có khuyết điểm thì chính là quá lạnh lẽo buồn tẻ rồi, không có chút nhân khí.

Rất nhanh có một thị vệ phong cách lạnh lùng tiến lên tiếp đón, khép mi buông mắt nói: “Hai vị là chăn nuôi viên mới tới sao? Ta mang hai người tới chỗ ở trước.”

Về mặt của gã quá mức trang trọng nghiêm túc, Lăng Hạ không khỏi thu lại tia buông lỏng trên mặt, gật đầu nói: “Ừ, làm phiền đại ca dẫn đường.”

Đại Bạch đã bị hắn giấu trong túi bên hông, lúc này không nhúc nhích, bốn phía đều vắng lặng. Lăng Hạ chỉ sợ Lăng Tuyết căng thẳng, liền cầm tay của y dẫn y đi.

Ngự Chi Tuyết sung sướng, bất giác khẽ nhe răng cười một tiếng.

Nơi này hình như mới xây, dụng cụ bên trong đều mới, bố trí hết sức sạch sẽ thanh lịch, so với căn phòng nhỏ ở Bách Thú uyển trước kia đâu chỉ tốt gấp mấy lần?

Thị vệ chỉ chỉ treo bên trong tủ quần áo nói: “Bên trong là y phục chuẩn bị cho các người, những thứ kia đều có thể sử dụng. Ngày mai giờ Thìn, sẽ có người đưa đồ ăn sáng tới, dùng qua cơm canh rồi sẽ mang bọn người tổ chỗ ma thú đó.”

Lăng Hạ vội vàng chấp tay nói tạ, đợi thị vệ kia đi rồi, Lăng Hạ mới cẩn thận dò xét gian phòng, lúc này mới phát hiện có chỗ kỳ lạ. Phòng hết sức rộng rãi, phân biệt hai gian, nhưng chỉ có một cái giường. Hơn nữa giường này nhỏ quá đáng, không lớn hơn giường ở Bách Thú uyển là bao, có vẻ hết sức không tương xứng với gian phòng.

Lăng Tuyệt có chút ngượng ngùng nói: “Chỉ có một cái giường, ca, xem ra chúng ta phải chen chúc một chút rồi.”

“Không có việc gì.” Lăng Hạ siết chặt lỗ tai của y cười nói, “Bây giờ trời cũng không lạnh, ta xem trong ngăn kéo có chăn hay không, ta ngủ dưới đất cũng được.”

Lăng Tuyệt liền nhú mày: “Như vậy sao được? Hay là ta ngủ trên đất đi, thân thể ta tốt.”

Hai người đẩy tới đẩy lui, buổi tối vẫn như trước nhét chung một chỗ. Lăng Hạ dùng y phục làm tạm một cái ổ cho Đại Bạch ở bên ngoài, Đại Bạch ngủ rất say.

Đổi tới nơi xa lạ, Lăng Hạ đầy bụng tâm sự, có chút không muốn ngủ. Lăng Tuyệt đột nhiên ôm eo hắn thấp giọng nói: “Ca, mấy ngày nay hình như ta bị bệnh.”

Lăng Hạ cả kinh, vội vàng ngồi dậy nói: “A Tuyệt, đệ không thoải mái nơi nào?”

Lăng Tuyệt rút đầu vào trong chăn, chỉ lộ ra chút mái tóc đen bóng như gỗ mun, làm sao cũng không nói. Lăng Hạ càng nóng nảy, vội vàng sờ sờ trán của y. Nhiệt độ cơ thể của Lăng Tuyệt bình thường tương đối thấp, da xúc lạnh lạnh nhẵn nhụi, nhưng bây giờ lại hơi nóng.

Người cổ đại phát sốt rất dễ chết, Lăng Hạ vội vàng hấp tấp nhảy xuống nói: “A Tuyệt, đệ sốt rồi. Ta đi tìm thị vệ nói một chút, để bọn họ mời đại phu !”

Lăng Tuyệt bắt tay hắn lại, hô hấp dồn dập nói: “Không phải, không phải nơi đó khó chịu.”

Cánh tay của y mạnh đến đáng sợ, Lăng Hạ đành phải xoay người: “A Tuyệt, nơi nào khó chịu?”

Lăng Tuyệt quay đầu sang một bên, một hồi lâu mới thấp giọng lắp bắp nói: “Ca, ta...ta, nơi đi tiểu khó chịu. Mấy ngày nay đêm nào cũng căng căng đau vô cùng. huynh đừng nói cho người khác biết.”

. Gì? Lăng Hạ ngạc nhiên mở to hai mắt.

Lăng Tuyệt đã cúi thấp đầu xột xột xoạt xoạt cởi quần lót ra, hai chân trắng gầy thon dài thuộc về thiếu niên khê mỡ. Tai của y đều đỏ, ôm thật chặt hai đầu gối, tóc dài đen láy che nửa gương mặt, sống lưng run rẩy như động vật nhỏ đang lo lắng, làm cho người ta muốn tới trấn an.

. Đây là, không phải đệ sắp chết, mà là đệ đã lớn rồi.

Lăng Hạ im lặng nhìn phương xa, mặt cũng hơi nóng lên.

Ừ, A Tuyệt đích xác là đã đến tuổi trở mã rồi. Cổ đại dĩ nhiên không có giáo dục giới tính, A Tuyệt lại không cha không mẹ, ngày thường ở trước mặt người khác cũng rất hướng nội.

Ánh mắt hắn hoảng hốt một hồi, tại sao lại có cảm giác rất quen thuộc?

“Ca.” Thanh âm thiếu niên mềm mềm, hình như tràn đầy lo sợ nghi hoặc lo lắng, “Ta...ta có phải sắp chết hay không?”

Lăng Hạ nhẹ nhàng vỗ vỗ đầu y, dịu dàng an ủi: “Không phải, là A Tuyệt trưởng thành.”

85. Q.4 - Chương 85: Chương 12

Dưới ánh mắt nghi ngờ khủng hoảng của Lăng Tuyết, Lăng Hạ châm chước nói cho y một số kiến thức sinh lý của con trai, chỉ là, hắn càng nói càng thấy cảnh này quen thuộc, hai lỗ tai có một tiếng gầm nhỏ nhẹ xẹt qua, không khỏi dừng lại.

Lăng Tuyết lùi ống tay áo của hắn lo lắng nói: “Ca, huynh không sao chứ?”

Lúc này Lăng Hạ mới phát hiện hô hấp của mình bất giác trở nên gấp rút lên. Hắn cười lớn một chút nói: “Ta không sao, cho nên A Tuyết không phải bị bệnh, chuyện này rất bình thường, chỉ cần không nghĩ nữa liền hết chuyện.”

“Nhưng lúc rất khó chịu phải làm thế nào?” Giọng Lăng Tuyết có chút uất ức, “Bây giờ lại bắt đầu khó chịu.”

Y nói rồi cúi đầu, chậm rãi dời tay xuống để lộ dục vọng bộc phát vừa rồi vẫn giấu giữa hai chân, Lăng Hạ chỉ nhìn thoáng qua liền quay đầu đi, bị ghen không có lời nào để nói.

Khụ khụ, dạy trẻ Vị Thành Niên quay tay sao?

Có cảm giác rất tội lỗi được chứ?

Cuối cùng hắn trốn tránh sờ sờ đầu Lăng Tuyết, lúng túng kéo quần lên cho y: “A Tuyết ngoan, đừng để ý đến, nam nhân đều như vậy, không sao.”

“ Ca cũng vậy sao?” Lăng Tuyết đột nhiên tò mò đưa tay sờ sờ phía dưới Lăng Hạ, nói: “Ca không có gì mà.”

Lăng Hạ vốn không đề phòng, động tác Lăng Tuyết lại rất nhanh, nhất thời bắt được chỗ yếu. Hơn nữa Lăng Tuyết còn không nhẹ không nặng nắm hai cái, hai chân Lăng Hạ mềm nhũn, thiếu chút nữa bị động tác của y dọa tiểu!

Hắn phản xạ có điều kiện vỗ tay Lăng Tuyết một cái, đồ bưng mặt lui về phía sau hai bước, có chút tức giận nói: “A Tuyết, loại chuyện này đừng có đem ra đùa. Nhớ, thân thể. . . . Có và bộ phận, dù là bằng hữu cũng không thể tùy tiện chạm vào.”

Vừa nói xong Lăng Hạ liền hối hận, hình như hắn nói quá nghiêm túc? Lăng Tuyết chỉ là một đứa bé tâm đầy hiếu kỳ thôi. Hắn mau nhìn chỗ mình mới đánh, hắn dùng sức quá mạnh, tay Lăng Tuyết vừa thon vừa trắng, lúc này trên mu bàn tay phải của thiếu niên rõ ràng có một dấu tay màu hồng.

Lòng hắn đau nhẹ nhàng xoa, nhỏ giọng nói: “Đánh đau đệ sao?”

Lăng Tuyết ngẩng đầu lên nhìn hắn một cái, có chút cứng rắn nói: “Không đau, là ta làm sai, chọc ca tức giận.”

Nhìn môi thiếu niên mân thành một đường quật cường nói, Lăng Hạ có chút áy náy.

Đều do tên biến thái đeo mặt nạ kia, nếu không thì thần kinh của hắn cũng không căng thẳng như vậy, A Tuyết chỉ là đứa trẻ cái gì cũng không hiểu thôi.

Hắn đưa tay muốn sờ sờ đầu Lăng Tuyết, thiếu niên lại dịch qua bên cạnh né tránh, cúi đầu cắn môi.

Khóe mắt Lăng Hạ dần ra, tại sao Lăng Tuyết lại giận như vậy, nơi nào đó vẫn thẳng tắp vươn cao trong không khí a? Đây thực làm cho hắn dở khóc dở cười.

Cuối cùng hắn bắt đắc dĩ thở dài, nhảy lên giường nói: “Đừng nóng giận A Tuyết, vừa rồi là ta quá thô lỗ. . . . Nơi đó còn khó chịu sao?”

Một hồi lâu, Lăng Tuyết phát ra một tiếng “Ừ” yếu ớt, y từ từ gập hông mềm dẻo thuộc về người thiếu niên, ôm thật chặt hai chân, như con mèo nhỏ bị thương cuộn thành một cục.

Lăng Hạ cũng không dám nhìn y, chợt đưa tay tới cầm tay Lăng Tuyết làm động tác lên xuống, tăng nhanh tốc độ nói: “Đệ cầm nó như vậy động một hồi, một hồi sẽ không khó chịu —— ta ra ngoài đi vệ sinh trước.”

Hắn nói rồi nhảy xuống giường chạy đi như lửa cháy tới môn rồi, tới cửa phòng lại đột nhiên lộn trở về, lấy một khối vải bông sạch đặt bên gối, lúng túng giải thích: “Ừm, một hồi dùng cái này lau, cẩn thận đừng vấy ra giường.”

Ngự Chi Tuyết nhìn bóng lưng hắn hốt hoảng né tránh, mắt khẽ nheo lại, y nhớ lần đầu của mình là Lăng Hạ giúp y làm. Rốt cuộc thì chỗ nào không đúng đây?

Y có thể xác định, Lăng Hạ bây giờ vẫn rất quan tâm mình. Nhưng tại sao đã như vậy rồi, vẫn không tới giúp mình?

Ừm, lần đó là y chủ động ôm Lăng Hạ. Lăng Hạ len lén giúp y, lần này cũng hai người đều tỉnh táo, cho nên Lăng Hạ xấu hổ sao?

Nhiệt năng trên người là thật, bụng căng đau đã đến trình độ khó có thể chịu nổi. Ngự Chi Tuyết nhắm mắt lại để tay lên, ngửi hơi thở thuộc về Lăng Hạ mà hắn thích còn lưu lại chung quanh, bắt đầu nhanh chóng hoạt động, tưởng tượng thanh âm ướt át Lăng Hạ phát ra khi ở phía dưới y. . . .

“Lăng.” Ngự Chi Tuyết gấp rút thở hổn hển, chất lỏng phun trào thấm ướt vải bông.

Lúc Lăng Hạ ngồi trên nóc nhà ngơ ngác hồi lâu mới trở về, mùi vị mập mờ trong phòng vẫn chưa tiêu tán. Hắn ở cửa lúng túng dừng một chút, chậm rãi đi tới.

Mặt Lăng Tuyết vẫn chưa hết đỏ, hai mắt có chút trốn tránh, ngẩng đầu nhìn hắn một cái liền xoay mặt đi nơi khác, thân thể cũng trốn trong chăn không ra.

Lăng Hạ liền hết lúng túng, ngược lại có mấy phần buồn cười, thật đúng là đứa bé nha!

Hắn tiến tới vuốt vuốt tóc Lăng Tuyết, nhỏ giọng nói: “Hảo hảo ngủ đi, nhưng chuyện như vậy không nên làm quá thường xuyên a. Một tuần một lần là tốt rồi, làm nhiều sẽ tổn hại sức khỏe.”

Thiếu niên đáp một tiếng thật nhỏ, rất nhanh ngủ thiếp đi, không lâu sau lại như thường ngày hóa thân thành bạch tuộc quần tới, Lăng Hạ mỉm cười vỗ nhẹ đầu của y.

Ngày hôm sau Lăng Hạ thấy Lăng Tuyết len lén lút lút đặt khối vải bông và quần lót vào trong chậu gỗ, hắn giả vờ không thấy, tận lực đối đãi với Lăng Tuyết tự nhiên như thường ngày. Ừ, hắn cũng từng len lén làm chuyện này.

Rửa mặt xong rất nhanh có người đưa đồ ăn sáng tới, hai chén cháo không biết làm từ nguyên liệu gì mà hương vị lại ngọt ngào khác thường, bốn đĩa thức ăn tinh xảo vừa miệng, bánh ngọt cũng có hai loại.

Đây là lần đầu tiên Lăng Hạ ăn một bữa sáng thịnh soạn như vậy ở dị giới, ăn hết sức ngon lành, thỉnh thoảng còn gấp thức ăn cho Lăng Tuyết. Lăng Tuyết hiển nhiên không tức giận, ngoan ngoãn ăn món ăn hắn gấp. Đại Bạch vẫn là bộ dáng nhỏ nhắn ngày ngô kia, cũng theo ăn chút gì đó.

Lăng Hạ không tính mang Đại Bạch theo, rất nhiều ma thú có khứu giác cực kỳ bén nhạy, nếu phát hiện Đại Bạch không chừng sẽ xảy ra đánh nhau. Đại Bạch không thể làm gì khác hơn là bay lên nóc nhà phơi nắng, buồn buồn không vui cúi gầm đầu.

Ăn xong bữa sáng lại chờ một hồi, một thị vệ toàn thân hắc y đẩy cửa bước vào, ý bảo hai người theo sau gã.

Lăng Hạ nghi ngờ nhìn giày gã, hắn nhớ rất rõ ràng, lúc hắn vừa xuyên tới thế giới này, cũng có một thị vệ quần áo giống như đấng người này đến hỏi tên tuổi mình. Chẳng lẽ, cũng là thủ hạ của đại nhân vật kia sao?

Ý niệm này lòng vòng trong đầu hắn một hồi, nhưng hắn cũng không nghĩ quá mức sâu xa, chú ý nhớ đường. Dù sao, lần sau sẽ không ai dẫn bọn họ đi.

Đi chừng nửa nén hương thì dừng lại, thị vệ kia mang hai người tới trường chăn nuôi, bên trong có thức ăn của ma thú cao cấp bọn họ phải chăm sóc, đều là ma thú cấp thấp từ Bách Thú uyển vận tới, có chừng năm sáu loài.

Lăng Hạ ngậy người ở Bách Thú uyển một thời gian, ma thú thường gặp đều có thể phân biệt ra được, cũng biết nhược điểm cùng tập tính cuộc sống của bọn nó. Lập tức mặc y phục phòng hộ với Lăng Tuyết, bắt hai con Lục Dực cùng mấy con Hồng Bì màu mỡ nhiều thịt nhốt ở trong lồng sắt.

Thị vệ kia giới thiệu vài điều cần chú ý của hạng mục công việc, Lăng Hạ và Lăng Tuyết đều dụng tâm nghe, đặt lồng tre lên xe chạy tới nơi đó.

Ma thú cao cấp này không phải loại kiêng ăn, hơn nữa lại thích ăn thứ còn sống, điều quan trọng phải chú ý là mỗi đêm đều phải mang nó lên núi uống nước Linh Tuyền, còn phải dụng tâm bảo dưỡng vảy của nó. Nhất là không thể dùng ánh mắt sợ hãi cùng tư thái hèn mọn đối đãi nó, không thể quấy nhiễu lúc nó ngủ.

Thị vệ kia nói tới đây, thần nhiên nhìn Lăng Hạ một cái nói: “Trước đó có mười mấy người bị ăn rồi, hi vọng ngày mai còn có thể nhìn thấy người.”

Lăng Hạ nghe mà rợn cả tóc gáy một hồi, đây rốt cuộc là quái vật gì hả? Có thể không làm nữa hay không?

Thị vệ vội vàng dẫn bọn họ đi hồi lâu, chạy tới một khe sâu. Gã chỉ chỉ cái hồ phía dưới nói: “Ma thú đang ở trong hồ, theo đường nhỏ trước mặt đi thẳng xuống dưới là đến. Các người nhớ, phải mở lồng tre ở bên hồ.”

Nhìn bóng lưng thị vệ gọn gàng linh hoạt rời đi, bàn chân Lăng Hạ đã lạnh toát rồi.

Lăng Tuyết vẫn theo bên cạnh hắn, nếu xảy ra chuyện gì nguy hiểm. Hắn thật là chết bao nhiêu lần cũng không đền đủ tội.

Hắn kéo cánh tay Lăng Tuyết nhỏ giọng nói: “A Tuyết, lần đầu tiên đệ không cần đi, lồng tre này một mình ta đẩy được, đệ ở nơi này chờ ta, chờ lúc có kinh nghiệm, chúng ta lại cùng đi.”

“Không.” Lăng Tuyết mang theo vài phần tức giận nhìn sang, “Ca, lúc gặp nguy hiểm huynh lại muốn đẩy ta ra xa sao? Ta mới không sợ đâu.”

Nhìn ánh mắt thiếu niên quật cường mà kiên định, trong lòng Lăng Hạ không hiểu sao lại lo sợ.

Nhưng dù thế nào hắn cũng không thể để Lăng Tuyết mạo hiểm, dùng giọng điệu cứng rắn nói: “Ngoan, nghe lời! Ở chỗ này chờ ta, nếu không ta sẽ thật sự tức giận.”

Cuối cùng Lăng Tuyết vẫn đồng ý, Lăng Hạ thở ra một hơi cười cười với y, vội vàng vội vàng kéo xe theo đường nhỏ đi xuống dưới.

Gần tới bên hồ đã không còn đường đi nữa rồi, Lăng Hạ dỡ lồng sắt xuống dùng sợi dây trói lại, ra sức kéo đến bên hồ. Ngay cả khi mấy con ma thú này tăng lên gần ngàn cân, hắn cũng không phí quá nhiều sức.

Những ma thú kia mặc dù cấp thấp, nhưng cũng cảm giác được uy áp khổng lồ của sinh vật trong hồ, cả kinh nhảy tung nhảy loạn, Lăng Hạ vội vàng tăng nhanh động tác.

Nhưng không đợi hắn mở lồng sắt ra, trong hồ chợt phát ra tiếng nổ vang, tường nước khổng lồ phá không mà đến, trong lúc nước chảy như lũ, Lăng Hạ xối mở mắt không ra.

Chờ hắn lau khô giọt nước trên mặt, liền nhìn thấy một cái đầu rắn khổng lồ hình tam giác đang đối diện ngay sát mình! Cặp đồng tử màu vàng xanh dựng thẳng, lưỡi rắn thỉnh thoảng le trên không trung, còn có răng nanh thật dài, đều làm cho lòng Lăng Hạ run lên, hắn không tự chủ được lui về sau một bước.

Đầu rắn chợt thu về, lúc này Lăng Hạ mới nhìn thấy diện mạo của nó, con người liền co rụt lại —— đó là quái vật song đầu của nam nhân biển thái kia! Chẳng lẽ đây là do tên biển thái chết tiết kia thiết kế?

Nhưng bây giờ hắn đã không để ý tới điều đó nữa, hắn phải tập trung tất cả tinh thần để đối phó con quái vật này!

Song Đầu Xà khổng lồ nổi lơ lửng trên mặt hồ, hai đôi mắt đều theo dõi hắn, Lăng Hạ cảm thấy mình như con ếch bị thiên địch nhìn, trong nháy mắt mất đi ý chí chiến đấu, chỉ còn lại nỗi sợ hãi cùng đại não trống không!

A Tuyết. Lăng Hạ dùng sức cắn khê lên môi, trong nháy mắt hoàn hồn lại.

Hắn nhớ tới lời người thị vệ kia nói, cố gắng ngẩng mặt, dùng hết tất cả sức lực nhìn chăm chăm Song Đầu Xà kia, ra vẻ mình không sợ chút nào, tràn đầy dũng khí.

Con người Song Đầu Xà không chớp mắt theo dõi hắn, hình như đang đợi động tác của hắn.

Lăng Hạ âm thầm hít sâu một hơi, từ từ đi về phía lồng sắt, dùng sức dùng tay mở cửa lồng sắt. Lúc này những ma thú cấp thấp kia đã sợ đến run rẩy bầy núp ở một góc, không dám nhúc nhích, Lăng Hạ đành phải dùng sức lôi bọn nó ra ngoài.

Lục Dực bị sợ mất mật bị hắn bắt lấy vừa cào vừa cấu lên cánh tay hắn, Lăng Hạ chịu đau, dùng sức ném nó ra.

Một đầu của Song Đầu Xà linh hoạt cong thân, rất nhanh tiếp được tham lam nuốt xuống, một đầu khác vẫn nhìn hắn chăm chăm.

Rất tốt. Lăng Hạ âm thầm khuyến khích mình, hắn theo biện pháp vừa rồi, đưa tay bắt một con Lục Dực khác. Con Lục Dực này hết sức cường tráng, Lăng Hạ vội vàng không kịp chuẩn bị để nó đào thoát! Hắn nhanh chóng bắt lấy, cánh tay lại đụng vào lồng sắt, phát ra một tiếng vang.

Tiếng vang đó hình như làm kinh động Song Đầu Xà, nó chợt hướng lên trời tê tê kêu lên vài tiếng .

Lăng Hạ cả kinh, thầm kêu một tiếng không ổn!

Hắn đột nhiên nhảy ra xa, cái đuôi mềm dẻo có lực của Song Đầu Xà đã quét tới, một phát liền cuốn lồng sắt lên không trung! Nó đưa một cái đầu vào nuốt hết ma thú bên trong, sau đó cái đuôi dùng sức đánh một phát, lồng sắt đã biến thành một đồng phế thiết.

Cổ họng Song Đầu Xà vì nuốt thức ăn mà lên xuống, Lăng Hạ hô hấp gấp rút, hắn có thể chạy thoát khỏi tay quái vật này sao? ánh mắt Song Đầu Xà giống như nhìn chăm chăm con mồi vững vàng theo dõi hắn, phần lưng của hắn trong nháy mắt liền bị mồ hôi thấm ướt, trực giác nói cho hắn biết, tuyệt đối không thể nào!

Hắn cố gắng không lộ ra một chút sợ hãi nào, không chớp mắt nhìn chăm chăm con Song Đầu Xà kia nói: “Người đã ăn no, như vậy, ngày mai gặp lại.”

Lại cái rắm! Ông đây sao có thể ở lại phục vụ người hử? Có khi còn gặp phải vị chủ nhân biến thái thần bí của người a a a!

Có lẽ là Song Đầu Xà nghe rõ tiếng nói khác trong lòng hắn, cũng có khi là quen vận động sau khi ăn. Lăng Hạ kinh ngạc nhìn Song Đầu Xà từ từ triển khai đôi cánh khổng lồ của nó, mấy cơn gió lốc bén nhọn như đao đập vào mặt!

Lăng Hạ nhanh chóng tránh thoát hai cơn trong đó, một cơn cuối cùng lại tránh không khỏi. Quang cảnh như thả chậm, hắn nhìn thấy một cánh tay thon dài trắng nõn đẩy mình ra, sau đó thiếu niên nhẹ nhàng bay lên, nặng nề rơi xuống trượt mấy thước trên đất, cổ cây lưu lại một vết máu chói mắt thật dài.

Lăng Hạ thật lâu mới tìm lại được thanh âm của mình, khàn khàn mà run rẩy hét to một tiếng: “A Tuyệt!”

Cái đuôi Song Đầu Xà rất nhanh lại cuốn tới, mang Lăng Tuyệt hôn mê đi.

86. Q.4 - Chương 86: Chương 13

Lăng Hạ trơ mắt nhìn Lăng Tuyệt một tắc một tắc bị nước nhấn chìm, bất chấp tất cả nhảy xuống, dụng hết toàn lực vạch nước mà đi.

Hai cặp đồng tử dựng thẳng của Song Đầu Xà chăm chú nhìn Lăng Hạ, giống như một Thượng Vị Giả cao cao tại thượng nhìn xuống một con kiến con sâu dưới đất. Cũng có lẽ là nó rảnh rồi nhàm chán, muốn xem động tác kế tiếp của Lăng Hạ là gì.

Lăng Hạ rất nhanh bơi đến đầu Song Đầu Xà, hắn vừa đập nước, vừa muốn lướt qua đầu của nó tới cứu Ngự Chi Tuyệt, nhưng một cơn gió mang theo mùi tanh thổi qua, Lăng Hạ rất nhanh bị cơn gió đó thổi lên bờ.

Song Đầu Xà lui về phía sau, lại thối lui, có chút hăng hái nhìn Lăng Hạ phía trước.

Lăng Hạ phát hiện mình không bị thương, hơi giật mình, lập tức nhảy xuống nước lần nữa, nhưng khi hần sắp tới nơi, Song Đầu Xà lại lập lại chiêu cũ.

Như thế mấy phen, lần thứ ba Lăng Hạ bò dậy trên bờ, đã hoàn toàn nổi giận. Rất rõ ràng, bây giờ con quái vật này đang xem mình là con khỉ mà trêu đùa!

Cái đuôi Song Đầu Xà hoàn toàn chìm trong nước, hần căn bản không thấy được tình hình trong nước, Lăng Tuyệt bị thương, ở trong nước thời gian dài như vậy. Hần trợn mắt nhìn chằm chằm con Song Đầu Xà kia, dù liều mạng cũng phải cứu Lăng Tuyệt ra!

Nhìn thủy sinh vật lơ lửng trên mặt nước, Lăng Hạ đột nhiên phát ra năng lượng bên trong thân thể mình, lập tức thao túng thực vật kia xuất ra năng lượng trong thân thể, vô số dây leo trong nháy mắt bắt đầu cấp tốc sinh trưởng ở mặt hồ.

“Đi đi!” Lăng Hạ chợt hươ ra tay, những dây leo kia như vô số con rắn linh hoạt nhanh chóng kết thành mạng lưới khổng lồ trên mặt nước, quấn lấy người Song Đầu Xà.

Nhưng Song Đầu Xà chỉ phát ra mấy cơn gió lốc, lưới liền bị nó cắt thành vô số roi mây vụn vặt, như bông tuyết xào xạc rơi xuống, nhưng lại có nhiều thực vật hơn tiếp tục quấn lên. Lăng Hạ nhân cơ hội nâng mấy tảng đá lớn dùng sức ném tới, một tảng cứ nhiên đánh trúng bụng của Song Đầu Xà, đánh cho nó rụt lại.

“Buông A Tuyệt ra!” Lăng Hạ dùng sức nhìn nó hô lớn, “Có bản lĩnh, người tới ăn ta a!”

Đầu lưới Song Đầu Xà phát ra một tiếng “Tê tê” nguy hiểm, đồng tử màu vàng xanh dựng thẳng lộ ra ánh sáng khiếp người. Lăng Hạ không sợ hãi chút nào nhìn nó, đỏ ngầu cả mắt, một lần nữa từng chữ lặp lại: “Trả A Tuyệt lại cho ta!”

Lăng Hạ khẽ cong người lên, chuẩn bị ôm nắm đấm xông qua, A Tuyệt đã không thể đợi nữa!

“Người vì thiếu niên này, ngay cả mạng cũng không cần sao?” Một cánh tay đột nhiên từ phía sau đặt lên bả vai của hần, thanh âm từ tính trầm thấp dần lỗ tai của hần nói: “Như vậy ta sẽ ghen.”

Lăng Hạ giật mình một cái, phản xạ có điều kiện mà hươ một quyền ra phía sau, lại bị người tới dễ dàng bắt được. Ý phục của hần đã sớm ướm đấm, thấy rõ ràng hình dáng thân thể, nhưng không biết người đeo mặt nạ làm sao, ý phục hần rất nhanh đã khô mát rồi.

Lần này người đeo mặt nạ mặc trường sam màu tím, trên mặt mang một mặt nạ nửa mặt khảm hoa lan tinh xảo, để lộ đôi môi mỏng sắc đào cùng cái cằm hoàn hảo, tạo hình vẫn hoa lệ đẹp mắt.

Lăng Hạ dùng sức rút tay của mình về, cố gắng tỉnh táo: “Ta không biết mục đích của người rút cuộc là gì, nhưng xin hãy để sủng vật của người trả đũa ta về!”

“Lúc gặp người luôn cảm thấy thời gian quá ngắn.” Người đeo mặt nạ hơi mỉm cười nói, “Cho nên, vẫn đến không gian của ta nói chuyện đi.”

Cảnh vật trước mắt chợt đổi, Lăng Hạ biết mình lại bị người đeo mặt nạ mang tới nơi không biết tên.

Đây là không gian của người đeo mặt nạ? Hần cũng phát hiện, hai lần tới chỗ này thời gian rất lâu, sau khi rời khỏi đây thời gian lại không trôi qua bao nhiêu. Thật đúng là năng lực biến thái.

Phía sau người đeo mặt nạ là trúc lâu lần trước bọn họ ở, Lăng Hạ vừa nhìn liền nhớ tới phen làm âm ỉ lần trước, khuất nhục bị tiến vào, còn cảm giác bị chi phối mất khống chế, giọng nói thì thầm của đối phương còn có quần quýt si mê.

Mặt của hần liền đỏ lên: “Có chuyện gì không thể nói ở bên ngoài sao? Người mau thả A Tuyệt!”

“Dẫn người vào đương nhiên không phải chỉ để nói chuyện.” Người đeo mặt nạ từ từ dời bước chân đi tới, mọi cử động mang theo hơi thở ưu nhã mà nguy hiểm, “Người yên tâm, nó không có việc gì ——tại sao người lại quan tâm nó như vậy?”

“Chúng ta thân như huynh đệ, ta đương nhiên quan tâm hần!” Lăng Hạ bắt đầu liên tiếp lui về phía sau, rất nhanh lưng đã chạm vào một cây đại thụ, người đeo mặt nạ vững vàng vây lấy.

Lăng Hạ biết ở nơi này mình không thể chống cự lại đối phương, liền dùng sức cắn răng nói: “Người thiết kế tất cả không phải là. . . . Chính để làm việc này? Cũng tùy người, chỉ cần người thả A Tuyết!”

Làm gì có chuyện trùng hợp như thế, sao đối phương có thể xuất hiện kịp thời như vậy? Nói rõ tất cả đều là y thiết kế, mục đích hèn hạ kia không cần nói cũng biết!

Ngự Chi Tuyết lấy tay cố định cằm của hắn, mắt khế híp: “Người thật sự chỉ coi nó là đệ đệ? Vì nó, cái gì người cũng nguyện ý làm? Đây thật sự là tâm của ta quá đau đớn. . . . Người biết rõ là ta thích người.”

Rõ ràng là động tác tương đối cợt nhả, giọng điệu cùng ánh mắt của y lại hết sức nghiêm túc, đặc biệt khi nói “Ta thích người” thì lòng của Lăng Hạ đột nhiên run rẩy, không hiểu sao lại bắt đầu bối rối.

Hắn không dám nhìn vào mắt của đối phương, chỉ rừ mắt nói: “Ta không có gì tốt. . . . Dù các hạ thích nam nhân, còn nhiều công tử tao nhã tương mạo tài năng đều tốt hơn ta. . . .”

“Mà ta chỉ muốn người.” Ngự Chi Tuyết chợt ôm chặt hắn vào ngực, giọng khàn khàn nói, “Mỗi thời mỗi khắc đều nhớ người, muốn hôn người, ôm người. . . .”

Bị đối phương hoàn toàn bao vây, Lăng Hạ không được tự nhiên giãy giụa, không giãy ra được chút nào. Trong ấn tượng của hắn đây là lần đầu tiên được người ta thổ lộ nhiệt liệt như vậy, dường như ngốc ra, một hồi lâu sau mới vội vàng hấp tấp nói: “Ta đã nói, ta thật sự không thích nam nhân, ta thích chính là nữ nhân!”

“Gạt người, ” Ngự Chi Tuyết thả chậm tốc độ, ghé vào lỗ tai hắn thổi một hơi, hài lòng nhìn lỗ tai của hắn biến thành màu hồng. Y nhỏ giọng cười nói, “Phản ứng thân thể người không lừa được ta, người yêu thích ta làm vậy với người, yêu thích ta chạm vào người. . . .”

Thích mẹ người! Lăng Hạ có thể cảm giác được một cách rõ ràng rung động lồng ngực đối phương truyền tới, mặt hắn đỏ tới mang tai, rất muốn mắng to đối phương mấy câu. Nhưng vừa nghĩ tới Lăng Tuyết vẫn còn ở trong tay đối phương, liền liều mạng đè nén lửa giận.

“Lần trước rõ ràng ta có nói qua, người không được chạm vào nữ nhân còn có những nam nhân khác.” Ngự Chi Tuyết đưa tay chậm rãi mơn trớn vài cái bên hông hắn, “Người làm được không?”

Lăng Hạ tức giận không còn lời nào để nói, ông đây cũng không phải người, ai cũng có thể phát tình! Hơn nữa ông đây có chạm thì liên quan cái rắm gì tới người!

Nhìn Lăng Hạ xấu hổ, Ngự Chi Tuyết chỉ muốn bắt nạt hắn nhiều hơn chút, vì vậy nhỏ giọng nói: “Có mơ thấy ta hay không? Mơ thấy việc lần đó hai chúng ta làm? Ta luôn mơ thấy người ở dưới thân của ta thổ hổn hển, cầu xin nhanh hơn một chút. . . .”

“Chớ nói! Ta mới không nằm mộng những thứ kia đâu!” Lăng Hạ thật sự nghe không nổi nữa, vội vàng ngăn cản đối phương nói những lời không biết xấu hổ, nét mặt bị xấu hổ xé rách hoàn toàn rồi. Hơn nữa làm cho hắn chợt dạ là, hắn thật sự từng mơ thấy một chút nội dung không hài hòa a sá!

Ngự Chi Tuyết biết không thể kích thích hắn nữa, vì vậy nghe lời ngừng lại. Y có thể cảm thấy thân thể Lăng Hạ vì lời y nói mà xấu hổ căng thẳng run lấy bẩy, điều này làm cho lòng y bốc lên một hồi dục vọng khó tả, hận không thể một hơi nuốt hắn xuống!

“Một ngày nào đó người là của ta, ” y chợt khẽ cắn một miếng lên bả vai Lăng Hạ, thổ hổn hển, “Ta ngày ngày đều nhớ người. Bây giờ, làm chút chuyện thoải mái thôi. . . .”

Lăng Hạ biết mình tránh không khỏi, liền cắn răng nói: “Đừng làm bẩn quần áo của ta!”

Ngự Chi Tuyết nhỏ giọng nở nụ cười: “Sợ A Tuyết của người hoài nghi sao? Được, ta sẽ chú ý. . . .”

Y ôm lấy Lăng Hạ, rất nhanh chuyển tới giường êm trong trúc lâu.

Lăng Hạ yên lặng nhẫn nại, chờ đợi hắc ám trong dự liệu, nhưng lần này đối phương lại không vội vã che thị giác của hắn, mà là thông thả ung dung bắt đầu cởi quần áo. Thân thể xinh đẹp từ từ ở hiện ra trước mặt hắn, thân thể tỉ mỉ mà căng đầy, mỗi một tác da thịt đều hoàn mỹ giống như kiệt tác của Thượng Đế.

Lăng Hạ sợ hết hồn, lo lắng co chân, cảm tức nhìn đối phương nói: “Người chuẩn bị làm gì?”

“Yên tâm.” Ngự Chi Tuyết cười khê một tiếng, “Người không đồng ý, ta sẽ không làm thật —— lần trước chỉ là ngoài ý muốn.”

Lăng Hạ tức giận im lặng, ông đây không có đồng ý làm như bây giờ được chứ?

Hắn hạ quyết tâm, lần này hắn nhất định phải mang theo Lăng Tuyết và Đại Bạch chạy đi! Đi con em mà tên biến thái đeo mặt nạ! Vô luận là da mặt hay thủ đoạn của người đeo mặt nạ này hắn có võ ngựa cũng đuổi không kịp, hắn không chọc nổi còn không thể trốn sao?

Ngự Chi Tuyết rất nhanh đi tới cởi vạt áo Lăng Hạ ra, vừa chậm rãi nói: “Lần này chất liệu mặt nạ không giống trước, là một loại vật liệu có thể dính sát lên người, sẽ không ảnh hưởng đến động tác chút nào.”

Y nói rồi ngẩng đầu cười cười với Lăng Hạ, thuận tay đẩy Lăng Hạ ngồi lên giường: “Cho nên, không cần che thị lực của người —— nhìn ta.”

Tim Lăng Hạ thỉnh thoảng nhảy loạn, ánh mắt lại không khống chế được nhìn vào đôi mắt tĩnh mịch lại nhiệt liệt của đối phương, cặp mắt kia lúc này phát ra tình dục nồng nặc cùng ý vị mỉa mai, làm cho đại não của hắn choáng váng một hồi.

Xấu hổ làm cho hắn hận không thể lập tức chạy khỏi nơi này, người cứng ngắc không thể nhúc nhích.

Khi người đeo mặt nạ dùng tư thái hèn mọn quỳ một gối xuống giữa hai chân hắn, chậm rãi cởi quần lót của hắn ra, cứng rắn tách hai chân của hắn, hình như chuẩn đồ dùng miệng thay hắn làm. Lăng Hạ bị dọa sợ đến mức trong nháy mắt hoàn hồn lại, liều mạng kéo quần, thanh âm cũng biến điệu: “Đừng, đừng như vậy.”

Hai lần kia ở trong bóng tối còn tốt một chút, bây giờ thị giác bị kích thích kịch liệt làm cho trái tim hắn sắp nhảy ra ngoài, quả thật hận không thể đâm đầu vào tường ngắt đi cho rồi!

Rõ ràng đối phương cũng là nam nhân. Còn là đồ lưu manh, biến thái, vô lại.

Nhưng nội tâm hắn bây giờ lại nhúc nhích không thể giải thích được, không biết vì nguyên nhân gì. Thậm chí còn đau lòng đối phương, toàn thân đều run rẩy khó mà khống chế.

Não bộ đột nhiên đau đớn kịch liệt, Lăng Hạ khổ sở kêu lên một tiếng, tứ chi co quắp, đại não căng đau dường như muốn nổ tung .

Vô số hình ảnh xông tới dồn dập, có liên quan tới người đeo mặt nạ , Lăng Tuyết , Đại Bạch.

Cuối cùng tụ lại đôi mắt phong hoa tuyết đại giống nhau y hệt, bất đồng là, một trong suốt sáng ngời, một người khác lại tĩnh mịch nhiệt liệt.

Ngự Chi Tuyết sợ hết hồn, vội vàng ôm thật chặt hắn vào trong ngực, là y kích thích quá mức kịch liệt sao? ánh mắt Lăng Hạ có chút tan rã, trán đều là mồ hôi. Ngự Chi Tuyết ảo não không thôi, vừa thay hắn lau mồ hôi vừa nhỏ giọng kêu: “Lăng.”

Lăng Hạ ôm chặt ngực, dường như hít thở không thông ngón tay khổ sở co lại.

Ngự Chi Tuyết ôm hắn thật chặt, truyền lực tinh thần trong thân thể qua, lại dùng đầu lưỡi đẩy một viên đan dược vào trong miệng Lăng Hạ.

Hồi lâu, rốt cuộc Lăng Hạ bình tĩnh lại, miệng to thở hổn hển, ánh mắt đờ đẫn kêu một tiếng: “A Tuyết?”

Ngự Chi Tuyết vui mừng tay cũng bắt đầu run rẩy, Lăng Hạ nhớ lại rồi sao?

Nhưng rất nhanh y lại thất vọng, con người Lăng Hạ dần dần lấy lại tiêu cực, nhận ra y lại như bị dọa, kinh sợ mặt đỏ lên muốn né tránh.

Ngự Chi Tuyết lặng lẽ buông tay, nhìn Lăng Hạ lẩn trốn, yên lặng xoay người bắt đầu mặc y phục.

Lăng Hạ ngơ ngác nhìn bóng lưng của y, mới vừa rồi trong đầu bỗng nhiên xuất hiện quá nhiều hình ảnh. Nhưng lúc hắn nghĩ lại thì lại nhớ không ra.

Ngự Chi Tuyệt sửa sang xong, chậm rãi xoay người nói: “Đi thôi, đi cứu đệ đệ của ngươi.”

“Như vậy. Xong chuyện?” Lăng Hạ bất tri bất giác hỏi, quả thật không thể tưởng tượng nổi a! Y theo trình độ vô sỉ của nam nhân đeo mặt nạ này.

Người đeo mặt nạ liếc hẩn một cái, ánh mắt lưu chuyển, trái tim Lăng Hạ không khỏi nhảy lên.

Đối phương cười như không cười nói: “Ngươi hi vọng tiếp tục?”

Mặt Lăng Hạ liền đỏ ửng: “Ai hi vọng tiếp tục? Ta chỉ thấy kỳ lạ tại sao ngươi lại tốt bụng như vậy!”

Người đeo mặt nạ chậm rãi đi tới, Lăng Hạ bắt đầu căng thẳng, nhưng đối phương chỉ nắm tay của hẩn nói: “Chỉ cần là điều ngươi hy vọng, ta đều sẽ làm —— trừ việc muốn ta rời khỏi ngươi.”

Trên môi khẽ nóng lên, đối phương chỉ cúi đầu ấn xuống một nụ hôn nhẹ nhàng.

Lòng Lăng Hạ lo sợ, tâm thần hoảng hốt một hồi, rất nhanh phát hiện mình đã trở về bên hồ, trên tay có thêm một bình nhỏ.

Không trung truyền đến tiếng nam nhân kia, y đã đi mất tung tích: “Về sau ta sẽ không tùy tiện chạm vào ngươi, lần sau sẽ dạy ngươi cách tu hành lực tinh thần và năng lượng nguyên tố, đây là lọ thuốc cao có thể trị vết thương trên người thiếu niên kia.”

Lăng Hạ ngậy người mấy giây, thần trí lập tức trở về, Song Đầu Xà vung đuôi lên, ném Lăng Tuyệt lên bờ, Lăng Hạ vội vàng đưa tay đón lấy. Song Đầu Xà khinh thường nhìn hẩn một cái, chọt lên vào trong nước.

Lăng Tuyệt vẫn còn đang hôn mê, y phục có vài vết máu. Lăng Hạ kinh hồn bạt vía đưa tay xuống dưới mũi y thử một chút, hít vào một ngụm khí lạnh —— Lăng Tuyệt đã ngừng thở!

Hẩn vội vàng ép bụng của Lăng Tuyệt, thiếu niên từ từ khạc ra mấy ngụm nước.

Lăng Hạ cẩn thận nhớ tới phương pháp hô hấp nhân tạo, cởi áo ngoài của Lăng Tuyệt ra, nắm mũi của y hít sâu một hơi, dán chặt miệng của hẩn tới, lập lại như vậy mấy lần.

Khi hẩn dán tới một lần nữa, Lăng Tuyệt rên rỉ một tiếng chậm rãi tỉnh lại, Lăng Hạ liền mừng rỡ, nhanh chóng nâng người lên.

“Ca.” Thiếu niên mềm mại gọi hẩn một tiếng, khuôn mặt vốn tái nhợt hình như hơi ửng hồng.

Lăng Hạ vội vàng cởi áo của y ra kiểm tra vết thương, vết thương ở bụng, dài chừng bàn tay, vừa rồi hẩn vội vã nên đã làm vết thương nứt ra, lúc này lại bắt đầu chảy máu, da thịt như ngọc của thiếu niên càng làm nổi bật vết máu đỏ thẫm kia, chói mắt vô cùng.

Trong lòng hẩn vô cùng ảo não, lại đau lòng Lăng Tuyệt, nhanh chóng lấy lọ thuốc cao nhẹ nhàng xoa lên. Thuốc đó rất linh hiệu, máu lập tức ngừng chảy.

Trong lòng Lăng Hạ hung hăng phỉ nhổ người đeo mặt nạ, rõ ràng lúc Lăng Tuyệt bị thương y đã có mặt, vì sao lại đứng nhìn Song Đầu Xà trêu chọc mình hồi lâu mới xuất hiện hả?

Y phục Lăng Tuyệt đều ướt nhẹp, Lăng Hạ không kịp nghĩ nhiều, cẩn thận từng li từng tí cởi ra giúp ra, dịu dàng hỏi: “A Tuyệt, còn đau không? Đứa nhỏ ngốc này, sao lại không nghe lời vậy hả?”

“Ta lo lắng cho huynh!” Đôi mắt ngăm đen ướt át của thiếu niên không chớp mắt theo dõi hẩn, “Thật may là huynh không sao.”

87. Q.4 - Chương 87: Chương 14

Lăng Hạ không nói được lời nào, ngực bị thứ gì đó chặn lại khó chịu, cuối cùng cởi áo ngoài mặc vào cho Lăng Tuyệt, nhẹ nhàng gõ một cái lên trán thiếu niên: “Đứa nhỏ ngốc.”

Vì bụng Lăng Tuyệt bị thương, Lăng Hạ sợ công sẽ đụng phải vết thương nên muốn ôm y đi về. Lăng Tuyệt nói sao cũng không chịu, sắc mặt nhanh chóng thay đổi, nhất định muốn tự đi. Lăng Hạ không thể làm gì khác, cẩn thận dìu lấy y, ở bên cạnh chăm sóc.

Lên phía trên thì có xe, người kéo xe ma thú biết đường, không cần nói nhiều liền thuận thực xuống núi. Lăng Hạ sợ đường núi lắt lư đọng phải vết thương của Lăng Tuyết, liền ôm thật chặt y vào trong ngực. Lăng Tuyết cúi đầu, khuôn mặt hồng hồng, hết sức ngoan ngoãn nằm trong ngực hắn.

Cuối cùng cũng về tới phòng, Đại Bạch vừa nhìn thấy Lăng Hạ liền lên tinh thần, ạch cánh từ nóc phòng rơi xuống đứng trên bả vai Lăng Hạ.

Lăng Hạ cẩn thận dìu Lăng Tuyết vào trong phòng, cởi giày cho y, lại dùng nước nóng lau vết thương lần nữa mới thoa thuốc trị thương.

Hắn đứng ở cửa miệng mở to đang muốn gọi người thì một ám vệ ẩn trên tàng cây xuất hiện ngay, dọa hắn giật cả mình.

Đối phương mang mặt nạ màu bạc, mặc dù nói chuyện không có chút tình cảm nhưng lại rất khách khí: “Người cần gì?”

Lăng Hạ nói đệ đệ của mình bị thương, nhờ gã lấy một ít cháo lỏng bổ máu và vài món ăn tối.

Lần nữa trở lại ngồi bên mép giường, Lăng Tuyết đã ngủ, Lăng Hạ ngơ ngác nhìn khuôn mặt như thiên sứ của y, không nhận được thở dài. Nam nhân thần bí này rốt cuộc có lai lịch gì? Tại sao đôi khi mình lại có cảm giác quen thuộc kỳ lạ như vậy? Đối phương nói, sau này sẽ không quấy rầy mình là thật sao?

Hắn nghĩ đến việc rời đi, đầu lại bắt đầu đau, nhanh chóng lấy tay xoa huyệt thái dương bình tĩnh tâm tư.

Rất nhanh có người đưa cháo bổ máu dưỡng khí tới, Lăng Hạ đánh thức Lăng Tuyết, đỡ y ngồi dậy cẩn thận dứt từng miếng từng miếng, thỉnh thoảng dùng khăn mềm lau khóe miệng cho y. Đại Bạch thấy không thú vị, tự bay về ổ đi ngủ.

Lăng Hạ đột nhiên nhớ tới mấy lời thị vệ kia nói về việc chăm sóc Song Đầu Xà, cái gì mà gần tới phải dẫn nó lên núi uống nước Linh Tuyền, còn phải chăm sóc bộ vảy của nó. Bây giờ nghĩ lại một chút, thực là vô nghĩa! Song Đầu Xà đó có thể tự tìm ăn trong hồ mà? Hơn nữa cần gì chăm sóc lông với chẳng vậy? Rắn lột da liền đổi một lớp vảy.

Lúc đó nghe nghiêm túc như vậy, một chút cũng không hoài nghi. Tính tình của nó thật sự ác liệt như chủ nhân của nó!

Lăng Hạ buồn bực, Lăng Tuyết nhận ra rất nhanh: “Ca, huynh làm sao vậy?”

“Không có gì, đệ dưỡng thương cho tốt.” Lăng Hạ bưng một bát cháo khác lên, bắt đầu ăn.

Tạm thời không có cách chạy trốn, dù Đại Bạch có thể chở hai người, nhưng Đại Bạch bay không nhanh bằng quái vật hai đầu biến thái kia a! Hơn nữa đối phương người đông thể mạnh. Hắn quyết định không mang Lăng Tuyết tới chỗ Song Đầu Xà nguy hiểm kia nữa!

Màn đêm buông xuống, rất nhanh có người tới truyền tin, nói chủ nhân triệu kiến.

Lăng Hạ biết không thể tránh, liền khẽ cắn răng đi, dặn dò Lăng Tuyết nghỉ ngơi cho tốt không cần lo lắng. Bây giờ chỉ có thể hi vọng tên biến thái này nói được làm được, không làm chuyện gì kỳ quái nữa.

Rẽ trái rẽ phải qua nửa nén hương, rốt cuộc ngừng lại trước một gian phòng bình thường, Lăng Hạ hít một hơi thật sâu đẩy cửa đi vào, nam nhân thần bí đó đang lẳng lặng đứng bên cửa sổ, như cũ mang theo mặt nạ nửa mặt.

Lần này y mặc y phục màu trắng, mặt nạ màu bạc khắc hoa văn ẩn, tóc dài như tơ lụa lười biếng rũ xuống trên bả vai, tự đứng làm cho người có cảm giác hết sức diễm lệ.

Lăng Hạ nhìn ánh mắt của y nói: “Người tìm ta có chuyện gì?”

“Không cần căng thẳng như vậy, người có thể gọi ta là ‘Ngự’.” Ngự Chi Tuyết khẽ mỉm cười, chỉ chỉ bộ bàn ghế cách đó không xa ý bảo Lăng Hạ ngồi xuống, “Lần trước không phải đã nói sẽ dạy người cách luyện lực tinh thần và năng lượng nguyên tố rồi sao.”

Y quyết định dạy Lăng Hạ cơ sở tu hành, thật ra thì tình trạng Lăng Hạ bây giờ rất thích hợp tu hành luyện khí, trong đây chuyện không gian của Lăng Hạ cũng bảo tồn nhiều thứ rất tốt, nhưng Ngự Chi Tuyết không muốn hấn một nhọc giống trước kia.

Lăng Hạ ngẩn người, nhìn xung quanh mới phát hiện gian phòng này rất đơn giản, chỉ có một bộ bàn ghế mà thôi. Hấn yên lặng đi tới ngồi xuống, ngửa đầu nhìn Ngự Chi Tuyết.

Ngự Chi Tuyết bị ánh mắt chuyên chú của hấn nhìn mà ngực căng thẳng, tập trung tinh thần bắt đầu từ từ giảng giải.

Nói đến làm sao để vận dụng năng lượng nguyên tố, Ngự Chi Tuyết chậm rãi đi tới sau lưng Lăng Hạ, dùng ngón tay theo lưng hấn từ từ kéo ra bên hông, chỉ rõ mạch môn vận khí. Lăng Hạ bất giác bắt đầu căng thẳng, may là đối phương tuân theo lời hứa, không làm ra động tác hạ lưu nào.

Hơn nửa canh giờ, Ngự Chi Tuyết hơi mỉm cười nói: “Được rồi, người trở về tu hành như lời ta nói là được. Về sau mỗi ngày giờ này người có thể hoạt động tự do trong cung, không phải gò bó.”

“A Tuyết thì sao? Đệ ấy cũng có thể hoạt động tự do chứ?” Lăng Hạ vội vàng hỏi, lại cường điệu nói: “Còn nữa, sủng vật của người tìm người khác tới chăm sóc đi!”

Ngự Chi Tuyết cười như không cười nhìn hấn, ánh mắt hết sức nhiệt liệt: “Cũng được, chỉ là, ta khổ cực dạy người như vậy, người không có gì hồi đáp sao? Về phần A Tuyết kia, ta không có ý định dạy nó.”

Lăng Hạ bị y nhìn mặt khê nóng lên, bất giác tránh ánh mắt của y: “Đa tạ các hạ dốc lòng truyền đạt.”

Ngự Chi Tuyết cười nói: “Chỉ một câu đa tạ thôi sao? Bây giờ còn xưng là các hạ nữa a, người không cần gọi ta là sư phụ, gọi ‘Ngự’ một tiếng có được không?”

Lăng Hạ không muốn trở mặt với y, vả lại đối phương xác thực có ân chỉ giáo ình, nửa ngày hấn mới cứng rắn kêu một tiếng: “Đa tạ Ngự huynh.”

Khó thấy được bộ dạng dẫn đo của Lăng Hạ, Ngự Chi Tuyết nghiêng mặt, nở một nụ cười âm hiểm.

Khi trở về trời đã tối đen rồi, Lăng Tuyết cuộn thành một đoàn ngủ mơ mơ màng màng. Lăng Hạ sợ động phải vết thương của y, liền lấy cái ghế đặt ở đầu giường chuẩn bị nghỉ một đêm.

Động tác của hấn tuy nhẹ nhưng vẫn làm Lăng Tuyết tỉnh lại, vuốt mắt nói: “Ca, huynh trở lại? Bọn họ không làm khó huynh chứ?”

“Không có.” Lăng Hạ vội vàng sờ sờ đầu của y nói: “Đệ nghỉ ngơi đi.”

Lăng Tuyết ngẩng đầu lên kéo tay của hấn nói: “Ca lên ngủ a, vết thương của ta đã tốt hơn rồi, huynh nhất định phải ngủ cùng ta, ta không ngủ được.”

Lăng Hạ thấy thiếu niên nói ngây thơ như vậy, giọng nói hơi có vẻ yếu đuối lại thành khẩn làm cho người ta không đành lòng từ chối, đành phải cởi áo ngoài treo bên giường, cẩn thận nằm nghiêng xuống.

Lăng Tuyết có chút bất mãn, đưa tay cứng rắn kéo hấn tới, dán lên ngực của hấn nói: “Hôm nay huynh luôn hù ta sợ chết! Đồng ý với ta, về sau đừng tự mình gánh lấy nguy hiểm như vậy nữa.”

Lăng Hạ cảm thấy cánh tay ôm lấy hông mình thật nóng, rất có lực, trong lòng cảm thấy quái dị, nhưng cũng không suy nghĩ sâu xa. Hấn vươn tay vỗ nhẹ cánh tay Lăng Tuyết một chút, nói: “Thật là không nghe lời, lần sau nếu đệ vẫn như thế, ta liền tức giận!”

“Nếu huynh xảy ra chuyện, ta sẽ không sống nổi.” Lăng Tuyết vui đầu vào lòng hấn, giọng nói hết sức nghiêm túc, “Ta nói thật.”

Thân thể Lăng Hạ liền cứng ngắc, đây là ý gì? Lăng Tuyết không nói gì nữa, chỉ dùng sức ôm hông của hấn, hô hấp từ từ trở nên đều đều.

Bây giờ Lăng Hạ làm sao mà ngủ được?

Trong bóng tối hấn mở to mắt, rất muốn chửi một câu: lừa bịp a!

Là thần kinh mình căng thẳng quá độ rồi sao?

Bị nam nhân. thổ lộ, hoặc phải nói là quấy rầy hai lần rồi.

Người thứ nhất là cấp trên của hắn – Phùng Mẫn Xương, thứ hai là tên họ Ngự lưu manh da mặt dày.

Lời đùa nhỏ này nói rõt cuộc là có ý gì? Lăng Hạ hoàn toàn phát điên.

Hắn chỉ có thể bối rối hi vọng mình hiểu lầm, Lăng Tuyết chỉ đơn thuần xem mình là huynh đệ. Nhưng mà, lần trước. Thiếu niên thủ dâm trước mặt hắn, bây giờ nghĩ lại quả thực rất khả nghi.

Suy nghĩ kỹ hơn, lúc hai người tiếp xúc thiếu niên thường thường không biến sắc lôi kéo tay của hắn xấu hổ cười, còn có mấy cử chỉ thân mật khác.

Tay hắn cứng đờ đặt trên bả vai Lăng Tuyết, rất muốn lay tỉnh y hỏi cho rõ ràng, lại sợ sẽ nói lời đả thương lòng tự ái của thiếu niên. Nói thật, bọn họ mới biết nhau không lâu, hắn đối với Lăng Tuyết chỉ có thể nói là tương đối quan tâm. đệ ấy sẽ không hiểu lầm chuyện chứ?

Lăng Tuyết đang ngủ đưa tay kéo hắn về phía mình, một chân cũng dè lên người hắn. Lăng Hạ khổ sở không nói gì nhìn đỉnh giường, thôi, thuận theo tự nhiên đi, hi vọng là mình suy nghĩ nhiều.

Suy nghĩ lung tung hồi lâu, cuối cùng hắn cũng ngủ thiếp đi.

Có lẽ là do tu tập lực tinh thần với tên “Ngự” đó, các giác quan của Lăng Hạ càng thêm nhạy cảm, lúc mơ mơ màng màng cảm thấy môi bị cái gì đó mềm mại nhẹ nhàng đụng một cái.

Là cái gì chứ? Lăng Hạ mở ánh mắt mê mang, khoảng cách gần nhìn thấy khuôn mặt ửng đỏ của thiếu niên, bị dọa sợ nhất thời trợn to hai mắt tỉnh táo lại.

Mẹ nó! Tình huống gì thế này?

Trong bóng tối có lẽ Lăng Tuyết không nhìn thấy hắn đã tỉnh, sờ sờ mờ mờ lại dán môi tới. Thiếu niên dè dặt hô hấp, đôi môi mềm mại giống như kẹo đường ngọt ngào, nơi tiếp xúc tê tê dại dại, như mang theo rất nhiều tia điện.

Hoàn toàn khác nụ hôn của người đeo mặt nạ kia. Hắn có thể cảm giác được đôi môi Lăng Tuyết vì căng thẳng mà có chút run run.

Rốt cuộc Lăng Hạ cũng tìm được nhịp tim của mình, hắn cố gắng trấn định, Lăng Tuyết vẫn là hài tử, không giống tên biến thái kia.

Hắn tận lực dùng ngữ điệu bình tĩnh nói: “A Tuyết, đệ đang làm gì vậy?”

Lăng Tuyết như bị kinh sợ cứng đờ nằm bên người hắn, đôi tay nắm thật chặt áo trong của hắn, lỗ tai đều đỏ, dáng vẻ hoang mang sợ hãi, một hồi lâu sau mới khó khăn phun ra mấy chữ: “Sáng hôm nay huynh cũng làm như vậy.”

. Lừa bịp a! Đó là hô hấp nhân tạo a đùa bé!

Lăng Hạ vô lực nói: “Đó là vì cứu đệ. tại sao bây giờ đệ lại làm như vậy?”

“Ta cũng không biết.” Lăng Tuyết bỗng nhiên ngẩng đầu, cặp mắt xinh đẹp kia không chớp mắt nhìn hắn, giống như ánh sao sáng trên bầu trời đêm tinh khiết sáng ngời, “Hôm nay lúc ca làm như thế với ta, tim của ta như sắp nhảy ra ngoài, trong lòng rất vui mừng. Ca, huynh có thích không?”

Lăng Hạ bị cặp mắt kia nhìn, không hiểu vì sao lại căng thẳng, hắn tránh ánh mắt của Lăng Tuyết nói: “A Tuyết, đệ còn quá nhỏ, loại chuyện như vậy huynh đệ không nên làm.”

“Vậy thì không làm huynh đệ.” Lăng Tuyết dán lên ngực của hắn ngưng ngừng thì thầm nói: “Ta thích huynh.”

Hô hấp mềm mại của thiếu niên thổi tới ngực của hắn, ngữ điệu nhẹ nhàng lơ lửng như lông vũ, lại như chùy sắt nặng ngàn cân đập vào trong lòng Lăng Hạ.

Hình ảnh như đã từng quen biết lần nữa đánh tới, hình như cũng từng có giọng nói trong suốt tinh khiết của thiếu niên nói với mình như vậy, không biết bao nhiêu lần: “Lăng Hạ, ta thích huynh.”

Ánh mắt Lăng Hạ bắt đầu dần dần tan rã, trán cũng toát ra một tầng mồ hôi mịn.

Đầu căng đau không cách nào chịu được, hần đè nén thở hổn hển, chợt lật người đè Lăng Tuyết xuống, duỗi đầu lưỡi vào trong miệng thiếu niên dùng sức mút, giống như làm vậy mới có thể tiếp tục hô hấp, mới có thể được cứu giúp.

Ngự Chi Tuyết hoàn toàn không ngờ sẽ phát triển thành như vậy, ghen tức khó nén bốc lên. Lăng của y. . . . lần đầu tiên nhiệt tình như vậy. . . . lại là đối với tiểu tử Lăng Tuyết y giả trang kia!

Mặc dù cảm thấy Lăng Hạ thích “Ngự” hay là Lăng Tuyết, y đều không sao cả, chỉ cần ở chung một chỗ lần nữa. Nhưng y vẫn cực kỳ khó chịu, cực kỳ khó chịu. . . .

Lăng Hạ đè đầu của y thật chặt, dường như là đang cắn, Ngự Chi Tuyết cảm thấy đôi môi của mình đã bị phá. Nhưng y không để ý chút nào, mà là cố gắng phối hợp đưa đầu lưỡi tới để Lăng Hạ cắn, mùi máu tươi từ từ tản ra giữa đôi môi hai người.

Cảm giác đầu óc hỗn độn hít thở không thông từ từ lui đi, lý trí cũng từ từ tụ lại, Lăng Hạ đột nhiên dừng động tác, nhất thời biến thành một pho tượng tượng gỗ.

Má, hần đã làm gì! Vừa rồi hần bị Sắc Ma nhập vào hay sao?

Mặt hần đỏ tới mang tai vội vàng nâng người lên, rõ ràng nhìn thấy nước miếng mang theo máu tràn ra khỏi môi Lăng Tuyết, đôi môi đẹp mắt của thiếu niên bị hần lại hôn lại cắn, đã sưng đỏ. Hơn nữa y phục trên người thiếu niên cũng bị cởi ra, để lộ bả vai mượt mà cùng xương quai xanh đẹp mắt. . . .

Khóe mắt Lăng Hạ co giật, hần không thể tát mình một cái, cầm thú a cầm thú!

Quả thật còn cầm thú hơn cả tên biến thái họ “Ngự” thần bí kia nữa!

Khi hần nhìn sang, mặt Lăng Tuyết đỏ tới mang tai rồi, mắt rũ xuống mang theo hơi nước, nhẹ giọng nói: “Ca, ta thật sự vui mừng sắp nổ tung rồi.”

“Không, không phải. . . . Cái đó. . . .” Lăng Hạ vội vàng rời khỏi người hần, một hồi lâu sau mới bắt đầu dĩ thử dài, lấy tay chạm vào đôi môi Lăng Tuyết nói: “Cắn, cắn đau đệ sao?”

Lăng Tuyết “khụ” một tiếng, khóe miệng khẽ nâng lên: “Không đau, ca, huynh thích cắn mấy cái cũng được.”

“. Đệ đừng gọi ta là ca.” Lăng Hạ hần không thể cúi đầu đến đai lưng, bị gọi là ca hần càng có cảm giác tội lỗi tăng thêm được chứ! Quả thực là không bằng cầm thú!

Hần lắp bắp nói, “Trừ Tiểu Dao, ta còn có một cái tên khác là Lăng Hạ, A Tuyết gọi ta là Lăng Hạ được rồi.”

88. Q.4 - Chương 88: Chương 15

Mắt Lăng Tuyết thoáng hiện một tia sáng, cẩn thận kêu lên: “Lăng Hạ, ta thật vui vẻ.”

Thanh âm của thiếu niên giờ này rất trầm nhẹ dễ nghe, trong đêm đen mềm mại mang theo vui mừng.

Lăng Hạ không được tự nhiên cúi đầu kiểm tra vết thương của y, xác nhận không chảy máu mới thở phào nhẹ nhõm. Bây giờ hần vừa chợt dạ lại vừa nghi hoặc, chẳng lẽ vừa rồi mình bị trúng cổ văng đầu, sao có thể làm ra chuyện như vậy!

Lăng Tuyết đưa tay kéo hần, Lăng Hạ cứng ngắc chớp mắt một cái, nằm xuống lần nữa. Thiếu niên rất tự nhiên rúc vào bên cạnh hần, nắm thật chặt tay của hần, mặt đỏ ửng tràn đầy hạnh phúc vui vẻ. Lăng Hạ không dám nhìn y, như khúc gỗ nằm thẳng tắp, đột nhiên kích động muốn khóc rống.

Hần có được tính là anh chàng xuyên không thất bại nhất lịch sử hay không?

Đi tới nơi Dị Giới này một cô gái cũng không quen được, ngược lại trước gặp một biến thái, bây giờ còn dây dưa không rõ với người chưa thành niên. . . . Hơn nữa dựa theo tình huống bây giờ, hần còn phải phụ trách với Lăng Tuyết a sá!

Sáng hôm sau Lăng Hạ mang theo hai mắt gấu mèo 0.0 đứng dậy, Lăng Tuyết lại ngủ rất ngoan, chỉ nắm thật chặt tay của hắn không thả ra, tay Lăng Hạ tê cứng rồi.

Hắn không nghi ngờ thiếu niên thật sự rất ưa thích mình, ánh sáng vui sướng từ đáy lòng phát ra đó, làm cho hắn không dám nhìn thẳng.

Lăng Hạ không được tự nhiên mặc quần áo vào, lại bưng một chậu nước tới, dùng khăn lông thấm ướt nhẹ nhàng lau người Lăng Tuyết. Thiếu niên có chút ngượng ngùng, nhưng vẫn ngoan ngoãn nhắm mắt mặc hắn lau, ngoan ngoãn như một con mèo nhỏ.

Sau khi dứt Lăng Tuyết ăn cơm, Lăng Hạ vội vàng tìm lý do đi ra ngoài, bây giờ hắn cần yên lặng suy nghĩ cho rõ ràng, sửa sang suy nghĩ hỗn loạn một chút. Nói thật, mấy trận nhức đầu này khiến hắn rất nghi ngờ, trước đó không có tật xấu này a, chẳng lẽ là vì thần kinh căng thẳng quá độ sao?

Đại Bạch đứng trên bả vai hắn, trước sau như một ỉu xiu cúi đầu, vẻ mặt một người một chim bây giờ thật là giống nhau.

Mấy thị vệ kia quả nhiên không ngăn cản hắn, Lăng Hạ cũng yên lòng lớn mật tới thủy các hẻo lánh ngồi xuống, nhìn cá chép trong ao gần người.

“Đại Bạch a, ” Lăng Hạ lẩm bẩm nói, “Nam cùng nam ở chung một chỗ là không đúng.”

Đại Bạch nâng mí mắt, công cùng công cũng không đúng. (Phụt! Chẳng lẽ Đại Bạch em nó cũng đang buồn tình sao Ồ.Ồ)

Năm xưa có một con bạch đầu ưng luôn tới cửa động của nó quấy rầy, hai ba lần nó đều đánh cho con bạch đầu ưng kia gào khóc kêu lên. Đối phương kiên nhẫn quấy rầy mấy tháng, cuối cùng mang theo một thân đầy vết thương rời đi.

Theo nó thấy, đều là do Lăng Hạ quá mềm quá yếu, ừ, thật là phiền muộn.

Lăng Hạ đang than thở, Đại Bạch đột nhiên lo lắng cào bả vai hắn đau nhói. Lăng Hạ đang nghi hoặc, phía sau vang lên một thanh âm quen thuộc dễ nghe: “Lăng, đang suy nghĩ gì đấy?” Hắn giật mình một cái vội vàng đứng lên, quả nhiên tên “Ngự” đó đang chậm rãi dạo bước đi về phía hắn.

Lăng Hạ ngẩn ngơ, đối phương vẫn mang theo mặt nạ, đứng dưới tàng liễu ẩm áp ngọc thụ lâm phong, phong cảnh cổ điển như thơ như họa. Hắn nhất thời không biết nói sao, mỉm cười chào hỏi không đúng, nhưng cứ trợn mắt nhìn cũng không quá thỏa đáng.

Lúc hắn bối rối, đối phương đã từ từ đi tới, nghiêng đầu quan sát vẻ mặt của hắn nói: “Người hình như có chút phiền não.”

Lăng Hạ rét lạnh, nam nhân thần bí này đối với mình tương đối chấp nhất, nếu y biết mình và Lăng Tuyết.

Hắn chuyển mắt đi nơi khác, nói: “Không có.” Hắn rất muốn đáp trở về một câu nếu người thả ta và A Tuyết rời đi, phiền não của ta dĩ nhiên sẽ không còn, nhưng rốt cuộc vẫn không dám.

Đối phương không nói thêm gì nữa, chỉ lẳng lặng ngồi trên ghế trúc bên cạnh, nhìn hắn hơi mỉm cười nói: “Cùng người tâm bình khí hòa nói chuyện như vậy, thật khó được.”

. Mẹ nó! lần nào cũng nhốt ông đây trong phòng tối làm chuyện bấy bạ kia, ông đây làm sao mà tâm bình khí hòa nổi? mặt Lăng Hạ không chút thay đổi nói: “Đúng vậy.”

“Nói chuyện với ta, chỉ có thể nói hai chữ hai chữ như vậy thôi sao?” Ngự Chi Tuyết hơi hơi híp mắt nói: “Ta thấy lúc ngươi và người tên A Tuyết kia ở chung với nhau trò chuyện vô cùng vui vẻ kia mà.”

Lăng Hạ cả kinh, lập tức căng thẳng: “Hắn là đệ đệ của ta, chúng ta đương nhiên sẽ thân mật hơn chút.”

“Chỉ là huynh đệ?” Ngự Chi Tuyết chậm rãi quay đầu, khóe mắt khẽ nhướng lên, “Ánh mắt nó nhìn ngươi, không giống huynh đệ lắm nhỉ?”

Nghĩ đến chuyện tối hôm qua, sắc mặt Lăng Hạ lập tức có chút không tự nhiên, dừng một chút khẽ đề cao giọng nói: “Các hạ không cần suy bụng ta ra bụng người như vậy.”

Ngự Chi Tuyết khẽ mỉm cười, để lộ hàm răng trắng muốt như ngọc, tâm của Lăng Hạ không khỏi run rẩy. May là, đối phương không nói gì nữa, chỉ vỗ vỗ vị trí bên cạnh nói: “Ngồi với ta đi.”

Lăng Hạ nhìn Đại Bạch một chút, Đại Bạch rất không có tiền đồ đứng trên bả vai hắn giả bộ ngủ. Hắn từ từ đi sang ngồi, chỉ cách nhau ba nắm tay, lưng đã căng thẳng ưỡn thẳng tắp.

Qua hồi lâu, đối phương không có động tác gì, lúc này Lăng Hạ mới từ từ tỉnh táo lại. Hắn len lén dùng khước mắt quan sát, nhìn thấy cái cằm có đường cong đẹp đẽ của đối phương hơi nâng lên, cùng đôi môi mỏng sắc màu đỏ tươi, cộng thêm da thịt như ngọc, quả nhiên là mỹ nhân.

Nhưng mà, hắn càng nhìn càng hoảng hốt, thậm chí kim lòng không được quay đầu dò xét cẩn thận.

“Sao lại nhìn ta không chớp mắt như vậy, ” Ngự Chi Tuyết quay đầu lấy tay điểm khước mắt một cái, cười trêu chọc, “Chẳng lẽ là, yêu ta rồi?”

Không để ý đối phương trêu chọc, Lăng Hạ âm thầm hít sâu một hơi, chợt đưa tay qua muốn tháo mặt nạ của đối phương.

Chỉ là, rất nhanh đã bị đối phương đè tay xuống, Ngự Chi Tuyết khẽ cười nói: “Vẫn muốn xem tướng mạo của ta? Về sau sẽ cho người xem .”

Lăng Hạ dùng sức rút tay về, không chớp mắt nhìn ánh mắt của Ngự Chi Tuyết, sau đó nâng tay lên không trung chậm rãi che phía trên, quan sát cằm cùng đôi môi của y.

Hô hấp của hắn bất giác dồn dập, tay không chế không được bắt đầu phát run.

Mắt, đôi môi, cằm cùng làn da tương tự.

Người đeo mặt nạ luôn làm cho hắn có cảm giác rất quen thuộc, mặc dù trước đó hắn luôn lo sợ nghi hoặc, nhưng trong bóng tối hắn vẫn nhớ rõ hơi thở trên cơ thể của đối phương. Lần đầu tiên không có bất kỳ hương vị gì, sau này mới. Bây giờ nghĩ lại, giống y hệt hơi thở trên người Lăng Tuyết.

Nhưng hai người một cao lớn một gầy yếu, tuổi tác và giọng nói lại khác xa nhau. Hơn nữa tính tình khí chất cũng không giống được chứ?

Ngự Chi Tuyết nhìn ra nghi ngờ trong mắt hắn, thần thái vẫn tự nhiên nói: “Người cứ nhìn ta như vậy, thật khiến ta muốn chạm vào người.”

Lăng Hạ tức giận cắn răng, nghi ngờ trong lòng lại khó có thể tiêu trừ.

Tại sao Lăng Tuyết lại xuất hiện sau khi mình gặp người đeo mặt nạ không lâu? Hơn nữa hai người chưa từng xuất hiện đồng thời. Có rất nhiều ý niệm như tia chớp dần hiện lên trong đầu, kể từ khi gặp người đeo mặt nạ, có rất nhiều chuyện tràn vào đầu hắn, giống như một quả cầu len rối tung, dần dần rút ra thành một sợi dài.

Hắn chợt ôm đầu khom lưng xuống, hô hấp gấp rút, khổ sở rên rỉ ra tiếng.

Ngự Chi Tuyết cuống quýt ôm hắn vào trong ngực, truyền lực tinh thần trong cơ thể qua. Lăng Hạ không bị thương nhưng toàn thân lại không có chút sức lực, mặc cho y ôm vào trong ngực, hồi lâu sau mới mê sảng nói một câu: “A Tuyết, A Tuyết.”

Ngự Chi Tuyết đau lòng mà vén sợi tóc ước mò hôi của hắn ra sau tai, nhìn ánh mắt tan rã của hắn mà an ủi: “Ta đây, Lăng, rất đau sao?”

Y đã hỏi Thủy Nguyệt cùng một vị tiên bối ma tu đạo, trí nhớ của Lăng Hạ rất có thể sẽ khôi phục từng chút từng chút, nhưng khi trí nhớ trở lại sẽ hết sức khổ sở. Nhìn gương mặt Lăng Hạ trong nháy mắt trắng bệch, lúc đó y thật sự hận không thể chịu đau thay hắn.

Con! Mẹ! ! Nó! ! ! A! ! ! ! !

Lăng Hạ tức giận toàn thân phát run, hắn chợt đẩy Ngự Chi Tuyết ra, đứng lên lạnh lùng nhìn y nói: “A Tuyết?”

Ngự Chi Tuyết sững sờ, chậm rãi tháo mặt nạ xuống thở dài nói: “Mới một đêm đã có thể dùng lực tinh thần nguy trang lừa ta, Lăng học rất tốt —— huynh không có việc gì là tốt rồi.”

Thật ra thì chỉ cần quan sát cẩn thận là có thể phát hiện, nhưng mà quan tâm tất sẽ loạn. Mặc dù mặt ngoài Ngự Chi Tuyết vẫn duy trì bình tĩnh, nhưng trên thực tế trong lòng đã rối bởi tới cực điểm rồi, y hoàn toàn không ngờ sẽ bị Lăng Hạ phát hiện nhanh như vậy, thậm chí còn kích động muốn bôi dầu lên chân mà chạy.

Hai bên ở cùng Lăng Hạ đều không tệ, y có chút lẩn lộn.

Mẹ nó quá vô sỉ! Ảnh đế a! Tiểu Kim Nhân a! Đồ khốn đa nhân cách này sao không chết đi a, mẹ ngươi!

Lăng Hạ giận đến hoàn toàn không nói nên lời, hắn cắn răng trừng mắt nhìn gương mặt kia, mẹ nó! Rõ ràng đây chính là Lăng Tuyết phóng đại được chứ? khuôn mặt thanh niên tuấn tú vô song, đôi mắt phượng sáng ngời, khóe mắt phải còn có một viên lệ chí màu đỏ, quả nhiên là đẹp mắt. đến muốn giết chết y!

Đại Bạch lặng lẽ trốn ở trong góc phòng rình coi, đây là chủ nhân của chủ nhân trước kia của nó, nó có thể chọc nổi sao?

Cảnh vật trước mắt bắt đầu mơ hồ, Lăng Hạ khó khăn ép thứ cay nóng trong mắt trở về.

Qua hồi lâu hắn mới cố gắng mở miệng, nhưng giọng nói lại không tự chủ được run rẩy, như mang theo một tia nước mắt: “Các hạ trêu chọc ta như vậy, rốt cuộc là có mục đích gì?”

Nhớ tới những lần chung đụng với Lăng Tuyết, tâm thần hắn hoảng hốt một hồi, thật sự không muốn tin thiếu niên đáng yêu ngưỡng ngưỡng, nghiêm túc lại tin cậy mình đó là do tên biến thái đáng chết trước mắt này nguy trang thành, chẳng lẽ mấy ngày nay tất cả đều là giả sao?

Trái tim chợt vỡ thành từng mảnh, Lăng Hạ nắm thật chặt quả đấm.

Ngự Chi Tuyết nhìn hốc mắt Lăng Hạ đọng đầy nước, vừa đau lòng lại vừa chật vật, chợt ôm lấy hắn nói: “Lăng, huynh đừng giận. Ta thề cho tới bây giờ A Tuyết đều là thật! A Tuyết thích huynh, chưa bao giờ dối!”

Lăng Hạ dùng hết toàn lực giãy giụa mắng: “Mẹ dẫn chết đi tên biến thái này! Đồ cặn bã! Thối tha! Khốn kiếp! Buông ta ra!”

Hắn vùng một quyền đánh vào mũi đối phương, đối phương lại không tránh, ngược lại là Lăng Hạ đột ngột dừng lại —— nhìn gương mặt giống hệt A Tuyết trước mắt này, hắn thật sự không hạ thủ được a Sái!

Lăng Hạ liền chuyển sang nơi khác, chợt nện một quyền vào bụng đối phương, phát ra một tiếng vang nặng nề. Hắn cảm thấy bắp thịt đối phương dưới nắm tay của mình chợt co rút lại, liền cười lạnh nói: “Vết thương ở chỗ này cũng là giả sao? Đau không?”

Ngự Chi Tuyết nhàn nhạt cười một tiếng buông tay ra nói: “Cũng tạm —— chỉ cần huynh không giận ta, cứ việc đánh, đánh bao lâu cũng được.”

Nhìn khuôn mặt dung túng sủng ái của y, Lăng Hạ từ giận đến giận sôi lên, rất không khách khí tiếp tục đấm tiếp mấy quyền, chân cũng không nhàn rồi, đá lên đùi Ngự Chi Tuyết.

Nhưng dù hắn quyền đấm cước đá thế nào, Ngự Chi Tuyết vẫn không chống cự, giống như cọc gỗ đứng ở nơi đó, lại bị đánh đến nổi khóe miệng tràn ra một tia máu.

Đến khi kiệt sức, Lăng Hạ đầu đầy mồ hôi thở hồng hộc ngừng lại, lập tức bị Ngự Chi Tuyết bắt lấy hai tay ôm vào trong ngực.

Lăng Hạ tức giận mắng to: “Buông ta ra! Vô sỉ khốn kiếp!” Hắn thật sự không còn sức lực nữa rồi, liền cắn một cái lên bả vai Ngự Chi Tuyết, cắn ra vết máu loang lổ.

Đầu óc hắn mệt mỏi trống rỗng, chợt nghĩ đến một chuyện, khóe mắt co giật —— Mẹ nó đây không phải là phim trường của thím Quỳnh Dao đấy chứ? Đi con mẹ ngươi diễn!

Ứng nhãn sắc bén của Đại Bạch hoàn toàn mù rồi, đã sớm len lén bay đi, vừa bay vừa tích mịch kêu lên đau xót.

Trong lúc giây giụa cổ áo Ngự Chi Tuyết đã bị giật ra, lộ ra bả vai dầm dề vết máu cùng mấy chỗ bầm tím trên người. Lăng Hạ dời mắt, lạnh lùng nói: “Rốt cuộc ngươi muốn thế nào?”

Bây giờ hắn không còn hơi sức, giọng nói nhỏ đi rất nhiều, cũng tăng thêm mấy phần mềm yếu.

“Lăng, tên thật của ta là Ngự Chi Tuyết.” Ngự Chi Tuyết như không có việc gì cười cười, để Lăng Hạ tựa vào ngực mình, chỉnh lại tư thế cho hắn thoải mái hơn một chút, “Huynh cứ gọi ta là A Tuyết thôi.”

Lăng Hạ nhất thời nở nụ cười, mặt vẫn tức giận đỏ bừng, giọng nói giễu cợt: “A Tuyết, trước đó không phải ngươi gọi ca rất ngọt sao, bây giờ đổi xưng hô rồi à?”

Ngự Chi Tuyết cầm tay của hắn áp vào mặt mình, không nháy mắt nhìn thẳng vào mắt của hắn, dịu dàng nói: “Chỉ cần huynh thích, ta sẽ gọi huynh là ca, đừng giận nữa có được không?”

“ Ta làm không được!” Lăng Hạ rút tay mình về không được, liền lạnh lùng nói, “Không bị ngài đùa đến chết, ta đã phải đi thấp hương tạ lễ rồi!”

Hắn càng nghĩ càng giận, cái gì mà phiền não thời kỳ trưởng thành, cái gì mà rơi xuống nước cần hô hấp nhân tạo, cái gì mà xả thân cứu người làm mình cảm động mắt đầm lệ, cái gì mà tình yêu đầu tiên thanh thuần trong sáng của thiếu niên nửa đêm hôn trầm.

Bà nó! Thật con mẹ nó! Ông đây hoàn toàn bị tên biến thái chết tiệt này đùa bốn năm trong tay a!

Hắn hận không thể cắn chết tên “A Tuyết” trước mặt này! Con mẹ ngươi đồ thói tha!

“Nếu huynh còn giận, chém ta mấy đao cũng được.” Ngự Chi Tuyết tựa đầu lên bả vai Lăng Hạ, có chút bất đắc dĩ nói, “Ta chỉ muốn ở cùng huynh mà thôi.”

Lăng Hạ cắt ngang lời y nở nụ cười: “Bà nó ngươi không mệt chết sao?”

Ngự Chi Tuyết suy nghĩ một chút, nghiêm trang đáp: “. Là rất mệt mỗi.”

Lăng Hạ tức nghẹn một hồi, suýt chút nữa tức đến ngất xỉu.

89. Q.4 - Chương 89: Chương 16

Cùng nhân vật cấp bậc ảnh đế nói chuyện chỉ khiến mình tức thêm thôi, Lăng Hạ liền ngậm miệng lại.

Bây giờ đầu óc của hắn hỗn loạn vô cùng, suy nghĩ rối bời trước nay chưa từng có. Nhưng làm cho chính hắn kỳ lạ là, cơn tức giận và chán tình bị tổn thương lúc đầu, nhờ cách phát tiết mất thể diện vừa rồi đã giảm bớt không ít.

Không biết qua bao lâu, rốt cuộc Lăng Hạ bình tĩnh lại, liền không được tự nhiên —— Ngự Chi Tuyết vẫn giả thâm tình ôm chặt mình không thả tay.

Hơn nữa cái tên Ngự Chi Tuyết này, sao lại quen thuộc như vậy? Hắn hoảng hốt một hồi, nội dung về một quyển sách càng ngày càng hiện ra rõ ràng trong đầu hắn.

Tác giả rau chân vịt canh trứng lừa đảo vào năm 2013 đã tạo ra một tác phẩm lừa đảo đại ác vô lương tâm —— Dị Giới tiểu ngạo thiên hạ !

Nhân vật chính Tổng Tiểu Hồ, nhân vật phản diện Ngự Chi Tuyết!

Mục tiêu của nhân vật phản diện chính là hủy diệt thế giới này!

.

Mặc dù kết cục rất lừa bịp, nhưng bản chất vẫn là truyện cho ngực đực nhiệt huyết thuần túy, căn bản không có nhân tố gay được chứ?

Lăng Hạ bật thốt lên: “Ngươi là Ma Tôn ma tu đạo, Càn Khôn giáo giáo chủ Ngự Chi Tuyết?”

Ngự Chi Tuyết sững sờ, buông hấn ra cười nói: “Đúng, Lãng sợ sao?”

Lãng Hạ không đáp, chỉ cảnh giác cẩn thận quan sát vẻ mặt Ngự Chi Tuyết, nhân vật trong truyện đột nhiên xuất hiện trước mặt, hấn có cảm giác thần kỳ không thể tưởng tượng nổi. Người trước mặt có hô hấp, có nhịp tim, có tình cảm. . . . Là một người sống sờ sờ.

Hấn vẫn còn nhớ cuộc sống cực khổ đêm đêm theo dõi câu chuyện kia! Nhưng trong truyện mình đảm nhận vai gì? Ngự Chi Tuyết nói dóc vừa thấy đã yêu mình, chẳng lẽ. . . . Minh xuyên vào truyện đồng nhân sao? !

[Đồng nhân là đại loại là fanfic về các nhân vật có sẵn]

Phải biết, trong truyện Ngự Chi Tuyết mặc dù vừa ngốc lại cố chấp, đam mê hủy diệt thế giới, nhưng vẫn là một người rất cao ngạo tự phụ, không đến nỗi tổn nhiều thời gian với người bình thường như mình được, còn nói nhiều câu van xin như vậy?

Nghĩ tới đây, mặt Lãng Hạ liền đỏ, chẳng lẽ đối phương thật sự thích mình?

Nhìn mặt Lãng Hạ lúc đỏ lúc trắng đổi tới đổi lui, Ngự Chi Tuyết thấp thỏm không thôi.

Rốt cuộc Lãng Hạ cũng yên tĩnh lại, trầm giọng nói: “Ta không giận ngươi cũng không hận ngươi, nhưng kính xin Ma Tôn đại nhân thả ta và Đại Bạch rời đi, những chuyện trước đây chúng ta liền xóa bỏ, sao nào?”

Ngự Chi Tuyết căng thẳng, một hồi lâu sau mới nâng khóe miệng cười nói: “Trừ chuyện này, tất cả đều tùy huynh.”

Lãng Hạ lười nói lại với y, xoay người rời đi.

Ngự Chi Tuyết nhìn bóng lưng của hấn, ánh mắt vừa dịu dàng lại không biết phải làm thế nào, trước khi trí nhớ Lãng Hạ hoàn toàn khôi phục, y chỉ có thể ép buộc hấn ở bên cạnh mình.

Lãng Hạ buồn bực trở lại chỗ ở, xa xa đã nhìn thấy Đại Bạch nhàn tản híp mắt ở trên nóc nhà. Hấn không khỏi tức giận, uống phỉ hấn thương nó như vậy, được lắm, lúc quan trọng lại quăng sạch sẽ. Hấn không nhận được khiển trách Đại Bạch mấy câu.

Đại Bạch bị xem thường rất nhanh xoay người lại, đưa cái đuôi rụng lông về phía Lãng Hạ, mặc cho hấn tức giận.

Hấn không biết Đại Bạch cũng rất bất đắc dĩ, da gà nổi lên đều ướt đẫm rồi, nó vì mấy cọng lông vũ còn lại mà suy tính, loại tràng diện này sau này vẫn nên tránh đi thôi. . . .

Đẩy cửa ra, trong phòng trống rỗng, Lãng Hạ ngẩn ngơ một hồi mới đi vào, chán nản ngồi trên ghế.

Rất nhanh có người đưa thùng tắm cùng nước nóng tới, còn có thức ăn nóng hổi, lúc này Lãng Hạ mới phát hiện y phục trên người mình có nhiều nếp nhăn cùng vết máu, bụng cũng đã đói kêu thảm thì. Nghĩ đến những vết máu này đều là mình cắn ra, Lãng Hạ mơ hồ có chút đau lòng.

Mặt hấn không thay đổi ăn cơm, ăn xong cởi quần áo bắt đầu tắm.

Mới vừa rồi làm ầm ĩ một phen, cả người hấn đều là mồ hôi nhớp nhúa, thân thể và tinh thần đều rất mệt mỏi, xác thực phải tắm nước nóng buông lỏng mình.

Quên cầm khăn lông, Lãng Hạ theo thói quen kêu một tiếng: “A Tuyết?” Sau đó liền ngây ngẩn cả người.

Hấn bất đắc dĩ thở dài, mẹ nó, nhất định phải quên cái tên ảnh đế miệng đầy lời nói dối này!

Lau khô thân thể lại đổi y phục, vẫn còn rất sớm, khoảng hai ba giờ chiều. Đại não Lãng Hạ trống rỗng cái gì cũng không muốn nghĩ, tứ chi mở ra mơ màng ngủ thiếp đi.

Hấn cho rằng mình sẽ mơ thấy một ít chuyện rất tức giận, rất tức giận. Nhưng trên thực tế, hấn ngủ tương đối thoải mái, thậm chí không hề nằm mộng, ngủ thẳng hơn nửa đêm mới mê mê tỉnh lại, tứ chi đều mềm nhũn.

Lăng Hạ nhìn thấy cái đầu quen thuộc đặt trên ngực mình, liền theo thói quen sờ sờ đầu của y, lẩm bầm một câu “A Tuyệt” lại nhắm hai mắt lại.

Năm giây sau, hần mở choàng mắt, tức giận đá một cước: “Con mẹ nó nguoi làm gì?”

Thiếu niên Ngự Chi Tuyệt không nhúc nhích mặc cho hần đạp, một hồi lâu mới nâng cặp mắt đen láy hơi hơi ướm lên nói: “Ca, huynh vẫn giận ta sao?”

“ Xin nguoi đừng diễn nữa có được không?” Lăng Hạ vừa nhìn thấy khuôn mặt ngây thơ thanh tú của thiếu niên liền đá không nổi nữa, khóe miệng co giật , “Nguoi là người đa nhân cách sao? Ta thấy nguoi đừng làm Ma Tôn ngu ngốc hủy diệt thế giới nữa, chuyển nghề đi làm diễn viên luôn cho rồi đi?”

Ngự Chi Tuyệt nghe không hiểu bao nhiêu, hơi ủy khuất nhìn Lăng Hạ nói: “Còn không phải là vì huynh ưa A Tuyệt này? Trước kia ta đều nói thật, không ở bên huynh, ta căn bản không ngủ được.”

Lòng Lăng Hạ mềm nhũn, nhưng hần nghĩ tới chuyện dưới túi da thiếu niên nghiêm túc đơn thuần này là một Sắc Ma biến thái thì liền có cảm giác buồn nôn. Hần cứng rắn nói: “Vậy cũng không có cách nào, nguoi ngủ ở đây ta liền ngủ không được.”

Thiếu niên không nói nữa, chỉ co rúc ở trên giường, dùng cặp mắt xinh đẹp kia không chớp mắt nhìn hần, vẫn nhìn, tay bắt an lo lẳng nằm ga giường, Lăng Hạ nhìn muốn chửi má nó.

Biết rõ đây chỉ là giả vờ, nhưng hần vẫn không có một chút sức chống cự a sá!

Thật là muốn gầm lên một câu “Ta nên làm gì với nguoi bây giờ” a sá!

Cuối cùng Lăng Hạ xoay người sang chỗ khác hướng về phía vách tường, lúi vào tận trong, lạnh lùng nói: “Đừng đụng vào ta.”

Ánh mắt Ngự Chi Tuyệt sáng lên, y biết, Lăng Hạ cuối cùng vẫn sẽ mềm lòng.

Y “Ừ” một tiếng, khóe miệng khê nhếch nhắm hai mắt lại.

Lăng Hạ hoàn toàn tỉnh táo lại, cẩn thận suy tư sau này mình nên làm thế nào.

Hần và Ngự Chi Tuyệt Chi khác biệt quá lớn, đối phương là người đứng đầu một giáo, còn là Ma Tôn đại nhân của ma tu đạo, đây chính là đại nhân vật kẻ địch số một của nhân vật chính bàn tay vàng a! Dù mình chạy đi, hay là vẫn trong địa bàn ma tu đạo, đoán chừng sẽ bị bắt về rất nhanh. Cho nên, chạy trốn chắc chắn không được, nếu chọc giận đối phương đoán chừng hơn phân nửa là cục hoa của mình khó giữ được.

Hần chột ngồi dậy, lúc này mới phát hiện đôi mắt Ngự Chi Tuyệt đang nhìn mình, ánh mắt kia dịu dàng như nước, mặt Lăng Hạ vậy mà lại nóng lên. Hần cứng ngắc nói: “Ta biết rõ mình đi không được, nhưng mà, chúng ta phải nói rõ, ta không thích nam nhân, cũng không thích bị ép buộc, về sau nguoi không được làm mấy việc kia.”

Ngự Chi Tuyệt kinh ngạc nói: “Việc gì?”

Lăng Hạ lạnh lùng nhìn y, hần không tin tên khốn kiếp này không biết mình nói cái gì!

Ngự Chi Tuyệt bị hần nhìn chăm chú một hồi lâu, từ từ thở dài, một bộ “Ta nên làm gì với nguoi bây giờ”. Cả người Lăng Hạ rét run, bà nó ảnh đế, ông đây phục!

“Được rồi, chỉ cần huynh không rời đi, toàn bộ sẽ nghe theo huynh.” cuối cùng Ngự Chi Tuyệt thỏa hiệp, nhưng vẫn rất cứng rắn nói, “Nhưng mà ta vẫn ở đây sống cùng huynh như trước kia.”

Ngươi cho rằng mang cái bản mặt non nớt đó là có thể trở về như xưa sao? Lăng Hạ lười vạch trần điểm này, dù sao chỉ cần không động vào mình, đều là nam nhân cũng không bị thua thiệt cái gì. Hần nghĩ nghĩ, lại tăng thêm một điều: “Ta vẫn muốn tiếp tục tu hành, còn nữa, ta không thể bị nguoi nhốt ở chỗ này mãi chứ? Phải đi ra ngoài dạo xem một chút chứ.”

“Tốt.” Ngự Chi Tuyệt mỉm cười nói, “Ta nhất định sẽ hảo hảo dạy huynh, huynh muốn đi ra ngoài, ta liền đi cùng huynh, có được hay không?”

Tạm thời đã đạt được điều lệ có thể xem là công bằng, Lăng Hạ liền thở ra một hơi nằm xuống lần nữa, cố gắng xem Ngự Chi Tuyết là tượng gỗ. Thần kinh hắn vốn đang căng thẳng, sau lại ngủ thiếp đi.

Liên tiếp năm ba ngày, Lăng Hạ đều xem Ngự Chi Tuyết như không khí, bình thường xem như không thấy, cũng không nói chuyện với y. Chỉ có khi tu hành lúc xế chiều hắn mới đưa ra một vài vấn đề, nhưng chỉ giới hạn trong vài vấn đề, bình thường đều là tu luyện.

Có lúc hắn ngồi tu luyện, vừa mở mắt đã nhìn thấy khuôn mặt thiếu niên của Ngự Chi Tuyết đang ở nơi đó lơ lửng nhìn mình, như tiểu miêu tiểu cầu bị người vứt bỏ, Lăng Hạ cũng cứng rần không để ý.

Thân thể Đại Bạch thường thường run rẩy dưới bầu không khí lạnh lẽo áp suất thấp này, mỗi lần Lăng Hạ sờ sờ đầu nó, sẽ có một đôi mắt ở chỗ tối lạnh lùng nhìn nó chằm chằm được chứ? Cặp mắt kia rõ ràng nói rằng muốn biến nó thành gà nướng được chứ?

Nó vẫn nên trở về sơn động của mình tiếp tục làm trạch ưng thôi.

Một buổi tối nọ Lăng Hạ bị Ngự Chi Tuyết đánh thức.

Ngự Chi Tuyết dùng thân thể thiếu niên rất lừa người kia, vừa dùng thanh âm trong trẻo nhu hòa khẽ gọi “Lăng Hạ”, vừa nhanh chóng ma sát hạ thể, giường nhỏ theo động tác của y phát ra một tiếng động bất đắc dĩ, tần số cùng tốc độ hết sức kinh người.

Lăng Hạ kinh hãi lúng túng nhìn sang, đối phương dùng một đôi mắt mang theo hơi nước tà tà nhìn mình, đôi môi ướt át hé mở, khoe mắt đuôi mày vốn phong lưu, mang theo hấp dẫn ngây ngô của thiếu niên. Lăng Hạ xấu hổ đến đỏ mặt.

Ngây ngẩn một hồi hắn mới phản ứng kịp, sá a! Kêu tên của mình làm chuyện như vậy, rốt cuộc người muốn cái gì? Hắn là một thanh niên nghiêm túc, tại sao chạy đến cổ đại lại toàn gặp những cảnh hạn chế người xem thế này hả?

Hắn đỏ mặt quay đầu, Ngự Chi Tuyết không cố ý mới là lạ a sá!

Ngự Chi Tuyết như sợ chưa đủ kích thích, dùng thanh âm trầm thấp khêu gợi nói nhỏ: “Lăng, ta muốn huynh. Giúp ta.”

Tim Lăng Hạ thành thịch nảy mấy cái, không thể nhịn được nữa xoay người, quả nhiên, Ngự Chi Tuyết đã khôi phục thân thể thành niên.

So với sự quyến rũ, Ngự Chi Tuyết trưởng thành hiển nhiên càng thêm tăng thêm 10% mị lực, ánh mắt y khẽ nhướng lên, môi mỏng vì dục vọng mà mím thật chặt, vô số tóc đen tán lác trên gối, quả thật có thể khiến vô số nữ nhân dán lên.

Hơn nữa áo lót của Ngự Chi Tuyết đã bị kéo ra, để lộ cơ ngực hoàn mỹ cùng xương quai xanh xinh đẹp, y thấy Lăng Hạ nhìn sang, liền khàn giọng nói: “Lăng.”

Mồ hôi theo cái cằm đẹp của y rơi xuống ngực, khêu gợi muốn chết.

Lăng Hạ liếc mắt nhìn phía dưới một cái, vội vàng nâng tầm mắt lên —— được rồi, bộ phận ngạo nghễ uốn lên trên không trung kia cũng có thể khiến cho tất cả nam nhân ước ao ghen tị.

Hắn thở dài, yên lặng nhìn trời, sau đó dứt khoát đá một cước. [Anh quá tàn nhẫn a! Sự nghiệp mỹ nam kế của A Tuyết đến đây đã hoàn toàn thất bại =.=]

Hắn không thể ra tay không thể mắng thiếu niên Ngự Chi Tuyết, nhưng mà với cái tên thành niên này lại hoàn toàn không bị áp lực được chứ? Bỏ qua nội tâm hơi rung động không thể giải thích được, ông đây hoàn toàn yêu em gái được không?

Một cước kia rất dùng lực, Ngự Chi Tuyết không biến sắc mặt, mà là lặng lẽ uất ức theo dõi hắn, giống như đang tố cáo, động tác trên tay cũng ngưng.

Lăng Hạ bị y nhìn mà da đầu tê dại, hắn thật không chịu nổi Ngự Chi Tuyết thành niên còn dùng. . . ánh mắt giống tiểu A Tuyết nhìn hắn, hình tượng tà mị cuồng bá trước đây đi đâu hết rồi a.

“Ta nhớ huynh.” Ngự Chi Tuyết thở hổn hển nói: “Nhớ đến tim đều đau.”

Mặt Lăng Hạ sung huyết đỏ bừng, muốn nhảy xuống rồi đi lúc này, nhưng chân lại như bị cố định không thể động đây.

Không biết vì sao, lòng hắn cũng khê đau.

Cuối cùng hắn cứng đờ lên tiếng: “Nam nhân đều cần, ta hiểu. Người có thể đi nơi khác lên làm có được không?” Nhìn nam nhân khác kêu tên của mình làm chuyện đó rất áp lực a Giáo chủ đại nhân!

“Nhưng không nhìn thấy huynh ta bắn không được.” Ngự Chi Tuyết cắt đứt lời của hắn.

“” Một câu nói thành công ghen chết Lăng Hạ, cuối cùng hắn hung hăng cầm gối đập lên mặt Ngự Chi Tuyết, gầm hét lên, “Vậy người vĩnh viễn không cần bắn!”

Đối với Dị thể ép mình ngày càng đàn bà này, Lăng Hạ đã hoàn toàn tuyệt vọng!

90. Q.4 - Chương 90: Chương 17

Lăng Hạ tức giận đến đau đầu, sự chịu đựng của hắn càng ngày càng đột phá. Ngự Chi Tuyết dời gối trên mặt đi, trầm mặc mà dịu dàng nhìn hắn hồi lâu, ngồi dậy từ từ mặc xong quần áo đi ra ngoài.

Lăng Hạ có chút nghi ngờ, trong lòng không khỏi trầm xuống.

Cho đến ngày thứ hai, ngày thứ ba. Ngự Chi Tuyết cũng không trở lại. Nhưng y phục cùng cơm canh tinh xảo hơn trước kia nhiều, Ngự Chi Tuyết còn sai người đưa tới không ít sách về tu hành, còn có một lão giả mặt mũi nghiêm trang giảng giải nghiêm túc xê chiều đúng giờ tới chỉ dạy Lăng Hạ tu hành.

Không có ai quấy rầy, rõ ràng phải là chuyện rất vui vẻ, nhưng thỉnh thoảng Lăng Hạ lại bắt đầu ngăn người.

Thói quen thật là một chuyện đáng sợ, biết rõ là giả, nhưng hắn nhìn căn phòng vắng vẻ vẫn khó có thể chịu được.

Tối ngày thứ tư, trong mộng lung Lăng Hạ cảm thấy có hơi thở quen thuộc đến gần mình, hắn mở choàng mắt, nhìn thấy gương mặt phóng đại của Ngự Chi Tuyết đang nhích lại gần mình.

Cả người Lăng Hạ chấn động, một quyền vung ra quát lên: “Người làm gì đây?”

Ngự Chi Tuyết không lui về phía sau mà tiếp tục động tác trên tay. Hắn cứng đờ cúi đầu, lúc này mới phát hiện Ngự Chi Tuyết đang đeo một sợi dây chuyền màu bạc vào cổ mình, mặt dây chuyền là một giọt nước nho nhỏ màu xanh dương nhạt.

Trừ đồng hồ đeo tay Lăng Hạ chưa từng mang bất cứ đồ trang sức nào, nhưng nhân vật phản diện đại nhân hoa lệ tà mị lại thường đeo vài món đồ trang sức, còn có một ngọc bội hình rồng màu phi thủy chưa từng rời thân.

Cho nên mặc dù sợi dây chuyền này hết sức tinh mỹ, Lăng Hạ vẫn cảm thấy chán ngán.

Ngự Chi Tuyết hài lòng, nhẹ nhàng nhắc vạt áo bỏ dây chuyền vào trong cổ áo Lăng Hạ. Đầu ngón tay của y vô ý chạm vào xương quai xanh của Lăng Hạ, nhiệt độ trên đầu ngón tay quá lạnh, Lăng Hạ bất giác sợ run.

Ngự Chi Tuyết rất nhanh thu tay lại, chỉ lẳng lặng nhìn Lăng Hạ.

Lăng Hạ đột nhiên không biết nên nói gì, mặt cũng có chút nóng lên, nơi trên cổ bị chạm vào còn có chút cảm giác khác thường. Hắn ngồi dậy cứng rắn nói: “Người mang cho ta cái gì?”

“Pháp khí ta luyện chế, có thể phòng hộ và trừ vật.” Ngự Chi Tuyết không chớp mắt nhìn hắn nhẹ giọng nói, “Ngày mai huynh có thể tự do rồi đi.”

Lăng Hạ sững sờ, không dám tin vào lỗ tai mình. Hắn lặp lại: “Người nói rồi đi là có ý gì?”

“Chính là ý như huynh hy vọng.” Ngự Chi Tuyết mỉm cười nói, “Ta không muốn huynh không vui.”

Chuyện luôn tha thiết ước mơ đột nhiên xuất hiện trước mắt, Lăng Hạ có chút không dám tin, trong lòng vui sướng không tả xiết. Một lúc sau, hắn mới cứng ngắc nói: “Người. Sẽ không len lén đi theo ta chứ?”

“Sẽ không.” Ngự Chi Tuyết đưa một cái ngọc bội cho Lăng Hạ, dịu dàng nói, “Một lời nói tự ra đi vòng vòng đi, mang theo ngọc bội này, người ma tu đạo 36 đạo 72 động sẽ kiêng kỵ mấy phần.”

Lăng Hạ ngơ ngác nhìn bóng lưng Ngự Chi Tuyết biến mất ở cửa, hồi lâu mới cúi đầu nhìn ngọc bội trong tay.

Hắn không biết lần này Ngự Chi Tuyết lại muốn chơi trò gì, nhưng mà, cũng không đến mức lừa mình lừa nữa chứ?

Nếu phải đi, hắn cũng không muốn dính dáng không rõ với Ngự Chi Tuyết. Không thể tiếp nhận đối phương mà lại còn dựa vào y, vậy sao coi được? Sau này nếu hắn không thể quay về, chỉ có thể dựa vào lực lượng của mình mà sinh tồn nơi Dị Giới này.

Hắn để ngọc bội qua một bên, lại bắt đầu tháo dây chuyền trên cổ. Nhưng kỳ lạ là, giây chuyền kia hết sức mỹ lệ tinh xảo, nhưng lại không có chốt mở, giống như một sợi dây hình tròn, cũng không biết Ngự Chi Tuyết đeo vào như thế nào.

Lăng Hạ dần lòng, hai tay dùng sức kéo, nhưng lúc tay bị siết đỏ vẫn không kéo xuống được, hắn tức giận hung hăng nện lên giường một quyền.

Ma Tôn đại nhân thật đúng là hào phóng, trong giây chuyền đựng vô số tiền tệ, đan dược, sách vở, quần áo vân vân. Không gian cũng lớn đến kinh người, nhưng lại Lăng Hạ không muốn dùng.

Hắn thở hồng hộc nằm trên giường, liếc nhìn ngoài cửa sổ, màn đêm phía ngoài đã từ từ biến mất, nơi chân trời nổi lên một chút ánh sáng trắng.

Thật ra thì hắn và Đại Bạch đều có thể nhìn vật vào ban đêm, không cần đợi đến khi trời sáng nhỉ?

Ngực không hiểu vì sao lại khó chịu, Lăng Hạ cố chấp cho rằng, hắn chỉ vì tiểu A Tuyết nên có chút thương cảm.

Mặc dù đáng yêu không chịu được, nhưng mình không thể thích, dù sao đó cũng chỉ là giả.

Giống như bột xà phòng xinh đẹp, biến mất rất nhanh.

Nhất định phải quên toàn bộ bắt đầu cuộc sống mới, hắn không thích nam nhân, nếu cố chấp làm trái tất sẽ phản. Sớm rời đi một chút, đối với kẻ nào cũng tốt.

Lăng Hạ ngồi dậy thở ra một hơi thật dài, sau đó đi ra ngoài nhẹ nhàng kéo Đại Bạch đang núp trong ổ: “Đại Bạch, chúng ta phải rời đi.”

Hắn để ngọc bội kia ở nơi dễ thấy, mặc y phục vải thô màu xanh dương lúc mới tới của mình, nhét túi đựng đồ mua trước kia lên người. Nhiều ngày như vậy Đại Bạch vẫn duy trì thân thể thu nhỏ đã sớm ngứa ngáy cả người, không kịp chờ đợi lộn một vòng trên mặt đất, khôi phục thành trạng thái hoàn toàn.

Lăng Hạ dứt khoát xoay người đi lên, xoa xoa cổ Đại Bạch.

Đại Bạch lắc lắc đầu phát ra một tiếng ưng bèn nhón lên trời, hai cánh dùng sức vỗ, bay lên trời. Nhìn trời xanh mây trắng có thể đụng tay đến, Lăng Hạ cố nén không quay đầu lại. Hắn chỉ sợ một khi quay đầu lại, sẽ nhìn thấy cặp mắt quen thuộc kia, như vậy hắn sẽ tiếp tục hốt hoảng luống cuống.

Thật đúng là độc ác a. Ngự Chi Tuyết không chớp nhìn mắt một người một chim từ từ đi xa, cho đến khi hoàn toàn biến mất. Gió thổi tóc y bay tứ tán, y đã nhớ không rõ mình từng đứng ở nơi rộng rãi nhìn về phương xa chờ đợi người nọ trở về bao nhiêu lần.

Khóe miệng y lộ ra một nụ cười yếu ớt, dù sao, cuối cùng Lăng Hạ vẫn sẽ là của mình, y đã sớm chờ đợi thành thói quen.

Lần này sẽ không giống trước kia, lần lượt chỉ là thất vọng.

Lăng Hạ và Đại Bạch đang đi trong đám đông ở một thành nhỏ, bọn họ đã ra ngoài ba bốn ngày rồi. Lăng Hạ quyết định tới địa bàn chính phái xem một chút, dù sao ma tu đạo đều là địa bàn của Ngự Chi Tuyết, hẳn có chút khó chịu.

Thành nhỏ này vẫn là địa bàn ma tu đạo, người lui tới chen chúc nhốn nháo, ăn mặc hình thái khác nhau, không ít người mang theo đủ loại ma thú nhiều màu sắc. Lăng Hạ vẫn để Đại Bạch biến trở về hình thái nhỏ, tránh cho gây sự chú ý, dù sao ma thú cấp năm trở lên đã rất hiếm thấy.

Hắn sờ sờ túi đựng đồ phổ thông đeo ngang hông, bên trong đều là tiền để dành được khi ở Bách Thú uyển, ước chừng mười mấy tiền năng lượng cấp hai, gần trăm tiền năng lượng sơ cấp.

Trên đường tìm được một khách sạn nhỏ, nhìn bên ngoài cũng sạch sẽ, Lăng Hạ liền đi vào. Giá tiền không mắc, năm tiền năng lượng cấp một một đêm, nhưng gian phòng lại hết sức đơn sơ. Lúc hắn vừa tới còn ở đầu đường xó chợ mấy ngày, đương nhiên sẽ không quá mức để ý, lập tức thuê một gian phòng, lại ở dưới lầu ăn chút cháo và một món ăn khác, gọi cho Đại Bạch một bàn thịt.

Cơm canh thật thô ráp, trong cháo có không ít cát, món ăn cũng không được bao nhiêu chất, thịt cũng lạnh. Đại Bạch cũng không để ý ăn rất ngon, Lăng Hạ khẽ mỉm cười, cũng bắt đầu ăn.

Lúc vừa tới hắn thường thường chán nản, nhưng bây giờ trong túi có tiền, còn có Đại Bạch, so với thời gian đầu đã tốt hơn nhiều. Chỉ là nghĩ như thế, nơi nào đó trong lòng vẫn trống rỗng.

Đột nhiên có bốn tráng hán hung thần ác sát đi tới, đầu mọi người đều trọc, lỗ mũi mang một khoanh vàng hình tròn thật to, mình trần lộ ngực, ngang hông là Trường Dao.

Những người này vừa nhìn liền biết không dễ chọc, tiểu nhị kiến thức rộng rãi, vội vàng đi tới ân cần hầu hạ bưng rượu bưng thịt. Lăng Hạ không để ý lắm tiếp tục ăn cơm, mặc dù ma tu đạo thích khiêu khích đánh nhau, nhưng khiêm tốn kín kẽ một chút sẽ không rước họa vào đầu.

Nhưng chốc lát, lại có một người đi vào. Lăng Hạ không chút để ý nhìn sang, hơi giật mình. Dù sao ở thế giới này có nhiều người tóc đen, tóc nâu, tóc vàng, nhưng tóc xanh vẫn là lần đầu tiên thấy.

Người tóc xanh tuổi trẻ này tướng mạo hết sức tuấn lãng, cười hi hi, tai trái mang khuyên tai mảy tím thật dài, lắc qua lắc lại, như muốn chọc mù mắt người ta. Hắn rất nhạy bén nhận ra ánh mắt của Lăng Hạ, tà tà nhìn tới đây, Lăng Hạ liền cười lễ phép với hắn.

Khiến Lăng Hạ kinh dị là, vẻ cột nhả trên mặt người tóc xanh này nhất thời thay đổi, giống như nhìn thấy quỷ, nhưng nét mặt trong chớp mắt liền khôi phục lại vẻ bình thường. Lăng Hạ nghi ngờ nhìn sang, đối phương đã sải bước đi về phía mình.

“Tại hạ Tô Mạc Chận, xin hỏi cao tính đại danh của huynh đệ?” Tô Mạc Chận khôi phục trấn định, quan sát Lăng Hạ cẩn thận cười hi hi nói, “Có thể ngồi cùng bàn với người không?”

Lăng Hạ nhìn xung quanh một chút, bây giờ là thời gian ăn cơm, quả nhiên không có bàn trống, liền gật đầu một cái cười nói: “Tại hạ Lăng Hạ, Tô huynh thỉnh tùy ý.”

Tô Mạc Chận vỗ mạnh bàn, trợn mắt há mồm nhìn Lăng Hạ lẩm bẩm nói: “Này này, nói đùa sao?”

Lăng Hạ bị hắn dọa sợ hết hồn, đột nhiên nhớ đến hôm đó hắn cứu người Thành Vân Tiêu ở Bách Thú uyển. Khi cô nương kia nghe tên của mình, liền lộ ra vẻ mặt không dám tin như vậy. Chỉ là, khi đó quá mức vội vàng, cô nương kia lại hôn mê bất tỉnh, hắn không có cơ hội hỏi rõ ràng.

Hắn không nhận được nói: “Tô huynh có biết người cùng tên với tại hạ không?”

Tô Mạc Chận không đáp, chỉ khẽ sát lại cẩn thận dò xét ngũ quan Lăng Hạ. Lăng Hạ không quen bị người ta dán gần như vậy, có chút không vui.

Đại Bạch nhướn mắt lên, dùng miệng tha một miếng thịt, chọt quảng lên mặt Tô Mạc Chận.

Tô Mạc Chận dùng đũa kẹp lại, lúc này mới phát hiện trên bàn còn có một con gà rừng lông đang ăn. Hắn chưa từng thấy bạch đầu ưng mô hình nhỏ thái, liền kinh ngạc nói: “Đây là ma thú của huynh sao? Đáng vẻ thật xấu xí! Ừm, là Sơn Nhiều hay là Bách Điềm?”

Sơn Nhiều và Bách Diêm đều là ma thú cấp hai, hơn nữa bộ dạng xấu xí, Đại Bạch biến thành mô hình nhỏ hoàn toàn thu lại hơi thở, Tô Mạc Chận không nhận ra được.

Bị người ta chê Đại Bạch xấu xí ngay trước mặt, Lăng Hạ càng không thích, Đại Bạch nhìn nhiều sẽ thấy rất thuận mắt được chứ?

Hắn kim lòng nói: “Tô huynh chưa trả lời vấn đề của ta.”

Tô Mạc Chận ngửa đầu cười ha ha hai tiếng, tìm tòi nghiên cứu nhìn về mặt Lăng Hạ nói: “Người thật sự có vài phần tương tự một người bạn cũ của ta, hơn nữa còn trùng tên họ.”

Lăng Hạ bất giác nhíu mày, thật sự có chuyện trùng hợp như vậy?

Trong lòng mơ hồ có chút phiền não, Lăng Hạ bất giác nói: “Xin hỏi vị bằng hữu kia của người bây giờ đang ở nơi nào? Hắn. Là hạng người gì?”

Tô Mạc Chận cẩn thận quan sát vẻ mặt của hắn, cười đùa nói: “Nói bạn cũ, dĩ nhiên là chỉ hắn đã chết rồi nha, đại khái là một người lè mề dong dài, ồm, thật ra ta và hắn không thân lắm, ha ha.”

Lăng Hạ liền im lặng.

Tô Mạc Chận híp mắt, chợt đề thấp giọng, nói: “Chẳng qua cố nhân này của ta mặc dù không có ưu điểm gì, nhưng khi còn sống lại có thể khiến đương kim Ma Tôn đại nhân mê đắm vây quanh, người nói có kỳ quái hay không?”

“Cái gì?” mặt của Lăng Hạ liền trắng bệch, cùi chỏ đụng phải chén cháo, làm nó ngã rơi xuống đất vỡ nát. Hắn khàn giọng nói, “Người nói Ma Tôn đại nhân, là ai?”

Thanh âm của hắn có chút cao, may mắn dưới lầu người uống rượu người nói chuyện hết sức ồn ào nên không ai nhìn sang. Tô Mạc Chận đề cánh tay của hắn lại ý bảo hắn nhỏ giọng, kinh ngạc nói: “Dĩ nhiên là đương kim Ma Tôn đại nhân! Còn có thể là ai?”

Mặt của Lăng Hạ lúc đỏ lúc trắng, trong lòng lạnh lẽo.

Khó trách lần đầu tiên gặp mặt đối phương liền đuổi theo hỏi hắn tên gì, sau đó lại làm ra chuyện quá phận như vậy. Mẹ nó, xem ông đây là thể thân hay sao? Đi con mẹ ngươi kịch máu chó!

Hắn cố gắng trấn định, ôm lấy Đại Bạch cố cười nói: “Thì ra là vậy, ngày mai tại hạ phải lên đường gấp, trở về phòng nghỉ ngơi trước, Tô huynh xin cứ tự nhiên.”

Hắn không biết vì sao mắt mình đột nhiên mơ hồ, cũng không biết thứ chua xót cuộn cuộn nơi ngực kia là cái gì, bây giờ chỉ muốn tìm một chỗ không người mà ngủ người.

Tô Mạc Chận suy nghĩ nhìn bóng lưng Lăng Hạ, cười nói: “Thú vị, thú vị, phải thông báo với tiểu Hổ một chút thôi.”

Mục tiêu lần này của hắn vốn là lấy hàng hóa của bốn tên dị tộc đưa cho lão bà tương lai, bây giờ a, liền sửa lại một chút, trước lấy đồ trên người mấy người kia, sau đó đi theo “Lăng Hạ” này xem náo nhiệt.

Ừ, chuyện này tới ma tu đạo, quả nhiên không lỗi!

Phòng trong khách sạn âm u ẩm ướt, tản ra mùi nấm mốc, tâm tình Lăng Hạ thì càng hồng hét.

Trong đầu hắn không tự chủ được nhớ lại đủ chuyện ở Dị Giới, mẹ nó, mặc dù ông đây không có ý định làm gay, thế nhưng bị người ta xem là thể thân đùa bỡn đủ kiểu, thật đúng là. Con mẹ nó khó chịu a!

Lăng Hạ càng nghĩ càng giận, thật hận không thể xông về tìm Ngự Chi Tuyệt đối chất.

Con mẹ ngươi tình thánh! Xem người ta là thể thân là chuyện độc ác nhất có được không?

Ngực giống như có một cây đuốc thiêu đốt, hơn nữa càng đốt càng bùng cháy, dường như muốn đốt cháy sạch nội tạng.

Lăng Hạ hô hấp gấp rút, cho đến khi Đại Bạch lo lắng mạnh mẽ một phát lên cánh tay hắn, hắn mới phục hồi tinh thần.

Hắn vuốt vuốt cánh tay, hơi giật mình, tại sao mình lại giận như vậy?

91. Q.4 - Chương 91: Chương 18

Sáng sớm Lăng Hạ liền mang theo Đại Bạch rời đi, bây giờ hắn chỉ muốn đi thật xa, xa tới mức không có ai nhận lầm mình thành người khác, hoặc là nói mình giống ai đó. Trước khi đi hắn để tiểu nhị bọc một chút lương khô, nghe một ít tin tức về thành phố tiếp theo hắn liền chuẩn bị lập tức lên đường.

Tiểu nhị vừa đưa gói lương khô tới, lưng hắn liền bị vỗ một cái, thanh âm quen thuộc cùng tiếng cười hì hì vang lên: “Lăng huynh, dậy sớm vậy? Thật là khéo, vừa hay chúng ta có thể đi cùng đường, làm bạn với nhau.”

Lăng Hạ xoay người, quả nhiên nhìn thấy thanh niên tóc lam chướng mắt đó.

Lăng Hạ lạnh nhạt nói: “Thật sao? Thật là khéo.”

Tô Mạc Chận cẩn thận dò xét vẻ mặt của hắn, cười nói: “Xem ra tối hôm qua Lăng huynh không nghỉ ngơi tốt a, có chuyện gì phiền não sao?”

“Đa tạ Tô huynh quan tâm, ta nghỉ ngơi rất tốt.” Lăng Hạ trực tiếp đi ra ngoài. Không muốn tên Tô Mạc Chận mồm miệng hèn hạ ti tiện này đi cùng đường với mình, ánh mắt tìm tòi nghiên cứu vui sướng khi người gặp họa làm cho hắn hết sức chán ghét.

Tô Mạc Chận lắc lư theo sát phía sau, Lăng Hạ cũng không để ý hắn. Hắn đặt Đại Bạch xuống đất, Đại Bạch rất nhanh khôi phục hình thể, không khách khí chút nào vươn hai cánh quạt tới chỗ Tô Mạc Chận, quét cho hắn lùi lại mấy bước.

“Tô huynh, chỉ sợ không thể cùng đường, tại hạ cáo từ trước.” Lăng Hạ nhìn Tô Mạc Chận gật đầu một cái, lật người nhảy lên.

Tô Mạc Chận thấy Đại Bạch biến thân liền ngăn người, hắn vội vàng Thuần Thân nhảy lên, cười nói: “Thứ ắt của ta kém cỏi, nhìn không ra ngọc điều này là ma thú bạch đầu ưng cao cấp —— vừa hay có thể đi nhờ một đoạn đường.”

Lăng Hạ không ngờ hắn da mặt dày như vậy, nén giận nói: “Tô huynh, Đại Bạch không quen người lạ, kính xin tha thứ.” Đại Bạch đã xù lông lên, nó e ngại Lăng Hạ ngồi ở trên, nếu không đã sớm hất Tô Mạc Chận xuống rồi.

Tô Mạc Chận đột nhiên hét lớn: “Chư vị Thiết Hoàn bang, Tụ Tiên đỉnh của các người bị ta lấy rồi ! Muốn lấy về, đuổi theo ta đi!”

Lăng Hạ bị tiếng hô rung động của hắn làm sững sờ, sau đó nghe thấy trong khách sạn truyền đến một trận tiếng bước chân rối loạn, bốn đại hán ngày hôm qua lật người từ trên lầu trực tiếp nhảy xuống, xách theo Trường Dao khí thế hùng hăng nhào ra ngoài.

Tô Mạc Chận lo lắng nói: “Lăng huynh cứu mạng! A a a, không xong!”

Khóe mắt Lăng Hạ co giật hai cái, ở lại chỉ sợ mình cũng sẽ gặp phiền phức, đành phải vỗ vỗ lưng Đại Bạch nói: ” Đại Bạch, rời khỏi nơi này trước!”

Đại Bạch rất nhanh bay lên trời, bỏ xa mấy tên đại hán ở trên mặt đất đang cực kỳ tức giận mà mắng to. Tô Mạc Chận ngồi ở phía sau cười hì hì nói: “Đa tạ Lăng huynh tương trợ.”

Lăng Hạ trầm giọng nói: “Tô huynh, người nhất định phải đi theo ta sao, rốt cuộc mục đích của người là gì?”

“Lăng huynh tại sao có thể hiểu lầm ta như vậy?” Tô Mạc Chận uất ức nói, “Ta với người mới gặp đã thân, đương nhiên muốn tiếp xúc nhiều hơn mà thôi.”

Lăng Hạ im lặng, chẳng thèm nói chuyện.

Nhưng Tô Mạc Chận cũng không để ý thái độ lạnh lẽo của hắn, dọc theo đường đi ngâm nga tiểu khúc tự giải trí, cái gì mà tình ca ca tiểu muội muội. Lăng Hạ nghe mà càng thêm tâm phiền ý loạn, thật hận không thể một cước đá hắn xuống.

Gần đến trưa, Tô Mạc Chận nhìn phía dưới cười nói: “Phía dưới có thành nhỏ, chúng ta xuống ăn rồi nghỉ ngơi một chút chứ? Lăng huynh không nên tức giận, ta làm chủ mời khách, như thế nào?”

Ngôn ngữ ở thành nhỏ này Lăng Hạ nghe không hiểu, Tô Mạc Chận trao đổi với người ta lại không chút áp lực, điểm này thật khiến Lăng Hạ bội phục. Tô Mạc Chận cũng không hẹp hòi, trực tiếp mang Lăng Hạ tới nơi bán rượu ngon nhất nơi này. Lăng Hạ cũng không khách khí với hắn, gọi đồ ăn ngon đầy một bàn, chốc tức Tô Mạc Chận.

Tô Mạc Chận cũng không thêm để, thậm chí còn gọi thêm một vò rượu trăm năm thượng hạng, cười hì hì rót đầy cho Lăng Hạ, cười nói: “Đến đây, Lăng huynh, chúng ta không say không về!”

Lăng Hạ làm theo chạm một cái, bưng chén lên nhấp một ngụm, rượu nhập khẩu, hơi cay, mùi vị so với tưởng tượng tốt hơn một chút. Tô Mạc Chận một hơi uống cạn, giơ đầy chén cho Lăng Hạ nhìn.

Tô Mạc Chận cười nói: “Lăng huynh, đừng mắc cỡ ngại ngùng, thật giống cô nương gia.”

Lăng Hạ biết hắn cố ý khích mình, nhưng buồn khổ trong lòng không có chỗ giải, cũng muốn thử nhất túy giải thiên sầu một lần, liền ngửa đầu uống xong cười nói: “Tại hạ không uống được rượu, đành liều mình bồi quân tử vậy!”

Ba chén tiếp theo, mặt Lăng Hạ đã đỏ bừng ngồi không vững, cặp mắt cũng dâng lên một tầng hơi nước.

Tô Mạc Chận cười hì hì để chén rượu xuống, rượu này gọi “Tam bát đỏ, vị không nồng lắm. Hắn cười nói: “Lăng huynh, người say sao?”

Lăng Hạ hí mắt quan sát hắn, mở miệng nói: “Ta nhớ ra rồi, người là Tô Mạc Chận!”

Tô Mạc Chận cười nói: “Dĩ nhiên là ta, trước đó đã nói cho Lăng huynh rồi. Lăng huynh, người và đương kim Ma Tôn rốt cuộc có quan hệ gì?”

Quan hệ gì? Lăng Hạ cười lạnh hai tiếng, xộc xệch ngồi không yên, đầu óc như có tia chớp lướt qua xuất hiện một vài thứ. Lần trước hắn nhớ đại khái nội dung truyện, bây giờ tên tuổi vai phụ và một số chi tiết cũng từ từ nhớ lại. Hắn lớn miệng nhìn chằm chằm Tô Mạc Chận nói: “Người là huynh đệ của tiểu Hổ!”

Tô Mạc Chận sững sờ, gật đầu một cái: “Người biết tiểu Hổ?”

Những lời này liền làm Lăng Hạ ngắc ngứ cả người, tại sao mình lại gọi tên nhân vật chính một cách tự nhiên thân thiết như vậy? Hắn ôm đầu suy nghĩ một hồi, đầu óc càng ngày càng hỗn loạn.

Tô Mạc Chận tràn đầy hứng thú nhìn Lăng Hạ, biết hắn đã say. Hắn càng tiếp xúc với Lăng Hạ càng nghi ngờ, bề ngoài và tên tuổi tương tự là điều rất bình thường, nhưng đồng thời tụ tập trên một người, là quá ngẫu nhiên rồi.

Trước đó hắn tiếp xúc với “Lăng Hạ” một đoạn thời gian, mặc dù không quá vui vẻ, nhưng nét mặt cùng thần thái của người trước mắt quá giống người nọ! Nhưng rõ ràng lại không biết mình. Ở trên đường hắn len lén dò xét năng lượng nguyên tố trong thân thể người này, vậy mà cũng giống nhau như đúc!

Trên thế giới không thể có chuyện trùng hợp như vậy! Chẳng lẽ thật sự có pháp thuật cải tử hồi sinh?

Hắn chống cằm, khóe miệng cười quyến rũ, đám người Tống Tiểu Hổ đoán chừng cũng sắp tới. Rốt cuộc là thật hay là ngụy trang vì có mục đích khác, đều sẽ biết.

Lúc tỉnh Lăng Hạ lại cảm thấy đầu đau như muốn nứt ra, hắn chưa từng có kinh nghiệm say rượu, rên rỉ khổ sở một tiếng rồi mở mắt, ý thức hỗn loạn từ từ tụ lại.

Bây giờ hắn đang ở trên giường trong một gian phòng nhỏ, nhìn bài biện trong phòng giống như ở khách sạn. Hắn khó khăn xoay người, bên ngoài trời đầy sao lốm đốm, có vẻ hắn ngủ từ giữa trưa tới bây giờ.

Đại Bạch ở bên cạnh hắn, ngủ rất say.

Hắn cẩn thận nhớ lại tình cảnh mình và Tô Mạc Chận uống rượu, mặt liền xạm đi. Sau đó hình như Tô Mạc Chận hỏi rất nhiều vấn đề, ép hắn đến mức bùng nổ, cuối cùng tức giận cầm ly rượu ném mạnh vào đầu đối phương hét lớn: “Ông đây nói không có quan hệ gì với y, không có! Người nói nữa ta chém người!”

Tô Mạc Chận buồn cười đội chén rượu kia, mặt đầy rượu, trợn mắt há mồm nhìn hắn. Tại sao cảnh tượng này lại quen thuộc như vậy?

Khóe miệng Lăng Hạ giật giật, ngày mai nếu tên Tô Mạc Chận kia không báo thù mình, đó mới kỳ là!

Hắn xoa nhẹ huyết Thái Dương một lát, đứng lên đẩy cửa sổ, gió mát thổi vào, tỉnh táo không ít.

Tô Mạc Chận chính là tiểu đệ của nhân vật chính, nếu tiếp tục tiếp xúc với hắn, chắc chắn sẽ gặp được đám người Tống Tiểu Hổ. Nếu là lúc hắn vừa tới Dị Giới, nói không chừng sẽ nhân cơ hội kết giao ôm chặt bắp đùi nhân vật chính, nhưng bây giờ.

Nhớ tới kết cục của nhân vật phản diện trong truyện, Lăng Hạ đột nhiên cảm thấy rất lo lắng đau đớn.

Ngự Chi Tuyệt mặc dù rất thối tha, nhưng không có chỗ nào khiến người ta chán ghét a. Chẳng lẽ Ngự Chi Tuyệt vì “Lăng Hạ” kia hoàn toàn chết đi, mới muốn hủy diệt thế giới?

Nghĩ tới đây, ngực Lăng Hạ lại bắt đầu khó chịu hít thở không thông.

Hắn đánh thức Đại Bạch, chuẩn bị lập tức rời đi, dĩ nhiên không có nói lời từ biệt với Tô Mạc Chận.

Mặc kệ Ngự Chi Tuyệt có diệt thế hay không, Tống Tiểu Hổ có cứu vớt thế giới hay không, đều không liên quan đến tiểu nhân vật hắn đây. Cách xa nhân vật chính trong truyện, tìm một chỗ thật xa, có lẽ lúc thế giới diệt vong có thể may mắn giữ được một mạng, ha ha.

Những người này, những việc này, đều không liên quan đến mình.

Đại Bạch đi vào ban đêm có tinh thần hơn đi ban ngày, Lăng Hạ rất nhanh từ cửa sổ nhảy lên người Đại Bạch, tiến phòng a, để cho Tô Mạc Chận mời khách tốt lắm.

Cánh vỗ vỗ tạo ra tiếng động rất nhanh kinh động Tô Mạc Chận sát vách, hắn vội vàng mở cửa sổ, chỉ thấy trong màn một người một chim bay về phía ánh trăng sáng, kêu hai tiếng đối phương cũng không quay đầu lại. Tô Mạc Chận tức giận vỗ cửa sổ, từ trên cao nhảy xuống, cưỡi địa hình thú đuổi theo một đoạn, rốt cuộc vẫn không đuổi kịp.

Qua nửa canh giờ Tống Tiểu Hổ liền cưỡi A Ly long dong một mình chạy đến, Tô Mạc Chận tựa vào thân cây chỉ chỉ hướng Lăng Hạ rời khỏi nói: “Bọn họ đi về phía bên kia rồi.”

Tống Tiểu Hổ kinh ngạc nói: “Người xác định là Lăng đại ca?”

Tô Mạc Chận bất đắc dĩ chớp chớp mí mắt nói: “Lão đại, người cảm thấy ta sẽ nhận làm người sao?” Lúc trước hắn dùng truyền tin phù đã nói đại khái tình hình cho Tống Tiểu Hổ.

Tống Tiểu Hổ đột nhiên cười ha hả, nện cho Tô Mạc Chận một quyền nói: “Mạc Chận, đa tạ! Xem ra sư phụ nói thật, ông quả nhiên không lừa ta!”

Trong lòng hắn nhớ tới lời tiên đoán của sư phụ mang mặt nạ Vô Danh, chủ nhân trước kia của A Ly—— người sống có thể chết, chết có thể sống. Người chết trở về, vận mệnh của chúng ta sẽ thay đổi.

Hắn vỗ vỗ đầu A Ly trịnh trọng nói: “A Ly, chúng ta đi tìm Lăng đại ca.”

Đôi mắt màu hổ phách của A Ly liền trừng lớn, hết sức tinh thần hướng lên trời hét lớn một tiếng làm mặt đất rung chuyển một hồi, nó chậm rãi mở hai cánh màu trắng, bốn móng vuốt sinh ra ngọn lửa bay lên trời.

Tô Mạc Chận kinh ngạc nói: “Siêu, siêu thú?”

Từ xưa đến nay Siêu Thú không vượt qua hai mươi con, trước mắt từ xưa truyền lại, chỉ có Song Đầu Xà của ma tu đạo mà thôi. A Ly vậy mà đã tu thành Siêu Thú rồi !

Tống Tiểu Hổ nhảy lên, cười phất tay một cái với Tô Mạc Chận nói: “Mạc Chận, ta đi tìm Lăng đại ca đây!”

Nhìn A Ly cùng Tổng Tiểu Hồ hưng phấn bay lên trời, Tô Mạc Chận ôm quyền cười cười, hần vẫn nhanh chóng đi tìm lão bà tương lai của hần thôi!

“Đại Bạch, ” Lăng Hạ thao thao bất tuyệt nói: “Ta thấy nên tìm cách khôi phục lại lông vũ của người trước, ừ, chúng ta hỏi thăm xem nơi nào có đan dược tốt nhất.” Đúng rồi, là Thánh Nữ Phong! Nữ thần cũng ở đó a!

Ánh mắt hần sáng lên, sau đó lại ảm đạm lần nữa, nói đến Thánh Nữ Phong lại nghĩ tới tên khốn Ngự Chi Tuyết kia.

Lăng Hạ thở dài, hần chỉ hiểu thế giới này qua sách, đương nhiên cũng sẽ cùng nhân vật chính hoặc nhân vật phản diện dính líu quan hệ a Sá! Hần mất mác sờ sờ đỉnh đầu Đại Bạch nói: “Đi gặp nữ thần cũng rất tốt, nhưng Thánh Nữ Phong rất khó đi lên.”

Đại Bạch đã nhìn quen bộ dạng suy sút của hần, nghe vậy chỉ giật giật mí mắt.

Đại Bạch chột căng thẳng, có thứ gì đó nguy hiểm đang tới gần! Uy áp thậm chí không khác gì con Song Đầu Xà kia!

Nó kêu một tiếng cảnh báo, mang theo Lăng Hạ từ trên cao rơi xuống —— phía dưới là rừng núi, dễ ẩn thân.

Lăng Hạ cả kinh, vội vàng nhìn về phía sau. Thị lực của hần tuy tốt, nhưng cách quá xa, chỉ có thể mơ hồ nhìn thấy cách đó mấy dặm có một ánh lửa nho nh.

Là ma thú nguy hiểm sao? Lăng Hạ cũng khẩn trương, cúi thấp thân thể, phối hợp động tác của Đại Bạch.

Nhưng tốc độ của vật kia thật sự là quá nhanh! Đại Bạch còn chưa kịp xuống mặt đất, từ nơi xa liền truyền tới một tiếng la kinh thiên động địa trung khí mười phần, quả thực là thanh chấn mấy dặm, làm vô số dã thú trong núi rừng cả kinh chạy loạn tán loạn: “Lăng —— đại —— ca! Chờ —— chờ —— ta!”

Lăng Hạ cứng đờ, vội vàng nhìn về phía sau, đã thấy xa xa có một ma thú tuyết trắng bốn vó nổi lửa vỗ cánh vọt tới phía mình, phía trên có một người đầu nhím đang đứng rất phấn chấn.

Hần kinh ngạc vô cùng, con người đột nhiên co rút lại, khi nhìn rõ tất cả, trong nháy mắt liền kêu tên một người một thú: “Tiểu Hồ, A Ly.”

Vô số hình ảnh vút qua trước mắt hần, A Ly bảo hộ mình ở phía dưới cả người đầy máu chiến đấu, Tổng Tiểu Hồ vì mình mà liều mạng Xuất hiện cuối cùng, là Ngự Chi Tuyết.

Ôm mình, khuôn mặt kẻ sát tuyết vọng hồng mắt, làm cho lòng người đau đến hít thở không thông, A Tuyết.

Trí nhớ chảy ngược, giống như một bộ phim từ từ tua lại.

Vô số hình ảnh từ từ xẹt qua, khiến tâm động, thích, khó chịu, khổ sở.

Gặp nhau ngắn ngủi, chia lìa lâu dài.

Cuối cùng trở lại lúc ban đầu.

Lúc hần vừa tới gặp nhân vật chính đầu tiên, sau đó vừa quay đầu, đã nhìn thấy A Tuyết của hần.

Rõ ràng là một tên nhóc, lại dựa vào tường hai tay ôm quyền, cặp mắt xéch xinh đẹp sạch sẽ kia cứ như vậy tà tà nhìn mình, bộ dạng kiêu ngạo xinh đẹp lại quật cường.

Có lẽ, lúc đó đã có suy nghĩ phải chăm sóc tên nhóc này

Nhưng cuối cùng, được chăm sóc lại là mình.

92. Q.4 - Chương 92: Chương 19

Trí nhớ không lồ đột nhiên ập tới, đầu óc căng ra đau đến khó có thể chịu được, Lăng Hạ trợn to hai mắt mở miệng thở hổn hển, mặt ướt đầm dề, không biết là nước mắt hay là mồ hôi.

Hắn khó khăn ôm cổ Đại Bạch, dán đầu của nó nói: “Đại Bạch. Dừng lại. Không phải kẻ địch.”

Đại Bạch ngăn ra, tốc độ dần dần chậm lại, chân lửa của A Ly chợt tăng tốc, chạy đến trước mặt bọn họ.

Lăng Hạ âm thầm dùng khăn lụa tùy thân lau mặt, lúc này mới hít sâu một cái nâng người lên, mỉm cười nói: “Tiểu Hổ, A Ly.”

Tổng Tiểu Hổ kinh ngạc nhìn hắn từ trên xuống dưới, đôi môi giương thật to, một hồi lâu mới nói: “Lăng đại ca.”

“Tiểu Hổ.” Lăng Hạ dịu dàng cười nói, “Đã lâu không gặp.”

A Ly đột nhiên nhe răng tròng mắt với Đại Bạch, Đại Bạch nhận ra kẻ thù, nhưng nó biết thực lực hai người hôm nay chênh lệch rất xa, không dám tiến lên, chỉ run run rẩy rẩy ở nguyên tại chỗ cảnh giác vỗ cánh.

Lăng Hạ nhận ra cả người Đại Bạch đang run rẩy, có chút buồn cười, thì ra trước kia Đại Bạch đi theo Chữ Ấn, hôm nay lại đi theo mình, lúc đầu dù như thế nào cũng không ngờ. Hắn vội vàng nói với A Ly: “A Ly, Đại Bạch không phải kẻ địch, không cần căng thẳng.” Lại trấn an vỗ vỗ cổ Đại Bạch.

Nhưng dù hắn hoà giải, Đại Bạch và A Ly nhưng vẫn mắt to tròng mắt nhỏ, vẫn đối địch nhau, Lăng Hạ rất bất đắc dĩ. Trên không trung hoàn toàn không phải chỗ nói chuyện, hắn chỉ chỉ phía dưới nói với Tổng Tiểu Hổ: “Tiểu Hổ, chúng ta đi xuống nói chuyện.”

Tổng Tiểu Hổ hiển nhiên vẫn còn vây trong trạng thái kích động, ngăn ra mới phản ứng lại, A Ly không nguyện ý xuống sau Đại Bạch, vèo một tiếng bay xuống trước, Đại Bạch giận dùm dùm theo sát phía sau.

Lăng Hạ ở phía sau nhìn bộ dáng anh khí của nhân vật chính, trong lòng vui mừng không thôi. Hôm nay A Ly cũng đã lên đến hình thái Siêu Thú, xem ra Tổng Tiểu Hổ lợi hại hơn năm hắn rời đi nhiều rồi.

Đã cách mặt đất rất gần, A Ly chọn một đỉnh núi đáp xuống. Đại Bạch cũng thu hẹp cánh, đến gần mặt đất liền biến thành mô hình nhỏ, nhẹ nhẹ nhàng nhàng rơi lên trên bả vai Lăng Hạ, thân mật cọ xát mặt của hắn.

A Ly cũng khôi phục mô hình nhỏ, nó nhìn thấy Đại Bạch cố ý ra oai, tứ chi chợt dùng lực nhảy lên không trung đụng vào Đại Bạch, cao ngạo vẫy vẫy cái đuôi, lúc này mới nhảy vào ngực Lăng Hạ, cọ tới cọ lui trong lòng hắn. Đại Bạch bị nó đụng phải bay ra xa mấy mét, đổ mắt vì tức bay trở về, hai cái móng vuốt cào A Ly.

Lăng Hạ sợ hết hồn, vội vàng một tay bắt bọn nó tách ra. Nhìn hai ma thú đánh nhau giống như đứa bé, thương cảm trong lòng hắn lại giảm không ít, dỗ dành bên này lại dỗ dành bên kia, cuối cùng hai đứa mới dừng tay, chỉ là, Đại Bạch bị thăm lại bị A Ly rút xuống mấy cọng lông vũ.

Đại Bạch rũ mắt, thương cảm cuộn thành một đoàn trên mặt đất, Lăng Hạ vội vàng an ủi xoa xoa đầu của nó. Hắn vừa nhìn ma thú khác, A Ly liền ngẩng đầu, đôi mắt to màu hổ phách đầy uất ức cùng đau lòng, Lăng Hạ vội vàng xoa xoa nó, xoay đến chóng mặt.

Hắn khó khăn một tay ôm một con, lúc này mới phát hiện nhân vật chính bị mình lạnh nhạt đã lâu, bất giác áy náy cười một tiếng.

Tổng Tiểu Hổ nhìn hắn không chớp mắt, đột nhiên mắt cười cong cong, lộ ra hai má lúm đồng tiền nhàn nhạt: “Lăng đại ca, thật sự là huynh...huynh có thể trở về thật tốt.”

Ngực Lăng Hạ ấm áp, mắt đột nhiên hơi nóng, hắn gật gật đầu nói: “Ừ, là ta.”

Gió trên đỉnh núi thật mát mẻ, hai người chọn một tảng đá lớn bằng phẳng sóng vai ngồi xuống, nói rõ tình huống của nhau. Lăng Hạ không ngờ Tổng Tiểu Hổ biết được tình hình của mình từ sư phụ đeo mặt nạ năm đó, thật là vừa mừng vừa sợ.

Hắn đương nhiên không đề cập tới chuyện hắn bị Ngự Chi Tuyết lừa gạt xoay quanh, chỉ nói lúc mình vừa tới bên này thì làm việc ở Bách Thú uyển một thời gian, vô ý cứu được Thủy Vũ, lại mang Đại Bạch rời đi nơi đó. Có gặp Ngự Chi Tuyết, chỉ là, khi đó mình chưa khôi phục trí nhớ, cho nên không nhận thức.

Tống Tiểu Hồ trừng lớn mắt nói: “Lúc ấy nhất định A Tuyết rất đau lòng, nhưng bây giờ Lăng đại ca khôi phục, y biết tất nhiên sẽ rất vui vẻ.”

Lăng Hạ nghĩ lại kinh nghiệm bản thân xuyên tới lần này, mặt bất giác nóng lên, diễn xuất của Ngự Chi Tuyết thật khôn khéo! Chỉ là, mắng như vậy, hẳn lại đau lòng, hận không thể lập tức nhìn thấy y.

Hắn hít sâu một cái, giọng nói khê nghẹn ngào, vội vàng nói sang chuyện khác cố cười nói: “Tiểu Hồ, mấy năm nay, tìm được người trong lòng chưa?”

Tống Tiểu Hồ ngẩn ngơ, mặt có chút hồng: “Ta còn chưa làm Vũ Thần, dĩ nhiên sẽ không nghĩ tới những chuyện nhi nữ thường tình này.”

Lăng Hạ không nhịn được buồn cười, phương diện này nhân vật chính vẫn như ba năm trước, giống một tờ giấy trắng. Hắn cười híp mắt nói: “Nói chuyện yêu đương sẽ không ảnh hưởng tới việc làm Vũ Thần a, tiểu Hồ cũng đã đến tuổi nên cưới gả rồi.”

Hắn thấy Tống Tiểu Hồ ngượng ngùng, liền vội vàng chuyển đề tài, dù sao phương diện này phải dựa vào duyên phận, không vội vàng được.

Từ lời kể của Tống Tiểu Hồ hẳn từ từ biết được tình hình của vài người quen. Mộ Dung Tuyết đã xây lại Ngọc Nữ giáo, phế trừ rất nhiều quy định không hợp lý của Thánh Nữ Phong. Phong Thúc Minh bị trọng thương trong một lần môn phái phân tranh, Phong Lạc đã trở thành chương môn nửa chính thức của phái Thiếu Dương, còn có ý trung nhân. Thủy Vũ trở thành người nổi nghiệp chính thức Thành Vân Tiêu. . . .

Tống Tiểu Hồ đột nhiên nói: “Lăng đại ca, bây giờ huynh nhớ lại A Tuyết rồi, chẳng lẽ không đi tìm y sao?”

Nhìn ánh mắt trong suốt giống như hiểu rõ tất cả của nhân vật chính, mặt Lăng Hạ bất giác nóng lên. Ừm, lần trước chết có rất nhiều người ở đó, đừng nói là Tống Tiểu Hồ, Mộ Dung Tuyết, Khắc Lan Mẫn Bạch. . . . Chỉ sợ là ai ai cũng biết rồi.

Hắn hít sâu một cái ngẩng đầu lên, ánh mắt kiên định lạ thường: “Ừ, đương nhiên sẽ đi.”

Lúc chìa tay Lăng Hạ lưu luyến xoa nhẹ A Ly một hồi, không nhịn được nhẹ nhàng ôm Tống Tiểu Hồ một cái. Có lẽ từ rất lâu trước kia, hắn thường ôm Ngự Chi Tuyết, lại rất ít khi đối đãi với Tống Tiểu Hồ như vậy. Nhân vật chính bây giờ đã làm nam tử hán thân cao cả vai rộng đỉnh thiên lập địa rồi.

Hắn hơi thốn thức, trong lòng vẫn vui mừng, vỗ vỗ bả vai Tống Tiểu Hồ nói: “Tiểu Hồ, bảo trọng.”

Tống Tiểu Hồ cười hết sức sáng lạng, lúm đồng tiền như ẩn như hiện: “Ừ, Lăng đại ca bảo trọng! rất mau a, ta sẽ đi thăm huynh và A Tuyết!”

Hắn nhảy lên A Ly, vẫy vẫy tay với Lăng Hạ, A Ly cũng lưu luyến lè lưỡi liếm liếm tay Lăng Hạ, một người một thú từ từ biến mất trong bầu trời đêm.

Lăng Hạ bất giác mỉm cười.

Đại Bạch có vẻ không vui đứng trên bả vai Lăng Hạ, Lăng Hạ an ủi xoa xoa đầu của nó nói: “Chớ ghi hận A Ly rồi, ta nhất định sẽ nghĩ cách để lông người dài ra, sớm cưới được nàng dâu nha.”

Hắn ngẩng đầu lên, chuyển sang một phương khác, tim từng trận nóng lên.

“A Tuyết.” Hắn thì thầm một câu, ngẩng đầu lên nhìn bầu trời một chút, là một mảng sao sáng vô tận.

Long đông một mỗi chạy về này Sở Hành cung, nhưng dưới chân núi lại bị ám vệ cản lại, lúc này Lăng Hạ mới hối hận mình không lấy ngọc bội tượng trưng cho thân phận Giáo chủ đó. Nếu như cứng đầu xông vào, chỉ sợ chưa gặp được Ngự Chi Tuyết đã bị tổ ám vệ phi hành đánh cho đi đời rồi.

Bây giờ hắn rất trân quý tánh mạng của mình, mặc dù muốn lập tức nhìn thấy Ngự Chi Tuyết, cũng sẽ không lấy mệnh của mình ra mà đùa.

Những ám vệ kia một hai không chịu, Lăng Hạ đành phải rời khỏi ngọn núi theo lời cảnh cáo của bọn họ. Hắn cẩn thận nghĩ ai có thể giúp mình, nhưng nghĩ tới nghĩ lui, người của ma tu đạo hắn chỉ quen mỗi Khắc

Lan Mẫn Bạch, nhưng cô nương này bây giờ hơn phân nửa là đang ở Linh Xà đảo của nàng hoặc là đang gây sóng gió ở Hải Vực chính phái.

Hắn thở dài, chẳng lẽ cứ ở đây ôm cây đợi thỏ sao? Cung của Ngự Chi Tuyết lại chỉ có một cái, nói thật, hắn thậm chí không thể xác định bây giờ Ngự Chi Tuyết có ở đây nữa hay không.

Lăng Hạ tìm một sơn động ở phụ cận nghỉ tạm. Cẩn thận nghiên cứu dây chuyền Ngự Chi Tuyết để lại cho hắn, bên trong giọt nước màu xanh dương treo lủng lẳng có ẩn không gian, đều là một ít đồ vật của hắn năm đó, có tài liệu luyện khí, pháp khí

Hắn nhảy bén bắt đầu dốc lòng luyện chế một pháp khí có thể phát ra pháo tín hiệu.

Lúc đầu luyện chế còn có chút không quen, dần dần lại thuận buồm xuôi gió. Lăng Hạ dùng một ít linh thạch hệ hỏa tỉ mỉ chế tác, hắn nghĩ xem nên viết cái gì, cuối cùng chỉ đơn giản ghi một câu—— A Tuyết, ta ở nơi này chờ đệ.

Lúc luyện chế xong Lăng Hạ cẩn thận thử một chút, lại thừa dịp Đại Bạch ngủ lén lút lút xuống sông tắm rửa sạch sẽ đổi y phục.

Hắn cẩn thận dò xét cái bóng trong nước, tới bên này đã hơn mấy tháng rồi, tóc cũng dài đến bả vai, nhưng vẫn không búi lên được, đành phải để tóc tai bù xù như vậy, có chút chẳng ra gì.

Tướng mạo của mình hắn đã sớm nhìn quen rồi, bây giờ gió thổi nắng chiếu, da màu mạch sắc hơi khô, không so được với mỹ nam “Lăng Hạ” môi hồng răng trắng nước da như ngọc

Lăng Hạ thở dài, dù sao thì bộ dạng này, năm đó hắn bệnh gầy thành bộ xương di động mà Ngự Chi Tuyết vẫn hạ khẩu được nữa là!

Hắn ôm lấy ngực, hít sâu một hơi, giờ cao pháp khí trên trời.

Pháo hoa màu vàng bay thật cao lên bầu trời đêm, dần dần biến thành dòng chữ to màu bạc —— A Tuyết, ta ở nơi này chờ đệ.

Lăng Hạ ngồi bên bờ sông, ngẩng đầu lên mỉm cười nhìn dòng chữ to trên bầu trời, chờ người kia đến.

Tốc độ Ngự Chi Tuyết xuất hiện so với hắn tưởng tượng còn nhanh hơn một chút.

Lúc Lăng Hạ nghe thấy phía sau truyền đến tiếng bước chân hơi xóc xếch thì trái tim đang đập mãnh liệt đột nhiên cứ như vậy bình tĩnh lại.

Hắn chậm rãi xoay người, ngữ điệu bình thản nói: “A Tuyết.”

Ngự Chi Tuyết hoảng hốt một hồi, do dự mang theo mấy phần mong đợi nói: “Lăng.”

Mí mắt Lăng Hạ khẽ rũ xuống nói: “Nếu rời đi, ta cảm thấy, vẫn nên nói rõ mọi chuyện một lần luôn thì tốt hơn.”

Tâm Ngự Chi Tuyết căng thẳng, khổ sở nói: “Huynh nói.”

Lăng Hạ nhanh chóng nói: “Nếu đã muốn rời đi, người đeo sợi dây chuyền không có chốt mở này lên cổ ta là có ý gì?”

“Còn nữa, ” hắn chậm rãi ngẩng đầu, không chớp mắt nhìn Ngự Chi Tuyết, “Nghe nói trước kia Ma Tôn đại nhân có một người thương?”

Ngự Chi Tuyết không trả lời, một hồi lâu sau mới khẽ gật đầu nói: “Người ta yêu, cho tới bây giờ chỉ có một.”

Lăng Hạ thở dài, quán dưới tay nói: “Quả thế.” Hắn chậm rãi xoay người, làm bộ muốn rời khỏi.

Chỉ là, lúc đi qua Ngự Chi Tuyết thì cánh tay lại bị kéo lại.

Lăng Hạ nhíu mày nói: “Ma Tôn đại nhân đây là ý gì?”

Cổ trên mặt đất cao nửa thước, mềm dẻo mà tươi tốt. Lăng Hạ chỉ cảm thấy trước mắt nhoáng một cái, trên người trầm xuống, hắn đã bị Ngự Chi Tuyết vững vàng cố định trên thảm cỏ, chung quanh tràn ngập

mùi vị cỏ xanh mát mẻ cùng hơi thở trên người Ngự Chi Tuyết. Ngự Chi Tuyết gấp rút hô hấp, không chớp mắt nhìn vào mắt của hắn, si mê cùng ưu thương trong đôi mắt kia làm cho ngực hắn cứng lại.

Bốn mắt nhìn nhau, lúc này Lăng Hạ mới kinh ngạc phát hiện, chỉ mấy ngày, Ngự Chi Tuyết lại gầy đi rất nhiều, trong cặp mắt xinh đẹp kia cũng nhiều sợi tơ hồng hơn.

Lòng hắn mềm nhũn, giả bộ không được nữa, đưa tay sờ sờ mặt của Ngự Chi Tuyết, thanh âm không tự chủ mang theo một chút ghen ngào: “A Tuyết, đệ gầy.”

Ngự Chi Tuyết sững sờ, như nằm cũng sờ sờ mặt của Lăng Hạ, cẩn thận thử dò xét.

Lăng Hạ nhin không được nữa, dùng sức kéo đầu Ngự Chi Tuyết xuống, dùng sức hôn lên. Chỉ là, Ngự Chi Tuyết như biến thành đầu gỗ, miệng cũng không mở ra, Lăng Hạ cắn lung tung một hồi, giọng khàn khàn nói: “Ông đây bây giờ muốn hôn người, còn không mở miệng?”

Một giây kế tiếp, miệng của hắn điên cuồng bị ngăn chặn. Ngự Chi Tuyết ôm đầu của hắn hôn điên cuồng, dùng sức mút như muốn nuốt đầu lưỡi của hắn xuống, hô hấp nóng rực. Lăng Hạ dùng sức nắm chặt y phục của Ngự Chi Tuyết, nhắm hai mắt lại liều mạng hôn đáp trả.

Răng môi giao dung không biết lâu, nụ hôn mãnh liệt điên cuồng khiến người ta không chịu nổi từ từ nhẹ nhàng thoải mái giống như gió xuân. Ngự Chi Tuyết hôn lên trán Lăng Hạ, mắt, miệng không ngừng hôn khẽ, Lăng Hạ từ từ mở mắt nhìn Ngự Chi Tuyết, nhin không được bật cười: “A Tuyết.”

Tóc dài đen nhánh của Ngự Chi Tuyết rơi tứ tán xuống người hắn, giống như một tấm lưới, cứ như vậy vung văng bắt lấy hắn.

“Lăng, huynh đã nhớ lại phải không?” Ngự Chi Tuyết cẩn thận hỏi, đột nhiên không được tự nhiên nghiêng qua hướng khác.

Lăng Hạ biết y đang lúng túng chuyện tình kia, liền nghiêm túc nói: “Đúng vậy a —— bao gồm đệ bắt nạt ta như thế nào nữa đây! Món nợ này tính thế nào đây? Lăng Tuyết? Ngự?”

Hắn nhìn lỗ tai Ma Tôn đại nhân hồng hồng khó thấy, liền nghiêm túc nói: “Vây đệ biến thành tiểu A Tuyết tốt lắm, nhỏ nhắn dễ thương.”

Ngự Chi Tuyết chưa xót nói: “Lăng, huynh quả nhiên ưa thích Lăng Tuyết.”

Lăng Hạ tròng mắt liếc y một cái nói: “Đương nhiên! Lăng Tuyết vừa ngoan vừa đáng yêu, tên ‘Ngự’ đó lại vô sỉ cộng thêm vô lại, đệ cảm thấy sao nào?” Trong lòng hắn mắng, Lăng Tuyết và Ngự Chi Tuyết không phải là một người sao? Có gì phải so sánh? Huống chi đó không phải đều là người giả vờ?

Nghe Lăng Hạ nói, Ngự Chi Tuyết lại nở nụ cười. Mắt phượng gầy nhẹ, suy nghĩ nói: “Nhỏ tuy tốt, nhưng ta biết, ở trên giường Lăng vẫn tương đối yêu thích ta —— nó không thỏa mãn được huynh.”

Mắt Lăng Hạ phụt cái liền đỏ, Ngự Chi Tuyết diễn biến thái diễn nghiệm luôn rồi sao? Dám nói mấy lời vô liêm sỉ như vậy.

Ngự Chi Tuyết chậm rãi cúi đầu, trong mắt mang theo nhiệt độ Lăng Hạ quen thuộc, y kề sát bên tai Lăng Hạ dùng thanh âm trầm thấp từ tính dụ dỗ nói: “Lăng, để ta thỏa mãn huynh đi.”

Tim Lăng Hạ không khỏi nhảy lên, nghiêng mặt qua một bên nói: “Ta còn rất nhiều thứ muốn hỏi đệ! A Tuyết, ưmh.” môi Ngự Chi Tuyết đã rơi xuống. Khốn kiếp, chỉ chính người muốn được thỏa mãn được chứ?

“Đừng như vậy. Ở bên ngoài. A.”

“Vây tới không gian của ta, Lăng, ta thật sự không nhịn được.”

“. Đau Cầu xin đệ biến thành tiểu A Tuyết đi, van đệ! A.”

“Không cần nghĩ tới người khác vào lúc này!”

“Ừmh. Nó không phải là đệ sao? Khốn kiếp!”

“Nói huynh yêu ta nhất, mau mau.”

“ Chậm một chút. A. Van đệ. Ta yêu A Tuyết nhất!”

“Thoải mái sao?”

“ Ừ.”

Ngày hôm sau Lăng Hạ đeo đôi mắt đen không thể nâng người lên, Ngự Chi Tuyết lại một bộ tinh thần sảng khoái, Lăng Hạ hận đến ngứa răng. Thân thể này của hắn vẫn là lần đầu tiên được chứ? Liên tiếp làm bốn lần, quá cầm thú đi? Ngay cả khi những thứ thuốc kia đều là Linh Dược thượng hạng, hắn vẫn có cảm giác đứng ngồi không yên, thân thể khó chịu khác thường.

Hai người yên lặng ngồi nhìn mặt trời mọc, mặt trời màu hồng quả quýt từ đỉnh núi từ từ nhô lên, từ từ trở nên chói mắt. Lăng Hạ quay đầu, A Tuyết của hắn cứ như vậy lặng yên ngồi ở bên cạnh, nét mặt dịu dàng không màng danh lợi, giống như có được toàn thế giới, cười thỏa mãn.

Lăng Hạ cũng bắt giác mỉm cười, cuối cùng truyện của ngựa đực vẫn biến thành truyện đam mỹ sao?

Bây giờ đều do mình tự tay thay đổi kết cục, mặc dù đồng thoại có chút tầm thường, nhưng cũng xem như rất tốt, rất tốt rồi.

—— Vậy là hoàn chính văn rồi cả nhà ạ :)))))) Còn 15 chương phiên ngoại, mà chương nào chương này hai chàng cũng hạnh phúc “tính phúc” nồng nàn khiến mỗi lần edit ta đều phải tốn cả đồng khăn giấy *đỏ mặt* He he he, nói chung phần phiên ngoại sẽ rất là phấn khích, ngọt ngào đủ loại khiến mệnh ghen ty chết ở ~>o<~>

93. Q.5 - Chương 93: Chương 1

Vừa dứt lời Lăng Hạ đã bị kéo vào không gian của Ngự Chi Tuyết.

Trúc lâu, giường, bài trí quen thuộc. Mặt Lăng Hạ nóng lên, lúc trước Ngự Chi Tuyết ở trong này, ba phen mấy bận trêu đùa bản thân, làm hắn chật vật không chịu nổi —— nhưng xét thấy Ngự Chi Tuyết đợi hắn thật lâu, nên vẫn tính sổ sau đi.

Vài lần kia bởi vì hổ thẹn cùng sợ hãi, hắn không có thời gian xem xét kỹ cái gọi là cảnh sắc trong không gian, bây giờ đồng dạng cũng không có thời gian —— hô hấp của Ngự Chi Tuyết đã bắt đầu ồ ồ, hơn nữa còn nhào tới bắt đầu cởi bỏ vật áo của hắn, một bên cởi, một bên khó nhịn hôn lên mặt lên người của hắn, hô hấp nóng rực làm tâm hắn hoảng loạn.

Dù không tính khó xử Ngự Chi Tuyết, nhưng Lăng Hạ vẫn nhịn không được vươn tay đặt giữa hai người, dùng hết toàn lực cũng đẩy không ra nửa cm. Hắn bối rối nhìn thoáng qua Ngự Chi Tuyết, thấp giọng nói: “Chậm một chút, A Tuyết.”

Tuy rằng thật mất mặt, nhưng vẫn phải nhắc nhở Ngự Chi Tuyết, thân thể này là lần đầu tiên, bằng không với dáng vẻ điên cuồng này của Ngự Chi Tuyết, chắc chắn có thể làm hắn chết ở trên giường.

Ngự Chi Tuyết ngăn ra, rất nhanh đã hiểu, khóe miệng hiện lên một nụ cười yếu ớt: “Ta rất cẩn thận, sẽ không làm huynh đau.”

Tốc độ Ma Tôn đại nhân cởi áo vẫn nhanh như trước kia.

Đợi đến khi cơ thể cả hai đều hoàn toàn bại lộ trong không khí, Lăng Hạ không khỏi co rúm lại một chút, thân hình nóng bỏng của đối phương rất nhanh bao trùm lên, cảm giác da thịt tiếp xúc thân mật làm hắn thoải mái muốn thổ dài. Nhưng khiến hắn bối rối là, nơi đó của Ngự Chi Tuyết đã có chút tinh thần, thô sấp hơi hơi rung động để trên bắp đùi hắn, tiến vào trạng thái nhanh như vậy sao?

“Lăng, thân thể của huynh thật khá.” Ngự Chi Tuyết mê muội xoa nắn thân thể mềm dẻo ấm áp phía dưới, mỗi một tác da thịt đều làm y yêu thích không buông tay. Y nhẹ nhàng xoa bóp một điểm trên ngực đối phương, xúc cảm rất tốt, lại nắn vài cái, nơi đó cứng lên rất nhanh.

Hô hấp của Lăng Hạ bắt giác rối loạn, ngực truyền tới cảm xúc tê dại làm cho hắn rất bối rối. Hắn hô hấp bất ổn đáp lại một câu: “Thân thể A Tuyết mới xinh đẹp. . . .” thân thể Ngự Chi Tuyết trắng nõn như ngọc, đường cong tỉ lệ hoàn mỹ, cơ bắp có lực lại không thô kệch, lại phối hợp với dung nhan của Ma Tôn đại nhân. Trái tim hắn khó có thể ức chế càng đập càng nhanh.

Ngự Chi Tuyết ngẩng đầu mỉm cười, đầu lưỡi màu hồng linh hoạt cuốn lấy đầu vú của Lăng Hạ, đôi mắt xéch lóe lên dục vọng mê mông tỏa sáng, gợi cảm mị hoặc cực kỳ.

Cảm giác điện giật tê dại từ ngực truyền đến đầu óc, cổ họng Lăng Hạ căng thẳng, bắt giác rên ra tiếng, cả người đều khô nóng.

Ngự Chi Tuyết biết hắn cũng có phản ứng, hô hấp càng thêm dồn dập, y khẩn cấp muốn giữ lấy người này, lại sợ vội vàng sẽ làm Lăng Hạ đau, đành phải tiếp tục vất vả làm công đoạn mở màn. Nhưng mà nụ hôn lại bắt giác dùng sức nhiều hơn, lưu lại vết tích của nụ hôn trên ngực và xương quai xanh của Lăng Hạ, hai tay cũng không ngừng âu yếm trên người Lăng Hạ.

Hai mắt Lăng Hạ thất thần, không ngừng thở hổn hển, nơi bị Ngự Chi Tuyết đụng vào lại thoải mái như kì tích, hắn bắt giác nắm lấy tay Ngự Chi Tuyết, dẫn đường y di động trên thân thể mình, muốn đôi tay xinh đẹp hữu lực kia chạm vào mình nhiều hơn.

Ngự Chi Tuyết cứng đờ, y vốn định từ từ, nhưng Lăng Hạ lại quay tới quay lui dưới thân y, y vốn không chịu nổi một chút hấp dẫn của người này a. Đôi mắt y tối sầm lại, đè đầu Lăng Hạ, đầu lưỡi linh hoạt tiến vào trong miệng Lăng Hạ, cuốn lấy đầu lưỡi của hắn dùng sức mút. Y có thể cảm nhận được Lăng Hạ không tự giác phát ra một tiếng rên rất nhỏ, thân thể càng nóng hơn. Y thích hơi thở trong miệng Lăng Hạ, ngọt lành tươi mát, luôn khiến y không rời đi.

Lăng Hạ bị hôn đến hai mắt mê mang, hô hấp loạn thành một đống, đợi đến Ngự Chi Tuyết rời đi, hắn mới khó nhịn kêu một tiếng: “A Tuyết.”

Mặt Ngự Chi Tuyết nóng lên, trái tim bị tiếng kêu nhỏ bé yếu ớt giống như thú của Lăng Hạ kích thích nảy lên kịch liệt. Y không nhịn được nữa, mạnh mẽ kéo hai chân thon dài của Lăng Hạ tách ra hai bên, lấy thuốc mỡ đã sớm chuẩn bị ra.

Thân thể hoàn toàn bị mở rộng khiến Lăng Hạ bắt giác khẽ kêu một tiếng, bộ phận quá mức riêng tư và xấu hổ đều bại lộ trước mắt Ngự Chi Tuyết, hắn bắt giác co rúm lại một chút muốn khép hai chân lại, lại bị Ngự Chi Tuyết đè giữ yên.

“Rất xinh đẹp.” ánh mắt Ngự Chi Tuyết lúc này sáng khiếp người, dán chặt lấy cái mông rất tròn của Lăng Hạ.

Nơi ấy vì hàng năm không gặp ánh sáng nên trắng hơn nơi khác một chút, tay Ngự Chi Tuyết khó nhịn xoa lên, xúc cảm co dãn tuyệt hảo làm y lưu luyến không thôi. Y dùng lực nắm nắn cặp mông của Lăng Hạ, thuốc mỡ dính đầy ngón tay dọc theo khe mông, chậm rãi chen lách vào nơi muốn đi vào, cẩn thận vẽ loạn bốn phía.

Bị dị vật xâm nhập, Lăng Hạ khấn trương co rúm lại một chút, nơi đó cũng liền co rút lại, bao chặt lấy ngón tay của Ngự Chi Tuyết. Hắn nhìn Ngự Chi Tuyết thần sắc hưng phấn, toàn thân đều biến thành con tôm luộc, xấu hổ bối rối quay mặt sang một bên, nỗ lực thả lỏng eo mông đang căng ra. Ngón tay thứ hai của Ngự Chi Tuyết cũng đi vào rất nhanh, không ngừng ra vào thăm dò, tìm kiếm điểm có thể khiến Lăng Hạ hưng phấn.

Gò má Lăng Hạ phồng hồng, hai mắt ướt át hơi hơi híp lại, khấn trương lại ần ần có chút chờ mong.

Đột nhiên lưng mềm nhũn, một dòng điện mạnh mẽ chạy từ sống lưng lủi thẳng lên đầu, Lăng Hạ thở gấp một tiếng, thân thể như cá mắc cạn giật bắn, cái cổ thon dài ngửa ra sau, lộ ra yết hầu vì khấn trương mà hoạt động cấp tốc.

Ngự Chi Tuyết biết chính là nơi đó, liền qua lại ma sát một hồi, đầu cũng buông xuống ngậm chặt lấy dục vọng đã đứng thẳng trong không khí đang tiết ra chất lỏng của Lăng Hạ, cao thấp phun ra nuốt vào.

Lăng Hạ sợ hãi kêu “A” một tiếng, khoái cảm vì bị bao vây và ma sát đánh úp lại, làm hấn khó nhin cuộn ngón chân lại, hoa mắt choáng váng một trận, cả người đều xụi lơ.

“A Tuyệt. Có thể rồi.” Hấn khó khăn phun ra mấy chữ, tràng đạo cấp tốc co rút, bao chặt lấy ngón tay Ngự Chi Tuyệt.

. Rất muốn, muốn A Tuyệt của hấn.

Ngự Chi Tuyệt bị thanh âm mềm mại nhỏ bé yếu ớt của hấn kích thích cả người nóng lên, lại bỏ thêm một ngón tay vào, miệng cũng dùng sức, nuốt sâu đến cổ họng lại hấp mạnh đỉnh đầu vài cái.

Đồng tử của Lăng Hạ đột nhiên co rút lại, một âm tiết cũng không phát ra nổi. Hấn liều mạng giãy dựa muốn đẩy Ngự Chi Tuyệt ra, lại bị đè chặt xuống, thở dốc dồn dập mạnh mẽ bắn ra ngoài. Việc này tuy rằng không là lần đầu tiên, nhưng hấn vẫn bối rối vô cùng, lấy lại tinh thần liền thật xin lỗi nhìn Ngự Chi Tuyệt, môi run nhè nhẹ .

Ngón tay Ngự Chi Tuyệt vẫn hoạt động trong thân thể của hấn, không chút để ý liếm liếm chút uế vật bên miệng, dùng thanh âm trầm thấp cười nói: “Hương vị tốt lắm.”

Lăng Hạ bối rối muốn hôn mê rồi. Hấn hoảng hốt nhìn Ngự Chi Tuyệt, đột nhiên nghĩ đến một sự kiện. Hình như, cho tới bây giờ hấn chưa từng làm chuyện này cho đối phương. A Tuyệt của hấn mặc dù có lúc bá đạo một chút, cường thế một chút, nhưng ở trên giường lại ôn nhu săn sóc. Dù bây giờ y nhấn nạy đầu đầy mồ hôi, vẫn nỗ lực lấy lòng bản thân.

Mặt hấn đỏ ửng, khóe mắt bắt giác chảy nước mắt, hấn rất muốn làm cho A Tuyệt của hấn vui vẻ, so với điều này, chút hổ thẹn của nam nhân không tính là cái gì.

Lăng Hạ lấy tay vịn bụng hai chân, không dám nhìn thần sắc của Ngự Chi Tuyệt, môi run run thúc giục nói: “A Tuyệt, mau vào. Ta muốn đệ.”

Ngự Chi Tuyệt cứng đờ, dường như bị phong cảnh trước mắt dọa sợ ngây người, mặt không khỏi cũng có chút đỏ lên.

Lăng Hạ ở trên giường rất ít khi chủ động, đặc biệt như bây giờ, vẻ mặt ửng hồng động tình hấp dẫn như vậy. Y gian nan nuốt ngụm nước bọt, phía dưới liền cứng hơn rồi.

Nơi bao vây ngón tay y đích xác trở nên ẩm nóng mềm mại, yết hầu của y khô ráp hoạt động lên xuống một chút, dường như là khăn cấp rút ngón tay ra chen thân quỳ gối vào giữa, đặt bộ phận đối khát sắp nổ tung vào.

Một tay y đỡ bộ phận đang đứng thẳng, một tay đỡ lấy phần eo Lăng Hạ, từng tác đẩy vào, cảm giác bị bao vây ẩm áp khít khao đã lâu làm y thoải mái nhin không được bắt đầu run rẩy.

Lăng Hạ hít một hơi, dù làm mở màn thật kỹ, dù bây giờ kinh nghiệm của Ngự Chi Tuyệt đã nhiều hơn lúc ban đầu nhưng nơi bị mở ra kia vẫn nóng bừng đau đớn như bị xé rách. Hấn nỗ lực thả lỏng bản thân, nhấn nạy nắm chặt drap giường.

“Đau không?” Ngự Chi Tuyệt dịu dàng hỏi, kiểm chế động tác phần eo, thông thả mà quy luật ra vào. Y có thể cảm nhận được, lúc đầu ra vào khó khăn đã dần dần thông thuận hơn, bản thân bị bao vây chặt lấy, làm y thoải mái nhin không được thoáng gia tăng chút lực độ.

Lăng Hạ bị chàng đến nỗi cảnh sắc trước mắt từng đợt biến thành màu đen, sau một lúc lâu mới lấy lại được giọng nói oán giận một câu: “Đệ, đệ biến thành tiểu A Tuyệt đi.” Hồn a, nơi đó của người quá lớn!

— sau đó hấn bị câu nói này làm cho hối hận muốn đứt ruột.

Đồng tử Ngự Chi Tuyệt nheo lại một chút, trong lòng liền nổi cơn ghen, Lăng Hạ quả nhiên thích Lăng Tuyệt hơn mình sao?

Y nhớ lại vị trí điểm vừa tìm ra lúc nãy, hung hăng mạnh mẽ va chạm điểm mẫn cảm của Lăng Hạ, lại lặp lại nghiền nát.

“A.” Lăng Hạ phát ra một âm cao biến điệu, lại bị đầu lưỡi của Ngự Chi Tuyết ngăn lại trong cổ họng miệng. Ngự Chi Tuyết dùng sức hôn hần, nhanh chóng đâm vào, rút ra, mỗi một lần đều dùng hết toàn lực va chạm, Lăng Hạ cảm thấy bản thân như bị chà tan tác, linh hồn cũng muốn rời khỏi người mà đi, nơi đã bắn qua một lần lại run rẩy có tinh thần một lần nữa.

Khoái cảm quá mức mãnh liệt làm hần vô pháp thừa nhận, tay hần bắt giắc ôm lấy lưng Ngự Chi Tuyết, khó nhịn cào lung tung trên lưng y, miệng bắt giắc phát ra tiếng cầu xin tha thứ: “A Tuyết, chậm một chút. Cầu đệ Ừm.”

Ngự Chi Tuyết thích nghe hần vì mình mà khóc nước mắt cầu xin tha thứ, y mê muội nhìn gương mặt ôn hòa ửng hồng cùng đôi mắt ướt át của Lăng Hạ, eo càng dùng sức thẳng tiến, bấp đùi và mông Lăng Hạ đều bị chà đạp.

Y thỏa mãn híp mắt, vươn một tay nắm lấy bộ phận đã đứng thẳng lần nữa của Lăng Hạ, lên xuống theo tốc độ của bản thân.

Hô hấp của Lăng Hạ hỗn loạn thành một đoàn, đầu óc không thể suy xét điều gì nữa, chỉ có thể kêu loạn lên, dùng sức ôm người phía trên. Càng ngày càng nhiều khoái cảm làm đầu óc hần đột nhiên nổ tung, hần hét to một tiếng cả người mềm nhũn, ngón chân cuộn lại bắn lên bụng Ngự Chi Tuyết.

Vách nội tràng co rút kịch liệt một trận, Ngự Chi Tuyết bị thắt chặt nhanh chóng, y hít hơi ngừng lại, chờ ánh mắt Lăng Hạ khôi phục thanh minh mới bắt đầu động lại, từng phát từng phát, muốn cảm nhận sự thoải mái Lăng Hạ sau cao trào lâu một chút.

Khoái cảm nồng liệt bất ngờ làm cho người ta không thể phòng bị cùng ôn nhu triền miên, tuy rằng phía trước đã phát tiết, nhưng mặt sau bị ma sát đến tê dại vẫn thật thoải mái. Mặt Lăng Hạ đỏ bừng híp mắt lại, hần bắn hai lần, trong thời gian ngắn sẽ không đứng lên nổi, bây giờ lại có chút rối rãi quan sát Ngự Chi Tuyết. Cảm giác bị nam nhân vây chặt áp dưới thân tuy có chút hổ thẹn, nhưng từ góc độ này, lại có thể nhìn rõ A Tuyết của hần.

A Tuyết của hần bây giờ đang đè nén mím môi, mồ hôi trên mặt theo cái cảm duyên dáng chảy xuống ngực, biếm cảm đắm chìm trong dục vọng quả nhiên khêu gợi muốn đòi mạng. Lăng Hạ không khỏi vươn tay vén tóc ướt mồ hôi ra sau tai thay y, lấy tay vuốt ve đôi môi mềm mại của y, muốn nghe y phát ra chút thanh âm.

Ngự Chi Tuyết như được cổ vũ, rất nhanh phát ra chút tiếng thở dốc trầm thấp, dùng sức cuốn ngón tay vào trong miệng Lăng Hạ, phối hợp động tác phía dưới chút nặng chút nhẹ quấy động.

Lăng Hạ thở hổn hển, dùng như là không chuyển mắt nhìn Ngự Chi Tuyết, trái tim nảy lên kịch liệt.

Hần nhin không được ngẩng đầu lên hôn xương quay xanh và yết hầu của Ngự Chi Tuyết, rõ ràng cảm nhận được, vì động tác của hần mà cả người Ngự Chi Tuyết cương một chút, sau đó động tác liền mạnh hơn nhanh hơn, y phát ra vài tiếng thở gấp khó nén, âm sắc rất dễ nghe, làm tâm hần đều run rẩy.

Hần biết Ngự Chi Tuyết muốn bắn, liền phối hợp dùng hai chân cổ vũ kẹp chặt eo Ngự Chi Tuyết, sau đó là va chạm mãnh liệt làm hình ảnh trước mắt hần bể vụn.

Chất lỏng đặc nóng bắn mạnh vào trong cơ thể hần, nóng đến muốn phỏng làm cho cả người hần đều run rẩy.

Lăng Hạ ngưỡng cổ, như điều đứt dây suy sụp ngã xuống giường, hần thở phì phò, toàn thân đều ướt đầm, cả người còn dư âm run rẩy.

Ngự Chi Tuyết áp trên người Lăng Hạ, thất thần nhìn khuôn mặt hần, vẫn luyến tiếc lui ra ngoài, hai người ngực kề ngực, tứ chi quấn lấy, trái tim đều đập mạnh.

Rốt cục Lăng Hạ cũng phục hồi tinh thần, như dỗ hài tử vuốt ve tóc và lưng Ngự Chi Tuyết. Ngự Chi Tuyết thỏa mãn thoải mái híp mắt, hai người duy trì tư thế ôm nhau một hồi lâu, đều không nói chuyện.

“Lăng, ” Ngự Chi Tuyết chậm rãi ngẩng đầu, ánh mắt vẫn sáng khiếp người, “Chúng ta lại làm một lần nữa đi.”

Nhận thấy thứ trong cơ thể lại có xu thế cứng lên, Lăng Hạ liền bối rối, nhanh chóng lắc hông muốn đẩy nó ra ngoài. Hắn không muốn ngày mai không xuống giường được a! Thời gian Ngự Chi Tuyết làm một lần đủ để người ta làm hai lần được chứ?

Đã không thể đẩy ra ngoài, lại còn làm thứ trong cơ thể hắn lại cứng rắn hơn, cảm giác bị lấp đầy một lần nữa khiến da đầu hắn run lên.

Hắn đỏ mặt nói: “A Tuyết, ta mệt, hôm nay. Một lần thôi nhé?”

Ngự Chi Tuyết có chút uất ức nhìn hắn, Lăng Hạ bị biểu cảm quen thuộc này nhìn mà da đầu run lên, trong lòng thầm kêu không ổn.

Quả nhiên, thân thể phủ trên người hắn đột nhiên bị một tầng ánh sáng trắng bao phủ, chậm rãi rút nhỏ lại.

Chỉ vài giây, thiếu niên môi hồng răng trắng ngẩng đầu, đôi mắt phượng trong suốt sáng ngời mang theo vài phần khát vọng nhìn hắn, cắn môi dưới đỏ bừng khó nhịn nói: “Ca, ta còn muốn.”

Lăng Hạ liền tròn mắt, mặt đỏ lên một lần nữa, chân tay có chút luống cuống, làm cái lông gì a? Như là đang làm chuyện đó với tiểu hài tử. Hơn nữa, chỗ kia của thiếu niên Ngự Chi Tuyết. Hoàn toàn không biến hóa được chứ? Thậm chí hắn còn cảm nhận được nhịp đập của đối phương ở trong cơ thể mình, từng nhịp từng nhịp, làm hắn tâm hoảng ý loạn.

Biết rõ là giả, hắn vẫn bị bộ dáng non mềm này của Ngự Chi Tuyết kích thích không nhẹ, mặt đỏ tai hồng có vài phần chật vật: “A Tuyết, đừng như vậy. đệ.”

“Ca.” Ngự Chi Tuyết vươn đầu lưỡi màu hồng liếm ngực của hắn, đã bắt đầu chậm rãi ra vào, “Bên trong huynh thật thoải mái.”

Lăng Hạ vừa tức vừa thẹn, khẩn trương cả người đều buột chặt, có cảm giác tội ác dự dõ trẻ vị thành niên a. Đường như là cầu xin, hắn nói: “Được. Nhưng mà, A Tuyết, đệ biến lại đi được không? Đừng gọi ta là ca.”

Thế sao lại cự tuyệt mình? Tâm Ngự Chi Tuyết đau xót, tạm thời rút ra ngoài, để Lăng Hạ chuyển người quỳ gối trên giường, nhưng không lập tức biến trở về.

Y đỡ thắt lưng Lăng Hạ tách hai hông chậm rãi trượt vào lần nữa, đỉnh vào nơi mẫn cảm của Lăng Hạ, dùng giọng nói thiếu niên trong trẻo hỏi: “Lăng, huynh thích A Tuyết nào? Bây giờ, hay là vừa rồi, ai làm huynh thoải mái hơn?”

Lăng Hạ hô hấp dồn dập, vừa giận vừa buồn cười, thân thể lại dần dần thoát khỏi sự không chế của hắn, từ từ nóng lên một lần nữa. Hắn trả thù đáp lại một câu: “Đều không thích!”

Ngự Chi Tuyết dừng một chút, liền bắt đầu hung ác ra vào, thở hổn hển nói: “Vậy để Lăng hảo hảo cảm nhận, đến cùng là thích ai hơn.”

Không chỉ nơi đó, mà lực eo, tốc độ, tần suất. Một chút cũng không đổi. Đều là cùng một người, có cái làm thích với chẳng hơn a!

Lăng Hạ bị y làm cho eo chân nhũn ra, ghé lên giường vô lực thở dốc rên rỉ, lại bị Ngự Chi Tuyết xoay đầu dùng sức hôn lên.

“Nói huynh yêu ta nhất.” Ngự Chi Tuyết nắm chặt đỉnh đầu tiểu Lăng Hạ, động tác càng mãnh liệt.

Lăng Hạ bị y làm uốn dẻo rồi, bị thiếu niên Ngự Chi Tuyết đùa đến độ này, hắn quả thực đỏ mặt không ngẩng đầu được. Hắn vùi vào gối, vô lực lay động, bị làm đến mức không thể không cầu xin tha thứ: “Ta muốn bắn. Cầu đệ. Ta yêu A Tuyết nhất.”

Tay Ngự Chi Tuyết nói ra, Lăng Hạ lập tức bắn, toàn thân đều phát run.

Hắn mở to mắt thở phì phò, nhớ lại vừa rồi mình cầu xin thiếu niên Ngự Chi Tuyết, thực hận không thể đào cái hố nhảy xuống. Ngự Chi Tuyết nâng hắn lên, ôm chặt thắt lưng của hắn tăng tốc độ nhanh hơn, rốt cục bắn lần thứ hai.

Lăng Hạ bị Ngự Chi Tuyết đặt nằm ở trên người y, hấn thấ thần nhìn cái trán trơn bóng mồ hôi của thiếu niên, tim đập kịch liệt. Hấn cảm nhận sâu sắc rằng, nếu thêm vài lần như vậy này, mình sẽ bị ép đến muốn điên luôn.

Nhưng không đợi hấn bối rối lâu lắm, chờ thể lực khôi phục một chút, thiếu niên lại hứng thú bưng bưng nâng đùi hấn lên một lần vọt vào, như con báo nhỏ, làm thế nào cũng sẽ không mệt. Mẹ kiếp, tính lực người trẻ tuổi thật là tốt!

Lần cuối cùng đó, cả người Lăng Hạ đã xụi lơ, bị thiếu niên Ngự Chi Tuyết ôm vào ngực bị ai nắm ánh trăng trong hồ, hấn vậy không tính là phạm tội đi? Đột nhiên xúc động muốn khóc a.

Hấn tức giận trừng mắt nhìn ngự thiếu niên này, gần từng chữ nói: “A Tuyết, đệ còn đùa kiểu này, về sau đừng có ngủ chung với ta nữa!”

Ngự Chi Tuyết nhìn hấn giận mặt mũi trắng bệch, đành nhanh chóng khôi phục, hôn cầm và môi Lăng Hạ an ủi: “Biết Lăng luôn yêu ta, đừng giận nữa. Sau này sẽ không vậy nữa.”

Biến thành thiếu niên rồi làm, biểu cảm của Lăng Hạ sẽ đặc biệt động lòng người, cố nén không dám kêu không dám gọi, phía dưới lại vậy chặt lấy mình, hình như bao dung mình hơn bình thường rất nhiều. Y thấy vậy vừa thấ thần lại vừa ghen, nhịn không được lại làm mạnh hơn.

Lăng Hạ hừ một tiếng, khí lại đập Ngự Chi Tuyết mấy đá, thở phì phì nói: “Xuống dưới một tháng đều không cho chạm vào ta!”

94. Q.5 - Chương 94: Chương 2

Ngày hôm sau Lăng Hạ thật sự tiến vào phòng luyện khí đọc sách, luyện khí, tu hành, buổi tối lại không cho Ngự Chi Tuyết chạm vào mình. Thực ra với thể chất hấn bây giờ, còn có thuốc mỡ tốt nhất, sáng hôm sau đã khôi phục tầm tạm, nhưng Lăng Hạ cảm thấy mình phải trị bệnh đa nhân cách ngày càng nghiêm trọng của Ma Tôn đại nhân một chút.

Ma Tôn đại nhân cứ tiếp tục đa nhân cách như vậy nữa, hấn cảm thấy bản thân như đang yêu một lúc hai người, ngấm lại cảm thấy thật thấ đức a!

Lúc đầu vì cầu xin tha thứ nên Ngự Chi Tuyết vẫn kiềm chế không chạm vào hấn, chỉ đơn thuần ôm Lăng Hạ ngủ. Đến ngày thứ ba, đã muốn tìm bắt mẫn rồi !

Y ôm Lăng Hạ lại sờ lại cọ, rộng mở cổ áo để lộ ra xương quai xanh cùng cơ ngực, đôi mắt phượng có ánh sáng lưu chuyển mị nhân như tơ, chân dài không ngừng cọ lấy người Lăng Hạ, còn kém vết lên mặt “Ta thật ngon miệng, đến ăn ta đi ~ cầu huynh~”

Lăng Hạ nuốt nước miếng một cái, thật không tiền đồ đầu hàng, ôm ở bị áp ở phía dưới.

Sáng hôm sau hấn ngủ thẳng đến khi mặt trời lên ối rồi giường, Ma Tôn đại nhân đã sớm sáng khoái tinh thần đi xử lý giáo vụ, Lăng Hạ nhìn dấu vết hồng hồng xanh xanh trên người ảo não đắm xuống giường, Ngự Chi Tuyết nên đổi tên đi cho rồi, gọi là máy cơ điện thịt người, chạy bằng pin con ngựa! Tiểu hài tử lúc mới gặp mặt thuần khiết đáng yêu biết bao a.

Thân thể đã thanh lý sạch sẽ, nhưng mông eo còn lưu lại cảm giác bủn rủn ái muội. Lăng Hạ không thích ứng hoạt động một lần, mang theo Đại Bạch ra ngoài, chuẩn bị xuống chợ dưới núi đi dạo vài vòng.

Mấy ngày nay không biết tại sao, Lăng Hạ cảm thấy Đại Bạch hình như không giống lúc trước lắm, thay đổi rõ nhất chính là cả ngày không có cúi đầu suy sút nữa. Chính xác là, giống như thay đổi thành một con chim khác, mỗi ngày ánh mắt đều trừng to sáng rõ, thường xuyên hướng về phía mặt trời đang cánh, qua rất lâu vẫn không hề nhúc nhích.

Lúc đầu Lăng Hạ cảm thấy kỳ lạ, sau này tra xét một số tư liệu mới biết được, đây là phương pháp bạch đầu ưng hấp thu linh. Hấn thật vui mừng, cũng có thể đoán phần nào nguyên nhân.

Đại Bạch năm đó là một con chim rất kiêu ngạo, sau này trải qua mấy lần thảm bại tinh thần mới sa sút xuống. Nó và A Ly luôn luôn xem nhau như đối thủ một mắt một còn, bây giờ A Ly đã thăng giai đến siêu

thú, tu vi của Đại Bạch lại thấp hơn cả trước kia. Bây giờ nó có thể phấn chấn lên, Lăng Hạ cũng muốn tìm cách giúp nó.

Ma lực của ma thú lúc sinh ra có liên quan rất nhiều tới huyết thống, nhưng sau này tiến giai lại phải tự thân nỗ lực, cũng có liên quan đến chủ nhân ký kết khế ước với nó.

Lăng Hạ quyết định trước hết nghĩ cách khôi phục lòng của Đại Bạch, sau mới nghĩ cách đề cao tu vi của Đại Bạch. Có ký kết khế ước hay không theo hần cũng không quan trọng, dù sao tương lai Đại Bạch sẽ có gia đình riêng, đến lúc đó xem ý của Đại Bạch sau.

Hần tra xét chút tư liệu, nhưng thông tin không được nhiều lắm, thủ hạ của Ngự Chi Tuyệt tuy rằng đa phần là người tài, nhưng hần ngại Ma Tôn đại nhân vì bản thân và Đại Bạch mà phải nhờ vả họ.

Có đôi khi Lăng Hạ cũng sẽ bối rối nghĩ vấn đề này, hần ở trong mắt thủ hạ của Ma Tôn đại nhân phỏng chừng không khác Bao Tự, Đắc Kỷ là mấy đi? Minh Trạch hận hần không ít, cũng không biết bây giờ ra sao rồi.

Yêu nhau thì dễ ở chung nan, hần và Ngự Chi Tuyệt còn phải đi con đường rất dài, mấy vấn đề này luôn phải chậm rãi giải quyết.

Lăng Hạ ngồi trên người Đại Bạch lướt trên mây, cảm nhận gió mát nghênh diện thổi tới, bất giác thoải mái híp mắt lại. Không biết qua bao lâu, xa xa truyền đến một tiếng huýt gió hưng phấn, Lăng Hạ liền mở to mắt, thanh âm này sao lại tương tự với Đại Bạch như vậy?

Thị lực của hần vô cùng tốt, lúc này ngưng tụ lực tinh thần lên mắt, xem xa hơn.

Lúc hần thấy rõ ràng xa xa có một người một chim, trong lòng liền lộ bộ một chút, là Chữ Ấn! thân thể Đại Bạch cứng đờ, hiển nhiên cũng có chút bất an, nỗi sợ hãi tiền chủ nhân làm nó co rúm lại, nhưng cũng không dám chạy trốn.

Chữ Ấn vẫn mặc một thân Hồng Y, dưới chân là một con bạch đầu ưng, nhưng mà lông chim đầy đặn, đôi lập rõ ràng với Đại Bạch lông chim thưa lớt thớt.

Con bạch đầu ưng vừa nhìn thấy Đại Bạch liền hưng phấn quay tới quay lui, nếu không phải là e ngại Chữ Ấn, chắc là đã nhào lên rồi. Đại Bạch lại tức giận con ưng này, hung ác trừng nó, thực hận không thể dùng ánh mắt giết chết đối phương.

Lăng Hạ không phát hiện dị thường, lực chú ý của hần đều đặt trên người Chữ Ấn. Hần hít sâu một hơi chậm rãi bình tĩnh, những người này tránh không được, sau này đều phải gặp, hần cần phải đối mặt.

Chữ Ấn rất nhanh ngừng lại, hai con mắt tà tà đánh giá Lăng Hạ, nhún nhún mũi, dùng giọng vịt đực kéo dài thanh âm nói: “Máu của người ~ vẫn rất mỹ vị ~”

Nhìn đối phương liếm môi đối khát khó nhịn, da đầu Lăng Hạ không khỏi run lên, theo bản năng rụt cổ lại. Nhưng hần trấn định lại rất nhanh, bình tĩnh nói: “Chữ trưởng lão.”

Chữ Ấn nở nụ cười: “Không cần đứng đắn như vậy a ~ như vậy đùa chẳng vui chút nào ~ ta sẽ không động vào người ~”

Khóe miệng Lăng Hạ run rẩy vài cái, chẳng lẽ mọi chuyện trong mắt vị Huyết Ma này đều là trò đùa sao? Gặp mấy người ma tu đạo khác hần còn cảm thấy tốt một chút, nhưng mỗi lần đối mặt với tên Chữ Ấn biến thái này hần không biết nên ứng đối thế nào.

Một tia chớp hình tròn đột nhiên từ trên cao đánh xuống, Chữ Ấn dùng tay áo một hất lôi điện sang một bên, lôi điện ở phía xa nổ tung, làm toàn bộ tầng mây đều lung lay một chút, bốn phía có rất nhỏ điện lưu bắn ra.

Tổng Tiểu Hồ cười A Ly giống như quang ảnh vọt lại, quát to: “Người Đại Ma Đầu này, cách Lăng đại ca xa một chút!”

Lăng Hạ mừng rỡ, kêu lên: “Tiểu Hồ, A Ly!”

Chữ Ấn thấy Tống Tiểu Hổ, ánh mắt liền biến thành cuồng nhiệt dị thường, đồng tử hơi phóng đại, hưng phấn liếm đầu lưỡi nói: “Tiểu Hổ ~ mỗi lần gặp nhau đều làm ta thật chờ mong ~ lần này vẫn nhiệt tình như vậy ~”

Lăng Hạ lạnh run một trận, Chữ Ấn tên cuồng nhân điên cuồng chiến đấu này, nhân vật chính bị gã bỏ lên thật đúng là bi kịch. Nhưng mà hắn lại không quá lo lắng, bây giờ Chữ Ấn hẳn không phải là đối thủ của Tống Tiểu Hổ, sợ mỗi lần gặp mặt Chữ Ấn đều phải nhận mệnh đi giúp nhân vật chính luyện cấp

Đây mới đúng là chân ái mà!

Tống Tiểu Hổ mặc một thân áo ngắn bó sát người màu xanh nhạt cùng một cái quần rộng, rất tuấn tú khí dung đầu con nhím ôm quyền nói: “Bây giờ ta tổn không ít công phu là đã xử lý được người, lần trước người chịu giáo huấn còn chưa đủ sao?”

Lăng Hạ toát mồ hôi, có thể không để ý cái giọng dinh dính ái muội của đối phương, tố chất tâm lý của nhân vật chính. Thật tốt.

Chữ Ấn mặc kệ Tống Tiểu Hổ nói cái gì, tay áo nâng lên đã sắp lại, hai người nháy mắt đánh thành một đoàn trong không trung, tốc độ nhanh đến mức Lăng Hạ chỉ có thể nhìn thấy một vệt màu hồng và một vệt màu lam liên tục tách ra lại tiếp cận.

Đánh đến lúc hai người từ không trung rơi thẳng xuống, bất chợt phát ra thanh âm bang bang kích đấu. Lăng Hạ lo lắng kêu lên: “Tiểu Hổ!” A Ly cũng thấy nhưng không thể trách, nó chỉ biến nhỏ đi đứng trên vai Lăng Hạ, vô cùng thân thiết cọ mặt hắn.

Nó sâu sắc phát hiện hình như Đại Bạch rất có địch ý với con ưng kia, nên cũng không công kích, để chúng nó đấu thôi, ha ha.

Lăng Hạ ôm A Ly vào trong ngực, hắn vẫn khẩn trương lo lắng cho Tống Tiểu Hổ, chỉ huy Đại Bạch đuổi theo hai vệt sáng kia. Bất ngờ là, con bạch đầu ưng của Chữ Ấn cũng bu lại, mềm nhẹ kêu vài tiếng với Đại Bạch.

Đại Bạch vốn đang trừng mắt A Ly, bây giờ đã bất chấp nó, chỉ lo cảnh giác vừa cào vừa cấu con bạch đầu ưng đang tiếp cận bản thân. Nhưng nó e ngại Lăng Hạ đang đứng trên thân nó, biên độ động tác đều thật nhỏ, để con bạch đầu ưng tìm được sơ hở, dùng cái mỏ nhọn vô cùng thân thiết mổ vài cái trên thân nó, cả người cũng liên tiếp bị cọ vài cái, Đại Bạch giận đến mức lông chim trên người đều dựng lên.

“Đây là một. Thư ưng?” Lăng Hạ dăm chiêu ôm A Ly lẩm bẩm. Bạch đầu ưng hùng nhiều thư thiếu, bây giờ Đại Bạch trụ hết lông như vậy mà đối phương còn có thể coi trọng, đây chắc chắn là một thư ưng muội muội coi trọng nội tâm không nhìn bề ngoài!

Nhưng thân hình con bạch đầu ưng này hơi lớn hơn Đại Bạch. dù tính cách Đại Bạch không thích chủ động, nhưng cũng phải tôn trọng nữ tính a! Lăng Hạ liền xoa xoa đầu trấn an Đại Bạch, muốn nó bình tĩnh lại.

Đại Bạch bị phần kêu một tiếng, thư ưng cái rầm, đầu thư ưng cần bản không mấy cộng lông chim kia được chứ! Đó rõ ràng là một tên lưu manh!

A Ly vui sướng khi người gặp họa gật đầu, núp trong lòng Lăng Hạ dựa cột nhìn Đại Bạch, Đại Bạch càng cảm thấy ưng sinh vô vọng rồi.

Lúc bay con bạch đầu ưng kia luôn luôn theo thật sát bên cạnh Đại Bạch, Đại Bạch phát liên tiếp mấy cột gió lốc về phía nó, đối phương luôn tận lực né tránh, trốn không thoát bị vạch mấy vết máu cũng không giận, một bộ nhẫn nhục chịu đựng nhị thập tứ hiếu.

Cuối cùng Đại Bạch tuyệt vọng dùng hết sức bay xuống đất, Lăng Hạ không đáng tin, còn có con cừu địch A Ly ở bên cạnh như hổ rình mồi, ta bay, ta bay, bỏ lại tên gay đáng chết người lại phía sau!

Trước kia con bạch đầu ưng này thấp cấp hơn Đại Bạch một ít, bây giờ Đại Bạch bị thương rút cấp nên nó cao hơn một bậc, hơn nữa Đại Bạch còn chở Lăng Hạ, cho nên dù gia tốc thế nào đều không cắt đuôi được đối phương. Đại Bạch giận đến choáng váng đầu óc, lúc rơi xuống đất suýt nữa va vào đỉnh núi.

Chữ Ấn và Tống Tiểu Hồ hiển nhiên còn tiếp tục chiến đấu, đỉnh núi dường như đều biến thành bình địa, Lăng Hạ biết bản thân đi qua chỉ thêm phiền, dứt khoát bay ra ngoài vòng tròn chiến đấu đợi đến lúc kết thúc.

Hắn hết sức chăm chú chú ý hai người kia, không chút nhận ra con bạch đầu ưng của Chữ Ấn đã cọ lại, bức Đại Bạch liên tiếp lui về phía sau. Đại Bạch bị nó cọ hết hồn, thật không có tiền đồ biến nhỏ lại muốn tránh vào trong lòng Lăng Hạ, lại bị A Ly âm thầm giở trò xấu tát một cái bay ra ngoài, đầu óc choáng váng va vào thân cây ngã xuống, một lần nữa khôi phục thành hình thái hoàn toàn.

Chờ nó lấy lại tinh thần, đã bị con bạch đầu ưng kia vui mừng phấn chấn bỏ nhào đến đặt dưới thân. Nhìn thân hình giống được áp trên người, Đại Bạch sắp rơi lệ đến nơi—— ông đây thật sự là trực ưng, ông đây mới không làm gay.

“Oa!” Con bạch đầu ưng kia kêu một tiếng, lắc lông chim xinh đẹp trên đỉnh đầu bày tỏ tình yêu —— ta thích người, kết giao với ta đi!

Đại Bạch hâm mộ ghen ghét lông chim của đối phương, ngoắc ngoắc móng vuốt ý bảo đối phương tới gần.

Đôi mắt ưng của con ưng kia sáng ngời, khẩn cấp cúi đầu bu lại. Đại Bạch lập tức biến sắc, lấy khí thế sét đánh không kịp bưng tai dùng sức kéo lấy lông chim của đối phương, dùng sức kéo ra bên ngoài nhỏ một cái, ta nhỏ, ta nhỏ! Miệng và móng vuốt cùng tiến lên!

“Oác oác oác!” Bạch đầu ưng kia liên thanh kêu thảm thiết, nhưng vẫn kiên cường cắn răng nhịn xuống, nước mắt lưng tròng cúi đầu tiếp tục để Đại Bạch nhỏ lông chim quý giá.

Một trận lông chim bay tán loạn, Đại Bạch vừa lòng nhìn đối phương biến thành tên ngốc không khác mình là mấy, oán giận trong lòng cũng tiêu tán.

Bạch đầu ưng đáng thương tội nghiệp nhìn Đại Bạch, oa một tiếng —— vừa kéo, để ta và người đều ngốc đi.

Về mặt của Đại Bạch có thể thấy rõ đã hồng thành cà chua rồi.

Nó trừng mắt nhìn con bạch đầu ưng đã biến thành tên ngốc một hồi, nghiêng răng nghiêng lợi nghĩ, ông đây mới không làm gay, ông đây không có ngu ngốc như chủ nhân! Nó dùng sức hất đối phương ra, nhưng sức lực so với lúc đầu khi đối phương chạy qua đã nhẹ hơn nhiều rồi.

Chờ Tống Tiểu Hồ và Chữ Ấn đấu xong, Lăng Hạ mới nhẹ nhàng thở ra, lúc này hắn mới chú ý tới động tác quỷ dị của hai con bạch đầu ưng bên người. Con ưng kia vẫn không ngừng cọ lên người Đại Bạch, Đại Bạch giống như một cô gái đang dỗi, cánh nhẹ đánh qua, đối phương rất nhanh lại cọ tới, rất giống tiểu vợ chồng đang vui đùa âm ỉ không biết mệt.

Khóe miệng Lăng Hạ giật giật, đây, có phải Đại Bạch không vậy?

Quần áo Tống Tiểu Hồ rách mấy chỗ, tinh thần vẫn rất phấn chấn, toàn thân Chữ Ấn đều là vết thương, máu chảy rất nhiều, hai mắt lại tỏa sáng.

Lăng Hạ vội vàng tới ôm lấy A Ly khẩn trương nói: “Tiểu Hồ, không bị thương chứ?”

Tống Tiểu Hồ liền lộ ra hai lúm đồng tiền, cười nói: “Lăng đại ca, ta không sao.”

Hắn trừng mắt nhìn Chữ Ấn một cái, quát: “Nếu người tìm Lăng đại ca gây phiền toái nữa, lần sau ta sẽ không dễ dàng buông tha cho người như vậy, ta nói được là làm được!”

Lăng Hạ vừa bực mình vừa buồn cười, nhân vật chính sao vẫn dễ xúc động như vậy hả? Thực ra mình cũng đâu kém đến vậy mà.

95. Q.5 - Chương 95: Chương 3

Chữ Ấn dùng đầu lưỡi liếm liếm vết máu bên môi, vô tình lườm Tống Tiểu Hồ một cái, cười nói: “Hôm nay ta chơi rất vui ~ tiểu Hồ ~ thật là mong cuộc gặp mặt lần sau ~”

Tổng Tiểu Hồ nghiêm nghị không sợ hãi ôm quyền nói: “Ta đây sẽ chờ.”

Chỉ Ấn vung tay, con bạch đầu ưng đang dán lấy Đại Bạch cẩn thận na từng bước đi tới, ánh mắt nhìn Đại Bạch không nỡ xa rời giống như sắp sinh ly tử biệt đến nơi. Gã đứng chờ không kiên nhẫn, một cước đá nó té ngã ngửa.

Lăng Hạ nhìn ra nỗi lo lắng hãi hùng trong đôi mắt nhỏ của Đại Bạch, nhin không được tiến lên trước nói: “Chỉ trưởng lão, chậm đã.”

Chỉ Ấn nhướn mày, cười nói: “Ma Tôn phu nhân ~ còn có gì phân phó?”

Lăng Hạ ngẩn ngơ, mặt liền đỏ lên, đây là kiểu xưng hô chó má gì? Hắn nhai nạy chỉ chỉ con bạch đầu ưng, nói: “Chỉ trưởng lão, tuy rằng có chút đột ngột, nhưng tại hạ vẫn muốn cầu người con chim này.”

Chỉ Ấn hơi ngoài ý muốn, Bách Thú uyển của gã thuần dưỡng không dưới mười con bạch đầu ưng này, ở trong mắt gã, mệnh mấy con súc sinh này chỉ như tờ giấy, đương nhiên sẽ không để ý, vì thế trêu đùa: “Phu nhân có lệnh ~ thuộc hạ đương nhiên không dám không theo ~”

Gã nói xong lại làm ra vẻ cúi người thi lễ, nháy mắt một cái đã biến mất.

Mọi việc thuận lợi như vậy, Lăng Hạ cảm thấy bất khả tư nghị, ngăn người một hồi mới phản ứng kịp.

Con bạch đầu ưng kia biết bản thân đã được tự do, lập tức ực cánh nửa bay nửa chạy tới, dán lên người Đại Bạch hảo hảo thân thiết một hồi. Đại Bạch thở hổn hển muốn vung cánh hất nó ngã qua một bên, nhưng cuối cùng vẫn bất động, nhai nạy để đối phương cộ tới cộ lui trên cổ nó.

[Con đường “tên” của Đại Bạch cũng gian nan không kém a~]

Lăng Hạ quyết định gọi con bạch đầu ưng này là Tiểu Bạch —— tuy rằng thân hình nó lớn hơn Đại Bạch một ít.

Vừa đi vừa trò chuyện với Tổng Tiểu Hồ, rất thoải mái vui vẻ. Tổng Tiểu Hồ dạy cho Lăng Hạ một ít pháp môn luyện công, tuy rằng không thuyết minh chuẩn sát rõ ràng như Ngự Chi Tuyết, nhưng công pháp đại khí hẳn truyền thụ thật thuần khiết, Lăng Hạ được lợi không ít.

Trong lúc đó A Ly ghé vào vai Lăng Hạ lười biếng híp mắt, Đại Bạch và Tiểu Bạch ở xa xa phía sau vui chơi nô đùa, Lăng Hạ thật săn sóc không quay đầu lại quấy rầy.

Bất tri bất giác đến một bờ sông, Tổng Tiểu Hồ xắn ống quần nhảy xuống bắt cá, A Ly cũng lặn xuống nước đùa bỡn đuổi theo mấy con cá. Lăng Hạ nhớ tới những ngày nướng cá ngừ trong sơn động cùng hai tiểu hài tử thời thiếu niên, bất giác bật cười, vội vàng hỗ trợ nhặt chút củi nhóm lửa.

Đống lửa rất nhanh đã được chuẩn bị tốt, Tổng Tiểu Hồ thành thạo giết cá làm sạch nội tạng, đặt lên lửa để nướng, Lăng Hạ liền hỗ trợ lật cá thêm gia vị.

Nhìn Tổng Tiểu Hồ hết sức chuyên chú cá nướng, Lăng Hạ bất giác có chút đau lòng. A Ly tuy rằng thông minh nhưng lại không nói chuyện được, hơn nữa tuy rằng nhân vật chính có nhiều bằng hữu, nhưng phần lớn thời gian hẳn chỉ có một mình. Quả nhiên cần phải tìm một người bạn ôn nhu săn sóc đi cùng?

“Thơm quá. Không mời ta cùng ăn sao?” Thanh âm từ tính trầm thấp quen thuộc đột nhiên truyền tới từ phía sau lưng.

Lăng Hạ bất giác nở nụ cười, xoay người nói: “A Tuyết?”

Tổng Tiểu Hồ lộ ra hai lúm đồng tiền đứng lên nói: “A Tuyết, người tới vừa khéo.” Sau khi Lăng Hạ rời đi lần trước, đã hơn ba năm hẳn không gặp Ngự Chi Tuyết, bây giờ thật mừng rỡ không thôi.

Ngự Chi Tuyết chậm rãi đi tới ngồi giữa hai người, nhận lấy con cá nướng trong tay Lăng Hạ cắn một ngụm nói: “Thơm quá.”

Lăng Hạ vui vẻ, ánh mắt cũng nhu hòa hơn. Mấy năm nay ba người khó có thể ngồi chung với nhau giống hồi nhỏ như vậy. khác là, hai thiếu niên năm đó đều đã trưởng thành rồi, trở nên ưu tú mà chói mắt.

Lăng Hạ cầm một con cá đút cho A Ly, lại lấy mấy cái lá cần thận bọc vài con cá đưa cho Đại Bạch và Tiểu Bạch.

Ngự Chi Tuyết nhìn hần vội vã xoay quanh, cơn ghen trong lòng càng tăng.

Tổng Tiểu Hổ từng miếng từng miếng ăn rất ngon, cười nói: “A Tuyết, đã lâu không tỷ thí với người, đánh một hồi chứ?”

Đầu Lăng Hạ đầy hắc tuyến, nhân vật chính vừa mới đấu xong với Chữ Ấn mà? Hần đang muốn nói, Ngự Chi Tuyết đã buông con cá mới ăn một nửa trong tay xuống, tao nhả dùng khăn lụa lau khéo miệng một chút, không chút để ý nói: “Không bằng hiện tại?”

“Tốt lắm!” Tổng Tiểu Hổ dùng tay áo lau qua loa khéo miệng một chút, lườm Ngự Chi Tuyết một cái nói, “Nhưng mà ta có điều kiện, nếu ta thắng, người đưa một kiêu cho ta.”

Lăng Hạ sững sốt, liền nhớ tới đồ vậy quý dị gây ảnh hưởng tới Ngự Chi Tuyết năm đó, việc xảy ra ở mê cung năm đó bây giờ nhớ lại tim hần vẫn đập rất nhanh, chẳng lẽ bây giờ Ngự Chi Tuyết vẫn còn giữ nó sao?

Ngự Chi Tuyết nhú mày, hừ một tiếng nói: “Đây mới là mục đích thật sự của người khi tới đây đúng không?”

Tổng Tiểu Hổ trầm giọng nói: “A Tuyết, thứ đó rất nguy hiểm, ta biết Lăng đại ca trở về là có liên quan tới nó. Nhưng mà, một khi không thể khống chế lực lượng của nó, hậu quả sẽ rất nghiêm trọng! Ta tuyệt đối phải tiêu hủy nó!”

Lăng Hạ nghe vậy rất nghi hoặc, mình có thể trở về thật có liên quan tới thứ kia sao? Hần nghe Tổng Tiểu Hổ nói chém đinh chặt sắt như thế, liền khẩn trương, dù sao thứ tà môn kia hần cũng gặp qua, liền kéo tay áo Ngự Chi Tuyết nhẹ giọng nói: “A Tuyết, dù thắng hay thua, đệ hãy đem vật kia cho tiểu Hổ đi, được không?”

Ngự Chi Tuyết không chút để ý nói: “Dù sao thứ kia cũng không còn chỗ để dùng. Nhưng mà Lăng phải đáp ứng ta một chuyện.”

Một kiêu bị Ngự Chi Tuyết phong ấn trong pháp trận Thủy Nguyệt thiết trí, nhưng pháp khí này vẫn thường thường nói trong lòng y, dụ dỗ y giải phong ấn cho nó. Ngay cả khi sức mạnh của nó vô cùng lớn, nhưng một khi quan hệ đến an nguy của Lăng Hạ, Ngự Chi Tuyết vẫn không đặt nó trong lòng, cũng từng nghĩ sẽ tiêu hủy nó.

Trước mặt Tổng Tiểu Hổ lại gọi thân thiết như vậy, hai gò má của Lăng Hạ bắt giác nóng lên. Hần không được tự nhiên hỏi: “Chuyện gì?”

Khéo miệng Ngự Chi Tuyết lộ ra một nụ cười bồn chột: “Đến lúc đó huynh sẽ biết.”

Lăng Hạ ngẩn người, mặt càng đỏ, Ngự Chi Tuyết khẳng định là nghĩ tới phương diện kia đi? Thần a! Bây giờ thì tốt rồi, toàn bộ tâm huyết hủy diệt thế giới của Ngự Chi Tuyết ở trong sách toàn bộ chuyển dời lên người mình! Chắc chắn phải tiêu hủy toàn bộ sách xxx ở thư phòng, chắc chắn!

Tổng Tiểu Hổ rút “Cửu thiên hàng ma kiếm” năm đó Lăng Hạ tặng cho hần từ trong túi trữ vật ra, cười nói: “Lăng đại ca, ta chắc chắn sẽ thắng. A Tuyết, chúng ta dùng kiếm Lăng đại ca tặng để so thắng bại đi, như thế nào?”

Lăng Hạ cả kinh, vội vàng nói: “Cẩn thận một chút.”

Tổng Tiểu Hổ quơ một đường kiếm xinh đẹp, cười nói: “Lăng đại ca yên tâm, ta biết đúng mực.”

Ngự Chi Tuyết lạnh lùng liếc nhìn hần, chậm rãi rút thanh kiếm của mình ra, từ từ rung lên, thân kiếm liền được bao phủ một tầng năng lượng hệ thủy màu lam tinh thuần.

Tuy rằng cuộc chiến không nghiêm trọng đến mức ảnh hưởng đến tính mạng của nhân vật chính và nhân vật phản diện, nhưng tình hình chiến đấu vẫn càng ngày càng kịch liệt, trời đất cũng vì cuộc chiến mà biến sắc. Lăng Hạ bị cuồng phong thổi đến mở mắt không ra, chỉ có thể mang A Ly và Đại Bạch Tiểu Bạch tránh ở xa xa, xem cuộc chiến.

Khác với cuộc tỷ thí vừa rồi của Tống Tiểu Hổ và Chữ Ấn, không gian bất chợt truyền đến tiếng sấm tiếng băng vỡ, còn có tiếng Tống Tiểu Hổ rống lên và tiếng hai thanh kiếm va vào nhau. Ngay cả khi Lăng Hạ biết kết cục của hai người sẽ không giống trong sách, nhưng vẫn nhin không được lo lắng.

Đánh tới khi trời tối hai người mới ngừng, chậm rãi đi ra giữa đồng hoang tàn. Lăng Hạ vội vàng chạy tới cẩn thận đánh giá, nhìn hai người đều không có thương tích gì, lúc này mới nhẹ nhàng thở ra.

Tống Tiểu Hổ ử rử nâng thanh kiếm bị gãy hết lớn với Ngự Chi Tuyết ở phía sau: “A Tuyết, người hơi quá đáng! Thắng thì thắng, sao lại phá hư thanh kiếm Lăng đại ca tặng ta!”

Ngự Chi Tuyết chậm rì rì tra kiếm vào vỏ, không kiên nhẫn nói: “Ai bảo người không buông tay cắt kiếm?”

Lăng Hạ trách cứ liếc Ngự Chi Tuyết một cái, trong lòng hơi buồn cười, hai người này sao vẫn như hồi nhỏ thích tranh cao thấp vậy? Hắn vội vàng tiến tới cầm thanh kiếm gãy lên cẩn thận kiểm tra, trầm tư nói: “Tiểu Hổ đừng lo, có thể hàn lại, cứ để cho ta.”

Có vậy Tống Tiểu Hổ mới hết ảo não, trềng mắt nói với Ngự Chi Tuyết: “Tuy rằng kiếm thuật người thắng ta, nhưng nếu là thực chiến, A Tuyết người bây giờ chắc chắn không phải là đối thủ của ta —— lực tinh thần và năng lượng nguyên tố của người ít hơn trước kia rất nhiều, vì sao vậy?”

Lăng Hạ cả kinh, vội vàng nhìn về phía Ngự Chi Tuyết, lo lắng nói: “A Tuyết, trước kia đệ bị thương sao?”

Ngự Chi Tuyết bị hắn nhìn mà bối rối, dừng một chút mới nói: “Không có, huynh đừng nghe tiểu Hổ nói bậy.”

Lăng Hạ biết bây giờ y sẽ không nói, chỉ âm thầm ghi vào lòng, lúc về sẽ từ từ hỏi.

Vì phải tu bổ lại thanh kiếm đã gãy, Tống Tiểu Hổ cần lưu lại trong này vài ngày. Lăng Hạ rất vui vẻ, một đường trò chuyện cười đùa với Tống Tiểu Hổ từ từ trở về, Ngự Chi Tuyết đi bên cạnh Lăng Hạ, mặt càng ngày càng đen.

Lăng Hạ nhớ tới một chuyện, cười hỏi Tống Tiểu Hổ: “Đúng rồi, lần trước cáo biệt quá vội vàng nên quên hỏi, tiểu Hổ có hay liên hệ với Mộ Dung cô nương không? Không biết nàng có biện pháp nào chữa khỏi chứng rụng lông của Đại Bạch không nữa?”

Tống Tiểu Hổ lắc đầu, ánh mắt lờ lờ tỏa sáng đề nghị: “Ta cùng nàng không gặp nhau hơn một năm nay rồi. Không bằng chút nữa Lăng đại ca và ta đến Thánh Nữ Phong tìm nàng?”

Ngự Chi Tuyết nhăn mày lại, túm chặt tay Lăng Hạ, lạnh lùng lườm Tống Tiểu Hổ một cái, nói: “Ma tu đạo ta không thiếu người, Lăng, chuyện này giao cho ta đi, đừng tìm nữ nhân kia được không?”

Tống Tiểu Hổ lập tức cười phá lên: “Ta chưa từng nghe ai nói ở ma tu đạo có người có y thuật cao hơn Mộ Dung cô nương.”

Lăng Hạ chần chờ nhìn Ngự Chi Tuyết, đây là. Ghen tị? Bây giờ phần lớn thời gian Ma Tôn đại nhân luôn là Boss bí hiểm, giờ lại cãi nhau với Tống Tiểu Hổ như tiểu hài tử, hắn không khỏi cảm thấy buồn cười. Năm đó đúng là hắn đối xử tốt với Mộ Dung Tuyết hơn mấy cô nương khác một chút, nhưng không có liên quan đến tư tình nam nữ.

Lăng Hạ cần một chút thời gian để tu bổ kiếm, khoảng ba ngày. Thời gian dài không luyện pháp khí cao giai, Lăng Hạ cũng cảm thấy ngứa tay, tức thời liền chuẩn bị bắt đầu. Tống Tiểu Hổ bị an bài rất xa nơi này, nhưng mà nhân vật chính phải lưu lại, nói rằng có thể hỗ trợ Lăng Hạ tu bổ kiếm.

Ngự Chi Tuyết ghen một ngày rốt cục nhin không nổi nữa, nổi giận ném A Ly ở trên người Lăng Hạ ra ngoài cửa sổ, lại đá Tống Tiểu Hổ ra khỏi cửa, Đại Bạch Tiểu Bạch thấy tình thế không ổn đã sớm song song bay rất xa.

Tống Tiểu Hổ bật dậy không hiểu nói: “A Tuyết, người nổi điên cái gì?”

Ngự Chi Tuyết híp mắt nói: “Bây giờ là thời gian ta và Lăng thân thiết, người muốn nhin sao?”

Y nói xong liền kéo cổ áo Lăng Hạ, dùng sức đè đầu hắn lại bắt đầu hôn, vừa hôn vừa khiêu khích nhin Tống Tiểu Hổ.

Lăng Hạ chỉ cảm thấy đầu óc choáng váng một chút, miệng lập tức bị hôn sít sao. Hắn hoàn toàn không ngờ Ngự Chi Tuyết sẽ giở chiêu này trước mặt Tống Tiểu Hổ, vừa nóng vừa giận hé miệng trách cứ, lại bị đầu lưỡi Ngự Chi Tuyết nhân cơ hội xâm nhập tiến vào, chỉ có thể phát ra một ít tiếng “Um um” rất nhỏ.

Tiếng môi lưỡi quyện lấy nhau càng ngày càng vang, Lăng Hạ bị hôn đến đầu óc choáng váng, cơ thể dần dần nóng lên, hồn nhiên quên mất bản thân đang ở nơi nào. Hai tay hắn khó khăn bắt lấy quần áo Ngự Chi Tuyết, bất giác bắt đầu chủ động ngẩng đầu đáp lại.

Ánh mắt Tống Tiểu Hổ càng trừng càng lớn, dù hắn một thân một mình xông vào đầm rồng hang hổ nhưng cũng chưa từng luống cuống tay chân giống như bây giờ, khuôn mặt màu mạch sắc lúc này đã hồng đến mức có thể nhỏ máu. Ánh mắt hắn không biết nên để vào đâu, thanh âm ái muội kia vẫn cứ hướng vào lỗ tai hắn mà chui, đi cũng không được ở lại cũng không xong.

Rốt cục Ngự Chi Tuyết cũng ngừng lại, ánh mắt vẫn thanh minh, ôm Lăng Hạ lạnh lùng nói: “Tống Tiểu Hổ, ngươi còn tính nhìn tiếp sao?”

Nhân vật chính đáng thương như được đại xá, ánh mắt mơ hồ lấp lấp nói: “Ta, ta đi.”

Hắn túm lấy A Ly vừa nhảy vào cửa sổ một lần nữa, chạy như điên ra ngoài, giống như phía sau có lũ lụt thú dữ đuổi theo vậy.

Lăng Hạ thở dốc một trận, ánh mắt mê mang cũng khôi phục thanh minh. Hắn nhìn khuôn mặt tuấn tú thích ý ngay trước mắt, rốt cục nhớ lại một màn vừa rồi —— sá! Sau này gương mặt già của hắn làm sao gặp nhân vật chính a!!!

96. Q.5 - Chương 96: Chương 4

Lăng Hạ bối rối, khuôn mặt một trận đỏ một trận xanh, cảm giác buồn bực uất ức trong ngực Ngự Chi Tuyết giảm không ít. Y khó nhịn vậy chặt Lăng Hạ lên tường, cổ định chặt chẽ trong lòng mình, híp mắt hỏi: “Vừa rồi huynh nói với tiểu Hổ lần trước cáo biệt rất vội vàng. Lăng gặp hắn khi nào hả ? Lại cứ luôn gạt ta.”

Ngữ khí Ngự Chi Tuyết tuy rằng rất chậm rãi, nhưng vẫn mang theo chút chất vấn cùng ghen tuông, Lăng Hạ nghe mà vừa giận vừa buồn cười, việc nhỏ như vậy cũng có thể xưng là lừa gạt? Hơn nữa nói như thế thì vẫn là Ngự Chi Tuyết giấu diếm tương đối nhiều đi?

Hắn liền ngửa đầu trừng mắt với Ngự Chi Tuyết, nói: “Ta còn chưa tính sổ rõ ràng với đệ đâu! Trước đó đệ dám thiết kế bắt gạt ta! Đệ cố ý đánh gãy thanh kiếm của tiểu Hổ đúng không? Còn nữa, vừa rồi ở trước mặt tiểu Hổ đệ dám làm như vậy. Tiểu Hổ nói ta trở về là có liên quan đến cái mộc kiều kia, đến cùng là chuyện gì đã xảy ra?”

Ngự Chi Tuyết ghen lời, y sợ nhất chính là Lăng Hạ tính toán việc mình diễn trò lừa gạt hắn lúc trước, hơn nữa chuyện dùng nửa sức mạnh của bản thân và trí nhớ của Lăng Hạ để đổi hắn trở về, cũng là một chuyện y muốn vĩnh viễn che giấu.

Ma Tôn đại nhân lập tức hành động đánh trống lảng, hai tay linh hoạt cởi bỏ áo ngoài của Lăng Hạ, cách quần lót lúc nhẹ lúc nặng xoa nắn chỗ mềm mại trong lòng bàn tay, môi cũng ngậm cắn vành tai hắn, đúng là nhiệt tình như hỏa.

Lăng Hạ bất ngờ không phòng ngự bị y nắm lấy điểm yếu, lưng mềm nhũn, suýt nữa kêu lên. Hắn vừa then vừa cúi đẩy Ngự Chi Tuyết một cái: “Hôm qua mới làm nhiều như vậy. không phải là đệ muốn đánh trống lảng đó chứ?”

“ ” Ngự Chi Tuyết dừng một chút, ánh mắt ướt át tà tà nhìn qua, “Không có, chỉ là muốn rồi.”

Lăng Hạ không nói gì, lời nói dối này quá vụng đi? Nhưng không đợi hắn nghĩ được sâu xa, động tác của Ngự Chi Tuyết lại càng quá đáng, hai tay và môi càng không ngừng chạy qua nơi mẫn cảm của hắn. Thậm chí hắn không biết từ khi nào thì quần áo của mình đều đã bị cởi ra, ngực rộng mở, để lộ một mảng lớn da thịt khỏe mạnh nhẵn nhụi màu lúa mạch.

Ngự Chi Tuyết vốn muốn dời đi sự chú ý của Lăng Hạ, bây giờ đã hoàn toàn bị thân thể đối phương hấp dẫn rồi. Y liếm cắn xương quai xanh của Lăng Hạ, chậm rãi đi xuống, ngậm chặt một điểm màu son trên ngực hần, dùng lưỡi tham lam quần lấy nhẹ nhàng cắn, cảm thấy cơ thể càng ngày càng nóng.

Y ngẩng đầu lên mê muội nhìn khuôn mặt ứng hồng lại muốn kiểm chế của Lăng Hạ, ngực rung động từng hồi.

Hô hấp của Lăng Hạ đã rối loạn triệt để, nơi bị xoa nắn cũng dần dần đứng lên, phía trước quần lót bị chất lỏng làm ướt một mảng nhỏ. Không thể không bị ai thừa nhận, sức chống cự của hần đối với Ma Tôn đại nhân ngày càng yếu đi.

Hai tay hần vô lực cầm lấy hai tay Ngự Chi Tuyết, đỏ mặt khó khăn phun ra mấy chữ: “A Tuyết, lên giường.”

Có vài động tác ở trên giường càng thuận tiện, Ngự Chi Tuyết hít sâu một hơi ngừng lại, nháy mắt một cái đã mang Lăng Hạ lại giường lớn.

Giường lớn vốn sạch sẽ rất nhanh đã hỗn độn, quần áo đã rơi đầy trên đất.

Hai thân thể kề sát nhau, thoải mái nói không nên lời. Lăng Hạ bắt giắc luồn tay vào mái tóc mềm mượt của Ngự Chi Tuyết, nghiêng đầu hôn nhẹ lên trán, mũi cùng môi y.

Hần vừa hôn vừa quan sát biểu cảm của Ngự Chi Tuyết, đối phương thoải mái híp mắt lại, lông mi dài dài hơi rung động, đôi môi đỏ hé mở để lộ răng nanh trắng muốt cùng đầu lưỡi phiếm thủy quang ướt át.

Ngực Lăng Hạ căng thẳng, ở trên giường luôn là Ngự Chi Tuyết chủ động, mỗi khi hần đều bị đối phương làm tới mức không biết trời trăng gì. Nhưng lúc bản thân mình hơi chủ động một chút, A Tuyết của hần lại vui vẻ giống như tiểu hài tử.

Hần không chút nghĩ ngợi áp tới, duỗi đầu lưỡi tiến vào miệng Ngự Chi Tuyết, dùng sức hút lấy nước bọt ngọt ngào trong miệng đối phương, giảm bớt cảm giác khát khô trong miệng, hai tay cũng khó dần vuốt ve thắt lưng cùng lưng Ngự Chi Tuyết, da thịt nhẵn nhụi mềm dẻo hơi mát làm hần yêu thích không buông tay.

Vì thế, Ngự Chi Tuyết kinh ngạc phát hiện thân thể nóng lên hết cỡ.

Lúc nụ hôn ngọt ngào làm cho người ta mê say kết thúc, Lăng Hạ mở to miệng thở hổn hển, đỏ mặt than một tiếng.

Hần rõ ràng nhìn thấy vành tai đẹp mắt của Ma Tôn đại nhân nhuộm một màu đỏ ửng, mê muội nhìn đến choáng váng, vì thế mặt dày hơi đề cao thanh âm nói: “A Tuyết, hôm nay nhường ta. Đi.”

“Được.” thanh âm Ngự Chi Tuyết hơi thấp, mang theo hưng phấn không dễ phát giác.

Vì thế rất nhanh, Lăng Hạ đã bị đặt trên người Ngự Chi Tuyết.

Lăng Hạ bán cười trên người Ngự Chi Tuyết, hai tay hần vô lực đặt trên lồng ngực lớn căng đầy của Ngự Chi Tuyết, có thể này phát hiện sự khác biệt về thị giác, hần nhìn đến mê mẩn.

Tóc dài đen như mực của Ngự Chi Tuyết hỗn độn phân tán trên giường, càng làm nổi bật da thịt tuổi trẻ trắng nõn mà sáng bóng, ngũ quan xinh xắn, cơ bắp hoàn mỹ phát ra hương vị hấp dẫn muốn đòi mạng.

Cặp mắt đen trắng rõ ràng dễ nhìn kia lúc này không nháy mắt nhìn bản thân. Lăng Hạ đại ra một lát, lúc này mới phản ứng kịp, bộ dạng bản thân nuốt nước miếng có lẽ đã bị đối phương nhìn thấy rồi, mặt liền nóng hơn nữa.

Hần vội vàng hành động, cúi xuống hôn xương quai xanh của Ngự Chi Tuyết rồi chậm rãi xuống phía dưới, nhớ lại động tác Ngự Chi Tuyết làm với mình, ngậm lấy một điểm nổi lên trên ngực y. Lúc hần cảm thấy thân thể Ngự Chi Tuyết hơi hơi run lên một chút, biết đó nơi mẫn cảm của y, liền gia tăng độ mạnh yếu.

Ngự Chi Tuyết cổ vũ vuốt ve Lăng Hạ sống lưng, môi và tay đối phương đều đem tới khoái cảm khôn kể cho y. Thân thể đã nóng nổi muốn muốn bốc cháy, y yên lặng nhẫn nại, hưởng thụ Lăng Hạ khó được chủ động.

Lăng Hạ dần dần hiểu vì sao bình thường Ngự Chi Tuyết thích vuốt ve hôn môi thân thể hắn như vậy, bây giờ hắn cũng như thế. Khó nhịn thân cận thân hình đối phương, mỗi một cảm xúc của đối phương vì động tác của mình mà thay đổi đều làm hắn mừng rỡ không thôi, trong hơi thở xen lẫn mồ hôi mẩn mẩn quen thuộc này, hương vị làm hắn say mê.

Bờ môi của hắn dần dần dao động ở chỗ bụng dưới Ngự Chi Tuyết, nơi thô ráp đó của đối phương đã đỉnh lấy ngực của hắn, hiển nhiên đã sớm tinh thần tràn đầy rồi.

Hít một hơi dài, Lăng Hạ nhắm mắt lại, lấy dũng khí ngậm vào miệng, quai hàm căng phình ra. Hắn cần thận mà khó khăn cao thấp hoạt động, hương vị nam tính thành thực tràn ngập khoang miệng làm hắn hơi hoảng hốt.

“Lăng.” Ngự Chi Tuyết kinh ngạc thở hổn hển một chút, sau đó Lăng Hạ liền cảm thấy cổ họng như bị phỏng, chất lỏng tanh nóng làm hắn nghẹn không thở nổi rồi.

Ngự Chi Tuyết mang theo vài phần chật vật rất nhanh rút ra ngoài, còn liên tục phun chất lỏng bắn tung tóe lên mặt Lăng Hạ, hai người đều trợn tròn mắt.

Rốt cục Lăng Hạ cũng thở được, mặt sung huyết đỏ bừng, ấp úng nói: “Sao lại nhanh như vậy?”

Hắn vốn oán thầm trong lòng, lại không biết đã bất giác nói ra, mặt Ngự Chi Tuyết liền đen. Không ngờ Lăng Hạ đột nhiên kích thích y như vậy, y hoàn toàn bị dọa Nhưng y nhìn mặt và môi Lăng Hạ đều lây dính mùi vị của bản thân, vừa đau lòng đồng thời lại thỏa mãn nói không nên lời.

Không đợi Lăng Hạ lau sạch chất lỏng trên mặt, đã bị Ngự Chi Tuyết đặt dưới người, trong mắt đối phương bốc lên một ngọn lửa nóng cháy xâm lược một lần nữa, làm hắn run rẩy.

Ngón tay và lưỡi của Ngự Chi Tuyết rất nhanh hoạt động trên người hắn, hơi đau đồng thời cũng mang đến cảm giác điện giật rất nhỏ, Lăng Hạ dồn dập thở phì phò ngửa cổ, yếu ớt lại mê loạn.

Ngón tay Ngự Chi Tuyết nhẹ nhàng nâng lên một cái, dây chuyền trên cổ Lăng Hạ tự động bắt đầu dài ra, như rắn theo cánh tay hắn uốn lượn bò lên. Chờ Lăng Hạ phản ứng kịp thì hai tay đã bị dây thừng bóng loáng hơi mát lạnh trói chặt lại, cao giờ quá đỉnh đầu cột vào trụ giường.

“Đây là cái gì?” Lăng Hạ kinh ngạc trừng lớn mắt nhìn về phía Ngự Chi Tuyết.

Ánh mắt hắn còn mang theo hơi nước ướt át, giọng nói run nhè nhẹ, thân thể bị trói không tự chủ được run rẩy, yếu ớt mà mê người.

Ngự Chi Tuyết đôi mắt tối sầm lại, bụng rất nhanh một lần nữa nóng lên.

Y dùng tay bao lấy nơi đã lên tinh thần của Lăng Hạ, chậm rãi hoạt động, giải thích nói: “Tuy rằng thật thích Lăng chủ động, nhưng vẫn để lần sau đi. Như bây giờ huynh thích không?”

Tư thế ở trong sách y xem còn quá đáng hơn vậy nhiều, nhưng mà làm thế Lăng Hạ sẽ tức giận đi? Hình ảnh bây giờ đã làm cho y hưng phấn không thôi rồi.

“Làm sao có thể thích!” Lăng Hạ mặt đỏ tai hồng nói, “A Tuyết, mau thả ta ra! Ừm.”

Miệng bị chặn lại, Ngự Chi Tuyết hôn nhiệt liệt, tốc độ tay cũng nhanh hơn.

Hồi lâu, phát ra vài tiếng kêu yếu ớt mềm mại, Lăng Hạ vô lực thở phì phò, thân thể thoát lực xụi lơ, hạ thể phun chất lỏng vào lòng bàn tay Ngự Chi Tuyết.

Ngự Chi Tuyết mê muội nhìn biểu cảm mê loạn lúc lên đỉnh của Lăng Hạ, lấy tay dò xét giữa đùi của hắn, đụng đến chỗ kia liền đẩy ngón tay đi vào, nhẹ nhàng mà vội vàng khuếch trương.

Ánh mắt Lăng Hạ dần dần thanh minh, vô lực bắt đầu tránh né, một trận leng keng vang lên vẫn như cũ tránh không thoát. Hắn tức giận đá Ngự Chi Tuyết một cước, lại bị đối phương nhân cơ hội bắt lấy một chân chen vào giữa, đồng thời ngón tay thứ hai cũng chen vào, nông nông sâu sâu ra vào.

Khoái cảm một lần nữa đẩy lên từ xương cùng chậm rãi hướng lên xương sống, ngực lõa lồ của Lăng Hạ khấn trương phập phồng một lần nữa, hai điểm trước ngực cũng trương no đủ. Miệng hắn bất giác phát ra

vài tiếng rên run run ngọt ngào, bụng một lần nữa nóng lên, thắt lưng bắt giắc vặn vẹo phối hợp động tác của Ngự Chi Tuyết.

Ngự Chi Tuyết tăng mạnh động tác, hít một hơi thật sâu nhấn nài tiếp tục khai thác, lúc y cảm thấy nơi kia đã mềm mại trơn ẩm, lập tức khẩn cấp nhắm chuẩn, một lần hung hăng đánh vào chỗ sâu nhất.

“A.” Lăng Hạ dồn dập phát ra một tiếng thét chói tai biến điệu, đầu óc trống rỗng, nơi bị mở ra sưng đau, đồng thời lại mang đến khoái cảm đòi mạng.

Cảm giác bị thít chặt làm Ngự Chi Tuyết dừng một chớp mắt, sau đó liền đặt một chân của Lăng Hạ lên vai, quỳ gối giữa hai đùi hấn bắt đầu hung ác hoạt động.

Toàn thân Lăng Hạ đều xụi lơ, khoái cảm quá mức kịch liệt làm hắn có chút không chịu nổi. Khóe mắt dần dần ướt, thân thể bị đâm không tự chủ được nảy lên, yết hầu khô ráp phát ra một tiếng cầu khẩn: “A Tuyết, chậm một chút.”

Cổ họng Ngự Chi Tuyết căng thẳng, y thích nghe nhất là tiếng cầu khẩn mềm yếu mang theo tiếng khóc của Lăng Hạ, nó làm y cảm thấy, người này là của mình. Y càng ra vào mãnh liệt, kẻ sát vánh tai Lăng Hạ thấp giọng nói: “Lăng, thoải mái sao?”

Đồng tử Lăng Hạ co rút lại từng đợt, hai tay trói trên đỉnh đầu vô lực lắc lư, ý loạn tình mê. Hắn vô lực lắc đầu, thanh âm cao vút ức chế không nổi dần dần thoát ra khỏi yết hầu: “Ừm. A Tuyết. A.”

Trong mắt người này lúc này chỉ có thể nhìn mình. đôi mắt của Ngự Chi Tuyết sáng khiếp người, nói lỏng trói buộc trên tay Lăng Hạ, để hắn ôm lấy lưng mình, đặt hắn ngồi giữa hai chân.

Y động eo thúc đến nơi mẫn cảm của Lăng Hạ, một phát so một phát càng dùng sức ma sát, thì thầm nói: “Lăng, đừng nhìn người khác nữa được chứ? Chỉ nhìn ta là được rồi.”

Tư thế này tiến càng sâu, Lăng Hạ kêu “A” một tiếng, lý trí triệt để tiêu thất. Hắn căn bản nghe không rõ Ngự Chi Tuyết nói cái gì, chỉ bất lực gật đầu.

Cả người hắn như nhũn ra ôm sát cổ Ngự Chi Tuyết, theo động tác của y mà phập phồng lên xuống, khoái cảm quá mức mãnh liệt làm hắn co hết ngón chân lại, trái tim sắp theo động tác của Ngự Chi Tuyết nhảy ra ngoài rồi.

Tuy biết đó chỉ là động tác vô thức của Lăng Hạ, Ngự Chi Tuyết vẫn thỏa mãn nuông nài, thoáng thả chậm động tác, dán lên môi Lăng Hạ, ôn nhu mà lưu luyến hôn môi .

Lăng Hạ thở hổn hển, hắn vô lực tựa vào trán Ngự Chi Tuyết đứt quãng than nhẹ , kích thích liên tục không ngừng làm hắn như ở trên mây, thân thể như bị điện giật tê một trận lại run rẩy một trận.

Nơi đứng lên phía trước vì động tác của hai người mà không ngừng cọ vào bụng Ngự Chi Tuyết, đã tiếp cận đến mức cao nhất, Lăng Hạ nhịn không được run run muốn vươn tay nắm lấy.

Ngự Chi Tuyết tay mất lạnh lẽo bắt lấy mu bàn tay hắn kéo ra phía sau, thấp giọng an ủi: “Đừng nóng vội. Chúng ta cùng nhau.”

Y nói xong lại tăng nhanh động tác, dùng sức rút ra đâm vào, đỉnh chuẩn một điểm kia.

Lăng Hạ dồn dập thở hổn hển, mặt bắt giắc bị nước mắt làm ướt. Bụng càng lúc càng nóng, nhiều lần muốn lên đỉnh lại chỉ kém một bước, mặt sau sáng khoái cực độ, hai tầng lửa và băng làm hắn vặn vẹo thắt lưng phối hợp, miệng phát ra tiếng thở hổn hển.

Miệng hắn không khỏi cầu xin nói: “A Tuyết, ta muốn bắn.”

“Rất nhanh.” Đôi mắt Ngự Chi Tuyết càng sâu thẳm, y đỡ eo Lăng Hạ, đè bấp đùi của hắn, mạnh mẽ rút ra đâm vào vài lần. Càng lâu càng nhiều khoái cảm, rốt cục cũng tới đỉnh, Lăng Hạ kêu một tiếng, lưng mạnh thẳng băng, sau đó vô lực xụi lơ trên bờ vai Ngự Chi Tuyết.

Bụng bị chất lỏng nóng bỏng làm ướt nhẹp, Ngự Chi Tuyết bị cửa huyết giao nhanh, y cắn răng tăng nhanh động tác hơn nữa, đâm mạnh một cái cũng bắn xuất ra.

Thân thể Lăng Hạ còn trong dư vị cao trào không tự chủ được phát run, thất lực yếu đuối vô lực, bị Ngự Chi Tuyết sáp bắt thực sự làm hắn xấu hổ xấu hổ vô cùng.

Ngự Chi Tuyết không vội rút ra ngoài, chỉ lẳng lẳng ôm Lăng Hạ, cả người hai người đều là mồ hôi.

Hồi lâu, y hôn mồ hôi cùng nước mắt trên mặt Lăng Hạ, đau lòng xoa cổ tay bị trời đỏ lên. Tuy rằng dây chuyền bóng loáng, nhưng động tác mạnh vẫn để lại vết dây.

Lăng Hạ liền nhớ tới chuyện bản thân bị đùa nghịch thân bất do kỷ đủ loại, tức giận mặt đỏ lên đẩy Ngự Chi Tuyết ra. Thử kia trong thân thể theo động tác của hắn trượt ra, một ít chất lỏng dính dính chảy ra ngoài, làm hắn càng thêm xấu hổ không chịu nổi.

Chân và eo của hắn bủn rủn lợi hại, thời gian lần này so với dĩ vãng dài hơn nhiều, thể lực cũng tiêu hao càng nhiều.

Ngự Chi Tuyết vội vàng ôm lấy Lăng Hạ giải thích, khó được Lăng Hạ chủ động một lần, lại đều bị y cắt ngang, nhớ lại không khỏi tiếc nuối.

Lăng Hạ bối rối nhìn dấu vết trên cổ tay nói: “A Tuyết, ta thật sự không thích.”

“Về sau không làm nữa.” Ngự Chi Tuyết hôn lên bờ môi của hắn thấp giọng nói, “Nếu huynh vẫn giận, lần sau để huynh buộc ta được hay không?”

Vốn muốn mắng to một câu “Ta mới không biến thái như vậy!”, nhưng tưởng tượng cảnh Ma Tôn đại nhân bị dây thừng màu đỏ trói lại một chút, Lăng Hạ liền gật đầu nói: “Tốt.”

Vì thế Ma Tôn đại nhân tròn tròn mắt.

97. Q.5 - Chương 97: Chương 5

Lăng Hạ cười như không cười nhìn hồi hận trong mắt Ngự Chi Tuyết, hắn biết, nam nhân a, lời nói trên giường căn bản không tin được. Phi, sao lại tự mắng cả mình vào vậy.

Hắn vươn tay sờ sờ sợi dây trên cổ, dùng ngón tay điểm điểm bả vai Ngự Chi Tuyết nói: “Thứ này, đến cùng là cái gì? Làm sao để tháo xuống?”

“Tháo xuống làm gì?” Ngự Chi Tuyết vươn ngón tay thon dài khảy khảy mặt dây chuyền phía trước một chút nói, “Lăng mang rất đẹp.”

Y thấy Lăng Hạ có xu thế tức giận, vì thế vươn tay ôm hắn vào ngực, thay hắn xoa thất lực bủn rủn, giải thích đơn giản: “Mang theo nó có thể bảo hộ huynh.”

Đó kỳ thực bị xem làm một loại thuật cấm kỵ của ma tu đạo, Ngự Chi Tuyết dùng máu của mình làm dấu hiệu, Lăng Hạ gặp nguy hiểm thì dù ở chỗ nào y cũng đều có thể cảm nhận được, vòng cổ cũng sẽ kịp thời mở ra pháp trận bảo hộ.

Lăng Hạ biết Ngự Chi Tuyết không muốn nói, bản thân dù ép hỏi thế nào cũng sẽ không nói.

Hắn hiểu Ngự Chi Tuyết, biết A Tuyết của hắn khuyết thiếu cảm giác an toàn, ham muốn chiếm hữu mạnh, cố chấp tới cực điểm, đối đãi với người khác không nhu thuận dịu dàng giống khi ở trước mặt mình như vậy. Nhưng mà, hắn cũng đành nhận tội thôi.

Dù sao còn có thời gian rất dài ở cùng nhau, chuyện này phải thay đổi một chút.

Ngự Chi Tuyết cúi đầu hôn tóc Lăng Hạ, dùng thanh âm trầm thấp từ tính mềm nhẹ nói: “Lăng còn chưa nói với ta, lần trước gặp tiểu Hổ khi nào.”

“.” Lăng Hạ không nói gì, bản thân hỏi một chuyện cũng không có được đáp án, chuyện nhỏ này Ngự Chi Tuyết vẫn còn nhớ mãi. Dấm chua của tiểu Hổ cũng ăn, tâm nhân của ngài nhỏ tới chừng nào hả?

Hắn tức giận nói: “Chính là lần trước sau khi ta rời đi. Ít nhiều nhờ gặp tiểu Hổ cùng A Ly, ta mới nhớ tới.”

Một trận lặng im, Lăng Hạ nghi hoặc lờm Ngự Chi Tuyết một cái, liền phát hoảng. Biểu cảm của Ma Tôn đại nhân bây giờ quả thực như bắt gặp hắc hống hạnh xuất tường, khuôn mặt vắn vẹo thương tâm.

“Trước đó ta nỗ lực như vậy, Lăng đều không nhớ tới.” Ngự Chi Tuyết nghiêng rằng, “Vì sao vừa gặp tên Tống Tiểu Hồ kia liền nhớ lại?”

“ Ta làm sao mà biết?” Đầu Lăng Hạ đầy hắc tuyến, hắc không thể nói là vì hiệu ứng bàn tay vàng của nhân vật chính đi?

Hắn bối rối nhìn bộ dạng thương tâm thất lạc của Ma Tôn đại nhân, an ủi: “Chuyện này vốn không quan trọng a! Trước đó kỳ thực ta đã nhớ lại một ít, sau này gặp tiểu Hồ đột nhiên nhớ lại toàn bộ, chỉ là trùng hợp mà thôi.”

Ngự Chi Tuyết vẫn buồn bực, trầm nghĩ, ngày mai phải đưa thứ quý kia cho Tống Tiểu Hồ, để hắn rút nhanh đi cho rồi!

Y nghĩ như vậy, lại xoay người đè Lăng Hạ, nói: “Hôm nay còn sớm, chúng ta lại làm một lần đi?”

Thất lự Lăng Hạ bây giờ còn rất nhuyễn, vội vàng dùng sức đẩy một cái, tức giận nói: “Vừa rồi đệ không mệt sao? Trời sắp sáng rồi.”

“Vào không gian làm.” Ngự Chi Tuyết hôn hôn bờ môi của hắn dùng thanh âm khàn khàn nói, “Sẽ không để Lăng mệt.”

Động tác của Ngự Chi Tuyết nhẹ đi rất nhiều, dùng tư thế Lăng Hạ tiết kiệm ít sức nhất, cũng không thật sự dùng sức, chỉ dụ dằng trườn động, từng phát từng phát, phẳng phát muốn làm như vậy cho đến thiên hoang địa lão.

Lăng Hạ hoảng hốt mở to mắt, lúc này mới phát hiện Ngự Chi Tuyết luôn luôn nhìn mình. Ánh mắt kia chuyên chú mà ôn nhu, đồng tử trong suốt sáng ngời rành mạch ảnh ngược bản thân thu nhỏ, cũng chỉ có mình.

Trái tim thành thích cấp tốc nhảy lên, hai chân Lăng Hạ phối hợp vòng trên lưng Ngự Chi Tuyết, khó nhịn nắm chặt drap giường.

Khoái cảm theo xương cùng từ từ thăng lên, rốt cục sắp bùng nổ, Ngự Chi Tuyết chuyển người lại để Lăng Hạ áp lên trên người, ôm hắn đột nhiên tăng nhanh động tác.

Lăng Hạ thở hổn hển dán lên ngực Ngự Chi Tuyết, khoái cảm đột nhiên tăng lên làm thân thể hắn co rút run rẩy một trận, hắn nhịn không được kêu một tiếng, nắm chặt cánh tay Ngự Chi Tuyết bắn xuất ra.

“Huynh là của ta.” Ngự Chi Tuyết thở dốc lẩm bẩm nói, cánh tay dùng sức ấn hông Lăng Hạ về phía mình, hướng về trước dùng sức động một cái.

Lăng Hạ cảm thấy bản thân sắp nhuyễn thành một cọng mì bị nấu chín, hai chân như phát sốt run rẩy không ngừng. Lúc Ngự Chi Tuyết ôm hắn đi tắm, hắn xuất thần nhìn mặt Ma Tôn đại nhân mà ngơ ngẩn cả người.

Ai, thật xấu thích ăn bấy dấm chua của Ngự Chi Tuyết này.

Cũng may trong không gian thời gian dài ra rất nhiều, Lăng Hạ ngủ một giấc thật dài đã khôi phục gần như bình thường, không đến mức chật vật vì Túng Dục quá độ. Nhưng nơi cổ còn có dấu hôn dày đặc, đành phải mặc cái áo cao cổ che lại thôi.

Vậy mà lúc Lăng Hạ khiển trách, Ma Tôn đại nhân lại tự nhiên xoay người để lộ lưng. Trên lưng y là cơ bắp trắng rắn chắc, da thịt trắng nõn như ngọc lại làm mấy vết cào vết máu trên đó càng rõ ràng. Mặt Lăng Hạ nhất thời sung huyết đỏ bừng, vội vàng giúp Ngự Chi Tuyết phủ thêm quần áo, hắn không nhớ mình cào khi nào.

Pháp trận phong ấn mộc kiều ở sâu trong cấm địa ma tu đạo, thiết trí cơ quan trùng trùng cùng pháp trận giam cầm, chung quanh chướng khí mù mịt, người tu hành bình thường căn bản không vào được.

Ngự Chi Tuyết không muốn Lăng Hạ đi theo, nhưng Lăng Hạ lại kiên trì muốn đi cùng, hấn sợ lúc lấy thứ kia ra nó lại gây ảnh hưởng đến Ngự Chi Tuyết, dự y đánh nhau với Tống Tiểu Hổ. Ngự Chi Tuyết suy tư một hồi rồi cũng đồng ý, bây giờ một lát y cũng không muốn tách khỏi Lăng Hạ.

Ngự Chi Tuyết ôm thắt lưng Lăng Hạ ngồi trên người Song Đầu Xà, Tống Tiểu Hổ cưỡi A Ly theo thật sát bên cạnh. Tuy rằng tình cảnh đêm qua hơi xấu hổ một chút, nhưng đối phương lại là Tống Tiểu Hổ cưỡi mỗ độ lượng, hiển nhiên đã quên gần sạch rồi.

A Ly khiêu khích liếc mắt nhìn Song Đầu Xà một cái, Song Đầu Xà lại lười biếng dùng hai cặp đồng tử dựng thẳng liếc nhìn A Ly, chậm rì rì vỗ cánh.

Sóng to gió lớn giữa hai ma thú bắt đầu khởi động, Lăng Hạ thấy mà chỉ buồn cười, trong mấy con ma thú, tính cách A Ly gần giống tiểu hài tử, Đại Bạch phỏng chừng là một thanh thiếu niên chán chường, Song Đầu Xà này thì, chắc chắn là khí phái trường giả.

Lăng Hạ ít nhiều nhìn ra được, Song Đầu Xà này không giống như bề ngoài hung ác tàn bạo, phần lớn thời gian đều lười biếng bị vây trong trạng thái ngủ đông.

Hắn đột nhiên nhớ tới chuyện lúc trước Song Đầu Xà cùng Ngự Chi Tuyết kết bè lừa mình, liền hừ một tiếng lấy khuỷu tay thọt Ngự Chi Tuyết phía sau, thấp giọng nói: “Kỹ thuật diễn của các người thật là tốt!”

Ngự Chi Tuyết giả vờ như không nghe thấy, lạnh nhạt tự nhiên ôm eo Lăng Hạ.

Bay không biết bao lâu, tiền phương xuất hiện một màn sương mù dày đặc màu đỏ tím, Ngự Chi Tuyết mở bình chướng che khuất Lăng Hạ, thân thể của y và Tống Tiểu Hổ đều chống lại được, A Ly và Song Đầu Xà là siêu thú cũng không sợ.

Trong tầng sương mù màu tím dày đặc không nhìn thấy gì, hơn nữa vô biên vô tận phẳng phất như bay mãi cũng không đến nơi, tâm Lăng Hạ không khỏi trầm xuống. Ngự Chi Tuyết phát hiện hấn bất an, liền ôm chặt hấn vào ngực mình. Mặt Lăng Hạ nóng lên, tâm tình xao động cũng dần bình phục.

Rốt cục cũng xuyên qua tầng sương mù dày đặc, trước mắt xuất hiện một khu rừng rậm màu tro tàn, có lẽ do chướng khí nên không gặp được ánh mặt trời, thảm thực vật nơi này có vẻ phờ rũ rụi, không có nhan sắc bóng đẹp.

Song Đầu Xà hiển nhiên rất quen thuộc nơi này, mang mọi người rất nhanh xuyên qua một khe sâu, dừng lại trước một cánh cửa sắt vĩ đại.

Lăng Hạ không khỏi bắt đầu miên man suy nghĩ, lúc đầu phiên bản trong sách, trận pháp diệt thế của Ngự Chi Tuyết hẳn là thiết trí ở đây. Mộc kiều thứ này, quả nhiên vẫn sớm tiêu hủy mới tốt.

Thân hình giáo chúng trông coi đại môn cứng ngắc giống như con rối, khom mình hành lễ với Ngự Chi Tuyết liền mở cơ quan đại môn ra, Ngự Chi Tuyết kéo tay Lăng Hạ dẫn đầu đi vào, Song Đầu Xà cùng A Ly đều ở bên ngoài.

Bên trong kiến tạo một nơi cực kỳ giống cung điện, ba người lập tức dọc theo thông đạo đi xuống dưới hồi lâu, không biết trải qua bao nhiêu cửa, lúc tới một cái đại sảnh, rốt cục Ngự Chi Tuyết cũng ngừng lại.

Y rót vô ngần lực vào một cơ quan trên tường, rất nhanh, cơ quan bị khởi động, một pháp trận chậm rãi từ dưới đất thẳng lên, chung quanh bao phủ một vòng hào quang màu lam nhàn nhạt. Pháp khí ở trung tâm bộ phận kia không còn là hình ngọn đèn như Lăng Hạ từng thấy, mà là một thủy tinh cầu xinh đẹp, quanh thân từ từ tản ra ánh sáng màu bạc.

Dù nhìn nó rất xinh đẹp, Lăng Hạ vẫn có thể cảm nhận được tà khí, thậm chí còn rung mình một cái. Hấn thấp giọng nói: “Làm sao lấy ra?”

Ngự Chi Tuyết chỉ tăng hào quang kia, nói: “Cởi bỏ pháp trận phòng hộ trước, sau đó lại cởi bỏ phong ấn, Lăng không cần lo lắng.”

Năm đó Thủy Nguyệt tương dung ba pháp khí mộc kiều, bàn long cùng niết kiều một cách hoàn mỹ, ba pháp khí quấy nhiễu lẫn nhau tự áp chế sát khí phát ra ngoài, dù năm đó y mất đi một nửa lực lượng, bây giờ vẫn có thể tự mình lấy pháp khí này ra.

Thân thể Tống Tiểu Hổ là chí dương, không sợ dòng tà khí này, nghe vậy bắt lấy cánh tay Ngự Chi Tuyết nói: “A Tuyết, ta đi lấy ——nếu người bị nó ảnh hưởng, ta và Lăng đại ca sẽ thật thăm nha.”

Nhân vật chính không hề biết lời nói của mình đã tổn thương lòng tự trọng của Ma Tôn đại nhân. Ngự Chi Tuyết đen mặt hung hăng trợn mắt nhìn hắn, rất nhanh cởi bỏ trận pháp phòng hộ, đi tới phía pháp trận.

Lăng Hạ đang khấn trương nhưng khi nghe thấy lời nói trực tiếp lại đơn thuần của Tống Tiểu Hổ liền tiêu tán, thậm chí còn nhịn không được cười cười.

Pháp khí ngàn năm rất miễn cảm với nguy hiểm, trong đầu Ngự Chi Tuyết vang lên một thanh âm giống như đã từng quen biết: “Hủy chúng ta, người vĩnh viễn không có khả năng xưng bá toàn bộ đại lục! Hơn nữa vĩnh viễn không phải là đối thủ của Tống Tiểu Hổ, như vậy người còn làm sao?”

Ngự Chi Tuyết cười khinh miệt, quay đầu nhìn Lăng Hạ, đối phương đang khấn trương chuyên chú nhìn mình. Lúc hai người bốn mắt nhìn nhau, mặt mày Lăng Hạ bỗng chốc nhu hòa, ấm áp đến cực điểm.

Đáp án không phải đã thật rõ ràng sao? Xưng bá thiên hạ nếu không có người kia thì có gì là lạ thú?

Y mưu cầu, trong mắt thấy, vẫn luôn đều là người kia!

Tống Tiểu Hổ thấy trong mắt Ngự Chi Tuyết ẩn ẩn xuất hiện tử quang, lo lắng quát: “A Tuyết!”

Khóe mắt Ngự Chi Tuyết nhíu lại, nói: “Tiểu Hổ, chúng ta thử xem ai lấy nó ra trước.”

Y nói xong thân hình chớp lên một cái, tay đã đặt lên lớp phòng hộ pháp khí trung ương, Tống Tiểu Hổ kêu to vội vàng xông lên: “A Tuyết, người cũng quá giáo hoạt rồi!”

Lăng Hạ bất giác buồn cười, khụ, hắn đã hơi hiểu vì sao các cô gái đều thích ghép đôi nhân vật chính và nhân vật phản diện rồi.

Hai người đồng thời phát lực, một là lực lượng chí âm, một là chí dương, phối hợp hoàn mỹ vô khuyết, giống như nhiều năm trước bọn họ cùng nhau kề vai chiến đấu. Lam quang cùng bạch quang dung hợp vào nhau, một hồi lâu, thủy tinh cầu trong suốt phát ra vài tiếng gậy vỡ rất nhỏ, mất đi ánh sáng long lanh từ không trung rơi xuống xuống dưới.

Tống Tiểu Hổ vội vàng vươn tay ôm vào trong lòng, đặc ý lộ ra hai lúm đồng tiền nói: “Lăng đại ca, A Tuyết, vẫn là ta thắng!”

Ngự Chi Tuyết vốn không nhìn hắn, chỉ chậm rãi đi xuống, nắm chặt tay Lăng Hạ, khóe miệng lộ ra một nụ cười yếu ớt không dễ dàng phát giác: “Lăng, chúng ta trở về.”

“Ừ.” Lăng Hạ cũng mỉm cười.

Nơi nào có Ngự Chi Tuyết, nơi đó chính là nhà.

98. Q.5 - Chương 98: Chương 6

Lăng Hạ mơ mơ màng màng mở to mắt, đập vào mắt chính là trần nhà màu vàng quen thuộc.

Hắn đại ra, khó có thể tin mở to hai mắt, cảm giác sợ hãi dày đặc dâng lên mạnh mẽ trong lòng. Tự mình xuyên trở về sao? Vì sao? A Tuyết đâu?

Hắn hoảng loạn xoay người, lúc này mới phát hiện Ngự Chi Tuyết nằm ở ngay bên người, lông mi thật dài rũ xuống hơi hơi rung động, hô hấp đều đều mà lâu dài, hiển nhiên là còn trong mộng.

Lăng Hạ thở ra một hơi, nhẹ nhàng nghiêng người cẩn thận đánh giá chung quanh, đây thật đúng là căn phòng quen thuộc, hoàn toàn là trang bị hiện đại. Hắn vươn tay mở di động trên bàn ra, vừa nhìn thời gian liền ngây ngẩn cả người —— đây là một ngày trước khi hắn bị nhận định là “Siêu nhân”, tốt lắm, như vậy ít ra sẽ không bị truyền thông đuổi giết.

Hắn sờ sờ tóc, quả nhiên, tóc dài mấy tháng qua đã biến thành tóc ngắn một lần nữa, nhưng lực tinh thần và năng lượng nguyên tố vẫn còn, túi trữ vật cũng đều mang trên người.

Yên lặng suy nghĩ một hồi, Lăng Hạ lay tỉnh Ma Tôn đại nhân, an ủi: “A Tuyết, rồi đệ sẽ quen sinh hoạt bình dân thôi.”

Ngự Chi Tuyết lẳng lẳng ngồi trên giường Lăng Hạ đánh giá hoàn cảnh hoàn toàn xa lạ, phòng so với tấm cung của y đương nhiên là cực kì nhỏ, toàn bộ là màu vàng ấm áp, bố trí rất thanh khiết sạch sẽ, trong không khí là mùi hoa không biết tên, vật dụng trong phòng tám chín phần y đoán không ra dùng làm gì.

Chỉ một chút y liền thích nơi này, bởi vì nơi nơi đều là hơi thở của Lăng Hạ.

Lăng Hạ vội vàng gọi điện thoại cho công ty xin nghỉ bệnh ba ngày, lúc hẳn gọi điện thoại, Ngự Chi Tuyết cứ như vậy lẳng lẳng nhìn, trong mắt hiển nhiên là tò mò.

Hắn dường như chưa tình xin nghỉ, chủ nhiệm văn phòng quan tâm dặn vài câu nói hẳn dưỡng bệnh cho tốt, Lăng Hạ cũng trả lời có lệ cho qua.

Lúc để điện thoại xuống Ngự Chi Tuyết lập tức liền hỏi: “Giọng nói kia là của ai? Là nam nhân sao?”

Lăng Hạ gật gật đầu, chỉ chỉ điện thoại giải thích nói: “Ừm. . . . Là cấp trên của của ta, ta ở đây phải làm việc cho người ta, chính là loại làm việc để đổi lấy thù lao đấy, nếu trong thời gian làm việc mà không đi làm thì phải xin phép. Thứ này, cứ xem như là truyền thống phù ở thế giới chúng ta đi.”

Ngự Chi Tuyết có chút lạnh nhạt vỗ chân, trong ánh mắt có chút đau lòng: “À, thì ra linh khí ở thế giới bên này bản cùng đến mức đáng thương, nhưng cũng không quá mức lạc hậu. Ta không biết, cuộc sống của Lăng ở bên này lại khốn khổ như vậy.” [==]

Khóe miệng Lăng Hạ gật gật, vì thế mà bị Ngự Chi Tuyết đồng tình. . . . Nhưng mà muốn giải thích rõ thế giới này cho người thống trị cao nhất của Dị Giới hiển nhiên không phải chỉ hai ba ngày là làm được. Nếu không thể quay về thì cũng đồng nghĩa với việc Ngự Chi Tuyết bỗng chốc từ trên mây té xuống cái gì đều không có không hiểu, thật là quá bi thảm. . . .

Hắn cẩn thận quan sát thần sắc Ngự Chi Tuyết, xác định không có lo âu cùng thất lạc, lúc này mới thoáng quyết tâm.

Hắn vội vàng thuyết minh cách sử dụng vật dụng thông thường cho Ngự Chi Tuyết rồi làm mẫu một chút, tự tay dạy, giống như bày cho tiểu hài tử. May là trí nhớ Ngự Chi Tuyết rất tốt, tên cùng cách sử dụng mấy thứ kia chỉ nói một lần đã có thể nhớ kỹ.

Lăng Hạ lại mang Ngự Chi Tuyết vào toilet rửa mặt, giới thiệu với y chỗ rửa tay, rửa mặt rồi nói y đợi hẳn đi tìm một cái bàn chải đánh răng mới cho Ngự Chi Tuyết dùng, giúp y nặn kem đánh răng vị trà xanh. Ngự Chi Tuyết vừa nghiêng cứu vừa mở vòi nước quan sát, đóng mở nhiều lần, Lăng Hạ nhìn mà thấy buồn cười.

“Đó là cái gì?” Ngự Chi Tuyết chỉ chỉ bồn tắm lớn bên cạnh.

Lăng Hạ vội vàng giải thích, Ngự Chi Tuyết lấy tay gõ gõ bồn tắm lớn, thật vừa lòng nói: “Thứ này không tồi, chúng ta có thể tắm cùng nhau.”

“. . . . Đệ đánh răng rửa mặt trước đi, ta đi tìm bộ quần áo cho đệ.” Lăng Hạ bối rối một chút, dùng đầu ngón chân cũng biết cùng nhau tắm rửa sẽ không có chuyện gì tốt phát sinh.

Trong nhà có nội y mới, Lăng Hạ tìm một cái quần lót tứ giác bằng bông màu đen cho Ngự Chi Tuyết, lại tìm một ít quần áo. Ngự Chi Tuyết thật hứng thú cầm cái quần lót tứ giác lần qua lộn lại nghiêng cứu một hồi, nhanh nhẹn mặc vào.

Ma Tôn đại nhân chỉ mặc mỗi cái quần lót như vậy, hai chân thon dài trắng nõn lại càng dài, cái mông vĩnh cao, cơ bắp nơi bụng hoàn mỹ. Cổ họng Lăng Hạ căng thẳng hai mắt nhìn đăm đăm, rất muốn tiến lên sờ một hồi a. . . . Hắn rất khó khăn mới khắc chế bản thân vươn móng vuốt sói, vội vàng giúp Ngự Chi Tuyết mặc y phục khác lên.

Ngự Chi Tuyết cao hơn Lăng Hạ nửa đầu, hơn nữa tuy rằng nhìn có vẻ gầy, nhưng lại là một cây quần áo. Quần Lăng Hạ y mặc vào chỉ tới cổ chân, áo sơ mi trắng cũng là gọi cảm lạnh liệt dị thường, cởi bỏ nút đầu để lộ một ít xương quai xanh, nhất cử nhất động đều có thể hiện ra bộ ngực cơ bắp căng đầy hoàn mỹ.

Lăng Hạ âm thầm nuốt nước miếng một cái, sao hắn cảm thấy Ngự Chi Tuyết để tóc dài mặc quần áo hiện đại không có chỗ nào không hợp là sao? Ngược lại còn mê người muốn chết. Hắn bây giờ rất xúc động, muốn cởi bỏ từng cúc áo hắn vừa mới mặc vào, nhưng mà rốt cục vẫn kiềm chế xuống. Hắn vội vàng mặc một cái áo màu vàng đơn giản, lại thay một cái quần bình thường.

Bây giờ là buổi sáng, hắn cầm điều khiển từ xa nói vài thao tác đơn giản cho Ngự Chi Tuyết, mở ti vi để Ngự Chi Tuyết xem rồi vội vàng đi vào bếp chuẩn bị bữa sáng.

Trong tủ lạnh có sữa chua và bánh mì, còn có chút ít dưa muối. Nhớ lại khẩu vị ngày thường của Ngự Chi Tuyết, Lăng Hạ chuẩn bị nhào bột làm chút bánh trứng chiên ngọt ngào. Hắn làm rất thành thạo, thuần thục.

Ngự Chi Tuyết cầm điều khiển nghiên cứu bấm chuyển kênh mấy lần, trong lòng âm thầm đoán cách sinh tồn của thế giới kỳ lạ này. Hiển nhiên, cũng có chiến tranh có tử vong, nhưng nơi này của Lăng Hạ chắc được xem là tương đối hòa bình. Người trên tivi đối thoại y nghe chẳng hiểu bao nhiêu, xem một hồi nhin không được bước đến cửa phòng bếp.

Lăng Hạ mang một cái tạp dề màu xanh nhạt đang bận rộn chuẩn bị rót bột nhào vào chảo điện. Hắn biết Ngự Chi Tuyết đang nhìn mình, liền giải thích: “Đồ gia dụng đều dùng điện, chính là nhờ sợi dây này truyền tới, cũng coi như là một loại năng lượng nguyên tố.”

Ngự Chi Tuyết không để ý “ừ” một tiếng, y có thể thấy tuyến năng lượng lưu động, thật tương tự năng lượng lõi hệ của Tổng Tiểu Hồ. Lực chú ý của y hoàn toàn ở trên người Lăng Hạ, hai tay Lăng Hạ rất linh hoạt, không bao lâu liền làm xong vài cái bánh trứng chiên thật hoàn mỹ, trong không khí cũng tràn đầy hương khí mê người.

Lăng Hạ ngẩng đầu mỉm cười với Ngự Chi Tuyết, Ngự Chi Tuyết đột nhiên nhìn thẳng hắn dùng ngữ điệu đồng cứng nói: “Bà xã.”

“” Lăng Hạ rất , mặt cũng hơi hơi nóng lên, “Đệ nghe được xưng hô này ở đâu?”

Ngự Chi Tuyết chỉ chỉ phòng khách nói: “Trên tivi.” Trên tivi có một nữ nhân mặc tạp dề bận rộn trong phòng bếp, nam nhân vô cùng thân thiết nói với nàng “Bà xã vất vả rồi.” , Ngự Chi Tuyết theo bản năng cảm thấy xưng hô này rất không tồi.

Lăng Hạ liếc mắt nhìn y bối rối nói: “Không được kêu như vậy, đó là nam nhân kêu nữ nhân ! Đệ phải gọi ta là ông xã!”

Ngự Chi Tuyết biết nghe lời phải, ngữ điệu hết sức nghiêm túc nói: “Được, ông xã.”

“” Càng , tuy rằng hình như là mình chiếm tiện nghi.

Lăng Hạ vô lực nâng trán: “Đệ vẫn gọi ta là Lăng Hạ đi.”

Hắn bưng hết bánh rán đi ra ngoài, lấy sữa chua, bánh mì cùng bày hết lên bàn cơm chuẩn bị ăn sáng. Bình thường hắn ăn thật đơn giản, so với cuộc sống cấm y ngọc thực của Ngự Chi Tuyết ở bên kia, Lăng Hạ không khỏi cảm thấy có chút áy náy.

Nhưng mà Ngự Chi Tuyết lại ăn rất sung sướng, năm cái bánh rán một mạch ăn hết ba cái. Lăng Hạ thấy y ăn ngon lành liền nhẹ nhàng thở ra, lấy bánh mì quét chút mứt hoa quả rồi đưa tới, Ngự Chi Tuyết đều ăn hết.

Ăn cơm xong Lăng Hạ dọn dẹp phòng bếp, hắn chuẩn bị mang Ngự Chi Tuyết ra ngoài mua quần áo, sau đó lại đi chung quanh vài vòng, để y nhanh chóng quen thuộc với thế giới bên này —— hắn biết rõ ở một Dị Giới xa lạ là một chuyện làm cho người ta sợ hãi đến mức nào.

Nhưng mà trước khi ra ngoài Lăng Hạ cẩn thận đánh giá Ngự Chi Tuyết một hồi liền cảm thấy không ổn, vội vàng lấy thêm cho y hai món đạo cụ —— một cái kính mát và một cái mũ rất phổ thông.

Dù sao nhan sắc của Ma Tôn đại nhân có lực sát thương quá mạnh, thế giới này phụ nữ rất lớn mật, vạn nhất chọc giận Ma Tôn đại nhân, hắn sợ chú cảnh sát sẽ tới cửa mời uống trà miễn phí.

Nhưng mang thêm hai thứ phụ kiện kia Lăng Hạ càng hết chỗ nói, đôi môi mỏng của Ngự Chi Tuyết càng hiện ra rõ ràng, cái mũi thẳng, đường cong nơi cằm cũng rất mê người, mang mắt kính lại càng khiến người ta chú ý. Nếu người xa lạ thấy Ngự Chi Tuyết đeo kính đen, Lăng Hạ dám cam đoan, đối phương sẽ bị đôi môi mỏng không bôi son mà vẫn trơn bóng của Ma Tôn đại nhân hấp dẫn đầu tiên — hần bây giờ rất muốn gặm nó.

Lăng Hạ liền tháo mắt kính và mũ Ngự Chi Tuyết đang đeo xuống—— sá, nhìn thì nhìn, dù sao A Tuyết của hần chính là dễ nhìn như vậy!

99. Q.5 - Chương 99: Chương 7

Nghĩ lại nghĩ, bản thân Lăng Hạ vẫn mang theo mắt kính, miễn gặp người quen lại bị hỏi tam hỏi tứ.

Ngày thường hần ngồi trong phòng làm việc nên cũng không chú ý việc mua quần áo, lại không thích dạo phố, chỉ có vài tiệm bán quần áo là thường hay mua. Lăng Hạ quyết định đi mua mấy bộ quần áo ở nhà cho Ngự Chi Tuyết trước, sau đó lại mua vài bộ quần áo khoác, giày đương nhiên cũng phải mua. Chân Ngự Chi Tuyết lớn hơn hần một chút, mang giày của hần hiển nhiên không thoải mái.

Bình thường Lăng Hạ đều ngồi tàu điện ngầm đến công ty, e ngại Ngự Chi Tuyết không thích tiếp xúc tứ chi với người khác, hần vẫn chọn đi taxi đến trung tâm thành phố.

Lúc xuống lầu may mắn là đã hơn mười giờ, trong khu có rất ít người, Lăng Hạ chỉ vào này tòa nhà vào vườn hoa nhỏ thuyết minh chi tiết cho Ngự Chi Tuyết. Ngự Chi Tuyết cẩn thận nhớ kỹ bọn nó, nơi này có rất nhiều thứ đối với y mà nói đều là xa lạ, nhưng rất thú vị.

Ngự Chi Tuyết đắm chiêu nhìn chung cư phía xa, nói: “Ở đây mọi người đều ở trong kiểu phòng nhỏ này?”

Lăng Hạ cười giải thích: “Vì dân cư đông lắm. Đương nhiên, nơi người giàu ở vẫn rất lớn. Đệ nhìn loại phòng này không lớn, nhưng lại rất đắt!”

Đi ra ngoài cửa Lăng Hạ lại giảng kỹ càng các loại phương tiện giao thông bình thường cho Ngự Chi Tuyết. Ngự Chi Tuyết có rất nhiều nghi vấn với nguyên lý hoạt động của ô tô, Lăng Hạ bị y hỏi nghẹn lời, buồn cười nói: “Trở về ta lên mạng tìm cho đệ đọc. Trên mạng tư liệu gì cũng có thể tra được.”

Nơi Ngự Chi Tuyết đứng có không ít ánh mắt nhìn qua. May là Lăng Hạ đã chuẩn bị tâm lý cho y, Ngự Chi Tuyết đều coi thường những ánh mắt này. Nơi cặp mắt y đảo qua, cơ bản không ai dám nhìn thẳng vào y.

Lăng Hạ thoáng yên tâm, lúc Ngự Chi Tuyết cười rộ lên thật đúng là yêu nghiệt, nhưng lúc không cười lại là khí chất quanh quệ, mang theo cảm giác áp bách mãnh liệt, khiến mọi sinh vật quanh y tự động cách xa năm mét.

Giờ này gọi xe vẫn dễ dàng, Lăng Hạ mở cửa xe ra để Ngự Chi Tuyết ngồi vào, bản thân thì đến một mặt khác ngồi vào. Hần sợ Ngự Chi Tuyết lần đầu tiên đón xe ngồi không quen, liền cầm thật chặt tay y.

Nhưng mà hần lo lắng hiển nhiên rất dư thừa, Ngự Chi Tuyết quen thuộc đánh giá xe ngựa xe như nước bên ngoài, Lăng Hạ chỉ mấy thứ bên ngoài nhẹ giọng giới thiệu cho y.

Lăng Hạ biết lái xe dùng ánh mắt khác thường liếc nhìn bọn họ qua kính chiếu vài lần, hần mang mắt kính đều xem nhẹ, dù sao cũng không quen nhau.

Rất nhanh đã đến nơi, Lăng Hạ mang Ngự Chi Tuyết lập tức đi đến tầng bán đồ nam. Tầng bán đồ nam ít người hơn tầng bán đồ nữ rất nhiều, điều ấy làm hần thật vừa lòng. Lần đầu tiên Ngự Chi Tuyết đi thang máy cũng thật lạnh nhạt tự nhiên, Lăng Hạ thật sự là bội phục vạn phần.

Mặt nhân viên quả thực không nhịn được đồ ửng lên, ngay cả khi đã được huấn luyện nghiêm chỉnh, ánh mắt vẫn bất chợt liếc về phía Ngự Chi Tuyết, nói chuyện cũng không lưu loát. Mặc dù đáy lòng Lăng Hạ có vài phần không được tự nhiên, ngoài mặt vẫn thoải mái giả vờ thông dong, tỉ mỉ chọn quần áo cho Ngự Chi Tuyết.

Tuy quần áo của Ngự Chi Tuyết rất hoa lệ, Lăng Hạ cũng không muốn mỗi ngày ở xã hội hiện đại này y đều ăn mặc trang điểm xinh đẹp như muốn đi hội như vậy, đều chọn quần áo thoải mái đơn giản, toàn là màu

đen, trắng, xám và vàng nhạt. Hắn chọn xong liền trưng cầu ý kiến của Ngự Chi Tuyết một chút, nhưng mà Ngự Chi Tuyết đều gật đầu, dường như chẳng thêm để ý mấy thứ đó.

Sợ Ngự Chi Tuyết sẽ không mặc quần áo này, Lăng Hạ liền cùng y vào phòng thử quần áo, thay y cởi áo sơ mi và cái quần dài rộng không vừa người. Lăng Hạ kiểm chế nửa ngày mới không vươn tay sờ hai cái đùi thon dài rắn chắc kia, chỉ âm thầm nuốt nước miếng một cái.

Chờ giúp Ngự Chi Tuyết thay quần áo xong, Lăng Hạ bất giác nhìn ngây người.

Rõ ràng chỉ là áo phong gió màu vàng nhạt kiểu phổ thông cùng cái quần màu tối, Ngự Chi Tuyết mặc vào lại dễ xem quá chừng, có vẻ rất trẻ tuổi, thanh xuân tinh thần phần chần. Lăng Hạ có chút hoảng hốt nhìn Ngự Chi Tuyết trong gương, bỏ qua khí chảy thành thực không phù hợp với độ tuổi, thực ra A Tuyết của hắn thật sự rất trẻ tuổi.

Ánh mắt cô nhân viên cũng tỏa sáng, rất nhiệt tâm chọn vài bộ để Ngự Chi Tuyết mặc thử, Lăng Hạ đều cầm lấy thúc giục Ngự Chi Tuyết đi thay.

Mặc kệ là kiểu dáng gì, áo mỏng, áo sơ mi ô vuông, Ngự Chi Tuyết mặc vào đều có thể trực tiếp đi chụp ảnh cho trang bìa tạp chí, vốn không cần chọn. Lăng Hạ nhìn mà trái tim gia tốc từng đợt, đồ Ngự Chi Tuyết thử tất cả đều để nhân viên gói lại.

Thực ra Ngự Chi Tuyết đã sớm hết kiên nhẫn, y chán ghét bị người xa lạ đánh giá. Nhưng mà mỗi lần y thay xong quần áo Lăng Hạ đều sẽ dùng ánh mắt si mê thưởng thức nhìn mình, điều này làm cho y thật sung sướng.

Ngự Chi Tuyết còn nhớ ở thế giới này Lăng Hạ là một “người nghèo”, lúc Lăng Hạ giúp y sửa lại cổ áo trong phòng thử đồ liền hỏi: “Lăng, đã được chưa?”

Lăng Hạ biết ý của y, nhin không được nở nụ cười: “Rồi, thiếu cái gì chúng ta lại đến mua sau.”

Lúc học đại học thành thích của hắn rất nổi trội xuất sắc, làm việc ba năm lại rất ít tiêu tiền, cộng thêm tài sản lúc cha mẹ ly hôn để lại cho hắn, tích tụ để bây giờ cũng được hơn hai mươi vạn rồi. Dù sau này sẽ ở bên này, nỗ lực làm việc cũng không đến mức nuôi nổi hai người.

Tiệm này là giá cả khá mắc, sáu cái áo hai cái quần tổng cộng gần vạn tệ, so với đồ Lăng Hạ thường mua vẫn đắt hơn. Lăng Hạ rất dứt khoát quét thẻ, bây giờ hắn rất có hào khí tốn hết ngàn vàng cũng muốn đổi lấy nụ cười mỹ nhân, câu sắc đẹp có thể thay cơm thật đúng là có đạo lý.

Lăng Hạ nhớ Ngự Chi Tuyết mang giày của mình hơi nhỏ, lại đến tiệm giày mua hai đôi giày da đi thường ngày. Lúc hắn nghỉ ngơi thường đi ra ngoài lên núi chạy chạy, cho nên cũng mau hai bộ đồ thể thao cho Ngự Chi Tuyết, hai đôi giày thể thao, sau đó là đồ mặc ở nhà, nội y, tất, linh tinh .

Vài thứ kia đựng hơn mười mấy gói to, trên tay hai người đều cầm đầy, đi chỗ đông người còn dễ bị rút. Cho nên lúc tới chỗ không người, Lăng Hạ liền để mấy thứ này vào túi trữ vật.

Từ trung tâm thương mại đi ra Ngự Chi Tuyết mặc một cái áo lông màu bạc cùng một cái quần vàng nhạt bình thường, dưới chân là đôi giày đi thường ngày. Quen nhìn tạo hình Ma Tôn đại nhân hoa lệ đẹp mắt, Lăng Hạ thật sự hiếm thấy Ngự Chi Tuyết nhẹ nhàng khoan khoái sạch sẽ như vậy, nhin không được nhìn tiếp.

Giữa trưa, Lăng Hạ quyết định mang Ngự Chi Tuyết đến nơi yên tĩnh ăn cơm. Hắn thích đồ ăn kiểu Trung Quốc, nhưng mấy nhà hàng Trung Quốc đều tương đối náo nhiệt, tới nhà hàng Tây yên tĩnh chắc Ngự Chi Tuyết sẽ thích hơn nhỉ? Đương nhiên, cũng không thể là nơi quá nhỏ, bằng không lúc ăn sẽ rất không được tự nhiên.

Trái lo phải nghĩ, cuối cùng Lăng Hạ mang Ngự Chi Tuyết đến một nhà hàng Tây cảnh trí không sai chất lượng lại được, gọi đồ ngọt, salad trái cây và cơm hải sản linh tinh. Đây đều là những món Ngự Chi Tuyết chưa từng ăn, Lăng Hạ nhìn ra Ngự Chi Tuyết ăn cực kỳ vui vẻ.

Đặc biệt là lúc món kem ngũ sắc rực rỡ được mang lên, Ma Tôn đại nhân ăn giữa trán đều là sung sướng nhàn nhạt, khóe môi dính bơ trắng nõn nà. Lăng Hạ nhìn mà buồn cười, cầm giấy ăn nhẹ nhàng lau giúp y.

Ngự Chi Tuyết thoải mái híp mắt, giống như con mèo đã cơn no rượu say mà thích ý, lười nhác lại tao nhã. Lăng Hạ nhìn mà tâm động, nhìn không được lấy tay nhẹ nhàng vuốt khóe môi Ngự Chi Tuyết, xúc cảm mềm mại làm lòng hần nóng lên.

“A Tuyết, chúng ta về nhà đi.” Lăng Hạ không được tự nhiên thu tay, đột nhiên có chút miệng khô lưỡi đắng, hần che giấu uống một ngụm nước trái cây.

Ngự Chi Tuyết mở to mắt, đồng tử dưới ánh đèn mờ lóe lên rất nhiều hỏa diễm: “Được.”

Vốn đang tính mang Ngự Chi Tuyết tới siêu thị đi dạo mua chút đồ ăn, nhưng hai người vẫn trực tiếp trở về. Lăng Hạ phải thừa nhận, từ buổi sáng lúc giúp Ngự Chi Tuyết mặc áo sơ mi vào, hần đã nghĩ đến việc mở mấy cái nút này ra. . . .

Về nhà vừa đóng lại cánh cửa nhà mình, Lăng Hạ thật chủ động lột quần áo Ngự Chi Tuyết xuống, kéo khóa quần y, triệt để châm lên nhiệt tình của hai người. Cái giường đơn 1m5 cứ lung lay cả buổi trưa vậy mà lại không sập, Lăng Hạ tấm tắc chất lượng rất không sai.

Lúc đi tắm, Ngự Chi Tuyết như ước nguyện ôm lấy Lăng Hạ nằm trong bồn tắm lớn tắm rửa. Nhưng bồn tắm kia dù lớn hay không lớn, hai người đàn ông ngồi vào vẫn rất chen chúc, Lăng Hạ chỉ có thể ngồi trên đùi Ngự Chi Tuyết. Vậy là lúc tắm không khỏi lại vận động một hồi, làm nước văng hết ra bên ngoài.

Ngự Chi Tuyết đánh giá, bốn phía nên lắp thêm kính thì tuyệt hơn. Lăng Hạ nghe mà mặt đỏ mầu, hần cảm thấy giới hạn của mình lại bị đẩy lên tầng ới.

Tắm rửa xong xương sống thắt lưng Lăng Hạ đều nhuyển, lười biếng nằm trên sofa gối đầu lên chân Ngự Chi Tuyết, ăn hoa quả được ngón tay thon dài như ngọc của đối phương đưa tới. Tóc Ngự Chi Tuyết khô được một nửa, vẫn mang hơi thở ướt át, có lẽ là vì mặc quần áo ô ly ở nhà, so với ngày thường có vẻ trẻ con hơn một chút.

Trên TV đang chiếu phim thần tượng không có chút dinh dưỡng, năng lực thích ứng của Ngự Chi Tuyết rất mạnh, đối mặt với kịch tình khoa trương giả tạo vẫn lạnh nhạt tự nhiên, Lăng Hạ rất là bội phục.

Lăng Hạ nhìn cái cằm của Ngự Chi Tuyết mà ngẩn người, hần cảm thấy không xuyên trở về cũng rất tốt, hai người cứ an nhàn như vậy mà sống. Lúc hần miên man suy nghĩ, liền nghe thấy tiếng chuông cửa đột nhiên vang lên.

“Có người đến, ta đi xem thử.” Lăng Hạ đỡ thắt lưng đau nhức ngồi dậy. Hần thấy có chút kỳ lạ, giờ này sao lại có khách? Thân thích của hần đều ở quê, chỉ có vài cái bằng hữu, nếu đến chắc chắn phải gọi điện thoại báo trước.

Lăng Hạ nhìn qua mắt mèo, liền thấy một gương mặt chán ghét đã lâu, đó là thủ trưởng kiêm bạn học của hần – Phùng Mẫn Xương.

100. Q.5 - Chương 100: Chương 8

Phùng quản lý tay trái cầm một giỏ trái cây tay phải mang theo hộp đựng thức ăn, áo mũ chỉnh tề tác phong nhanh nhẹn, khóe miệng Lăng Hạ hơi hơi co giật, cấp tốc suy xét tiền căn hậu quả trong lòng.

Thực ra hần cứ xuyên đi xuyên về, hiện thực thế giới thời gian không thay đổi bao nhiêu. Hần cẩn thận đoán một chút, tính theo ngày, vì hần xin nghỉ phép, Phùng Mẫn Xương chắc là vẫn chưa thổ lộ mấy lời buồn nôn với mình.

Nghĩ thực cẩn thận, vị bạn học này đối xử với hần rất được, đặc biệt là lúc xuyên về lần thứ hai, đoạn thời gian đó hần vô cùng lo lắng, về mặt công tác Phùng Mẫn Xương giúp hần không ít việc. Bây giờ chưa nói mở, về tình về lý hần không nên từ chối không cho đối phương vào cửa.

Chuông cửa bấm riết không tha vang lên lần thứ hai, Lăng Hạ hơi chột dạ nhìn thoáng qua Ngự Chi Tuyết, cấp tốc mở cửa ra.

“Phùng quản lý, sao anh lại tới đây? Mau vào.” Lăng Hạ vội vàng mời hần vào.

Phùng Mẫn Xương tùy ý thay dép lê, cẩn thận đánh giá Lăng Hạ, cười nói: “Tôi nghĩ cho em kính hỉ mà, đừng khách khí như vậy, gọi anh là được. Nửa ngày không có hồi âm anh còn tưởng mình nhầm cửa chứ. Biết em bị bệnh, anh mang theo cháo đến này, nhanh ăn lúc còn nóng.”

“” Cách kính hách không xa lắm đâu!

Trong lòng Lăng Hạ muốn phát điên, Phùng Mẫn Xương sao lại tự quen như vậy? Ngự Chi Tuyết sẽ không hiểu lắm chứ? Hắn cầm cặp lồng cơm màu phấn hồng mà cảm thấy phồng tay.

Phùng Mẫn Xương lập tức đi vào bên trong, lúc hắn thấy Ngự Chi Tuyết ở trong phòng khách liền ngăn người.

Ngự Chi Tuyết tà tà tựa vào sofa, tuy mặc đồ ở nhà nhưng lại có vẻ lười nhác mà đẹp đẽ quý giá. Y dùng tay chống cằm, đôi mắt xéch lấp lánh ánh sáng cười như không cười nhìn về phía Lăng Hạ: “Không giới thiệu một chút sao?”

Yết hầu Lăng Hạ khô khốc lên xuống một chút, da đầu run lên một trận, cứng ngắt dùng giọng điệu giải quyết việc chung nói: “Đây là thủ trưởng của ta, Phùng quản lý. Phùng quản lý, đây là. em của tôi, A Tuyết.”

Phùng Mẫn Xương hoàn toàn chấn động bởi sắc đẹp của Ma Tôn đại nhân , ngay người một hồi mới hô hấp dồn dập nói: “Là em của Lăng Hạ? Hân hạnh hân hạnh. Anh không ngờ em còn có một em trai đáng yêu như vậy.”

Lăng Hạ vốn đang khấn trương, nghe xong câu này suýt chút nữa “Phụt” cười. Lần đầu tiên nghe thấy có người không chút che giấu nói Ngự Chi Tuyết “đáng yêu” như vậy, tuy chính hắn cũng thường thường nghĩ như vậy.

Hắn vội vàng trấn an nhìn về phía Ngự Chi Tuyết, sợ y sẽ vì lời Phùng Mẫn Xương nói mà tức giận, mười cái Phùng Mẫn Xương phồng chùng cũng chịu không được một cái tát của y.

Ngự Chi Tuyết ở mặt ngoài vẫn bất động thanh sắc, chỉ nở nụ cười yết ớt một chút, thật phong hoa tuyết đại. Lăng Hạ ngẩn ngơ, trong lòng thấy bất ổn, vội vàng đem Phùng Mẫn Xương tới sofa.

Trái tim Phùng Mẫn Xương như ngừng đập, không dám nhìn Ngự Chi Tuyết nữa, bình thường khí thế khí định thần nhân lãnh đạo mọi việc không biết chạy đi đâu hết, một hồi nói lấy cháo cho hai người bọn họ ăn, một hồi nói đi rửa hoa quả.

Lăng Hạ thấy kỳ lạ, đương nhiên, hắn cũng không thể để khách đi rửa hoa quả, vội vàng mang gói hoa quả to xuống bếp. Phùng Mẫn Xương mang không ít loại hoa quả tới, táo, nho đầy đủ năm sáu loại, mỗi loại Lăng Hạ đều rửa sạch một ít, xếp chỉnh tề lên đĩa trái cây, thanh long và táo cũng gọt vỏ cắt thành miếng nhỏ.

Lúc hắn rửa vẫn là lo lắng, lỗ tai nghe ngóng động tĩnh bên ngoài. Hai người nói chuyện thật bình thường, chỉ là, Phùng Mẫn Xương vẫn nói năng lộn xộn, hắn bối rối một chút, vị bạn học này sẽ không nhất kiến chung tình với Ngự Chi Tuyết chứ?

Lăng Hạ bất chấp cơn ghen, vội vàng bưng trái cây đi ra ngoài, rất tự nhiên ngồi giữa hai người, cười đẩy đĩa trái cây tới chỗ Phùng Mẫn Xương: “Ăn trái cây đi.”

Phùng Mẫn Xương tùy tay cầm hai quả nho, ánh mắt không chế không được lia về phía Ngự Chi Tuyết.

Ngự Chi Tuyết rất tự nhiên dùng ngón tay trắng nõn như ngọc bốc lên một miếng thanh long đưa đến bên miệng Lăng Hạ, dùng thanh âm từ tính rất mềm nhẹ nói: “Ca, ăn trái cây.”

“” Lăng Hạ cứng ngắt mở miệng nuốt vào, được rồi, Ma Tôn đại nhân phản kích như vậy đã tốt lắm rồi.

Ngự Chi Tuyết mỉm cười thu tay về, lè lưỡi chậm rãi liếm liếm nước trên đầu ngón tay: “Không quá ngọt nha.”

“” Được rồi ! Hoàn toàn được rồi ! Lăng Hạ có loại xúc động muốn che mắt Phùng Mẫn Xương lại đá hắn ra ngoài, bây giờ cả người Ngự Chi Tuyết đều phát ra nội tiết tố được chứ!

Lăng Hạ cứng ngắc xoay người, liền thấy Phùng Mẫn Xương đồng dạng cứng ngắc. Đôi mắt Phùng Mẫn Xương đại ra dính lên đôi môi trơn bóng đỏ hồng của Ma Tôn đại nhân, hắn thấy mà thật tức giận.

Hắn trừng mắt với Ngự Chi Tuyết, không dấu vết ngăn tầm nhìn của Phùng Mẫn Xương, nói: “Phùng quản lý.”

Lúc này Phùng Mẫn Xương mới phục hồi tinh thần, có chút chột vạt chuyển ánh mắt lên người Lăng Hạ: “Đúng rồi, em và A Tuyết mau ăn chút cháo đi, nguội sẽ không tốt lắm.”

Đôi mắt Ngự Chi Tuyết tối sầm lại, vô cùng thân thiết từ phía sau lưng ôm lấy eo Lăng Hạ, kéo quần áo hắn trượt xuống dưới, để lộ xương quai xanh dày đặc dấu hôn màu đỏ. Y liếc Phùng Mẫn Xương đang đại ra, khẽ cười một tiếng: “Đa tạ người thường ngày chiếu cố ca của ta, nhưng mà, về sau không cần phiền toái như vậy, ta sẽ nấu cơm cho hắn.”

[Tuy tình cảnh đang ở hiện đại nhưng A Tuyết mới tới không lâu nên mình sẽ không đổi lại cách xưng hô cũng như cách nói chuyện của cổ đại nha]

Sau lưng Phùng Mẫn Xương không hiểu vì sao lại rét lạnh, khí chất trên người Ngự Chi Tuyết vừa rồi đột nhiên thay đổi, cảm giác áp bách làm hắn hô hấp có chút khó khăn, quả thực như đứng trên đồng lửa, ngồi trên đồng than.

Lăng Hạ không biết làm sao tiến bước Phùng Mẫn Xương đang thần thờ ra về, hắn bối rối nghĩ tưởng, thực ra không đánh mà thắng giải quyết một chuyện phiền toái như vậy cũng là chuyện tốt. Bây giờ không biết là ai ăn dấm của ai nữa.

Hắn lườm Ngự Chi Tuyết một cái, Ma Tôn đại nhân lại lười biếng ngồi, mặt không đổi sắc hớp một ngụm cháo hạt sen giải nhiệt còn nóng hổi mà Phùng Mẫn Xương đưa tới, vừa ăn vừa bình luận: “Hương vị bình thường.”

Lăng Hạ còn tưởng rằng việc này đã chấm dứt, lúc ngủ Ngự Chi Tuyết lại chen tới, tay lưu luyến nơi eo chân của hắn.

Vốn buổi chiều đã vận động ép buộc đến ép buộc đi như vậy, Lăng Hạ đương nhiên chống đỡ, thời gian làm loại chuyện này phải có khoa học mới tốt chứ? Người trẻ tinh lực tốt cũng phải kiềm chế một chút!

Ngự Chi Tuyết lại bắt khuất dán lên thân thể hắn tiếp tục khiêu khích, Lăng Hạ ý chí không kiên định đưa đẩy một trận, cuối cùng vẫn thỏa hiệp.

Nhưng đang làm được một nửa, Ngự Chi Tuyết dứt khoát ngừng lại, Lăng Hạ đang phiêu ở trên trời bị người ta vỗ mạnh xuống, cả người hư không khó chịu. Ngự Chi Tuyết đè cái eo đang kim lòng không được mà đóng cửa của hắn, ép hỏi nói: “Người nợ tới lần thứ mấy? Trước kia đã làm gì Lăng?”

Thần trí của Lăng Hạ dần dần trở lại, tức giận đỏ khóc đỏ cười, hắn thật đúng là xem thường cơn ghen của Ngự Chi Tuyết mà. Hắn dồn dập thở hổn hển, bất mãn nói: “Lần đầu tiên đến. Hắn là thủ trưởng của ta, sao có thể làm gì?”

Hơn nữa bây giờ rõ ràng là có ý với người!

Hắn quyết định phải bắt chước học chiêu này, ép hỏi trên giường, má nó!

Ngự Chi Tuyết biết hắn nói thật, mạnh mẽ đỉnh vào, vừa va chạm mãnh liệt vừa khẽ cắn xương quai xanh của hắn, dùng ngữ khí hấp dẫn trầm nhẹ nói: “Đừng ở nơi đó nữa được không được? Ta lo lắng.”

Cảnh vật trước mắt mơ hồ một trận, Lăng Hạ sắp bị làm đến phát điên rồi, dùng sức nắm chặt cánh tay Ngự Chi Tuyết run run nói: “Đã biết. Chậm một chút. Trúng thôi!”

Thực ra Ngự Chi Tuyết không nói, Lăng Hạ cũng sẽ nghĩ đến chuyện từ chức.

Dù sao lúc hắn đi làm sẽ phải để Ngự Chi Tuyết ở nhà một mình, công việc hiện tại phải đi sớm về trễ, Ngự Chi Tuyết vẫn không hiểu gì về thế giới này, hắn muốn cùng y từ từ quen thuộc cuộc sống bên này.

Trừ diện mạo, cá tính của Ngự Chi Tuyết chính là một vấn đề lớn, Lăng Hạ suy nghĩ hồi lâu vẫn nghĩ không ra việc Ngự Chi Tuyết có thể làm. Nhưng mà mặc kệ sau này làm cái gì, hai người vẫn sẽ luôn ở cùng nhau. Hần nghĩ, dù sao còn có chút tiền tiết kiệm, chờ thêm một thời gian nữa lại nói chuyện công việc sau.

Cùng lắm thì lợi dụng nguyên tố hệ mộc của hần mở một tiệm bán cây cảnh, hần và Ngự Chi Tuyết có thể gieo trồng trong không gian, lại đem ra bán, quả thực là một vốn bốn lời! Nghĩ như vậy, Lăng Hạ liền kiên định.

Ngày hôm sau Lăng Hạ cấp tốc đi xử lý chuyện công tác, đẩy đơn từ chức tới, thái độ kiên quyết muốn nghỉ. Phùng Mẫn Xương vẫn chưa thoát khỏi đã kích thất tình hai lần, nhìn đơn từ chức nửa ngày mới nói một câu: “Em và em trai.”

“Không phải là em trai ruột, ” Lăng Hạ nỗ lực duy trì biểu cảm tự nhiên, nói: “Cứ xem là em kết nghĩa đi.”

Hần nói như vậy, Phùng Mẫn Xương cũng đã hiểu, tiếc nuối thở dài. Coi trọng hai người vừa đúng là một đôi, chỉ có thể nói vận khí hần đen cỡ nào a!

Trước đó Lăng Hạ có xin nghỉ, bây giờ điều chỉnh lại công tác cũng không khó. Phùng Mẫn Xương vỗ vỗ bờ vai của hần nói: “Thân thể không tốt thì nghỉ ngơi cho khỏe, đơn từ chức anh nhận, nếu sau này em muốn trở về, tùy thời hoan nghênh.” Lăng Hạ liền khách khí cười cười.

Buổi chiều tan tầm Lăng Hạ khẩn cấp chạy về nhà, Ngự Chi Tuyết ở nhà một mình, hần cảm thấy rất lo lắng.

Trong nháy mắt hần mở cửa nhìn thấy Ngự Chi Tuyết, lòng lập tức liền kiên định, nhin không được mỉm cười.

Lúc Lăng Hạ nấu cơm Ngự Chi Tuyết vẫn ở bên cạnh nhìn, nói là muốn giúp một tay, Lăng Hạ rất bất đắc dĩ đưa cho y một ít tỏi nói y qua một bên mà bóc vỏ, Ngự Chi Tuyết thật giống như cam chịu hoàn cảnh sống này. . . .

Ăn cơm xong Lăng Hạ liền bắt đầu dạy Ngự Chi Tuyết lên mạng, đương nhiên, trước tiên phải bày cách ghép chữ Hán, bằng không sẽ không đánh chữ được. Trí nhớ của Ngự Chi Tuyết thật sự làm hần lú lỏi, vài phút liền nhớ kỹ bảng chữ cái, sau đó là viết. Trong nửa giờ, Ngự Chi Tuyết đã có thể tự ghép vắn hơn mười từ Lăng Hạ nói, hơn nữa hoàn toàn chính xác! Vị trí chữ trên bàn phím cũng nhớ hết.

Hần bội phục sát đất, Ngự Chi Tuyết hoàn toàn có thể học nhiều ngôn ngữ làm phiên dịch, khả năng trời phú này thật sự không cần lãng phí! Chữ phồn thể thành chữ giản thể có vẻ cũng không gây được áp lực cho Ngự Chi Tuyết.

Mấy điều căn bản xem như đã giải quyết xong, Lăng Hạ liền mở máy tính, di chuột nói cách dùng cho Ngự Chi Tuyết. Hần nhẫn nại nói: “Đệ muốn tìm cái gì, dùng chuột di tới chỗ này, sau đó.”

Chết tử té không chết, lúc con trỏ đưa tới ô tìm kiếm, trang web tự động hiện ra một list dài các nội dung hần từng tìm kiếm, phía trên là —— av tình cảm mãnh liệt

Lăng Hạ cứng đờ, vội vàng nhấn một cái, nhưng Ngự Chi Tuyết đã thấy : “Av tình cảm mãnh liệt, là cái gì?” Hần không biết tiếng Anh, chỉ dùng Hán ngữ ghép vắn đọc ra .

“Không có gì.” Lăng Hạ vội vàng chuyển chủ đề, đánh vào trong tìm kiếm kết cấu bộ phận ô tô, cố thoải mái cười nói, “Lần trước không phải A Tuyết hỏi ô tô có cấu tạo thế nào sao? Trên mạng cũng có thể tra ra, đệ xem đi.”

Lại dạy một số thứ, Lăng Hạ đi rửa mặt, để Ngự Chi Tuyết một mình nghịch máy tính. Chờ hần trở lại, suýt nữa té xỉu, bộ gv kích tình hần mở lúc năm huynh đệ ngón tay của hần hành sự lúc trước đang phát ngay trên màn hình máy tính, cứ thế bốp bốp bốp a! Không biết Ngự Chi Tuyết làm thế nào mà tìm ra!

Hai tay Ngự Chi Tuyết đặt trên bàn máy, thân thể hơi hơi nghiêng về phía sau, hiển nhiên xem rất nghiêm túc. Y nghe thấy tiếng bước chân của Lăng Hạ, liền quay đầu cười cười: “Không ngờ Lăng thích xem loại này nha.”

Lăng Hạ bối rối vô cùng, nhào đi muốn đóng, hẳn đương nhiên sẽ không phủ nhận, bằng không hậu quả sợ là càng nghiêm trọng!

Ngự Chi Tuyết ôm thắt lưng của hắn, chân khê đạp, ghé dựa mang theo hai người lui về sau hai bước.

“Rất đẹp mắt.” Ngự Chi Tuyết khê cần lỗ tai Lăng Hạ, mạnh mẽ xoay mặt hắn về phía máy tính, “Tuy không thích Lăng nhìn thân thể người khác, nhưng học tập một chút cũng không tồi.”

Tim Lăng Hạ đột nhiên đập gia tốc, hai người trên máy tính đã kết thúc một vòng chiến đấu hăng hái, người ở trên đứng dậy, cầm một thứ kỳ dị gì đó lại.

“Lăng nói trên mạng cái gì cũng có thể mua?” Ngự Chi Tuyết chỉ chỉ đạo cụ trên màn hình, hưng trí bừng bừng nói, “Chúng ta mua thứ đó về thử đi?”

Lăng Hạ xấu hổ đến mức đỏ bừng cả khuôn mặt: “Muốn thử thì thử trên người đệ ấy!”

Sá, mặt mũi của hắn đều mất hết rồi!

101. Q.5 - Chương 101: Chương 9

Từ lúc Ngự Chi Tuyết học được cách sử dụng máy tính, ngày Lăng Hạ có chút không tốt lắm.

Ngự Chi Tuyết từ máy tính tìm hiểu được hàm nghĩa của av linh tinh rất nhanh, ánh mắt sắc bén khiến trách kia, quả thực muốn phóng ra dao găm rồi. Lăng Hạ chợt dạ tránh ánh mắt của y, trước kia hắn là trực nam, xem cái này không phải thật bình thường sao? Huống hồ hắn cũng không phải xem thường xuyên, chỉ ngẫu nhiên xem một lần.

Tương đối may mắn chính là dưới sự kháng nghị của Lăng Hạ, cuối cùng Ngự Chi Tuyết cũng đánh mất ý niệm mua vài thứ kia về, bây giờ hắn đã có chút ăn không tiêu, còn giở trò gì nữa hử?

Lúc Lăng Hạ mang Ngự Chi Tuyết dạo siêu thị, nổi lên dũng khí mua mấy hộp Durex vị bạc hà cùng thuốc bôi trơn. Mỗi lần gì kia, công tác thanh lý đều rất khó, nhưng lại tương đối xấu hổ.

Lúc hắn cho Ngự Chi Tuyết dùng , Ngự Chi Tuyết hiếu kỳ hỏi: “Đây là cái gì?”

Lăng Hạ ngốc ngốc mang cho y, dù sao chính hắn cũng không dùng. Hắn lừa Ngự Chi Tuyết nói: “Xem như một công cụ.”

Ngự Chi Tuyết lúc đầu rất là hưng trí , nhưng thử một lần liền ném vào thùng rác, nói là làm không thoải mái. Lăng Hạ xúc động muốn học máu , rõ ràng hắn chọn loại siêu mỏng , được xưng là đeo thoải mái như không đeo. Mấy thứ này hắn dùng không được, đương nhiên không thể tự mình thí nghiệm một chút. . . .

Nhưng thuốc bôi trơn thì Ngự Chi Tuyết tỏ vẻ thật vừa lòng, liền dùng thêm vài lần, Lăng Hạ quả thực bị y tức chết rồi.

Ngày giống như nước chảy, mỗi một ngày bình thản lại hạnh phúc đi qua, theo mùa thu đến mùa đông.

Lăng Hạ thật thích loại cuộc sống an nhàn này, nhưng hắn biết Ngự Chi Tuyết không bình tĩnh như biểu hiện bên ngoài. Ngự Chi Tuyết không giống hắn, thâm căn cố đế khác nhau, tinh thần mạo hiểm bẩm sinh, không chỉ bằng mấy tháng ngắn ngủn là có thể chuyển biến .

Hắn có thể cảm giác được Ngự Chi Tuyết nỗ lực thích ứng với cuộc sống bên này . Nhưng trên thực tế, đối với một người được xưng là Ma Tôn mà nói thì thật là rất bình thản, có lẽ nói là bình thường thì chuẩn xác hơn.

Hắn hiểu rất rõ Ngự Chi Tuyết, hiểu biết đến mức dù đối phương không thể hiện ra ngoài, hắn cũng có thể hiểu rõ nội tâm đối phương đang nghĩ gì. Nơi đây an bình lại không có đối thủ, có lẽ Ngự Chi Tuyết không có khả năng vui vẻ thật sự.

Mấy ngày nay Ngự Chi Tuyết tương đối trầm mê Võng Du, chơi đều là những trò máu me đánh nhau bắn nhau kịch liệt, nhưng trò gì y cũng có thể luyện thành cao thủ rất nhanh, không có cách nào, thao tác và

năng lực của y quá cường hãn rồi. Có đôi khi Lăng Hạ thấy Ngự Chi Tuyết ở nơi đó chơi Võng Du, nhưng trong ánh mắt lại là cô đơn nhàn nhạt không dễ dàng phát giác.

Hắn thử mang Ngự Chi Tuyết đi làm quen với bạn bè của mình, nhưng mà Ngự Chi Tuyết luôn thiếu hứng thú, hơn nữa người khác thấy Ngự Chi Tuyết đều kinh diễm, Lăng Hạ cũng cảm thấy khó chịu. Nơi nào nhiệt Ngự Chi Tuyết không thích đi, hắn cũng không thích.

Đi ra ngoài du lịch, phong cảnh bên ngoài xa không bì kịp cảnh sắc thiên nhiên ở Dị Giới linh khí đầy đủ không chút ô nhiễm, dù đến nơi thần bí nhất chưa được thám hiểm, động vật ở đó còn chống không được ma thú nguy hiểm nhí cấp đầu.

Dưới tình huống như vậy, toàn bộ nhiệt tình của Ngự Chi Tuyết đều chuyển lên giường sự, có đôi khi không sẽ làm quá đáng một chút. Lăng Hạ thông cảm cho y, có đôi khi bị ép buộc quá đáng nhưng chỉ oán trách vài câu rồi thôi.

Lăng Hạ không có nói ra, chỉ bắt đầu vụng trộm tìm kiếm phương pháp có thể trở về. Kỳ thực với hắn mà nói, ở đâu đều giống nhau, có lẽ năng lực thích ứng của hắn mạnh hơn Ngự Chi Tuyết.

Ngự Chi Tuyết hiển nhiên không biết mình đến từ một quyển sách, Lăng Hạ vụng trộm tìm tòi một chút, lại kinh ngạc phát hiện căn bản không có tác giả “Rau chân vịt canh trứng”, ngược lại là tại nơi nào đấy nhiều ra một rau chân vịt canh trứng được xưng là chuyên nghiệp viết văn đam mỹ.

Lăng Hạ nhớ các tác phẩm của rau chân vịt canh trứng không nhiều lắm, hắn đều lưu lại, nhưng trong mục lưu trữ đều là Hệ liệt Hắc Ám, cái gì mà nhốt XX, nuôi nhốt OO linh tinh, Lăng Hạ xem mà đầu đầy hắc tuyến.

Lúc hắn mở ra một quyển trong đó, thấy tên nhân vật chính liền cả kinh, vội vàng bấm vào, tên thật tự kêu xuyên không đến Dị Giới ngược luyến tình thâm, thể loại: nhốt, thể xác và tinh thần đều ngược; nhân vật chính: Ngự xx, Lăng oo, a sá!

Chuyện xưa tình tiết cũ rích, một nhân sĩ chính phái Lăng oo gặp Ma Tôn Ngự XX, bị nhốt lại, bị nuôi lại bị nhốt, các loại ngược thân lại ngược tâm sm, cuối cùng thể mà còn Cmn he a!

Lăng Hạ thật không thể lý giải nếp nhăn não của tác giả, như vậy sao có thể he? Trong óc nhất định toàn là cỏ đi? Hắn thật sự không thể lý giải! Làm hắn kinh hãi là Ngự xx trong truyện, mặc kệ là bề ngoài hay tính cách đều có bảy tám phần tương tự Ngự Chi Tuyết, về phần thánh phụ Lăng oo đầu ngâm nước kia? Lăng Hạ mới không thừa nhận hắn giống mình đâu!

Rau chân vịt canh trứng này, khẳng định không phải là tên lừa đảo trước kia!

Không có khả năng tìm được tin tức hữu hiệu gì từ máy tính, Lăng Hạ rầu rĩ đóng trang web.

Ngự Chi Tuyết gác chân ở ban công, ngồi trên sàn, ánh mặt trời đông xuyên thấu qua rèm cửa sổ màu trắng sát đất nhu hòa chiếu vào sườn mặt y, giống như sáng lên.

Lăng Hạ xuất thần nhìn y một hồi, cảm di động vụng trộm chụp mấy tấm. Ngự Chi Tuyết rất ăn ảnh, chính diện mặt bên đều đẹp mắt. Trong khoảng thời gian này trong di động hắn có rất nhiều ảnh của Ngự Chi Tuyết, chơi trò chơi, mỉm cười, ngủ ngay cả khi người ở bên cạnh hắn, hắn vẫn xem không đủ.

Thường thức một hồi Lăng Hạ quyết định đi nấu canh xương làm vằn thắn. Ngự Chi Tuyết rất thích hắn làm cơm, mặc kệ làm cái gì đều sẽ ăn sạch. Mùi canh xương rất nhanh tràn ngập cả căn phòng, Lăng Hạ trộn xong nhân bánh chuẩn bị bắt đầu gói, vồ vằn thắn mua ở siêu thị không cần tự làm.

Một đôi tay từ phía sau lưng ôm chặt eo hắn, thanh âm quen thuộc dễ nghe tới gần bên lỗ tai hắn nói: “Làm cái gì vậy? Thơm quá.”

Lăng Hạ mỉm cười xoay người nói: “Vằn thắn, A Tuyết còn chưa ăn qua đâu, để ở bên ngoài chờ ta thì tốt rồi, ăn cơm xong ta dẫn đệ đi xem phim, ta đã mua vé rồi.”

Phim là thể loại khoa học viễn tưởng mới nhất, Ngự Chi Tuyết không có hứng thú với thể loại phim tình yêu tình bạn tình thân, nhưng lại có vài phần thích khoa học viễn tưởng, trong khoảng thời gian này chỉ cần

có phim khoa học viễn tưởng mới khởi chiếu Lăng Hạ đều sẽ mang Ngự Chi Tuyết đi, như cặp tình nhân nhỏ đang hẹn hò.

Bây giờ hắn bắt chấp tất cả, chẳng lẽ chỉ vì ánh mắt người khác mà không sống theo cách mình thích sao? Cuộc sống là của chính mình.

Ngự Chi Tuyết dừng một chút mỉm cười nói: “Ừm.”

Y đương nhiên cũng nhận ra Lăng Hạ bất an, trong khoảng thời gian này Lăng Hạ luôn nghĩ biện pháp làm y vui vẻ. Y đều biết. Y tùy hứng hưởng thụ, thực ra y không cảm thấy thất lạc như Lăng Hạ tưởng tượng, y chỉ là thích người này sủng ái mình, ánh mắt chỉ nhìn mình.

Quá nhiều Lăng Hạ sao? Nghĩ như vậy, Ngự Chi Tuyết khó có thể kiềm chế xoay mặt Lăng Hạ lại, cúi đầu ngậm chặt cánh môi Lăng Hạ dùng sức mút lấy.

Y muốn người này thế nào cũng cảm thấy không đủ.

Lăng Hạ phát hoảng, hai tay hắn đều là bột mì, môi ươn a phát ra vài âm thanh mơ hồ không rõ: “Đừng phá, đang nấu cơm.” Hắn không còn gì để nói, tần suất Ngự Chi Tuyết động dục càng ngày càng cao, quả thực là lúc nào cũng có thể.

Ngự Chi Tuyết tùy tay rút dây điện của bếp điện, vươn tay vào tóc Lăng Hạ khó nhịn xoa xoa: “Đợi chút nữa ăn sau.”

Lăng Hạ trên bản chất vẫn là một người Trung Quốc rất truyền thống, ban ngày làm chuyện kia luôn rất không an. Lần này Ngự Chi Tuyết càng quá đáng, trực tiếp mang hắn đến ban công, áp hắn ngồi xuống cái thảm sạch sẽ y vừa ngồi. Hắn cả kinh vội vàng chống đỡ: “Đến phòng ngủ đi.”

Tuy rằng trong phòng có máy sưởi, hơn nữa bọn họ là người tu hành không sợ lạnh. Nhưng ở ban công là cửa sổ sát đất cỡ to, còn đặt không ít hoa hoa cỏ cỏ, rất chật. Hơn nữa cho dù có rèm cửa sổ bên ngoài nhìn không thấy, nhưng bọn họ vẫn có thể nghe thấy rõ ràng chuyện xảy ra bên ngoài.

“Trên sofa, trên bàn cơm, trong phòng bếp.” Ngự Chi Tuyết liên tục nói thật nhiều địa phương, sau đó híp mắt nói, “Ban công chúng ta còn chưa có làm mà.”

Mặt Lăng Hạ phụt cái liền đỏ, trong khoảng thời gian này trong phòng nhỏ của hắn, thật đúng là chỗ nào có thể sử dụng đều bị Ngự Chi Tuyết dùng, người này sao lại không biết xấu hổ như vậy hả? Ngự Chi Tuyết đã bắt đầu cởi quần áo của hắn, ở nhà thì đương nhiên chỉ mặc đồ ở nhà, cởi rất thuận tiện.

Biết bản thân căn bản kháng cự không được sự hấp dẫn của đối phương, Lăng Hạ cũng bất cứ chấp luôn, bắt đầu vuốt ve thân thể Ngự Chi Tuyết, cởi bỏ từng cái cúc áo trên người y. Trên người hai người rất nhanh chỉ còn lại nội y, quần áo hỗn độn vất đầy mặt đất.

Ngự Chi Tuyết thưởng thức thân thể Lăng Hạ, cho dù mỗi một tác da thịt y đều rất quen thuộc, vẫn có lực hấp dẫn trí mệnh với y. Tay y lưu luyến vuốt ve trên thân thể Lăng Hạ, môi cũng dùng phía trên, mềm nhẹ trần trọc hôn môi.

Lăng Hạ nhin không được phát ra một chút thanh âm, lúc làm phần lớn thời gian Ngự Chi Tuyết đều kích động, thường thường làm hắn có chút ăn không tiêu, dịu dàng như bây giờ làm toàn thân hắn đều thoải mái ẩm áp.

Ngự Chi Tuyết rất nhanh ngẩng đầu lên, hai người nhìn nhau nhìn một hồi, bắt đầu hôn môi. Toàn thân Lăng Hạ đều bắt đầu nóng lên, hắn mơ mơ màng màng nghĩ, Ngự Chi Tuyết chắc chắn là loại người có thể hôn nút quả đào trong truyền thuyết.

Hai người đều động tình, tay Ngự Chi Tuyết phủ lên quần lót Lăng Hạ, chút nhẹ chút nặng xoa nắn. Lăng Hạ thở dốc dần dần nhanh hơn, Ngự Chi Tuyết híp mắt nhìn quần lót hắn, trêu đùa: “Rất có cảm giác sao?”

Lăng Hạ bối rối không cam lòng yếu thế vươn tay dọc theo cơ bắp nơi bụng Ngự Chi Tuyết trượt xuống, sờ đến nơi đang ngẩng đầu lên, liền khiêu khích dùng sức nắn: “Chẳng phải đệ cũng có cảm giác sao?” Ngự Chi Tuyết bây giờ sắp luyện hắn thành một tên lưu manh rồi. Sái!

Bụng dưới của Ngự Chi Tuyết càng trướng nóng, đôi mắt cũng càng sâu thẳm. Y vươn tay kéo quần lót Lăng Hạ xuống, kéo hai cái đùi của hắn ra hai bên, bắt đầu làm công tác chuẩn bị.

Ngay cả khi làm như thế này rất nhiều lần, Lăng Hạ vẫn cảm thấy xấu hổ, mặt đỏ bừng nhìn ra ngoài cửa sổ.

Nơi ra vào quen thuộc trở nên ảm nhuyễn rất nhanh, ngón tay Ngự Chi Tuyết ra ra vào vào, mang theo một chút tiếng nước, tay kia cũng không nhàn rỗi, dùng sức xoa nắn cái mông rất tròn rất co dãn của đối phương, xúc cảm đó làm y yêu thích không buông tay. Y cảm nhận được thân thể Lăng Hạ bắt giắc bắt đầu khẽ run, liền khiêu khích nói: “Hi vọng ta đi vào sao?”

Theo lời nói, ngón tay y linh hoạt ma sát nơi mẫn cảm, làm đối phương càng run rẩy rõ ràng.

Lăng Hạ vì hổ thẹn mà mặt càng nóng, cắn môi không trả lời. Làm liên làm đi, nói nhiều lời mất mặt như vậy làm cái gì? Nhưng mà hắn càng không trả lời, Ngự Chi Tuyết lại càng quá đáng, thêm một ngón tay chen vào, tần suất ra vào nhanh hơn rồi.

Thẳng thắn thành khẩn mà nói, bây giờ hắn rất muốn ôm lấy Ngự Chi Tuyết, dường như làm vậy mới có thêm sức lực.

Lăng Hạ dồn dập thở hổn hển, sắc mặt bốc hơi đỏ ửng, ánh mắt đã ướt át, rốt cuộc dứt quãng phát ra vài âm rung: “Ta muốn. A Tuyết tiến vào.”

Bởi vì quá mức xấu hổ, tai của hắn đều đỏ, cũng là cố nén không khép chân lại.

Lăng Hạ của y, luôn dung túng mình như vậy.

Ngự Chi Tuyết vốn muốn làm quá đáng hơn một chút, hỏi rõ ràng hơn chút nữa, nhưng bây giờ trong lòng đã mềm nhuyễn ra hết. Rốt cục y nằm trên người Lăng Hạ, nhắm trướng, xâm nhập một chút, cho đến khi vào đến nơi sâu nhất mới dừng lại, cảm giác được bao lấy chặt chẽ làm y thích đến thở thở ra một hơi dài.

Lăng Hạ có thể cảm nhận rõ ràng cảm giác bị thông thả tiến vào, còn có nhịp đập của thứ nóng cháy đang ở trong thân thể mình. Hắn thỏa mãn khẽ hừ một tiếng, hai tay ôm lấy lưng Ngự Chi Tuyết.

“Ta động.” thanh âm Ngự Chi Tuyết hơi trầm thấp, vừa dứt lời, y lập tức động eo chậm rãi ra vào vài lần, từ từ tăng nhanh tốc độ.

Đồng tử Lăng Hạ đột nhiên co lại, hơi hơi đau trướng đồng thời lại mang đến cảm giác thích muốn chết, đôi môi của hắn khống chế không được run run phát ra tiếng rên ngâm biến điệu. Động tác của Ngự Chi Tuyết lúc nhanh lúc chậm, mỗi lần đều đỉnh vào nơi mẫn cảm, hắn thoải mái toàn thân đều mềm ra.

Làm đến lúc cao hứng, Ngự Chi Tuyết cúi đầu hôn khước mắt bắt giắc tràn ra nước mắt của Lăng Hạ, động tác sùng nịch tới cực điểm, nhưng động tác phía dưới lại càng mạnh, một lần so với một lần càng sâu, quả thực hận không thể dung hợp hai người thành một thể.

Lăng Hạ bị chà đạp đến hô hấp hỗn loạn, chất lỏng phân bố trong cơ thể theo động tác của Ngự Chi Tuyết càng ngày càng chảy ra nhiều hơn, đầu óc hắn hoảng hốt, chỉ có thể theo bản năng leo lên trên người Ngự Chi Tuyết, phối hợp động tác của hắn.

Chuyện này thật là thích.

Lăng Hạ lẩm bẩm nói: “A Tuyết.” Hai chữ này mềm nhẹ giống như kẹo đường, phẳng phát như muốn hòa tan dưới ánh mặt trời.

Ngự Chi Tuyết bị hắn gọi càng kích động, dùng sức nâng mông cùng lưng Lăng Hạ để hắn ngồi trên người mình, dùng sức đỉnh, răng môi khẽ cắn lấy cổ cùng ngực Lăng Hạ.

Không biết qua bao lâu, âm điệu của Lăng Hạ dần dần biến cao, chỗ kia cũng co rút nhanh hơn. Ngự Chi Tuyết biết hắn sắp đến, vì thế tăng nhanh động tác, tay nắm lấy phía dưới Lăng Hạ giúp hắn làm.

Cảm xúc quá mức mãnh liệt làm Lăng Hạ nói không nên lời, toàn thân run run bắn ra ngoài. Ngự Chi Tuyết lại động một trận, ôm chặt Lăng Hạ cũng bắn ra.

Dự vị cao trào hô hấp hai người giao thoa, ngực đều phập phồng, không có ai nói chuyện.

Hồi lâu, Ngự Chi Tuyết mở to mắt, mềm nhẹ mà trần trọc cắn môi Lăng Hạ.

Nụ hôn lần này không liên quan đến dục vọng, mà tràn đầy nhu tình.

Y nhìn vào mắt Lăng Hạ nói: “Lăng, bây giờ ta rất vui về.”

Cho nên, đừng lo lắng cho ta mà cố gắng làm nhiều chuyện hơn nữa.

Lăng Hạ lấy tay thay Ngự Chi Tuyết chải vuốt mái tóc dài bóng loáng mượt mà như tơ lụa, tóc mái của Ngự Chi Tuyết bị mồ hôi thấm ướt, lại càng thêm gợi cảm.

Cặp kia mắt xinh đẹp kia bây giờ tràn đầy nhu tình, Lăng Hạ cảm thấy bản thân như muốn chết đuối trong ánh mắt kia. Tim không chịu nổi chế độ thành thịch, hần xoay mặt nói: “Ta biết.”

Xem phim không thành, ăn cơm đã là ba giờ sau rồi.

Quần lấy nhau lại đổi nơi, làm đến lúc cuối cùng, Lăng Hạ cảm thấy bản thân đều sắp hóa thành nước, bụng cũng đói đến khó chịu. Ngự Chi Tuyết xưng phong nhận việc đi nấu vằn thắn, nấu nhào hơn phân nửa, hai người vẫn cười cười vui đùa ăn.

Không hiểu vì sao hôm sau lại xuyên trở về.

Lăng Hạ nhìn người đang an tường ngủ bên cạnh, mỉm cười, thực ra đối với hần mà nói, ở đâu cũng tốt.

102. Q.5 - Chương 102: Chương 10

Trong cơn hoảng hốt Lăng Hạ mở to mắt, đầu óc mờ mịt, thân thể mệt mỏi lợi hại.

Yết hầu như muốn cháy khô, trên người còn lưu lại dấu vết của Ngự Chi Tuyết, Lăng Hạ cắn răng di động thân thể bủn rủn vô lực, muốn vươn tay lấy chén trà để trên bàn bên giường.

Nhưng hần không có chút sức lực, cổ tay lại mang xiềng xích rất nặng xượt qua cạnh bàn, rơi thành một đồng ở trên mép giường.

Lăng Hạ cười khổ một cái, ánh mắt nhanh chóng đảo qua xiềng xích lạnh lẽo trói lấy tứ chi của hần.

Thoáng nhìn qua thân thể của hần, da thịt vốn mềm dẻo co giãn bây giờ nơi nơi đều là vết cắn màu hồng đậm, thậm chí có nơi còn ứ máu, dường như tìm không ra một nơi hoàn hảo. Hai chân hơi động một chút, còn có chất lỏng dính dính từ nơi xấu hổ tràn ra, bấp bệch đều ướt sũng.

Lăng Hạ vì đau đớn mà kêu lên một tiếng, nhện không được đập mạnh xuống giường một cái thống khổ nhắm mắt lại, Ngự Chi Tuyết tên trứng thối này!

Lần đầu tiên sau khi rời đi, hần lại xuyên trở về nhưng không ngờ đã qua bảy năm. Ngự Chi Tuyết tỏ tình với hần, hần kinh ngạc né tránh, ẩn cư tu hành hai năm, sau đó bị Ngự Chi Tuyết tìm được.

Hần đã từng chạy trốn khỏi Ngự Chi Tuyết một lần, nhưng khi bị tìm về lần nữa, nửa tháng sau hần đều không xuống giường được.

Bây giờ chiến tranh toàn bộ Dị Giới đã bắt đầu, đại quân con rối của Ngự Chi Tuyết đã chiếm lĩnh gần một phần ba đại lục, chính phái loạn thành một đồng. Nhưng mà, Tổng Tiểu Hổ hần là đã lãnh đạo chính phái đoàn kết đứng lên, cũng sắp bắt đầu phản kích —hai hài tử năm đó rốt cục vẫn đi lên con đường đối địch!

Lăng Hạ mờ mịt nghiêng người, thời gian tách ra quá dài, đứa nhỏ năm đó biến thành Ma Tôn đại nhân hiện tại, hần đã không thể nhìn thấu nữa.

Càng làm cho hần không hiểu là tình cảm Ngự Chi Tuyết đối với hần rốt cuộc là cái gì?

Căn bản chỉ là ích kỷ muốn chiếm hữu đi? Giống như sủng vật giam hần trong tầm cung, lúc động dục thì không để ý hần phản kháng nhào lên, làm thẳng đến khi hần ngất đi, lúc bình thường thậm chí còn không để hần mặc quần áo, cũng không để hần gặp bất kỳ kẻ nào.

Thuở ban đầu, hắn vì phản kháng mà bị Ngự Chi Tuyết bẻ gãy tứ chi, Ngự Chi Tuyết suýt chút nữa giết chết hắn, sau đó lại điên cuồng không tiếc hết thảy đại giới cứu hắn sống lại, biểu cảm bướng bỉnh thị huyết trên khuôn mặt kia thực sự làm hắn sợ. Kể từ đây!

Bây giờ hắn không có cách nào không sợ.

Lăng Hạ dùng sức cắn môi dưới, hắn bị ai phát hiện, trí nhớ khuất nhục này đã khắc thật sâu vào trong đầu hắn, hắn không thể quên được.

Tiếng bước chân thong thả quen thuộc tiến tới gần bên này, Lăng Hạ giật mình một cái, co rúm cuộn tròn thân thể, phẳng phất như làm vậy mới có thể tìm được chút sức mạnh chống đỡ bản thân.

Hắn không muốn ngẩng đầu, nhưng một góc áo màu tím vẫn xâm nhập vào trong tầm mắt của hắn. Hắn biết đối phương đang đánh giá bản thân, thân thể không khống chế nổi bắt đầu run run.

Ánh mắt Ngự Chi Tuyết híp lại, vừa lòng thưởng thức tư thái yếu ớt lại cực kỳ hấp dẫn của thanh niên này.

Tứ chi mềm dẻo thon dài của thanh niên cuộn lại, như mèo con đang chờ đợi y âu yếm, trên người đều là dấu vết và hơi thở y lưu lại. Người này, hoàn toàn thuộc về mình!

Lăng Hạ bắt đầu hô hấp dồn dập, một ngón tay của Ngự Chi Tuyết đặt lên mũi chân hắn chậm rãi dời lên, như hùng sư tuần tra lãnh địa. Da thịt bị đụng chạm lưu lại cảm giác tê ngứa khó diễn tả bằng lời, Lăng Hạ liều mạng khắc chế bản thân không phản ứng lại, không phản kháng —— hắn càng phản kháng, sẽ càng bị ép buộc thâm.

Ngón tay kia cuối cùng lưu lại nơi lõm xuống hơi thất lưng hắn, lưu luyến một hồi, lại dọc theo giữa đùi xuống phía dưới lần nữa.

Lăng Hạ sợ hãi run lên một chút, dùng thanh âm yếu ớt thấp giọng nói: “Đừng. Cầu người. Ta rất mệt.”

Thanh âm của hắn khô khan lợi hại, ngay cả khi không tình nguyện hắn cũng phải cúi đầu xuống như vậy. Ở đây nhiều ngày làm hắn hiểu ra, càng quật cường sẽ bị ép buộc càng thâm, nếu mềm giọng cầu xin, Ngự Chi Tuyết sẽ ngẫu nhiên nghe hắn .

Ngự Chi Tuyết nhướn mày, vươn tay sờ sờ trán Lăng Hạ, độ ẩm da thịt nơi đó có chút nóng hơn bình thường, là đêm qua làm hơi quá đáng sao?

Y đưa một viên đan dược tới bên môi Lăng Hạ, ý bảo hắn nuốt vào, lại nâng chung trà lên uống một ngụm nước, cúi người bón vào miệng Lăng Hạ.

Lăng Hạ bối rối nhắm mắt lại, bắt buộc bản thân nuốt xuống nước miếng. Nhưng mà đầu lưỡi Ngự Chi Tuyết vẫn không lui ra ngoài, lật chuyển đảo khuấy trong miệng hắn một hồi, nước trà không kịp nuốt theo khóe môi chảy ra ngoài.

Rất cực Ngự Chi Tuyết cũng ngừng lại, độ ẩm trong miệng Lăng Hạ cũng cao hơn bình thường, nhưng vẫn làm y lưu luyến không thôi. Y cố bỏ xiềng xích trên người Lăng Hạ, hôm nay buông tha cho hắn, giúp hắn thanh lý cơ thể.

Cổ tay cổ chân bị xích lại lâu vì va chạm mà tạo thành một vòng màu đỏ thậm chí còn hơi chảy máu, mặt Ngự Chi Tuyết không biểu cảm nhìn, trong lòng tính toán đối phương thức.

Lăng Hạ biết hôm nay bản thân hắn là sẽ không chịu tra tấn, thả nhẹ một hơi đồng thời lâm vào giấc ngủ say. Trong lúc mơ màng hắn cảm giác được Ngự Chi Tuyết tẩy trừ thân thể cho hắn, trên trán hình như cũng bị hôn vài cái. Khác với nụ hôn như muốn cắn nuốt hết thảy làm cho người ta run rẩy thường ngày, nụ hôn khê đó rất mềm nhẹ, dường như làm hắn xúc động muốn khóc.

Hắn mơ mơ màng màng nằm mộng, trong mộng Ngự Chi Tuyết vẫn là hài tử đáng yêu năm đó, thường thường đỏ mặt.

Dù sao cũng là người tu hành, hiệu quả đan dược cũng rất tốt, cho nên khi Lăng Hạ tỉnh lại thân thể đã gần như hoàn toàn khôi phục. Làm hắn kinh ngạc là, những xiềng xích kia đều bị mang đi, nhưng mà trên cổ lại nhiều ra một cái vòng cổ chó tinh xảo, bên trên có một cái chuông nhỏ.

Vòng cổ chó màu bạc, khắc hoa văn rất tinh xảo, tiếng chuông cũng thanh thúy êm tai, nhưng như thế cũng không thể nào thay đổi bản chất của nó. Bởi vì vô cùng khuất nhục, Lăng Hạ nháy mắt liền đỏ mặt, ngực cũng phập phồng gấp rút.

Ngự Chi Tuyết đứng là xem mình như sủng vật.

Nhận ra sự thật này, Lăng Hạ cảm thấy trong lòng vừa đắng vừa chát, ánh mắt cũng cay cay. Trong khoảng thời gian này hắn luôn làm bộ thuận theo muốn tìm cơ hội đào tẩu, nhưng bây giờ cơn tức giận giống như sóng to gió lớn phun trào, hắn không có cách nào duy trì bình tĩnh.

Hắn hung hăng lật bàn, bởi vì sức lực bị phong ấn nên chỉ có thể động thủ đẩy ngã đập nát toàn bộ bích hoạ, bình hoa quý báu, thậm chí còn lôi hết đệm chăn trên giường, lấy tay xé thành mảnh nhỏ, mết đến thở hổn hển mới dừng lại.

Lúc Lăng Hạ động cái chuông trên vòng chó kia không ngừng rung lên, phát ra thanh âm thanh thúy dễ nghe, hắn dùng lực bẻ, làm thế nào cũng không lấy xuống được.

Suy sụp ngồi một hồi lâu trong tấm cung hỗn độn, Lăng Hạ đột nhiên khủng hoảng, nếu Ngự Chi Tuyết trở về. sẽ xử phạt mình thế nào? Hắn càng nghĩ càng sợ, ôm chặt hai chân ngồi ở góc tường.

Lúc chàng vạng Ngự Chi Tuyết đến đây, chỉ dùng ngón tay thon dài điểm nốt ruồi lệ chí trên mặt, không có biểu cảm gì. Lăng Hạ dùng khước mắt vụng trộm nhìn, trong lòng càng không yên, lúc Ngự Chi Tuyết làm động tác này, có nghĩa là sắp tới hắn sẽ thật thắm rất thắm.

“Lăng đang tức giận sao?” Ngự Chi Tuyết đi đến ngồi xổm trước mặt Lăng Hạ, dùng ngón tay như ngọc nâng cằm của hắn lên, khẽ cười nói, “Đập mấy thứ kia không sao, không làm thương tổn đến bản thân làm ta đau lòng là được.”

Thanh âm từ tính kia rất dễ nghe, Lăng Hạ lại rung mình một cái, hấp tấp nói: “Đúng, thực xin lỗi.”

Nhìn sợ hãi không cách nào che dấu trong mắt Lăng Hạ, hàn quang trong mắt Ngự Chi Tuyết càng nổi bão, y chán ghét thần sắc này của Lăng Hạ. Nhưng bây giờ, y đã không có cách nào thay đổi.

Cho dù như vậy, cũng muốn giữ hắn bên mình.

Cho dù như vậy, cũng tham luyến trên thân người này ảm áp.

Ngự Chi Tuyết khảy lộng hai lần Lăng Hạ cổ gian Linh Đang, cười nói: “Là vì này sao? Ta cảm thấy lăng mang theo rất đẹp mắt a, đội này, mặc kệ lăng ở nơi nào, ta đều có thể tìm được, tha thứ ta được không được?”

Lăng Hạ cắn răng không nói chuyện, hắn cũng không thể nói gì hơn.

Ngự Chi Tuyết vươn tay dịu dàng vuốt ve xương quai xanh của Lăng Hạ, sau đó dao động đến ngực, y có thể cảm nhận được, da thịt dưới tay đang khấn trương căng lên rồi lại co rúm.

Loại kháng cự này làm y rất không thoải mái.

Đôi đồng tử của Ngự Chi Tuyết dần dần biến thành màu tím hoa lệ mà khiếp người, y nắm lấy một điểm trước ngực Lăng Hạ, dùng móng tay nhẹ nhàng nhéo, nói: “Trên giường loạn hết cả rồi.”

Lăng Hạ kêu lên một tiếng, trong lòng càng có dự cảm không tốt.

Quả nhiên, lời nói tiếp theo của Ngự Chi Tuyết đánh hắn ngã xuống đáy cốc: “Vật hôm nay liền đứng làm đi, chắc Lăng cũng không đến nỗi đứng không được a.”

Lăng Hạ bị mạnh mẽ nhấc lên, lưng tê rần, đánh mạnh vào tường, hai chân cũng bị giơ lên. Ngự Chi Tuyết cường ép hắn nhìn, nhìn y làm thế nào xâm nhập từng chút từng chút vào trong thân thể mình.

Hắn nỗ lực làm bản thân bình tĩnh lại, hô hấp cũng rối loạn một chút.

Động tác của Ngự Chi Tuyết thật hung mãnh, nhưng hắn bị ai phát hiện, hình như hắn đã quen phương thức làm tình này, trong tình huống này còn có thể có cảm giác.

“Nhìn ta.” Ngự Chi Tuyết nắm nơi đã lên tinh thần của Lăng Hạ, lưng đánh mạnh thẳng tiến vào, thấp giọng ra lệnh.

Lăng Hạ nhẫn nại nhìn qua, liền thấy một đôi tử nhân chuyên chú đến tàn nhẫn, ánh mắt kia tràn ngập xâm chiếm, gắt gao theo dõi hần, phảng phất như muốn nuốt hết hần.

Ngực hần cứng lại, nói không rõ bản thân có cảm giác gì.

Đương nhiên, động tác tiếp theo của Ngự Chi Tuyết không cho hần có cơ hội nghĩ rõ ràng. Lăng Hạ cảm thấy bản thân như một cọng rơm bị cuồng phong sóng giữ trên biển lớn vùi dập, hoàn toàn mất đi năng lực tự chủ. Hần chỉ có thể bất lực nắm chặt cánh tay Ngự Chi Tuyết, từ từ trầm luân trong cảm giác hít thở không thông.

Lúc Lăng Hạ tỉnh lại, tầm cung đã khôi phục nguyên dáng, dường như một phen hỗn độn kia đều do hần tưởng tượng. Hần ngơ ngác nhìn bầu trời xanh ngoài cửa sổ, đáng tiếc, hần ra không được.

Trong khoảng thời gian này hình như Ngự Chi Tuyết càng ngày càng vội, có một ngày Ngự Chi Tuyết rất khó đối xử dịu dàng với hần, không làm gì cả, chính nhẹ ôm lấy.

Lăng Hạ chết lặng núp trong ngực y, không phản kháng, cũng không nói chuyện.

Ngự Chi Tuyết tự quyết định nói cho hần thế cục bên ngoài lúc bấy giờ, trận pháp diệt thể đã lập xong, uy lực của nó, đủ để phá hủy toàn bộ đại lục Dị Giới.

“Thế giới như vậy, nên hủy diệt không phải là tốt nhất sao?” Ngự Chi Tuyết cúi đầu nở nụ cười, ôm chặt Lăng Hạ vào ngực mình, giống như người chết đuối cố bắt lấy một mảnh bè gỗ cứu mạng cuối cùng.

Lăng Hạ sợ hãi nắm chặt hai tay, đây. Kể diên.

Ngự Chi Tuyết bây giờ, không có gì khác với nhân vật phản diện cuối cùng trong truyện, hần không còn là thiếu niên đáng yêu trong ký ức của mình. . .

Ngự Chi Tuyết nhận ra hần đang run rẩy, thấp giọng nở nụ cười, lồng ngực đều chấn động: “Lăng sợ sao? Dù mọi người cùng nhau chết, huynh cũng phải chết bên cạnh ta! Biết không?”

Lăng Hạ hô hấp dồn dập, không biết bản thân nên nói cái gì.

Hần là một tiểu nhân vật không biết tự lượng sức mình, không thể thay đổi được kết cục cuối cùng.

Mấy ngày trước khi trận pháp diệt thể được phát động, Ngự Chi Tuyết lấy ra hai vòng tròn màu bạc nhỏ nhỏ.

Y ám Lăng Hạ xuống dưới thân, một bên làm, chờ Lăng Hạ thất thần đột nhiên dùng sức đâm một lỗ vào vành tai Lăng Hạ, đồng thời đeo vòng tròn đó lên lỗ tai Lăng Hạ.

Lăng Hạ đau suýt nữa kêu lên, gần đây Ngự Chi Tuyết rất ít khi làm hần đau như vậy, hần cố nén không trở mặt —— Tô Mặc Chận đã liên hệ, lúc Tổng Tiểu Hồ phá hư pháp trận sẽ cứu hần ra.

Hần cho rằng Ngự Chi Tuyết lại bắt đầu diên tra tấn bản thân, liền cắn răng nhẫn nại không hé răng, nhưng là xuống dưới Ngự Chi Tuyết động tác lại nhường hần có chút ngạc nhiên.

Ngự Chi Tuyết đưa kim tới, chỉ chỉ vành tai bên trái của mình, ngữ khí rất mềm nhẹ, nói: “Đến, Lăng cũng bấm cho ta một lỗ tai.”

Y thấy Lăng Hạ cứng ngắc bất động, liền nắm tay hần đâm vào vành tai của bản thân, vừa đâm vừa nói: “Đây là đồng tâm hoàn, dù là đời sau, ta cũng có thể tìm được huynh.”

Tay Lăng Hạ không chế không nổi bắt đầu phát run, tay Ngự Chi Tuyết thật ổn định, nắm lấy hần từng chút từng chút đâm vào, giống như đang đâm vào ngực hần, lại mang lên một cái vòng ngân khác.

Ngự Chi Tuyết khẽ cười một tiếng, quả nhiên là phong hoa tuyết đại: “Thật tốt, ta quả nhiên vẫn luyện tiếu tách khỏi Lăng.”

Cổ họng Lăng Hạ khô chát lợi hại, môi đều run run, rốt cuộc hần khó có thể bình tĩnh nữa, quát: “Ngự Chi Tuyết, đến cùng là người muốn gì? Người làm tất cả chuyện này là vì sao?”

Ngự Chi Tuyết điên đến lợi hại, làm cho hấn cũng sắp điên rồi!

“Thứ ta muốn thủy chung đều không đổi a. . . .” Ngự Chi Tuyết không chớp mắt nhìn hấn, mềm nhẹ nói, “Ta không có được tâm của Lăng, những người khác trên thế giới này dựa vào cái gì có thể cười? Tất cả đều hủy diệt đi. . . .”

Vì cái lý do thiếu năng này mà làm ra mọi chuyện sao?

Lăng Hạ nghiêng răng nghiêng lợi, ánh mắt đỏ bừng: “Nếu ông đây, nếu ông đây nhận lời, người còn hủy diệt thế giới này sao?”

Hấn nói xong liền bắt đầu hối hận. Thực ra hấn cũng không biết tình cảm của bản thân đối với Ngự Chi Tuyết đến cùng là gì, nhưng hấn thủy chung vẫn không muốn nhìn Ngự Chi Tuyết đi lên con đường hủy diệt, điều ấy là không thể nghĩ ngờ.

Nghe thấy những lời này, mặt Ngự Chi Tuyết vẫn là bình tĩnh vô ba, nhưng mà ngữ điệu hơi nhanh đã tiết lộ tâm tình của y thật tốt: “Đương nhiên sẽ không —— Lăng, ta chờ những lời này đã rất lâu rồi.”

Trong hiện thực, Lăng Hạ “Bốp” một cái đập chuột tắt máy tính, thật muốn nôn ra máu.

Mẹ kiếp! Đi chết đi thể loại khoa trương giả tạo! Đi chết đi rau chân vịt canh trứng!

Sét đánh lão tử chết đứng a a! Ngược như vậy còn có thể HE a!

Có bạn nào thích thể loại này không nhỉ? :-? Ngược a~ ngược a~ Nhưng ngược kiểu này mình lại rất là thích, rất là phấn khích nha~ :))))))

103. Q.5 - Chương 103: Chương 11

Nhờ Mộ Dung Tuyết trị liệu, rốt cục lông của Đại Bạch Tiểu Bạch cũng đã dài ra, cặp bạch đầu ưng lông chim đầy đặn uy mãnh cao lớn ngồi xổm cùng nhau, thấy thế nào cũng là tinh thần phấn chấn.

Lăng Hạ rất vui vẻ, lần này hấn phải đáp ứng rất nhiều điều kiện khó có thể mở miệng, khó khăn lắm mới có thể xuất môn một mình. Bình thường hấn hơi đi xa một chút chút, cho dù có vội Ngự Chi Tuyết cũng muốn cùng, có đôi khi tránh không được cảm thấy bó chân bó tay. Ngẫu nhiên ra ngoài một mình, cảm giác nhưng không tồi.

Thực ra bây giờ trình độ lực tinh thần và năng lượng nguyên tố của hấn đã được xem là cao thủ, Ngự Chi Tuyết không giống như trước coi hấn làm bằng thủy tinh mà bảo hộ đối đãi, nhưng vẫn rất khẩn trương, mỗi ngày đều có ma thú truyền thư.

Lăng Hạ ở Thánh Nữ Phong không đến mười ngày, đã thu được hơn hai mươi bức thư.

Mỗi ngày nhìn ma thú truyền tinh bay tới bay lui trên trời, ý cười nhẹ nhàng như hiểu rõ tất cả của Mộ Dung Tuyết làm Lăng Hạ nhịn không được có chút xấu hổ.

Ngự Chi Tuyết hình như là mê viết thư rồi, bỗng chốc biến thành thi nhân, phong hoa tuyết nguyệt, thấy cảnh thương tình cái gì a, muốn vẽ hoa mỹ thế nào có hoa lệ thế đó.

Mấy câu này Lăng Hạ đọc cái hiểu cái không, mỗi ngày đều dùng bút lông chim hồi âm. Hấn viết mấy câu đơn giản, đều là hôm nay mình làm cái gì linh tinh, cuối cùng lại lấy lòng nói một câu “Ta cũng nhớ đệ”, miễn cho Ngự Chi Tuyết nhịn không được chạy tới bắt hấn trở về.

Đại Bạch như lột xác, đôi mắt nhỏ vốn phờ phạc ỉu xiu bây giờ ngày nào cũng tròn trịa, như nữ vương vênh mặt hất hàm sai khiến Tiểu Bạch, bộ dáng kiêu ngạo giống như lúc ban đầu Lăng Hạ nhìn thấy. Tiểu Bạch nén giận đánh không đánh trả mắng không mắng mở miệng, Lăng Hạ nhìn mà buồn cười không thôi.

Lúc tới hấn mang một cặp bình pháp khí lưu ly hệ thủy cấp sáu do bản thân luyện chế làm lễ vật cho Mộ Dung Tuyết, rất xinh đẹp —— đương nhiên, là gạt Ngự Chi Tuyết. Ma Tôn đại nhân ghen tuông mấy năm như một ngày làm hấn luôn cảm thấy bất đắc dĩ, nhưng hình như không sửa được. . . .

Bây giờ lông của Đại Bạch Tiểu Bạch đã mọc ra, Lăng Hạ cũng chuẩn bị rời đi, Mộ Dung Tuyết lại tặng hắn không ít mầm linh thảo cùng đan dược.

Trên đường trở về, Lăng Hạ cười Đại Bạch ngao du vân hải, có vài phần thanh tịnh giống như tên của nó.

Mười ngày nay không gặp Ngự Chi Tuyết, hắn cũng có chút nhớ.

Bay mấy canh giờ sau Lăng Hạ bảo Đại Bạch Tiểu Bạch đáp xuống, tìm nơi có nguồn nước nghỉ tạm. Hắn dùng thảo dược Mộ Dung Tuyết tặng làm điểm tâm, có vài loại vị trà xanh, ngọt mà không ngấy ăn rất ngon, còn có thể khôi phục thể lực. Hắn bẻ nát điểm tâm, cho Đại Bạch và Tiểu Bạch ăn một ít.

Trong rừng đột nhiên ồn ào, Lăng Hạ nhíu mày, thấy một đám người cầm đao kiếm chạy ra, kêu to “Quái vật a, cứu mạng!”

Hắn cảnh giác đứng lên tiến vào trạng thái đề phòng, Đại Bạch và Tiểu Bạch cũng dựng thẳng lông chim hít mắt nhìn.

Mặt đất chấn động từng đợt, giống như có mãnh thú đang đi về hướng này!

Không đúng, là một thứ có năng lượng hệ mộc rất lớn!

Lăng Hạ tập trung tinh thần nhìn vào khu rừng, một loài thực vật cao lớn giống như thụ nhân từ trong rừng từng bước một đi ra! Bởi vì “chân” nó rất dài, cho nên ngay cả khi bước chậm, nhưng tốc độ lại không chậm. Chung quanh nó quần vô số xúc tua dài đầy gai nhọn, ba bốn người bị xúc tua quần lấy tay chân tha ở phía sau, kêu lên thảm thiết.

Tính khí Đại Bạch táo bạo, cánh khê vỗ phát vài cơn gió lốc đánh qua, chặt đứt vài cái xúc tua của thực vật kia, nhưng rất nhanh có càng nhiều xúc tua từ thân thể nó mọc ra, giống như vô số con rắn uốn lượn bơi lội trong không trung.

Lăng Hạ đột nhiên nhớ tên của loài thực vật này —— thụ tiêu!

Đây là loại thực vật có chỉ số thông minh và có thể hoạt động, rất hiếm thấy, lấy động vật làm chất dinh dưỡng, tác dụng cụ thể của nó là gì hắn lại quên mất. Hắn từng đọc trong sách, còn tưởng rằng đó chỉ là truyền thuyết. Nhớ mang máng bên trong có ghi, chỉ cần thụ tiêu ở trên mặt đất, sẽ liên tục không ngừng thu hoạch năng lượng, chém không hết, trừ khi nhổ gốc của nó ra.

Thụ tiêu đâm mũi nhọn của xúc tu vào thân thể vài người bị nó trói chặt, Lăng Hạ không chần chờ, lấy ra một pháp khí công kích hệ hỏa. Hắn nhắm ngay thụ tiêu phát động công kích, một cầu lửa lớn bắn ra, đốt đứt mấy xúc tu trên thân thể những người kia.

Nhân dịp thụ tiêu đang khôi phục, hắn vội vàng ngưng tụ năng lượng nguyên tố hệ mộc trong cơ thể, hấp dẫn thụ tiêu, để những người bị thương đào tẩu. Dù sao cũng có Đại Bạch và Tiểu Bạch che chở, vả lại thụ tiêu chỉ khó chơi một chút, nhưng cấp bậc cũng không cao.

Quả nhiên, thụ tiêu khôi phục lại rồi liền bị năng lượng hệ mộc của hắn hấp dẫn, ngay lập tức đã đi tới, Lăng Hạ mang nó đến một nơi rộng rãi, Đại Bạch Tiểu Bạch lập tức thay nhau phát ra gió lốc công kích. Thụ tiêu bị cắt thành bảy tám khối, tốc độ khôi phục càng ngày càng chậm, cuối cùng chỉ còn lại phần gốc kéo dài hơi tàn.

Lăng Hạ bảo Đại Bạch Tiểu Bạch dừng lại, bản thân nắm kiếm chậm rãi đi tới, cấp tốc đào gốc thụ tiêu ra. Tuy rằng thụ tiêu cao lớn, nhưng rễ chỉ cỡ cái bát, rất nhanh đã bị đào ra, một ít chất lỏng lục sắc dính lên tay Lăng Hạ. Lăng Hạ kiểm tra một chút, biết chất lỏng kia không có độc, cũng không để ý lắm.

Gốc thụ tiêu vừa rời đất, lập tức héo rũ thành gỗ khô, Lăng Hạ tiện tay vứt nó lên mặt đất, nhanh chóng tới bờ sông tẩy sạch tay, cười Đại Bạch tiếp tục bay đi.

Sau nửa canh giờ, Lăng Hạ cảm thấy trên tay hình như hơi nóng. Hắn cả kinh, vội vàng dùng một viên thuốc giải độc Mộ Dung Tuyết tặng, cảm giác đau đớn giảm đi rất nhanh, sau đó hết hẳn.

Đợi đến buổi tối tại khách sạn, lúc Lăng Hạ rửa mặt vô ý thấy cái bóng trong nước, liền ngẩn người. Hắn cảm thấy hình như mình hơi thay đổi, lại không nói được thay đổi chỗ nào.

Hắn mê hoặc một trận lại nghỉ ngơi, cách cung điện của Ngự Chi Tuyết còn có mấy ngày lộ trình, phải khôi phục thể lực cho tốt.

Trên tường khách sạn có gương, ngày hôm sau Lăng Hạ soi gương cột tóc mới sưng sốt —— tối hôm qua hắn nhìn không ra thay đổi chỗ nào, bây giờ đã thấy rất rõ ràng—— mình trong gương, trong một đêm liền trẻ lại rất nhiều!

Người tu hành sống lâu cỡ hai trăm năm tới năm trăm năm, lúc hai mươi tuổi đến hơn một trăm tuổi cơ bản có thể bảo trì dung nhan không thay đổi, nhưng chắc chắn không có khả năng xuất hiện hiện tượng trẻ lại.

Lăng Hạ hoảng sợ một hồi, vội vàng tìm tư liệu trong túi trữ vật, liền phun ra một ngụm máu già. Dịch của thụ tiêu có một loại năng lượng kỳ dị, có thể làm cho người ta một ngày trẻ lại ba tuổi, đợi đến khi người đó biến thành trẻ con, sẽ tử vong.

Mẹ nó, phản lão hoàn đồng không phải cũng như vậy chứ? Còn một ngày dài bằng ba năm nữa! Thật ứng với mất lời kịch buồn nôn của Ngự Chi Tuyết ở trong thư.

Hắn bây giờ hai mươi lăm tuổi, nói cách khác, hơn một tuần nữa là có thể thống thống khoái khoái chui lại vào bụng mẹ rồi.

Trong sách cũng ghi phương pháp giải trừ, là một loại linh thảo hiếm thấy. Nơi này cách Thánh Nữ Phong không xa, Lăng Hạ vội vàng viết phong thư để Tiểu Bạch mang qua cho Mộ Dung Tuyết, kể rõ tình huống, hỏi Thánh Nữ Phong có hay không. Hắn cười Đại Bạch tiếp tục về Càn Khôn giáo, tìm Ngự Chi Tuyết hỗ trợ hai phương hợp lực.

Lăng Hạ thầm kêu không hay, sắc mặt của Ngự Chi Tuyết hẳn đều có thể tưởng tượng ra, thực ra hắn cũng không sợ hãi lắm.

Hắn không dám chậm trễ lập tức xuất phát, ngày đêm không ngừng chạy đi, rút năm ngày lộ trình thành ba ngày.

Dù vậy, lúc nhìn thấy Ngự Chi Tuyết, Lăng Hạ đã lui tới bộ dáng mười ba mười bốn tuổi, lùn đi cả khúc, chỉ đến bả vai Ngự Chi Tuyết. Hắn chột dạ không dám ngẩng đầu, chỉ dùng khóe mắt len lén quan sát động tác của Ngự Chi Tuyết.

Chờ Ngự Chi Tuyết khó có thể tin nâng cằm của hắn lên, Lăng Hạ ngẩng đầu nặn ra một nụ cười mỉm, dùng tiếng nói thiếu niên trong trẻo nhu hòa nói: “Một ngày không gặp, như cách ba năm. Bởi vì nhớ A Tuyết, cho nên ta liền tuổi lại rồi.”

104. Q.5 - Chương 104: Chương 12

Ngự Chi Tuyết không lên tiếng đánh giá Lăng Hạ, mày cau chặt chậm rãi giãn ra, ánh mắt có chút hoảng hốt.

Lăng Hạ thời thiếu niên thì ra là như vậy. . . .

Y giơ tay lên, vuốt tóc mái đối phương, xúc cảm mềm mại làm y yêu thích không buông tay. Bây giờ ánh mắt Lăng Hạ tròn tròn trong trẻo như nước, gò má phúng phính mang nét trẻ con, đáng yêu nói không nên lời.

[ò.ó A Tuyết cũng luyện đồng chăng?]

Lăng Hạ có chút bối rối, hắn lúc thiếu niên đích xác là thấp hơn những người bạn cùng lứa một ít, lúc học trung học mới từ từ cao lên. Bị Ngự Chi Tuyết dùng phương thức đối đãi với đứa nhỏ như vậy, trong lòng hắn rất không được tự nhiên.

Trước khi rời đi đã đáp ứng với Ngự Chi Tuyết gặp nguy hiểm sẽ tránh xa, bây giờ lại gây phiền toái.

Lăng Hạ chột dạ, cúi đầu nói: “A Tuyết, ta không cẩn thận bị dịch của gốc thụ tiêu bắn vào, nghe nói là một ngày trẻ lại ba tuổi. Nhưng mà đệ không cần lo lắng, ta đã truyền tin cho Mộ Dung cô nương, nơi đó của nàng chắc là có giải được.”

Trong mắt Ngự Chi Tuyết, thiếu niên ở trước mắt cúi đầu ngập ngừng, bất chợt vụng trộm liếc mình một cái, đỉnh đầu lông xù lúc lắc lúc lắc trước mắt y, giống như ấu thú tràn ngập cảnh giác.

Trái tim bị vài mũi tên bắn trúng, y nhận không được ôm Lăng Hạ vào trong ngực. Thiếu niên rất nhỏ bé và yếu ớt, y dễ dàng hoàn toàn ôm lấy đối phương, trong lòng càng nhũn thành một vũng nước.

“À, sao Lăng lại không cẩn thận như vậy?” Ngự Chi Tuyết nheo mắt, nhẹ nhàng vỗ lưng Lăng Hạ nói, “Đừng sợ, ta sẽ nhanh chóng phái người đi tìm giải được.”

Lăng Hạ thở ra một hơi, Ngự Chi Tuyết không giận là tốt rồi. Nhưng mà hắn cũng xấu hổ, bây giờ ngữ khí của Ngự Chi Tuyết thật mềm nhẹ giống như trưởng bối. Sá! Hắn biết là sẽ mất mặt như vậy mà!

Thật sự rất nhỏ.

Tay Ngự Chi Tuyết lướt qua bả vai, cánh tay, eo Lăng Hạ. Xúc cảm mềm dẻo làm y kinh ngạc không thôi. Nhưng kỳ dị là, trong lòng lại có một ngọn lửa không tên bốc lên càng cháy càng mãnh liệt.

Y cúi đầu xuống, dán vành tai bạch ngọc của thiếu niên thấp giọng nói: “Lăng nói Một Ngày không gặp như cách Ba Năm, ta cũng vậy, nhớ huynh muốn chết.”

Cặp mắt trong trẻo kia vì kinh mà ngạc trường lớn hơn nữa, Ngự Chi Tuyết không chút do dự cúi đầu, tay đỡ bả vai nhỏ bé yếu ớt kia kề sát lại mình, hương vị ngây ngô tươi ngọt riêng biệt của thiếu niên làm y bỗng chốc liền đắm chìm trong đó.

Miệng Lăng Hạ bị bịt chặt, chỉ có thể phát ra vài tiếng nỉ non ngọt mềm. Tai của hắn đều nóng, bộ dáng non nớt như bây giờ mà Ngự Chi Tuyết vẫn hạ miệng được a! Đạo đức có không a! Luyện đồng a!

Nhưng mà hắn cũng nhớ Ngự Chi Tuyết, rất nhanh nhắm mắt bắt đầu đáp lại. Hôn một hồi, Lăng Hạ đã bị Ngự Chi Tuyết ôm cách mặt đất, hai tay vô lực cầm lấy cánh tay Ngự Chi Tuyết.

Nụ hôn dài rốt cục cũng ngừng lại, lúc này Lăng Hạ mới phát hiện hai tay Ngự Chi Tuyết đang bế lấy hông hắn, giống như người lớn ôm con nít vậy. Hắn xấu hổ giận dữ một trận, tránh trong không trung hai lần, nói: “A Tuyết, thả ta xuống!”

Cặp mắt kia lúc này mang theo hơi nước ướt át, giống như trái nho mang theo sương sớm. Thiếu niên quật cường tránh né không chút hữu dụng, Ngự Chi Tuyết lại ôm càng chặt. Y tùy tay dùng truyền tin phù hạ lệnh cho người đi tìm kiếm giải được, ôm lấy Lăng Hạ lập tức đi vào tẩm cung.

Khi Lăng Hạ thấy cái giường vô cùng quen thuộc hiện ra trước mắt, tóc gáy đều dựng thẳng lên. Đây đây, tuy rằng tiểu biệt thắng tân hôn nhưng bây giờ hắn chỉ là đứa nhỏ mà! Ngự Chi Tuyết không có khả năng cầm thú như vậy chứ?

Hắn vội vàng giãi dụa: “A Tuyết, ta, cái đó, chỉ còn lại khoảng bốn ngày thôi.”

“Không sợ.” Ngự Chi Tuyết nhẹ giọng nở nụ cười, “Ta sẽ tìm được giải được trước lúc đó.”

Ngự Chi Tuyết chậm rãi đặt Lăng Hạ lên giường, dán lấy hắn ngồi xuống. Ánh mắt thiếu niên co rụt bất an, hai tay khấn trương đặt lên hai chân gầy gò, tấm lưng nhỏ bé và yếu ớt hơi cong, Ngự Chi Tuyết nhìn mà tâm động một trận.

Y đột nhiên lên tiếng hỏi: “Lần đầu tiên của Lăng là lúc nào?”

Gi? Lăng Hạ không hiểu nhìn về phía Ngự Chi Tuyết, đột nhiên hiểu được, mặt liền phủ một tầng hồng phấn. Hắn nhận không được mắng: “Dù sao bây giờ còn không có! Bây giờ ta còn là Vị Thành Niên! Đệ đừng có tâm tư này!”

Ngự Chi Tuyết nhìn hắn thẹn thùng bối rối, tâm như bị mèo cào ngứa ngáy khó nhịn. Y nhận không được để tay lên gáy non mịn của thiếu niên, mềm nhẹ vuốt ve: “Thật sao? Lăng không gạt ta?”

Da thịt mẫn cảm bị vuốt ve truyền đến một trận tê dại rất nhỏ, mặt Lăng Hạ sắp bốc cháy, nhân vật dễ già thích đùa giỡn trẻ Vị Thành Niên này mà Ma Tôn đại nhân cũng có tâm tư đi sắm vai a sá!

Hắn hít sâu một hơi, trừng mắt nhìn Ngự Chi Tuyết nói: “Ta nói cho đệ biết, trước khi khôi phục.
Um.”

Ma Tôn đại nhân phái hành động đã ngăn chặn cái miệng của hắn, hai tay cũng rất mất mặt bắt đầu cởi y phục của hắn.

Bây giờ cánh tay căng chân Lăng Hạ đều gây đến đáng thương —— trung học hắn liền ngồi ở ba bàn đầu a sá! Hắn dường như là liều mạng phản kháng, nhưng vẫn bị Ngự Chi Tuyết cấp tốc bóc hết phân nửa y phục, lộ ra xương quai xanh mảnh khảnh như bướm bướm cùng hai cái đùi trắng gầy.

Hắn mặt đỏ hỏn hỏn, sức lực cũng cạn kiệt, ngực phập phồng quát: “Ngự Chi Tuyết, ta cảnh cáo đệ, đệ lại ác liệt như vậy ta sẽ.”

Nói tới đây đầu hắn đầy hắc tuyến dừng lại, hình như chẳng có chuyện gì để uy hiếp.

Ngự Chi Tuyết cũng dừng tay, trầm tư dùng ngón trỏ tay phải điểm điểm lệ chí trên mặt. Sau đó, Lăng Hạ liền trợn mắt há hốc mồm nhìn Ma Tôn đại nhân từ từ thu nhỏ lại, biến thành bộ dáng khoảng mười bốn tuổi. Y phục trên người y rõ ràng lớn hơn rất nhiều, nhìn có vẻ hơi buồn cười.

[Phụt!!! Tác giả ơi, yêu tác giả chết đi mất o

105. Q.5 - Chương 105: Chương 13

Sự thật chứng minh, cùng nhau gì đó chắc chắn là không có khả năng, Lăng Hạ hoàn toàn không thiết bị phân cứng kia.

Lăng Hạ đầy bụng bị phẫn, xấu hổ bối rối không ngẩng đầu lên được. Nhưng bây giờ bộ dạng thiếu niên của hắn, ở trong mắt Ngự Chi Tuyết lại chính là giận dữ cắn môi dưới, uất ức sắp khóc đến nơi.

Tâm Ngự Chi Tuyết như thành một vũng nước, khôi phục thành bộ dáng thành niên ôm Lăng Hạ ngồi trên đùi, giúp hắn lau chùi lông mình bắn lên đùi hắn. Bây giờ y thật sự muốn ôm Lăng Hạ, nhưng nơi đó. Y khoa tay múa chân một chút, nơi đó thật sự quá nhỏ hẹp, cứng rắn làm thật sự sẽ bị thương.

Chỉ có thể chờ Lăng Hạ “lớn lên” một chút nữa.

Lăng Hạ ảo não không thôi, sớm biết Ngự Chi Tuyết ác liệt không da không mặt mũi như vậy, khi đó hắn liền quay lại Thánh Nữ Phong xin giúp đỡ!

Ngự Chi Tuyết sờ soạn hôn loạn lên người hắn một hồi, đến cùng vẫn không cảm thú như vậy.

Thể lực của Lăng Hạ cũng lùi về thời thiếu niên, mấy ngày nay chạy đi, vừa rồi còn làm ầm ĩ đã khiến hắn kiệt sức, trong ánh mắt toát ra tia mệt mỏi, thỉnh thoảng lại ngủ gật.

Ngự Chi Tuyết đau lòng hôn hôn trán hắn, mềm nhẹ nói: “Lăng, ngủ đi.”

Lăng Hạ vô lực trừng mắt nhìn y rồi mê mê trầm trầm ngủ. Đợi đến khi hắn tỉnh lại càng muốn khóc —— quần áo lại lớn một vòng. Trong gương hắn lại nhỏ đi mấy tuổi, khuôn mặt non nớt, thanh âm cũng thanh thúy.

Lừa tình a!

Ngự Chi Tuyết không chút sốt ruột, ngược lại không biết tìm tới một đồng lớn y phục của tiểu hài tử từ nơi nào, hưng trí bừa bừa chọn lựa cho Lăng Hạ thay.

Bị Ngự Chi Tuyết xem như búp bê đùa nghịch như vậy, Lăng Hạ thực khóc không ra nước mắt, Tiểu Bạch cũng không có tin tức gì, không biết Mộ Dung Tuyết có giải được hay không.

Ngự Chi Tuyết nắm tay hắn đi dạo trong lâm viên, kích thước của tay hai người bây giờ đã khác nhau hết sức rõ ràng. Nghĩ qua hai ngày nữa mình có thể cười trên cổ Ma Tôn đại nhân chơi được rồi, mặt Lăng Hạ liền đỏ như máu.

Hắn bị phần lo âu như vậy như Ma Tôn đại nhân lại hoàn toàn không quan tâm, Ngự Chi Tuyết không chút để ý dùng ngón tay thon dài cầm lấy món điểm tâm ngọt, từng miếng từng miếng đưa đến bên môi Lăng Hạ, ánh mắt thực dịu dàng như sắp chảy nước.

Lăng Hạ bất đắc dĩ thở dài, lắc đầu bảo mình ăn no rồi.

Mắt phượng của Ngự Chi Tuyết tà tà nhìn cái bụng thịt phình to của hắn, dịu dàng nói: “Không muốn ăn nữa hả? Lăng còn muốn ăn cái gì?”

Lăng Hạ không thích ứng được, tóc gáy dựng lên, chẳng lẽ tính cách Ngự Chi Tuyết tiềm ẩn luyến đồng?

Ngự Chi Tuyết rất nhanh vươn tay qua, xoa bụng Lăng Hạ, cười nói: “Bụng thật mềm.”

“” Sao lại cười vui vẻ như vậy? Lăng Hạ âm thầm trợn trừng mắt.

Nhưng Ngự Chi Tuyết xoa bóp không nặng không nhẹ, thật là thật thoải mái. Lăng Hạ cũng không phản kháng, híp mắt tựa vào lòng Ngự Chi Tuyết, mặc y xoa bóp bụng giúp bản thân tiêu thực.

Ngự Chi Tuyết nở nụ cười, tóc dài buông rơi, tiếp tục nhẩn nại cẩn thận hầu hạ. Y cảm thấy loại độc này rất không sai, y có thể có cơ hội ngắm Lăng Hạ ở từng độ tuổi, bộ dáng Lăng Hạ bây giờ vừa nhu thuận lại đáng yêu như hài đồng thực làm y thích chết.

Lại qua hai ngày, Lăng Hạ ra ngoài đều phải cần Ngự Chi Tuyết ôm —— chân của hắn ngắn ngủn đã không đuổi kịp bước chân của Ngự Chi Tuyết rồi.

Trên người Ngự Chi Tuyết là một bộ y phục trắng trong thuần khiết, tóc dài phân tán dùng một cây ngọc trâm trắng trong vén lên đơn giản. Lăng Hạ lại mặc một cái áo ngắn màu vàng nhạt, cánh tay trắng nõn lộ ra bên ngoài, trên cổ đeo lắc cổ, chuỗi ngọc, còn có thật nhiều trang sức phối sức linh tinh, trên tay cũng mang vòng tay đầy chuông nhỏ.

Lăng Hạ rất bất đắc dĩ, dưới sự kháng nghị mãnh liệt của hắn, cuối cùng Ngự Chi Tuyết không có buộc bím tóc cho hắn, nổi da gà.

Ngự Chi Tuyết cười tủm tỉm ôm hắn, bất chợt nâng mông hắn lên một cái. Lăng Hạ nhìn cánh tay nhỏ nhắn đầy thịt lại vô lực của mình, chỉ có thể ôm cổ Ngự Chi Tuyết.

Hắn bất đắc dĩ nói: “A Tuyết, giải được còn chưa tìm được sao?” Khóc, đến ngày mai phỏng chừng hắn sẽ mất năng lực hành tẩu mất, ngày sau nữa đã có thể bồi ông nội Mã Khắc Tư uống trà rồi.

Bây giờ Lăng Hạ nói chuyện rất ngọt ngào ngây thơ, mắt cũng tròn tròn, cái miệng nho nhỏ như cánh hoa.

Ngự Chi Tuyết nhin không được hôn một cái lên mặt hắn: “Không vội, ngày mai giải được sẽ được đưa tới.”

Khéo như vậy? Lăng Hạ có chút hoài nghi, không phải Ngự Chi Tuyết cố ý chơi mình chứ?

Mấy ngày nay hắn tắm rửa đều là do Ngự Chi Tuyết tự thân tự lực, rất nhẩn nại cẩn thận, tuy trước kia cũng thường thường là y tắm. Nói đi nói lại, Ngự Chi Tuyết thật sự chưa từng hưởng thụ cảm giác gia đình ấm áp.

Lăng Hạ giật mình, nhìn ánh mắt Ngự Chi Tuyết, cặp mắt kia bây giờ tràn đầy ôn nhu cưng chiều, làm sao cũng không khiến cho người ta liên tưởng đến thân phận Ma tôn ma tu đạo đẫm máu của y. Phần uất trong lòng hắn bất tri bất giác biến mất, đồng thời dâng lên một cảm giác mát mát nhàn nhạt, có phải Ngự Chi Tuyết trong tiềm thức vẫn hi vọng có một đứa con hay không?

Ngày hôm sau quả nhiên giải được được đưa tới, lúc này Lăng Hạ đã hoàn toàn là trẻ con rồi.

Giải được khi dùng cổ linh mẫn luyện chế thành viên thuốc, Ngự Chi Tuyết cẩn thận hòa tan nó vào trong canh, dùng cái thìa thật nhỏ từng chút đút cho Lăng Hạ uống.

Lăng Hạ mơ hồ không rõ, than thở nói: “Khi nào thì ta có thể phục hồi như cũ?”

Ngự Chi Tuyết dùng khăn lụa xoa xoa khoe môi hân, cười tủm tỉm nói: “Giải được này có thể làm huynh một ngày khôi phục một tuổi.”

“” Sái mắt Lăng Hạ rưng rưng, vì sao lúc khôi phục lại chậm như vậy?

Ngự Chi Tuyết thấy thú vị, lấy tay xoa khuôn mặt phúng phính của Lăng Hạ, cảm giác trơn mềm mềm mại rất tốt, làm y nhin không được lại nhéo.

Lăng Hạ rầu rĩ nhìn y một cái, tiếp tục khổ sở uống giải được. Hân nên cảm thấy may mắn khi Ngự Chi Tuyết không giống bà ngoại mỗi tối ngồi đầu giường kể chuyện cổ tích cho hân nghe chứ?

Khôi phục thật là rất chậm.

Ngự Chi Tuyết không biết học vẽ lúc nào, chiều ngày nào cũng sẽ vẽ một bức tranh cho Lăng Hạ. Lúc đầu Ngự Chi Tuyết đặt hân lên bàn, sau này hân chậm rãi “lớn lên”, ngồi bên cạnh Ngự Chi Tuyết nhìn y vẽ tranh.

Kỳ thực Lăng Hạ cũng không biết vẽ, nhưng hân nhìn ra Ngự Chi Tuyết vẽ rất nghiêm túc đến mức si mê, một cái nhăn mày một nụ cười của người trong tranh đều rất sinh động, hân động dung.

Khi hân còn đang cảm động, chờ vẽ xong bức họa thứ 14, Ngự Chi Tuyết vẫn lộ nguyên hình.

Buổi tối Lăng Hạ còn giống bình thường nằm bên cạnh Ngự Chi Tuyết, vài ngày nay Ngự Chi Tuyết đều dịu dàng đối đãi với hân như đứa nhỏ, điều này làm sự cảnh giác của hân biến mất. Đợi đến khi ý thức được mấy cái vuốt ve này không quá đúng, y phục đều đã bị Ngự Chi Tuyết lột hết rồi.

Trong mắt Ngự Chi Tuyết là hỏa diễm nóng cháy hân rất quen thuộc.

Lăng Hạ thở hổn hển muốn tách ra, thanh âm trong trẻo vẫn là của thiếu niên chưa trưởng thành: “Đừng như vậy. Cầm thú! Chờ ta khôi phục không được sao?” Lúc hân mười lăm tuổi và mười ba tuổi chỉ khác nhau có hai cm được chứ?

Ngự Chi Tuyết ngừng động tác, ngẩng đầu, hô hấp có chút dồn dập: “Nhịn không nổi nữa. Lăng.”

Cặp kia mắt phượng kia giờ phút này chuyên chú mà nghiêm cẩn, cực nóng thực sự có thể thiêu cháy người khác. Mặt Lăng Hạ chậm rãi đỏ lên, bối rối xoay đầu qua một bên, ngập ngừng nói: “Vây đệ nhẹ một chút.”

Không ngờ Lăng Hạ thực sự sẽ đáp ứng, lại dùng tư thái mê người như vậy, đồng tử của Ngự Chi Tuyết chợt co rút lại, dã thú trong lòng càng kèm nén không được.

Thân hình dưới tay vẫn là của thiếu niên gầy yếu chưa phát dục hoàn toàn, da thịt cũng bóng loáng, làm y dễ dàng vây đối phương dưới thân. Tay Ngự Chi Tuyết không ngừng dao động đốt hỏa, môi cũng khó dằn ngăn chặn lấy môi Lăng Hạ, dùng sức hôn. Người Lăng Hạ dần dần cũng nóng lên, hai tay vòng lấy cổ Ngự Chi Tuyết bắt đầu đáp lại.

Thời gian dài như vậy không làm, hai người đều có chút kích động.

Trong lúc hỗn loạn Ngự Chi Tuyết làm Lăng Hạ thư thái trước một lần, vì thế y biết, lần đầu tiên của Lăng Hạ đại khái là lúc mười lăm tuổi.

Ngự Chi Tuyết nhìn cái eo gầy trắng nõn của Lăng Hạ bây giờ, nỗ lực thả chậm động tác, phòng ngừa kích động quá mức làm hân bị thương. Y dễ dàng nâng một chân Lăng Hạ gập lên, gây ra một lúc mới phản ứng kịp — có lẽ là do tuổi tác, thân thể Lăng Hạ bây giờ rất mềm dẻo.

Thân thể bị chinh thành tư thế khó có thể nói, Lăng Hạ có vài phần bối rối, thậm chí hân có thể thấy ngón tay Ngự Chi Tuyết bận rộn ra vào dưới thân hân thế nào.

Động tác của Ngự Chi Tuyết rất nhẫn nại lại cẩn thận, chuẩn bị thật lâu mới tới gần, nơi bồng bồng phần chân từ từ chen lách đi vào.

Lăng Hạ nỗ lực thả lỏng bản thân, nơi bị mở ra tới mức cực hạn không khỏi mang đến chút đau đớn, hân đè nén thở nhẹ.

“Thật chặt.” Chỉ mới tiến vào một nửa, Ngự Chi Tuyết không thể không ngừng lại, y thấp giọng hỏi: “Đau không?”

Y thấy thiếu niên Lăng Hạ cắn môi dưới cố nhẫn nại, tim thành thích dồn dập nảy lên vài cái, phía dưới lại cứng hơn rồi. Nơi đó ẩm áp ướt át, bị bao vây chặt lấy làm y hận không thể lập tức ra vào mạnh mẽ.

Lăng Hạ hô hấp dồn dập, lắc đầu bối rối nói: “Không sao.”

Bây giờ lui ra ngoài lại càng đau, hai người đều có kinh nghiệm, chắc không đến mức bị thương.

Được sự khẳng định cổ vũ, Ngự Chi Tuyết cứ tiếp tục đẩy vào trong, lúc vào hoàn toàn hai người đều nhẹ nhàng thở ra. Ngự Chi Tuyết lấy tay lau mồ hôi trước trán Lăng Hạ, si mê nhìn mặt hắn, bắt đầu thông thả ra vào, càng ngày càng thông thuận.

Cảm xúc rất quen thuộc từ từ bốc lên, Lăng Hạ nhịn không được phát ra vài tiếng nức nở ngán ngủ, thanh âm non nớt của thiếu niên có vẻ nhu nhược đáng thương.

Ngự Chi Tuyết cứng đờ, nhịn không được mạnh mẽ xâm nhập một cái. Lăng Hạ bất ngờ không phòng ngự trung bị đỉnh đến chỗ mẫn cảm nhất, “A” kêu lên một tiếng, thanh âm kia khê run mà cao vút, làm Ngự Chi Tuyết càng kích động.

Hai đùi của Lăng Hạ duỗi thẳng tắp co lại đặt trên vai, Ngự Chi Tuyết ôm hai cái đùi cùng toàn bộ cơ thể hắn vào trong ngực, phía dưới ra vào mãnh liệt, còn dùng môi kịch liệt hôn trán, ánh mắt cùng môi của hắn.

Lăng Hạ bị chàng mãnh liệt hít thở không thông, Ngự Chi Tuyết dùng đầu lưỡi mở răng nanh của hắn, hấp dẫn hắn, làm hắn phát ra âm thanh, cổ họng của hắn khàn luôn rồi.

Ánh mắt hắn tan rã nhìn đỉnh đầu, hình ảnh mãnh liệt chớp lên không ngừng thay đổi, thứ duy nhất không biến chính là cặp mắt phượng xinh đẹp quyến rũ kia, cặp mắt kia thủy chung không chớp nháy nhìn hắn, mang theo sự chiếm hữu cùng yêu say đắm.

Lăng Hạ không biết bản thân bị ép buộc thay đổi bao nhiêu tư thế không thể tưởng tượng, tầm mắt bỗng cao bỗng thấp, toàn thân đều xụi lơ. Nhưng dù đổi thế nào, Ngự Chi Tuyết vẫn có thể làm cho hắn tìm lòng không được phát ra chút thanh âm, nước mắt không khống chế được chảy ra khỏi khóe mắt ướt nhẹp, môi đỏ tươi sưng lên, toàn thân đều là mồ hôi.

“Lăng, huynh như vậy thật đáng yêu.” Ngự Chi Tuyết hô hấp dồn dập hôn khóe mắt hắn, ôm thắt lưng hắn dùng sức đỉnh làm, hung mãnh làm hắn sợ hãi.

Rốt cục đợi đến lúc bắn ra, Lăng Hạ khê kêu một tiếng hai chân thẳng tắp, đầu đột nhiên trống rỗng.

Đột nhiên bị thất nhanh làm Ngự Chi Tuyết thoải mái thở dài một tiếng, y vừa mới muốn tăng tốc nhanh hơn lại thấy Lăng Hạ mặt mũi hôn mê bất tỉnh. Y liền phát hoảng, vội vàng thấp giọng hô: “Lăng?”

Hô hấp của Lăng Hạ đều đều mà lâu dài, hiển nhiên là mê ngất đi, lúc này y mới yên tâm.

Nhìn thân thể đầy dấu vết tình dục cùng vẻ mặt mệt mỏi của thiếu niên, Ngự Chi Tuyết cứng ngắc gượng gượng thất chống lưng —một lần y cũng chưa làm xong, treo giữa không trung, làm sao bây giờ?

Không đành lòng ép buộc Lăng Hạ, Ngự Chi Tuyết hít sâu một trận, rốt cục phần nộ rút ra, ôm Lăng Hạ dùng tay – trợ thủ đắc lực hoàn thành phần sau nhợt nhèo vô vị.

Quả nhiên, thể lực của Lăng Hạ tăng dần theo độ tuổi.

Vẫn nên sớm khôi phục thôi. Ừm.

Một ngày sau, Lăng Hạ từ mười lăm tuổi khôi phục đến độ tuổi bình thường.

Hắn phần nộ trừng mắt nhìn Ngự Chi Tuyết, đối phương lại chính nghĩa không hề áy náy nói: “Đây là giải được mới tìm được, hiệu quả đương nhiên sẽ tốt hơn.”

. Má nó !

106. Q.5 - Chương 106: Chương Cuối

Lúc Tổng Tiểu Hồ trở thành võ tôn vang vọng toàn bộ đại lục Dị Giới, quan hệ của ma tu đạo và chính đạo cũng đạt tới thời đại hòa bình nhất trong lịch sử, Võ Tôn cùng Ma Tôn tình hữu nghị thâm hậu thậm chí còn là câu chuyện mọi ca tụng trên toàn bộ đại lục.

Đương nhiên, người biết chuyện Lăng Hạ nghe được đủ loại truyền thuyết chuyện xưa này đẹp đẽ này, nhìn không được hội ôm bụng cười lăn lộn, hai người kia bây giờ gặp mặt vẫn còn đánh nhau được chứ?

Trình độ luyện khí cùng năng lượng hệ mộc của Lăng Hạ đều được xưng là cao thủ, lúc đầu hẳn thật không kị Thủy Nguyệt, dù sao trong sách Thủy Nguyệt chính là một trong những đồng lõa quan trọng khi Ngự Chi Tuyết diệt thế.

Nhưng ngoài dự kiến của hắn, ba năm trước Thủy Nguyệt lui xuống không làm hộ pháp nữa mà rời đi, bảo là muốn đi tìm vị Luyện Khí Sư kia lợi hại nhất trong thế giới này. Trùng hợp là, khi Lăng Hạ nghe hắn miêu tả liền biết đó chính là vị sư phụ mang mặt nạ. Bản lĩnh trốn người của vị ân sư này của hắn là đệ nhất thiên hạ, nhiều năm như vậy chưa từng lộ mặt, cho nên Lăng Hạ cũng chỉ có thể chúc Thủy Nguyệt may mắn thôi.

Những năm gần đây Mộ Dung Tuyết, Thủy Linh, Khắc Lan Mẫn Bạch, Phong Lạc đều xuất giá, nhưng phu quân của các nàng lại không phải là Tổng Tiểu Hồ. Nghĩ đến nhân vật chính vốn hoa đào nở đầy đường bây giờ còn độc thân, Lăng Hạ có chút phát sầu.

Mấy em gái trong hậu cung giờ chỉ còn lại Thủy Vũ chưa xuất giá, bây giờ quan hệ của nàng và Tổng Tiểu Hồ rất tốt, Lăng Hạ cũng nghe được chút tin tức của nàng từ miệng Tổng Tiểu Hồ. Vài năm trước Thủy Vũ từng lặn lội vạn lý xa xôi đến ma tu gặp hắn một lần, nhưng không nói gì đã bước đi rồi. Nhưng mà nghe Tổng Tiểu Hồ nói, Thủy Vũ cũng sắp đính hôn rồi, là trưởng tử của một thành chủ chính phái.

Lăng Hạ hận không thể đá Tổng Tiểu Hồ một cước, cô gái cuối cùng mà nhân vật chính cũng thể giữ lại à! Chẳng lẽ tính độc thân cả đời? Ngày qua quá nhanh, Lăng Hạ cẩn thận tính, hắn và Tổng Tiểu Hồ đã hai năm không gặp rồi.

Nhưng mỗi lần Ngự Chi Tuyết nghe hắn nhắc tới chung thân đại sự của Tổng Tiểu Hồ mặt sẽ âm trầm, điều ấy làm Lăng Hạ thật không còn gì để nói, vai dấm kia của Ma Tôn đại nhân quả nhiên là mấy chục năm như một ngày, càng ngày càng chưa.

Ngày gần đây Lăng Hạ rất vui vẻ, bởi vì Tổng Tiểu Hồ truyền tin nói, ít ngày nữa sẽ đến.

Lúc Tổng Tiểu Hồ tới quả nhiên mang đến không ít kinh hỉ, kinh hỉ nhất chính là trong lòng hắn, vậy mà lại nhiều ra một nhóc bánh bao nhỏ đầu con nhím khoảng một tuổi!

Ánh mắt bánh bao nhỏ tròn tròn có hai lúm đồng tiền, thật sự giống nhân vật chính như đúc!

Lúc hai người bọn họ nói chuyện, A Ly cẩn trọng canh giữ bên người đầu nhím nhỏ, sợ nó té ngã.

Lăng Hạ vừa mừng vừa sợ, vỗ vỗ bả vai Tổng Tiểu Hồ nói: “Thằng nhóc tiểu Hồ này thật giỏi, đệ thành thân khi nào, vậy mà không thèm thông báo một tiếng? Đứa nhỏ tên gì?”

Tổng Tiểu Hồ ngượng ngùng để lộ hai hàng răng trắng: “Gọi là Gia Bảo. Lăng đại ca, ta còn chưa thành thân.”

Nhân vật chính bây giờ khoảng chừng ba mươi tuổi, nhưng nhìn vẫn giống một thanh niên mới lớn, cười lộ lên vẻ mặt sáng ngời. Lăng Hạ nghe mà muốn té xỉu, nói cái gì? Chưa kết hôn mà đã có con? Tổng Tiểu Hồ cũng thật sự. Hơn nữa vì sao qua nhiều năm nhân vật chính lại tiến hóa thành cái trình độ làm người ta sụp đổ như vậy?

Tổng Tiểu Hồ xấu hổ vội vàng giải thích, chừng hai năm trước mắt hắn bị trọng thương nhìn không thấy, lưu lạc đến một hòn đảo được một cô nương không biết tính danh và bề ngoài cứu. Nhưng cô nương kia có lẽ là bị câm điếc, cho tới bây giờ chưa từng nói một câu. Một ngày sấm chớp đầy trời hai người u mê hồ đồ xảy ra quan hệ, sau đó khi Tổng Gia Bảo sinh ra, cô nương kia liền ném cho Tổng Tiểu Hồ rồi rời đi.

Lăng Hạ nghiêng răng khếch khách, thật ngược! Nhân vật chính thành kẻ phụ tình rồi!

Trong mắt Tống Tiểu Hổ hiện ra một tia thương cảm: “Ta vẫn luôn tìm nàng. . . .” vóc người cô nương rất cao, tính cách lại cực lạnh, hần hỏi thăm lâu như vậy, thủy chung không có chút manh mối nào.

A Ly không nói gì mà nhìn trời, nó cảm thấy bộ dạng người kia không giống giống cái, nhưng nó không nói được, cho nên không có cách nào biểu đạt.

Lăng Hạ nhìn Tống Gia Bảo, khuôn mặt phúng phính rất đáng yêu. Hần nhìn không được ôm Tống Gia Bảo vào trong ngực chơi đùa, lấy pháp khí mình luyện chế ra cho nó làm đồ chơi.

Chơi đùa với nó Lăng Hạ có chút đau lòng, Tống Tiểu Hổ đại khái nơi nào cũng sẽ mang theo đứa nhỏ a! tay chân Tống Gia Bảo đều đen tuyền, Lăng Hạ vội vàng mang nó đi tắm sạch sẽ, trò chuyện với Tống Tiểu Hổ về mấy năm qua.

Tống Gia Bảo khoẻ mạnh kháu khỉnh rất thông minh đáng yêu, rất nhanh liền túm lấy vạt áo Lăng Hạ mơ hồ không rõ gọi hắn là thúc thúc. Lăng Hạ thật sự càng xem càng thích, trong lòng không khỏi cảm thấy tiếc nuối, mình và Ngự Chi Tuyết không có khả năng có con.

Ngự Chi Tuyết trở lại tắm cung liền thấy Lăng Hạ đang mặc y phục cho phiên bản thu nhỏ của Tống Tiểu Hổ, ánh mắt cùng động tác đều thật dịu dàng, mày y liền nhíu lại.

Lăng Hạ thấy Ngự Chi Tuyết, liền ôm lấy Tống Gia Bảo cười nói: “Gia Bảo, kêu thúc thúc.”

Tống Gia Bảo thông minh nhận ra trên người đối phương ẩn ẩn phát ra ý âm trầm, nhưng cũng không e ngại, chỉ núp trong lòng Lăng Hạ, hai mắt to tò mò nhìn qua. Mấy năm A Ly vẫn không thể nào thích Ngự Chi Tuyết cho được, thấy y nó chỉ chuyển chuyển mắt, tiếp tục cọ lên bờ vai Lăng Hạ.

Lăng Hạ thấy ngoài ý muốn, hắn còn tưởng Ngự Chi Tuyết sẽ rất thích đứa nhỏ này.

Tống Tiểu Hổ thấy Ngự Chi Tuyết, lại tỷ thí một hồi.

Lăng Hạ ôm Tống Gia Bảo lười quan tâm, hắn thực thích con nhím nhỏ thông minh chưa nói được rõ này. Còn hai tên trẻ con lớn xác kia mỗi lần gặp đều nháo lên. Chờ hắn cho Tống Gia Bảo ăn cơm xong rồi, hai người kia cũng vừa lúc kết thúc chiến đấu.

Vì Tống Gia Bảo nên lần này Tống Tiểu Hổ ngây người ở Càn Khôn giáo mấy ngày, thuận tiện hỏi thăm tin tức mẹ Gia Bảo.

Mặt Ngự Chi Tuyết đều đen thành đáy nồi, theo y Tống Gia Bảo này chính là một con gấu nhỏ, hơn nữa đầu nhím nhỏ này tới nào cũng quẩn lấy Lăng Hạ đòi kể chuyện cổ tích cho nó nghe, y làm gì cũng không được.

Ngự Chi Tuyết lập tức phái người đi chung quanh tìm tin tức, hỏi thăm được một chút manh mối, nhưng Lăng Hạ nghe được tin tức này thì ngốc ngay tại chỗ.

” ‘Mẹ’ con nhím nhỏ này, là nam nhân.” Ngự Chi Tuyết nhàn nhạt nói.

Lăng Hạ còn tưởng lỗ tai mình có vấn đề , liên tục kinh ngạc nói: “Gi? !”

Ngự Chi Tuyết lạnh nhạt liếc hắn một cái, nói lại, Lăng Hạ cảm thấy ngũ giác mình đều tê liệt, mẹ nó, quả nhiên rau chân vịt canh trứng biến thái viết cái gì cũng khiến người ta thổ huyết a!

Dị Giới thật đúng tồn tại nam tộc có thể sinh con a! Tộc kia rất ít người, nhiều lần bị lâm vào thảm họa diệt tộc. Năm đó mẹ Tống Gia Bảo trúng một loại độc dược không xxoo sẽ chết, ăn linh thảo tinh tinh mới áp chế xuống được, tránh ở trên đảo nhện vài năm, cuối cùng vẫn gặp Tống Tiểu Hổ—— ai bảo nhân vật chính chạy tới cái đảo nhỏ xa xôi kia a!

Lăng Hạ yên lặng nhìn trời, hắn thực ra có hai vấn đề quan tâm nhất, một, nam nhân dùng nơi nào để sinh? Hai, nhân vật chính đơn thuần đến cỡ nào a! Vậy mà không phân biệt được mình xxoo với nam nhân!

Ngự Chi Tuyết nói tin tức này cho Tống Tiểu Hổ, thống thống khoái khoái tiển một lớn một nhỏ tính cả A Ly kia rồi đi. Buổi tối y cảm thấy mỹ mãn ôm Lăng Hạ, Lăng Hạ đột nhiên thở dài một tiếng: “Ta có chút nhớ Gia Bảo rồi.”

“Vậy chúng ta cũng sinh.” Ngự Chi Tuyết híp mắt vuốt eo của hắn, lên lên xuống xuống ái muội.

Lăng Hạ không nói gì: “Đệ sinh?”

Ngự Chi Tuyệt xoay người đè hắn ở dưới thân: “Mấy đứa nhỏ này có gì tốt? Hai chúng ta có nhau là đủ.”

——HẾT TRUYỆN—— Zô LoL!!!! Sau bao nhiêu tháng rỗng rã cuối cùng cũng lấp xong hố này rồi LoL Đã và đang tìm thêm hố mới để lấp, mong các bạn tiếp tục ủng hộ mình nhé :))))))

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/ke-hoach-xuyen-khong-cua-vat-hy-sinh-cai-tao-nhan-vat-phan-dien>